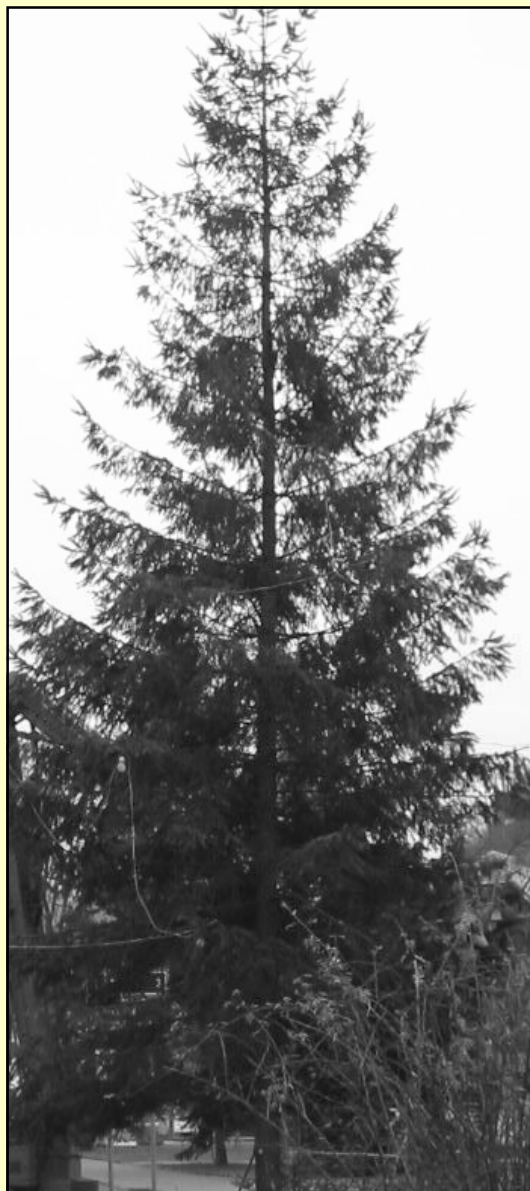

Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ
27. ŘÍJNA AŽ 30. LISTOPADU 2004

Křtem byli mezi nás přijati:
Farnost děkanství Liberec – Rochlice
David Plavčaník (26. října)
Řeckokatolická farnost Liberec
Jablonec nad Nisou
Kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
Roman Zamkivsky
Farnost Vratislavice nad Nisou
Barbora Marie Volková
Srdečně blahopřejeme

Ke vzkříšení jsme vyprovodili:
Farnost Liberec-Ruprechtice
Hana Vrabcová (1934)
Jan Mošner (1931)
Milada Ronová (1926)
Farnost děkanství Liberec-Rochlice
Marie Puzrlová (1910)

Text
duchovní správci
Zpracoval
Marek Křupka

5. 12. 2004 / Číslo 1 / Ročník 3

OB RÁZEK

libereckých farností

Vydává Římskokatolická farnost v Liberci - Ruprechticích pro liberecké farnosti a ve spolupráci s nimi.
Vrchlického 81, PSČ 460 14, Liberec XIV - Ruprechtice, datum vydání: 5. 12. 2004
tel. 485 121 293, e-mail: liberec.ofmZquick.cz, doporučená cena 5,- Kč, za obsah odpovídá P. Antonín OFM
Foto na titulní straně - Každý rok se takto v Dolním Hanychově váže adventní věnec, Jaroslav Andrš
Internetové stránky libereckých farností: <http://www.rkc-lbc.cz>
Prosíme čtenáře o návrhy a názory (i kritické) k časopisu i jednotlivým článkům

ÚVODNÍK

PROŽÍT ADVENT, ANTONÍN 3

PASTORACE

8. PROSINCE – SLAVNOST PANNY MARIE
POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU, P. FRANTIŠEK OPLETAL, ARCIDĚKAN 3

RODINA A ŠKOLA

O CHARITATIVNÍ PRÁCI V LIBERCI (12) JEDLIČKŮV ÚSTAV LIBEREC, PAVEL ELIÁŠ
ÚČTA K RODINĚ ANEB KDO VLASTNĚ ZVÍTĚZIL? 53. ČÁST: ROZPAD RODINY VČERA A DNES, KAREL KOROUS; BR. FELIX OFM 6
VZTAH CÍRKVE A STÁTU – MANŽELSTVÍ, DAVID JECH 8
SCÉNÁŘ NAŠÍ BUDOUČNOSTI? MICHAELA FREIOVÁ / RC MONITOR 4/2004 9
EVROPSKÝ PARLAMENT: MYŠLENKY MAJÍ SVÉ DŮSLEDKY
ROZPAD HODNOT NESE SVÉ OVOCE, RADIM UCHÁČ / RC MONITOR 3/2004 10
DOPIS DO PARLAMENTU ČESKÉ REPUBLIKY 11

UMĚNÍ

ADVENTNÍ VÍTR, MARTIN JOSEF STÖHR 12
VARHANY – KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE (4), PAVEL KOZOJED 12

SPORT

OREL – ŽUPA SV. ZDISLAVY, VÍT JŮZA 14

ZPRÁVY Z DIECÉZÍ

OTEC BISKUP DOMINIK DUKA APOŠTOLSKÝM ADMINISTRÁTOREM NAŠÍ DIECÉZE 14
ADVENTNÍ SETKÁNÍ V SEMINÁŘI V PRAZE, VOJTĚCH ANDRŠ 15

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

KAŽDÁ FARNOST BY MĚLA MÍT SVÉHO CHUDÉHO, DAVID JECH 15
TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA, JANA JURKOVÁ 16
CO NOVÉHO U SV. BONIFÁCE V DOLNÍM HANYCHOVĚ? JAROSLAV ANDRŠ 16
NOVÉ ELEKTRONICKÉ ZVONY KOSTELA SV. BONIFÁCE
V DOLNÍM HANYCHOVĚ, P. CHERUBIN OFM; ZDENĚK SKALICKÝ 17
DUCHOVNÍ PŘÍPRAVA NA VÁNOCE, P. TOMÁŠ OFM 17
SVATÁ KLÁRA V LIBERCI, SESTRY KLARISKY-KAPUCÍNKY
ZE ŠTERNBERKA / POUTNÍK 12/2004 18
ÚDIV, MUDR. JAN PUR OFS / POUTNÍK 12/2004 18
LIBERECKÉ ÚDAJE O SENÁTNÍCH A KRAJSKÝCH VOLBÁCH 2004, BR. FELIX OFM 18
VÝSTAVA BETLÉMŮ, VÁCLAV VANĚK 19
PŘEDVÁNOČNÍ PRODEJ KNIH, VÁCLAV VANĚK 19
PAPEŽSKÉ MISIJNÍ DÍLO DĚTÍ – VÁNOČNÍ POHLEDY PRO MISIE, HANA JECHOVÁ 19
POZVÁNKA NA ADVENTNÍ KONCERT U OBRÁZKU, MICHAL OLEKŠÁK 20
TRADIČNÍ, VI. PLES LIBERECKÝCH FARNOSTÍ, VRATISLAV CVEJN 20
PŘEHLED ADVENTNÍCH A VÁNOČNÍCH AKTIVIT FARNOSTÍ 20
VÁNOČNÍ (A ADVENTNÍ) BOHOSLUŽBY VE FARNOSTECH 21
Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ 27. ŘÍJNA AŽ 30. LISTOPADU 2004, MAREK KŘUPKA 24

PŘÍLOHA

PŘÍPAD ROCCO BUTTIGLIONE – DOKUMENT

při mši svaté zpívá chrámový sbor od
sv. Antonína 10.00
Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
27. 12.
mše svatá 17.00
29. 12.
mše svatá 17.00
30. 12.
mše svatá 17.00Sv. Silvestr I. 31.12.
mše svatá na poděkování a s prosbou o
Boží pomoc do nového občanského roku,
po mši svaté adorace 17.00
Slavnost Matky Boží Panny Marie 1.1.
mše svatá 10.00

Liberec – Dolní Hanychov

kostel Sv. Bonifáce
Štědrý den 24. 12.
vigilie slavnosti Narození Páně 16.00Slavnost Narození Páně 25. 12.
Boží hod vánoční 15.00
Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a
Josefa 26. 12.
mše svatá, obnova manželských slibů
7.30
Svátek Svatých Mládětek, mučedníků
28. 12.
mše svatá 17.00
Slavnost Matky Boží Panny Marie 1.1.
mše svatá 15.00

Farnost Liberec – Ruprechtice

kostel Sv. Antonína Paduánského
Slavnost Narození Páně
Štědrý den 24. 12.
vánoční mše svatá pro děti s jejich
vánočními zpěvy 16.00
půlnoční mše svatá
Rybova vánoční 24.00Boží hod vánoční 25. 12.
mše svatá 9.00
Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a
Josefa 26. 12.
mše svatá,
obnova manželských slibů 9.00Svátek sv. mládětek 28. 12.
mše svatá 8.30
Sv. Silvestr I. 31. 12.
mše svatá na poděkování a s prosbou o Boží
pomoc do nového občanského roku 17.00
Slavnost Matky Boží Panny Marie 1. 1.
mše svatá 9.00
2. 1.
mše svatá 9.00

Farnost Vratislavice nad Nisou

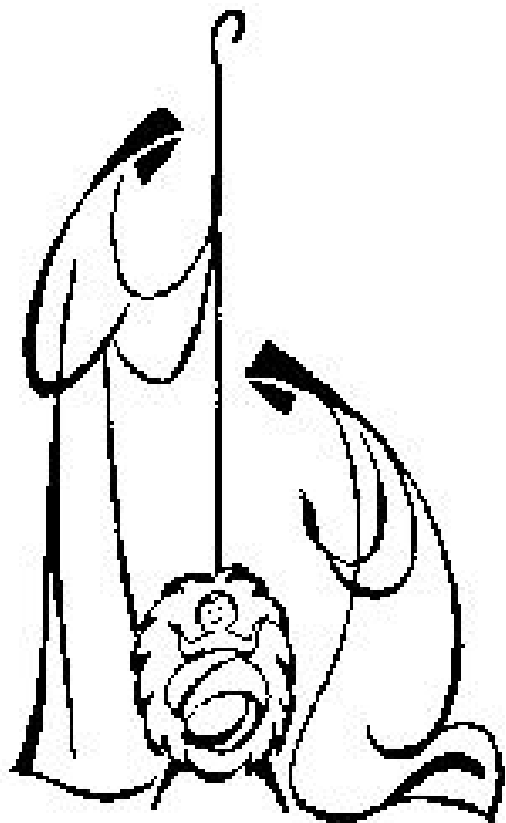
kaple Vzkříšení
Slavnost Narození Páně
Štědrý den 24. 12.
Vigilie narození Páně, mše svatá 16.00
noční bohoslužba slova 22.00Boží hod vánoční 25. 12.
mše svatá 8.30
Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a
Josefa 26. 12.
mše svatá,
obnova manželských slibů 8.30kaple Vzkříšení
Pondělí 27. 12. až čtvrtek 30. 12.
mše svatá 7.30
Pátek 31. 12.
mše svatá na poděkování a s prosbou o Boží
pomoc do nového občanského roku 17.00
Sobota 1. 1.
mše svatá 8.30
Neděle 2. 1.
mše svatá 8.30
Slavnost Zjevení Páně, čtvrtek 6. 1.
mše svatá 17.00

Řeckokatolická farnost Liberec

Liberec

kostel Sv. Kříže
Štědrý den 24. 11.
Carski časy, mše svatá 16.00
25. a 26. 12.
mše svatá 10.00
1. 1.
mše svatá 16.00
2. 1.
mše svatá 10.00

duchovní správci

kostel Sv. Kříže
mše svatá 18.00

Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa 26. 12.

arciděkanský kostel Sv. Antonína Velikého

mše svatá 8.00

mše svatá, obnova manželských

slibů 10.00

Rybova vánoční mše s orchestrem (sbor Ještěd a sólisté) 15.00

kostel Sv. Kříže

mše svatá 18.00

O svátečních dnech (25. 12. v arciděkanském kostele Sv. Antonína Velikého, 26. 12. v kostele Sv. Kříže) bude vždy od 14.00 do 17.00 hodin kostel otevřen pro veřejnost s možností návštěvy jeslíček.

Sv. Silvestr I. 31. 12.

arciděkanský kostel Sv. Antonína

Velikého

děkovná bohoslužba na ukončení občanského roku 2004 16.00

kostel Panny Marie Neposkvrněné a Královny andělů - U Obrázku

mše svatá na poděkování a s prosbou o Boží pomoc do nového občanského roku 24.00

Slavnost Matky Boží Panny Marie 1. 1. arciděkanský kostel Sv. Antonína Velikého

mše svatá 8.00

mše svatá 10.00

kostel Sv. Kříže

mše svatá 18.00

Půlnoční bohoslužby v okolních farnostech spravovaných z libereckého arciděkanství

Štědrý den 24. 12.

Stráž nad Nisou 22.00

Kryštofovo Údolí 22.00

Křižany, vč. koled s orchestrem 23.00

Farnost děkanství Liberec – Rochlice

Advent

Bohoslužby v obvyklém pořádku; ve středu při dětské mši svaté rorátní mše. Děti si budou nosit adventní cesty, kde jim podpisem kněze bude potvrzena účast na mši, majitel nejvíce podpisů dostane na vánoce dárek.

Vánoce

Liberec – Rochlice

kostel Sv. Jana Křtitele

Slavnost Narození Páně

Štědrý den 24. 12.

vigilie slavnosti –

půlnoční mše svatá 24.00

Boží hod vánoční 25. 12.

mše svatá 10.00

Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa 26. 12.

mše svatá, obnova manželských slibů;

ÚVODNÍK

PROŽÍT ADVENT

Už budou zase ty dlouhé zimní večery. Kéž by byly! Já jsem je ve svém životě neprožil. Snad kdysi v předškolním věku, kdy dítě za hodinu do sebe nasaje a vsřebává víc, než dospělý za den. Divím se, kde si našli naši předkové čas na vyřezávání figurek, stájí a betlémských paláců, za svitu loučí, olejových lampiček nebo petrolejek. Tatam je doba, kdy „v krbu se svítí, stará podřimuje a děvčata předou měkký len“. V krbu se nesvítí a stará podřimuje při televizním seriálu, zatímco si vnouček hraje na počítači, děvčata nepředou, ale jsou na disku. Je konec praskání dřeva, vypravování báchorek a pohádek, vyřezávání betlémů a ranních rorátů ve vymrzlých kostelních lavicích. Bez té zimy pronikající až za nehty, kdy znečitlivěly konečky prstů, kdy ani tkaničku u boty si nemůžeš rozvázat, neprožiješ slast tepla sálajících kamen. V té uspávající tepelné rovnováze z plechových radiátorů upadáme do pocitové rovnováhy, do smrti ze všednosti. Až nastane ve vesmíru rovnováha tepelná, až entropie dosáhne maxima, jak říkají fyzikové, nebude možný život. Tak to je i s tím naším pohodlíčkem u obrazovek, kde se nám vytrácí skutečný svět. Je to jisté jako facka - zní jedno české úsloví. Snad tu facku lidstvo potřebuje, aby se probudilo ze spánku a vylezlo ze svých klimatizovaných děr plných nepotřebných věcí, „které dech úžijí“ - a našlo opět zasutou cestu ke světlu. Ta tma musí být ještě hustší a noc delší a

temnější - to je přece i přání hvězdářů, protože jinak se stěží hvězdy pozorují. Nám se jedná o jednu, o tu betlémskou, o tu nejdůležitější ve vesmíru, protože ta ukazuje cestu ke stáji, kde je vtělené Slovo - Ježíš. My jsme ji zahlédli a celý život k ní putujeme, někdy i oklikami a ospalými kroky, přestože máme posilující prostředky po ruce, známé po staletí. Jsou to: půst, modlitba a dobré skutky. Jak jednoduché a zároveň těžké odepřít si v adventě televizi, omezit se v jídle, v pití, uklidit zanedbanou spíží a kredenc, odepsat přátelům, nechat si čas na modlitbu a usebrání ducha a všímat si potřeb druhých lidí. Procitnout do skutečnosti! „Je to jisté jako facka.“ Fackovat se a švihat se bičíkem musí každý sám, jinak brzy zestárneme, zevšedníme, zchudneme na duchu a ztloustneme na těle. Víme přece, že tloustnout znamená stárnout.

Antonín

Foto

Karel Korous

PASTORACE

8. PROSINCE

SLAVNOST PANNY MARIE POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU

Právě před 150 lety, 8. prosince 1854 prohlásil bl. papež Pius IX. za Bohem zjevenou pravdu, že Panna Maria od prvního okamžiku, kdy byla počata, díky daru milosti a výsadě všemohoucího Boha pro budoucí zásluhy Pána Ježíše Krista žila čistá od každé poskvrny dědičného hříchu, tj. v milosti posvěcující.

Zamysleme se chvíli nad tímto silným poznáním, které nám církev darovala.

Dvě naprosto čisté bytosti chodily po tomto světě: Bohočlověk Ježíš Kristus a jeho přesvatá Matka Panna Maria. Kristus, dokonale čistý a bezhříšný ze své podstaty jako Bůh, Maria, dokonale čistá a bezhříšná milostí Kristovou. To nám připomíná dnešní slavnost.

A této výsady se dostalo Panně Marii vzhledem k životnímu poslání, k němuž ji

Bůh vyvolil. Proto byla její duše od samého počátku ozdobena nejvyšší mírou milosti a plností všech ctností. A proto také v nikom jiném (kromě Krista) nemáme dokonalejší vzor a příklad k následování jako právě v ní.

Veškerá dokonalost a svatost Panny Marie však pramení z Boha. Bůh je už svou podstatou nejvyšší a naprostá dokonalost. Proto může být člověk jen natolik dokonalý, nakolik se podílí na dokonalosti Boží. Proto nás Písmo vybízí: „Napodobujte Boha jako jeho milované děti a žijte v lásce.“ (Ef 5, 1-2) To má být smysl celé naší snahy a života křesťana na této zemi vůbec, a to je i příklad Panny Marie, který nám zanechává.

A naše snaha v tomto směru má být jednoznačná, protože jsme už od křtu Božími dětmi. Jako Boží děti jsme však nebyli povoláni k věcem malým, nízkým a pozemským. O každém z nás naopak platí slova světce: Ad maiora natus sum – pro vyšší věci jsme se narodil. Nesmíme se tedy spokojit s tím, s čím se dnes spokojuje většina lidí, žijících kolem nás. To nemůže být náš ideál a naše životní krédo.

Narodil jsem se pro vyšší věci. Křtem a v případě nutnosti svátostí smíření jsem Božím dítětem. Mé duši tedy nepostačí nic z toho, za čím se pachtí miliony lidí. Jí nepostačí nic

z toho, co je nižší než ona sama. Ona touží po nekonečných obzorech a po nekonečných dobrech. Duši nedostačí nic menšího, nežli je Bůh. On je cílem veškerého mého bytí. Připodobnění se jemu a přiblížení se jemu je tedy už zde na zemi největším štěstím.

A na této cestě a v této snaze mi nejjasněji svítí příklad Mariin: Ona je „milostiplná“. A Boží milost v ní nezůstává mrtvou hodnotou, ale žije v ní a roste. Život Mariin je neustálým krásným výstupem k Bohu. Všechno dění a všechny bytosti kolem sebe chápe a hodnotí jenom z tohoto pohledu a v tomto směru. A tak jako je Maria ve svých přednostech a výsadách vyvrcholením Boží lásky k člověku, tak zase je celý její život vyvrcholením lidské lásky k Bohu.

Pro ni neexistovalo „nic jiného“ než Bůh, Kristus. Pro nás, Boží děti, má být alespoň Bůh a Kristus vždy na prvním místě. Máme být ochotni se raději všeho jiného vzdát, nežli opouštět či zarmucovat nebo urážet Boha. A to platí hlavně o chvílích pokušení a nebezpečí hříchu. To je první zásada těch, kdo chtějí kráčet životem cestou Mariinou.

Naše křesťanství se tedy nesmí spokojit jen tím nejnutnějším, co Bohu dáváme. Nemá se spokojit jen nějakým minimem pro Boha. Naše křesťanství má naopak po vzoru Mariině hledat spojení s Bohem a Boží lásku co nejopravdověji a v co nejvěrnější službě Bohu spatřovat prvořadí a nejzávažnější cíl svého života. To je druhá zásada těch, kdo chtějí kráčet cestou Mariinou.

A konečně: Ona tolik dala světu ve svém Synu Ježíši Kristu jako nikdo jiný. Ale ona chce i nadále světu pomáhat. Jen je potřeba k ní o pomoc a milost jít. Maria jakoby ustavičně klečela před svým Synem a přimlouvala se za nás. Proto je dobré všechny své starosti života, bolesti, snahy a zájmy svěřovat jí. Budou v nejlepších rukou. A nikdo jiný nám všechny ty dobré věci nepomůže jistěji a snáze realizovat nežli právě ona. A to je třetí zásada těch, kdo chtějí kráčet k Bohu a svému věčnému cíli cestou Mariinou.

Ona je svatá a požehnaná mezi všemi ženami. Ona je naše orodovnice u Božího trůnu. Z ní vzešlo slunce spravedlnosti, Ježíš Kristus, náš Pán.

Na její přímlovu tedy dej, Bože, ať i my dojdeme k tobě. Amen.

P. František Opletal, arciděkan

Farnost Liberec – Ruprechtice

2. neděle adventní 5. 12.
V předvečer sv. Mikuláše je přichystána Mikulášská nadílka 16.00

3. neděle adventní 12. 12.
Duchovní adventní zamyšlení (P. Radim Jáchym OFM) ve 14.00, příležitost ke svátosti smíření (pak společné posezení při muzice).

pátek 17. 12. – sobota 18. 12.
Duchovní obnova pro dospívající (P. Josef Glogar SDB). Začátek v pátek mší svatou v 17.00, ukončení v sobotu v 16.00. S sebou spacák – není podmínkou, Písmo sv., přihlášky u Dany Glaserové.

4. neděle adventní 19. 12.
Pohádka v provedení mládeže z farnosti Vratislavice nad Nisou 16.00

Po celou dobu vánoční bude v kostele vystaven betlém (v životní velikosti) žáků 10. základní školy v Ruprechticích.

Farnost Vratislavice nad Nisou

Advent

Neděle 5. 12.
Mikuláš předškolních dětí s rodiči – mládež hraje pohádku, mohou přijít i sourozenci, prarodiče a znám;

v sále 15.00
Úterý 7. 12.
Předvánoční posezení Svazu žen; v sále 14.00
Středa, 8. 12.

Setkání občanů německé národnosti; v sále 14.00

Neděle 12. 12.
Adventní setkání důchodců; v sále 14.30
Úterý 14. 12.

Vánoční koncert pěveckých sborů Výšina a Osminky; v kostele Nejsvětější Trojice 17.30

Pátek 17. 12.
Komponovaný pořad hudby a slova CČH – Dotečky moderuje Ph.Dr. F. Novotný;

v kapli Vzkříšení 18.00
Neděle 19. 12.
Adventní koncert sboru ZŠ Vratislavice nad Nisou; v kapli Vzkříšení 18.00

Vánoce

Štědrý den 24. 12.
stavění betlému, s dětmi 10.00
25. 12. a 26. 12.
prohlídka betlému 14.00 – 15.00
Úterý 28. 12.
Vánoční koncert – koledy, pastorely, I. Hejduková – soprán, J. Doležal - tenor a další; v kapli Vzkříšení 18.00
Pátek 31. 12.
setkání v sále 18.00
Slavnost Zjevení Páně 6. 1.
Tříkrálový koncert – Zpívající blechy; v kostele Nejsvětější Trojice 18.00

duchovní správci

VÁNOČNÍ (A ADVENTNÍ) BOHOSLUŽBY VE FARNOSTECH

Upozornění: S.vátek sv. Štěpána 26. 12. se letos slaví, jako slavnost, jen v kostelích Sv. Štěpána; jinde se tento den slaví Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

**F a r n o s t
arciděkanství
Liberec**

Liberec

**S l a v n o s t
Narození Páně
Štědrý den
24. 12.**

arciděkanský kostel Sv. Antonína Velikého
první vánoční bohoslužba 16.00
půlnoční bohoslužba 22.00

Boží hod vánoční 25. 12.
arciděkanský kostel Sv. Antonína Velikého
mše svatá 8.00
mše svatá 10.00

francouzským biskupem v roce 1843 a papežský statut mu byl udělen 3. května 1922. Mottem tohoto díla je: „Děti pomáhají dětem“. Děti na bílé předtištěné pohledy nakreslí vánoční motivy, které jistě potěší ty, kteří je v čase příprav a velkého vánočního očekávání obdrží.

A teď pár organizačních pokynů:

7. a 14. listopadu budou děti dětem rozdávat pohledy,

do 21. listopadu odevzdají děti vytvořené pohledy do připravené krabice v kostele a od 28. listopadu do 4. neděle adventní se budou pohledy prodávat v kostele.

Výtěžek bude odeslán na projekty pro chudé děti z misí a jeho výše bude zveřejněna v Obrázku.

Kontaktní osoby: Dana Glaserová, Eva Řičářová, Hana Jechová.

Internet: www.misijnidila.cz

Název účtu: ČBK – Papežské misijní dílo

Číslo účtu: 72540-444/2700, var. s.: 140

Hana Jechová

POZVÁNKA

NA ADVENTNÍ KONCERT U OBRÁZKU

Koncert se uskuteční v neděli 12. 12. 2004 v 15.00 h v libereckém kostele Panny Marie U Obrázku s tímto programem:

Sólista Opery Národního divadla

Jiří Hruška:

Adeste fideles – latinská koleda

Ave Maria – Giulio Caccini

Filipovský chrámový sbor

pod vedením Martiny

Bogarové,

tenorové sólo Jiří

Hruška,

varhany Jiří Chlum:

Antifona – Petr Eben

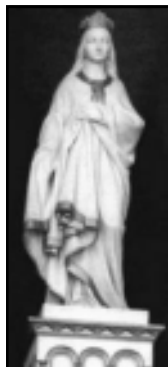
Pater noster – Albert de Klerk

Koleda – Zdeněk

Pololánik

Adventní – Zdeněk

Pololánik

Stála panenka Maria – Martina Bogarová
Tota pulchra es Maria – Anton Bruckner
Ježíš náš spasitel – kancionál
O magnum martyrium – Jan Zach
Pásno koled (úpravy koled z kancionálu)

Česká vánoční mše – Stanislav Mach

Michal Oleksák

TRADIČNÍ, VI. PLES LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

se bude konat v restauraci „U Košků“ v Liberci – Pavlovicích v sobotu 22. ledna 2005 od 20.00 h.

Těšíme se na společné setkání a dobrou zábavu!

Cvejnovi, Liberec 12, Legií 24, tel.: 485 123 415

Vratislav Cvejn

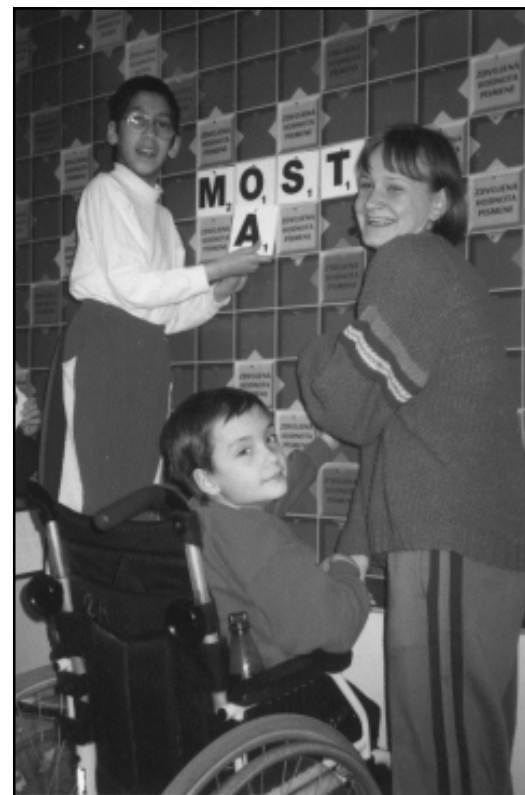
PŘEHLED ADVENTNÍCH A VÁNOČNÍCH AKTIVIT FARNOSTÍ

RODINA A ŠKOLA

O CHARITATIVNÍ PRÁCI V LIBERCÍ (12)

JEDLIČKŮV ÚSTAV LIBEREC

Lužická 7

460 01 Liberec 1

Tel.: 485 218 111

Ředitel: Pavel Eliáš

Tel.: 485 218 101

Základní údaje

Počet dětí celkem 226

Z toho pobyt

denní 129

týdenní 59

celoroční 38

Počet zaměstnanců 122

Počet budov 8

Jedličkův ústav nabízí handicapovaným dětem následující služby

1. Denní i pobytový stacionář pro nejtěžší handicap.

2. Zajištění denního pobytu v základní, zvláštní, pomocné, praktické a obchodní škole.

3. Týdenní bytování v internátu.

4. Celoroční ubytování.

5. Práce v chráněných dílnách.

Ke všem službám je poskytováno stravování, rehabilitace, zdravotní a výchovná péče, odborná pomoc logopeda, dětského psychologa, pediatra, speciálních pedagogů a jiných.

K využití volného času pomáhají hudební škola a dílny uměleckých řemesel – košíkářská, textilní, keramická a svíčkařská.

S cílem posílit kvalitu celkové služby byly stanoveny následující strategické úkoly:

1. Převést všechny celoročně bydlící děti „dětského domova“ z prostředí hromadného bydlení ústavního patra do tzv. „rodinek“ bydlících v počtu 6 – 7 dětí v upraveném bytě se stabilním personálem.

V současné době bydlí děti již ve čtyřech „rodinkách“, zbývající dvě budou vytvořeny po dostavbě nového rodinného domu s termínem dokončení podzim 2005.

2. Posílit mužský prvek ve výchově.

Nyní pracuje s dětmi již devět mužů, což je třetina z celkového počtu vychovatelů.

3. Iniciovat vznik a připravit zázemí vzdělávání pro děti končící základní školu, které nemohou z různých důvodů studovat jinde.

Byla zřízena Obchodní administrativní škola s možností maturity, letos zahájen druhý ročník, zájem převyšuje nabídku.

4. Zlepšit kvalitu náplně volného času především pro děti celoročního pobytu.

Byla pořízena turistická výbava a zahájeny vícedenní „skautské“ výlety a prázdniny, putovní stanové výpravy, vodáctví atd.

Byla zřízena veřejná hudební škola Yamaha s výukou čtyř nástrojů a zpěvu.

5. Zlepšit kvalitu stravování.

Byl zaveden výběr ze tří hlavních jídel a zavedeny principy zdravé výživy v přípravě.

Dokončením nového objektu „rodinného“ bydlení budou vytvořeny podmínky pro případné postupné osamostatnění „dětského domova“, jsou

hledány možnosti převodu internátního pobytu pod školství a osamostatnění stacionáře nejtěžšího handicapu. Vše po vzoru zahraničí s cílem rozpuštění velkého celku na samostatné, na sobě nezávislé služby.

Pozvolné „rozpuštění“ Jedličkova ústavu by bylo naplněním dalšího ze strategických cílů.

Pavel Eliáš

ÚČTA K RODINĚ ANEB KDO VLASTNĚ ZVÍTĚZIL?

3. ČÁST: ROZPAD RODINY VČERA A DNES

Hned v listopadu 1917 dal soudruh Lenin svou vládou schválit usnesení o zavedení jen občanských sňatků; v tom ale byli první před pár staletími protestanti. Dalším dekretem byla zavedena manželská rozlučka bez udání důvodů. Obojí vešlo do Sverdlovova Kodexu zákonů o listinách občanského stavu, o manželském, rodinném a poručenském právu ze 16. 9. 1918, který zavedl i výrazné omezení sňatkových formalit vč. dodatečné registrace, a registraci všeho občanstva. V úvodu kodexu se o lživém smyslu těchto opatření vypovídá toto:

„Některé hlavní principy předloženého prvního Kodexu, např. o manželském právu, mohou na první pohled vyznívat jako nesocialistické. Při projednávání tohoto kodexu byl takto zvláště silný odpor k institutu registrace manželství ze strany sovětské moci. Registrace manželství – tato byrokracie manželství, kde je socialismus? Některí soudruzi nám tedy namítali: Není nutná vůbec žádná registrace.

Pravdou jistě je, že v socialistickém

společenském uspořádání ... bude zákonné spoutání muže a ženy zbytečné. Avšak tak tomu bude až v upevněném socialistickém společenském řádu. My ale žijeme ještě v přechodné době. ... Manželské právo kodexu proto není jen revolučním a socialistickým prostředkem boje proti církevní – náboženskému vlivu na obyvatelstvo tím, že odstraňuje všechny feudálně patriarchální překážky manželství, jinou víru nevěsty, ženicha, církevní zákazy sňatku atd.

Vytváří navíc, pokud to od norem manželského práva lze, úplnou právní rovnost mezi mužem a ženou. Osvobozuje tak ženu, nakolik je její osvobození v tomto přechodném období do upevnění socialismu zatím možné, a tvoří ji tím vnímavou pro ideje konečně osvobozujícího socialismu. Výchova dětí není cílem manželství. Základem rodiny není manželství, jako dříve, ale skutečný původ. ... Kodex proto i ustanovuje úplnou svobodu rozvodu a prohlašuje manželství nikoli na celý život.

Jedním slovem: každý den existence tohoto manželského zákona bude podkopávat (tak jak jen toho zákony mohou být schopny) ideu individuálního manželství – ‘zákonného svázání muže a ženy’.

A. Goichbarg“

Také nacionální socialisté (tedy zase levičáci) vedení soudruhem (Genosse) Hitlerem nenáviděli institut rodiny. Tito začali zavádět tzv. „Lebensborny“. Šlo o „chovné stanice panské rasy“, kde žily mladé árijské nacisticky uvědomělé ženy, ochotné přivádět na svět árijské potomky – bez lásky ke konkrétnímu muži, bez manželství. Ploditeli byli vybraní „rasově čistí“ důstojníci z oddílů SS.

Lebensborny založil Himmler 12. prosince 1935 a byly pak přímo podřízeny SS. Budoucí matky zde byly denně tři hodiny ideologicky školeny v nacistickém duchu a tady narozené děti byly vychovávány podle nacistických zásad. Smutnou roli opět sehráli němečtí lékaři. Podle MUDr. Gregora Ebnera, jednoho z náčelníků Lebensbornů, nezáleží na tom, zda rodiče nějakého dítěte jsou manželé. Do

V senátních volbách

bylo v obci Liberec toto pořadí:

Sobotka Přemysl MUDr. ODS 10 746, tj. **43,4 % (1. kolo), 12 505,** tj. **73,5 % (2. kolo),**

Vondruška Josef JUDr. KSČM 3 347, tj. **13,5 % (1. kolo), 4 499,** tj. **26,5 % (2. kolo),**

Vízek František PaedDr. ČSSD 2 953, tj. 11,9 %,

Samek Miroslav MUDr. NEZ 2 814, tj. 11,4 %,

Vajnerová Lidie Ing. SZR 2 430, tj. 9,8 %, Chvála Miroslav Ing. NK 2 193, tj. 8,9 % a

Srb Václav KČ (Koruna česká), kterého podpořilo Hnutí pro život České republiky a který skončil příznacně na posledním místě, s 249 hlasy, tj. 1,0 %.

V krajských volbách

získala v obci Liberec

Občanská demokratická strana 8 638 hlasů, tj. 31,8 %, Strana pro otevřenou společnost 5 189,

tj. 19,1 %, Komunistická (stále je povolen tento

název) strana Čech a Moravy 3 508, tj. 12,9 %, Česká strana sociálně demokratická

2 957, tj. 10,9 %, Unie pro spravedlnost zdraví –

Demokratická regionální strana 1 554, tj. 5,7 %, NEZÁVISLÍ 917, tj. 3,4 % a

Strana zelených 1 051, tj. 3,9 % voličů.

Křesťansko demokratická unie – Československá strana lidová se ještě hůře než ve volbách do EP umístila až na osmém místě se 716 voliči, tj. pouhými 2,6 % (oproti 883 a 3,9 % letos v létě).

Také v Jablonci nad Nisou si tato strana pohoršila, ale jen mírně: 278, tj. 2,5 %. V kraji byla KDU–ČSL s 4 491, tj. 4,3 %, na šestém místě, zatímco ve volbách do EP získala sice také šesté místo, to ale bylo 4,6 % při nižší účasti a s 4 267 hlasy. Jde tedy o zhoršení nejen v obci Liberec, ale i v kraji.

Přednostní hlasy v Liberci za KDU–ČSL získali:

Marek Jan JUDr. 122 hlasů, tj. 17,0 %, Hušek Martin Ing. 76, tj. 10,6 %, Krausová Barbora 73, tj. 10,2 %,

Rissová Marie Ing. 65, tj. 9,1 %, Nosek Václav 48, tj. 6,7 %, Rákosová Zdeňka MUDr. 41, tj. 5,7 %, Šourek Petr Ing. 38 hlasů, tj. 5,3 % atd.

br. Felix OFM / Český statistický úřad

VÝSTAVA BETLÉMŮ

Od úterý 4. 1. 2005 do neděle 9. 1. 2005 se ve vratislavickém farním sále uskuteční *výstava betlémů*. Bude otevřena od 14 do 17 h. Dopolední návštěvu je třeba domluvit telefonicky na tel. č. 485 160 625.

Jako loni (srov. Obrázek č. 2, roč. 1, 21. 11. 2003, s. 10) opět uvítáme nabídky na zapůjčení betlémů pro tuto výstavu, která se uskutečňuje už popáté po sobě.

Výtěžek dobrovolného vstupného bude použit na dostavbu bytů pro lidi v krizových situacích u kaple Vzkříšení.

Václav Vaněk

PŘEDVÁNOČNÍ PRODEJ KNIH

Vaňkovi z Vratislavic nad Nisou i letos prodávají o nedělích knihy, a to ještě ve dnech:

5. 12. 2004 Rochlice – děkanský kostel Sv. Jana Křtitele a Jablonec nad Nisou,

12. 12. 2004 Ruprechtice – farní kostel Sv. Antonína Paduánského a

19. 12. 2004 Liberec – arciděkanský kostel Sv. Antonína Velikého.

Knihy si můžete vybrat a koupit také přímo ve skladu ve Vratislavicích po předchozí domluvě na tel. číslech:

485 160 625 fara Vratislavice nad Nisou
485 160 637 Vaňkovi.

Václav Vaněk

PAPEŽSKÉ MISIJNÍ DÍLO DĚTÍ VÁNOČNÍ POHLEDY PRO MISIE

Minulý rok se naše ruprechtická farnost zapojila úspěšně do jedné z aktivit Papežského misijního díla dětí „Vánoční pohledy pro misie“. Protože se prodejem pohledů získalo 2 000 Kč, slíbili jsme si, že se pokusíme z této akce udělat tradici.

Zopakujme si několik faktů o tomto díle. Misijní dílo dětí bylo založeno

o skutečné přítomnosti a o působení oslaveného Krista v této svátosti, tématem letošní adventní obnovy bude eucharistie.

Společný závěr je v sobotu v 15 h. Příhlášky na faře v Ruprechticích, tel. 485 121 293.

Zveme Vás k účasti.

P. Tomáš OFM

PŘEČETLI JSME V POUTNÍKU

Svatá Klára v Liberci

V Liberci se na setkání se sv. Klárou připravovali již od prvního okamžiku. kdy se o této akci dozvěděli. Vytiskli oznámení, které bylo zasláno do všech farností ve městě a ve vikariátu a bylo rovněž uveřejněno i v měsíčníku litoměřické diecéze. Vedle oznámení byly k dispozici i tři informativní články o svaté Kláře, které měly veřejnost připravit na toto jedinečné setkání. Z Liberce také pochází heslo, které jsme zvolily jako motto celého putování po České republice – „Klára putuje za Anežkou“ (v italštině: S. Chiara va a trovare S. Agnese). Protože v nesnadném náboženském prostředí severních Čech nebylo vhodné přicházet s tradičními pobožnostmi, postavili uctění ostatků sv. Kláry na hodinovém hudebně-recitačním pásmu s následující mší svatou a kázáním o. Radima Jáchyma OFM. Tento program probíhal ve dvou libereckých farnostech (ze čtyř), které jsou svěřeny Menším bratřím. Výhodou bylo, že putování připadlo na sobotu a neděli a bylo tak možné využít obvyklých časů bohoslužeb. Počet věřících vysoko převyšoval běžnou prázdninovou účast a aby pro všechny nezůstalo setkání s Klárou jen pouhou epizodou, byly pro ně připraveny i upomínkové obrázky.

*Sestry klarisky-kapucínky ze Šternberka /
Poutník 12/2004*

Údiv

Když se světem rozhlížím a o něm přemýšlím, nevycházím z údivu. Mocně mě zasahuje. Překvapuje svojí brutalitou, ale i něžností a krásou, která přitahuje. Svou oduševnělostí a trýzní poznání. S ním nedokážu udržovat krok. Snažit se poznávat – věčný úděl člověka – dokud nepomine.

Můj údiv přešel v úžas, když jsem se v Čechách mohl setkat s ostatky sv. Kláry v impozantním relikviáři. Skloněn před tebou, svatá Kláro, uvažoval jsem o tvých podivuhodných dopisech, které jsi psala naší svaté Anežce.

Napadlo mě, z které části tvého svatého těla ostatek pochází. Usoudil jsem dle tvaru a charakteru ploché kosti, že nejspíše z hrudní kosti, snad z oblasti manubria – rukojeti. Nacházel se tedy blízko tvému srdci. Mohu se mýlit, protože podrobné zkoumání nebylo v dané situaci možné.

Přesto jsem rád, že jsem se mohl s tebou setkat a požádat o přímlyvy za nevěrný, dychtivý, pracovitý a svým způsobem odvážný lid naší země. Pros s námi Pána, aby nás ve svém nevyčerpatelném milosrdenství ochránil od zla, kterému zbytečně podléháme.

*MUDr. Jan Pur OFS, emeritní primář
patologie nemocnice v Liberci /
Poutník 12/2004*

LIBERECKÉ ÚDAJE

O SENÁTNÍCH A KRAJSKÝCH VOLBÁCH 2004

Volby.cz

V 84 volebních okrscích obce Liberec bylo tentokrát (srov. Obrázek č. 9, roč. 2, 2. 8. 2004, s. 19) v senátních volbách 80 397 (1. kolo) a 79 584 (2. kolo) voličů, jejichž volební účast byla 27 006, tj. 33,6 % a 17 076, tj. 21,5 %, v krajských volbách 80 639 voličů s účastí 28 058, tj. 34,8 % . Oproti volbám do Evropského parlamentu (EP) bylo tedy voličů nepatrně více, ale účast byla o dost vyšší (tehdy 28,3 %). Přesto i tato účast je nízká.

Ve Stráži nad Nisou bylo v obou kolech senátních voleb 1 464 voličů s účastí 468 a 273, v krajských volbách bylo 1 468 voličů a volební účast byla 498. V Křižanech bylo v krajských volbách 556 voličů, platně jich volilo 151; do senátu se ale zde stejně jako třeba v Kryštofově údolí letos nevolilo. V obci Jablonec nad Nisou se letos také volilo jen v krajských volbách: 36 385 voličů (pozoruhodný úbytek), účast 11 377.

r. 1938 prošlo stanicemi už 653 matek a r. 1939 existovalo již šest takových stanic s 263 lůžky pro matky a 487 lůžky pro novorozence. Zájem německých žen a dívek byl ovšem podstatně vyšší, ale nacisté ho neumožnili využít z rasových důvodů. Himmler měl v plánu zprostit zasloužilé nacisty povinností plynoucích z manželského slibu a sezdat je s absolventkami „vyšších ženských škol vědění a kultury“.

V roce 1937 byly zrovnoprávněny svobodné matky a vdané ženy. Záběr Lebensbornů byl ale širší – podílely se i na odvlékání rasově vhodných dětí z okupovaných oblastí a jejich předání k „vhodné“ převýchově. (To byl i případ lidických dětí).

Třetí říše tak fakticky poprvé ustanovila mateřství jako instituci zcela oddělenou od manželství. Prvořadou povinností ženy byla biologická funkce. Pro rychlost nových nařízení se ale nezdařilo posunout morálku obyvatel do zamýšlených mezí. Všimněme si, oč bylo sovětské opatření záluďnější.

Levicové myšlení je i za státní podporou rozpadu rodiny v době současné. Stát napřed umožnil usnadnění rozvodů i materiální a zejména společenskou podporu tzv. svobodným matkám. Jako konečná fáze se zdál být zvláštní institut soužití muže a ženy bez manželství. Dříve to byl ojedinělý jev a lidé tomu trefně říkali „život na hromádce“. Trval, pokud to bylo pro zúčastněné „příjemné a výhodné“. Tito lidé už tak podle Leninova kodexu žili už v pokročilém socialismu, už se neevideovali. Ale podle médií a „umělců“ je svět dnes dokonce ještě dál! V posledních letech totiž kampaň „rádoby tolerance“ lobuje za Leninem netušenou legalizací sňatků homosexuálních partnerů. Prvním cílem kampaně je faktické zrovnoprávnění tzv. „registrovaného partnerství“ s manželstvím. Dalším cílem se jeví být začlenění výchovy nějak vzniklých dětí do těchto komunit. Jde už o jasný směr k rozpadu celé západní civilizace. K rozpadu rodiny pomohl i rozkvět pornografického průmyslu, původně hlavně v USA, který bujel za demokratické administrativy presidentů Johnsona, Cartera a Clintona s podporou

levicového Hollywoodu.

Jak dnes vidí úlohu rodiny obyvatelé v různých částech Evropy nevíme. Jak ale viděl vztah matky a dítěte výbor pro udělování Nobelovy ceny za literaturu v roce 1928 a v roce 2004?

Sigrid Undsetová, Nobelova cena za literaturu 1928:

„Když maminka vejde do dětského pokoje, začíná právě ohňostroj v Maihaugenu. ... Anders i Hans musí vstát a jít se podívat z okna. Ale zanedlouho končí i tato podívaná. Dětem skončil nejdelší a nejšťastnější den z celého roku. A velký, dlouhý Anders bere najednou maminku kolem krku a líbá ji – a už je tu i Hans a chce se taky dát pusou. – „Mami – díky – to byl krásný den. A tak báječně jsme se bavili, co říkáš...“

Elfriede Jelinková, Nobelova cena za literaturu 2004:

„Benno – fňuká, ale přitom vesele poskakuje: Tři kusy děcek úplně vychlastala, rozuměno? Potom s mojí kutilskou pilou celou tu hromadu masa takhle rozporcovala, jasný, ... Takže byl problém, kam s tím masem, jasný! Moc smrdí.“

Vstoupili jsme do Evropy. Bylo to totiž jedno z hesel listopadu 1989. Chceme ale opravdu do Evropy podle soudružky Jelinkové? Evropané se zatím naposledy ukázali i v ponižování kandidáta do Evropské komise pana Buttiglioneho. (Co pan Buttiglione opravdu řekl, v ČR dosud nikdo česky nepublikoval).

Stát svou úlohu ochrany občanů nemůže dobře plnit pokud ji pořádně nezná nebo znát nechce. Poručnickování rodičů ve výchově dětí, všudyzlezlá chobotnice státního školství a odsunování věřících rodin na okraj společnosti, to jsou rysy špatného uskutečňování této ochrany. Výchova dětí je ale velké tvůrčí dílo, které nemůže vytvářet nikdo jiný, než rodiče. Rodina s dětmi jsou největším přirozeným kapitálem. Nelze jen žehrat nad nedostatky mládeže a společnosti. Je potřeba vrátit rodině její důstojné společenské postavení a umožnit jí klidný rozvoj – bez negativního ovlivňování ze strany státních struktur.

Karel Korous / br. Felix OFM

VZTAH CÍRKVE A STÁTU

MANŽELSTVÍ

Přistoupili k němu farizeové s úmyslem přivést ho do úzkých a zeptali se ho: „Může se člověk se ženou rozvést z jakéhokoli důvodu?“ On jim odpověděl: „Nečetli jste (v Písmu), že Stvořitel na začátku učinil lidi jako muže a ženu a prohlásil: ‘Proto opustí muž otce i matku a připojí se ke své ženě a ti dva budou jeden člověk?’ Už tedy nejsou dva, ale jeden. Co tedy Bůh spojil, člověk nerozlučuje!“

Tato Ježíšova slova, nám křesťanům tak důvěrně známá, jasně zdůrazňují nerozlučitelnost manželského svazku, toho velkého tajemství, jak říká sv. Pavel, vztahu Krista a církve. Proto velice citlivě vnímáme útoky na manželství a rodinu v poslední době, ať ze stran feministek, homosexuálních skupin, nebo úplně někoho jiného. A položíme si otázku: jsou útoky na svátost manželství problémem posledních, řekněme sta let, nebo sahají více do minulosti?

Nejenom v naší historii, ale i v historii ostatních evropských států nacházíme případy, kdy panovníci zapudili své manželky proto, že se nedočkali následníka trůnu, ale hlavně z důvodů politických a vidiny územních zisků. Rovněž je znám spor mezi papežem Inocencem III. a francouzským králem Filipem II. Augustem, který krátce po svatbě vyhnal svou zákonitou manželku, královnu Ingeborg, aby si mohl vzít německou hraběnku Anežku z Meranu. Když Filip odmítl přijmout svou ženu zpět, papež, který zásadově a nekompromisně obhajoval svátost manželství, krále exkomunikoval. Exkomunikace v podstatě znamenala ztrátu trůnu, ale Filip měl pozici v zemi tak dobrou, že se o trůn nemusel obávat. Papež tedy pohrozil interdikt, tj. zákazem bohoslužeb, dokud Filip nepřijme Ingeborg zpět, nebo nerezignuje na trůn. Teprve tato hrozba přiměla krále k obnovení soužití s jeho zákonitou manželkou.

To však nebyly nijak vážné útoky na svátost manželství, ty přišly až s reformací, kdy Martin Luther svévolně prohlásil manželskou smlouvu za poměr zcela světský (weltlich Ding), do kterého církví

nic není, neboť náleží pod světskou pravomoc, tak jako oděv a pokrm, dům a dvůr. Kalvín nesmyslel o nic ušlechtleji, když přirovnal manželskou smlouvu k řemeslu krejčovskému, holičskému, nebo k zemědělství. Zde je nutné vyzdvihnout, že řadoví protestanté, na rozdíl od svých vůdců, měli manželství v hluboké úctě.

Na prudké útoky těchto reformátorů proti duchovnímu rázu manželství odpověděl Tridentský koncil (1545 – 1563) dogmatickým dekretem „Matrimonii perpetuum“, v kterém je shrnuto veškeré učení církve o manželství, jeho podstatě a vlastnostech. Také jím došlo ke zjednodušení manželského práva. Konečně následovaly odpovědi na omyly o manželství, šířené především německou reformací.

Zcela nová situace vznikla v Anglii, kde se král Jindřich VIII. rozhodl rozvést se svou zákonitou manželkou a vzít si dvorní dámu Annu Bolenyovou. Když papež nakonec odmítl, Jindřich vyřešil věc po svém. Nechal si anglickým duchovenstvem odhlasovat své manželství za neplatné a poté uzavřel manželství nové. Sám sebe prohlásil hlavou anglické církve a nechal si parlamentem odhlasovat povinnou přísahu, jíž poddaní museli nejenom uznat druhé královo manželství za legitimní, včetně dětí, které se z něho narodí, nýbrž také zavrhnout papežskou supremaci nad církví v Anglii. Kdo odmítl podepsat, byl potrestán smrtí, jako např. sv. John Fischer a sv. Thomas More. Je historickým paradoxem, že přesně o čtyři století později právě anglikánská církev jako v historii první společenství, které se hlásí ke křesťanství, dává volnou ruku k užití antikoncepce. Biskupové, kteří toto rozhodnutí odhlasovali, si stejně jako jejich předchůdci neuvědomili, jaké následky bude mít jejich špatné rozhodnutí.

Tedy: všechny státy, v nichž zvítězila reformace (lze li však o reformaci mluvit, přesnější název by byl náboženská revoluce – či novotářství, neboť reformace byla zcela zcestným a pochybným řešením církevní reformy), zavrhlly manželství jako svátost a vydaly se cestou občanských svazků. První bylo Nizozemí, kde se tak dělo již od

trochu památný tím, že zde společně sloužili mši sv. františkáni – odcházející P. Bartoloměj Černý s nastupujícím P. Cherubinem Kuczowiczem. Z jejich koncelebrace přikládám také snímek.

Rozloučení s P. Bartolomějem i přivítání nového duchovního správce proběhlo pak na faře Na Perštýně, popovídalo se o minulém i o tom, co nás dále čeká. Jedno však nám všem bylo jasné – co si nepromyslíme, nezařídíme a neuděláme, to nebudeme mít. A tak jsme s radostí uvítali, že se nový duchovní správce odvázně ujal úlohy nového „kočího“ v tom našem někdy trochu neřízeném spřežení a můžeme spokojeně zvolat: *jedeme dál!* A oběma stranám je přitom jasné, že začátky budou poznamenány vyjasňováním situace i vzájemným poznáváním. Ale výsledek se při dobré vůli určitě dostaví. Kéž nám k tomu Pán dá dostatek moudrosti, sil i požehnání!

Jaroslav Andrš

NOVÉ ELEKTRONICKÉ ZVONY V KOSTELE SV. BONIFÁCE LIBEREC – DOLNÍ HANYCHOV

Jak byly svěceny?

V neděli 28. 10. 2004 o 1. neděli adventní při zahájení nového církevního roku vysvětil otec Cherubin Kuczowicz OFM elektronické zvony na věži kostela Sv. Bonifáce v Liberci – Dolním Hanychově.

Poprvé se tak po 62 letech z věže kostela pod Ještědem nesl hlas zvonů.

Po slavnostním vyzvánění pak zvonkohra zahrála chorál „Svatý Václave“ a adventní duchovní píseň „Ejhle Hospodin přijde“.

Od této neděle na věži kostela odbíjejí hodiny, vyzvání se přede mší svatou, v poledne a večer v 18 h.

Vzpomněli jsme dnes také na pana Josefa Kramáře z Horního Hanychova, který v r. 1998 zahájil shromažďování financí na tento účel a získal tak mnoho příznivců, kteří podpořili tuto dobrou věc. On sám se bohužel dnešního dne nedožil.

Jak budou zvonit?

Zvony a jejich zvonění jsou na celý rok naprogramovány a toto programování lze kdykoli dle potřeby pozměnit.

Automatické nastavení:

Odbíjení

1/4, 1/2, 3/4, celá

Zvonění + Zvonkohra

Všední den

12.00 - 2 zvony – 3 min

18.00 - 1 zvon – 3 min

Neděle

12.00 - 3 zvony – 5 min

18.00 - 1 zvon – 3 min

Nedělní mše svatá

7.15 – příchod do kostela - 2 zvony – 2 min

7.25 – dvakrát píseň, která se váže k liturgickému období - zvonkohra

Úterní mše svatá

16.45 – příchod do kostela - 3 zvony – 3 min

16.55 – dvakrát píseň, která se váže k liturgickému období – zvonkohra

Zdeněk Skalický

Na hodiny a elektronické zvony svými dary přispěli k 23. listopadu 2004 tyto sponzoři:

Bayerová Alena MUDr.; Bouřová Lenka RNDr. Říčany; Duška Josef; Faltejsek Josef; Jakš Karel; Jandáková Marie, Praha; Jantschovi; Kramář Josef; Klíčoví; Májová; Márton Pavel Ing.; Muchová Helena, Brno; Mužák František; Pokorný Milan; Skalických; Soldánovi; Šepsová; Šilhánová Ivana; Tvrzníková A.; Urbanová Františka; Voborová; Zatloukalovi; Zedníček Jan JUDr.; fa Alupress 02 s.r.o.; fa. Applic; Helšusová Dagmar Magistrát města Liberce; fa. Hofman Jaroslav; fa. Houdek Milan; fa. Sagita Jakeš; sdružení Ackermannngemeinde Mnichov; a další anonymní dárce.

P. Cherubin OFM

DUCHOVNÍ PŘÍPRAVA NA VÁNOCE

Před třetí adventní nedělí, 11. prosince 2004, se koná v klášteře sester v Jiřetíně pod Jedlovou adventní duchovní obnova pro muže i ženy. Začínáme v pátek 10. 12. v 19 h společnou večeří.

Jelikož Sv. otec v říjnu vyhlásil rok eucharistie a přeje si, abychom víc rozjímal

Výtěžek tomboly a sbírky činil bezmála 5 000 Kč a všem dárcům upřímně Pán Bůh zaplať; škoda jenom, že se nás na faře nesešlo více – vždyť čas adventní je přece časem setkávání!

David Jech

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

V prvé řadě bych chtěla Vám všem, kteří jste se zúčastnili Tříkrálové sbírky 2004, poděkovat za Vaši námáhavou, ale velice přínosnou práci. Stejně jako v minulých letech, i nyní by se tedy začátkem příštího občanského roku měla v Liberci konat Tříkrálová sbírka. Proto by bylo vhodné, kdyby se čtenáři Obrázku libereckých farností zamysleli nad svou možnou pomocí této dobré akci.

Vaše pomoc se může týkat těchto oblastí: výběr vhodných kandidátů na koordinátora sbírky,

pomoc při propagování sbírky ve farnostech,

vedení skupinek koledníků.

Rádi Vás do neformálního společenství našich koledníků přivítáme.

Mgr. Ing. Jurkovová Jana
ředitelka Oblastní charity Liberec
Tel.: 485 108 782, 485 172 566,
732 729 106

CO NOVÉHO

U SV. BONIFÁCE V DOLNÍM HANYCHOVĚ?

Před nějakým časem bylo na pozemku u hanychovského kostela zbudováno pěkné (a také velmi potřebné) parkoviště ze zámkové dlažby pro osobní auta. Přitom byl položen i základ pro celkem pohlednou parkovou úpravu celého prostranství. A i když nejsme právě v tropickém pásmu, i tady existuje řada dřevin, které se doslova „rozlézají“ všude, kde najdou trochu prostoru a příhodné půdy. Proto se skupina věrných farníků dohodla, že 23. října si udělá malou brigádičku a pokusí se tato prostranství trochu pročistit. A jak si ujednali, tak i udělali.

V sobotu ráno se začalo s vyžínáním přerostlé trávy, křovinořezem se odstranilo drobnější křoví a motorovými pilami byly zdolány ostatní masivnější plevelné i

proschlé dřeviny. Silnější kusy pak byly hned z prostranství odvezeny, slabé větve by mohly být po proschnutí dobrým palivem na jaře ke spálení o „čarodějnicích“. *Junáci a skauti, nemáte zájem?*

V den brigády jsme měli ruce roztřesené od mechanizačních prostředků a také nebyl čas na nějaké fotografování. Proto příkládám alespoň skupinovou fotku účastníků pořízenou u hromady chrástí druhý den v neděli. Ten den je také tak

r. 1580. Sňatek se uzavíral před civilním magistrátem, nebo před reformovaným kazatelem. Katoličtí kněží pod trestem vyhnanství oddávat nesměli.

V Anglii byl zaveden povinný občanský sňatek r. 1653 a o století později byly odkázány veškeré oddávky anglikánské církvi s výjimkou Židů. Manželství uzavřené před katolickým knězem se považovalo za neplatné. Zrovnoprávnění se katolíkům dostalo až r. 1836.

Ve Francii zasahoval stát naopak do práv hugenotů, které mohl oddat kazatel pouze za přítomnosti královského soudce, později jim král Ludvík VI. uděluje právo na uzavření sňatku jak církevního, tak civilního. Čistě civilní sňatky zavádí až revoluce, když Ústavní shromáždění prohlásilo r. 1791 manželství záležitostí občanskou, která nemá s náboženstvím žádný vztah. Ani Napoleonův konkordát na věci nic nezměnil. Občanský sňatek musí předcházet oddávkám církevním.

V Rakousku začala rušivě zasahovat do církevní jurisdikce již císařovna Marie Terezie, ale hlavní dílo vykonal její syn, Josef II., který přenesl počínaje r. 1783 veškerou pravomoc z církve na stát a manželství bylo prohlášeno za občanskou smlouvu, i když je zachována její přísná nerozlučnost. Přítomnost kněze byla omezena pouze na funkci státního zřízence, i přesto, že bylo dovoleno konat ohlášky a byla zachována forma církevního sňatku. Manželské právo Josefa II. zůstalo v platnosti jen do ratifikace konkordátu v r. 1855. Desátý článek této smlouvy vrátil církvi moc zákonodárnou i soudní na záležitosti víry, svátostí a liturgických úkonů. V záležitostech manželských pro katolíky dokonce pozbývá platnost občanský zákoník, neboť se na ně vztahuje kanonické právo. Tento stav trval ale jen do r. 1868, kdy na nátlak liberálů byl konkordát vypovězen, veškeré manželské právo, zavedené pod vlivem konkordátu zrušeno a plně nahrazeno občanským zákoníkem.

V Uhrách byla situace jiná, novoty Josefa II. narážely na odpor a církev spravovala manželství katolíků svobodně až do r. 1894, kdy byl zaveden povinný civilní sňatek a církev je úplně vyloučena. Kněžím bylo pod

trestem zakázáno vykonávat obřady dříve, než se přesvědčí, že snoubenci byli již oddáni státním úředníkem. Je zajímavé, že zákon prošel v parlamentu díky úmyslné nepřítomnosti čtyř katolických poslanců, na což poukazoval také papež Lev XIII., který tento zákon odsoudil.

Po vzniku Československé republiky byl v r. 1919 přijat zákon o manželství, jehož základem jsou zákony z r. 1868. Nechává ale plně na občanech volbu mezi sňatkem církevním či civilním, zavádí možnost rozvodu a vypouští právní zásady o nerozlučitelnosti katolického manželství. Vezmeme-li v potaz protikatolickou mentalitu, panující v republice, nemůžeme se divit ani tomu, že překážkou pro uzavření manželství není vyšší, tj. kněžské svěcení, ani řeholní sliby.

David Jech

SCÉNÁŘ NAŠÍ BUDOUCNOSTI?

Výsledky amerických voleb opět o něco oddálily Spojené státy od Evropy.

Američané vsadili na ochranu života, obranu rodiny a na náboženské přesvědčení – věci v Evropě stále více tabuizované. Ale směr tohoto vývoje není jednoznačný.

V sedmdesátých letech byla kulturní situace v USA velmi podobná dnešnímu stavu v Evropě. Náboženská praxe ochabovala, tradiční rodina se zpochybňovala, byly de facto legalizovány potraty. Mnohým se zdálo, že je to jediný možný směr vývoje, že každá další generace je nutně liberálnější než ta předešlá, prostě že „postaru se nedá žít“ a každý se má

realizovat po svém. (Nebude asi náhodou, že nejvyšší počet věrohodně doložených kněžských deliktů s mladistvými v USA je právě z této doby, vrchol představuje rok 1970: poslední dva roky už zase odpovídají průměru padesátých let.)

Když se začala konzervativnější část americké veřejnosti probouzet a budovat své vlastní organizace a svá vlastní média, začínala změna pomalu. Na začátku byla řada neúspěchů, naopak každý úspěch byl na levici přijímán s ohromeným zděšením: ještě po volbě Ronalda Reagana nemohli liberální novináři pochopit, co se stalo.

Dnešní Evropa se také budí pomalu a lidé jsou nejistí. Leccos z americké tradice nám chybí: tradice nezávislosti na státu, tradice svobodné, nesocialistické ekonomiky jsou pro svobodné myšlení velmi důležité.

Nám v postkomunistické Evropě naopak leccos pomáhá: především právě zkušenost s komunismem. Po 17. listopadu jsme na tuto zkušenost velmi spoléhali, dnes se zdá, že „tráva roste rychle“.

Zdá se, že nastal čas, abychom se vrátili k listopadovému výchozímu bodu a znovu zvážili, kterým směrem se vydat.

Michaela Freiová / RC Monitor

EVROPSKÝ PARLAMENT: MYŠLENKY MAJÍ SVÉ DŮSLEDKY

ROZPAD HODNOT NESE SVÉ OVOCE

Dnešní pohled na dějiny tvrdí, že náboženství bylo a je příčinou všech válek, pohrom ničení lidských životů a majetků. Jsou nám často připomínány křížové výpravy nebo války s albigenckými ve Francii. Už se mnoho nedozvíme o selských válkách v Německu zapříčiněných odpadem Martina Luthera. Zpravidla se nemluví o krvavé francouzské revoluci, která byla způsobena odpadem elity k deismu či laicismu. Nezařazuje se sem nacistická třetí říše, která dotáhla do konce některé myšlenky darwinismu degradace člověka na zvíře a „přirozenému výběru“ pomohla v plynových komorách.

Pod nostalgii pražského jara zapomínáme i na komunismus, který ovládl polo-

vinu světa. Už nevidíme hromadné hroby, vyvražďování celých národů, či zvěrstva v gulazích. Když však dnešní osvícenci obviňují náboženství, neuvědomují si, že všechna náboženství si nejsou rovna, že všechna nejsou pravá, neuvědomují si ani své vlastní věroučné postoje adorující toleranci, hmotu či přírodu.

Tvůrci nového světa

Máme mnoho příležitostí se poučit z historie. Historie je však dnes pro většinu společnosti něco mrtvého. Proto opět stojíme na prahu další éry. Poslední příklad s italským prof. Buttiglionem naznačuje, na čem je – pokud se budeme držet tématu historických mezníků – dnes budována např. EU. Podmiňuje-li se dání úřadu souhlasem, že homosexualita je zdravá varianta, jedná se o demonstraci vzpoury celé této organizace vůči řádu stvoření a tím samozřejmě vůči Stvořiteli.

Legalizace homosexuálního životního stylu je sice znamením vzpoury a zároveň i beranidlem na ničení morálky společnosti, ale nedotýká se v běžném životě aktuálně osobně každého jednotlivce. Vyvolala-li však tak hysterické reakce i Buttiglioneho poznámka o roli ženy a roli rodiny, je to známkou, že ideologická vzpoura proti Bohu se netýká jen výstředností, jako je homosexualita. Tito tvůrci nového světa se pokoušejí o naprostou změnu celé společnosti.

Rodina už je zřejmě pouhým místem k soukromému citovému vyžití a je jedno, z kolika individuí různé sexuální orientace sestává. Už to není společenství určené k přivedení dítěte na svět a vychovávání dalších generací. V rodině již neexistuje žádná hierarchie, žádné rozdělení rolí a tím ani žádná zodpovědnost. Manželství už není pojivým svazkem, ale soukromou dohodou, dokud z toho mají oba užitek. Děti jsou majetkem státu, který by je měl formovat od jeslí. Žena už není primárně matkou, dávající srdce rodině a „místní obci“. Otci nepřísluší rodinu zabezpečovat, a v případě nebezpečí všechny její členy i s nasazením svého života chránit.

Lepší svět je prý bez Boha

Je to naprosto pokřivená antropologie, které chybí zakotvení v přirozenosti –

patřit setkání s kněžími diecéze a doplnění kněžské rady, stejně jako ostatních rad, podle církevního práva a předpisů České republiky.

Litoměřické biskupství 1. 12. 2004

Foto

Karel Pech

ADVENTNÍ SETKÁNÍ V SEMINÁŘI V PRAZE

Ve dnech 26. až 28. 11. opět uspořádal Arcibiskupský seminář v Praze adventní setkání pro dorost od 15 let, kteří se chtějí dozvědět něco bližšího o životě v něm. A taky jsem chtěl navštívit svého bratra Pavla, který tam studuje už ve 4. ročníku.

V pátek mám jen krátkou školu, tak jsem sbalil pár věcí a mazal jsem na autobus. V Praze jsem se snadno a rychle dostal metrem až na Dejvickou a odtamtud je to už jen pár kroků.

Bratr mě tam vyzvedl a protože je na pokoji sám, mohl jsem se ubytovat u něho. Při společné večeři jsme byli uvítáni rektorem P. Arturem Matuškem a dalšími z vedení. Večer jsme se v tamní kapli zúčastnili spolu s bohoslovci večerních chval a pak bylo chvíli volno na osobní rozhovor s bratrem a jeho přáteli, které většinou znám z jejich návštěv u nás doma.

V sobotu po ranních chválách jsme odjeli navštívit baziliku Sv. Václava ve Staré Boleslavi, mohli jsme si ji důkladně

prohlédnout a pak se zúčastnit mše sv. sloužené rektorem.

Odpoledne si účastníci mohli zvolit besedy či přednášky na různá témata, které vedli bohoslovci, příkladně na téma eucharistie, internet ve službách církve, katecheze o mši sv. atd.

Večer proběhla modlitební stráž a opět byla možnost pohovořit si na různá témata ohledně semináře, kněžské činnosti, nebo si pohovořit s páterem spirituálem.

V neděli jsme byli na mši sv. ve svatovítské katedrále se svatováclavským průvodem. Mši sv. sloužil otec biskup Malý a po ní jsme si s ním ještě chvíli povídali o věcech, které nás zajímaly. Po slavnostním společném obědě jsme zakončili setkání modlitbou Anděl Páně a pak jsme se rozcházeli tak, jak kdo potřeboval.

Setkání se zúčastnilo 75 hochů. Skoro polovina byla z českobudějovické diecéze (35), 15 jich přijelo z královéhradecké, 10 z plzeňské, 13 z pražské a *jen dva z litoměřické*. Tuto skutečnost jsem cítil tak trochu jako naši ostudu, že se tak málo zajímáme o budoucí kněžské povolání.

Adventní setkání bylo velice zdařilé, všude panoval přátelský duch a měl jsem možnost poznat řadu vrstevníků z jiných diecézí. A tak doufám, že na příštím bude i z naší, litoměřické diecéze, početnější účast.

Vojtěch Andrš

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

KAŽDÁ FARNOST BY MĚLA MÍT SVÉHO CHUDÉHO

V neděli 28. 11 jsme se na ruprechtické faře, v rámci pravidelných adventních setkání, zúčastnili zajímavého programu pro děti i jejich rodiče.

Nejdříve jsme všichni společně shlédli film „Uganda, trpící perla Afriky“, pojednávající o palčivé situaci v této zemi, která je sužována nájezdy banditů unášejících děti. Z těchto dětí jsou vychovávání vojáci, spousta z nich nepřežije namáhavé pochody nebo bití a hlad. Výpovědi některých obětí únosů, kterým se podařilo se zachránit, byly rovněž zachyceny

v tomto filmu, který nám byl zapůjčen Papežským misijním dílem dětí, jenž působí právě v Ugandě a na jehož popud dokument vznikl. S touto organizací se pojí další akce, která v naší farnosti probíhá, a to jsou vánoční pohledy pro misie. Děti viděly, komu pomáhají a rodiče viděli, kolik je třeba.

Ve druhé části programu byla pro děti připravena tombola hraček, jejíž výtěžek putoval na konto lékařských misí Miles Jezu, působících na Ukrajině, v Rusku a Nigérii. Rodiče měli možnost shlédnout dva krátké filmy, pořízené právě z Nigérie a Ruska.

OREL**ŽUPA SV. ZDISLAVY**

zve všechny zájemce (i nečleny Orla) k účasti na těchto soutěžích:

Předsilvestrovský turnaj ve stolním tenise pro lepší i horší hráče

ve čtvrtek 30. 12. 2004 v orlovně v Lomnici nad Popelkou (je to u zimního stadionu nedaleko od náměstí i autobusového nádraží). Přihlášky není třeba posílat předem, startovné 20 Kč, členové Orla a děti do 15 let zdarma.

Kategorie: do 11 let, 11 – 15 let, přes 15 let. Podmínkou účasti je nečernící sportovní salová obuv. Účastníci jsou očekáváni od 8.25 h, zahájení 9.30, ukončení do 16 h.

Kontakt:

Ing. Zdeněk Zákoutský,
Karlovské nám. 257,
512 51 Lomnice nad Popelkou,
tel. 481 671 865.

Vánoční šachový turnaj

27. 12. 2004 od 9 do 15 h a pro děti do 15 let

Dětský vánoční šachový turnaj

28. 12. 2004 od 9 do 13 h.

Oba turnaje pořádá Orel jednota Turnov a hrají se v orlovně Jiráskova 126 v Turnově. Přihlášky není třeba posílat předem, účastníci jsou očekáváni od půl deváté do 9 h.

Kontakt:

Orel jednota Turnov
Jan Mrázek,
Kosmonautů 1326,
511 01 Turnov,
e-mail: orel.turnov@seznam.cz,
mob.: 737 467 434 (Justina Mrázková),
737 406 294 (Jan Mrázek syn).

Vít Jůza

ZPRÁVY Z DIECÉZÍ**OTEC BISKUP DOMINIK DUKA****APOŠTOLSKÝM ADMINISTRÁTOREM NAŠÍ DIECÉZE**

Všichni už jistě známe tuto stručnou zprávu: „Svatý stolec v sobotu 6. 11. 2004 ve 12.00 h, z důvodu přetrvávajících zdravotních problémů 19. biskupa litoměřického Msgre. Pavla Posáda, jmenoval apoštolského administrátora litoměřické diecéze – královéhradeckého biskupa Msgre. Dominika Duku OP. Toto ustanovení je podle kanonického práva provizorní.“

Ve středu 24. 11. 2004 pak proběhlo v budově Biskupské rezidence v Litoměřicích pracovní setkání Msgre. Dominika Duky OP, biskupa královéhradeckého a apoštolského administrátora Diecéze litoměřické s Msgre. Pavlem Posádem, biskupem litoměřickým, s biskupskými vikáři a se sborem poradců.

Po ukončení jednání na biskupství se s oběma otci biskupy, Dominikem i Pavlem, konala tisková konference, na níž bylo vysloveno očekávání, že nastalá situace by

mohla trvat asi půl roku. Otec biskup Dominik Duka následně potvrdil ve funkci dosavadního generálního vikáře i všechny biskupské vikáře, stejně jako sbor konzultorů. Zatím je v plánu, že náš apoštolský administrátor bude přítomen na litoměřickém biskupství zhruba jednou za čtrnáct dní. Mezi jeho nejbližší úkoly bude

respekt k tomu, jak je svět vybudován. Stavíme iluzorní svět, kde se lidé pod praporem rovných příležitostí snaží natruc Bohu změnit své role. Je to však i svět, kterému chybí smysl, neboť se zřekl Stvořitele. Je to svět, který končí v zoufalství. Liberálové, socialisté, zelení panteisté a marxisté mají společný cíl – jako již řada revolucionářů před nimi: vybudovat nový lepší svět. Svět bez Boha, svět na truc jiný než křesťanský. A protože pohrdají zkušeností otců, nemohou se poučit, kam bludné cesty vedou.

Vlna nové generace? Ano, katolická vlna

Jaká je naše role? Zřejmě využít všech nástrojů, abychom zbrzdili negativní pokusy zapříčiňující rozpad společnosti. A v čase, který nám zbývá, se pokusit rychle vychovat další generaci našich dětí ne stádním způsobem, jak se tomu děje ve státních školách, ale v prostředí katolických škol či jiných alternativ, které rozvíjejí intelekt a zakotvují děti ve zdravé morálce a věrouce. Koneckonců volných školních budov je dnes stále více a katolíci jsou jediná skupina, která o děti nemá nouzi.

Radim Ucháč / RC Monitor

DOPIS DO PARLAMENTU ČESKÉ REPUBLIKY

Jeden z libereckých farníků zaslal níže uvedený dopis parlamentním klubům některých politických stran. Po téměř dvou měsících, k 1. 12. 2004, odpověděl z oslovených jen JUDr. Ing. Jiří Karas, kterému byl dopis ovšem poslán jen na

vědomí. O případných dalších reakcích Vás budeme informovat. Zveřejnění těchto „několika vět“ může navíc sloužit jako inspirativní povzbuzení pro další občany.

V Liberci, 10. 10. 2004

Poslanecké kluby: KDU-ČSL, ODS, US-DEU PS ČR

Senátorské kluby: KDU-ČSL, ODS, US-DEU – Senát ČR

Vážené poslankyně, vážení poslanci

posílám Vám k uvážení několik následujících vět k problematice tzv. „registrovaného partnerství“. Záměrně se obracím pouze na politické kluby stran, které se na veřejnosti snaží profilovat jako pravicové. Mým záměrem je informovat ty, kteří se nechají oslovit. Podle mého názoru nemá smysl psát poslancům levice, protože snaha prosadit toto problematické „právo“ patří právě do jejich snah a náplně. Jejich cílem je sociální dekonstrukce, která se zaměřuje na kritiku křesťanských i humanitních hodnot. Zpochybnění základních hodnot společnosti jim umožňuje otevírat stále nové tzv. „svobody“ a otravovat společenské ovzduší.

Rodina je výsostně spojena s naší civilizací. Její tradiční preferování, v křesťanském smyslu, napomohlo významně k rozvoji lidských možností.

Cílem poslání rodiny je zejména:

Zplodit potomky, vytvořit rodinné prostředí, věnovat se výchově dětí, udržovat a rozvíjet vztah manželů, být vzorem potomkům. Naplnění tohoto cíle přináší rodičům mnohá omezení. Vytvářejí ale pro sebe i pro společnost „lidský kapitál“, který umožní společnosti rozvíjet se dál. Proto rodina potřebuje společenskou ochranu. (Další otázkou je i finanční podpora rodičovství, např. rodinné přídatky. Český zemědělec dostane od EU na 1 tele víc peněz, než rodiče od státu na 1 dítě).

Homosexuální soužití cíle poslání rodiny není schopno naplnit a snaha o jeho rovnoprávnost s rodinou je nesmyslná. Majetkoprávní otázky spojené se soužitím homosexuálů je možno účinně řešit v jednotlivých zákonech týkajících se

např. dědictví. Homosexualita je nepřírozená, protože je poruchou přirozené sexuality. Neumožňuje mít potomky – z principu.

Pokud vážení tento zákon schválíte, dostanete sebe i nás do vleku dalších „zákonů“, které budou následovat. Třeba Vás levicová loby bude přesvědčovat, že pedofilové jsou vlastně jen jiní, a že to jsou

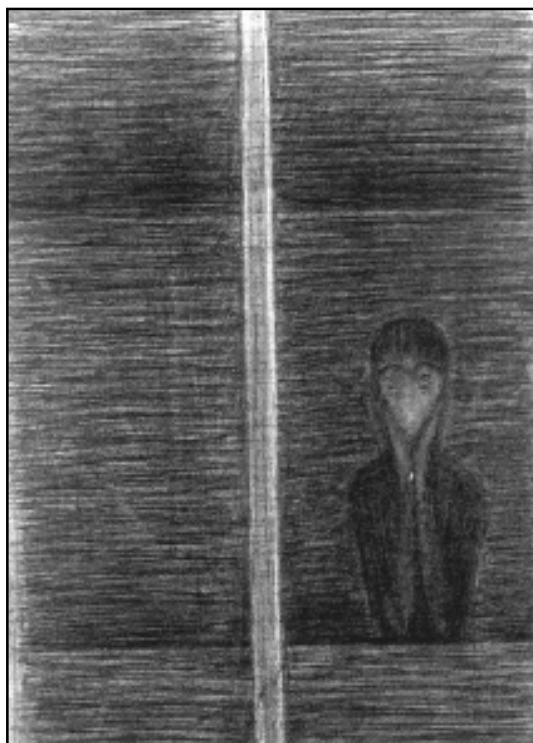
chudáci - citliví lidé a musíme přece chápat jejich potřeby. Doufám, že se tak, díky Vám, nestane.

Věřte, vážené paní poslankyně a páni poslanci, že budu Vaše hlasování sledovat a Váš postoj bude jedním z ukazatelů (a nejen mým) pro příští volby.

redakce

UMĚNÍ

ADVENTNÍ VÍTR

Beránek sněhu v soumrak si lehne
kašpar i Dítě ze stejných dlát
smrt jablek v sadě větv se nehne
k půlnoci blízko
půjdem spát

do tiché vody pod černý břeh
kde noří se dům když v okně zamrzá
adventní vítr pod žábry střech
tichý je svatý
vraty nevzá

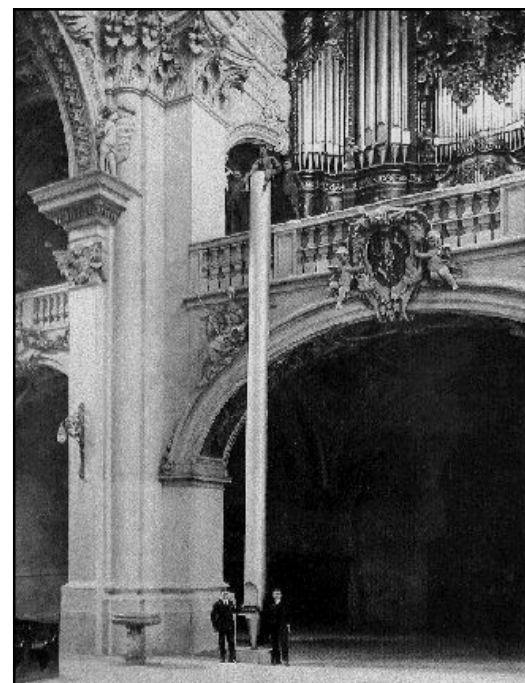
Martin Josef Stöhr
Ilustrace
Anežka Kovalová

VARHANY KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE (4)

To, co jsme dosud uvedli, bude spolu s dnešními třemi odstavci už stačit k tomu, abychom se od příště mohli dozvídat zajímavosti přímo o našich libereckých varhanicích a varhanách, i o hře na varhany tady v Liberci.

Varhanní píšťaly

jsou podle typu *labiální* / retné (lat. labium, ret), kde tón vzniká na šterbině rtu píšťaly, a pak *linguální* / jazýčkové (lat. lingua, jazyk), vyluzující tón chvěním pružné části, jazýčku. Retné píšťaly patří ke zvukovému základu každých varhan a je jich také nejvíce. Jazýčkové se užívají pro charakteristické zabarvení či imitaci jiného hudebního nástroje a v menších varhanách se zpravidla nevyskytují. Existují další skupiny třídění, které ovšem nejsou pro náš stručný exkurs do „hlubin varhanní duše“ nezbytné. Důležitá je *stopová délka* píšťaly podle délky píšťaly nejnižšího tónu (velkého C). Ta nám říká, nejen jak hluboký / vysoký tón píšťala vydá, ale také jak je velká – např. nejhlubší píšťala 32 rejstříku = 30,5 cm (stopa) x 32 = 976 cm + (asi 1,0 m noha píšťaly) ÷ 11 metrů a průměr přes 0,5 m. To je věru pořádný kousek (viz foto)! Naopak nejmenší píšťala je dlouhá kolem 5 cm, průměr cca 3 mm, přičemž funkční (znějící) část je dlouhá jen několik milimetrů. Rejstříky (varhanní hlasy) se také dělí na *hlasy základní*, kdy se po stisknutí klávesy ozve pouze tón přiřazený právě jí, např. *Principál 8*, a *hlasy vedlejší (aliquotní, parciální)*, kdy po stisknutí klávesy uslyšíme tón zvýšený / snížený o příslušný interval, např. *Kvinta 1^{1/3}*. Nakonec *hlasy smíšené*, kdy po stisknutí jedné klávesy se ozve víc než jedna píšťala, obvykle 3 až 7, např. *Mixtura 1 3x*.

Materiál varhanních píšťal

je dvojí: *dřevo a kov*. Dřevo může být v podstatě jakékoli, je ovšem třeba, aby mělo potřebné parametry pro kvalitní truhlářské zpracování. Vyrábí se z něj zpravidla některé největší pedálové rejstříky, např. *Subbas 16*, některé *Kryty*, např. *Kopuly 8 a 4*. Zvuk dřevěných píšťal je měkčí, kulatější, zastřenější, kovové zní jasněji, výrazněji. Nej kvalitnějším varhanním kovem je *cín*. Nelze jej ovšem použít samotný z důvodů akustických, konstrukčních i ekonomických. Proto se užívá ve slitině

s dalším kovem, *olovem*. Dříve se poměr těchto materiálů udával v *letech*, dnes v procentech. Nej kvalitnější, dnes používaná slitina, tzv. *varhanní kov* je 12-ti lotová v poměru 75 % cínu, zbytek je olovo. Tak kvalitní materiál se používá jen pokud není nutno hledět na peníze, (je totiž nekřesťansky drahý). Zvuk píšťal z této slitiny je ovšem nejušlechtlejší. Obvyklý poměr je 50:50, u větších píšťal i méně. V letech nouze se píšťaly vyráběly v podstatě z čehokoli. Prospektové neznějící (ozdobné) píšťaly se vyrábí pouze ze zinku, i z jiného kovu, pokud to vyhovuje záměru varhanáře. I jen stručná charakteristika, která by si chtěla dělat nárok na úplnost je ovšem nepoměrně širší, než může být tento letný vhled do tajemného lesa varhanních píšťal.

Zvuková pyramida a zvuková koruna

První pojem souvisí se zákonitostmi dispozice, tedy rejstříkového rozvržení varhan. Předpokládá se, že u správně disponovaných varhan jsou rejstříky stejného zvukového charakteru vybudovány ve všech polohách – pak tvoří zmíněnou zvukovou pyramidu. Např. k *principálovému sboru* (má výrazný, jasný zvuk) náleží (*Principál 16*), *Principál 8*, *Oktáva 4*, *Kvinta 2^{2/3}*, *Superoktáva 2* a *Mixtura*. Stejně kompletní by měla být i pyramida *flétnového sboru* (měkčí, tišší, kulatější zvuk), tzn. *Flétny*, *Kopuly*, *Kryty a Rohy (16)*, *8 a 4*. Zvukovou korunou se rozumí taková dispozice varhanních hlasů, kdy při *plénu (pleno organo)* zní celý varhanní stroj (např. hlavní / I. manuál) – nikoliv tedy *tutti* (tj. všechny stroje / manuály). Nepatří do ní jazykové rejstříky! Zvuková koruna, jak už název napovídá, je završením zvukové výstavby nástroje. Vypovídá nejvíce o schopnostech svého tvůrce - varhanáře.

Všechny skupiny rejstříků se v dobře navržené dispozici spojují a mísí do *lesklého, plného, barevného a čistě znějícího pléna* osobitého varhanního zvuku, který tolik uchvacuje u nástrojů zlatého věku varhan, doby baroka.

Pavel Kozojed

Foto

- Porovnání velikosti 32 stopé píšťaly s prostorem (rok 1928, katedrála Sv. Štěpána, Pasov, Německo)
- Stanoviště píšťal, tzv. píšťaliště, ve varhanách

problémy vziať do úvahy. Ak my poviete napríklad, že existuje zvláštna koncentrácia násilia proti homosexuálom. potom ja som pripravený zvážiť hypotézu o špecifickej legislatíve, aby sa homosexuáli mohli proti násiliu brániť a dať im lepšiu záruku na právo rovnosti. Ale nebudem akceptovať myšlienku, že homosexuáli tvoria samostatnú kategóriu, u ktorých budú práva na inom základe ako pre väčšinu európskych občanov. Takže ja som proaktívnym pre európskych občanov.

Trošku iná je otázka žien. Myslím, že by sme mali mať špecifické projekty ohľadom žien. Obávam sa, že v Európe sa rodí príliš málo detí. Toto je jedným z najdôležitejších európskych problémov, ktoré pred nami stoja. Myslím, že by sme sa mali zamyslieť nad podmienkami života žien a mužov, nad ženou dneška, nad poskytovaním príliš malej adekvátnej podpory. Toto je problém, ktorý si prajem zlepšiť.

Jean-Louis Bourlanges (Skupina Aliancia liberálov a demokratov pre Európu, Francúzsko): Ďakujem vám. Hovorili ste o obhajovaní homosexuálov na rozdielnom základe a povedali ste nám váš pohľad s ohľadom na to. Čo ste mysleli tým, že proti nejakej vlastnosti by ste boli proti?

Pán Buttiglione: Obhajoval by som listinu – princíp nediskriminácie myslený, že nie je dovolené mať akúkoľvek diskrimináciu na základe sexuálnej orientácie, v akejkoľvek sfére života európskych občanov mali by byť rovnaké práva pre všetkých európskych občanov.

Magda Kósáné Kovács (Skupina sociálnych demokratov v Európskom parlamente, Maďarsko): Vymenovaný komisár, Európa je multikulturálna a bude viac a viac. Rada by som sa opýtala, či vidíte nejaké morálne rozdielnosti podľa príslušnosti k rozdielnym náboženstvám alebo rozdiely medzi veriacimi a neveriacimi. V iných oblastiach s vyššou alebo nižšou úrovňou, kde všetci majú rovnaké práva, myslíte, že by sme mali mať rovnaké práva proti diskriminácii jedného proti druhému, hovoriť v pojmoch diskriminácie proti Rímskej skupine alebo hovoriť proti homosexuálom a ak nie, v prospech akého legálneho meradla by ste boli naklonený k náprave z titulu že vy referujete, aby to pokrylo všetky tieto kategórie ľudí.

Pán Buttiglione: Ja som kresťan, denominácie – katolík. Myslím si, že sa presúvame smerom k multikulturálnej spoločnosti. Mali by sme byť veľmi opatrný pretože dnes existuje debata o multikulturálnej spoločnosti. Taká spoločnosť je ako manželstvo. Ak dáte spolu kultúry, ktoré sú bohaté na vysoký stupeň vzájomného porozumenia, môže to vyzeráť ako raj. Ak nie, môže sa to podobať peklu. Máme príklady multikulturálnych spoločností typu prvého aj druhého. Takže my všetci sa musíme zaoberať budovaním európskej multikulturálnej spoločnosti. Iba tak to bude životaschopné, keď to bude založené na vysokom stupni vzájomného pochopenia a porozumenia. Nemyslím si, že ľudia by mohli byť diskriminovaní pre ich náboženstvo. Myslím, že dialóg medzi náboženstvami by mohol získať miesto v takej forme, že to bude povzbudzovať ľudí k vzájomnému rešpektu. Mať rešpekt neznamena, že jeden si bude myslieť, že iné je správne a podobne, ale že neexistuje správne a nesprávne. Smiete si myslieť, že existuje rozdiel medzi dobrým a zlým, a myslieť si, že vy máte pravdu a iný človek ju nemá, ale pri tom všetkom si nikto nebude myslieť, že človek ako ľudské bytie nemá nekonečnú hodnotu a nezaslúži si nekonečný rešpekt. Tato pravda sa dá použiť pre všetky prípady, ktoré ste spomenuli.“

TK KBS, 20. 10. 2004
Preklad
Jana Jurkovová

PŘÍPAD ROCCO BUTTIGLIONE DOKUMENT

V uplynulých dvou měsících rozčeřil hladinu veřejného mínění po celé Evropě případ Rocco Buttiglione. Navrženému komisaři Evropské komise, nejvzdělanějšímu z navržených, osobnímu příteli papeže Jana Pavla II., jednomu z hlavních autorů encykliky Centesimus annus, nebylo před jeho přijetím za komisaře věnováno jedno, ale dvě slyšení před Evropským parlamentem. Dvě slyšení se ale nekonala proto, že by se poslanci chtěli od tohoto evropského vzdělance poučit, ale proto, že ho chtěli potopit. Rocco Buttiglione má totiž pravdivé poznání hlavních skutečností a to jeho kritici nemohli strpět. Mediální poprask, který se kolem těchto slyšení rozpoutal, asi každý z nás zažil. Všechna velká občanská média v naší republice výpovědi tohoto kandidáta Evropské komise odsoudila. Jak je to možné, když Rocco Buttiglione žije v pravdě?

To se v totalitě dělá tak: Podsune se odsouzenému něco, co neřekl. Takže: Bylo v některém povykujícím médiu řečeno, co tento pán skutečně řekl? Nebylo! Do dnešního dne nebyl v České republice zveřejněn záznam oněch dvou slyšení. Některá média uvedla sice internetové adresy Evropského parlamentu, na nichž prý je český přepis k dispozici. Ale zjistili jsme, že na těchto adresách nic není. Adresy stránek se několika větami ze slyšení se v posledních týdnech podezřele stále mění. Doslovný záznam je k dispozici jen jako zvuková nahrávka.

První slyšení s Rocco Buttiglionem se konalo 5. října 2004. Mělo tyto části: Úvod, Azyl i imigrace, základní práva, Turecko, Soudní spolupráce a boj proti organizovanému zločinu. Druhé slyšení, následující den, mělo body: Přívětivější legislativa, boj s kriminalitou, průtahy v soudních systémech, morálka kontra zákonnost a spolupráce s parlamentem.

Média byla nejvíce pobouřena výpověďmi kandidáta, které se týkaly jeho katolické víry, postoje k USA a k Vatikánu a k homosexualitě, všechno v části „základní práva“ prvního dne slyšení. Co bylo obsahem této klíčové části? Server Res Catholica zveřejnil text Tiskové komise Konference biskupů Slovenska z 20. 10. 2004, citující tuto část Buttiglioneho výpovědi doslova, ovšem jen v angličtině. Proto jsme se v redakci rozhodli, že čtenářům Obrázku libereckých farností poskytneme překlad. A protože šlo o skvělou službu slovenských otců biskupů, přinášíme cenný text ve slovenštině:

„Alexander Pickart Alvaro (Asociácia liberálov a demokratov pre Európu, Dánsko): Jedna minúta je príliš krátka doba na to, aby sme sa dozvedeli niečo o vašej pozícii a vašej práci – všeobecný dojem – najvyšší záujem? o nástrojoch, ktoré zamýšľate používať vo svojej práci. Za akých podmienok by ste uvažovali o odstúpení? Aké faktory beriete do úvahy vo vašom rozhodovaní a ako ovplyvní vaše rozhodovanie váš blízky vzťah k USA a väzby k Vatikánu?

Pán Buttiglione: Prvá priorita: skonsolidovať subjektívne priority Komisie, t.j. sústavne spolupracovať s EP a pracovať s parlamentom. Top priorita. Všetko ostatné záleží len na tom. K rezignácii: keď bol prezident Barosso požiadaný to urobiť v záujme európskeho projektu, ja by som sa (na jeho mieste) vzdal okamžite. Som priateľom USA, ale nie som Američan. Rozlišujem medzi USA tak ako všetci európania. Musíme spolupracovať s USA. Verím, že Európa musí žiť v transatlantickej komunite, ale tá musí stáť na dvoch pilieroch. Európa sa stáva jedným z nich. My musíme byť pripravený spolupracovať s Američanmi ako s rovnocennými partnermi. Spoločne musíme nieť zodpovednosť za budúcnosť sveta a ľudstva. K Vatikánu: nie je žiadnym tajomstvom,

že som katolík, to ale nemá nič spoločné s Vatikánom, iba s mojou osobnou vierou, s mojím osobným presvedčením. Myslím si, že človek môže byť dobrým katolíkom a zároveň dobrým európanom. Preto by sme k veľkým európanom mali počítať aj Adenauera, De Gasperiho, Schumana či Helmuta Kohla.

Kathalijne Buitenweg (Zelení, Holandsko): Pán Buttiglione, niektoré z vašich názorov sú v priamom rozpore s európskym právom. Napríklad, diskriminácia na základe sexuálnej orientácie je zakázaná a vy ste povedali, že homosexualita je hriech a hriech je znakom morálneho neporiadku. Rada by som sa od vás dozvedela ako to je, lebo my by sme od vás očakávali, budete proti týmto veciam bojovať a mohli by ste nám dať špecifický príklad toho ako chcete tento cieľ dosiahnuť?

Pán Buttiglione: Pripomeniem vám starého a možno nie tak úplne neznámeho filozofa, istého Emmanuela Kanta, z Koenigsbergu, ktorý stanovil jasné rozdiely medzi morálkou a právom. Veľa vecí mohlo by byť považovaných za nemorálne, ale nemali by byť zakázané. Keď robíme politiku, nezriekame sa práva mať viac presvedčení a preto ja si smiem myslieť, že homosexualita je hriech a toto nemá žiaden dopad na politiku pokiaľ nepoviem, že homosexualita je zločin. Rovnako vy si slobodne môžete myslieť, že ja som hriešnik vo väčšine vecí v mojom živote. Ale toto nemá žiaden dopad na naše vzťahy ako občanov.

Povedal by som to tak, zvážil by som, či je adekvátne, keď sa predstiera že všetci rovnako súhlasia so záležitosťami morálky.

Môžeme vybudovať občiansku spoločnosť aj keď vieme, že na niektoré záležitosti morálky máme rozdielne názory. Téma teda nie je diskriminačná. Štát nemá právo pchať nos do týchto vecí a nikto nemôže byť diskriminovaný na základe sexuálnej orientácie alebo orientácie pohlavia. Tak to stojí v listine základných práv, tak to stojí v Ústave a ja som sľúbil túto ústavu hájiť.

Bogdan Pek (Skupina nezávislých, Poľsko): Ďakujem vám predseda a dúfam, že to je niečo čo bude v komisii naďalej normálne. Moja prvá otázka je ľahká a príjemná: veríte, že manželstvo je jednota medzi mužom a ženou, alebo je to niečo iné? Moja druhá otázka je trochu viac ľstivá: v súčasnosti je európsky superštát založený pomocou ústavy, ako niečo čo je postavené na ľudských právach, vnútených menšinou. Je to pevný základ pre Európu budúcnosti alebo potrebujeme niečo viac nadčasové, ktoré nás bude spájať tak ako to bolo v jednom prípade z minulosti?

Pán Buttiglione: Najprv musím povedať, že som veľmi šťastný, že tu v Európskom parlamente môžem počuť poľský jazyk. To bol sen celej poľskej generácie bojujúcej za slobodu a za Európu. A ja mám to privilegium byť v kontakte s touto generáciou a som veľmi šťastný, že dnes môžem počuť poľský hlas v tomto parlamente. Môj osobný názor na manželstvo je veľmi dobre známy. Slovo 'manželstvo' pochádza z latinského 'matrimonium', čo znamená ochrana matky a taktiež, že rodina existuje podľa poriadku, ktoré dovoľuje ženám mať deti a mať ochranu mužov, ktorí sa o nich starajú. Toto je tradičný pohľad na manželstvo, ktoré ja bránim. Nemyslím si, že táto téma je veľmi podstatná pre toto miesto, pretože definícia manželstva spadá do kompetencie členských štátov. Takže či si ja myslím to alebo niečo iné, nemá to žiaden praktický dopad. Mimochodom, toto je pohľad, ktorý je dnes akceptovaný v 22 z 25 štátov. To nie je záležitosť únie, a ani by sa to nemalo stať záležitosťou únie, to je vec členských štátov. Táto otázka musí aj naďalej byť vecou členského štátu, podľa princípov subsidiarity. Takže ide skôr o filozofickú záležitosť než o námet pre politické diskusie. Pokiaľ ide o Ústavu, myslím, že táto Ústava je založená na ľudských právach, je založená na právach ľudskej osoby.

Myslím, že to najlepšie korešponduje s európskou tradíciou. Nehlásil by som sa k názoru, že je to druh zrady voči veľkej európskej tradícii. Existuje spojenie, ktoré postupuje od Sokrata ku kresťanstvu, k vyjasňovaniu, a prichádzaniu do bodu, v ktorom sme dnes.

Michael Cashman (Skupina sociálnych demokratov, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska): Vymenovaný viceprezident, musím povedať, že niektoré vaše vyhlásenia o homosexualite vyvolali vo mne hlboký záujem. Ale nebudeme vás súdiť podľa slov ale podľa skutkov. Pred chvíľou ste pani Buitenwegovej povedali, že štát nemá žiadne právo pchať nos do problematiky týkajúcej sa sexuálnej orientácie. Ako teda môžete vysvetliť svoje skutky, že ste pridali dodatok ku konvencii, k listine základných práv, snažiacoj sa odstrániť sexuálnu orientáciu zo základov nediskriminácie?

Pán Buttiglione: Je jasné, že dodatok hovorí, že keď sa definuje princíp nediskriminácie, tento princíp nebude slúžiť iba pre ohraničenú množinu prípadov, ktoré sa vymenujú. Tento princíp je rastúci a mal by slúžiť rozličným prípadom a nemyslel som, že by to posilnilo význam obzvlášť pre homosexuálov. Ale inak, toto patrí do diskusie, ktorá už bola ukončená. Nepochybujem o tom, že ak vy napíšete ústavu sám, napíšete ju inak a napíšete dokonca aj inú listinu ľudských práv. A ak ja napíšem listinu ľudských práv alebo ústavu sám, napíšem ju úplne inak. Ale pretože túto ústavu sme písali spoločne a ona spája nás všetkých, tak táto ústava je tá, s ktorou som ja ochotný žiť, tá ústava a právo, ktoré som ja ochotný brániť.

Michael Cashman (Skupina sociálnych demokratov, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska): Viceprezident... toto je nadmieru dôležité, pretože my vás máme súdiť podľa vašich činov. Vy ste na jednej strane povedali, že veríte, že Štát by nemal intervenovať na základoch nediskriminácie proti homosexuálom. Ale vy ste sa snažili špeciálne odstrániť tento základ, špeciálne tento základ. Takže my máme listinu ľudských práv, ktorú vy by ste nemohli podporovať.

Pán Buttiglione: To musím čo najdôraznejšie poprieť. Ja som jasne povedal, že toto je listina, ktorú sme napísali spoločne a je to listina, ktorú budem brániť a ja som ochotný ju brániť. Dôvody prečo som urobil ten dodatok už som vysvetlil. Môžete súhlasiť s mojimi dôvodmi alebo nie, ale ja si myslím, že moja odpoveď bola jasná.

In T Veld: Komisár, nás tu jednoducho nezaujíma, či vy ste vhodný ako komisár ale či máte vhodné kompetencie pre vašu oblasť. Práve ste urobili pár komentárov na otázku žien a homosexuality a poskytli ste nám svoj osobný názor, ktorý ako ste povedali by nemal ovplyvniť vašu politickú aktivitu. Ale potom som hrozne prekvapený, že vy ste na jednej strane spoluvytvárali legislatívu, ale na strane druhej ste odmietli podpísať určité články práva v Taliansku, ktoré neboli pre vás vhodné. Takže nemôžete povedať, že ústavné právo so základnými právami nás bude dobre chrániť. A to nie je všetko. Ako komisár musíte byť proaktívnym a musíte sa pokúšať rozvíjať základné články práva. Máte nejaké špecifické plány na najbližších 5 rokov ako posilniť role žien a zvýšiť ochranu homosexuálov? Radi by sme vedeli či tu bude 5 rokov pokroku alebo 5 rokov poklesu.

Pán Buttiglione: Ja som proti diskriminácii. Myslím, že všetci ľudia musia mať rovnaké práva, či sú to homosexuáli, heterosexuáli alebo čokoľvek iné. Ak čokoľvek iné sa môže ešte vymyslieť. Ja som sa zaviazal brániť práva pre všetkých občanov Európy, vrátane práva na nediskrimináciu. Chcete, aby som bol proaktívnym. Nie som si celkom istý, či chápem, čo myslíte tým byť proaktívny. Myslím, že práva homosexuálov mali by byť rovnako bránené ako práva všetkých ostatných občanov Európy. Ak existujú špecifické problémy ohľadom homosexuálov, ja som pripravený tieto špecifické

Farnost Vratislavice nad Nisou

kaple Vzkříšení

Slavnost Narození Páně

Štědrý den 24. 12.

noční bohoslužba slova 22.00

Boží hod vánoční 25. 12.

mše svatá 8.30

Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa 26. 12.

mše svatá, obnova manželských
slibů 8.30

Pondělí 27. 12. až čtvrtek 30. 12.

mše svatá 7.30

Pátek 31. 12.

mše svatá na poděkování a
s prosbou o Boží pomoc do nového
občanského roku 17.00

Sobota 1. 1.

mše svatá 8.30

Neděle 2. 1.

mše svatá 8.30

Slavnost Zjevení Páně, čtvrtek 6. 1.

mše svatá 17.00

Řeckokatolická farnost Liberec

Liberec

kostel Sv. Kříže

25. a 26. 12.

mše svatá 10.00

1. 1.

mše svatá 16.00

2. 1.

mše svatá 10.00

duchovní správci

Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ

1. AŽ 22. PROSINCE 2004

Ke vzkříšení jsme vyprovodili:

Farnost Liberec – Ruprechtice

Jiřina Lieslerová (1923)

P. Antonín Kejdana OFM

24. 12. 2004 / Číslo 2 / Ročník 3

OB RÁZEK

Obrázek libereckých farností
přeje všem svým čtenářům
požehnané Vánoce a
šťastný rok 2005

libereckých farností

Vydává Římskokatolická farnost v Liberci - Ruprechticích pro liberecké farnosti a ve spolupráci s nimi.

Vrchlického 81, PSČ 460 14, Liberec XIV - Ruprechtice, datum vydání: 24. 12. 2004

tel. 485 121 293, e-mail: liberec.ofm@quick.cz, doporučená cena 5,- Kč, za obsah odpovídá P. Antonín OFM

Foto na titulní straně - „A ty, Betléme Efratský, z tebe mi vyjde ten,

který bude vládcem v Izraeli, jeho původ je od pradávna, od věčnosti“ (Mich 5, 1; srov. Mt 2, 6), Jaroslav Andrš

Internetové stránky libereckých farností: <http://www.rkc-lbc.cz>

Prosíme čtenáře o návrhy a názory (i kritické) k časopisu i jednotlivým článkům

ÚVODNÍK

„NESEM VÁM NOVINY, POSLOUCHEJTE“, ANTONÍN 3

PASTORACE

SVATÉ RODINY, JEŽÍŠE, MARIE A JOSEFA, P. FRANTIŠEK OPLETAL, ARCIDĚKAN 3
SLUŽBY A ÚŘADY V CÍRKVI (1), JAN VOŽENÍLEK

RODINA A ŠKOLA

O CHARITATIVNÍ PRÁCI V LIBERCI (13) LINKA DŮVĚRY LIBEREC, MARTIN HALAMA 6
ÚČTA K ŽIVOTU ANEB KDO VLASTNĚ ZVÍTĚZIL?
4. ČÁST: ZLO VČERA A DNES, BR. FELIX OFM; KAREL KOROUS 7
OCHRANA LIDSKÉHO ŽIVOTA JAKO LEGISLATIVNÍ ZÁMĚR, RC / ČTK / RC MONITOR 9
O BUDOUCNOSTI AMERIKY ROZHODLI KŘESŤANÉ, DAVID PETRLA / RC MONITOR 10
INKVIZICE EVROPSKÉHO LAICISMU
DALŠÍ VÝVOJ PŘÍPADU PROF. BUTTIGLIONEHO, P. JOSEF KOLÁČEK SJ / RC MONITOR 11

DĚTI A MLÁDEŽ

ZPRÁVY Z POHYBŮ SUITY SV. MIKULÁŠE PO LIBERCI, 13
DANA GLASEROVÁ; BR. JUNIPER OFM; MARIE RISSOVÁ; ČMELÁK; A DALŠÍ

HISTORIE

VZTAH CÍRKVE A STÁTU – OSVÍCENSTVÍ (1. ČÁST), DAVID JECH 16
VARHANY – KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE (5), PAVEL KOZOJED 17

UMĚNÍ

KDO ZPÍVÁ NA KŮRU – ROZHOVOR S ING. BOHUSLAVEM ELIÁŠEM, ZDENĚK REZEK 19

SPORT

OREL – ŽUPA SV. ZDISLAVY, MGR. VÍT JŮZA 21

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

MY TŘI KRÁLOVÉ JDEME K VÁM, JANA JURKOVÁ 22
Z OBLASTNÍ CHARITY LIBEREC, JANA JURKOVÁ 23
POUŤ DO FILIPOVA, P. CHERUBIN OFM 24
PŘEKVAPENÍ V DOLNÍM HANYCHOVĚ, ZDENĚK A RADOVAN SKALICKÝCH 24
LIBERECKÉ FARNOSTI PODLE SČÍTÁNÍ LIDU K 1. 3. 2001, JAN JEŽEK; JOSEF JEŽEK 26
OPRAVY VĚŽE KOSTELA SV. JANA KŘTITELE V LIBERCI – ROCHLICI, JAN VOŽENÍLEK 27
JEŠTĚ JEDNOU PŘIPOMÍNÁME, VRATISLAV CVEJN 28
PŘEHLED VÁNOČNÍCH A LEDNOVÝCH AKTIVIT FARNOSTÍ 28
VÁNOČNÍ A LEDNOVÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTECH 30
Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ 1. AŽ 22. PROSINCE 2004, P. ANTONÍN KEJDANA OFM 32

PŘÍLOHA

JAKÉ BYLY VE SKUTEČNOSTI KŘÍŽOVÉ VÝPRAVY?
ROZHOVOR S T. MADDENEM, ZENIT / RC / DR. VÁCLAV FREI

kostel Sv. Kříže
mše svatá 18.00
sv. Antonína 10.00
Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty

Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa 26. 12.

kostel Sv. Antonína Velikého
mše svatá 8.00
mše svatá, obnova manželských 17.00
slibů 10.00
Rybova vánoční mše s orchestrem (sbor 15.00
Ještěd a sólisté)
kostel Sv. Kříže
mše svatá 18.00

O svátečních dnech (25. 12. v kostele Sv. Antonína Velikého, 26. 12. v kostele Sv. Kříže) bude vždy od 14.00 do 17.00 hodin kostel otevřen pro veřejnost s možností návštěvy jesliček.

Sv. Silvestr I. 31. 12.

kostel Sv. Antonína Velikého
děkovná bohoslužba na ukončení občanského roku 2004 16.00
kostel Panny Marie Neposkvrněné a Královny andělů - U Obrázku
mše svatá na poděkování a s prosbou o Boží pomoc do nového občanského roku 24.00

Slavnost Matky Boží Panny Marie 1. 1.

kostel Sv. Antonína Velikého
mše svatá 8.00
mše svatá 10.00
kostel Sv. Kříže
mše svatá 18.00

17. 1. je poutní slavnost sv. Antonína Velikého, patrona arciděkanské farnosti.

Farnost děkanství Liberec – Rochlice

Liberec – Rochlice
kostel Sv. Jana Křtitele
Boží hod vánoční 25. 12.
mše svatá 10.00
Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa 26. 12.
mše svatá, obnova manželských 17.00
slibů; při mši svaté zpívá chrámový sbor od

mše svatá 17.00
29. 12.
mše svatá 17.00
30. 12.
mše svatá 17.00
Sv. Silvestr I. 31. 12.
mše svatá na poděkování a s prosbou o Boží pomoc do nového občanského roku, po mši svaté adorace 17.00
Slavnost Matky Boží Panny Marie 1. 1.
mše svatá 10.00

Liberec – Dolní Hanychov

kostel Sv. Bonifáce
Slavnost Narození Páně 25. 12.
Boží hod vánoční 15.00
Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa 26. 12.
mše svatá, obnova manželských 7.30
slibů
Svátek Svatých Mládětek, mučedníků 28. 12.
mše svatá 17.00
Slavnost Matky Boží Panny Marie 1. 1.
mše svatá 15.00

Farnost Liberec – Ruprechtice

kostel Sv. Antonína Paduánského
Slavnost Narození Páně
Štědrý den 24. 12.
půlnoční mše svatá Rybova 24.00
vánoční
Boží hod vánoční 25. 12.
mše svatá 9.00
Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa 26. 12.
mše svatá, obnova manželských 9.00
slibů
Svátek sv. mládětek 28. 12.
mše svatá 8.30
Sv. Silvestr I. 31. 12.
mše svatá na poděkování a s prosbou o Boží pomoc do nového občanského roku 17.00
Slavnost Matky Boží Panny Marie 1. 1.
mše svatá 9.00
2. 1.
mše svatá 9.00

týdne modliteb za jednotu křesťanů;
v kapli Vzkříšení 16.00

21. – 23. 1.

V klášteře Marienthal (viz fot na jiném místě v tomto čísle Obrázku) se koná česko-polsko-německé setkání dětí, na které jsme také pozváni. V posledních letech se ho účastnily starší školní děti, ale letos je už řada na těch mladších. Pobyt a strava jsou zadarmo, hradí se pouze doprava. Pokud neseženeme řidiče, bude potřeba zaplatit kolem 200 Kč za osobu. S sebou je nutný cestovní pas. Pojištění si každý zařizuje individuálně. Překlad bude zajištěn. Maximální počet dětí je 15. Přihlášky a podrobnější informace u sestry Evelyny; tel. 485 160 625 (fara Vratislavice nad Nisou), nebo 485 159 216.

duchovní správci
Foto
- Ruprechtický kostel
Zdeněk Glaser

VÁNOČNÍ A LEDNOVÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTECH

Upozornění: Svátek sv. Štěpána 26. 12. se letos slaví, jako slavnost, jen v kostelích Sv. Štěpána; jinde se tento den slaví Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa.

Farnost arciděkanství Liberec

Slavnost Narození Páně

Štědrý den 24. 12.

kostel Sv. Antonína Velikého
půlnoční bohoslužba 22.00

Boží hod vánoční 25. 12.

kostel Sv. Antonína Velikého
mše svatá 8.00
mše svatá 10.00

ÚVODNÍK

„NESEM VÁM NOVINY, POSLOUCHEJTE“

Do Prahy přijel z pohraniční vesnice jeden člověk a potkal tam svého spolužáka, který už nebyl několik roků doma. Ten byl radostí bez sebe a hned se ptal: „A co je tam u nás nového?“ „Ale nic zvláštního,“ pokrčil rameny druhý. „No přece za ty roky se tam muselo něco stát!“ „Pořád všechno při starém. Ale tuhle tam štěkal pes.“ „Ale, prosím tě, psi na vsi běžně štěkají. Proč mi to říkáš?“

„Štěkal u vrat vaší chalupy“

„A proč štěkal“

„Bylo tam víc lidí“

„A proč tam byli“

„Přišli k vám policajti“

„A proč právě k nám“

„Odváděli tvého bratra“

„Proč pro něho přišli“

„Ale, podepsal falešnou směnku“

„No to není přece nic nového“

„Vždyť jsem ti říkal, že tam není nic nového.“

Tolik stará anekdota. Kolikrát se za den ptáme, co je nového. Stále na něco čekáme. Měl jsem známého, který každou hodinu

zapínal rádio a poslouchal zprávy. Byl už na nich chorobně závislý. Denně bereme do rukou noviny, jsme zvědaví, co v nich najdeme nového, a jsme zklamáni, když se dočítáme jen že naše koruna posílila proti dolaru, že v nějakém Čepu se nedostavili k soudu, nebo že bylo velké povětrí ve Francii.

Jdeme Pražskou ulicí a již dva týdny před Vánocemi se na nás line vánoční koleda „Nesem vám noviny“.

Tak už se Vánoce blíží. Ne, už jsou tady, takové, jaké mají být, jako v „Evženu Oněginovi“:

Když za svítání

se Táňa zadívala k stráni,

vše bylo bílé, všude sníh,

po střechách, plotech, po větvích.

Ves třípytila se stříbrem zimy,

za oknem, na něj dýchl mráz,

se sborem ozval stračí hlas,

vrchy měkce zvlněnými

proudilo světlo, tančil jas,

konečně zima, zima zas.

I letos, navzdory všemu „oteplování“, je zima. Alespoň dnes ráno 20. prosince. Taková, jaká má být. Ale taková i v našem dětství bývala. Tedy nic nového.

A přece. Tu novost může odhalit „úhel pohledu“. Když v tom dítěti, ležícím na seně v krmelci rozpoznáme Syna Božího, daného pro naši spásu, měli bychom se znovu divit a nově žasnout, že tak Bůh miloval svět, že poslal svého jediného Syna, aby nás spasil.

Antonín

Foto

- Pohled na město

Zdeněk Glaser

PASTORACE

SVATÉ RODINY, JEŽÍŠE, MARIE A JOSEFA

„Posiluj nás, Bože, ať v každodenním životě následujeme příklad svaté Rodiny a svůj pozemský život naplňujeme společenstvím lásky.“ – Jak krásně zní ta slova hned úvodní modlitby tohoto svátku. Ale jak špatně naproti tomu vypadá běžná situace rodinného života v dnešní společnosti.

Kolik je rozvrácených rodin, kolik dětí vyrůstá v neuspořádaných rodinných poměrech, kolik dětí je bez rodičů a bez domova vůbec. Kolik mládeže vyrůstá v uvolněných předmanželských stycích a poměrech. A „společnost“ si s tím neví rady. Ale jak by si věděla rady: vždyť je to pořád stejná ateistická společnost jako bývala. Proto

místo aby uvažovala o rozhodném a působivém řešení, zavádí na školách tzv. sexuální výchovu. (A tak se někdy zdá, že jsou jistí lidé v této společnosti, kteří jsou horší než ti mladí, kteří mají za sebou neuspořádané dětství a mládí.) A rozklad společnosti pokračuje dál.

Přitom je tu církev, která už 2000 let nabízí lidstvu účinné prostředky a léky. Jenže o ty tento stát, zdá se, jakoby ani nestál. Oni si poradí sami! Oni budou sami sebe tahat z bahna jako baron Prášil.

A přitom každý soudný člověk (nemusí být ani křesťan), ví, že nejlepší je prevence, preventivní výchova, jak o ni usilovali všichni velcí pedagogové a jak ji propagoval zejména svatý Don Bosco. Jenže to by se napřed musely otevřít všem oči. A zdali se to stane, to ví jenom Pán Bůh.

Mně to připomíná větu z Alfonsovy knížky o modlitbě: „Všichni blažení se spasili, protože se modlili. Všichni zavržení zahynuli, protože se nemodlili. Kdyby se byli modlili, nebyli by zahynuli. Největší mukou těchto nešťastníků v pekle bude zoufalé pomyšlení, že se mohli zachránit tak snadno, jen kdyby byli Boha prosili o potřebné milosti – teď však už je na to pozdě.“ – Ano, mohli se zachránit tak snadno. Až však bude na všechno pozdě, pak teprve budou jeden druhému dávat vinu. Ale zatím se neděje více méně nic.

Vidíme tedy, že nemůžeme na nic a na nikoho spoléhat, jediné na Pána Boha a sami na sebe. Nakolik se sami přičiníte, aby z vašich rodin vycházely dobře vychované děti a mládež, nakolik je budete stále provázet svými prosbami, modlitbami, a nakolik jim budete dávat dobrý příklad, natolik můžete očekávat úspěch. Natolik vám Bůh požehná a vaše prosby splní.

Potřebujeme tedy pro život i dobré vzory. A kde najdeme lepší vzor pro život manželský a rodinný, nežli ve svaté Rodině nazaretské. To je vzor tak dokonalý, že k němu mohou upírat oči mladí i staří, lidé prostí i vzdělaní, lidé z vesnic i měst.

A je to konkrétní příklad dokonalého a vzorného manželského i rodinného života, založený na úzkém spojení s Bohem, na životě podle Boha a jeho zákona. Takový život ovšem neznamená život bez starostí a útrap. Těch měla naopak i svatá Rodina nazaretská

dost a dost. Život s Bohem znamená však život vnitřního klidu, jistoty a síly, jimiž člověk všechny útrapy života překonává.

A Ježíš žil v tomto krásném společenství lásky 30 let. Ale ono společenství lásky tam bylo právě proto, že byl mezi nimi Ježíš. Bez něho by to nešlo. On je zárukou štěstí a spokojenosti manželského i rodinného života. On je dárce a nositelem všeho toho, co dělá tento život působivým a krásným.

Vidíte, a jsme zase u toho. S Kristem, s Bohem jde všechno, bez něho nesvedeme nic. Chceme-li tedy pracovat na tom, aby svět byl lepší, musíme začít každý sám od sebe, od vašeho manželského života, od vašich rodin. Kristus musí být přítomný v rodině svým duchem, jako byl konkrétně přítomen v rodině nazaretské. Pak teprve může všechno v rodině jaksepatří vypadat.

Proto napomíná svatý Pavel v druhém čtení: „Jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snášejte se a navzájem si odpouštějte ... A nadto nade všechno mějte lásku ... Ať ve vašem srdci vládne Kristův pokoj ... moudře se navzájem poučujte a napomínejte. S vděčností zpívejte Bohu z celého srdce žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Cokoli

Ruprechticích na tradiční večer plný zábavy a ochutnávek Silvestr po Silvestru. S sebou si vezměte něco málo dobrého k jídlu, dobrou náladu, příp. hudební nástroj. Po skončení akce je možnost přespat na faře.

Informace Petra Dvořáčková,
tel. 482 726 452. Začátek 20.00

Farnost Vratislavice nad Nisou

25. 12. a 26. 12.
prohlídka betlému 14.00 – 15.00
Úterý 28. 12.

Vánoční koncert – koledy, pastorely,
I. Hejduková – soprán, J. Doležal -
tenor a další; v kapli Vzkříšení 18.00
Pátek 31. 12.
setkání v sále 18.00

4. – 9. 1.

Jak jsme již oznámili, již tradičně se v těchto dnech ve farním sále uskuteční výstava betlémů. Otevřeno od 14 do 17 h. Dopolední návštěvy je třeba domluvit buď telefonicky na tel. 485 160 625. Výtěžek ze vstupného bude použit na dostavbu bytů pro lidi v krizových situacích v komplexu kaple Vzkříšení. Vystavit můžete i svůj betlém!

Slavnost Zjevení Páně 6. 1.

Tříkrálový koncert vratislavických
Zpívajících blech; v kostele Nejsvětější
Trojice 18.00

9. 1.

Koncert pěveckých skupin
libereckých církví v rámci aliančního

Rochlice se jako obec i farnost se objevuje v polovině 14. století. Písemně je doložena r. 1352 v seznamu papežského desátku pod jménem „Rochlicz“. Roku 1363 je obec uváděna pod českým jménem Rokytnice.

V místech dnešního chrámu vystavěl počátkem 17. století pán z Redernů dřevěný kostelík. V r. 1652 se kostel stává farním chrámem zasvěceným sv. Janu Křtiteli. V r. 1657 byl dřevěný kostel z velké části zbořen a přestavěn na kamenný. Stará dřevěná věž postavená r. 1609 však zůstala zachována až do r. 1680, kdy po zničení vichřicí byla nahrazena novou, a po požáru r. 1800 znovu postavena v nynější podobě.

V minulých letech byly provedeny některé úpravy kostela: naposledy byl vymalován r. 1995, předtím byla opravena elektroinstalace, zřízen vodovod a sociální zařízení. Teprve v posledním čtvrtletí roku 2004 bylo možno zahájit opravu věže kostela. Po vybudování lešení se začalo s opravou; nejprve je měněna krytina v nejvyšší části věže. Přitom byla – podle starého obyčeje – umístěna do schránky v makovici pamětní listina a několik dokumentárních fotografií.

Další tempo oprav věže závisí na státním příspěvku a štedrosti dalších dárců.

Jan Voženílek

Foto

- Faksimile pamětní listiny

JEŠTĚ JEDNOU PŘIPOMÍNÁME, že tradiční, VI. ples libereckých farností se bude i letos konat v restauraci „U Košků“ v Liberci – Pavlovicích, a to v sobotu 22. ledna 2005 od 20.00 h. Těšíme se na společné setkání a dobrou zábavu!

Cvejnovi, Liberec 12, Legií 24, tel.: 485 123 415

Vratislav Cvejn

PŘEHLED VÁNOČNÍCH A LEDNOVÝCH AKTIVIT FARNOSTÍ

Česká biskupská konference a Ekumenická rada církví vydaly „Pozvání ke společným modlitbám“. Pozvání obsahuje program Týdne modliteb za jednotu křesťanů 18. – 25. 1. 2005 a obdrželi je všichni duchovní správci. O tomto týdnu, který začíná Památkou Panny Marie, Matky jednoty křesťanů, a končí svátkem Obrácení svatého Pavla, jsme informovali v Obrázku roč. 2, č. 1, 12. 12. 2003).

Farnost děkanství Liberec – Rochlice

26. 12.	
kostel Sv. Jana Křtitele	
vánoční divadlo, na které zveme všechny děti i dospělé	16.00
28. 12.	
fara Na Perštýně	
vánoční besídka pro děti	15.00

Farnost Liberec – Ruprechtice

7. 1.
Zveme Vás opět na faru v Liberci –

mluvíte nebo konáte, všechno dělejte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci. (Kol 3, 12 – 17“

Budeme-li usilovat, aby v našich rodinách vládly takovéto vztahy, přispějeme tím k zlidštění celé lidské rodiny. Budeme tak následovat příklad svaté Rodiny a „po všech zemských strastech se budeme navěky radovat v jejím společenství“.

P. František Opletal, arciděkan

Foto

- Bazilika Zvěstování v Nazaretě, kde se Bůh stal člověkem; v Nazaretě prožila svatá Rodina mnoho let

SLUŽBY A ÚŘADY V CÍRKVI (1)

Arciděkan, administrátor, arcijáhen, akolyta, kanovník, kardinál, koadjutor, primas, biskupský vikář, generální vikář, farní vikář ... Z mnoha názvů, s nimiž se čtenář v Obrázku porůznu setkává, jsme vybrali v úvodu jen několik. Jaké úřady či úkoly označují? Vysvětlení takových pojmů bude obsahem tohoto a několika dalších článků v našem časopise.

Hned v úvodu je třeba upozornit, že v nich nepůjde o systematický právní, liturgický či dogmatický výklad, ale o stručný přehled, jehož cílem je (pouze) vysvětlení pojmů. V článcích přitom bude popsán současný stav; nebudeme se zabývat diskusí o jiných uspořádáních a o jiných modelech řízení církve.

Všechna označení osob můžeme pro přehlednost rozdělit do čtyřech skupin:

1. označení související s přijatým stupněm svátosti kněžství (moc svěcení) – jáhen, kněz, biskup,
2. označení související s ustanovením do úřadu (moc řízení) – např. diecézní biskup, farář, farní vikář, kaplan,
3. čestné tituly související se zvláštními úkoly (např. kardinál),
4. čestné tituly historické, zaniklé a bez významu v dnešní době.

Dnes se budeme věnovat části 1 a rozdělíme ji do tří odstavců.

Stupně svátosti kněžství

Kněžství je jedna ze sedmi svátostí církve; svátost, skrze kterou pokračuje v církvi nadále až do konce časů poslání,

kteřé Kristus svěřil svým apoštolům. Kristus je *jediný prostředník mezi Bohem a lidmi* (1 Tim 2, 5), ze své církve učinil *královský národ a kněze Boha, svého Otce* (Zj 1, 6). Věřící mají (díky svátosti křtu) účast na Kristově kněžském poslání. Toto *všeobecné kněžství* věřících se uskutečňuje v rozvoji křestní milosti, v životě víry, naděje a lásky. Vedle toho existuje ještě *služebné kněžství* předávané jinou svátostí, svátostí kněžství. Je to jeden z prostředků, jímž Kristus pokračuje v budování a vedení své církve. Tato svátost má tři stupně: jáhenský, kněžský, biskupský. Existují dva stupně služebné účasti na Kristově kněžství: biskupství a kněžství. Jáhenství je určeno k tomu, aby jim pomáhalo.

Důležité je toto **rozlišení**: biskup i kněz jsou sacerdotes (jednotné číslo je sacerdos), biskup je episcopus. Sacerdos, který není episcopus, je presbyter. V latině je smysl jasný, ale při čtení českých textů – a to i tohoto článku nebo každého překladu z latiny – musíme být velmi opatrní, protože slovo kněz je dvojznačné a překladatelé uvedený rozdíl často ani neznají.

Jen ten, kdo přijal kněžské svěcení (tedy sacerdos), může platně slavit mši svatou, udílet svátost smíření a svátost nemocných, udílet biřmování. Jen ten, kdo přijal biskupské svěcení (tedy episcopus), může platně světit jiné osoby na jáhny, kněze, biskupy. (Zde uvedená svěcení jsou podmínkami nutnými, avšak ne vždy i postačujícími.) V Kristově církvi tak existuje linie apoštolské posloupnosti, která vede od současných biskupů až k apoštolům.

Svátost kněžství se ve všech třech stupních udílí vkládáním rukou biskupa nad svěcence a konsekrací modlitbou. To je pro danou svátost podstatné; liturgie obsahuje množství dalších důležitých, krásných a symbolických obřadů.

O svátosti kněžství platí

1. Platně může kněžství přijmout jen pokřtěný muž. V západní církvi před udělením kněžství a biskupství předchází přijetí závazku celibátu; jáhenství může být uděleno i ženatému muži.

2. Kněžství je služebné. *Kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi*

první, ať je otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny (Mk 10, 43-45).

3. Svátost kněžství vtiskuje nezrušitelné duchovní znamení (jiná nezrušitelná znamení vtiskují svátosti křtu vodou a biřmování). I když je platně svěcený jednotlivce později zproštěn závazků spojených se svěcením nebo ze své služby sám odejde, přece znamení vtisknuté svěcením zůstává navždy.

4. Nehodnost (a hříchy) kněze nebrání Kristu, aby skrze něho působil. *Pyšný služebník patří dohromady s ďáblem, avšak kvůli tomu není znesvěcen Kristův dar. To, co skrze něho protéká, zůstává čisté ...* (sv. Augustin) (tzn., že je znesvěcen ten služebník, ale není znesvěceno jeho kněžství).

Historie a současnost

Protože tento článek má především vysvětlit různé názvy, poznamenejme ještě, že před reformou 2. vatikánského koncilu existovalo sedm stupňů tzv. svěcení: ostiář,

lektor, exorcista, akolyta, podjáhne, jáhen, kněz. Zůstávala otevřená otázka, zda biskupství je osmým, samostatným stupněm, nebo „doplňkem“ kněžství. Tato otázka byla vyjasněna, jak bylo uvedeno dříve. Byla vysvětlena i podstata bývalých tzv. nižších svěcení. Do dnešní doby zůstala jen **služba** akolyty a lektora, která nemá charakter svěcení; pověřit k ní biskup nebo jiný představený. Akolyta pomáhá zejména při bohoslužbě oběti (purifikace nádob, podávání sv. přijímání), lektor je ustanoven k přednesu Božího slova (s výjimkou evangelia).

Svěcení je svátostné, nezrušitelné, podstatné znamení. Různé osoby s tímž svěcením mají stejnou svátostnou moc, avšak mohou být zapojeni různým způsobem do řízení církve. Tak např. ten kdo přijal kněžské svěcení, může být ve farnosti farářem nebo jeho pomocníkem, farním vikářem. O této „moci řízení“ bude pojednáno v dalším článku.

Jan Voženílek

RODINA A ŠKOLA

O CHARITATIVNÍ PRÁCI V LIBERCI (13)

LINKA DŮVĚRY (LD) LIBEREC

Tel.:

485 177 177

nonstop

Mob.:

606 450 044

nonstop

E-mail:

odpovim@napismi.cz

Vedoucí: Bc. Martin Halama

To, že naší organizaci je věnováno 13. pokračování tohoto seriálu, je příznačné, protože Linka důvěry Liberec byla založena 15. 3. 1992. V nepřetržitém provozu funguje dodnes a na jaře r. 2005 tedy oslaví třinácté výročí svého vzniku. LD je organizační složkou Centra sociálních služeb Libereckého kraje.

Na LD poskytujeme podporu lidem, kteří se ocitli v krizi nebo v obtížné životní

situaci. Linka důvěry je určena pro všechny věkové kategorie. Dostupnost prostřednictvím telefonu je okamžitá. Jedna ze zásad naší práce je, že volající nám nemusí sdělovat žádné své osobní údaje. Službu poskytujeme anonymně. Volající zaplatí stejně jako za běžný místní telefonní hovor v Libereckém kraji. Volat může kdykoliv 365 dní i nocí v roce.

Za loňský rok zazvonil telefon na našem pracovišti více než 3 000 krát. Nejčastěji se na LD obrací (asi ze 70 %) dospělí lidé ve věku 30 – 50 let. V hovorech se nejčastěji setkáváme s problémy v mezilidských vztazích (vztahy mezi partnery, rozvodová problematika), dále s problémy osobními a existenciálními, problémy pramenícími ze závislosti na alkoholu, drogách. V posledních letech narůstají kontakty týkající se domácího násilí. Důvodem k zavolání je i osamělost. V roce 2003 proběhlo na LD přes 120 hovorů, ve kterých volající uvažovali o sebevraždě.

OPRAVY VĚŽE KOSTELA SV. JANA KŘTITELE V LIBERCI – ROCHLICI

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST
DĚKANSTVÍ LIBEREC-ROCHLICE

Před patnácti lety, 12. listopadu 1989, svatořečil papež Jan Pavel II. sv. Anežku Českou. Toto svatořečení předznamenalo pád komunistické vlády v naší zemi a otevřelo svobodné možnosti pro život církve.

Proto se v únoru 1990 mohli ujmout duchovní správy rochlické farnosti bratři františkáni:

P. Antonín Klaret Dąbrowski ofm (1990 – 1994, 2000 – 2005)

P. Peter Ján Wach ofm (1994 – 2000)

P. Bartoloměj Pavel Černý ofm (2003 – 2004)

P. Cherubin Marian Kucowicz ofm (od 2004)

Duchovní správce se vedle péče o duše věnovali také opravám tohoto kostela. V době působení bratra Antonína Klareta bylo instalováno nové osvětlení chrámového prostoru a přebudována sakristie, za bratra Petra byl kostel vymalován a liturgický prostor upraven; na hřbitově byl vztyčen kříž. V době působení bratra Bartoloměje se započalo s opravami věže, které pokračují za působení bratra Cherubína.

Pane, požehnej dobrému dílu, které je konáno ke tvé slávě!

Svatá Maria, oroduj za nás!

Svatý Jan Křtitel, oroduj za nás!

Tato listina byla napsána a umístěna do schránky při opravách věže 30. dne měsíce listopadu L.P. 2004, o svátku sv. Ondřeje, apoštola a mučedníka.

LIBERECKÉ FARNOSTI PODLE SČÍTÁNÍ LIDU K 1. 3. 2001

(údaje podle částí obcí resp. městských čtvrtí)

Název farnosti a části obce	Obyvatelstvo celkem	Jakékoliv náboženství		Církev římskokatolická	
		celkem	v %	celkem	v %
Liberec I – Staré Město	9134	1800	19,71	1181	12,93
Liberec II – Nové Město	2766	534	19,31	354	12,80
Liberec III – Jeřáb	5289	998	18,87	711	13,44
Liberec IV – Perštýn	3152	643	20,40	451	14,31
Liberec V – Kristiánov	5507	1111	20,17	760	13,80
Liberec VII – Horní Růžodol	3185	579	18,18	387	12,15
Liberec IX – Janův Důl	1123	253	22,53	198	17,63
Liberec X – Františkov	4122	714	17,32	508	12,32
Liberec XI – Růžodol I	2307	435	18,86	323	14,00
Liberec XII – Staré Pavlovice	4658	710	15,24	534	11,46
Liberec XIII – Nové Pavlovice	2919	514	17,61	366	12,54
Liberec XV – Starý Harcov	7196	1206	16,76	776	10,78
Liberec XVI – Nový Harcov	296	29	9,80	26	8,78
Liberec XVIII – Karlínky	241	22	9,13	16	6,64
Liberec XX – Ostašov	511	81	15,85	56	10,96
Liberec XXI – Rudolfov	88	21	23,86	16	18,18
Liberec XXII – Horní Suchá	316	50	15,82	38	12,03
1 Farnost arciděkanství Liberec	52810	9700	18,37	6701	12,69
Liberec VI – Rochlice	18062	2544	14,08	1705	9,44
Liberec VIII – Dolní Hanychov	1840	267	14,51	174	9,46
Liberec XIX – Horní Hanychov	866	121	13,97	87	10,05
Liberec XXIII – Doubí	2793	376	13,46	239	8,56
Liberec XXIV – Pilínkov	687	116	16,89	91	13,25
Liberec XXV – Vesec	4296	648	15,08	438	10,20
Liberec XXVIII – Hluboká	13	2	15,38	0	0,00
Minkovice	256	21	8,20	15	5,86
2 Farnost děkanství Rochlice	28813	4095	14,21	2749	9,54
Liberec XIV – Ruprechtice	8216	1651	20,09	1138	13,85
Liberec XVII – Kateřinky	423	65	15,37	48	11,35
3 Farnost Ruprechtice	8639	1716	19,86	1186	13,73
Liberec XXXI – Kráská Studánka	676	72	10,65	40	5,92
Liberec XXXII – Radčice	526	92	17,49	68	12,93
Stráž nad Nisou	1716	278	16,20	185	10,78
Svárov	56	5	8,93	4	7,14
4 Farnost Stráž nad Nisou	2974	447	15,03	297	9,99
Liberec XXXIII – Machnín	976	132	13,52	81	8,30
Liberec XXXIV – Bedřichovka	54	8	14,81	7	12,96
Liberec XXXV – Karlov pod Ještědem	108	15	13,89	12	11,11
K farnosti Chrastava	1138	155	13,62	100	8,79
Liberec XXIX – Kunratice	99	11	11,11	9	9,09
Vratislavice nad Nisou (XXX)	6657	1093	16,42	772	11,60
Proseč nad Nisou	814	111	13,64	78	9,58
5 Farnost Vratislavice nad Nisou	6756	1104	16,34	781	11,56
Dlouhý Most	561	96	17,11	81	14,44
Šimonovice	99	16	16,16	11	11,11
6 Farnost Dlouhý Most	660	112	16,97	92	13,94
Kryštofovo Údolí	168	48	28,57	42	25,00
Novina	32	5	15,63	3	9,38
7 Farnost Kryštofovo Údolí	200	53	26,50	45	22,50
Křižany	415	79	19,04	62	14,94
8 Farnost Křižany	415	79	19,04	62	14,94

Jan Ježek / Josef Ježek

V rozhovoru dvou lidí se dá pookrát, ujasnit si názor, vyplatit se, informovat se. Jsme nejen u toho, když volající prožívá úzkost a obavy, ale i úlevu. Někdy se volající potřebujete poradit, jak postupovat, jindy chce slyšet názor nestranného člověka, nebo si lidsky popovídat a zažít při tom přijetí a pochopení. Úspěchem pro nás je, když posílíme sebevědomí volajícího do té míry, že dokáže překonat životní nesnáze. A to sám anebo s pomocí svého okolí či s využitím dalších služeb. Linka důvěry může být pro překonávání takových nesnází dobrou oporou. Jako úspěch vidím i situaci, kdy nás člověk, který prošel krizí, již nepotřebuje. Nemáme ambice nahrazovat lidem přirozené sociální kontakty.

I když naše služba je anonymní, přece mohou čtenářům Obrázku libereckých farností nabídnout jeden z příběhů se šťastným koncem, kdy šlo o špatnou známku ve škole. Dítě nám volalo z budky a v hovoru s ním jsme zjistili, že kvůli známce se bojí vrátit domů a je na útěku z domova. Pracovníci linky důvěry se podařilo domluvit se s děvčetem, aby rodičům zavolalo, všechno jim vysvětlilo a řeklo jim i o svém strachu. Po chvíli zvonil zase telefon, kdy nám dívka řekla, že s námi „na drátě“ počká, než pro ni přijedou rodiče. To se po chvíli stalo. To je příklad ze světa dětí, i když, jak jsem uvedl, mnohé případy jsou ze světa dospělých.

V současné době pracuje na LD Liberec zkušený tým složený ze dvou stálých a patnácti externích pracovníků, který zajišťuje nepřetržitý provoz. Všichni pracovníci absolvovali výcvik v telefonické krizové intervenci, kde měli jednak možnost se připravovat na tuto práci po teoretické stránce, ale také při praktickém nácviku situací, se kterými se mohou na telefonu setkat. Samozřejmostí je další průběžné vzdělávání a podpora prostřednictvím supervize. Pracovníci jsou vázáni mlčenlivostí o skutečnostech, které se dozvěděli v souvislosti se službou na LD.

LD získala letos jako jedna z prvních akreditaci České asociace pracovníků linek důvěry. To je asociace, která dbá na kvalitu práce těch linek důvěry, které s asociací spolupracují (více na www.capld.cz).

Dnešní doba s sebou přináší také nové formy komunikace. Proto nabízíme možnost volání také na mobilní telefon. Lze se na nás obrátit i prostřednictvím e-mailu – nejpozději do týdne odpovíme.

Martin Halama

ÚČTA K ŽIVOTU ANEB KDO VLASTNĚ ZVÍTĚZIL? 4. ČÁST: ZLO VČERA A DNES

Komunismus a nacismus byly zločinné systémy. Ale v mnoha pojednáních o dějinách ať rodiny, školství, zdravotnictví atd., doba nacismu v Německu nebo komunismu v SSSR úplně chybí. Jakoby tyto systémy do dějin nepatřily, jako by byly podivným, s tokem dějin nesouvisejícím vybočením. Ale ony nevznikly náhodou. Lze to popsat příkladem: Jako kdyby se někde najednou našla jedovatá muchomůrka. Kde se tu vzala? Vždyť včera tady ještě nic nebylo! Co ale kdyby se pečlivě prozkoumalo okolí? Nenašlo by se na velké ploše podivné podhoubí? Kdybychom je dobře znali, nenalezli bychom něco, třeba jeho jedovatá vlákna, která by svědčila o tom, co zde může vyrůst?

Stane-li se cílem nastolení dokonalé společnosti, společnosti věčného štěstí, pomocí přetvoření světa podle zájmů lidí, je třeba zkoumat podhoubí tohoto cíle:

Filosofové dosud svět jen vykládali, je potřeba jej změnit. Změna musí být rychlá, protože naše léta rychle pomíjejí, a my odlétáme. Když to má být rychle, musí se použít síla, násilí, revoluce. Jedinou silou, která to může uskutečnit je stát. Nemůže to být stát s rozvrstvenou dělbou moci, ale stát s dosud nevídanou mocí ústřední. Když se kácí les, lítají třísky. Vzneseností cíle (nastolení dokonalé společnosti štěstí zde, na zemi) je proto ospravedlněna lež, krádež i vražda. Kdo o tom nechce lhát, škodí novému světu a musí do lágru. Když to má být rychle, nesmí se ztrácet čas přílišným přemýšlením o tom, co se má stát. Intelektuálové sice přemýšlet mohou – např. Leninovi „užiteční idioti“ – ale jen o tom, jak rychleji měnit starý svět. Náboženství je opium lidí. Při vytváření dokonalé společnosti tedy nesmí být přítomen Bůh – i proto, že je neměnný a věčný. Bůh je ale

přítomen v duchovních hodnotách, proto jediným světonázorem může být výhradně materialismus. Má-li to být dokonalá společnost, musí to být na rozdíl od současné nedokonalé, společnost nová. Má-li to být nová společnost, musí sestávat z nových lidí. Je tedy třeba nového člověka. I proto je potřeba odbourat tradici a změnit morálku, rozhodně odstranit morálku starou. K realizaci nových vznešených ideálů je proto vhodné i cizoložství a smilstvo, ba i stejnopohlavní akty. Byla-li stará morálka křesťanská, o to byla horší, protože u toho byl Bůh. Má-li to být společnost štěstí materialistického člověka, jediným jeho zájmem musí být rozkoš, slast. Tedy hédonismus. Kde je cizoložství, smilstvo a rozkoš, nesmí chybět potraty. Protože nemocný člověk nemá rozkoš, nesmí být členem společnosti věčného štěstí. Jednotlivá vlákna podhoubí zla možná každý nevidí, ale najednou je vidět jedovatá muchomůrka. Z podhoubí nevyrostla společnost věčného štěstí, ráj na Zemi, ale peklo. Např. nacismus nebo komunismus. Např. lebka a hnáty – barva hnědá, nebo srp a kladivo – barva rudá. Například! Ba podaří-li se muchomůrku rozdupat, mnozí lidé pak ani nevěří, že tu byla a jaká byla.

O jedovaté houbě sovětského Ruska (díky legionářům a bělogvardějským uprchlíkům) i nacistického Německa byly československá veřejnost i vedení státu po 1. světové válce poměrně dobře informovány. Byly? Jak je možné, že i přes tuto znalost byl v ČSR povolen vznik komunistické strany a že nebyla zakázána sudetoněmecká strana ve chvíli, kdy nabrala nacistický kurs? Svědčí to o tom, že i o podhoubí mlčí nejen dějinná pojednání, ale nebyla o něm potřebná znalost ani za první republiky. Zlé houby nacismu a komunismu byly nakonec rozdupány. Ale zmizelo s nimi zlo? Jaké bylo jejich podhoubí?

V někdejší Spolkové republice Německo (NSR – bez tzv. NDR) bylo do roku 1966 odsouzeno 86 000 nacistických zločinců. V SSSR bylo do roku 1974 za zločiny komunismu odsouzeno asi 10 lidí. To se dosud v dnešním Rusku, ani u nás, v jádru

nezměnilo. Jaký je postoj většiny lidí v naší společnosti k událostem minulého století, např. k atentátu na Heydricha, ke 3. odboji jako celku a ke skupině bratrů Mašíkových? K tomu lze jen povzdechnout, není potřeba nic dodávat. (Kdopak si dnes vzpomene např. na Luboše Holečka.) V minulém čísle Obrázku jsme uvedli, že komunistického (ano, čtete toto slovo správně) kandidáta do Senátu volilo v Liberci ve 2. kole 26,5 % voličů. Bylo by to neuvěřitelné, kdyby to nebylo tak jisté.

Mlčení o zlu vede jen k prozatímnímu bujení podhoubí zla ve vinicích i postižených. Ale podhoubí v budoucnu opět najednou vzejde, a to několikanásobně. Nic tomu nenapomáhá víc, než to, že okolo nás vyrůstá generace lhostejných, kteří jsou všemožně přesvědčováni, že zlo se netrestá, dokonce že přináší „blahobyť“. K ukolébání v klidu přispívá i mnoho dalších moderních pověr. Že „člověk je v podstatě dobrý“, že je třeba „věřit v člověka“, že „život se stále zlepšuje“, že „pokrok je nutný“, dokonce že je potřeba „věřit v pokrok“, že „díky školství a zdravotnictví budou naši potomci lepší než my“. Atd. Tyto pověry jsou nejen hluboce mylné, ale jsou součástí podhoubí zla. Patří totiž do totalitních ideologií. Kde tedy začít hledat cestu k nápravě?

Lidská podstata je pořád stejná, protože dělá člověka člověkem. Člověk je nedokonalou bytostí nekonečné hodnoty. Nedokonalí lidé tvoří nedokonalou společnost. V důsledku existence dědičného hříchu je každý člověk schopen konat dobro i zlo. Člověk je ale schopen dobro a zlo rozumem poznat. Kromě poznávajícího rozumu má i svobodnou vůli. Má tedy mravní povinnost dobro ve svém životě naplňovat. **Lidskou nedokonalost křesťanství neodstraňuje, nemůže ji odstranit.** (V tom se mýlí i mnozí křesťané; nemůžeme očekávat nový lepší, třeba i „křesťanský“ svět na této Zemi.) Křesťanství ale nabízí senzační řešení, skvělou cestu jak se vyrovnat s lidskou nedokonalostí: lítost, pokání a odpuštění. Smysl života je mimo tento svět. A co je nejdůležitější, život žádného

v červnu (srov. Obrázek č. 7, roč. 2, 30. 5. 2004, s. 19) byly v kostele Sv. Bonifáce v Liberci – Dolním Hanychově zahájeny benefiční koncerty. Na sklonku léta se uskutečnily další dva a v sobotu 4. 12. 2004 v 17 h už čtvrtý – adventní – koncert.

Zazněly na něm pastorely, vánoční koledy a skladby starých mistrů v podání *pěveckého souboru Alvera, sopranistky Ivety Hejdukové, houslisty K. Lomtadze, violisty D. Tuže a dalších, umělecký přednes Milena Hercíková.*

Výtěžek koncertů je vždy určen na opravy kostela Sv. Bonifáce.

V minulém čísle jsme sice informovali o prvních výsledcích – podařilo se doplnit potřebnou částku na elektronické zvony – ale zdálo se, že tak rychlý sled koncertů neudrží tempo a že návštěvníků bude ubývat. S napětím jsme proto sledovali, jak čtvrtý koncert dopadne.

Došlo však k velkému překvapení.

Tohoto benefičního koncertu se účastnil rekordní počet posluchačů – 200 lidí! Koncert všem navodil krásnou předvánoční náladu. Potěšila nás hlavně děvčata ze souboru Alvera svými koledami, kvartet D. Tuže vynikajícím přednesem krásné české hudby. Poezie a modlitby v přednesu M. Hercíkové zážitek jen utvrdily. A částka, která se vybrala, dvojnásobně překonala dosavadní průměr!

Je vidět, že jakmile je vytčen rozumný, byť jen dílčí cíl – a konkrétní oprava našeho kostela takovým cílem určitě je – probudí se i zájem – nejen nás, domácích, ale i mnoha dalších dobrých lidí.

A tak na jaře, až se zase oteplí, budou benefiční koncerty pokračovat. Nyní v zimě dbejme stejně moudře a horlivě o své duše, tj. o svůj kvalitní duchovní a mravní život.

A nechcete-li čekat na jaro a chcete přispět na opravy našeho kostela už nyní, můžete svůj dar zaslat na farní účet č. 1027501942/5500 var. symbol 777.

Pro ilustraci ještě přikládáme několik fotografií z posledního koncertu.

*Zdeněk a Radovan Skalických
foto*

*- Elektronické zvony
- Ze čtvrtého benefičního koncertu*

Úřady práce 11 000 Kč, Diecézní charita Litoměřice 80 724 Kč, Nadace Euronisa 5 000 Kč, Vulkan a. s. Hrádek nad Nisou 5 000 Kč (sponzor jednoho dne), Ing. Kittner, primátor města Liberec 2 000 Kč, Ing. Schauer 3 000 Kč, JUDr. Zedníčková a mnoho jiných. Přesný seznam dárců najdete na www.dchltm.cz/liberec. Materiální dary poskytly Vulkan a. s. Hrádek nad Nisou, Candy Plus a. s., Grandhotel Zlatý Lev a Diecézní charita Litoměřice. **Za všechny materiální a finanční dary vyslovujeme vyjmenovaným, ale i nevyjmenovaným dárcům veliké DĚKUJEME.**

Za angažování se v poradním orgánu ředitele OCHL – Radě OCHL – a za pomoc při vedení děkujeme otci arciděkanovi Františku Opletalovi, JUDr. J. Zedníčkovi, Ing. K. Korousovi a paní T. Makarovské.

Za dobrovolnickou práci děkujeme tříkrálovým koledníkům. **Speciální poděkování patří paní Agátě Řehákové z farnosti Liberec – Ruprechtice za její mnohonásobnou pomoc.** K této skupině si dovoluji připočítat i rodiny pracovníků charity, které se často stávají našimi dobrovolníky (ne)dobrovolně.

Trend v práci charity směřuje k profesionalizaci práce ve všech oblastech. Tyto požadavky může splňovat jenom kvalifikovaný tým odpovědných pracovníků. Sociální pracovníce Domova dennodenně řeší různé problémy nejenom klientek Domova a jejich dětí. Náš tým prošel různými změnami, ale věříme, že už jsme se všichni na svých místech našli a tým se už bude jenom stabilizovat a upevňovat.

Za pravidelné duchovní vedení děkujeme otci Tomášovi z Liberce – Ruprechtic a panu Wolskemu, kazateli Apoštolské církve. Máme radost z toho, že prostor pro pomoc si u nás našli i členové jiných náboženských obcí a organizací.

Závěrem bych ráda poděkovala bratru Felixovi a redakční radě Obrázku libereckých farností za možnost pravidelně informovat katolickou veřejnost o práci charity.

Jana Jurkovová
Foto
- Před opravou
- Po opravě

POUŤ DO FILIPOVA

Farnost děkanství Liberec –Rochlice pořádá 13. 1. 2005 již tradiční pouť do Filipova.

Odjezd je od autobusové zastávky pod Perštýnem v noci ze 12. na 13. 1. ve 2.00 h. Je možnost zastávek v Liberci – Ruprechticích, popř. v Jitřavě dle zájmu. Cena činí 100 Kč na osobu, může být však nepatrně upravena vzhledem k počtu přihlášených (čím nás bude víc, tím to bude levnější). Návrat je téhož dne mezi 7 a 8 h.

Poutní mši svatou ve 4.00 h ráno by měl celebrovat Msgre. Pavel Posád, biskup litoměřický.

Přihlásit se můžete na tel.

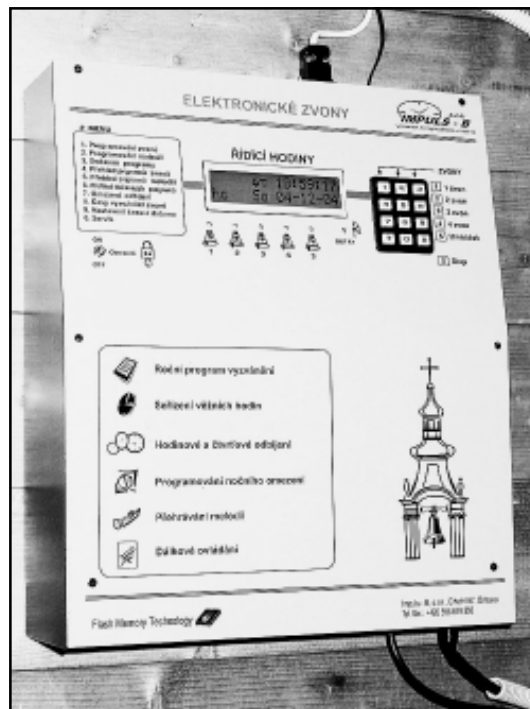
776 372 225 – P. Cherubin OFM, nebo
605 374 900 – br. Juniper OFM.

Obrázek přinesl o této pouti podrobnou zprávu loni 6. 2. 2004 v č. 3 na s. 15, kde se zájemci mohou dočíst o tom, proč se tato noční pouť koná. Článek končil slovy „Příští rok nashledanou“. A tak Vás všechny i letos srdečně zveme a těšíme se na Vaši účast.

P. Cherubin OFM

PŘEKVAPENÍ V DOLNÍM HANYCHOVĚ

Naším čtenářům je známo, že letos

člověka smrtí nekončí. To je poslední důvod konat dobro.

Je mnoho věcí i lidí dobrých a mnoho věcí i lidí zlých. Nejsou všichni (a všechno) dobří, nejsou ani všichni (a všechno) zlí. Opak je pověrou patřící zase do podhoubí zla. Je-li boj dobra a zla, je i dobro a je i zlo. V nás i mimo nás. Diagnóza dnešní doby je, že mnohý člověk nevidí svůj hřích, zlo v sobě. Když je nevidí, jak s ním může bojovat? Jak se očistit pokáním? Ale jak svůj hřích uvidět? Jen srovnáním. Srovnáním dobra a zla. Ať je to dobro a zlo ve mně, nebo ve světě. Pravdivě vidět svět je stejně důležité, jako pravdivě vidět sebe. Jednak kvůli světu, abychom se o dobro v něm vůbec mohli snažit. Nelze bojovat za dobro a proti zlu ve světě, když v něm dobro a zlo nerozeznáváme. A jednak a hlavně kvůli sobě, abychom se mohli sami s něčím srovnávat. Hlavní naše srovnání je s naším Pánem Ježíšem Kristem, dále se svatými a světicemi Božími. Přitom ale srovnáváme zase dobro a zlo. Závěr: to, že svůj hřích nevidíme, a to, že si říkáme, že se vlastně nic neděje, je stejná chyba.

Dobro je trvalou duchovní hodnotou. Absolutní Dobro je Bůh. Zlo je opakem dobra, jeho představitelem je ďábel. Boj mezi dobrem a zlem nezná příměří, je to boj na život a na smrt a to boj ze všech nejdůležitější.

br. Felix OFM / Karel Korous

Foto

- Místo v Praze – Kobylisích bylo po atentátu několik dní udržováno beze změn; všimněme si i povinného „V“ na okně projíždějící tramvaje

OCHRANA LIDSKÉHO ŽIVOTA JAKO LEGISLATIVNÍ ZÁMĚR

Seminář v poslanecké sněmovně

Poslanec Jiří Karas na semináři v Poslanecké sněmovně organizovaném ve spolupráci s Hnutím Pro život ČR oznámil, že hodlá předložit návrh zákona o důstojnosti lidského života. Měl by konceptuálně pojmut ochranu lidského života po celou dobu jeho trvání.

MF Dnes to interpretovala jako nový zákon o zákazu potratů a eutanasie. „Cílem záměru je upřesnit ústavní pořádek České republiky. Měl by jasně definovat počátek lidského života, měl by stanovit způsoby ochrany ve všech jeho stádiích,“ řekl Karas ČTK.

Předseda KDU-ČSL Miroslav Kalousek následně ve vedení strany prosadil přijetí usnesení, podle něhož poslanci a senátoři nemají usilovat o právní ochranu člověka od početí prostřednictvím trestního zákona.

Podle ČTK se současný ministr spravedlnosti Pavel Němec vyjádřil, že podobné návrhy nebude tolerovat. Poslanec Karas k tomu uvedl, že je „nemile překvapen netolerantností pana ministra Němce. Měl by si ujasnit, že žije v demokratické společnosti a každá skupina občanů má právo vyslovit svůj názor“.

Semináře se zúčastnilo několik desítek zástupců neziskového sektoru i odborné veřejnosti z ČR i zahraničí. Představitelka slovenského Fóra života v rámci diskuse zdůraznila, že „v naší zemi bylo impulsem k zapojení nejširší veřejnosti otevřeně připomenutí biskupů a kněží v rámci bohoslužeb ohledně stále platného trestu exkomunikace za podstoupení či spolupráci při umělém potratu, o čemž většina věřících nevěděla“.

RC / ČTK

Záměr návrhu zákona o důstojnosti lidského života

Návrh zákona by měl upřesnit ústavní pořádek České republiky, zvláště Listinu základních práv a svobod v oblasti nedotknutelnosti a důstojnosti lidského života vyplývající z jeho jedinečnosti a

neopakovatelnosti.

Připravovaný zákon bude upravovat tyto oblasti:

1. Právní zakotvení počátku lidského života

- vyjasnění a definice počátku lidského života — početí, od doby splynutí lidských pohlavních buněk

- potvrzení nedělitelné a jedinečné hodnoty člověka, z níž plyne jeho důstojnost, a to bez ohledu na stupeň jeho vývoje, genetické a jiné zdravotní dispozice — jako ochrana a prevence před dnes stále častější eugenickou praxí

- zabránění manipulace s lidskými pohlavními buňkami zaměřené k eugenickému využití (početí člověka s definovanými vlastnostmi, pohlavím, schopnostmi)

2. Ochrana tělesné integrity

- tělesné postižení či genetická predispozice nesmí být důvodem k odmítnutí běžné zdravotní péče

- zabezpečení zvláštní ochrany před usmrcením osobám ve zranitelném postavení: prenatální období, dětství, stáří a v nemoci

- nikdo nesmí být podroben pokusům vedoucím k usmrcení nebo těžkému poškození zdraví a to ani zdarma ani za úplatu

- žádný člověk nesmí být vlastněn druhým člověkem v žádné fázi svého vývoje

- na rozdíl od lidských schopností nesmí být tělo člověka ani žádná jeho část předmětem obchodu.

RC Monitor, 16. 12. 2004

O BUDOUCNOSTI AMERIKY ROZHODLI KŘEŠTANÉ

PROČ VYHRÁL GEORGE W. BUSH, PROČ TO NIKDO NEČEKAL A JAKÉ MÁME VYHLÍDKY?

Náhodě nebylo ponecháno nic. Všechny hollywoodské celebrity podpořily Kerryho. (No dobře, kromě Schwarzeneggera.) Každý problém byl v médiích náležitě přibarven. V roce 2004 vyzněl jenom jeden mediální týden ve prospěch Bushe – když zemřel Ronald Reagan – ostatní byly ve znamení kritiky. Bylo natočeno několik filmů, včetně environmentální fantas-

magorie „Den poté“ a absurdního pseudo-dokumentu „Fahrenheit 9/11“, o kterých se říkalo, že prohrají Bushovi volby.

Nezávislý kandidát Ralph Nader byl eliminován. Zapojily se zahraniční osobnosti jako Kofi Annan, který několik dní před volbami objevil, že irácká válka byla nelegální. A ovšem ozval se také bin Ládin. Pornografický magnát Larry Flynt dokonce prohlásil, že po Bushově vítězství emigruje. (Kolikpak hlasů asi tato „hrozba“ získala Kerrymu?)

Volby 2004: dny nových rekordů

Spisovatel Tom Wolfe poznamenal: „Nikdy jsem se nesetkal s kandidátem, kterému bylo tolik spíláno.“ Jak je možné, že prezident, kterého evropští komentátoři považují v lepším případě za primitiva, v horším za krvežíznivého maniaka, uspěl lépe než před čtyřmi lety? Získal 59 milionů hlasů – to je o 3,5 milionu více, než získal Kerry, a zároveň absolutní rekord v dějinách USA. Bushova strana posílila ve Sněmovně reprezentantů i v Senátu, což se podařilo naposledy F. D. Rooseveltovi. Vůdce demokratů v Senátu Tom Daschle nebyl znovuzvolen. Republikáni získali více guvernérských křesel. V jedenácti státech USA byla provedena referenda o ústavním dodatku zakazujícím sňatky homosexuálů. Prošel všude, často velkou většinou. Dva z těchto států přitom volily Kerryho. Celkem má teď třináct států USA v ústavě zakotvenu definici manželství jako svazek muže a ženy. V Kalifornii ale byly naopak povoleny experimenty s embryonálními kmenovými buňkami.

Kdo a proč volil Bushe?

Rád bych rozptýlil častý omyl, že Bushe volí bohatí lidé. Ve skutečnosti zámožní Američané volili Kerryho. Kerry vyhrál v nejbohatších státech a i v těchto státech volily Bushe chudší regiony (v Kalifornii někde získal až 70 %).

Nejvíce voličů, 22 %, uvedlo jako hlavní kritérium přístup kandidáta k morálním hodnotám – k manželství, potratům, euthanasii a ke klonování. 20 % voličů záleželo na ekonomice, 19 % na válce proti terorismu. Klíčem k úspěchu se stali křesťané. Bushe podpořilo 79 % evangelikálů a 52 % katolíků. Mezi praktikujícími katolíky získal 66 %. Proč byl pro ně

nebo u kohokoliv na charitě tel. 485 108 782.

- Průkazku je nutné při koledování nosit viditelně, pokladničku nedávat z ruky, na oprávněné vyzvání se vedoucí musí prokázat OP nebo pasem.

- Potvrzení o daru nemůže vedoucí skupinky vystavit, kontaktujte zájemce na charitu nebo na paní Wolskou.

- Koledníci bez souhlasu majitele nemůžou vstupovat na soukromý pozemek, ani do prostor prodejen, supermarketů, bank, úřadů a radnice.

- Přes den se koledníci můžou přijít zahrát do Domova pro matky s dětmi, kde pro ně bude připraveno občerstvení v podobě koláčků a čaje.

VŠEM KOLEDNÍKŮM PŘEJEME HODNĚ ŠTĚSTÍ!

Mgr. Ing. Jana Jurková
ředitelka Oblastní charity Liberec

Z OBLASTNÍ CHARITY LIBEREC

Konec roku je tradičně časem bilancování. Dovolte proto stručné zhodnocení naší práce v Oblastní charitě Liberec. Rok 2004 začal nejenom Tříkrálovou sbírkou, ale i výměnou na nejvyšším postu vedení. Významným

mezníkem se stal i začátek spolupráce s Řeckokatolickou církví, který znamenal prodloužení nájemní smlouvy na objekt budovy a areálu v Jungmannově ulici, kde sídlí Domov pro matky s dětmi v tísní, jako zatím jediný projekt liberecké charity. O budoucnosti rozestavěné budovy na Mistrovské vrchu se stále jedná.

Interiér Domova dostal tento rok novou podobu – zrekonstruovali a vybavili jsme hernu pro děti, opravili obě kuchyňky, opravili podlahy ve společných prostorách, vymalovali pokoje klientek a dovybavili je nádobím, závěsy a policemi na stěnu, zřídili jsme kancelář vedení a mnoho jiného. Na exteriér, doufáme, dojde alespoň zčásti příští rok. Přijďte se podívat.

Velmi rádi Vás Domovem provedeme. V únoru, v rámci programu „30 dní pro neziskový sektor“, určitě budeme mít týden otevřených dveří, ale můžeme se též domluvit na individuální návštěvě.

Finanční prostředky na provoz Domova pro matky s dětmi na tento rok poskytli:

MPSV 1 039 300 Kč, Liberecký kraj 100 000 Kč, Město Liberec 20 000 Kč, Město Jablonec nad Nisou 10 000 Kč, Nadace Eurotel 350 000 Kč, společná sbírka NROS a ČT 115 000 Kč, Peguform k. s. 26 000 Kč,

MY TŘI KRÁLOVÉ JDEME K VÁM

Tříkrálová sbírka 2005

Je tu 5. ročník celostátní sbírky organizované Sdružením Česká katolická charita na podporu charitativní práce a

humanitární pomoci v ČR i v zahraničí. Bude probíhat v období kolem Slavnosti Zjevení Páně – svátku Tří králů – tedy přibližně od 3. do 18. ledna.

I v roce 2005 je konkrétním účelem sbírky pomoc rodinám a lidem v nouzi u nás i v zahraničí a podpora charitního díla.

Z výtěžku sbírky je financována pomoc seniorům, lidem bez domova, matkám s dětmi v tísní, postiženým dětem, lidem postiženým přírodními katastrofami, zdravotně postiženým, uprchlíkům a lidem postiženým válečným konfliktem, těžce nemocným, vězňům a lidem propuštěným z výkonu trestu, drogově závislým atd.

65 % vykoledovaných prostředků zůstává v obci, kde byly získány, 30 % je použito na humanitární pomoc v ČR a v zahraničí, 5 % je použito na realizaci celé sbírky.

V Liberci budou získané prostředky použity na podporu charitního Domova pro matky s dětmi v tísní.

Celá sbírka je přísně kontrolována podle zákona o veřejných sbírkách 117/2001 Sb., rozpečetování pokladniček a sčítání peněz probíhá protokolárně na odboru ekonomiky Magistrátu města Liberce za přítomnosti úředních osob a konečné vyúčtování celé sbírky podléhá kontrole magistrátu, krajského úřadu a finančního úřadu.

Mottem sbírky je tedy pomoc rodinám a lidem v nouzi u nás a v zahraničí a podpora charitního díla.

Tříkrálová sbírka je povolena podle zákona o veřejných sbírkách 117/2001 Sb.-osvědčení vydal Magistrát hlavního města Prahy pod č. j.:MHMP/159286/

2003 dne 28. 11. 2003.

O akci byl v Liberci informován primátor Ing. Jiří Kittner, ředitel městské policie a ředitel policie ČR.

Pro uskutečnění sbírky

HLEDÁME DOBROVOLNÍKY

starší 18 let jako vedoucí skupinek koledníků a

DěTi Do SKuPiNeK

Prosíme, přihlašte se u koordinátorky pro zajištění sbírky Michaely Wolské, DiS., tel. 485 108 782 (zaměstnání), mob. 737 567 482, nebo u Davida Stolína, mob. 736 117 071 a nebo u Miloše Bárneta tel. 485 133 965 (domů), případně na elektronickou adresu charitaliberec@volny.cz.

Organizační pokyny pro koledníky

- Každý kdo se chce zúčastnit jako vedoucí skupinky, se nahlásí na tel. 485 108 782, anebo přijde osobně na charitu, do Domova pro matky s dětmi. Nahlásí taky dny a čas koledování v jaké části Liberce bude koledovat, nebo se mu doporučí volná oblast; budeme vděční, i když přijdete jen na jeden den 3 – 4 hodiny.

- Vedoucí skupinky musí být ochoten nahlásit také své osobní údaje, jako: trvalé bydliště, rodné číslo a číslo občanského průkazu.

- Také rodiče mohou nahlásit děti, které chtějí koledovat; v tom případě se jim přidělí vedoucí skupinky.

- Pokladničky s průkazkami si budou vedoucí skupinek vyzvedávat v Domově pro matky s dětmi v tísní v Jungmannově ulici, a to nejdříve den před koledováním.

- Vrácení pokladniček je tamtéž co nejdříve po koledování, nejpozději do 19. 1. 2005; zároveň vrátí průkazku (i poškozenou) a podepíše odevzdání.

- Vedoucí koledníků odpovídá za skupinku i za pokladničku.

- Problémy řeší vedoucí skupinky hned, jak se vyskytnou: napadení, ukradení, ztrátu pokladničky nebo průkazky či poškození pečete oznámí policii ČR tel. 158 a sepiše protokol.

- Jakékoliv jiné dotazy na tel. 737 567 482 u paní Michaely Wolské,

přitažlivější „znovuzrozený“ metodista Bush než katolík Kerry?

Kerry ve všech hlasováních o morálních hodnotách hlasoval proti nauce církve. Dokonce odmítl omezit nelidskou praxi potratu částečným porodem – zabít dítěte během porodu, provedené tak, aby to formálně nebylo považováno za vraždu. Bush tedy získal podporu stovek sdružení chránících morální hodnoty, které přivedly k volbám i ty křesťany, kteří obvykle nevolí. Jejich nezávislá kampaň byla někdy organizována lépe než kampaň obou stran a měla rozhodující vliv v klíčových státech.

Tradice úsilí o spravedlnost

Republikánská strana, která vznikla jako strana abolicionistů, odpůrců otrokářství, byla v 70. letech zasažena vietnamským syndromem. Z letargie ji probudil až prezident Reagan, který vytyčil nové cíle – boj proti komunismu a potratům.

Druhý cíl je stále častěji považován za dobu ústavního boje strany za zrušení otroctví. Dítě v matčině lůně je přece ještě bezbrannější než otrok! George W. Bush dnes, podobně jako dříve Ronald Reagan, vede vnější boj proti terorismu a vnitřní boj proti morální laxnosti, která stojí životy milionů dětí.

O legalizaci potratů nerozhodlo demokratické hlasování v Kongresu, ale soudní výrok. Jane Roe požadovala v roce 1973 právo na beztrestný potrat a bylo jí přiznáno (srov. Obrázek roč. 2, č. 12, 31. 10. 2004, s. 8 – pozn. red.). Na základě tohoto precedentu je už 31 let potrat v USA legální. Během této doby **bylo zabito 37 milionů dětí**, často z vůle vlastních matek. Po odeznění hnutí hippies se ale postoj veřejnosti pomalu měnil a 11. září tento proces „revize 60. let“ urychlilo.

A kdo se po Bushovi postaví Hillary Clintonové? Snad John McCain, nejoblíbenější senátor. Nebylo by špatné mít v Bílém domě tohoto sympatického otce sedmi dětí. Ale lze si představit i fantastičtější scénáře. Co byste řekli duelu Riceová vs. Clintonová?

David Petrla / RC Monitor

INKVIZICE EVROPSKÉHO LAICISMU

DALŠÍ VÝVOJ PŘÍPADU PROF. BUTTIGLIONEHO

Tak vysvětluje Wall Street Journal svým čtenářům případ Rocca Buttiglioneho, dosavadního italského ministra pro styk s evropskými institucemi, kterého Itálie navrhla na místo komisaře v Bruselu (srov. Obrázek roč. 3, č. 1, 5. 12. 2004, Příloha – pozn. red.). Při hlasování ve výboru pro občanské svobody Evropského parlamentu (EP) se spojili socialisté, zelení, liberálové a komunisté proti jeho jmenování za komisaře pro svobodu, bezpečnost a spravedlnost. „Ministr Buttiglione udělal jako poctivý katolický filosof rozlišení mezi mravností a pozitivním právem, rozlišení, jak se zdá, příliš jemné pro jeho inkvizitory,“ říká první finanční list světa.

Kvůli místu komisaře neudělám ze svého svědomí prostitutku

Pak cituje postiženého: „Mnoho věcí, které zákon netrestá, je možno považovat za nemorální. Já si myslím že homosexualita je hřích, ale není trestným činem. Stát nemá právo strkat nos do této oblasti.“

Americký deník pak komentuje: „To, co udělal pan Buttiglione, je nejsilnější obrana osobní svobody a práva pokračovat ve svém pohlavním zaměření bez zasahování státu. To však nestačilo evropským poslancům, kteří, když mluví o rovnoprávnosti, ve skutečnosti tím myslí práva určité skupiny. Proto mu také dali nálepkou „náboženského fanatika“, zatímco profesor Buttiglione řekl doslovně: „Věřím ve svobodu, která znamená nevnučovat druhým to, co považují za správné. Proto pokud mne žádáte, abych navrhnul směrnicí, která legalizuje tzv. ‚rodiny‘ homosexuálů, moje odpověď je: Ne.“ „Buttiglione má pravdu,“ pokračuje *Wall Street Journal*, „když zastává, že tzv. ‚manželství‘ homosexuálů nemůže a nesmí být ukládáno na evropské úrovni.“ A s pochvalou zaznamenává poslední větu Rocca Buttiglioneho před výborem – evropskou inkvizicí laicismu: „Kvůli místu v EU neudělám ze svého svědomí prostitutku.“ „Podle našeho názoru Buttiglione bude skvělým komisařem,“ pointuje *Wall Street Journal*.

Jste katolík? Jste nevhodný pro vrcholnou politiku!

Nová ideologie, jež vládne v Bruselu, je „politicky korektní“, ideologie závazného a všeobecného relativismu hodnot a následkem toho je obviňován z nesnášenlivosti každý, kdo se ve jménu objektivní pravdy, stálých hodnot a životních jistot odváží něco namítat. Je to ideologie, jež má základ v radikálním odmítání jakéhokoliv závazku vyplývajícího z dějin, kulturní či náboženské tradice, a která redukuje každý individuální sklon na „právo“.

Píše o tom v úvodníku *Corriere della Sera* Galli Della Loggia a dokládá to poslední slavnou obětí tohoto postoje, kterou se stal profesor filosofie Rocco Buttiglione. Odmítnutí, jehož se mu dostalo od výboru EP, znamená, že „zatímco se dříve mohla tolerovat nějaká výjimka, od nynějška každý, kdo je katolíkem (a projeví to bez zamlčování), není vhodný, aby zastával úřady na vrcholu Unie; že mezi katolickým křesťanstvím a zásadami, které uznává EU jako instituce, existuje podstatná neslučitelnost. Avšak není to pouze otázka

katolického křesťanství, pozor! Vždyť dokud nebude dokázán opak, odmítání homosexuality a pojem dvoupohlavního manželství jsou společné také judismu a islámu. Bruselští inkvizitoři tedy jednou ranou poslali do vyhnanství víceméně základní rysy antropologie celého monoteismu.“

Zákaz diskriminace už neplatí?

„Nikdo nesmí být diskriminován pro své náboženství nebo pro svá osobní či politická přesvědčení.“ Tento zákaz je v každé ústavě každého evropského státu. A kdyby tam náhodou nebyl, je napsán černě na bílém v Chartě základních práva svobod EU, ve 21. článku: „Nepřipouští se žádná diskriminace založená zejména na pohlaví, rase, barvě pleti, etnickém nebo sociálním původu, genetických rysech, jazyku, náboženském vyznání nebo víře, politických názorech či jakémkoli jiném světovém přesvědčení, příslušnosti k národnostní menšině, majetku, narození, zdravotním postižení, věku nebo sexuální orientaci.“ Tato Charta byla schválena v Nice v roce 2000. Zákaz diskriminace je jeden z pilířů práva, primární základ svobody a rovnosti osob před zákonem. Je smutným, ne-li zlověstným znamením pro civilizaci – ne pro náboženství, že si výbor pro občanské svobody (*tak!*) dělá nárok odmítnout Buttiglioneho, diskvalifikovat ho pro veřejnou funkci jenom kvůli tomu, jak smýšlí. Tohle udělali oni „inkvizitoři“: diskriminovali osobu pro její víru a její ideje. A je tomu tak, ať už podají jakákoliv vysvětlení nebo záminku ke svému porušení Charty. (Ta mluví jasně: „*Nepřipouští se žádná diskriminace ...*“.)

„Posměchem přetékají ústa hlupáků“

Avšak mnohem smutnějším znamením je výbuch radosti, samolibého chechotu a otevřených pošklebků ze strany komunistů, liberálů, radikálů a zelených, pro které se Buttiglione stal fackovacím panákem. Jako by to bylo něco hezkého, zbavit člověka jeho základního práva, a nadto ho s chutí zesměšňovat. A fakt, že ty pošklebky a výsměch pocházejí z oblasti, která se označuje za „laickou a liberální“, vrhá temné stíny na budoucnost svobody v Evropě, protože zásada, že „nikdo nesmí být

B. E.: Vážím si toho, že P. Opletal s naším sborem absolvoval několik zahraničních cest (Izrael, Švýcarsko, Rakousko) a velice ochotně se s námi „pochlubí“ i na jiných místech naší diecéze. Asi mu zvuk našeho sboru přináší osobní radost a potvrzení, že zpěv mnoha hezkých hlasů je nad všechny hudební nástroje. Budme Pánu Bohu za tento dar vděční.

Kam se chystáte v roce 2005?

B. E.: V příštím roce chceme opět navštívit poutní místa Rakouska, tentokrát na opačné straně – Salzburgsko. Patera

Opletala samozřejmě „přibalíme“ s sebou.

Pane dirigente děkuji Vám za velmi zajímavé odpovědi. Přeji Vám i sboru mnoho úspěchů a Pán Bůh zaplať za krásný zpěv z kůru.

Otázky

Zdeněk Rezek

Foto

- Před klášterem cisterciáků

v Marienthal u Žitavy

- Sborová tapiserie: Dana Rezková, harisma chóru, 1997, 258 x 146 cm

SPORT

OREL

ŽUPA SV. ZDISLAVY

Připomínáme Předsilvestrovský turnaj ve stolním tenise pro lepší i horší hráče v Lomnici nad Popelkou a Vánoční a Dětský vánoční šachový turnaj v Turnově (vizte minulý Obrázek).

Dále zveme všechny zájemce na **Turnaj v sálové kopané** v Semilech 29. 1. 2005 od 8 do 16 h

Kategorie:

mladší žáci – 1993 a mladší (4+1+do 3 náhradníků),

starší žáci – 1991 a mladší (4+1+do 3 náhradníků),

dospělí (3+1+do 3 náhradníků).

Možnost přespání z pátku na sobotu ve vlastním spacáku. Všem zajištěny snídaně, obědy a pití na celý den za poplatek 60 Kč na osobu. Družstva nesložená jen ze členů Orla – startovné 250 Kč na družstvo v žákovských kategoriích, 400 Kč v kategorii dospělých, platba v hotovosti při příjezdu.

Změna proposic vyhrazena.

Podrobnější proposice dostanou ti, kdo se přihlásí; to je nutné učinit pokud možno aspoň 10 dní předem, na pozdější přihlášky a pozdě příchodí nemusí být vzat zřetel. V případě nečekaně velkého zájmu mohou být někteří odmítnuti.

Informace a přihlášky:

Mgr. Vít Jůza,

Loukov 1,

513 01 p. Semily,

tel. 481 685 237,

mob. 732 943 265,

e-mail: orel.zupa.sv.zdislavy@quick.cz

Orel – župa sv. Zdislavy zve všechny zájemce také na

Turnaj ve stolním tenise v Lomnici nad Popelkou 5. 2. 2005 od 8 do 16 h

Kategorie:

muži,

ženy,

junioři (mladší 18 let),

juniorky (mladší 18 let),

žáci (mladší 15 let),

žákyně (mladší 15 let).

Možnost přespání z pátku na sobotu ve vlastním spacáku. Nečlenové Orla startovné 50 Kč v žákovských a dorosteneckých kategoriích, 100 Kč v kategorii dospělých, platba v hotovosti při příjezdu.

Změna proposic vyhrazena.

Podrobnější proposice dostanou ti, kdo se přihlásí; to je nutné učinit pokud možno aspoň 10 dní předem, na pozdější přihlášky a pozdě příchodí nemusí být vzat zřetel. V případě nečekaně velkého zájmu mohou být někteří odmítnuti.

Informace a přihlášky:

Mgr. Vít Jůza,

dále jako výše.

B. E.: Tyto zájezdy připravujeme společně a každý člen sboru si je platí ze svého, někdy s příspěvkem ze sborové pokladny. Při výměnných uměleckých zájezdech si každý platíme cestu, ostatní je od hostitelů, obdobně se to děje i u nás. Při výměně sborů postupujeme obvykle podle osvědčeného receptu – nejdříve pozveme my a pak se hostitelé snaží, aby program, stravování a ubytování bylo ještě na vyšší úrovni než u nás. Odjíždíme vždy velmi spokojeni a často ukápne nějaká ta slzička na obou stranách.

Takové dlouhé a náročné cesty důkladně prověří Váš sbor. Jak to členové sboru snášejí? Mám na mysli ubytování.

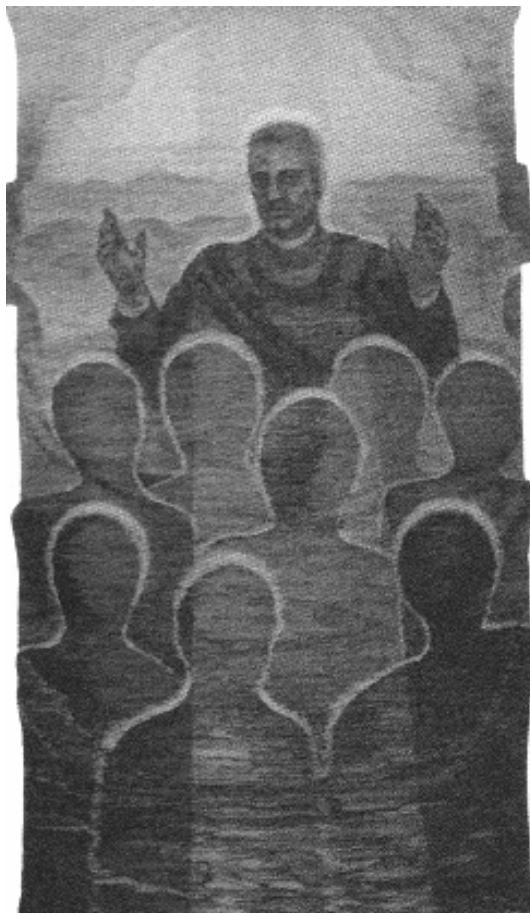
B. E.: Ubytování zajišťují hostitelé ve vlastních rodinách – vždy na vysoké úrovni. Navíc máme možnost poznat i život členů jejich sborů z druhé strany – jejich rodinné zázemí, kulturu bydlení, zaměstnání ... je to pro nás velmi poučné.

Před několika lety zde zpíval židovský sbor z Izraele. Zpíval v Hejnicích a v Liberci. Jde o neobvyklou záležitost, můžete nám krátce říci o co šlo?

B. E.: Izraelský sbor (členové jsou převážně z kibuců) projevil zájem o výměnný zájezd s některým sborem z ČR. Volba padla na náš. Věříme, že to bylo dílo Boží, protože o takové cestě jsme dlouhá léta jen snili – zpívat a modlit se na tolika biblických místech, v Jeruzalémě, Nazaretě, Betlémě ... Židovský sbor je na vysoké umělecké úrovni, spolupracuje mj. s Tel Avivskou filharmonií. Připravili jsme pro ně zpívání při bohoslužbě v arciděkanském kostele a v Hejnicích. Navštívili jsme Jizerské hory, Prahu a další místa. Společně jsme zazpívali v arciděkanském kostele duchovní kantátu od izraelského autora.

Spolupracujete s jinými libereckými nebo blízkými sbory? Jde o křesťanské nebo jiné sbory?

B. E.: V minulosti jsme často spolupracovali s divadelním sborem na koncertech duchovní hudby Divadla F. X. Šaldy v Liberci (G. Verdi, W. A. Mozart, A. Dvořák). Spoluúčinkovali jsme s plzeňským sborem na Adventním koncertě, občas jsme pozváni na ekumenické setkání libereckých sborů.

Každý rok také zpíváme s Chrámovým sborem z Hrádku nad Nisou Vánoční mši od J. J. Ryby, a to v Hrádku, Rýnolticích a Žitavě.

Paní Dana Rezková, členka sboru, „utkala“ v jedné ze svých krásných tapiserií chrámový sbor. To asi mnoho pěveckých sborů nemá – svou „sborovou tapiserii“.

B. E.: Jsme velmi potěšeni, že umělkyně tohoto formátu zobrazila náš sbor ve svém uměleckém díle. Název oné tapiserie: „Charisma chóru“ má mnohoznačný význam. Chrámový sbor nejenom že obohacuje bohoslužbu, ale určitě přináší umělecký a duchovní prožitek i jednotlivým členům. A to se ani nezmiňuji o tom, že sbor je dobrou partou s mnoha společnými zážitky.

Pan arciděkan otec Opletal je určitě rád, že má ve své farnosti tak vynikající sbor. Cestuje také někdy s Vámi?

diskriminován“, by měla ležet na srdci zvláště jim. Je v jejich rodinném albu. Pochází z osvětské revoluce.

Kolikrát nám opakovali proslulý Voltairův výrok: „Nesouhlasím s tvými názory, ale budu se bít až k smrti za to, abys je mohl vyjádřit.“ ***Je tu jasné znamení, že je tu velké snížení mentální a morální úrovně. Pak si nikdo nemůže být jist, že ono právo nebude zítra opět pošlapáváno. Hlasování většiny je může porušit: v těch myslích není jasno, že primární práva nepodléhají většinovému hlasování, protože jinak každá menšina bude ohrožena.***

Evropa: prosazování kriminalizace katolíků

Evropě hrozí nebezpečí zamaskovaného nihilistického totalitarismu, který má základ v názoru, že nelze mít žádné zásady.

Sám Buttiglione s klidem filosofa dodal: „Copak mohu přijmout, abych se kvůli místu evropského komisaře nedržel zásad a hodnot, na nichž jsem vždy budoval svůj život? Má odpověď je: Ne! Všechno ostatní mě poměrně málo zajímá. Jsem velmi zneklidněn, neboť se mi zdá, že se prosazuje kriminalizace katolíka, protože je katolík. Chtějí totiž prohlášení víry, že homosexualita je mravně pozitivní. Nestačí jim, že zastávám názor, že homosexualita patří do soukromé sféry a do té nemá stát zasahovat. Vyžaduje se ode mne její kladné mravní hodnocení. Snaží se tak vytvářet jakési nové pravověří. Inu, politicky korektní. I na úkor svobody svědomí.“

P. Josef Koláček SJ (autor pracuje v české sekci Radia Vatikán) / RC Monitor

DĚTI A MLÁDEŽ

ZPRÁVY Z POHYBŮ SUITY SV. MIKULÁŠE PO LIBERCÍ

Farnost arciděkanství Liberec

Ve čtvrtek 2. 12. 2004 zavítal na arciděkanskou faru Mikuláš, aby potěšil děti vyprávěním o svém životě a rozdál drobné sladké dárky. Před jeho příchodem si všichni mohli zazpívat za doprovodu kytary a pak se pobavit i zamyslet při představení „Návrat marnotratného syna“, které připravilo „pondělní“ společenství vysokoškoláků ve spolupráci s P. J. Faltejskem. Na závěr zazpívala – a pohladila po duši – dívčí „scholička“ paní učitelky Hubálkové.

Všem, kdo se zasloužili o pěkný podvečer moc děkuji a přeji radost v srdci

i stálou blízkost Toho, jehož lásku a naději jsme posláni rozdávat.

Dana Glaserová
Fot
P. Antonín Sedlák

Farnost děkanství Liberec – Rochlice

V neděli 5. 12. 2004 byla v našem kostele Sv. Jana Křtitele tradiční Mikulášská nadílka. Vše začalo v 16 h, za účasti mnoha dětí, které se chtěly setkat osobně se sv. Mikulášem. Ty, které přišly, nelitovaly a dočkaly se.

Tentokrát to měl Mikuláš o něco jednodušší, protože se nemusel tahat s dárky. Chamtivý čert chtěl všechny dárky ukrást, ale nabral špatný kurs. Zaslepen radostí, že okradl dokonce sv. Mikuláše, nezpovídal, že prochází naším kostelem, kde právě děti na sv. Mikuláše čekaly. Když se však děti doslechly, že čert okradl sv. Mikuláše, některé se z návodu br. Cherubina ponořily do modlitby a jiné proto z moci Boží mohly pak jít zjednat nápravu a vrátit sv. Mikuláši to, co mu patří.

A tak nezůstaly bez odměny. Za hlasitého zpěvu, kterým oslavovaly nejen našeho Pána a Boha Ježíše Krista, ale i vítězství práva nad odporným zločincem, i za recitací stejně laděných básniček, dostávaly děti sladkou odměnu. Tu nikdo z nich neodmítl.

Na počátku takového slavného zakončení byla tedy modlitba, jejíž moc a sílu jsme na vlastní oči viděli. Ochránila nás před samotným čertem! Po vítězství jsme ho pak několikrát z kostela vyhnali už jen samotnou modlitbou. Tak jsme poznali jak Boží trestající spravedlnost, tak i jeho sladké milosrdenství. Byla ale patrná i zatvrzelost čerta, který se **opakovaně** pokoušel rušit náš bohubilý program. Nakonec přece jen čert kapituloval a odešel úplně z prázdnou.

Co z toho děti plyne? Modlitbou si získáme Boží přízeň, a tak i dostatek moci, abychom byli ode všeho zla ochráněni. A dá-li Pán Bůh, až budeme za rok ještě moudřejší a silnější, opět se budeme moci těšit na setkání se sv. Mikulášem.

br. Juniper OFM
- Čert útočí na P. Cherubina
- Sv. Mikuláš zasahuje
- Děti dostávají po boji zaslouženou odměnu

byl to přece jen „kumštýř“, pročez mu rada města při té příležitosti věnovala malý „truňk“. Co oním truňkem bylo a jak byl malý či velký, můžeme jen hádat. Demuth nepobyl na varhanické lavici v Liberci dlouho. Roku 1590 odchází do Zittau (Žitavy) a na jeho místo u varhan usedá **Christoph Kretschmer**. Také on zde neměl dlouhého stání. Již r. 1593 městská rada věnuje novému kantorovi **Georgu**

Heroldovi k jeho svatbě dva tolary a dále jemu, jeho pomocníkům na kůru a také kolegům muzikantům daruje „podle starého obyčeje“ na Vánoce půl bečky piva.

Pavel Kozojed
Foto

- Arciděkanský kostel podle kresby
neznámého autora z r. 1787

UMĚNÍ

KDO ZPÍVÁ NA KŮRU

Rozhovor se sbormistrem chrámového sboru kostela od Sv. Antonína Velikého Ing. Bohuslavem Eliášem

Pane dirigente, řekněte nám, prosím, jak dlouhou historii má Chrámový sbor kostela od Sv. Antonína Velikého v Liberci?

B. E.: V análech Severočeského muzea jsou záznamy z roku 1600 o působení žákovského sboru pod vedením kantora na kůru arciděkanského kostela. Domnívám se, že tato skutečnost nám dává právo považovat se za jejich pokračovatele. Sám jsem zpíval od roku 1952 v chrámovém sboru od Sv. Antonína, kde někteří členové byli německé národnosti – tj. zpívali určitě v době meziválečné. Snad najdeme i my dostatek ochotných zpěváků, kteří převzou naši službu při liturgii.

Na kůru kostela zpívá průměrně 20 až 30 lidí. Je to počet konečný, nebo při jiných příležitostech má sbor členů více?

B. E.: Počet členů sboru při zkouškách a bohoslužbách je kolísavý – jak kdo má čas nebo není nemocen. Je to dobrovolná

služba Bohu a lidem, ale zároveň to obohacuje i každého zpěváka sboru. Proto při zpěvu celých mší, tak zvaných „figurálních“ nebo oratorií od klasiků duchovní hudby, si tento požitek málo kdo z členů nechá ujít. Počet zpěváků se potom pohybuje až kolem 40.

Sbor bývá vyhledáván zejména pro duchovní činnost, ale koncerty patří také do Vaší sborové pěvecké práce. Jaký repertoár máte?

B. E.: Hlavní náplní činnosti sboru je doplnění bohoslužby, tím je dán repertoár. Jsme-li požádáni, sestavíme z těchto skladeb samostatný program, který za doprovodu mluveného slova předvedeme na samostatném koncertě. Z autorů duchovní hudby zpíváme díla W. A. Mozarta, J. Haydna, L. W. Beethovena, A. Dvořáka, B. Smetany, A. Salieriho, J. J. Ryby, V. Říhovského a dalších.

Nejméně jednou ročně sbor cestuje buď po našich zemích nebo do zahraničí. Šlo o cesty poutní nebo koncertní anebo jenom takové cestovatelské?

B. E.: Je naší snahou nabídnout zpěvákům sboru za jejich obětavou a nezištnou službu jednou za rok nějakou atraktivní cestu, buď po naší republice, nebo v zahraničí. Přejeme si, aby u těchto zájezdů duchovní rozměr převažoval. Při těchto cestách jsme navštívili poutní místa v Čechách a na Moravě, dále Mariazell a Melk v Rakousku, Svatou zemi, Lurdy, La Salletu, Monserat, Santiago da Compostela, Kalifornii v USA, Německo, Itálii, Švýcarsko, Polsko, ...

Jak si cesty vyjednáváte? Musí to být přece nákladné finančně?

v uplynulých více než 400 letech zanechali své stopy. Byť došlo mezi roky 1935 – 1947 v Liberci stejně tak jako v celých tehdejších „Sudotech“ k velmi pohnutým událostem vedoucím posléze k vysídlení většiny původního německého obyvatelstva, přece jsou všichni ti, kdo tvořili historii tohoto kraje, neviditelně stále přítomni. Zdi místních chrámů jsou prostoupeny nejen modlitbami tehdejšího lidu, ale tajemně zvučí i muzikantským uměním dávných generací Demuthů, Herteltů, Wolleků, Prokschů a dalších. Chcete-li, přijďte o něco dříve do kostela, usedněte do lavice a ztište se. Budete-li dost trpěliví a usebraní, uslyšíte nejdříve ticho. Ztišíte-li se ještě více, zaslechnete hudbu z nebe ... Ano, ačkoliv již dávno zesnuli, snažení a víra našich předchůdců modlících se a chválících Boha dává vnímavé lidské duši spočinout v klidu jinde nedosažitelné ...

Zpočátku byla církevní hudba při kostelích svěřována učitelům, tehdy po latinsky řečeným **kantorům**. Mělo to své důvody teoretické i praktické. Postupem doby se zejména ve větších městech funkce varhaníka, potažmo **regenschorih** (ředitele kůru) osamostatnila, přestože v řadě případů zůstala propojena i potom. Jak posléze, zejména v době barokní, přibývalo nádhery a triumfalismu, mohutněla a košatěla i církevní hudba. S tím rostly a přibývaly i úkoly pro lidi, kteří měli tuto část slavení liturgie, tedy hudbu takřkajíc „v referátu“. U velkých a bohatých kostelů tak působili vedle sebe varhaník, německy **organist**, ředitel kůru (krásně „staročeskoněmeckolatinsky“ zvaný **chorregent**), kantoři, kteří byli jádrem školených zpěváků a měli vést (učit) lid správnému zpěvu, sbor a u zvlášť významných kostelů s hudební tradicí i orchestr.

Nejprve tedy několik „Nej“. Že se Liberec poprvé připomíná r. 1352, je obecně asi známo. Prvním známým knězem v Liberci byl r. 1359 Nicolaus (Mikuláš). Nejranější zpráva o kostele je z r. 1560. Touto stavbou je míněn předchůdce nynějšího arciděkanského chrámu sv. Antonína Velikého. Tehdy stál uprostřed hřbitova a píše se o něm jako o „již

zchátralém“. První písemný doklad o varhanách v Liberci je z r. 1619. Z dalšího vyplývá, že v Liberci zřejmě existovaly varhany ještě před tímto datem.

V čase, o němž je řeč, působil v Liberci evangelický farář Andreas Heisch z Triebelu a to (lze-li věřit pramenům) po neuvěřitelně dlouhou dobu třiapadesáti let (1571 – 1624)! Jím také skončilo období reformačních duchovních správců v Liberci, zahrnující léta 1553 – 1624. Časné zmínky o libereckých varhanicích jsou ponejvíce z městských účtů, kde v té souvislosti bývá zmíněno jméno. Prvním z nich, výslovně uvedeným v městských knihách k r. 1587,

byl syn libereckého starosty **Christoph Demantius (Demuth)**. Za svou práci dostával 3 kopy grošů z městské pokladny, 13 kop z církevní pokladny a 3 kopy z panské sladovny. To již stál nově postavený farní chrám vedle zmíněného původního kostelíka, který byl zbořen r. 1581. Kde v tomto novém kostele stály varhany těžko soudit, protože stavba se pro nedostatek peněz vlekla a podle dobových zpráv byla hudební kruchta postavena až r. 1588. Vraťme se ale k našemu Kryštofovi. Přijetí takového varhaníka nebylo jen tak –

Farnost Liberec – Ruprechtice

S rozechvělým srdcem očekávali děti a jejich rodiče příchod sv. Mikuláše v předvečer jeho památky. Ví se totiž, že po městě běhá spousta podivných maškar připomínajících tohoto biskupa s tlupou andělů a čertů. Ten, kterého jsme se dočkali u nás, byl důstojný muž hovořící moudře, laskavě i přísně téměř zároveň. S sebou nedonesl jen koš plný dobrot, ale také knihu dobrých a špatných skutků všech zúčastněných dětí. Za jeho štědrnou návštěvu jsme mu poděkovali písničkou.

O tom, že náš Mikuláš byl pravý, nefalšovaný, nemůže být pochyb.

Marie Rissová
Foto
Zdeněk Glaser

Farnost Vratislavice nad Nisou

Foto
Jan Horáček
- Z Mikulášské

Domov důchodců

Foto
Miriam Hájková

Katolické skautské oddíly ICHTHYS

Z Mikulášské výpravy, Seleška,
3. – 5. 12. 2004,

„kde mlha byla tak hustá, že by se dala
krájet – ještě že bylo navádění!“

*Foto
- Jediný záběr s Mikulášem
(andělů bylo více
a byli velmi půvabní)*

Další akce

14. 1. – 16. 1. Lyžařská výprava na lyžích
pro skauty a skautky

Mariánskohorské boudy (organizuje
Šídlo)

22. 1. – 23. 1. Farní ples – v tomto čísle
na jiném místě

Čmelák

HISTORIE

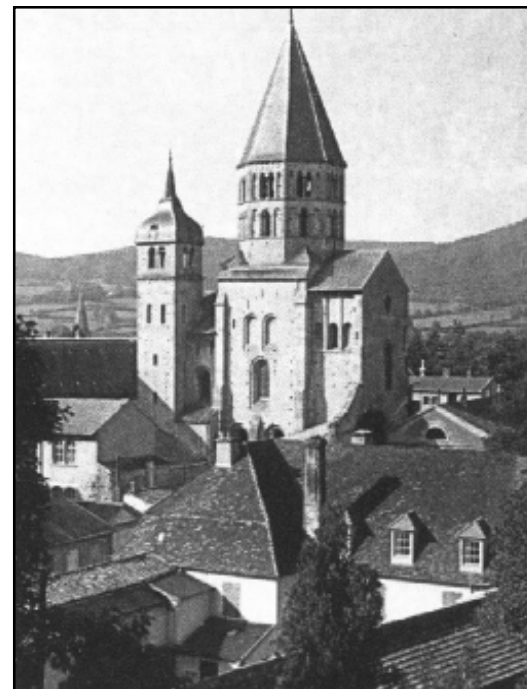
VZTAH CÍRKVE A STÁTU OSVÍCENSTVÍ (1. ČÁST)

V době před 18. stol. bylo křesťanství
nejvíce ohroženo ariánstvím, ve 4. – 5. stol.
Tento světový názor navenek vypadal jako
křesťanství, ale popíral, že Ježíš Kristus je
Bůh. Dnes je mu nejbližší názor Svědků
Jehovových. Ariánství podlehl tehdy téměř
všichni biskupové. Ale v 18. století se objevil
daleko horší a nebezpečnější nepřítel
křesťanství a církve; boj s ním trvá dodnes.
Bylo to osvícenství. Zde se už nejednalo jen
o bludy, jako v minulých staletích. Šlo o
rozvrácení, anebo snahu rozvrátit **poznání**
nadpřirozeného základu křesťanské víry.
Uvádíme „poznání“, protože se samotným
základem nemůže nikdo nic dělat; tento
základ na lidech nezávisí.

Osvícenství proniklo do duchovního
života vzdělanců, i do politiky a
hospodářství. Napřed ovládlo myšlení a vůli
vzdělaných protestantských vrstev. Minule
jsme v Obrázku na s. 8n. zmínili rok 1580
v Nizozemí jako rok prvního zásahu státu
do sféry manželství. A Holandsko má svá
ubohá prvenství i dnes – srov. o euthanasii
v Obrázku č. 11, roč. 2, 28. 9. 2004, s. 8.
Osvícenství se poté rozšířilo i do
katolického prostředí. Mezi lidmi bylo tehdy

mnoho zla: náboženské rozdělení Evropy,
nesnášenlivost, náboženské války a
pronásledování těch, kteří nepatřili
k většinovému vyznání. To vedlo mnohé
vzdělance k přesvědčení, že pravdu nelze
nalézt ani v katolické církvi ani v četných
protestantských konfesích. Také stále
rostoucí vědecké znalosti smyslově
poznatelného světa ubíjely zájem o poznání
světa nadpřirozeného.

Proto filosofové vynalezli takovou víru
v Boha, že ten sice stvořil svět, ale více se o
něj nestará. To se jmenuje **deismus**. Jde
vlastně jen o světonázor, ne o nadpřirozenou
víru. Tito filosofové popírali, že Kristus je
Bůh, i to, že Bůh dal lidem zjevení. Říkali,
že uznávají jen to, co „lze poznat rozumem“.
Tento světonázor se jmenuje **racio-
nalismus**. Tvrdili, že ničemu z nadpři-
rozena nelze rozumět, ani když by to bylo
zjeveno. (Materialistický názor pak už tvrdí,
že nic nadpřirozeného není.) Říkali, že víra
v cokoli nadpřirozeného nemá s rozumem
nic společného, že je tzv. iracionální. To
všechno byla jejich jen přirozená víra –
názor. Dokázat to neuměli, ani nemohli.
Říkali sice o sobě, že mají „kritického
ducha“, ale ve skutečnosti si takto svůj
rozum sami kazili. „Kritický duch“ proje-

vovaný osvícenci (tj. jejich nekritické
názory) měl zhoubné účinky. Rozkládal
všechny rozumem myšlené náboženské
pojmy a útočil na církevní věrouku a
mravouku. Hlásal také tzv. čistě přirozené
náboženství. Jím zavrhl články víry a
mravouku omezili na tzv. humanitu.
Souhrnně: Vytvořili články své nové víry –
vlastně názoru – kterou ovšem nazývali
vědou. Přitom nerozuměli ani tomu, co je
přirozenost, ani co je člověk, tedy ani tomu,
co je humanita.

Někdo ale autoritu mít musel. A tou byl,
podle nich, všemohoucí stát. Věřili, že
nejvznešenějším „úkolem státu je sám stát“.
Právo božské také nahradili tzv. právem
přirozeným, ve skutečnosti ale pozitivním,
tj. dohodnutým některými lidmi. Srov. i
dnešní „lidská“ práva, všelijak uměle
vytvářená a zaváděná těmi, kdo také nemají
potuchy, co to je člověk. Souhrnně: velebili
rozum, ale používali ho jen pro příro-
dovědu; jinak stavěli na svých dohadách,
kterým pevně věřili.

Osvícenci se zpočátku dělili na dvě
skupiny. Jedni byli ještě příznivci
křesťanství, i když v jejich myšlení už byly
všechny uvedené rozpory mezi
nadpřirozenou vírou a jejich názory. Patřil
sem kupříkladu německý protestantský

filosof, dokonce obdivovatel Tovaryšstva
Ježíšova, G. W. Leibnitz, nebo katolický
biblista, kněz a knihovník ambroziánské
knihovny v Římě L. Muratori. Tito osvícenci
na jedné straně odmítali slepou,
„nekritickou“ víru v jakékoliv dogma, na
druhé straně pevně (vlastně slepě a
nekriticky) věřili pravdám víry své
náboženské obce. Uvedme, že pevnost víry
škodí, pokud víra není pravdivá. Proto
pravdivost víry je rozhodující

Tato první skupina se ale v osvícenství
z principu nemohla prosadit a zanikla.
Myšlenkové a především politické pole
zákonitě ovládl směr druhý, proti-
křesťanský. Ten dosavadní náboženskou
netoleranci nejen neodstranil, ale naopak
umocnil novými uměle sestavenými
ideologiemi. Ty vyvrcholily ve Velké
francouzské revoluci a později v totalitních
systémech nacismu a komunismu. Tyto -
ismy jsou společně s osvícenstvím plody
téhož stromu. Jedním z prvních „věro-
zvěstů“ těchto nových ideologií byl anglický
filosof a propagátor deismu Thomas
Hobbes. Ve své knize „Leviathan“ požaduje
diktaturu silného vládce, který by mocensky
zlikvidoval křesťanství.

(Dokončení příště)

David Jech

Foto

*- Z obrovského slavného kláštera Cluny
zůstala po řádění
„humanistů“ Velké francouzské revoluce
jen tato poškozená věž*

VARHANY

KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE. (5)

Pro ty, kteří se zajímají o tak
komplikované zařízení, jakým varhany
nepochybně jsou, nebyly předchozí kapitoly
bezúčelné. Chceme-li hovořit o tomto
nástroji nejen jako o (většinou) krásném
nábytku, nutně musíme mluvit o jejich
zvukové a technické úrovni – a tam se bez
základních odborných pojmů neobejdeme.

Nyní se tedy dostáváme k nám do
„kraje“, do Liberce. Budeme si povídat o
„našich“, libereckých varhanách, var-
hanicích a muzikantech, kteří zde

konverzi jakýmkoli způsobem vynucovat. Obracení na víru mečem nebylo tedy pro křesťanství možné. Na rozdíl od džihádu nebylo také cílem křížových výprav rozšiřování křesťanského světa ani křesťanské víry násilím.

Křížové výpravy byly přímou, ale opožděnou reakcí na staletí muslimského dobývání křesťanských zemí. Bezprostředním podnětem, jenž vedl k první křížové výpravě, bylo dobytí celé Malé Asie Turky v době zhruba od r. 1070 do r. 1090.

První křížovou výpravu vyhlásil papež Urban II. r. 1095 jako odpověď na naléhavou žádost byzantského císaře z Cařihradu. Urban vyzval rytíře křesťanstva, aby šli na pomoc svým východním bratřím.

Malá Asie, část byzantského císařství, bývala křesťanská. Její evangelizaci začal sv. Pavel. Sv. Petr byl prvním biskupem v Antiochii. Pavel napsal jeden ze svých významných listů křesťanům v Efezu. Krédo církve bylo formulováno v Nicei. To vše v Malé Asii.

Byzantský císař prosil křesťany Západu, aby pomohli dobýt zpátky tyto země a vypudit Turky. Touto pomocí byly křížové výpravy. Jejich cílem však nebylo jen dobýt nazpět Malou Asii, ale zmocnit se i jiných dříve křesťanských zemí, jež byla ztracena v důsledku islámského džihádu. K nim též patřila Svatá země.

Nejvýznamnější rozdíl mezi křížovou výpravou a džihádem tak v jádře spočívá v tom, že křížová výprava byla obranou proti džihádu. Celá historie křížových výprav na Východě je historií odpovědi na muslimskou agresi.

Dosáhli křížáci nějakého úspěchu v obrácení muslimského světa?

T. M.: K tomu bych řekl, že někteří františkáni začali na Středním Východě misii s cílem získávat muslimy pro víru. Nebyla úspěšná, hlavně proto, že islámský zákon dělá z konverze k jinému náboženství kapitální zločin.

Tento pokus byl však od křížových výprav oddělený, ty neměly s obracením nic společného. A postupoval mírumilovným přesvědčováním.

Jak si křesťanstvo odůvodňovalo svou porážku při křížových výpravách? Byli křížáci zklamáni?

T. M.: Porážku si odůvodňovalo stejně jako Židé ve Starém Zákoně: Hospodin svému lidu nedopřál vítězství pro jeho hříšnost. To vedlo v Evropě k širokému hnutí zbožnosti, jehož cílem bylo očistit křesťanskou společnost v každém směru.

Opravdu vyslovil Jan Pavel II. omluvu za křížové výpravy? Skutečně je odsoudil?

T. M.: To je podivný mýtus; papež byl ostře kritizován, že prý se nedokázal omluvit přímo za křížové výpravy, když prosil za odpuštění všechny, jimž křesťané nespravedlivě ublížili.

Náš Svatý otec je neodsoudil ani se za ně neomlouval. Omlouval se za hříchy katolíků. Později se hodně mluvilo o tom, že se Jan Pavel II. omluvil cařihradskému patriarchovi za dobytí Cařihradu křížáky r. 1204.

Papež však ve skutečnosti jen zopakoval to, co řekl jeho předchůdce papež Inocenc III. (1198 – 1216). Bylo to jedno z tragických válečných selhání a Inocenc dělal vše, co mohl, aby mu zabránil. Omlouval se za hříchy katolíků, kteří se účastnili křížových výprav. Neomlouval se však za křížové výpravy samy ani za jejich výsledek.

*Zenit, 13. 10. 2004 /
Res Catholica 18. 11. 2004
Překlad z angličtiny
Dr. Václav Frei*

JAKÉ BYLY VE SKUTEČNOSTI KŘÍŽOVÉ VÝPRAVY?

ROZHOVOR S AMERICKÝM HISTORIKEM

Profesor Thomas Madden, historik z University v St. Louis v USA a autor knihy A Concise History of the Crusades (Stručné dějiny křížových výprav), poskytl vatikánské agentuře ZENIT rozhovor, v jehož první části uvádí na pravou míru rozšířené mýty o křížových výpravách a křížácích:

Jaké falešné představy o křížových výpravách a křížácích jsou běžné?

T. M.: Uvedu pět asi nejrozšířenějších mýtů a důvody, proč jsou mylné.

1. mýtus: Křížové výpravy byly nevyprovokované agresivní války proti islámskému světu.

To je tak nesprávné, jak jen to může být. Od Mohamedových dob se muslimové snažili dobýt křesťanský svět. A také v tom směru dokázali pěkný kus práce. Po několika staletích výbojů dobyly muslimské armády celou severní Afriku, Střední Východ i Malou Asii a ještě převážnou část Španělska.

Jinými slovy: do konce 11. století se muslimské síly zmocnily dvou třetin křesťanského světa. Palestiny, vlasti Ježíše Krista; Egypta, kolébky křesťanského mnišství; Malé Asie, kde svatý Pavel zakládal první křesťanské obce – to nebyla periferie křesťanského světa, to bylo jeho jádro.

A růst muslimského impéria tím ještě nebyl u konce. Rozšiřovalo se ve směru na západ od Cařihradu, jež nakonec minulo a proniklo do Evropy. Pokud jde o nevyprovokovanou agresi, byla celá na muslimské straně. V jistém okamžiku měl už křesťanský svět na vybranou pouze bránit se nebo prostě podlehnout islámským výbojům.

2. mýtus: Křížáci nosili kříže, ale šlo jim ve skutečnosti jen o kořist a dobývání území. Jejich zbožné fráze měly pouze zakrývat loupeživou chamtivost.

Historikové byli zpravidla přesvědčeni, že růst evropské populace vedl ke krizi příliš mnoha urozených „druhých synů“, kteří bývali vycvičeni v rytířském válečnictví, ale na něž nezbyla feudální půda, již by mohli zdědit. Křížové výpravy byly proto vykládány jako jakýsi bezpečnostní ventil – tito válečtí muži byli vysíláni daleko od Evropy, kde by si mohli vybojovat půdu na úkor někoho jiného.

Moderní bádání podpořené příchodem počítačových databází vyhodilo tento mýtus do povětrí. Nyní víme, že to byli právě „první synové“ Evropy, kdo odpověděli na papežovu výzvu jak v r. 1095, tak v dalších křížových výpravách.

Vydat se na křížovou výpravu bylo nesmírně nákladným podnikem. Páni byli nuceni prodat nebo dát do zástavy svou půdu, aby shromáždili dostatečné finanční prostředky. Většina z nich neměla zájem o nějaké zámořské království. Středověký křížák, stejně jako voják dnes, byl hrdý na to, že plní svou povinnost, ale toužil se vrátit domů.

Po velkolepém úspěchu první křížové výpravy, kdy už měli křížáci v rukou Jeruzalém a velkou část Palestiny, prakticky všichni odešli domů. Na místě jich zůstala jen malá hrstka, aby konsolidovali a spravovali nově získaná území.

I kořist byla skrovná. Ačkoli křížáci nepochybně snili o nesmírném bohatství v kvetoucích městech Východu, skoro nikdo z nich nezískal ani náhradu vlastních nákladů. A peníze ani půda nebyly tím, kvůli čemu především se vydali na křížovou výpravu. Šli usmířit své hříchy a zasloužit si spásu konáním dobrých skutků v daleké zemi.

Podstupovali takové náklady a útrapy, protože věřili, že přijdou-li na pomoc svým křesťanským bratřím a sestrám na Východě, ukládají si poklady tam, kde je mol a rez nemůže zkazit.

Brali velmi vážně Kristovo napomenutí, že kdo na sebe nebere svůj kříž, není Krista hoden. Pamatovali také na to, že „nikdo nemá větší lásku, než položí-li život za své přátele“.

3. mýtus: Když křižáci r. 1099 dobyli Jeruzalém, zmasakrovali všechny muže, ženy a děti v městě, takže ulicemi tekla krev až po kotníky.

To je oblíbený obraz, který má ukázat špatnou povahu křižáků.

Nepochybně bylo v Jeruzalémě zabito mnoho lidí poté, co křižáci město dobyli. Ale to je nutno chápat v historickém kontextu.

Ve všech před-moderních evropských a asijských civilizacích bylo přijatým morálním standardem, že město, které se odmítalo vzdát a bylo pak dobyto silou, náleželo vítězům. To se netýkalo nejen budov a zboží, ale i lidí. Proto muselo každé město nebo každá pevnost pečlivě zvažovat, může-li odolat obláhatelům. Pokud ne, bylo moudré vyjednávat o podmínkách kapitulace.

V případě Jeruzaléma se obránci bránili až do samého konce. Počítali s tím, že impozantní městské hradby budou udržovat křižáky v patřičných mezích, dokud nedorazí posily z Egypta. Zmýlili se. Když město padlo, bylo proto vydáno v plen. Mnoho lidí bylo zabito, ale mnoho jiných bylo vykoupeno nebo jim bylo dovoleno volně odejít.

Podle moderních hledisek to jistě vypadá brutálně. Ale středověký rytíř by mohl poukázat na to, že při bombardování v moderní válce je zabito mnohem víc mužů, žen a dětí, než kolik jich vůbec mohlo být pobito mečem během jednoho nebo dvou dnů. Je třeba se zmínit o tom, že v těch muslimských městech, která se křižákům vzdala, byl lidem ponechán majetek, nebyli obtěžováni a mohli svobodně vykonávat své bohoslužby.

Pokud je o potoky krve v ulicích, žádný historik je nemůže chápat jinak než jako literární konvenci. Jeruzalém je veliké město. Na množství krve, které by stačilo pokrýt jeho ulice souvislou třípalcovou vrstvou krve, by bylo třeba mnohem víc lidí, než jich žilo v celé zemi, natož v městě samém.

4. mýtus: Křížové výpravy nebyly nic jiného než středověký kolonialismus převlečený do náboženského hávu.

Je důležité si uvědomit, že Západ nepředstavoval pro Střední Východ mocnou, nadřazenou kulturu, která vpadla do primitivní nebo zaostalé oblasti. Naopak muslimský Východ byl mocný, bohatý a blahobytný. Vůči němu byla Evropa Třetím světem.

Křižácké státy založené po první křížové výpravě nebyly novými osadami katolíků v muslimském světě, něčím jako britskou kolonizací Severní Ameriky. Katolická přítomnost v křižáckých státech nebyla nikdy velká, nejspíš pod 10 % obyvatelstva. Tvořili ji vládcí a úředníci, italská obchodníci a členové rytířských řádů. Převážnou většinu populace tvořili muslimové.

Křižácké státy proto nebyly koloniemi ve smyslu plantáží nebo dokonce faktorii, jako později Indie. Byly to zahraniční vojenské základny. Hlavním posláním křižáckých států bylo hájit posvátná místa v Palestině, zejména Jeruzalém, a vytvářet bezpečné prostředí pro křesťanské poutníky, kteří je navštěvují.

Neexistovala žádná mateřská země, s níž by měly křižácké státy hospodářské vazby, a Evropané z nich neměli žádný hospodářský prospěch. Naopak, náklady na udržování Latinského Východu odčerpávaly nemalou část evropských zdrojů. Jakožto zámořské základny měly křižácké státy především vojenský význam.

Dokud muslimové válčili navzájem mezi sebou, byly tyto státy v bezpečí, ale jakmile se muslimové sjednotili, dokázali dobývat pevnosti, zmocňovat se měst, a r. 1291 křesťany úplně vypudili.

5. mýtus: Křížové výpravy byly také namířeny proti Židům.

Žádný papež nikdy nevyhlásil křížovou výpravu proti Židům. Během první křížové výpravy táhla velká tlupa chátří, jež nebyla spojena s hlavní armádou, porýnskými městy s úmyslem olupovat a zabíjet Židy, které tam našla. Částečně z čiré chamtivosti, částečně také na základě nesprávného přesvědčení, že Židé jsou legitimním terčem války jakožto ti, kdo

ukřižovali Krista.

Papež Urban II. i následující papežové tyto útoky na Židy důrazně odsuzovali. Místní biskupové, kněží i laici se snažili Žid hájit, třebaže s omezeným úspěchem. Podobně v počáteční fázi druhé křížové výpravy zabila v Německu skupina odpadlíků mnoho Židů, než se sv. Bernardovi z Clairvaux podařilo je dostihnout a učinit tomu konec.

Tyto „rány vedle“ byly politováníhodným vedlejším důsledkem křižáckého nadšení, ale nebyly záměrem křižáckých výprav. Moderní obdobou tohoto jevu byly případy, kdy se američtí vojáci v zámoří dopustili zločinů během druhé světové války. Byli za ně souzeni a potrestáni. Záměrem Spojenců ve druhé světové válce však nebylo páchat zločiny.

Myslíte, že boj mezi Západem a muslimským světem je v nějakém smyslu reakcí na křížové výpravy?

T. M.: Nikoli. Tato odpověď by mohla někomu připadat zvláštní, jelikož Usama bin Ladin a jiní islamisté často mluví o Američanech jako o „křižácích“.

Je však důležité si připomenout, že ve středověku – a ve skutečnosti až hluboko o 16. století – byl supervelmocí západního světa islám. Muslimská civilizace byla bohatá, vysoce kultivovaná a nesmírně mocná. Křesťanský Západ byl zaostalý a relativně slabý.

Stojí za zmínku, že žádná další křížová výprava, jež Západ podnikl – a byla jich dlouhá řada –, s výjimkou té první nebyla úspěšná.

Křížové výpravy patrně zadržovaly muslimský expansionismus, ale rozhodně jej nezastavili. Muslimská impéria se nadále rozšiřovala do křesťanských území, podmanila si Balkán, velkou část Východní Evropy a dokonce největší křesťanské město, Cařihrad.

Z muslimské perspektivy nestály křížové výpravy ani za zmínku. Kdybyste se v 18. století zeptali běžného muslima, nic by o nich nevěděl. Důležité byly pro Evropany, protože představovaly veliké vypětí, jež ztroskotalo.

Avšak když v 19. století začali Evropané dobývat a kolonizovat země Středního Východu, mnoho historiků – zejména francouzských royalistických nebo nacionalistických autorů – začalo psát o křižáckých výpravách jako o prvním pokusu přinést zaostalému muslimskému světu plody západní civilizace. Jinými slovy křížové výpravy byly přetvořeny do podoby imperialistických válek.

Podle takto pojatého dějepisu se vyučovalo ve školách v koloniích a nová interpretace byla akceptována na Středním Východě i jinde. Ve 20. století byl imperialismus diskreditován. Islamisté a někteří arabští nacionalisté se pak chopili koloniální konstrukce křížových výprav a prohlašují, že Západ je odpovědný za jejich strasti, jelikož už od křížových výprav na muslimy stále dotírá.

Často se říká, že lidé na Středním Východě mají dlouhou paměť; to je pravda. Ale v případě křížových výprav mají paměť obnovenou: pamatují si to, co vyfabrikovali jejich dobyvatelé.

Je nějaká podobnost mezi křížovými výpravami a dnešní válkou proti terorismu?

T. M.: Kromě toho, že v obou případech chtějí vojáci sloužit něčemu většímu, co je přesahuje a čeho si vysoce váží, a také že se chtějí nakonec vrátit domů, nevidím mezi křížovými výpravami a dnešní válkou proti terorismu žádné další podobnosti. Motivy ve společnosti v době po osvícenství jsou velmi odlišné od motivů ve středověkém světě.

Jak se křížové výpravy liší od džihádu nebo od jiných náboženských válek?

T. M.: Hlavním cílem džihádu je rozšiřovat dar al islam, území islámu, do dar al harb-u, území války. Jinými slovy islám je expanzionistický, snaží se podmaňovat si ne-muslimy a přivádět je pod muslimskou nadvládu.

Těm, koho si takto podmaní, dává prostou volbu. Nepatří-li k lidu knihy – tj. nejsou-li to křesťané nebo Židé –, mají na výběr konvertovat k islámu nebo zemřít. Ti, kdo jsou lidem knihy, mohou volit mezi tím, že se podrobí muslimské vládě, asmrť. Šíření islámu je tedy přímo spojeno s vojenskými úspěchy džihádu.

Křížové výpravy byly něco velice odlišného. V křesťanství bylo od počátku vždy zakázáno

OB RÁZEK

Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ
23.PROSINCE 2004 AŽ 30.LEDNA 2005

Křtem byli mezi nás přijati:
Farnost Liberec-Ruprechtice
František Antonín Jech
Srdečně blahopřejeme

Ke vzkříšení jsme vyprovodili:
Farnost Liberec-Ruprechtice
Miroslav Březina (1924)
Jana Skálová (1949)

Jana Martinková (1923)
Farnost Vratislavice nad Nisou
Irena Bukárová (1937)

Text
duchovní správci
Zpracoval
Marek Křupka
Foto

- Křest Františka Antonína Jecha
o slavnosti Matky Boží
1. ledna 2005
Zdeněk Glaser

Vydává Římskokatolická farnost v Liberci - Ruprechticích pro liberecké farnosti a ve spolupráci s nimi.
Vrchlického 81, PSČ 460 14, Liberec XIV - Ruprechtice, datum vydání: 6. 2. 2005
tel. 485 121 293, e-mail: liberec.ofmZquick.cz, doporučená cena 5,- Kč, za obsah odpovídá P. Antonín OFM
Foto na titulní straně - Vojta přichází ministrovat ve tři čtvrtě na devět.
„Kdes byl Vojto doted?“ „Na kůru. Pomáhal jsem Patočkovi.“, Zdeněk Glaser
Internetové stránky libereckých farností: <http://www.rkc-lbc.cz>
Prosíme čtenáře o návrhy a názory (i kritické) k časopisu i jednotlivým článkům

libereckých farností

V TOMTO ČÍSLE

ÚVODNÍK

DOBA POSTNÍ, P. CHERUBIN OFM 3

PASTORACE

SLUŽBY A ÚŘADY V CÍRKVI (2), JAN VOŽENÍLEK 4
EKUMENA, ANTONÍN 6
PĚT KNIH MOJŽÍŠOVÝCH V NOVÉM PŘEKLADU A S POZNÁMKAMI, JAN FATKA 6
POŽEHNÁNÍ, ANTONÍN 8
MODLITBA V MÉM ŽIVOTĚ – BRATR JÁN, STANISLAV KROUPA 8

RODINA A ŠKOLA

O CHARITATIVNÍ PRÁCI V LIBERCI (14)
DĚTSKÝ DIAGNOSTICKÝ ÚSTAV (DDÚ) V LIBERCI, PHDR. BOŽENA LANYOVÁ 9
ÚČTA K PRAVDĚ ANEB KDO VLASTNĚ ZVÍTĚZIL?
5. ČÁST: OMYL A LEŽ VČERA A DNES, BR. FELIX OFM; KAREL KOROUS 11
TRÁPÍ VÁS NĚJAKÁ NEMOC? DANIELA NEŠPOROVÁ 13
NEJSEM DOLEVA ANI DOPRAVA, RADIM UCHÁČ 13
JEŠTĚ K TSUNAMI, ANTONÍN / RC MONITOR 14

HISTORIE

VZTAH CÍRKVE A STÁTU – OSVÍCENSTVÍ (2. ČÁST), DAVID JECH 15
VARHANY – KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE (6), PAVEL KOZOJED 17
VZPOMÍNKY NA DĚTSTVÍ, ANTONÍN 18

UMĚNÍ

KDO HRAJE NA KŮRU – ROZHOVOR 19
S VARHANÍKEM JAROSLAVEM PATOČKOU, ZDENĚK REZEK

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

SCHŮZKY MINISTRANTŮ POKRAČUJÍ, P. ING. ANTONÍN SEDLÁK 21
TRÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2005, JANA JURKOVÁ 21
PRODEJNA KARMELITÁNSKÉHO NAKLADATELSTVÍ DOSTÁVÁ SVOU TVÁŘ, JAN FATKA 22
SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ V DOMOVĚ PRO MATKY S DĚTMI V TÍSNI, JANA JURKOVÁ 23
ÚZEMÍ LIBERECKÝCH FARNOSTÍ,
MĚSTO LIBEREC A OKOLNÍ OBCE, JAN JEŽEK; JOSEF JEŽEK 24
MŮJ NOVÝ ROK 2005, RADIM JÁCHYM OFM 26
AD: NABÍDKA, P. TOMÁŠ OFM 26
PŘEHLED POSTNÍCH AKTIVIT FARNOSTÍ 27
Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ 23.PROSINCE 2004 AŽ 30.LEDNA 2005, MAREK KŘUPKA 28

PŘÍLOHA

EXKOMUNIKACE POLITIKŮ HÁJÍCÍCH POTRATY? LIFE SITE NEWS / RC / DR. VÁCLAV FREI

PRAVIDELNÁ PŘÍLOHA OBRÁZKU LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

TEST PRO DĚTI DO 13 LET
TEST PRO TY, KDO UŽ MĚLI 14 LET
LIBERECKÝ ÚSMĚV

Vzhledem k tomu, že vesnice nemá kostel – byl zbořen v sedmdesátých letech minulého století, stane se fara také místem setkávání věřících. Kromě bytu je tedy pro tento účel zřízena v přízemí jedna velká místnost s příslušenstvím. Věřím, že tato investice přinese požehnání ve svůj čas.

P. Tomáš OFM

PŘEHLED POSTNÍCH AKTIVIT FARNOSTÍ

Farnost děkanství Liberec-Rochlice

pátek 25. 2. – neděle 27. 2.
Duchovní postní obnova (P. Antonín Klaret Dabrowski OFM)

Farnost Liberec-Ruprechtice

Přihlášky a bližší informace u Dany Glaserové (tel. 485 124 615 večer po 20 h; mob. je k dispozici u duchovních správců).
Místo konání: fara

pátek 18. 2. – sobota 19. 2.
Duchovní obnova pro mladé lidi od 17 let (P. Alois Heger): „Ježíšova oběť a naše svoboda.“ Začátek v pátek mší svatou v 17.00, ukončení v sobotu v 16.00. Kvůli stravě jsou nutné přihlášky předem.

pátek 25. 2. – sobota 26. 2.
Duchovní obnova pro mládež od 13 let (P. Josef Glogar SDB): : „Proste, a dostanete; hleďte a naleznete.“ Začátek v pátek mší svatou v 17.00, ukončení v sobotu v 16.00. Kvůli stravě jsou nutné přihlášky předem.

neděle 27. 2. v 16 h
Přednáška doplněná promítáním videa (Ivana Menčíková): „Svatá země pohledem věřící novinářky“ – zajímavosti z cesty, vnímání současné situace.

sobota 5. 3. v 9 až 11.30 h
Postní duchovní obnova pro dospělé (P. Ignác Bürgl OP): „Nejprve tedy hledejte Boží království, a to všechno vám bude přidáno.“ Je možno přijet již v pátek, zúčastnit se křížové cesty a adorace (začátek v 19 h) a na faře přespat.

sobota 12. 3. v 15 h
Kající pobožnost s adorací Nejsvětější svátosti, možnost svátosti smíření (P. Antonín Kejdana OFM, P. Oldřich Kolář): „Padl Ježíšovi k nohám a děkoval mu.“ Zpěvem doprovází „Schola od 3A“.

Farnost Vratislavice nad Nisou

neděle 13. 2. v 19 h
Koncert v kapli Vzkříšení (Silvie Hessová – housle, David Holý – kytara): Na programu jsou skladby G. Tartiniho, F. Tárregy, S. Bodorové, N. Paganiniho, L. Brouwera a P. de Sarasateho.

21. – 22. 2.
Jarní prázdniny na faře: Pro malé děti je na faře přichystán prázdninový program na pondělí a úterý 21. a 22. 2. Na všechny přichází se bude těšit sestra Evelyn, takže určitě přijďte!

duchovní správci

Farnost Vratislavice nad Nisou

21. – 25.
Hurá na prázdniny do Bozkova:
Od pondělí 21. do pátku 25. 2. společně vyrazíme na jarní prázdniny do Bozkova. S sebou je potřeba si vzít: dostatek oblečení a bot podle počasí (rukavice, čepice, ...), přezůvky, spacák, ešus, psací a hygienické potřeby a kartičku pojišťovny (!). Vše zabalit do batohu, aby se to lépe neslo. Za příznivých sněhových podmínek si s sebou můžete vzít pytle ze silného igelitu (nic většího).

Odjezd: Sraz 21. 2. do 9.10 h na vratislavickém nádraží. Příjezd: 25. 2. v 17.55 tamtéž. Cena: 650 Kč. Budeme se těšit na všechny děti od 2. třídy.

Přihlášky a peníze je potřeba doručit co nejdříve (!) buď přímo Honzovi Vaníčkovi, nebo sestře Evelyně. Kontakt na Honzu tel. 608 855 617, e-mail: jv-soft@post.cz. Přihlášky jsou k dostání na vratislavické faře.

Jan Vojtěch Vaníček & spol.

MŮJ NOVÝ ROK 2005

Když jsem se koncem roku 1992 vrátil z Bratislavy do Liberce, požádal mě O. František Opletal, abych vypomohl převzetím nedělní večerní mše sv. v arciděkanském kostele. Od té doby ji pravidelně sloužím, v posledních letech v kostele Sv. Kříže. Protože je to jediná nedělní večerní mše sv. v celém Liberci, má zvláštní složení účastníků: je tu stále jádro těch, kterým vyhovuje přijít na mši sv. až večer, ale přicházejí na ni nepravidelně i další ze všech farností, kteří se z nejrůznějších důvodů nedostali na ranní mši. Proto počet účastníků silně kolísá. O svátcích – Velikonocích, Vánocích a o slavnosti Matky Boží na Nový rok, když předcházela noční bohoslužba, anebo světská oslava, musím vždy počítat se silnou účastí „cizinecké legie“, jak ji v duchu nazývám. Ale protože jejich účast na sv. přijímání nebývá tak velká, nic zvláštního se neděje.

Letos na Nový rok jsem upozornil našeho věrného dobrovolného kostelníka pana Karla Petra, aby přidal do misky víc hostií, tím spíše, když jsem věděl, že v ciboriu jich mnoho není. V kostele bylo nezvykle mnoho účastníků už přede mší, a když začala, přicházeli další a další, a podle „dobrého“ zvyku se hromadili vzadu, takže jsem naprosto neměl přehled, kolik jich v kostele je (podle zpěvu či odpovědí se to totiž nepozná vůbec). Když začalo sv. přijímání, přinesl otec František jako druhý podávající ciborium a požádal, abych mu přidal hostie. To jsem stále nic netušil. Začal jsem podávat, a tu vidím, jak se odzadu řadí velký zástup. Začal jsem tedy pro jistotu lámat hostie na polovice. Potom na čtvrtiny. Pak na šestiny. Zdálo se však, že zástup v kostele stále roste. Lámal jsem tedy hostie na tak malé částčky, abych je vůbec mohl vzít do prstů a s dobrým svědomím říci „Tělo Kristovo“.

Vzpomněl jsem si na příběh misionáře, který jsem kdysi četl či slyšel. Přijel do vesnice, kam kněz přicházel jen několikrát za rok, a věřících se sešlo i z širokého okolí tolik, že musel rozlamovat hostie na stále menší

kousíčky, až nakonec podal poslední drobeček, ukázal lidem prázdnou misku, že víc už nemá, a rozplakal se ...

Cítil jsem se v podobné situaci, jen jsem doufal, že nebudu muset takhle dát najevo, že Kristovo tělo už v naší zásobě došlo. Přišel ke mně zase otec František, ukázal prázdné ciborium, pošeptal, že jde rozlámat velkou hostii z monstrance, a pokračovali jsme. A zástupu v kostele stále nebylo vidět konec. Pak otec František skončil i s velkou hostií. Já jsem pokračoval dál. Když už jsem měl na misce poslední čtyři hostie, rozhlédl jsem se: přede mnou stáli poslední dva přijímající, podal jsem jim tedy celé hostie, a dvě zbývající uložil do ciboria.

Cítil jsem velkou vděčnost vůči Bohu, že jsem mohl všem posloužit, ale také, že to nemohu přejít bez poznámky. Po ohláškách jsem tedy řekl: „Vím, že pro mnohé z vás bylo nepřijemným zklamáním, že právě dnes na Nový rok jste dostali jen kousíček hostie, i když víte, že je v ní přítomný celý Kristus. Pro mne to však byla velká radost, když jsem mohl prožít to, co kdysi misionář někde v džungli, ale na rozdíl od něho se na všechny přece jen tělo Páně dostalo!“

„Seslal na ně déšť many, aby se najedli, a dal jim nebeský pokrm. Člověk jedl andělský chléb, pokrm jim poslal do sytosti“ (Žl 78 [77], 24 – 25).

Radim Jáchym OFM

AD: NABÍDKA

Nedávno (v č. 9, roč. 2, 2. 8. 2004) byla v Obrázku zveřejněna nabídka katolické rodině k trvalému bydlení na jedné uvolněné faře. Šlo o faru ve Václavících u Hrádku nad Nisou.

Brzy po zveřejnění se přihlásila mladá rodina, která dosud bydlí v Praze, ale touží bydlet na venkově blízko Liberce. Nabídku s radostí přijala i za stavu neukončené úpravy interiéru.

Ve faře jsme mezitím zavedli ústřední topení a vybudovali sociální zařízení a novou elektroinstalaci. Čeká nás ještě vyřešit čištění odpadních vod a rodina se může stěhovat do zmodernizovaného bytu farní budovy.

ÚVODNÍK

DOBA POSTNÍ

Popeleční středou začíná postní doba. Tento den je „hlavou“ postu, je natrvalo vybaven obřadem svěcení popela a udělování popelce. Tento významný a svým vznikem do dávné minulosti sahající obřad je vložen do mše svaté. I nové liturgické pojetí vyžaduje, aby s udělováním popelce byla spojena alespoň krátká bohoslužba slova, pokud se uděluje mimo mši svatou.

Tajemství postní doby v srdci člověka dnes

Současná doba se vyznačuje velikými změnami – neustálou proměnou životního stylu i institucí. Uprostřed těchto překotných změn, jak nám je vnucuje svět, však zjišťujeme, že potřebujeme hlubší, mnohem trvanlivější proměnu, která by se ale také dotkla nás samých a našeho vnímání, smýšlení a jednání. Celý svět dnes spěchá a zdá se, že v něm vládne naprostý chaos, takže člověk často vůbec nechápe, co se vlastně děje a proč. Jen matně cítíme, že si ve svém životě musíme udělat jasno a nastolit pořádek. K tomu potřebujeme čas, v němž se můžeme „nadechnout“. Takovou možnost „nadechnutí se“ a obnovení bude mít farnost sv. Jana Křtitele v Rochlici od 25. do 27. února, kdy bude duchovní postní obnova, kterou povede P. Antonín Klaret Dabrowski OFM. Samozřejmě zvu nejen farníky, ale i další zájemce. Obnova bude zde v místě. Ne, že to není ono, že by se mělo někam jet. Naopak, právě to má pomoci obnovit život ve víře.

Třebaže se dnes tak opěvuje lidská svoboda, jsme už zase spoutáni těmi nejnižšími formami otroctví. Někteří z nás se snaží z něho vymknout nabídkami chvilkových pocitů úniku, úlevy nebo opojení. Neustále obměňujeme mnohé oblasti svého života, ale zdá se, že nedokážeme zastavit nezadržitelně postupující proces stárnutí. Když mluvím s lidmi, velmi často slyším: „Jsem unaven, už nemohu dál.“ Prázdniny, dovolené a víkendy jakoby nedokázaly splnit, co od nich očekáváme. Potřebujeme totiž odpočinek důkladný, založený na oživujícím ztišení.

Pozorujeme, že se naše osobní a společenské vztahy jakoby zostřují, komplikují a vyvolávají konfliktní situace, a na druhé straně toužíme po větší upřímnosti a pokoji, snažíme se překonat nenávisť, uvěřit v účinnost odpuštění a v radost, pramenící z usmíření, chceme se setkávat v bratrském společenství a jeden s druhým mluvit. To všechno jsou různé projevy jediné touhy po spáse. Jsou však dnes lidé schopni tuto spásu uskutečnit?

Postní doba je pro všechny křesťany obdobím, kdy je třeba pracovat na opravdové obnově, proměně k lepšímu, abychom se mohli znovu naplno nadechnout, urovnat všechny své zmatky, obnovit autentické vztahy, znovu navázat dialog s druhým člověkem, s každým, s nímž nemluvíme, opravdu si odpočinout a tak dojít spásy.

Odpočineme si, když vypneme všechno, co je pro nás „důležité“: mobil, auto, počítač, když zapneme srdce a posloucháme, co nám říká Ježíš, nesoucí kříž.

Možná jsi už dlouho neslyšel hlas volajícího Ježíše. Teď je nejvhodnější doba – postní.

Nezvládli bychom to pouhým svým rozumem, nebo pouhou svou vůlí, ale musíme v sobě najít odvahu naslouchat Božímu hlasu, dovolit Bohu, aby nás proměnil, musíme opustit jen své cesty, kráčet po cestách Božích, zapojit se opravdu do dějin spásy.

Chci vás povzbudit ke vstupu do doby postní modlitbou z východní liturgie. Podivuhodnými zbraněmi jsou modlitba a odříkání – držíme se jich pevně a volejme ke Spasiteli: „Hřešili jsme, Pane, ale konáme pokání, proto se nad námi smiluj.“

Přetrhejme všechna pouta, která nás váží ke hříchu, a odpusťme svým bratrům, aby i nám byly odpuštěny naše viny. Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, veď nás bezpečně po cestách pokání.

P. Cherubin OFM

Foto

Karel Korous

SLUŽBY A ÚŘADY V CÍRKVI (2)

Psal se rok 1988. Učitelka dějepisu v jedné z libereckých škol pravila: „Církev je jako pyramida!“ a nakreslila obrázek: zcela nahoře byl papež, potom postupně směrem dolů kardinál, arcibiskup, biskup, kněz a kaplan. Tento obrázek byl mylný a byla by škoda, kdyby ve stejném omylu jako ona vyučující zůstali i čtenáři seriálního Obrázku libereckých farností: kardinál není představeným arcibiskupa, kněz – jak již čtenář ví z minulého dílu tohoto seriálu – je označení stupně kněžského svěcení (a do tohoto schématu tedy vůbec nepatří), pojem „kaplan“ má úplně jiný význam, než se mu v českých zemích obvykle přikládá. Začneme však popořádku.

Svatost kněžství (o níž jsme pojednali minule) poskytuje nositeli nezrušitelné znamení. Naproti tomu do různých úřadů může být člověk (který zpravidla přijal některý stupeň svátosti kněžství) jmenován nebo zvolen na vymezenou dobu. S ustanovením do úřadu pak souvisí **moc řízení**. Církev je řízena hierarchicky. Popíšeme nyní základní stupně jejího uspořádání; zvláštnostem a alternativám různého druhu se budeme věnovat až v dalším čísle.

Hlavou sboru biskupů celé církve je římský biskup, **papež**. Dle Kodexu církevního práva má papež v církvi „nejvyšší, plnou, bezprostřední a univerzální řádnou moc, kterou může vždy svobodně vykonávat“. Papež se může zříci svého úřadu; takové rozhodnutí musí být svobodné a řádně ohlášené (dosud se tak stalo pouze jednou, asi před 700 lety). Nežádá se, aby takové zřeknutí někdo přijal.

Diecéze je část Božího lidu (ve světské oblasti je analogií nezávislý stát) svěřená péči **diecézního biskupa**. Každý diecézní biskup jmenuje svého obecného zástupce, **generálního vikáře**, který spolu s diecézním biskupem vykonává správu diecéze a všech jejích záležitostí. Biskup může jmenovat další pomocníky – **biskupské vikáře**. Ti nemají obecnou pravomoc jako generální vikář, ale pravomoc pouze pro určitý úkol, pro určité osoby nebo pro určitou oblast diecéze. Generálním vikářem a

biskupskými vikáři bývají sacerdotes (dle stupně svěcení biskupové nebo kněží). Některé diecéze mají čestný titul **arcidiecéze**, sídelní biskup takové diecéze se nazývá **arcibiskup** (viz dále).

Pro ilustraci několik příkladů: Diecézním biskupem litoměřické diecéze je Pavel Posád. Ten jmenoval (a apoštolský administrátor – viz níže – biskup Dominik Duka nedávno potvrdil) generálního vikáře P. Karla Havelku a několik vikářů biskupských. Biskupským vikářem pro církevní školství je P. Antonín Bratršovský, pro styk se zahraničím biskup Josef Koukl a pro pastorační P. Miroslav Šimáček.

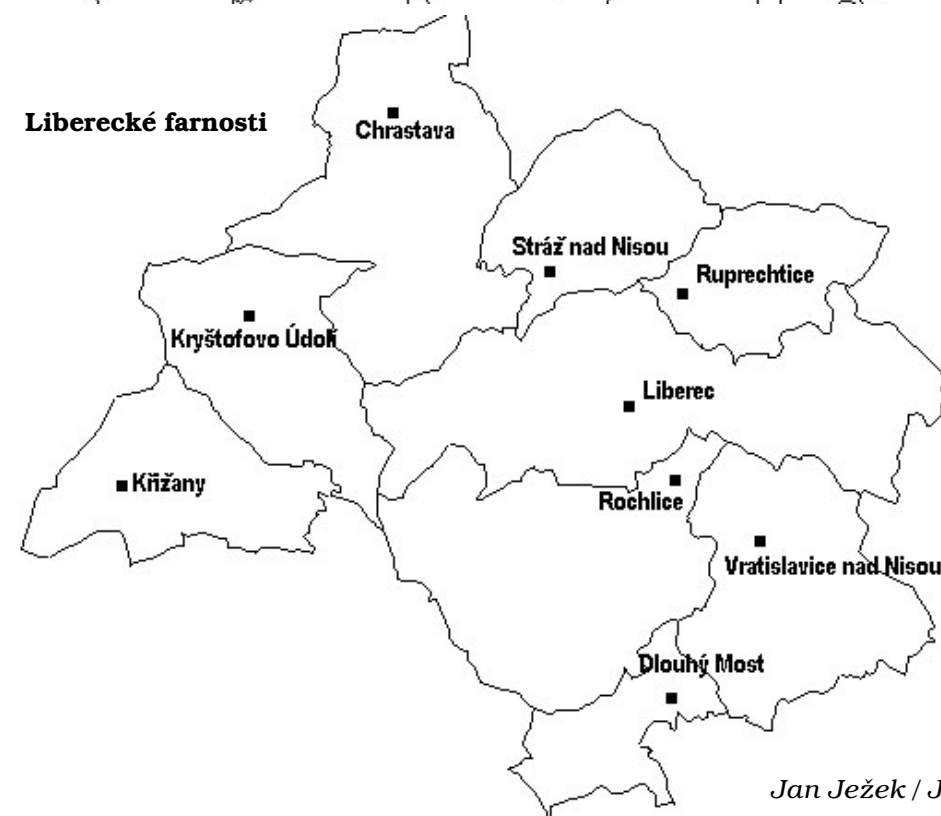
Minule bylo pojednáno o biskupském svěcení. Ten, kdo přijal biskupské svěcení, je buďto diecézním biskupem (popsáno výše), nebo **biskupem titulárním**. Název se odvozuje od faktu, že každému z nich je přidělen titul nějaké zaniklé diecéze. Titulární biskupové působí buď při Svatém stolci – při tzv. římské kurii (**kuriální biskupové**), nebo v konkrétní diecézi. Takový biskup v diecézi pomáhá biskupovi sídelnímu, proto se nazývá **biskup pomocný** (jiné, rovnocenné názvy: **auxiliární biskup**, **světící biskup**). **Biskup-koadjutor**, **biskup-nástupce** je také jmenován ku pomoci sídelnímu biskupovi, po uprázdnění biskupského stolce se však automaticky stává novým sídelním biskupem.

Dojde-li k uprázdnění biskupského stolce (a nebyl-li jmenován koadjutor), musí sbor konzultorů do devíti dnů zvolit **administrátora diecéze**. Pokud se tak nestane, jmenuje administrátora diecéze metropolita (viz dále); není-li, pak služebně nejstarší biskup dané církevní provincie. Administrátor diecéze může být také mimořádně jmenován papežem, potom se nazývá **apoštolským administrátorem**. (Před rokem 1983 podle tehdy platného kodexu církevního práva platilo, že dómská kapitula zvolí tzv. **kapitulního vikáře** jako prozatímního správce diecéze. V době uprázdnění biskupských stolců v socialistickém Československu řídili tito vikáři mnohé diecéze. Nové církevní právo

Město Liberec a okolní obce

Liberecké farnosti

Jan Ježek / Josef Ježek

den 6. ledna 2005 stal v naší charitě malým znamením přítomnosti Pána u nás. Když otec Tomáš z Ruprechtic stál v herně plné našich maminek a dětí, těžko by někdo na první pohled řekl, že jde o obřady žehnaní. Jenomže zvěstovat je možné různými způsoby. A přítomnost kněze je velkým svědectvím. Hlavně zde platí Pavlova výzva,

aby se z jakéhokoliv důvodu a jakýmkoliv způsobem hlásal Kristus.

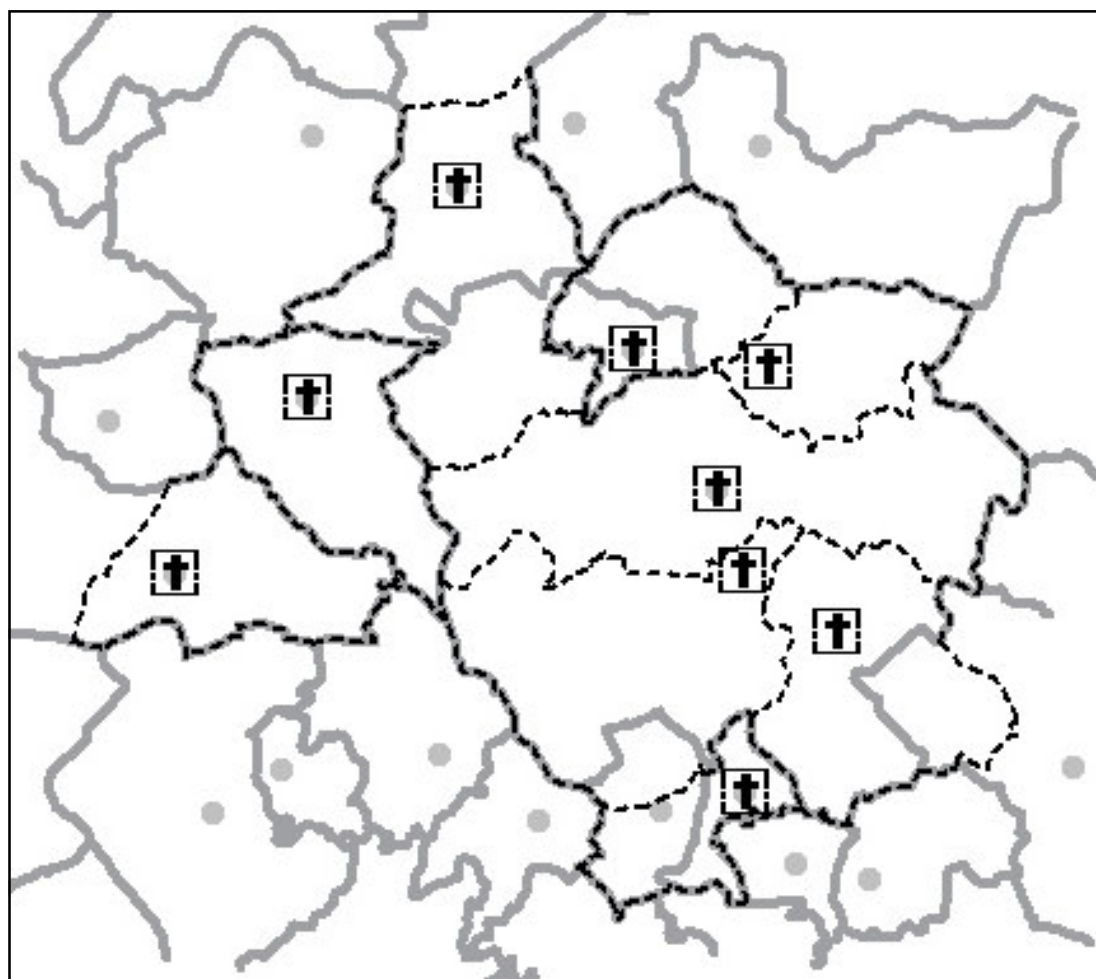
Chceme-li tak vytvořit prostor pro šíření evangelia, musíme pamatovat, že k víře v Krista je možné přijít jenom skrze nějaké setkání s křesťany. Máte tedy odvahu? Přijďte. Příležitostí je u nás několik.

Jana Jurková

ÚZEMÍ LIBERECKÝCH FARNOSTÍ, MĚSTO LIBEREC A OKOLNÍ OBCE

Uvádíme mapu, která znázorňuje tabulku libereckých farností otištěnou v minulém čísle Obrázku. Mapa vznikla sloučením dvou dílčích map, které jsou na vedlejší straně. Názvy obcí a názvy

farností, které slouží jako legenda pro sloučenou mapu, bylo možno umístit jen do těchto dvou dílčích map, Jejich umístění do sloučené mapy by nebylo přehledné.

- Hranice a střed města Liberec a okolních obcí
 - - - - - [kříž] Hranice a sídlo farnosti

funkci kapitulního vikáře již nezná.)

Emeritní biskup je biskup na odpočinku. Každý biskup má podat představenému žádost o uvolnění z úřadu, jakmile dosáhne věku 75 let; žádosti nemusí být vyhověno.

Připojme opět několik příkladů. Litoměřická diecéze nemá pomocné biskupy. Pomocnými biskupy pražské arcidiecéze jsou Václav Malý a Karel Herbst. Těmto biskupům byly uděleny tituly zaniklých diecézí – např. Karel Herbst je titulární biskup siccesiánský. Sídlním biskupem českobudějovické diecéze je Jiří Paďour, ten byl dříve – v době působení sídlního biskupa Antonína Lišky – tamějším biskupem-koadjutorem, ještě předtím pomocným biskupem pražským. V litoměřické diecézi byl papežem jmenován zvláštní správce – apoštolský administrátor, kterým je biskup Dominik Duka. Josef Koukl je biskupem emeritním.

Diecéze se člení na farnosti. **Farnost** je určité společenství, které je pod autoritou biskupa svěřeno faráři jako jejímu vlastnímu pastýři. **Farář** bývá ustanoven na neurčito, po dosažení věku 75 let má požádat o uvolnění; ani této žádosti nemusí být vyhověno. **Administrátor farnosti** bývá ustanoven jako mimořádný duchovní správce farnosti. Takové ustanovení je chápáno jako dočasné; administrátor farnosti je podobně jako farář vlastním duchovním správcem farnosti. **Administrátor excurrendo** je mimořádný duchovní správce farnosti, která nemá vlastního duchovního správce; je to zpravidla kněz, který je duchovním správcem jinde.

Hlavním zástupcem a pomocníkem faráře nebo administrátora ve správě farnosti je **farní vikář**, nazývaný často, ale mylně, kaplan. **Kaplan** je totiž označení pro kněze specializované na zvláštní službu, kteří nejsou zařazeni do farní soustavy; jde např. o kaplany vojenské, lodní či vězeňské. Ve farnosti může být také **vůpomocný duchovní** (např. kněz v důchodu).

Některé farnosti získaly v minulosti čestný titul **děkanství** (např. farnost Liberec-Rochlice), jiné **arciděkanství**

(farnost Liberec). Farář takových farností pak může být nazýván **děkan** resp. **arciděkan**; jde o čestné tituly historického významu.

Základní schéma řízení církve vypadá tedy takto:

Světová církev	–	papež
Diecéze	–	sídlní biskup
Farnost	–	farář

Z historických a organizačních důvodů existují ještě jakési dva „mezičlánky“ menšího významu. Mezičlánkem mezi diecézí a světovou církví je **provincie**. Vzniká spojením několika diecézí do celku, v jehož čele stojí **metropolita**. Ten má ve své vlastní diecézi (nesoucí titul **arcidiecéze**) titul **arcibiskup**. Vnější znakem tohoto úřadu je pallium (pruh vlněné látky na liturgickém rouchu). Ostatní biskupové provincie se nazývají **sufagány**. Metropolita však není nadřízeným sufragánních biskupů (ti podléhají přímo papeži), jde spíše o čestný titul spojený s několika specifickými úlohami (jmenování administrátorů sufragánních diecézí, pokud tak neučiní sbor konzultorů dané diecéze; konání vizitací, pokud byly opomenuty apod.).

Nepovinným mezičlánkem mezi diecézí a farností je **vikariát**, v jehož čele stojí zpravidla jeden z farářů toho obvodu, **vikář** (na Moravě jsou z dřívějších zvytých názvy děkanství a děkan). Vikář řeší některé dílčí, běžné úkoly (např. přidělování dovolené kněžím vikariátu). (**Arcikněžství** a **arcijáhenství** byly vyšší mezičlánky mezi vikariátem a diecézí; dnes v naší zemi neexistují. Čtenář tyto názvy možná zná z romantické literatury.)

Poslední příklad: Sídlním biskupem pražským je Miloslav Vlk. Protože pražská diecéze je arcidiecézí, přísluší mu titul arcibiskup. Zároveň je metropolitou české církevní provincie, ostatní biskupové (např. hradecký, litoměřický) jsou biskupy sufragánními. Vikářem libereckého vikariátu je P. Tomáš Genrt OFM.

V příštím díle seriálu ukážeme, jaké alternativy uvedeného uspořádání existují např. v misiích nebo při tzv. společné duchovní správě. Všimneme si také řeholníků.

Jan Voženílek

Ekumena

V prvním lednovém týdnu se v Liberci scházeli křesťané z různých církví při modlitebních shromážděních, která zakončili modlitbami a přehlídkou svých pěveckých sborů v kapli Vzkříšení ve Vratslavicích nad Nisou.

Konference evropských církví a Rada evropských biskupských konferencí vydala v r. 2001 ve Strasburgu „Ekumenickou Chartu“, z níž citujeme úvodní slova:

„Věříme v jednu svatou, všeobecnou, apoštolskou církev

‘Usilovně hledte zachovávat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje. Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni; jeden je Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech’ (Ef 4, 3 – 6).

Jsmo společně povoláni k jednotě ve víře

Podle evangelia Ježíše Krista, jak nám o tom svědčí Písmo svaté a jak je vyjádřeno v ekumenickém nicejsko-cařihradském vyznání (381), věříme v trojjediného Boha: Otce, Syna a Ducha svatého. Tímto krédem vyznáváme ‘jednu svatou, všeobecnou, apoštolskou církev’ a naše ekumenická úloha tedy spočívá v tom, abychom tuto jednotu, která je vždy Božím darem, učinili viditelnou.

Viditelné jednotě ještě zabraňují zásadní rozdíly. Existují rozdílná pojetí, především co se týče církve a její jednoty, svátostí a úřadů. S tím se nemůžeme spokojit. Ježíš Kristus nám na kříži zjevil svou lásku a tajemství smíření; při jeho následování chceme vynaložit všechny své síly na to, abychom překonali problémy a překážky, které ještě naše církve rozdělují.

Zavazujeme se,

že budeme jednat podle apoštolské výzvy listu Efesanům a trvale usilovat o společné pochopení Kristova spásného poselství v evangeliu,

že v síle Ducha svatého budeme pracovat pro viditelnou jednotu církve Ježíše Krista v jedné víře, která má své vyjádření ve vzájemně uznaném křtu a v eucharistickém společenství, jakož i ve společném svědectví a službě.“

Antonín

Pět knih Mojžíšových

V NOVÉM PŘEKLADU A S POZNÁMKAMI

Pentateuch, tedy pět knih Mojžíšových, v novém překladu s využitím částí již přeložených ThDr. Václavem Bognerem, je možno považovat za zcela mimořádný počín.

Spolu s poznámkovým aparátem a kvalitně psanými úvody k jednotlivým knihám naznačuje, jakou strukturu by mělo jednou mít vydání Bible s liturgickým textem a kompletním poznámkovým aparátem, což je standard v katolické tradici. Takové dílo jistě uvítají i nekatoličtí křesťané a vůbec všichni zájemci o četbu Písma svatého.

Vydání Pentateuchu plánuje Karmelitánské nakladatelství na květen tohoto roku. Termín vydání celé Bible nelze nyní ještě konkrétně stanovit. Záleží na píli a časových možnostech členů překladatelské komise – P. Jaroslava Brože, ThD., S. S. L., P. Josefa Hřebíka, ThD., S. S. L., P. doc. Petra Chalupy, ThD., Pavla Jartyma, Mgr. Mlady Mikulicové a P. doc. Ladislava Tichého, ThD.

Jan Fatka

Foto

- Faksimile jedné strany nového překladu

pohled z Kostelní ul.

absolventka Teologické fakulty v Českých Budějovicích, které je dán téměř celý rok na to, aby pronikla do knihkupeckého řemesla a byla schopná a připravená vytvořit profesionální tým kolegů, kteří mají knihy rádi, rozumí jim a chápou svou práci také jako službu církvi i všem spoluobčanům.

Doufám, že přes všechna zdržení a překážky bude již brzy možno započít stavební práce a v letních měsících otevřít v nynějším Domečku v Kostelní ulici 7a Knihkupectví U sv. Antonína.

Jan Fatka, ředitel KNA

Foto

- Návrh stavebních úprav vytvořil Ing. arch. Pavel Vaněček, který pro čtenáře Obrázku poskytl půdorysy prvního a druhého nadzemního podlaží prodejny a pohled z Kostelní ulice

SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ V CHARITNÍM DOMOVĚ PRO MATKY S DĚTMI V TÍSNI

Duchovní rozměr charity začíná přinášet své první plody. Krátce před svátkem Tří

králů byl ze strany našich klientek vznesen požadavek na posvěcení pokojů. Těžko říci, kde k této myšlence přišly a jakou o tom měly představu. O víře totiž téměř žádná z nich nemluví a ani při vstupním nebo jiném rozhovoru, když se sepisují různé anamnézy, se od nich většinou moc nedozvíme. Kolonka duchovní život totiž v dotaznících není.

Náš údiv se znásobil, když zazněla otázka na možnost požehnání dětí. Takovou věc už nebylo možné odmítnout. A tak se

Zní to jako soutěž? Není, ale mohla by být, s překvapením pro vítěze. Mohlo by to snad být jednou z motivací pro příští koledníky.

Jana Jurkovicová

Foto

- Čtyři královny
Zdeněk Glaser

PRODEJNA

KARMELITÁNSKÉHO NAKLADATELSTVÍ DOSTÁVÁ SVOU TVÁŘ

Před časem jsme v Obrázku libereckých farností informovali (č. 7, roč. 2, 30. 5. 2004) o přípravě nového libereckého knihkupectví. Od té doby přípravy pokročily a dnes již můžeme otisknout konkrétní podrobnosti z pera ředitele Karmelitánského nakladatelství.

Karmelitánské nakladatelství začalo usilovat o otevření vlastního knihkupectví v Liberci

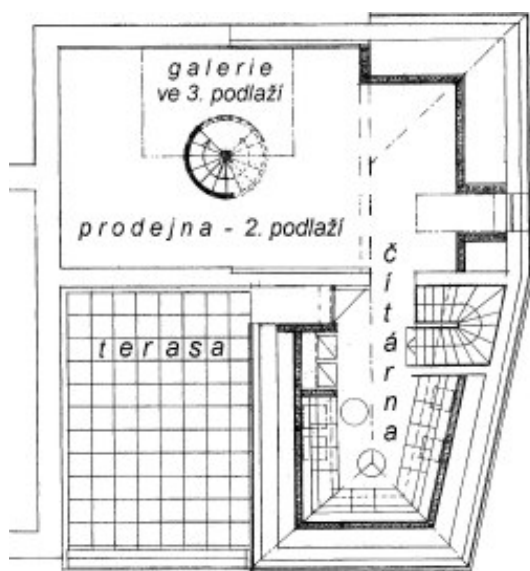
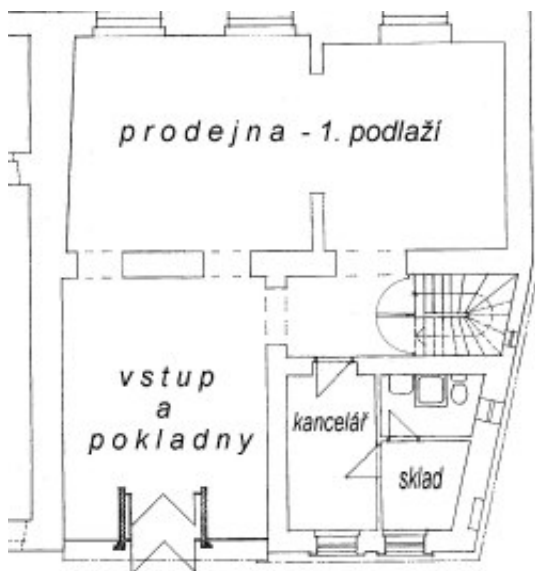
v době, kdy poslední významnější prodejce křesťanské literatury, prodejna Bethel, ohlásila, že ukončí činnost, anebo alespoň prodej knih Karmelitánského nakladatelství (KNA).

V Liberci je samozřejmě dostatek knihkupectví, ale žádné ze stávajících není připraveno uspokojivým způsobem prezentovat produkci křesťanských nakladatelství.

V krajském městě je dle našeho názoru nejvýše potřebné, aby vznikl prostor, kde kromě kompletní nabídky křesťanských nakladatelů zájemce najde i kompletní nabídku většiny kvalitních nakladatelských domů v ČR. Např. Academia, Librex, Libri, Lidové noviny, Portál. A zároveň na slušné úrovni nabídku devocionálií, poutních obrázků a křesťanského umění – křížů, ikon, obrazů, bohoslužebných předmětů, mešního vína atd.

Součástí knihkupectví bude i místo k posezení, jakýsi náznak literární kavárny. V knihkupectví by měla být pravidelně konána autorská čtení, autogramiády, přednášky a případně komorní koncerty.

Knihkupectví U sv. Antonína by se mělo během let stát místem, kam lze bez obav nasměrovat zájemce o kvalitní literaturu, kde si lze v klidu pohovořit s přáteli, či získat kompetentní informace z oblasti křesťanské literatury a kvalitní literatury vůbec. Že k této vizi Karmelitánské nakladatelství přistupuje zodpovědně a s rozmyslem, dokumentuje i fakt, že od září 2004 je již v našem nakladatelství zaměstnána slečna Mgr. Barbora Loubková,

GENESIS

dělával a chránil; ¹⁶Hospodin Bůh dal člověku příkaz: „Ze všech stromů v zahradě smíš jíst, ¹⁷ale ze stromu poznání dobra a zla jíst nesmíš, neboť v den, kdy bys z něho jedl, musíš zemřít!“

Člověk jako muž a žena

¹⁸Potom Hospodin Bůh řekl: „Není dobré, že člověk je sám. Udělám mu pomoc, která by byla jeho protějškem.“

¹⁹Dt 30,15; Řím 6,23

²⁰Tob 8,6; Sir 25,1; 1 Kor 11,9; 1 Tim 2,13

¹⁸Hospodin Bůh utvořil ze země všechnu divokou zvěř a všechny nebeské ptáky a přivedl je k člověku, aby viděl, jaké jim dá jméno: takové mělo být jejich jméno, jak všechny živé tvory pojmenuje. ²⁰A člověk dal jméno všem krotkým zvířatům, nebeským ptákům a veškeré divoké zvěři, ale pro člověka se nenašla pomoc, která by byla jeho protějškem. ²¹Tu Hospodin Bůh seslal na člověka hluboký spánek, a když usnul, vzal jedno

²²Gn 15,12; Job 4,13

²³1 Tim 2,13

po návratu ze zajetí do vlasti: srov. Ez 36,24; 37,21), druhá dvojice je typická pro výzvy týkající se plnění Zákona, s významem „sloužit“ („b-d“) a „zachovávat“ („š-m-r“). * v zahradě Edenu: zatímco ve vv. 8.10 se pojmy „zahradu“ a „Eden“ rozlišují, počínaje v. 15 splývají.

2,16-17 Stejně jako „strom života“ je i „strom poznání dobra a zla“ botanicky nezařaditelným symbolem skutečnosti, která má pro člověka rozhodující význam. „Jíst“ je totéž jako přivlastnit si to, co je mimo mne, aby se to stalo součástí mne samého; „poznáním“ se rozumí nejen teoretické získání vědomostí, nýbrž ovládnutí, získání moci nad poznáním; „dobro a zlo“ je výraz označující dvěma krajními póly celek veškeré skutečnosti, souhrn všech existujících hodnot. Absolutní vláda je vlastní pouze Bohu, chtít ji uchvátit by byl ze strany člověka osudný klam. Dotyčný zákaz (připojený k dovolení jíst ze „všech“ ostatních stromů, tedy i ze stromu života!) lze opsat: nechtěj se stát určujícím principem všeho, respektuj svou bytostnou pravdu, že jsi člověkem, a nikoli Bohem. V opačném případě se sám nezvratně odtrhneš od zdroje života.

2,17 *musíš zemřít*: LXX „smrti zemřete“; Aq, Sym, Theod „budeš smrtelný“; srov. Job 4,30.

2,18-20 *Není dobré*: sám Stvořitel jako by konstatoval nehotovost svého stvoření, která spo-

čívá v lidské osamocení, a rozhoduje se ji odstranit. * *pomoc, která by byla jeho protějškem*: dosl. „jako jsem naproti“. Člověk sice z Božího popudu pojmenuje zvířata, čímž nad nimi manifestuje svou nadvládu a účast na stvořitelství moci Boží (pojmenováním rozlišuje, identifikuje a seskupuje), ale zmíněný partnerský protějšek mezi nimi nenachází.

2,18 *Udělám*: LXX, Vg „Uděláme“.

2,20 *nebeským ptákům*: LXX, Peš, Vg „všem nebeským ptákům“.

2,21-22 *hluboký spánek*: hebr. slovo *tardemá* může znamenat také „mrákota“ (LXX: *ekstasis*, tj. „vytržení mimo sebe“). Tento stav člověka znamená nepřístupnost tajemného stvořitelství zásahu pro lidské poznání. Bůh už netvoří ze země (srov. v. 19), nýbrž z těla živého člověka, protože jde o tentýž druh. V antropomorfním obraze je znázorněn jako stavitel („vytvořil ženu“ lze dosl. přeložit jako „vystavěl“, jak uvádí LXX a Vg), který používá žebra (hebr. výraz *céla* označuje také „bok“ a v jazycích staré Mezopotámie dokonce „život“), aby se tak zdůraznila rovnost a blízkost ženy muži: žena má být muži po boku, blízko jeho srdci.

2,23 *kost z mých kostí a tělo z mého těla*: je to semitismus naznačující těsnou rodovou sou-

POŽEHNÁNÍ

Naše doba velice touží po požehnání. Od biblických dnů se jedná o nás samé. Kdo prosí o požehnání, kdo druhému žehná, ten to myslí se sebou i s druhými dobře. Nechce stát v cestě štěstí svému ani druhého, naopak je chce rozmnožit.

Že přejeme dobro sami sobě i druhým, že druhí je přejí nám, to si nemůžeme vynutit. Žádný právní nárok na to nemáme. Kdo je zakouší, zakouší je jako dar. A cítí, že mezi mnou a druhým stojí někdo, větší než oni a že to s námi myslí dobře. Toto přitakání našemu životu potřebujeme. A můžeme je dát druhým: „Každý člověk je požehnáním.“

„Bůh stvořil člověka jako svůj obraz, jak obraz Boží ho stvořil, stvořil je jako muže a ženu. Bůh jim požehnal“ (Gn 1, 27 – 28a).

Keltské požehnání novorozence:

Kapka od Otce
na tvé malé čílko, miláčku.

Kapka od Syna
na tvé malé čílko, miláčku.

Kapka od Ducha
na tvé malé čílko, miláčku,

aby tě chránil
aby tě opatroval
aby ti pomáhal
aby tě střežil
aby tě zastínil
aby tě zachránil
aby tě naplnil milostí
aby tě milostí obmyl.

Podle křesťanského keltského požehnání.

Hned po narození pokropila
porodní bába kojence a
požehnala mu.

Antonín /
Begleitet von guten Mächten,
Herder 2004

MODLITBA V MÉM ŽIVOTĚ

BRATR JÁN

Jedna z prvních vycházek po dvou měsících šikany. Cizí městečko, ohromná šedivá kasárna. V tuto chvíli stojím uprostřed malého náměstíčka stejně malého městečka. Na jednom konci náměstí kostel, před kostelem malý park. Za prvním blokem domů, obklopujícím náměstí jsou už pole. Díra. Zapadákov. Kam jít? Je odpoledne, kino nehraje, až večer, a to já už musím být opět v kasárnách. Hospodské sporty nepěstují, nikoho tady neznám, nevím, kam jít.

Sice jsem šťastný, že jsem mohl na chvíli vypadnout z věčného řevu a ponižování. Že konečně zas vidím živé stromy a květiny. V kasárnách jsou jen omšelé budovy, natřené khaki barvou a holá betonová zeď, dokonale nás oddělující od okolního světa. A asfalt. Asfalt a zase asfalt. Moře asfaltu. Bez sebemenšího kousku zeleně. K zešílení.

Možná i proto se minulý týden na druhé rotě jeden z nováčků pokusil o sebevraždu. Armáda se tím samozřejmě nechlubí. Mně především z deprese pomohla jediná žlutá pampeliška, kvetoucí ve škviře mezi betonovou zdí a asfaltovým nástupištem. I ta zeleným mozgům vadila. Včera ji kluci museli vydloubnout.

Co teď? Jak moc toužím po někom blízkém. „Normálním.“ Po laskavém, přátelském slovu. Po smysluplném rozhovoru.

Nakonec končím, ač nekatolík, v onom kostelíku. Je tu příjemně chládek a hlavně klid. Mnohem klidnější prostředí, než za betonovou zdí.

Škoda. Bohoslužba během krátké chvíle končí, lidé se rozcházejí. Moc dlouho jsem nepobyl. Sotva pár minut.

„Pane Bože, prosím, pomoz mi! Co mám dělat? Já takhle nechci trávit vzácné chvíle volna. Bezcílným a neužitečným touláním. Sám.“

Opět stojím před kostelíkem v parku a bezradně se rozhlížím. Co teď? Kterým směrem začít? Obejít náměstí zprava? Nebo zleva?

„Buďte vítán! Odkud jste?“ Ozve se za mnou. Příjemný baryton. Otočím se. Za mnou stojí postarší muž v taláru. Pan farář.

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

SCHŮZKY MINISTRANTŮ POKRAČUJÍ

V Obrázku č. 10, roč. 2, 3. 9. 2004 jsme v přehledu aktivit farnosti arciděkanství Liberec informovali o úmyslu zahájit schůzky ministrantů. P. Antonín k tomu nyní uvádí:

Tyto schůzky se už pravidelně konají. I teď ale zveme mezi sebe také další kluky, kteří ministrují nebo by chtěli ministrovat, a rádi je uvítáme vždy v sobotu od 9.30 h na arciděkanství v Liberci.

Každá schůzka má tři části:

Od 9.30 do 10 h – krátké zahájení a hry k vzájemnému seznámení se.

Od 10 do 10.30 h – podle ročních období a počasí (v těchto týdnech se učíme vytvářet a zpracovávat filmy na PC).

Od 10.30 do 11 h – ministrantská teorie a praxe.

Na schůzky mohou přijít a jsou zváni i rodiče, aby mi mohli umožnit „zpětnou vazbu“ přispívající ke zefektivnění schůzek.

P. Ing. Antonín Sedlák – farní vikář

TRÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2005

Letos probíhal již 5. ročník Tríkrálové sbírky. Tento ročník byl oproti čtyřem předešlým jiný. Lidé teď citlivě reagovali na jakoukoliv sbírku, kvůli povánoční katastrofě v jihovýchodní Asii. A když se Oblastní charita v Liberci rozhodla věnovat 50 % výtěžku na pomoc postiženým v této oblasti, vybralo se až neuvěřitelně mnoho peněz, srovnáme-li to s počtem koledujících skupinek.

Na konci každé akce je čas bilancování a hodnocení. Už při přípravě sbírky se objevil problém s tím, kdo by měl dělat koordinátora. I když v libereckých farnostech je mnoho schopných lidí, kteří by sbírku dokázali vést, nikdo na sebe nechtěl vzít tuto zodpovědnou úlohu. Nedostatek vedoucích skupinek je zatím každoroční problém, letos k tomu přibyl další, málo dětí. Ve farnostech je jich přece tolik, a jsou tak šikovné! Je škoda, že se nepřihlásily.

A tak jestliže v r. 2003 bylo 23 skupinek a loni 12, v lednu 2005 jich vedoucí vytvořili jen osm. Celkový výtěžek činí 46 101,50 Kč, což vzhledem k počtu skupinek není oproti loňskému 68 964,50 Kč tak málo – průměr na jednu skupinku je úplně stejný jako loni; jak ale Obrázek uvedl v č. 3, roč. 2, 6. 2. 2004, předloni se vybralo 103 744 Kč.

Nejlepší tři skupiny vedli:

1. místo: **Zdeněk Glaser** (23 553 Kč),
2. místo: Kamil Jan Svoboda (8 320,50 Kč) a
3. místo: Vojtěch Malý (7 233,50 Kč).

Další skupiny vedly (řazeno už abecedně): paní Najmanová, Stolínová, Vaníčková, Vydrová a Wolska.

Dík ale patří všem koledníkům a dárcům, a také Michaele Wolske jako koordinátorce sbírky.

Ještě pár čísel celkových. V diecézi se i letos vybralo víc v Teplicích (146 779 Kč), v Mostě a v Ústí nad Labem, ale navíc i v Litoměřicích, Sobotce a v Mladé Boleslavi. Přibližně stejně jako v Liberci se vybralo v České Lípě a v Chomutově. Celkem se v diecézi vybralo 969 721 Kč, což je asi o 200 000 Kč víc, než loni. Jako loni i letos ale naše diecéze byla jedinou z českých a moravských diecézí, která nepřekročila milión korun – avšak např. bohatá Praha měla jen 2 800 000 Kč. Nad 10 miliónů se však letos dostala nejen diecéze olomoucká, ale i brněnská a ostravsko – opavská.

Cíl je tedy jasný: Liberec musí příští rok podstatně překročit 100 000 Kč (a překonat tak i rok 2003), čímž pomůže diecézi, aby konečně překonala magickou hranici 1 000 000 korun.

přetrhne. Stačí kus drátu, kleště, šroubovák a montérky. Většinou jde o práci v leže a v prachu. Škoda, že již není mezi námi varhaník Milan Dräger. Ten všechny varhany ve farnosti velmi často opravoval.

Během mše sv. musíte být stále ve střehu. Můžete naznačit něco ze zákulisí souhry mezi knězem a varhaníkem?

J. P.: Pokud jsem na kůru sám a mši sv. slouží některý z místních kněží, je vše v pohodě. O každém vím co, kdy a jak zpívá. Více soustředění a organizace vyžaduje, když zpívá sbor nebo nějaký sólista. Většinou je vše dopředu domluvené. Ovšem zcela jiný „cvrkot“ je v neděli na kůru v Ruprechticích. Snažíme se o to, aby si přišli na své milovníci všech hudebních žánrů. Kromě střídavého ordinária – i vícehlasého, zpíváme trojhlasně žalmy, které se naučíme vždy těsně přede mší sv. Zdeněk Glaser téměř pokaždé něco zazpívá a zahraje s částí své „Scholy od 3A“ nebo s úplně malými dětmi, pak vezme housle a spolu s varhanami doprovází některou z písní, které operativně vyberu podle toho, jaké je období, možnosti „Scholy“, či jiné okolnosti. Umožňuje to také číselník písní, který ovládám já nebo děti zpěváků přímo u varhan. Sejde se jich na kůru třeba šest a všechny by chtěly sedět se mnou na lavici u varhan a „pomáhat“. Někdy mám strach, že já už se ke klávesám ani nevejdou. Těší mě jejich zájem, zvláště, když se po mši mohou předvést s nějakou skladbičkou, kterou se zrovna učí v hudební škole. Určitě se tu klube nějaký nástupce! Minulou neděli bylo u varhan opět rušno. Moji „pomocníci“ se předháněli, kdo rychleji zapne nebo vypne potřebné rejstříky. Stalo se, že zůstaly zapnuté úplně všechny a nešly vypnout. Varhany se ovládají elektromagnetickými relátky a ta se zasekla. Blížil se konec kázání a bylo potřeba hrát slabě začátek „Věřím“, které u nás vždy zpíváme. Ještě jsme nenašli závadu, tak jsem otci Antonínovi z kůru ukázal, že dnes „Věřím“ nezpíváme. Máme spolu domluvu, že než začne něco zpívat, udám mu potřebný tón, nebo se podívá na kůr, jestli jsme připraveni pokračovat. Věděl jsem přibližně, kde mám chybu hledat. Během „Věřím“ a přímluv jsme to spravili a opět nikdo nic nepoznal.

Jste jakýmsi anonymním zpěvákem a

organistou. Nejste vidět. Sice zpíváme Bohu, ale není Vám to trochu líto? V Divadle F. X. Šaldy jste odměněn potleskem.

J. P.: Než byly v ruprechtickém kostele natřeny dveře na kůr, visel tam nápis: Kdo zpívá, dvakrát se modlí. A modlitba nemůže být odměněna světským potleskem, ale odměnou jinou ... Divadlo dělám hlavně kvůli hudbě, ke které bych se jinak nedostal a také se tam patřičně „vyblbnu“. Jo, a potlesk? To je jediná opravdová odměna za dobrý výkon, protože o peníze tam opravdu nejde.

Kterého skladatele máte u varhan nejraději?

J. P.: Pokud máte na mysli duchovní hudbu jako takovou, tak je to určitě Antonín Dvořák.

Vyrobil jste někdy „faux pas“ při mši svaté, nebo jste už na to raději zapomněl?

J. P.: Samozřejmě že vyrobil a na některé „trapasy“ se zapomenout nedá. Jako zpěvák „profil“ zpívám druhý bas, což jsou ty nejhlubší tóny. Všechny duchovní písně a liturgické zpěvy jsou psané tak, aby je mohli zpívat i ženy a muži s vyššími hlasy. A to je, hlavně po ránu, pro mne velký problém. Navíc liturgii nemohu zpívat operním hlasem, kterým bych se tam nahoru možná vyškřábal. Mnohokrát se stalo, že mi to nahoře „ruplo“, nebo jsem prostě vysoký tón vynechal. Nadarmo se neříká, že „ráno mají zpívat jenom ptáci!“ Také se mi někdy stane, že když zpívám s lidmi píseň do mikrofonu, abych udržel tempo a frázování, nestačím dočíst větu, protože bych to zase ztratil v notách a „dobásním konec“ podle svého. To se pak všichni diví, z jakého zpěvníku to zpívám. Nedávno jsem hrál odpoledne U Obrázku a těsně před tím jsem dokončil venku u svého domu nějakou zednickou práci. Během mše sv. se spustil velký liják. Nemohl jsem se vůbec soustředit na hraní a pořád jsem myslel na to, jak to ten déšť všechno zničí. Když jsem začal hrát „Otče náš“, bylo mi divné, že najednou nikdo nezpívá. Během několika vteřin mi to došlo: „Vždyť se má hrát teprve ‘Svatý, svatý!’“ Po mši sv. jsem si šel pro „pochvalu“ k otci Antonínovi. Ten se smál se slovy: „**To jsem rád, že tu sklerózu nemám jenom já.**“

*Otázky
Zdeněk Rezek*

Představuji se a v krátkosti vysvětluji důvod svého bezradného přešlapování.

„Jestli chcete, pojdte na chvíli se mnou k nám.“

Zve mne.

„Tam?“ Ukazuji očima na faru.

„Tam.“ Směje se.

„Za hodinu bude schůzka s mladými. Můžete zůstat.“

Přijímám.

A tak jsem dostal od Pána Boha darem

bratra Jána. Katolického kněze, vzácného a hlubokého věřícího člověka, který mi byl po několik měsíců v místě působení oporou a posilou.

Na oné vycházce jsem byl bezděky účastníkem jeho první odsloužené mše po dvaceti letech kriminálu a zákazu služby. Stejně prý sloužil. Třeba v lese na pařezu jako dřevorubec. Nenechal se zlomit.

Můj milý bratr Ján.

Stanislav Kroupa

RODINA A ŠKOLA

O CHARITATIVNÍ PRÁCI V LIBERCI (14)

DĚTSKÝ DIAGNOSTICKÝ ÚSTAV (DDÚ) V LIBERCI

U Opatrovny 3
460 01 Liberec 4
Tel.: 485 341 111

Ředitelka: PhDr. Božena Lanyová
Vedoucí vychovatel: Vladimír Brebta
Internet: www.volny.cz/ddu.liberec

Základní údaje

DDÚ je největším diagnostickým ústavem v České republice a jediným v severočeském regionu. Přijímá, převážně na základě soudního rozhodnutí, děti, které z nejrůznějších důvodů nemohou vyrůstat ve své původní rodině. Koordinuje činnost 31 zařízení v regionu, tj. disponuje celkem 1 600 místy v zařízeních náhradní výchovy, kam děti přemísťuje po skončení diagnos-

tického pobytu. Kapacita DDÚ je 60 lůžkových míst v nepřetržitém provozu, opuštěné děti přijímáme i na Štědrý den a 24 hodin denně. Věkové složení dětí je od 3 do 16 let. Ročně přijmeme kolem 350 dětí.

Sociální zázemí umístěných dětí pokrývá celé sociální spektrum společnosti, třebaže nejvíce jich je ze sociálně slabých rodin. Děti se umísťují kvůli nevhodnému rodinnému prostředí, proto, že je rodiče opustí, dále v důsledku týrání a zneužívání, pro nejrůznější trampoty v chování, když v sobě mají hluboké zklamání se světem dospělých.

Naše úkoly

Během zhruba dvouměsíčního pobytu musíme nastartovat změny v prožívání dětí i jejich rodinných příslušníků, poskytnout první sociální pomoc a často i krizovou intervenci. Dále je naším úkolem provést kvalitní diagnostiku a současně rozhodnout, co je pro to které dítě nejlepším řešením v dané chvíli: zda návrat do rodiny, nebo vřazení do dětského domova a navíc do jakého (velkého s hodně dětmi či malého, venkovského či městského, s ženským či smíšeným personálem, tam, kde je umělecká škola, kde je máma či příbuzní atd.) Také dáváme návrhy na vřazení dětí do pěstounské péče.

O dětech u nás

Všem dětem se snažíme zajistit pocit jistoty a bezpečí.

Děti k nám většinou vozí sociální pracovníce nebo soudní vykonavatel, někdy přijdou i zoufalí rodiče. S dětmi a rodiči máme hned na začátku vstupní pohovor o tom, jak to zde vypadá, co od pobytu

můžeme očekávat, co může každá strana nabídnout, jaké jsou např. podmínky pro dovolenku doma, jak často mohou rodiče jezdit na návštěvy. Návštěvy jsou u nás oficiálně dvakrát do měsíce, ale ten, kdo má zájem, se může domluvit individuálně. Ptáte-li se, proč nejsou návštěvy častěji, pak musíme odpovědět, že kdyby byly každý týden, čekalo by hodně dětí na své blízké marně a byly by smutné. Návštěvy jsou pro hodně dětí radostnou událostí, ale pro hodně dětí jsou naopak smutné, protože čekají marně.

Hodně lidí si myslí, že v našem zařízení máme sirotky. To je ale veliký omyl. Většina dětí má rodiče, ale ti se buď nechtějí nebo nemohou o děti dobře starat. Naším cílem je, aby se děti mohly vrátit co nejdříve zpět do funkční rodiny.

Denní program dětí

Máme zde mateřskou školu pro malé děti, kde se dětem hodně věnujeme, aby dohonily někdy výrazné zanedbání z nepodnětného prostředí, nebo aby brzy zapomněly na strasti z rodiny. V jednom oddělení mateřské školy bývá zpravidla šest dětí.

Pro větší děti máme zcela novou školu, kde učíme max. osm dětí ve třídě; máme normální rozvrh, jen se někdy učí v odděleních (v jedné třídě je několik ročníků). Celkem máme šest tříd základní školy a dvě třídy mateřské školky.

Odpoledne mají děti řízený program, pokud nejsou na volné vycházce buď samy, nebo s rodiči. V zařízení máme velkou zahradu a hřiště, tělocvičnu, herny, hudebnu, posilovnu, keramickou dílnu, i kuchyňku na vaření. Děti chodí často do města— do ZOO, do Botanické zahrady, na Ještěd, do Jizerek, na hokejové zápasy, či fotbal, jezdí na výlety vlakem, v létě jezdíme na výlety na kolech, v zimě zase na běžkách. Děti se často dostanou do bazénu, do města na různé akce pro veřejnost atd.

Některé děti si zde zažijí cvičný byt, který je vybaven kuchyní, zimní zahradou, ložnicemi, obývacím, koupelnou, WC, pračkou; bývá v něm max. šest dětí, a ty chodí do školy buď k nám, či do města, takže se tato forma péče nejvíce blíží běžnému životu.

O zaměstnancích

Myslíme si, že nejvýznamnější věcí v našem zařízení je hluboce lidský, vstřícný a opravdový, obětavý vztah dospělých k dětem a vysoká úroveň týmové práce v odborném terapeutickém systému. Zaměstnáváme vychovatele, učitele, čtyři psychology, dva etopedy, terapeutky, učitelky mateřské školky, zdravotní sestry, sociální pracovníce, dochází k nám pravidelně pediatr, máme téměř naprostou kvalifikovanost.

Závěr

Většina dětí je u nás spokojená, přála by si v Liberci zůstat a ještě dlouho na nás vzpomíná a hlásí se k nám. I rodiče dětí se často na nás obracejí o radu v době, kdy už u nás děti nejsou.

Většina dětí ráda zpívá, takže některé z nich se pak zúčastňují společného každoročního vystoupení v kostele v Ruprechticích (o sedmém ročníku těchto vystoupení srov. Obrázek, č. 6, roč. 2, 7. 5. 2004, s. 14n.; letošní koncert je plánován na 15. května – pozn. red.). Hosté zde pořádají sbírku na naše zařízení a my zase z vybraných peněz pořizujeme dětem věci pro zájmovou činnost. Naposledy jsme koupili pro kluky velký fotbalový stůl do jedné klubovny. Všem lidem dobré vůle tímto moc děkujeme a přejeme hodně zdraví, radosti a štěstí v novém roce.

PhDr. Božena Lanyová

UMĚNÍ

KDO HRAJE NA KŮRU ROZHOVOR S VARHANÍKEM JAROSLAVEM PATOČKOU

Máte krásný hlas a jste velmi dobrý ve varhanních improvizacích. Jak jste se ke zpěvu a hraní dostal?

J. P.: Je to jako s Daliborem „nouze mne naučila housti“.

Přibližně v šestnácti letech jsem chodil pomáhat panu Bendovi zvonit na věž (tehdy ručně!) poledne. Tou dobou končila třetí mše sv. a varhaníci to na konci vždy pěkně „rozbalili naplno“. Čekal jsem na kůru na své polední zvonění a ta hudba mě čím dál víc přitahovala. Sledoval jsem techniku hry, jaké kdo používá rejstříky aj. Jednoho dne to pan Budík nevydržel: „**Nechceš si na to sáhnout?**“ – a to byl ten osudový okamžik! Já se sice vymlouval, že neumím noty, ale on mi ukázal, které klávesy mám zmáčknout, aby to ladilo do akordu. A bylo rozhodnuto.

„**Budu se učit hrát!**“ Pan Budík mi půjčil domů na cvičení harmonium, vysvětlil, jak číst noty, no a za tři měsíce byly vánoce a já doprovázel při mši sv. svou první koledu: Jak jsi krásné nevíňátko ... Byly to ale krušné začátky! Pan Budík seděl vedle mne, četl noviny a já „hrál“. Když už se to nedalo poslouchat, hrábnul mi do toho jednou rukou, srovnal tempo a jelo se dál. Nejhorší to bylo po jedné obzvlášť „zdařilé“ mši sv. Pan vikář Alois Frajt (jinak příjemný a milý pán) přiběhl pod kůr a zakřičel: „**Pane Budíku! Ještě jednou necháte toho Jardu hrát, tak vás vyhodím oba!!!**“

Jenže osud chtěl jinak. Přišla ta zmíněná nouze. Jeden varhaník, Ing. Beran emigroval, druhý, MUDr. Jaroslav Eliáš se odstěhoval do Prahy. Pan Václav Hubálek hrál v divadelním orchestru a učil v LŠU, takže večer mohl jen někdy. Pan Josef Budík měl malou kapelu, s kterou hrával v kavárně nebo na zábavě, také vždy nemohl hrát večer v kostele. Každou neděli jsem jezdil hrát do okolních filiálních kostelů, ale hlavně jsem stále cvičil a cvičil!

Když jsem se oženil, začali jsme s Marcelou zpívat v chrámovém sboru. Občas mne nechal sbormistr Ing. Bohuslav Eliáš zazpívat nějaké sóličko. Cítil jsem ale,

že to s tím telecím hlasem není ono a začal jsem chodit na hodiny zpěvu. Nejdříve k panu Josefu Bradovi do LŠU a potom asi pět let k paní Janě Hanusové.

Opět přišla „osudová nouze“. Milan Uhrek, sbormistr DFXŠ, sháněl muže do divadelního sboru. Paní Jana Hanusová, bývalá sólistka opery, mne doporučila a já se stal od r. 1980 členem operního sboru.

Kolik varhaníků se kupř. v arciděkanském kostele v Liberci střídá při mši sv. během jednoho týdne?

J. P.: V současné době je to pan Pavel Kozojed, slečna Věra Ivonová, paní Svatava Hubálková a já. Pokud je nějaký význačnější svátek a zpívá chrámový sbor, doprovází jej na varhany většinou pan dirigent Boris Joneš nebo korepetitorka z divadla paní Tatina Dribas, někdy také já a Antonín Rösler, který sbor doprovází při zkouškách.

Patřím do farnosti Ruprechtice, a tak hraji hlavně tam, i když místní varhany jsou jedny z nejslabších v celém okolí a hra na ně není to „pravé ořechové“. V neděli večer mám také „službu“ v kostele Sv. Kříže – tedy pokud není v divadle nějaká opera.

Slyšel jsem, že jste jednou musel pro poruchu vlézt i do varhan. Je to pravda? Jaké to tam bylo?

J. P.: Ano, a ne jednou! Nejhorší je to v arciděkanském kostele. Je to velký pneumatický nástroj natlačený do malého prostoru kůru tak, že se bez částečného rozebrání píšťal v prospektu varhan nelze dostat k rozvodům vzduchu. U těchto varhan se většinou stane, že něco přestane hrát. Pak se musí rychle třeba během kázání najít místo, odkud to „funí“, nějak se k němu dostat, sesadit rozpojené potrubí a je to! Dole v kostele většinou nikdo nic nepozná. Pokud je třeba ucpaná píšťala, tak je to trochu složitější, než se najde. Stačí potom vyklepat nějakou tu mouchu, uschlého netopýra nebo holuba, píšťalu doladit a je oprava hotová. Horší je, když doslouží některý ze stovek vzduchových míšků ze speciální velrybí kůže, kterými se ovládá celý mechanismus varhan. Potom už se volá odborník. U mechanických varhan, jaké jsou např. v křížovém kostele, je to snadnější. Většinou se něco ulomí nebo

Následuje zase jen „záskok“ – mezi léty 1666 – 1668 **Christian Ullrich**. Po něm je kantorem **Johann Heinrich Hertelt**, o němž zápis praví, že byl již předtím varhaník. Zdá se, že ten „vydržel“ déle. Jeho nástupce je totiž zmiňován až r. 1694.

Foto
- Faksimile 1. taktu Demuthovy skladby
„Německé Pašije podle Jana“
(SOKA Liberec)

VZPOMÍNKY NA DĚTSTVÍ

Před několika lety zastavilo u našeho domu auto a vystoupily z něho tři ženy. Jedna z nich mě oslovila a projevila přání, zda bychom byli tak laskavi a ukázali tetičce dům, kde se před osmdesáti lety narodila. Tetička přijela poprvé po 45ti letech do Čech, aby se podívala na místa, kde prožila své mládí, než musela s rodiči po válce odejít. Byla velmi milá a u kafe nám řekla věci, které bychom se ztěží dozvěděli. Že náš dům postavil její strýc, který byl sálovým vedoucím v Salamonově továrně v Kateřinkách, že se v něm narodila, právě v té místnosti, kde bydlím, že tu žily tři rodiny a navíc, že tu měl dílnu švec jménem Horáček, že v domě pod námi byl zase holič. Škoda, že se zdržela jen chvíli.

Ve stáří se nám vynořují stále častěji vzpomínky na dětství a vidíme krajinu a městečka, kde jsme prožili své mládí, se všemi podrobnostmi jako na dlani. Jistě

často o nich vyprávěli i zdejší rodáci svým dětem, ale málokdo je zaznamenal jako Reinhard Kunz, žijící od 45-tého roku v Německu, v knížce pod názvem „Bildberg – Geschichte einer Kindheit“. „Kopec u Obrázku – Vyprávění o dětství.“ Projevili čtenáři Obrázku zájem, můžeme v příštích číslech časopisu něco z nich uveřejnit.

Ještě dnes můžeme sledovat jeho cestu do ruprechtické školy ulicí podle hřbitovni zdi a vodojemu, klukovské hry na cvičáku za hřbitovem, chytání zmijí u lomu, historky o místních figurkách lidí, o tom, že zvonek na věžičce školy ohlašoval smrt dětí a dospělých. Také vzpomíná na nezaměstnanost a sílící nacistické hnutí a pak na pohnutá válečná léta. Vše to vidí očima školáka a nakonec chlapce, který spolu se svými kamarády kope na jednom kopci protitankové příkopy.

„Vyfasovali jsme rýče, krumpáče a kolečka. Hloubíme protitankový příkop, pět metrů široký, tři metry hluboký, napříč osetým polem. O heimatland. O má vlasti. Zakousáváme se do tvrdé zamrzlé hlíny a v dálce vidíme Obrázek. V noci přespáváme dole v jedné stodole. Pak kácíme krásné staré lípy a stavíme z nich hradbu proti asiatskému nebezpečí. Proti světovému bolševismu. Cíli na naší mušce. Milý Bože! Starý ohnutý poddůstojník nám velí. Za tři měsíce mi bude čtrnáct.“

Antonín

ÚČTA K PRAVDĚ ANEB KDO VLASTNĚ ZVÍTĚZIL?

5. ČÁST : OMYL A LEŽ VČERA A DNES

V dosavadních čtyřech částech seriálu (úcta k životu, k rodině a k dobru) jsme už představili dostatek materiálu, který se týkal výhradně občanské společnosti, příp. státu. O nadpřirozených skutečnostech podrobně pojednáme až příště. Zopakujme to ještě jednou: euthanasie, potraty, rodina i dobro jsou skutečnosti především tohoto světa a s vírou nemají přímou souvislost. Je tedy pokusem o matení lidí, když nějaká např. komunistická nebo socialistická poslankyně, při projednávání třeba zákona o potratech, staví tento problém jako problém náboženský. Ona tomu, že jde o „záležitost církve“ buď věří (jde o jen přirozenou vírou) – a pak je v omylu, nebo tomu nevěří – a pak prostě lže. Omyl a lež jsou téhož rodu, liší se jen tím, co jsme uvedli.

Zmíněný příklad je prostinký. Ale omyl a lež se projevují daleko hrozivěji, než jen nějakým nesmyslem při parlamentní rozpravě. V minulém čísle Obrázku jsme ukázali, jak se rodí zlo: ze zdánlivě dobrých pohnutek. Připomeňme si: nastolit dokonalou společnost, společnost věčného štěstí, změnit špatného člověka v lepšího, přinášet světu pokrok. Na začátku vystoupení novotářů neboli revolucionářů nebývá lež, oni začínají s omylem. S omylem, jemuž pevně uvěří. Svou myšlenkou si jsou posléze naprosto jisti. Jejich myšlenka je tak oslní, že prostě nepadá do úvahy, že by byla mylná. Jejich myšlenka je tak jasná a jistá, že získává další a další lidi pro věc revoluce. Žalmista praví: „Proto se k nim obrací můj lid, jako by se chtěl hodně nalokat vody“ (Žl 73 [72], 10). Zdůrazněme to ještě jednou. Na začátku zhouby pravidelně bývá omyl (třeba jen ten, že dotyčný, dotyčná si namlouvá své mimořádné schopnosti něco řešit), lež přichází až později. Ta je ovšem už *revolučně* ospravedlněna – nutností realizace skvělé myšlenky. Dokonce se dá říci, že pozdější lež signalizuje dřívější nevyřešený omyl.

Tento článek není a nemůže být psán pro toho, kdo už jede na vlnách revoluce. Je to už fanatik, který mylnost své nové víry rozpozná, až když havaruje. Rozumně lze

diskutovat jen s tím, koho ještě fanatismus nepohltil. Pokud se tak už stalo, diskuse už nestačí. Proti ohrožení fanatikem se lze bránit jen mocensky, silou.

Předpokládejme tedy čtenáře, který pravdu hledá. Je mimochodem zajímavé, jak se slova pravda, pravdivý, pravdivost z dnešních diskusí vytrácí. V určitých kruzích se považuje snad až za osobní vinu říci: „Já mám pravdu, protože ...“ A jak zřídka se setkáváme s někým, kdo o druhém řekne: „Má pravdu, protože ...“ Zkusme si z tohoto hlediska prohlédnout nějaké významnější médium. Slovo pravda je tam velmi vzácné, je vytěšňováno jako by se nesnášelo s vševládnou tolerancí. Za obecný zvyk se naopak považují názory jako „každý má svou pravdu“, nebo „pravda je relativní“. To všechno svědčí o tom, že pokud se už vůbec uzná, že něco jako pravda existuje, je úcta k ní velmi malá. Lidé si úplně navykli rozumět pravdou názor. Všimněme si ještě jedné věci. V novinách bývají tzv. tematické stránky, věnované jednomu tématu. Redakce stránku vždy (budeme vděční za upozornění, pokud se tak nestalo) zaplní články několika lidí, kteří se na věc dívají „z různých úhlů“, k setkání jejich stanovisek vlastně ani nedojde a tzv. dialog (diskuse) je ve skutečnosti nahrazen mnoha monology (multilogem). O několik dní pak se uveřejní pár názorů čtenářů a je vystaráno. Kde je pravda? No přece, pokud něco takového existuje, hledej si to, čtenáři, sám.

Říká se, že za socialismu i nacismu došlo ke zneuctění pravdy. Jak k tomu došlo? To obrovské zlo, které tyto systémy způsobily, mělo svůj počátek, jak jsme už výše uvedli, ve vítězství mylné myšlenky, omylu. Lež následovala, spolu s ostatními zly. Byli až směšní. Když bylo na trhu málo rajčat, objevily se v novinách články „odborníků“ (slovo expert se používá až v dnešní době) na téma, že „z rajčat je rakovina“. Soudruh – Genosse Goebels: „Tisíckrát opakovaná lež se stane pravdou.“ Propaganda lže a manipulace s lidským vědomím (podporovaná strachem) se po vítězství bolševiků masově a nezadržitelně rozšířily v Rusku a podobně po nástupu Hitlera k moci i v Německu. Podle nacistů měla

„pravdu“ (a právo na existenci – což byla podle nich pravda) jenom tzv. árijská rasa silných „nadlidí“. Komunisté komplikovaněji (mnohým lidem to uniká dodnes) „pravdu“ chápali třídně. Co prospívalo straně a dělnické třídě – to „bylo pravdivé“. Často se stávalo, že „prospěšné“ se měnilo, takže komunisti pořád přepisovali historii. Současně tak chytře zametali i stopy po svých zločinech. Už se zdálo, že budou mít pravdu na věky.

Nechceme ještě v tomto díle spojovat víru s věděním, ale za zmínku stojí, že místodržitel Pilát se ptal Ježíše: „Co je pravda?“ Otázka vypovídá o Pilátově nejistotě, podobné postoji mnoha tzv. moderních lidí. To by mohli být lidé hledající, lidé, kteří ještě nejsou přesvědčeni nějakou šílenou myšlenkou. Minule jsme uvedli, že člověk je nedokonalý a takový zde i zůstane. To ale neznamená, že má zůstat vůči hledání pravdy nečinný. Má naopak povinnost poctivě pravdu hledat. Toto hledání je mnohdy velice obtížné; především je třeba se vyvarovat nekonečného sbírání názorů, ale trvat na svých otázkách, příp. je nahradit těmi otázkami, které po zodpovězení přinesou odpověď i na otázky

původní. Neutíkat od problému, je-li skutečně významný, i kdyby to mělo trvat léta. Postup poznávání může – a při upřímném hledání musí – člověka dovést k pravdě a tím často i k hořkému poznání, že jeho původní názor byl mylný. Toto přiblížení se k pravdě ale znamená obrovské obohacení.

Středověk byl na hledání pravdy doslova specializován. Tehdejší disputece by totiž mohly být i dnes školou, jak pravdu zarytě hledat, i když došlo k tomu, že disputece později zanikly. Ale důvod jejich zániku byl právě ten, že aktérům později už nešlo o hledání pravdy, ale měli cíle daleko méně vznešené. Ze středověku také pochází věta umístěná na české prezidentské standartě: „Pravda zvítězí“. Znamená ale, že „Boží pravda zvítězí“. Existuje nejen pravdivé poznání té které věci, ale i absolutní Pravda; o tom ale až příště.

Pravda, ale i krása a dobro jsou trvalé duchovní hodnoty. Určité povědomí o jejich existenci člověk zažívá např. poznáváním pravdy při řešení nějakého problému, prožitkem krásy z uměleckého díla i při pocitu dobra ze služby bližnímu. Pravda, dobro a krása se objevují kolem nás, jsme

dobře připraveni pokojně a zdárně předat druhým lidem všechno to, co jsme našli. Budeme totiž znát cestu, po níž jsme k pravdivému poznání té či oné jednotlivé skutečnosti sami došli.

David Jech
Foto
- Klement XII.

VARHANY KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE (6)

První liberecké varhaníky nebo-li kantory, jak byli tehdy všeobecně nazýváni, nelze považovat za amatéry. Bývali to výborní muzikanti a často i schopní skladatelé, jak dokládají historické prameny, např. právě u prvního známého z nich, Christopa Demutha, který i po svém odchodu do nedaleké Žitavy zůstal s libereckými v živém spojení. Bohužel místní organisti, tehdy také regenschori, vydrželi ve svém úřadu poměrně krátkou dobu. Také další jména libereckých varhaníků se historií jen mihnou. Po **Georgu Heroldovi**, zmíněném v minulém příspěvku, je to k roku 1595 **Martin Hanisch**, 1607 **Gottfried Tugemann**, který pocházel z Dahme v Braniborích. Mezi roky 1616 – 1619 hraje na varhany **Hans Christoph Horn**, syn libereckého městského hejtmana Christopa Horna. Týž rok (1619) jej nahrazuje **Johann Tuegmahn (Tugemann)**.

Ve stejném roce varhanář **David Dackherr** (L. Tomší uvádí **Decker**) z České Lípy uzavírá smlouvu na stavbu nových varhan. Kromě hlavního stroje měly mít zadní pozitiv, pedál s krátkou oktávou a pět (!) měchů (srov. Obrázek č. 11, roč. 2, 28. 9. 2004). Za svou práci žádal Dackherr 600 kop grošů. Soudě podle peněžní částky a počtu měchů, nebyl to zřejmě nikterak malý nástroj. V průběhu třicetileté války byly varhany při drancování švédskou soldateskou až do r. 1647 opakovaně poškozovány. Za 50 zlatých. je tehdy opravil varhanář **Georg Weindt** ze Šluknova. Sloužily pak ještě téměř sto let, do roku 1731.

Kantoři, o nichž je řeč, to neměli jednoduché. Věnovali se službě ve škole, na

kůru, kde měli později pomocníka. Pečovali především o hudbu k bohoslužbám, i o církevních svátcích. Starali se ale také o muziku a zpěv při svatbách a jiných slavnostních příležitostech. Z toho jim také plynuly příležitostné příjmy, které zlepšovaly jejich nijak oslnivou životní úroveň.

Roku 1612 zařídila majitelka panství, Kateřina z Redernu, aby její čtyři muzikanti denně ráno a večer hráli v zámecké kapli, v neděli a ve svátek také v městském kostele. Aby si svou skývu chleba náležitě zasloužili, vytrubovali také ráno a v poledne z radniční věže a podobně při různých svěceních a o jarmarku.

Po odchodu Kateřiny se zdálo, že je s tímto „nadstandardním“ muzicírováním konec, protože je neměl kdo zaplatit. Aby slavnostní lesk zůstal zachován, podnikala rada města různé kroky, jak kantory udržet. Tak se ke službám božím a o slavnostech připravila bečka piva. K procesím, která se v 17. stol. konala do Harcova, obdrželi „pro viatico“ – dnes bychom řekli „stravné“ – dohromady jeden zlatý. Také při oslavách různých osobních výročí před radnicí či zámkem mohli kantoři „žádat vědro piva“.

Vraťme se k našim organistům. Po J. Tuegmahnovi se za varhanami objevuje r. 1631 **David Fels** ze Zhořelce. Po nuceném odchodu staříčkého, třiaosmdesátiletého evangelického pastora Heische má Liberec od r. 1624 opět katolickou duchovní správu s farářem Hugo Steinem, kterého r. 1627 vystřídá Andreas Stormann. Za varhaníka Felse nastupuje r. 1635 **Adam Kartner**, který se téhož roku žení, a je radou města „pocťen“ třemi zlatými. To mu ovšem není nic platné; když odmítá opustit své „luteránské“ přesvědčení, je nucen r. 1638 místo uprázdnit.

Prvním katolickým kantorem se týž rok stává **Bartholomaeus Hertelt (Härtel)**. Pamětník o něm píše: „... největšího uznání na městu během 28 let až do své smrti při této dlouhé službě sobě vydobyl.“ Musel to být zajímavý a zřejmě i po své smrti „vlivný“ člověk, protože vdově Elizabetě rada města „... pod nátlakem poukázala týdenních 30 krejcarů podpory od obce.“

nebratrské a nesvobodné diktatury podle Hobbesovy teorie. A známe hrůzy, které od té doby způsobila mylně pochopená, ale státní mocí přesto nařízená rovnost.

V Anglii zůstalo zednářství izolováno mezi intelektuály. Ale ve Francii a dalších zemích se stalo takřka masovým hnutím a jedním z hlavních sloupů osvícenství. Kromě členů panovnických domů, šlechticů i intelektuálů do lóží vstupovali i duchovní osoby, hlavně z řad vysokého kléru. Papež Klement XII. r. 1738 svobodné zednářství odsoudil a katolíkům pod trestem exkomunikace zakázal do lóží vstupovat. Tento zákaz potvrdilo mnoho dalších papežů, včetně papeže nynějšího (r. 1985). Francouzský parlament papežskou bulu ani neregistroval a mnoho příslušníků francouzského, rakouského, nebo španělského kléru papežského rozhodnutí nedbalo. Tak se ve skutečnosti dali do služeb likvidátorů církve.

Novotářské duchovní proudění hledalo pole působnosti a našlo je v potírání jezuitského řádu – o tom v příštím číslo Obrázku. Celkově se osvícenství rozšířilo nejen jako „filosofie“ – ve skutečnosti spíš soubor frází, filosofii ztrapňující. Kdekdo měl plná ústa blíženecké lásky, náboženské tolerance, rozumu, přírody. Blíženeckou lásku ale nebylo vidět takřka vůbec a byla nahrazena státními nařízeními. Náboženská tolerance se projevovala nenávistí k církvi a jejím zařízením, zejména klášterům, slovo rozum znamenalo to, co označují slova nevěra a hloupost, slovo příroda totéž co nemorálnost.

Kladné stránky osvícenství byly náhodné: Nevěra v jakýkoliv zázrak odstranila nezdravé dychtění po různých divech. Z téhož důvodu osvícenství přispělo k odstranění státních čarodějnických procesů a státní inkvizice – v té době ale obojí už tak jako tak stejně končilo – a státního práva útrpného. Odstranilo různé dřívější pověrečné představy, ale dalo vznik mnoha novým. Částečně přispělo i ke zrušení nevolnictví; srov. níže o občanské toleranci.

Osvícenský názor, jehož **podstatou je relativismus**, pochybování a skepse, zplodil toleranční ideu. Ta staví na roveň

pravdu s omylem. Své mysli osvícenci sice velice správně předepsali kritičnost. Tato jejich mysl ale úplně nekriticky souhlasí s tvrzeními, která jsou navzájem protichůdná. A tak je pravda obětována zcela subjektivním názorům. Zdálo by se, že toleranční idea položila základ k toleranci občanské, bez níž si dnešní život neumíme představit, ale není tomu tak. V posledních staletích totiž vzniklo mnoho netolerantních režimů, takže občanská tolerance byla zatím vždycky jen dočasná a nahodilá. Nestála totiž na skále pravdivého poznání. Toleranční idea navíc zahrnuje i dogmatickou toleranci, která znamená smrt pravého náboženství a která je s katolictvím v diametrálním rozporu. Církev se s dogmatickou tolerancí nemůže smířit. Jinak by musela přistoupit jen na iracionální víru, a to by znamenalo potlačit rozum a nepřemýšlet o víře.

To platí i o toleranční ideji obecně: Protože bez rozumu není člověk člověkem, je třeba hledat základ tolerance – a osvícení mysli – právě naopak. Nepovažovat názor, třeba pro jeho zajímavost nebo vtíravost, za vědění. A to i kdyby jej vyslovila nějaká mediálně uznávaná autorita. Ale hledat pravdu – ne předsudečně, domněle a povrchně, ale pokorně, opravdu a naplno kriticky. A jakmile jistou pravdu najdeme, odůvodněně v ní setrvat. Pak budeme i

schopni je prožívat, prožívání samo ale nestačí. Pravda (a dobro i krása) jsou totiž nezávislé na našem vnímání, pocitech i na okolním světě a nemůžeme si je nijak sami určovat. Nacházejí se mimo nás, jsou, jak říkají někteří rozumní filosofové, transcendentní. Jsou to hodnoty universální. Skutečné vědění je výsledkem používání rozumu pro pochopení podstaty a principů, propojené s nadpřirozenou vírou, pokud je Pánem vлита, v universální duchovní hodnoty.

A když už jsme skončili zmínkou o této víře, připomeňme si ještě jednou Pána Ježíše. A to jeho slova, jimiž velice přesně vysvětluje, proč vlastně přišel: „... **Já jsem se PROTO narodil a PROTO jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý kdo je z pravdy, slyší můj hlas**“ (Jan 18, 37b).

br. Felix OFM / Karel Korous

Foto

- Z Marxových omylů vyrostl systém lži; někdy směšných, jindy tragických

TRÁPÍ VÁS NĚJAKÁ NEMOC?

Svěřte se do dobré péče, nebo o tom uvažujte ...

Nemocnice Milosrdných sester sv. Karla Boromejského v Praze (Nemocnice pod Petřínem), Vlašská 36,

118 33 Praha 1,

tel.: 257 197 111,

Internet: www.nmskb.cz

E-mail: mailto:nmskb@nmskb.cz

Interní oddělení – nabízí standardní interní péči se zaměřením na gastroenterologii a kardiologii. Provádíme ambulantní výkony s ošetřením žlučových cest, dále vyšetření žaludku a střev edoskopickou technikou. I ambulantní výkony provádíme v celkovém znecitlivění s dospávacím pokojem.

Chirurgické oddělení – nabízí krátké doby objednání k výkonům – laparoskopická operativa žlučníku, appendixu, tříselných kýl (včetně komplikovaných recidiv), speciální ošetření křečových žil endoskopickou technikou, kompletní péče o specifické záněty konečníku a střev, operace nádorů se zachováním kontinuity a přirozeného vyprazdňování. Nabízíme drobné zákroky

na ambulanci plastické chirurgie.

Rehabilitační oddělení – třítydenní rehabilitační pobyty po mozkových příhodách, operacích kloubů, po úrazech tzv. program včasné rehabilitace. Ambulantní rehabilitace pro dospělé i děti.

Dětské a dorostové detoxikační centrum – nabízí komplexní péči (detoxikaci, psychiatrickou a psychologickou péči, terapie, sociální pomoc) dětem a mladistvým do 18 let věku experimentujícím nebo zneužívajícím drogy.

Komplement doplněn oddělením ARO, JIP, RTG, laboratoří, lékárnou a specializovanými ambulancemi.

Naším cílem je pomoc všem jakkoli potřebným, úzký kontakt s pacientem a rodinou, poskytování duchovní péče.

Daniela Nešporová /

Diecézní centrum pro mládež

NEJSEM DOLEVA ANI DOPRAVA

JE OPRAVDU „STŘED“ POSTOJEM MOUDRÉHO MUŽE NEBO SPÍŠE SOUHLAS S EXTRÉMISMEM DNEŠNÍHO SVĚTA?

„Zlatá střední cesta“ je mnoha generacemi osvědčené pořekadlo, které lidovým vrstvám připomínalo, že pro každý skutek či postoj je nutné mít zdravou míru. Jednalo se zároveň také o přesvědčení, že pokud člověk svými postoji příliš „vyčnívá“, je s ním něco v nepořádku.

Dnes narážíme na problém, který se kdysi nezdál tak vážný. Původním předpokladem totiž bylo, že většina lidí je ve svých postojích rozumná. Tedy v souladu se řádem, který Bůh do stvoření vložil – přirozeným řádem. Co se však stane, když se většina od tohoto přirozeného řádu odvrátí? Je opět moudrým a pravdivým postojem „nevyčnívát“?

Nevyčnívání za nacismu se po válce v Sudetech trestalo odsunem. Za komunistů to bylo ještě chápáno jako zbabělost a lidé s obdivem vzhlíželi k laikům a kněžím, kteří se nepodrobili a nesli kruté následky. Co však dnes? Žijeme už konečně ve společnosti světců – v nebeském Jeruzalémě? Je opravdu dnes moudré být ve „středu“, tzv. „vyvážený“ – ani vpravo, ani vlevo a nechat se unášet

proudem dějin, ať se to týká světské společnosti, či života uvnitř církve?

Falešný střed

Není jen zhoubnou iluzí, že bezpečná pozice je mezi levicovými socialisty a „pravicovými“ liberály? Vždyť oba dva tábory popírají mravní řád, člověka degradovali na zvíře a ruku v ruce končí v hédonismu (tj. cílem života je rozkoš – pozn. red.) – jedni v sociálním a druhí zdánlivě v individuálním. Je opravdu moudré být středem mezi heretiky označovanými falešně jako liberálové, kteří popírají věčné zavržení a obětují pro pseudojednotu i vlastní svědomí, a mezi schizmatiky, kteří popírají platnost papežství a odmítají vše, co se stalo v církvi za posledních 60 let?

Je moudré se příliš poměřovat s lidmi, nebo spíše hledat pravdu o realitě stvoření a podle ní upravit své postoje? Když se dnes lidé modlí veřejně před porodnicemi, ve kterých se u nás denně zabíjejí děti v lůně matek, jsou společností označeni za extremisty. Co je však extrémní a co moudré? Lhostejně chodit kolem Osvětlení či se postavit před její bránu a opakovat: „Nezabiješ!“?

Je moudré být tolerantním středem a „nevnucovat“ (chápej: ani jakkoliv veřejnosti naznačit) druhým poklad víry, když za pár let by někdo z mých sousedů či kolegů mohl skončit na věky v hrozných mukách zatracení, zemřou-li v těžkém hříchu? Nebo spíše moudrým postojem plným pravé lásky toužit ukazovat při vhodné příležitosti ztraceným ovcím, kde je spása a odpuštění?

Všichni mučedníci, které slavíme, měli v chápání společnosti „extrémní“ postoje. V Kristově době byl Jan Křtitel označen za blázna. O samém Ježíšovi se říkalo, že se pomátl na rozum. Za co by asi byl dnes označen Kristus společenskou elitou a asi i mnoha věřícími, kdyby vzal bič a vyhnal z chrámů a katedrál ty turisty, kteří se zde chovají jako na tržišti? Mít nároky na druhé v souladu s řádem stvoření není extremismus, ale realismus. Právě to je ta pravá služba a pravá láska k bližnímu, nepopírající pravdu, na které jediné lze opět rekonstruovat pravou jednotu naší i evropské společnosti.

Radim Ucháč / RC Monitor (upraveno)

JEŠTĚ K TSUNAMI

Prý se poblíž Sumatry pohnuly hluboko pod zemí podložné desky a proto ty silné otřesy. Pohnuly námi všemi, přestože nejsme v tektonickém pásmu, ale podobné desky jsou jistě i pod námi a mohlo by to zatřást i našimi domy a kde bychom byli. Vlny by nás nespláchly, ale tisíce lidí by zahynuly pod troskami domů na obřích sídlišťích i starých zástavbách. Země ležící na pobřeží Indického oceánu potkala velká katastrofa. Televize, rozhlas, tisk jsou plné zpráv o tsunami, počty obětí se zvyšují. Největší přírodní katastrofa posledních x let, která přišla tak náhle, nečekaně. Nemusela by být tak fatální, kdyby byl v té oblasti varovný systém, jaký je vybudován v Tichomoří.

Že ty podzemní kry pohnuly i myslemi a srdci lidí, je vidět na výsledcích sbírek i v naší zemi. Takovou solidaritu, soucit, ochotu a velkorysost nikdo nečekal. Zvláštností této katastrofy byl její rozsah. Pobřeží třinácti států v Indickém oceánu bylo zasaženo, ba dokonce i část východního pobřeží Afriky.

Podívejme se však na tuto skutečnost širším pohledem. My, kteří jsme se dožili sedmdesáti let, jsme přežili daleko větší otřesné skutečnosti, při kterých zahynulo několikánásobně více lidí, sice v delším časovém úseku, ale s tím větší vinou a morálním dopadem na jednotlivé národy. Celé milióny lidí byly likvidovány v koncentračních táborech, umíraly v gulazích po celém bývalém Sovětském svazu, padly na evropských frontách. Jen při epidemii španělské chřipky po první světové válce zemřelo několik miliónů lidí. Války jsou vždy produktem nenávisti, pýchy, nadřazenosti, pomstychtivosti, tedy hříchu. Jen v africké Rwandě před zhruba šestnácti lety bylo zastřeleno nebo podřezáno půl miliónu obyvatel.

A co ty milióny usmrcených nenarozených dětí u nás a po celém světě! (U nás tři milióny evidovaných od r. 1960 – Obrázek č.12, roč. 2, 31. 10. 2004, v USA 37 miliónů od r. 1973 – minulé číslo Obrázku; pozn. red.)

Na zmaření životů při přírodních katastrofách nenese člověk přímo vinu. Snad jen tu, že ošidil základy domu, že byl

pošetilý a postavil ho na písku, že si počínal lehkomyšlně a nevybudoval solidní varovný systém nebo dost vysoké pobřežní hráze. Není zlehčováním tragiky poslední přírodní katastrofy, když konstatujeme, že umírání velké většiny obětí a jejich poslední zápas byl velice rychlý, na rozdíl od hrůz obětí z koncentračních táborů a vězení a gulagů, jak o nich podávají svědectví lidé, kteří je přežili. A navíc: tsunami je pro nás mementem, napomenutím. Všichni tu na zemi žijeme na tenké skořápce plovoucí na žhavém magmatu, nevíme, kde něco zasyčí, vytryskne, hne se, náš život je jak tráva, dnes je a zítra je vržena do pece, jak říká bible.

Tsunami také způsobilo, že otevřelo naše srdce.

Antonín

Lidé dobré vůle pomáhají jihovýchodní Asii

Papež se při modlitbě „Anděl Páně“ v neděli 2. ledna modlil za oběti zemětřesení a vln tsunami v Indonésii, na SÍ Lance, v Indii, Bangladéši, Myanmaru, Thajsku. Malajsii a na Maledivách. Vyzval všechny k solidaritě a k účasti na mezinárodní pomoci.

Projekty rychlé pomoci zahájily především charitativní organizace: izraelská LATET byla už dva dny po neštěstí na místě s 18 tunami zásob, Charita do 7. ledna sesbírala téměř 50 miliónů dolarů. První pomoc poslalo papežské *Cor Unum* a řada evangelických organizací. Předseda *Cor Unum*, arcibiskup Paul Josef Cordes,

upozornil, že křesťanské organizace mají zázemí v neplacené práci far-ností, kněží i laiků, takže např. administrativní náklady *Cor Unum* na poskytovanou pomoc nepřesahují 1 %.

Charita má své po-bočky a zázemí přímo na místě, takže například indická Charita pečuje o 125 000 lidí a podařilo se jí proniknout na Nikobarské ostrovy.

Státy Západu už v prvních dnech po neštěstí poskytly částky v řádu desítek miliónů dolarů (dnes už mnoha set miliónů dolarů – pozn. red.); pomoc z arabského světa je slabší. Komentátoři CNN poukázali například na skutečnost, že Saúdská Arábie věnuje pouze 10 miliónů dolarů, zatímco rodinám sebevražedných atentátníků už věnovala 155 miliónů dolarů.

Velkou pomocí jsou armádní útvary: během 48 hodin dorazil záchranný tým izraelské armády s 80 tunami zdravotnické pomoci a připlula americká válečná loď Lincoln z Honkongu s doprovodnými loděmi: 13 000 amerických námořníků, vojáků a letců se dobrovolně vzdalo vánočního volna a pomáhá postiženým oblastem. Pomoc Pentagonu činí šest miliónů dolarů denně.

RC Monitor

HISTORIE

VZTAH CÍRKVE A STÁTU

OSVÍCENSTVÍ (2. ČÁST – DOKONČENÍ)

Vraťme se k deismu. Napřed se rozšířil v Anglii a jeho hlavními nositeli byly zednářské lóže. Svobodné zednářství sehrálo a dosud hraje určitou roli v boji proti křesťanství, především proti katolické církvi. Zednáři navenek napodobovali zvyky londýnských zednických cechů. Od stavebních hutí převzali rozdělení na učně, tovaryše a mistry, úbor (zástěru, kladivo a krokvicí), vzájemnou pomoc a zvyky při přijímání do lóže.

Ale to jsou jen nezajímavé znaky. Podstatné je, že se zavazovali ctít velkého stavitele světa, deisticky chápaného Boha. Dále, budovat duchovní chrám humanity (jak si ji deisticky mylně představovali) a pěstovat (opět deismem zavedené) ctnosti. Jejich heslo dosud láká: „Volnost“, „rovnost“, „bratrství“. Odstranit „tyrany“, zavést „toleranci“ a „svobodu“ projevu a podnikání. Jak tomu ale rozuměli? Pár let svobodného zednářství ukázalo, že těmito slovy ve skutečnosti usilovali o likvidaci církve a o vytvoření tyranské, netolerantní,

TEST PRO TY, KDO UŽ MĚLI 14 LET

1. Z kolika knih se skládá Písmo sv.?
2. Jaký je rozdíl mezi svátostí a svátostínou?
3. Co to je exkomunikace?
4. Co to je milost posvěcující?
5. Kdo založil arianismus?
6. Kdo může udělit křest a jak?
7. Co to jsou odpustky?
8. Jak se jmenoval císař, který Milánským ediktem r. 313 udělil křesťanům svobodu?
9. Co je nutné a stačí k tomu, aby bylo svátostné manželství platně uzavřeno?
10. Na které hoře měl Abrahám obětovat Izáka?

Tři nejlepší odpovědi v každé kategorii budou odměněny cenami, které zakoupíme speciálně pro tento účel (1. cena v první kategorii – knížka Josefa Lady O chytré kmotře lišce, ve druhé kategorii – Bruce Marshall Dělníci na vinici, v obou kategoriích 2. cena Studentská pečeť, 3. cena pytlík bonbónů).

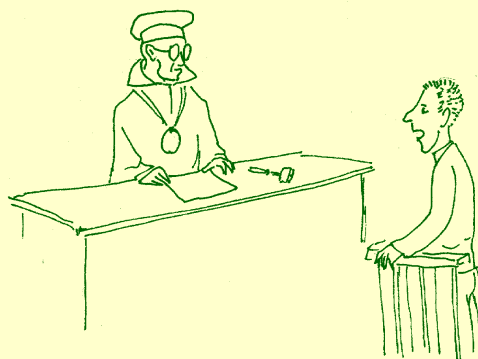
LIBERECKÝ ÚSMĚV

„Spadl jsem z desetimetrového žebříku!“
„Jak jste to mohl přežít?“
„Naštěstí jsem stál teprve na první příčce.“

Úspěšný muž je ten, který dokáže vydělat víc, než jeho žena utratí.
Úspěšná žena je ta, která najde takového muže.

„Představ si, že mému příteli předpověděli zcela přesně budoucnost na pět let dopředu.“
„Prosím tě, kdo to dokázal?“
„Soudce, co ho odsuzoval!“

P. Antonín Sedlák s kol.
Ilustrace
br. Michal OFM

EXKOMUNIKACE POLITIKŮ HÁJÍCÍCH POTRATY?

Americký odborník na kanonické právo Marc Balestrieri zahájil církevní proces podáním žaloby proti katolickým politikům, kteří podporují právo na potrat. V USA se to týká senátorů Kerryho, Kennedyho, Harkina a Collinsové a bývalého guvernéra státu New York Maria Cuomo. Balestrieri tvrdí, že se tyto politici provinili herezí „práva na vraždu“, jež se trestá automatickou exkomunikací.

Sekretariát Kongregace pro učení víry požádal o vypracování odpovědi na Balestrieriho žalobu washingtonského dominikána P. Basila Cole. Odpověď, kterou uvádíme níže, je v zásadě pozitivní.

Bližší informace na stránkách www.defide.com.

LifeSite News / RC 24. 1. 2005

Teologické vyjádření k problému veřejné podpory potratů

Vážený pane Balestrieri,

ARP Augustin Noia OP, podsekretář Kongregace pro nauku víry, mě požádal, abych neoficiálně odpověděl na Vaše dubia, jež jste dne 30. srpna 2004 písemně podal Kongregaci:

I. Zda nauku, že jakýkoli přímo zamýšlený a provedený potrat je těžkým hříchem, je možné kvalifikovat jako dogma božské a katolické víry a zároveň protichůdný omyl jako herezi, ve smyslu podobném prvnímu odstavci vyznání víry.

II. Zda nauku o závažné nedovolenosti jakéhokoli práva na přímo zamýšlený a provedený potrat je možné kvalifikovat přinejmenším implicitně, ale také přímo jako shora zmíněné dogma božské a katolické víry a zároveň protichůdný omyl jako herezi, ve smyslu podobném prvnímu odstavci vyznání víry.

Má odpověď na první otázku je: ano.

Papež Jan Pavel II. v encyklice Evangelium vitae zřetelně učí:

62c. Vzhledem k této jednomyslnosti v tradici církevní nauky i disciplíny mohl papež Pavel VI. potvrdit, že toto učení je nezměněné a nezměnitelné. Proto i my, z moci autority, která byla od Krista přenesena na Petra a jeho nástupce, ve společenství s biskupy, kteří často potrat odsoudili a svůj názor potvrdili ve výše připomenuté celosvětové anketě,

vyhlašujeme, že úmyslný potrat, ať už je sám cílem nebo prostředkem, je vždy závažným morálním přestupkem, neboť představuje záměrné zabití nevinného člověka. Tato nauka se opírá o přirozený Boží zákon, dále o psané Boží slovo, je předávána církevní tradicí a hlášána všeobecným učitelským úřadem církve.

Nikdo s pravým teologickým smýšlením by netvrdil, že tato pravda o hříchu potratu formulovaná jednoduše papežem, který interpretuje papežské a biskupské magisterium, je pouze pravděpodobné nebo nikoli neomylné mínění. Je definitivní, jisté, nepochybné a neomylné na základě obecného magisteria.

Pokud jde o kategorizaci této nauky, řekl bych toto: ačkoli papež Jan Pavel II. v encyklice Evangelium vitae 61 konstatuje, že potrat je v Písmu svatém odsouzen nikoli přímo a konkrétně, nýbrž jen jako logický důsledek, učí pak v témž odstavci, že potrat je přímo a konkrétně odsuzován jako velmi těžký hřích posvátnou tradicí:

61c. Křesťanská tradice, jak správně říká Deklarace, kterou k tomuto tématu vydala Kongregace pro nauku víry, je od samého počátku až po naše dny jasná a jednomyslná v tom, že pokládá potrat za něco morálně naprosto špatného.

Neboť hned, jak začalo křesťanské společenství přicházet do styku s řecko-římským světem, kde byla praxe potratu a infanticidy velmi rozšířena, postavilo se jak svou naukou, tak svými mravy proti těmto společenským zvyklostem, jak dosvědčuje již Didaché].

61d. Po dobu dvou tisíc let zastávali toto učení nepřetržitě církevní otcové, pastýři i učitelé. Ani diskuse filosofů a vědců o tom, v kterém přesné okamžiku dochází k vdechnutí duchovní duše, nepřinesly (do doby, než bylo stanovisko církve i filosoficky nezvratně potvrzeno – pozn. red.) žádné závažné pochybnosti o odmítnutí potratu z morálního hlediska.

Podle definice dané církví má křesťanská víra dva prameny Zjevení: Písmo a posvátnou tradici. Proto je důležité připomenout kánon 750, § 1 Kodexu církevního práva z r. 1983:

Božskou a katolickou vírou je třeba věřit všemu, co je obsaženo v Božím slově psaném nebo tradovaném jako v jednom depozitu víry církvi svěřeném a zároveň předkládaném jejím slavnostním nebo řádným všeobecným učitelským úřadem jako Bohem zjevené; to se také projevuje všeobecným souhlasem věřících pod vedením posvátného učitelského úřadu církve. Proto jsou všichni povinni vyhýbat se jakýmkoli protikladným naukám.

Božská a katolická nauka může být obsažena pouze v některém z těchto dvou pramenů. K tomu, aby se k ní vztahoval první odstavec Vyznání víry z 29. června 1998, se nepožaduje, aby byla obsažena v obou pramenech zároveň:

„V pevné víře věřím také všemu, co je obsaženo v Božím slově, psaném nebo předávaném tradicí, všemu, co církev předkládá k věření jako božsky zjevené, ať už slavnostním rozhodnutím nebo písemně řádným učitelským úřadem.“

Závěr mého rozboru, jež uvádím jako teolog, k vašemu prvnímu dubiu, je, že nauka proti potratu spadá pod viru božskou a katolickou na základě řádného a všeobecného učitelského úřadu.

Ačkoli papežské magisterium reprezentující universální církev nepoužilo přesné klausule „na základě božské a katolické víry“ v tolika svých vyjádřeních, bylo by to mohlo snadno učinit. Právě proto, že to neučinilo tak nedávno, není tím oslabena zjevnost pravdy, že dotyčná nauka skutečně je věcí božské a katolické víry. Všichni katolíci jsou vázáni v to věřit pevným a neodvolatelným souhlasem víry, která nepřipouští jakoukoli výjimku. Na veřejnosti ani soukromě nemohou tuto nauku nikdy zapřít nebo o ní pochybovat.

Pokud jde o úroveň magisteria, římský velekněz nedefinoval nauku o potratu slavnostně, jak tomu bylo v případě vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném početí Panny Marie nebo o jejím Nanebevzetí. Všeobecné církevní sněmy nevynášely anathemata proti těm, kdo uvedenou nauku ve víře nepřijímali. Tvrzení, že tato pravda naší víry je pravdou slavnostně vyhlášenou, by nebylo správné fakticky, je to však pravda této úrovni blízká a mohla by být jednoho dne za takovou prohlášena, kdyby ji slavnostně definoval papež ex cathedra nebo všeobecný sněm v jednotě s ním.

Církev měla a má prozíravě zato, že takových slavnostních aktů vyhlášení nebývá třeba. Jedním důvodem, proč církev slavnostně nedefinuje tu nebo onu záležitost mravů, je možná prostě to, že proti dané nauce neexistuje žádné silné teologické hnutí, třebaže s ní nesouhlasí sekulární společnost a příležitostně některý teolog nebo náboženský učitel. Církev podobně řekla slavnostním způsobem málo o existenci ďábla, protože nedošlo k žádnému závažnému popírání jeho existence, jak o ní učí Písmo svaté. Církev obvykle užívá slavnostní úrovně své autority uvážlivě a spíše v otázkách dogmatických než morálních, ačkoli dogma a morálka nejsou zcela rozdílné, jelikož teologie je jedna věda, nikoli dvě.

Tvrdit, že nauka o potratu není definitivní a že je možné s ní nesouhlasit, by tedy bylo teologicky mylné a heretické. Jestliže ji kdokoli popírá, je to hereze v tomistickém slova smyslu. Popírání nebo zpochybňování nauky o potratu je kromě toho posuzováno jako hereze kánonem 751 Kodexu církevního práva:

„Herezí se nazývá, po přijetí křtu, zatvrzelé popírání nějaké pravdy, již je třeba věřit božskou a katolickou vírou, nebo zatvrzelé pochybování o ní.“

Podmínka zatvrzelého popírání nebo pochybování je splněna objektivní situací hříchu, jež trvá v čase a kterou vůle individuálního věřícího neukončuje; k tomu, aby se vytvořila základní obtíž situace v církvi, nejsou nutné žádné další požadavky (postoj vzdoru, předchozí varování aj.).

Podmínka znalosti je splněna, jestliže někdo ví nebo pochybuje, i když jen in confuso (v pomýlenosti), že církevní učení oficiálně odsuzuje potrat jako hřích. Teologové proto obvykle učí, že nemusí být známa přesná úroveň jistoty („na základě božské a katolické víry“).

K tomu, aby se člověk dopustil hříchu hereze, nemusí popírat slavnostně definované pravdy víry. Stačí popírat pravdy protikladné zjevnému chápání Písma svatého, například popírat pravdivost některého z přikázání Desatera. Tomáš někdy označuje za heretiky lidi, kteří popírají zjevný a zřejmý smysl biblických textů. To neznámá, že mravní nauky nemohou být definovány, vždyť jich několik málo církev slavnostně definovala, zejména o manželství na Tridentském sněmu, a proti polygamii.

Jestliže tedy učením a kázáním člověk zatvrzele popírá, že potrat je vnitřně špatný, nebo o tom pochybuje, dopouští se smrtelného hříchu hereze. Za týchž okolností je také automaticky exkomunikován na základě ustanovení kánonu 1364, § 1, pokud na vnějším fóru nejsou vyvráceny předpoklady znalosti zákona a trestu (kánon 15, § 2) a přičitatelnosti (kánon 1321, § 3):

Odpadlík od víry, heretik nebo schismatic upadá automaticky do exkomunikace, s patřičným ohledem na kánon 194, § 1, n. 2; je-li klerikem, může být potrestán i tresty uvedenými v kánonu 1336. § 1, nn. 1, 2 a 3. § 2 Vyžaduje-li to dlouho trvající vzdor nebo závažnost pohoršení, mohou být přidány další tresty včetně propuštění ze stavu kleriků.

Má odpověď na II. je: ano.

Ze všeho, co bylo uvedeno, by mělo být zřejmé, že kdokoli hájí právo na potrat, je zatížen herezí a stává se částí její temnoty.

Jestliže tedy katolík veřejně a zatvrzele podporuje občanské právo na potrat, a ví, že oficiální církevní nauka je proti takovému zákonu, dopouští se hereze podle kánonu 751 Kodexu. Pokud není vyvrácen předpoklad znalosti zákona a trestu (kánon 15, § 2) a přičitatelnosti (kánon 1321, § 3) na vnějším fóru, je také automaticky exkomunikován podle kánonu 1364, § 1.

P. Basil Cole OP, ThD., Dominikánské studium, 487 Michigan Avenue, NE, Washington DC 20017-1585, 11. září 2004

LifeSite News / RC 24. 1. 2005; Překlad z angličtiny Dr. Václav Frei

PRAVIDELNÁ PŘÍLOHA OBRÁZKU LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

TEST PRO DĚTI DO 13 LET

1. Kolik si Pán Ježíš vyvolil apoštolů?

- a) 72
- b) 12
- c) 10

2. Kolik je svátostí?

- a) 3
- b) 8
- c) 7

3. Jak zní sedmé přikázání Desatera?

- a) Dělej si co chceš!
- b) Nebudeš lhát!
- c) Nepokradeš!

4. Co nám říká třetí přikázání Desatera?

- a) Abychom poslouchali rodiče.
- b) Abychom se v neděli pěkně prospali a dívali se v televizi na pohádky.
- c) Abychom si v neděli nejen užili volna, ale byli také přítomni na mši svaté

5. Od které události počítáme náš letopočet?

- a) Od vzniku světa.
- b) Od narození Ježíše Krista.
- c) Od vypuštění prvního raketoplánu do vesmíru.

6. Co rozumíme spásou člověka?

- a) Že dobrý člověk může po smrti přijít do věčné radosti a blaženosti u Boha, které říkáme nebe.
- b) V některých nářečích se tak řekne nemoc spála.
- c) Když kráva někomu na louce spase trávu.

7. Co to je hřích?

- a) Vědomé a dobrovolné přestoupení Božího zákona.
- b) Hřích neexistuje.
- c) Když se ráno zapomenou osprchovat studenou vodou.

8. V kolik bohů věří křesťané?

Ve tři bohy.

V jednoho Boha.

V žádného – věří jen sobě.

9. Který svatý měl nejvíce zubů?

- a) Sv. Hubert.
- b) Sv. Humbelína.
- c) Sv. Josef – měl svoje zuby a ještě zuby na své tesařské pile.

10. Kdy vstal Pán Ježíš z mrtvých?

- a) V sobotu odpoledne.
- b) V pátek.
- c) V neděli, časně zrána.

Farnost Vratislavice nad Nisou
kaple Vzkříšení

Velikonoční triduum

24. 3. Zelený čtvrtek

v 18.00

mše svatá na památku Poslední večeře

Páně

25. 3. Velký pátek

v 17.00

křížová cesta; následují velkopáteční
obřady

26. 3. Bílá sobota

ve 20.00

velikonoční vigilie

27. 3. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

v 8.30

mše svatá

Velikonoční doba

28. 3. Pondělí velikonoční

v 8.30

mše svatá

duchovní správci

Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ
31.LEDNA AŽ 8. BŘEZNA 2005

Křtem byli mezi nás přijati:

Řeckokatolická farnost Liberec

Jablonec nad Nisou

Oleh Ivasyšin

Srdečně blahopřejeme

Ke vzkříšení jsme vyprovodili:

Farnost arciděkanství Liberec

Aloisie Voleská (1935)

Farnost Liberec-Ruprechtice

Václav Šťastný (1921)

Blažena Mázlová (1926)

Text
duchovní správci
Zpracoval
Marek Křupka

OMLUVA

Obrázek libereckých farností se omlouvá svým příspěvatelům za úpravy článků. Při naší snaze o jazykovou i věcnou kvalitu se vynasnažíme domluvit případné úpravy textů s jejich autory předem.

redakce

20. 3. 2005 / Číslo 4 / Ročník 3

OB RÁZEK

libereckých farností

*Vydává Římskokatolická farnost v Liberci - Ruprechticích pro liberecké farnosti a ve spolupráci s nimi.
Vrchlického 81, PSČ 460 14, Liberec XIV - Ruprechtice, datum vydání: 20. 3. 2005
tel. 485 121 293, e-mail: liberec.ofmZquick.cz, doporučená cena 5,- Kč, za obsah odpovídá P. Antonín OFM
Foto na titulní straně - I v přírodě cesta vede ke Světlu, Ing. Jaroslav Andrš
Internetové stránky libereckých farností: <http://www.rkc-lbc.cz>
Prosíme čtenáře o návrhy a názory (i kritické) k časopisu i jednotlivým článkům*

ÚVODNÍK

ZE STAROBYLÉ HOMILIE NA VELKOU A SVATOU SOBOTU 3

PASTORACE

SLUŽBY A ÚŘADY V CÍRKVI (3), JAN VOŽENÍLEK 4

CO PO NÁS ZŮSTANE? RADIM JÁCHYM OFM 5

O UDÍLENÍ ODPUSTKŮ V ROCE EUCHARISTIE, ACEL 03/2005 6

EUCHARISTIE, P. CHERUBIN OFM 7

RODINA A ŠKOLA

O CHARITATIVNÍ PRÁCI V LIBERCÍ (15) K-CENTRUM A PODOBNÉ SLUŽBY, IVA ŽIŽKOVÁ 7

DOPIS DO REDAKCE, PHDR. BOŽENA LANYOVÁ 9

ÚCTA K ŽIVOTU A K RODINĚ ANEB KDO VLASTNĚ ZVÍTĚZIL? 6. ČÁST:

PŘÍKLADY Z NAŠÍ POSLANECKÉ SNĚMOVNY, BR. FELIX OFM; KAREL KOROUS 9

ZÁKAZ KLONOVÁNÍ LIDÍ, OSN 13

EUROÚSTAVA: ZÁVRATNÁ RYCHLOST

MŮŽE ZPŮSOBIT VÁŽNÉ NEHODY, MUDR. ANNA ZÁBORSKÁ 14

HISTORIE

VZTAH CÍRKVE A STÁTU – ZRUŠENÍ JEZUITSKÉHO ŘÁDU, DAVID JECH 15

VARHANY – KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE (7), PAVEL KOZOJED 17

ZA OTCEM ŠILHANEM, ANTONÍN 19

NEUVĚŘITELNÍ LIDÉ, ANTONÍN 20

VYCHÁZÍ NOVÁ KNIHA JANA PAVLA II., MICHAELA FREIOVÁ / RC MONITOR 21

UMĚNÍ

MODLITBA SV. AUGUSTINA 21

TVÁŘ, JOSEF VESELÝ 22

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

JEŽÍŠOVA OBĚŤ A NAŠE SVOBODA, MARUŠKA MÁRTONOVÁ 22

DĚTSKÝ PĚVECKÝ SBOR, SVATAVA HUBÁLKOVÁ 23

V LIBERCÍ JE NEJMÉNĚ KATOLÍKŮ

ZE VŠECH VYZNAVAČŮ NĚJAKÉHO NÁBOŽENSTVÍ, JAN JEŽEK; JOSEF JEŽEK 23

5. BENEFIČNÍ (BAROKNÍ) KONCERT, ZDENĚK A RADOVAN SKALICKÝCH 24

PLES LIBERECKÝCH FARNOSTÍ, MARIE RISSOVÁ 25

350. NAROZENINY NAŠÍ DIECÉZE, P. TOMÁŠ GENRT OFM 25

POSTNÍ A VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTECH 26

Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ 31.LEDNA AŽ 8. BŘEZNA 2005, MAREK KŘUPKA 28

OMLUVA 28

PŘÍLOHA

BŮH JE AUTOR SVOBODY ČLOVĚKA, GEORGE W. BUSH

PRAVIDELNÁ PŘÍLOHA OBRÁZKU LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

TEST PRO DĚTI

TEST PRO DOSPĚLÉ

LIBERECKÝ ÚSMĚV

26. 3. Bílá sobota

v 18.00

mše svatá s obřady Bílé soboty – slavnost velikonoční svíce, bohoslužba slova, křestní bohoslužba; zpívá chrámový sbor

Na Velký pátek a Bílou sobotu je od 8.00 do 17.30 otevřen kostel k modlitbám věřících a k návštěvě Božího hrobu.

27. 3. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

v 8.00

mše svatá

v 10.00

mše svatá

v 15.00

mše svatá v *Křižanech*

v 18.00

mše svatá v *kostele Sv. Kříže!!!*Velikonoční doba

28. 3. Pondělí velikonoční

v 8.00

mše svatá

v 10.00

mše svatá

v 18.00

mše svatá v *kostele Sv. Kříže!!!***Farnost děkanství Liberec – Rochlice***kostel Sv. Jana Křtitele*Velikonoční triduum

24. 3. Zelený čtvrtek

v 17.00

mše svatá, po jejím skončení adorace do 24.00 h

Příležitost ke svátosti smíření od 15.00 do 16.45 h

25. 3. Velký pátek

v 6.00

ranní chvály v kostele

v 16.15

křížová cesta

v 17.00

velkopáteční obřady

Příležitost ke svátosti smíření od 15.00 až do obřadů; dle potřeby i po jejich skončení

26. 3. Bílá sobota

v 7.00

ranní chvály u Božího hrobu, adorace od 7.00 do 11.00 a od 14.00 do 19.30 ve 20.00

velikonoční vigilie

Příležitost ke svátosti smíření od 7.30 do 12.00 a od 16.00 až do vigilie

Žehnání velikonočních pokrmů – po křestní bohoslužbě

27. 3. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně:

v 7.30

mše svatá v *Liberci – Dolním Hanychově v kostele Sv. Bonifáce*

v 10.00

mše svatá v kostele Sv. Jana Křtitele

Velikonoční doba

28. 3. Pondělí velikonoční

v 9.00

mše svatá v kostele Sv. Jana Křtitele

Farnost Liberec – Ruprechtice*kostel Sv. Antonína Paduánského*

20. 3. Květná neděle

v 15.00

křížová cesta „U Obrázku“

Velikonoční triduum

24. 3. Zelený čtvrtek

v 17.00

mše svatá na památku Poslední večeře Páně

25. 3. Velký pátek

v 17.00

velkopáteční obřady

26. 3. Bílá sobota

ve 23.00

velikonoční vigilie

27. 3. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

v 9.00

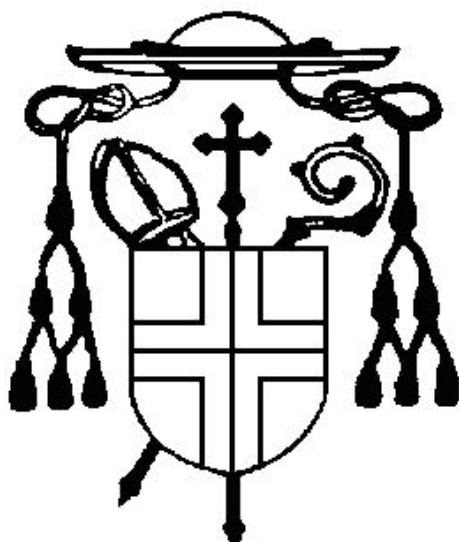
mše svatá

Velikonoční doba

28. 3. Pondělí velikonoční

v 9.00

mše svatá

Program setkání:

10.30 mše sv. v katedrále; zapojí se ministranti a pěvecké sbory, příp. i scholy, ze všech tří vikariátů

12.00 občerstvení v Diecézním domě kardinála Trochty (DDKT)

13.30 – 14.15 beseda s diecézním biskupem

14.15 – 15.10 výměna zkušeností a životních svědectví věřících

15.10 zakončení v kapli DDKT

15.30 předpokládaný závěr setkání.

Bude velmi vhodné, aby si jednotlivé živé farnosti vykonaly společnou pouť k prahům katedrály a sídla svého pastýře a ordináře.

Mimo těchto setkání se jako duchovní příprava budou v diecézi slavit eucharistické dny. Jednotlivé farnosti se budou postupně od Zeleného čtvrtka 24. 3. do 1. 7. střídát v adoracích. Pro náš liberecký vikariát byly stanoveny dny od 20. 6. do 1. 7. Z těchto dní připadne na farnost jeden, který bude dohodnut v nejbližší době. Bude vždy slavena Nejsvětější oběť a po celý den bude věřícím umožněno modlit se před vystavenou Nejsvětější svátostí.

K těmto adoracím i k návštěvě katedrály sv. Štěpána nás otec biskup naléhavě zve.

P. Tomáš Genrt OFM

Foto

-Znak a hlavní patronka diecéze; spolupatrony jsou sv. Felix (23. 6.) a sv. Viktorin (5. 9.)

POSTNÍ A VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTECH

Farnost arciděkanství Liberec

Liberec

kostel Sv. Antonína Velikého

22. 3. úterý – nejsou ráno ani večer mše svaté z důvodu kněžského dne

23. 3. středa – při mši svaté v 18.00 se uděluje pomazání nemocných

Velikonoční triduum

24. 3. Zelený čtvrtek

v 18.00

mše svatá na památku Poslední večeře Páně a přijímání pod obojí způsobou; zpívá chrámový sbor

25. 3. Velký pátek

v 18.00

velkopáteční obřady – bohoslužba slova, uctívání kříže a sv. přijímání; zpívá chrámový sbor

ÚVODNÍK

ZE STAROBYLÉ HOMILIE

NA VELKOU A SVATOU SOBOTU

Co se to děje? Na zemi je dnes veliké ticho. Veliké ticho a samota. Veliké ticho, protože Král spí. Země se zděsila a zmlkla, protože vtělený Bůh usnul a vyburcoval ty, kteří od věků spali. Vtělený Bůh zemřel a otrásl říši mrtvých.

Jistě jde hledat praotce lidstva jako ztracenou ovci. Jistě chce navštívit ty, kdo se nacházejí v naprostých temnotách a ve stínu smrti; jistě přichází vysvobodit z bolestí uvězněného Adama spolu s uvězněnou Evou, jako Bůh i Evin syn.

Pán k nim vešel vyzbrojen vítězným křížem. Jakmile ho praotec Adam uviděl, v úžasu se bil v prsa a na všechny volal: „Můj Pán ať je se všemi!“ A Kristus Adamovi odpovídá: „I s tebou.“ Chápe ho za ruku a burcuje ho slovy: *Probuď se, spáči, vstaň z mrtvých, a Kristus tě osvítí.*

Já jsem Tvůj Bůh a pro tebe jsem se stal tvým synem; pro tebe a pro ty, kteří se mají z tebe narodit nyní říkám a s veškerou mocí poroučím těm, kdo byli v poutech: Vyjděte ven. A těm, kdo byli v temnotě: Mějte světlo. A spícím: Vstaňte.

Přikazuji ti: Probuď se, spáči, přece jsem tě neučinil proto, abys prodléval spoutaný v podsvětí. Vstaň z mrtvých, neboť já jsem život těch, kdo zemřeli. Vstaň, dílo mých rukou, vstaň můj obraze učiněný k mé podobě. Vstaň a vyjděme odtud. Neboť tys ve mně a já v tobě, jsme přece jedna nedílná osoba.

Pro tebe jsem se stal já, tvůj Bůh, tvým synem. Pro tebe jsem já, Pán, přijal tvou podobu služebníka. Pro tebe jsem já, který jsem na nebi, přišel na zem a do podsvětí. Pro tebe, člověče, jsem byl jako člověk, bez pomoci, odložený mezi mrtvé. Pro tebe, který jsi vyšel ze zahrady, jsem byl ze zahrady vydán Židům a v zahradě ukřižován.

Pohled' na můj poplivaný obličej, to jsem snesl pro tebe, abych v tobě obnovil dřívější dech. Pohled' na mé zpolíčkované tváře; to jsem snesl, abych tvou porušenou podobu obnovil opět k svému obrazu.

Pohled' na má zbičovaná záda; to jsem snesl, abych odstranil břemeno hříchů tížící tvá ramena. Pohled' na mé ruce šťastně přibité ke kmeni kříže; to pro tebe, jenž kdysi nešťastně vztáhl svou ruku ke kmeni v ráji.

Usnul jsem na kříži a kopí proklálo můj bok. To pro tebe, který jsi usnul v ráji a nechal vyvést ze svého boku Evu. Můj bok vyléčil ránu ve tvém boku. Můj spánek tě vyvede ze spánku podsvětí. Mé kopí zadrželo kopí namířené proti tobě.

Vstaň, vyjděme odtud! Nepřítel tě vyvedl z rajske země; já už tě neusadím do ráje, ale na nebeský trůn. On tě zahnal od stromu života, který byl předobrazem; avšak já jsem sám život, a hle, jsem s tebou spojen. Určil jsem cheruby, aby tě opatrovali jako služebníci a přikazuji jim, aby tě měli v takové úctě, jaká přináležejí Bohu.

Trůn s cheruby je uchystán, nosiči jsou pohotoví a připraveni, svatební komnata je vystrojena a jídla přichystána. Věčné stánky a příbytky jsou vyzdobeny, poklady věčných statků otevřeny a nebeské království je připraveno už od věků.

Lekcionář pro modlitbu se čtením 2

SLUŽBY A ÚŘADY V CÍRKVI (3)

Standardní model řízení farnosti (farář, farní vikář) byl popsán v minulé části seriálu. K tomuto uspořádání existuje alternativa. Diecézní biskup může zřídit pro jednu nebo více farností **společnou duchovní správu** složenou z několika kněží; jejich činnost řídí jeden z těchto kněží – **moderátor**. Všichni členové týmu mají stejná práva (a takřka stejné povinnosti) jako faráři.

Některé kostely v diecézi nepatří do žádné farnosti (a nemají tedy faráře). Pak za duchovní (i hmotnou) správu zodpovídá kněz, který se nazývá **rektor** kostela.

V naší diecézi je jediným takovým kostelem bazilika Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově. Bazilika sice patří do farnosti v Jiříkově, a proto má faráře, ale kromě toho se zde pečuje i o poutníky mnoha národností. Pro tuto správu je tedy ustanoven rektor baziliky – P. Pavel Tichý SDB, který přitom spravuje i farnost.

Podobně jako existují kostely, které nepatří do žádné farnosti, mohou existovat i (malá) území, která nepatří do žádné diecéze. Jsou to jednak **územní opatství**, tj. části Božího lidu svěřené pastýřské péči **opata** benediktinského nebo cisterciáckého kláštera, a **územní prelatury**, řízené **prelátem**.

V misijních oblastech nebývají ihned zřízeny diecéze, ale analogické útvary zvané **apoštolské prefektury**. V čele stojí představený s titulem **apoštolský prefekt**. Když vzroste počet farností v apoštolské prefektuře, bývá povýšena na **apoštolský vikariát**. **Apoštolským vikářem** bývá titulární biskup. Teprve po jisté době je zřízena samostatná diecéze s diecézním biskupem v čele.

Upozorníme ještě na jeden pojem, známý i z české historie: **apoštolská administratura**. Po změnách státních hranic se někdy stane, že hranice diecézí se neshodují s hranicemi států; to může v diecézi podstatně znesnadňovat pastorační práci. Proto církev zřídí v odloučené části diecéze apoštolskou administraturu, v jejímž čele

stojí jako řádný představený **apoštolský administrátor**. (Nutno odlišit od apoštolského administrátora jako papežem ustanoveného mimořádného správce diecéze, viz minulou část seriálu.)

Popsaná situace nastala např. v (polské) vratislavské arcidiecézi, jejíž část připadla (po sedmidenní válce o Těšínsko v roce 1919, poté opět po 2. světové válce) Československu. Proto pod památným pastýřským listem československých biskupů „V hodině těžké zkoušky“ z 15. 6. 1949 je podepsán také P. František Onderek, *apoštolský administrátor české části vratislavské arcidiecéze*.

Veškeré předchozí výklady (i z minulé části) se týkaly správy určitých území (diecéze, farnosti). Někteří představení však nevykonávají svoji pravomoc nad územími, nýbrž nad určitými osobami.

Jedná se především o **řeholní představené**. Není cílem tohoto textu představit soustavu řeholních společenství; uveďme jen základní typy řízení a označení představených.

Mnišské řády (např. benediktini, cisterciáci) jsou charakterizovány tím, že jednotlivá opatství jsou zcela samostatná. Jejich představený, **opat**, má jediného představeného: papeže. Neexistuje jiný společný představený všem klášterům téhož řádu (např. „celosvětový představený benediktinů“). Znamená to tedy, že jsou-li v zemi dva kláštery téhož řádu, jsou oba jejich opati vyšší řeholní představení. Opat je zvolen do své funkce zpravidla doživotně. Liturgicky je do své služby ustanoven opatskou benedikcí (starší, nepřesný název: biskupské svěcení), užívá stejných insignií jako biskup (mitra, berla). Běžné záležitosti kláštera řídí **převor**. Analogií v ženských řádech je **abatyše** resp. **převorka**.

Známé je benediktinské arcioopatství sv. Markéty v Praze-Břevnově. Dlouholetým opatem byl Anastáz Opasek. Po jeho smrti nebyl další opat zvolen, představeným kláštera je proto převor P. Prokop Siostrzonek.

Nemůžete-li se zúčastnit a chcete-li přispět na opravy našeho kostela, můžete svůj dar zaslat na farní účet č. **1027501942/5500** variabilní symbol **777**.

PLES LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

Společenské zábavy chtějí farníci si přišli na své 22. ledna 2005 v sále u Košků v Pavlovicích.

Konal se zde již VI. ples libereckých farností, a to zásluhou především pana Vratislava Cvejna. Zdá se, že večer tance, her a chutné tomboly se vydařil a dá-li Hospodin, za rok se můžeme sejít znovu.

Marie Rissová

350. NAROZENINY NAŠÍ DIECÉZE

Litoměřická diecéze sv. Felixe, sv. Viktorina a sv. Zdislavy slaví letos 350 let od svého založení. Její zakládací listinu papež Innocencius X. vydal 3. července 1655. Patronem katedrálního chrámu je sv. Štěpán, prvomučedník.

Zřízení severočeského biskupství bylo naléhavé kvůli poloze města nedaleko saských hranic, odkud do Čech proudila luterská propaganda. Na biskupském stolci se vystřídalo 18 biskupů, náš současný biskup Msgre. Pavel Posád je 19. litoměřickým biskupem. Z dosavadních sídelních biskupů byl kardinálem jmenován jen Msgre. Štěpán Trochta, 17. biskup diecéze.

Významné jubileum naší diecéze oslavíme společnou slavností v sobotu 2. července. Účast přislíbili apoštolský nuncius v České republice arcibiskup Diego Causero, kardinálové Miloslav Vlk a Joachim Meisner, i řada biskupů z okolních zemí.

Předtím se v Litoměřicích setkají s naším otcem biskupem kněží a farníci ze všech 10 vikariátů. Liberecký vikariát společně s turnovským a litoměřickým putuje do katedrály v sobotu 9. dubna.

Vratislavice nad Nisou jsou opravena.

Porovnáváme čísla za úhrn libereckých farností s čísly za celou litoměřickou diecézi, a také za okres Liberec a okres Jablonec nad Nisou. Procento obyvatelstva, které se hlásí k jakémukoliv náboženství, i procentní zastoupení církve římskokatolické je v libereckých farnostech (vcelku) **zhruba stejné, jako v celé Litoměřické diecézi**. Jedná se o hodnoty patřící k nejnižší v celé České církevní provincii. Míra religiozity v České církevní provincii je 24,84 %, v Litoměřické diecézi 16,18 %, na území libereckých farností 17,02 %; procento katolíků je ve stejném porovnání 19,83 %, 11,98 % a 11,71 %.

Avšak velkou zvláštností okresů

Liberec a Jablonec nad Nisou je v celé České republice zdaleka nejnižší podíl římských katolíků z těch obyvatel, kteří se hlásí k nějakému náboženství. V žádném jiném okrese ČR toto číslo není nižší než 70 % (!), zatímco v okrese Jablonec nad Nisou činí 66,65 %, v okrese Liberec 68,49 % a v libereckých farnostech 68,80 %.

V některém z příštích čísel Obrázku zveřejníme obdobné údaje za všechny okresy České církevní provincie i za všechny diecéze v České republice. Z nich bude přesně vidět velikost rozdílu v míře religiozity mezi Českou a Moravskou církevní provincií. Podíváme se také na to, která náboženství uvedenou zvláštnost Liberce a Jablonce nad Nisou působí.

Název	Obyvatelstvo celkem	Jakékoliv náboženství celkem	Jakékoliv v %	Církev římskokatolická celkem	Církev v %	Katolíků ze všech náboženství v %
Farnost arciděkanství Liberec	52810	9700	18,37	6701	12,69	69,08
Farnost děkanství Rochlice	28813	4095	14,21	2749	9,54	67,13
Farnost Ruprechtice	8639	1716	19,86	1186	13,73	69,11
Farnost Stráž nad Nisou	2974	447	15,03	297	9,99	66,44
Farnost Vratislavice nad Nisou	7570	1215	16,05	859	11,35	70,70
Farnost Dlouhý Most	660	112	16,97	92	13,94	82,14
Farnost Kryštofovo Údolí	200	53	26,50	45	22,50	84,91
Farnost Křižany	415	79	19,04	62	14,94	78,48
K farnosti Chrastava	1138	155	13,62	100	8,79	64,52
Celkem	103219	17572	17,02	12091	11,71	68,80
Diecéze litoměřická	1135154	216064	16,18	159956	11,98	74,03
Česká církev provincie (dle okresů!)	6247309	1551749	24,84	1238862	19,83	79,84
Okres Liberec	159006	27862	17,52	19084	12,00	68,49
Okres Jablonec nad Nisou	88154	15111	17,14	10071	11,42	66,65

Jan Ježek / Josef Ježek

5. BENEFIČNÍ (BAROKNÍ) KONCERT

Vážení přátelé, dovolujeme si Vás pozvat na **5. benefiční barokní koncert** v kostele Sv. Bonifáce v Liberci-Dolním Hanychově, který se koná o velikonoční neděli 27. 3. 2005 v 18 h.

Zazní barokní skladby P. J. Vejvanovského, G. B. Pergolesiho, A. Vivaldiho, J. F. Flodera, J. A. Plánického, J. D. Zelenky a V. K. H. Rovenského

v podání **komorního souboru Teplické konzervatoře**

Collegium Musica Antigua se sólisty Petrem Bernáškem a Milanem Sečanským.

Vstupné dobrovolné, výtěžek koncertu je určen na opravy kostela Sv. Bonifáce v Dolním Hanychově.

Srdečně zvou Zdeněk a Radovan Skalických

Kontemplativně-činné řády (např. františkáni, dominikáni) mají rozmanitou vnitřní organizaci; charakteristické bývá, že všichni představení jsou voleni do svého úřadu jen na jistou, přesně danou dobu. Rámcově lze uspořádání popsat takto: 1. představený řeholního domu, 2. představený **konventu** (někde **kvardián**, v jiném řádu **převor**), 3. představený **provincie** (provinční ministr – **provinciál**, příp. **inspektor**), 4. generální (světový) představený (**generální ministr**, **velmistr**, **magistr** řádu).

Představeným libereckého konventu Řádu menších bratří (františkánů) je kvardián, jímž je nyní bratr Radim Jáchym OFM. Provinčním ministrem je bratr Jan Maria Vianney Dohnal OFM, věřícím z libereckých „františkánských“ farností osobně známý. Generálním ministrem je Fr. (tj. frater, česky: bratr) José Rodríguez Carballo OFM.

Při této příležitosti vysvětleme ještě pojmy označující řeholníky v různých stádiích jejich řeholního povolání. **Postulant(ka)** není člen(kou) řádu, nenosí hábit, žije však ve společenství bratří resp. sester a s řeholním životem se seznamuje. Do institutu se přijímá **obláčkou**, při níž zpravidla poprvé obléká hábit. Následuje **noviciát**, který trvá přesně vymezenou dobu (nejméně jeden rok, nejvýše dva roky). Po skončení novicové, novicky skládají **dočasné řeholní sliby** (na stanovenou dobu), nazývají se poté junioři, juniorky. Teprve po dočasných slibech je možno složit **sliby doživotní**.

Osobní prelatury jsou útvary skládající se z neřeholních kněží a jáhnů, popř. bohoslovců. V čele této skupiny duchovních stojí **prelát**, který je podřízen přímo papeži. Osobní prelatury jsou zřízeny pro lepší pastorační činnost v určitých skupinách věřících apod. Světově působící osobní prelaturou je Opus Dei.

V následující, čtvrté části seriálu se budeme věnovat různým čestným titulům udělovaným služebníků církve.

Jan Voženílek

CO PO NÁS ZŮSTANE?

Někdy v 50. letech, kdy nás ohrožovali kapitalisticko-imperialisticko-vatikánští rozvratníci, chodili jsme v létě povinně ve dvojicích na protipožární noční žňové hlídky. Jednou jsem takto vyšel určenou trasou se starším klempířem-pokrývačem, a když jsme se čtvrtí rodinných domků dostávali do polí, kde jsme měli bdít nad mandlíky čili panáky obilí, aby je někdo nezapálil (dnešní střední a mladá generace už ovšem neví, co to bylo), ukazoval mi na jednotlivých domech: „Taky je od mne celá střecha, tady jsem dělal okapy ...“ Závíděl jsem mu. Po něm tu zůstane něco trvalého, i když si ho sestra smrt odvede. A co já? Po mně tehdy zůstávaly jen popsané papíry v zaměstnání, které se v předepsaných lhůtách skartovaly ...

Můj pradědeček Antonín byl nádeník (opět pojem dnes neznámý: pomocný dělník, který byl najímán „na den“ a dostával výplatu každý večer), a měl tak zdravé silné zuby, že do nich vzal za „ouvazek“ pytel s obilím a odhodil jej. Zemřel způsobem, který by si zasloužil zapsání do učebnice o kapitalistickém vykořisťování: bylo to na sv. Františka 4. října 1914, dělal tehdy u stavitele Š. v lomu, vedle lomu bylo pole, kde ženské motyčkami vykopávaly brambory a v košíkách je nosily na vůz tažený koni. Pole bylo v podzimních deštích rozmoklé, dřevěná kola vozu se zabořila do hlíny a vůz nemohl dál. Volali tedy na pomoc dělníky z lomu, ti se opřeli do loukotí vozu a vůz vytlačili. Ale pradědeček byl po zápalu plic, a když se zesláblý opřel do předního kola vozu, uklouzly mu nohy, upadl a okované kolo mu přejelo přes krk. Prababička po něm důchod („rentu“) nedostala s odůvodněním, že to nebyla jeho práce, on byl zaměstnán v lomu. Mohl však nádeník odmítnout jinou práci než pro svého zaměstnavatele? Stavitel jí poslal jako odškodné pytel brambor: ve Starém zákoně byla cena člověka 30 stříbrných ... Prababička se živila v létě sbíráním borůvek a hub v lese, které pak prodávala na trhu. Děti ji podporovat moc nemohly, měly samy daleko „z ruky do úst“, jen svobodný nejmladší syn zaměstnaný ve Steyeru

v Rakousku jí posílal na přilepšenou; když pak narukoval do války, prababička na základě pečlivě schovaných poštovních stvrzenek konečně dostávala válečnou rentu. Ještě ji pamatuji, zemřela, když mi bylo pět let. Když hrobník pro ni vykopal pradědečkův hrob, obdivoval, jaké měl ještě 18 let po smrti krásné zuby. Snad jsou takové dodnes v půdě zrušeného hřbitova, který mladší generace zná už jen jako park.

Co po nás zůstane? V mojí lebce zůstane jen perfektní práce pana doktora S. Zůstane víc? Něco, co jsem napsal či přeložil? Jen vzpomínka těch, pro něž jsem byl i knězem? Pro ty, kdo se oženili či vdaly, jejich děti, vnoučata, pravnoučata? Víím však, kdo byl před mým pradědečkem a prababičkou? Jména na starých křestních listech, která o svých nositelích už nic neříkají. Víc nic?

Bylo by to málo, kdybychom neměli víru. Víru Jobovu: „Věřím, že můj Vykupitel žije, věřím, že v poslední den z prachu vstanu. Vstanu z mrtvých a uvidím Boha, svou spásu. Já ho uvidím, uvidím na vlastní oči. Hluboko do srdce vložil mi naději“ (Pohřební obřady; srov. Job 19, 25 – 27).

Víru Makabejské matky: „Nevím, jak jste se objevili v mém lůně, neobdařila jsem vás duchem a životem. ... Proto Stvořitel světa ... vám znovu ve svém milosrdenství dá ducha a život“ (2 Mak 7, 22 – 23).

Víru Marty, která řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel. Ale vím i teď, že ať bys žádal Boha o cokoli, Bůh ti to dá. ... Víím, že vstane při vzkříšení v poslední den“ (Jan 11, 21 – 22.24).

Bylo by to málo, kdyby po nás jen *něco* zůstalo, třeba i ty nejkrásnější a nejtrvalejší vzpomínky na nás. Ale zůstaneme *my*. A jde o to, jací zůstaneme.

Radim Jáchym OFM

O UDÍLENÍ ODPUSTKŮ V ROCE EUCHARISTIE

Z dekretu Apoštolské Penitentie

Ve své starostlivosti o církev ustanovil Nejvyšší velekněz Jan Pavel II., aby se v celé církvi slavil „**Rok eucharistie**“ na povznesení úcty k Nejsvětější

svátosti, ať už veřejné nebo soukromé. Učinil tak Apoštolským listem *Mane nobiscum Domine* (Zůstaň s námi, Pane) vydaným dne 7. 10. 2004.

Aby pak křesťané – v průběhu tohoto roku – byli nabádáni k hlubšímu poznání a lásce vůči nevýslovnému „Tajemství víry“ a aby odtud **čerpali bohatší duchovní užitek**, sdělil týž Svatý otec svou vůli obdařit určité úkony úcty a zbožnosti k Nejsvětější svátosti těmito **odpustky**:

1. Úplné (čili plnomocné – pozn. red.) odpustky se udělují všem a jednotlivým věřícím křesťanům za obvyklých podmínek (totiž: svatá zpověď, svaté přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce ale s myslí, která naprosto odmítá zálibu v kterémkoli hříchu), když se pozorně a zbožně zúčastní některého liturgického úkonu anebo pobožnosti ke cti Nejsvětější svátosti, ať už slavnostně vystavené nebo uchovávané ve svatostánku.

2. Navíc klerikům, členům institutů zasvěceného života a společností života apoštolského a také jiným věřícím, kteří jsou vázáni recitováním Denní modlitby církve, anebo obvykle recitují toto Božské oficiu z osobní zbožnosti, udělují se úplné odpustky za uvedených podmínek, kdykoli se na sklonku dne zbožně modlí nešpory a kompletář před Nejsvětější svátostí, k úctě věřícími vystavenou anebo uchovávanou ve svatostánku.

Věřící, kteří pro nemoc nebo z jiných oprávněných důvodů nemohou navštívit Nejsvětější svátost v kostele nebo v kapli, mohou získat úplné odpustky ve svém domě nebo tam, kde se pro nějakou překážku musejí zdržovat, jestliže jsou rozhodnutí odříkat se kteréhokoli hříchu, jak bylo svrchu řečeno, a jestliže projeví úmysl splnit tři obvyklé podmínky, jakmile to bude možné v duchu víry ve skutečnou přítomnost Ježíše Krista v Oltární svátosti a s upřímnou touhou vykonají duchovní návštěvu této Svátosti a pomodlí se Modlitbu Páně, Apoštolské vyznání víry a přidají nějaké zbožné zvolání k Ježíši přítomnému v Nejsvětější svátosti (např. Velebena budiž bez ustání Nejsvětější svátost oltární).

jedné straně nabádala k pokoře a zároveň pozvedala blíž k Bohu.

Často žasneme, když pochopíme genialitu a prostotu pravdivé myšlenky. Stejně tak je krásné, možná i krásnější, přijmout hloubku Boží lásky, být za ni vděční a nechat se vést pravdou. Náš život najednou dostává úplně jiné rozměry. Myslím si, že mnozí z nás tuto krásu pro sebe znovu objevili. Přála bych si, aby v nás zůstala co nejdéle, abychom ji dokázali předávat i ostatním.

Maruška Mártonová

DĚTSKÝ PĚVECKÝ SBOR

Náš dětský sbor, který zasluhuje spíše označení sboreček, ještě není v povědomí veřejnosti. Věříme ale, že se k nám časem

přidá více děvčat a naše možnosti se rozrostou.

Využíváme zpěvník Hosana a Cantate a umíme už písně Prosba, Aleluja, Ave Maria a Slunce.

Cvičíme si schopnosti nasadit čistý tón, a pokud jsme trpěliví a pozorní, podaří se to.

Důležité je hraní si s rytmem, který je základem v hudbě. Pokud nejsou cvičení těžká, můžeme se při nich i zasmát. Ovšem je nutné, aby se začátečníci poučili u pokročilých.

Všichni máme různé odpolední povinnosti, ale na zpívání si ještě čas najdeme. Scházíme se v pondělí v 18.30 h na faře v arciděkanství.

Svatava Hubálková

V LIBERCI JE NEJMÉNĚ KATOLÍKŮ ZE VŠECH VYZNAVAČŮ NĚJAKÉHO NÁBOŽENSTVÍ

V předminulém čísle Obrázku jsme uveřejnili údaje o libereckých farnostech (a

farnících) podle posledního sčítání lidu k 1. 3. 2001, a to i podle částí obcí, resp. městských čtvrtí. Uvádíme znovu data za jednotlivé farnosti. Čísla za Farnost

TVÁŘ

Z tvých očí duše tvá se dívá
i v ponížení síla podmanivá
zjevuje Veronice vnitřní tvář
Tvář zrcadlící lidské pády
odpouštějící i největší zrady
tvář kterou zbičovala nenávist
a přece každý v ní si může číst
že Boží láska k nám se neunaví
a doprovází nás denně bez únavy
dotekem milostným

na cestě naší křížové

(A třebaš přes bodláčí
lidských pohledů
a po střepinách lásky
zrazované
nauč nás Veroniko statečná
k němu se na dotek přiblížit
a natrvalo
odnášet si
v srdci

Jeho tvář)

Josef Veselý (více viz Obrázek č. 6, roč. 2, 7. 5. 2004, s. 14)

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

JEŽÍŠOVA OBĚŤ A NAŠE SVOBODA

V životě křesťana se čas od času objevuje touha zastavit se a udělat si trochu pořádek ve své duši. To se stává možná ještě o něco naléhavější právě v postní době, kdy se připravujeme na prožití velkých událostí velikonočních svátků. Jednou z možností, jak se ztišit a naslouchat, je i duchovní obnova.

Taková příležitost se mladým lidem naskytla 18. – 19. února 2005 v Ruprechticích při rekolekci vedené P. Aloisem Hegerem z Chomutova. Mnozí z nás si pamatují jeho požehnané působení

v Liberci. Hlavním tématem přednášek byl Kristův pobyt na poušti, Kristovo umučení a svoboda v našem životě. Silentium, které nás provázelo po celou dobu, udržovalo vnější ticho a tím podporovalo i vnitřní usebrání. Mezi přednáškami se našlo vždy dost času k modlitbě, chválám, rozjímání o Ježíšových slovech, nebo ke krátké procházce.

Nechyběla ani možnost svátosti smíření či rozhovoru s P. Hegerem. Večerní adorace, křížová cesta i mše svatá za doprovodu kytary jen podtrhovaly a dotvářely nevšední atmosféru, která na

Jestliže však tito lidé nebudou moci vykonat ani toto, pak dosáhnou úplných odpustků, jestliže se jen touhou duše připojí k těm, kteří vykonávají předepsaný úkon řádným způsobem, a své nemoci a obtíže vlastního života nabídnou milosrdnému Bohu, rovněž s úmyslem splnit tři obvyklé podmínky, jakmile budou moci.

Řím, 25. 12. 2004

J. Em. Jakub František kardinál
Stafford, Paenitentiaris Maior

R. P. Jan František Girotti, OFMConv.,
Regens

ACEL 03/2005

(O odpustcích se čtenáři *Obrázku libereckých farností* mohou poučit i z č. 1, roč. 1, 30. 10. 2003, s. 3n. a z č. 2, roč. 1, 21. 11. 2003, s. 4.)

EUCHARISTIE

Tento církevní rok prožívá Církev pod znamením Eucharistie. Jan Pavel II. nám k tomu dává encykliku „Ecclesia de Eucharistia“, kterou tento rok eucharistie zahájil. Chtěl bych se s vámi o myšlenky inspirovanými touto encyklikou rozdělit. Své úvahy jsem si rozdělil do pěti částí, po jedné pro příštích pět čísel našeho časopisu:

1. Čím nebo kým Eucharistie je.
2. Eucharistie buduje Církev.
3. Eucharistie a slavení mše svaté.
4. Eucharistie kontemplovaná a adorovaná.
5. Eucharistie ve východní Církvi.

Čím nebo kým je Eucharistie

Při poslední večeři proměnil Pán chléb ve své tělo a víno ve svou krev. To doposud nikdo nikdy neudělal, i když byla známa paschální úcta. Toto bylo ale poprvé. Jeho přítomnost pod způsoby chleba a vína je pro nás tajemstvím. Proto kněz po proměňování říká: „Tajemství víry.“ A skutečně je to tajemství.

Bůh se člověku zjevil v dějinách spásy, a toto zjevení trvá stále. Všechno, co Bůh mimo sebe vykonal od stvoření světa až po příchod Ježíše na tento svět, je součástí dějin světa. Papež říká toto: „Nejsvětější Eucharistie obsahuje celé duchovní dobro Církve, obsahuje Krista samého, našeho velikonočního Beránka a chléb života.“

Pán Ježíš nám dal svátost oltářní jako trvalé znamení své lásky, nad kterou být nemůže, abychom na tuto jeho lásku stále pamatovali. Jeho tělo pod způsobou chleba připomíná, že se za nás vydal. „Toto je moje tělo, které se za vás vydává.“ A jeho krev pod způsobou vína tuto jeho oběť za nás rovněž připomíná. „Toto je kalich mé krve, která se prolévá za vás.“

Tedy: Ve svátosti oltářní dává Ježíš Kristus jako Bůh i člověk své tělo a svou krev, celý svůj lidský život a svou lidskou osobu za naši spásu a na věčnou památku. A když po poslední večeři prožíval smrtelnou úzkost na hoře olivové, vzal na sebe všechnu naši bídu a úzkost, a ještě před námi to vše vytrpěl. Proto už nikdy nebudeme ve svých bolestech sami, a on bude každou minutu při nás.

P. Cherubin OFM

RODINA A ŠKOLA

O CHARITATIVNÍ PRÁCI V LIBERCI (15)

**1. K-CENTRUM
(KONTAKTNÍ CEN-
TRUM PRO LIDI OHRO-
ŽENÉ DROGOU)**

Adresa:
Rumunská ul. 5/A
460 01 Liberec 1
Tel.:
482 710 276

E-mail: kcentrumlbc@volny.cz

Internet:

<http://www.volny.cz/kcentrumlbc>

Otevírací doba:

Po – Pá 10.00 – 18.00

Podřízenost:

Zařízení Centra sociálních služeb
Libereckého kraje

Provoz K-centra Liberec byl zahájen
1. 12. 1997. Vzniklo v první vlně zakládání
K-center v naší republice.

K-centrum je určeno uživatelům drog, ale také jejich blízkým lidem, kteří potřebují informace, radu a podporu. Je to ambulantní zařízení s možností anonymního kontaktu bez nutnosti předchozího objednání. Služby poskytuje bezplatně.

Hlavním posláním K-centra je zmírňovat zdravotní a sociální rizika spojená s užíváním drog. Důležitou součástí poslání K-centra je poskytovat strukturované poradenství všem, kteří v souvislosti s drogami řeší závažné životní situace.

Na začátku bylo K-centrum zaměřeno hlavně na tzv. harm reduction (ochrana veřejného zdraví) aktivity a poradenství. Od roku 2002 nabízíme klientům strukturované poradenství, od roku 2003 začala spolupráce s PMS (Probační a mediační službou ČR), rozšířili jsme působení na Frýdlantsku (spolupráce s POSEC Frýdlant), spolupráce se základními a středními školami v Libereckém kraji (přednášky v K-centru). Od roku 2004 nabízíme rodinám uživatelů drog rodičovské skupiny (vedení zajišťuje externí terapeut).

Součástí K-centra je také terénní program. Naši terénní pracovníci pomáhají

klientům přímo na ulici, vyměňují jim injekční materiál, dávají rady a pokud tito chtějí využít našich služeb, odkazují je do K-centra, kde mají mimo jiné možnost nechat si udělat testy na infekční choroby.

K-centrum má tři zaměstnance na plný úvazek a pět terénních pracovníků.

Iva Žitková

Přehled charitativních služeb v této oblasti je dosti obsáhlý. Proto následujících šest zařízení, která jsou v Libereckém kraji, nebudeme v Obrázku už uvádět zvláštními články, nýbrž jen níže uvedenými stručnými charakteristikami. Redakce také upozorňuje čtenáře, že tak jako v ostatních případech, nerovná se zveřejnění oficiální informace o službě automaticky jejímu pravdivému a úplnému posouzení. Vždy jde o názor pracovníků té které služby a je na čtenářích samotných, aby se o svých případných vlastních zkušenostech a dostupných informacích neváhali sdělit i s ostatními čtenáři k dobru všech.

2. ADVAITA,

občanské sdružení pro rehabilitaci drogově závislých

Doléčovací centrum
Nezvalova 662
460 15 Liberec 15
Tel.: 482 750 607

Cílová skupina : Muži a ženy nad 15 let s diagnózou závislosti na návykových látkách. Minimální doba abstinence od drog tři měsíce. Klienti po ukončení různých typů léčeb závislosti či ti, kteří abstinují sami minimálně tři měsíce.

3. STŘEDISKO VÝCHOVNÉ PÉČE ČÁP LIBEREC

(bývalý LOCUS)
Na Výšinách 451/9
460 05 Liberec 5
Tel.: 482 750 807
E-mail: svp_lbc@iol.cz
Otevírací doba:
Po – Čt 7.00 – 18.00
Pá 7.00 – 17.00

VYCHÁZÍ NOVÁ KNIHA JANA PAVLA II.

22. února odpoledne byla v římském Palazzo Colona představena nejnovější, pátá papežova kniha s názvem „Paměť a identita“.

Shrnuje život Jana Pavla II. a jeho myšlení ve formě rozhovorů, jež vedl v roce 1993 s Krzysztofem Michalskim, vedoucím vídeňského „Institutu pro vědy o člověku“, a Józefem Tischnerem, ideologem polské Solidarity. Papež je upravil a doplnil o pozdější poznámky, nejnověji o poznámky k beslanskému masakru z 1. září 2004. V doslovu se pak vrací k atentátu, který na něj byl spáchán 13. května 1981.

Kniha je vlastně jakýmsi životopisem 20. století; soustřeďuje se na problém zla, na problém soužití dobra se zlem. Papež se v ní zabývá ideologiemi kolektivního násilí – komunismem a nacismem – jež obě zažil na vlastní kůži. Když rozebírá jejich kořeny, vrací se až k racionalismu René Descarta a jeho formulí: „Myslím, tedy jsem.“ Toto zúžení obrazu člověka považuje Jan Pavel

II. za prvotní hřích moderní doby.

„Papež se v knize nezabývá kosmickým zlem, tedy katastrofami a tragédiemi, ale zlem pramenícím z lidského jednání,“ charakterizoval knihu ředitel vatikánské tiskové kanceláře Joaquín Navarro-Valls. „Dalo by se říci,“ pokračoval, „že je to kniha o teologii dějin. Papež ... nechce odhalovat cesty Prozřetelnosti. Když píše o ideologiích zla – nacismu a komunismu – zkoumá jejich kořeny a režimy, jež z nich vzešly. Teologicky a filosoficky také uvažuje o tom, jak přítomnost zla často vyúsťuje do pozvání k dobru.“

Už před prezentací knihy se objevilo tvrzení, že papež ztotožňuje zabíjení nenarozených dětí s nacistickým vyhlazováním Židů. Kardinál Ratzinger k tomu při prezentaci řekl: „Papež připomíná stále pokušení člověka ničit život. Vůči tomuto pokušení nejsme imunní; ale kniha netvrdí, že potraty a šoa jsou totožné.“

Michaela Freiová / RC Monitor

UMĚNÍ

MODLITBA SV. AUGUSTINA

Bože Slovo, ty jsi světlo, kterým povstalo světlo;
ty jsi cesta, pravda a život, v němž není temnoty;
cesta, bez níž je jen bloudění;
pravda, bez které je jen marnost;
život, bez něhož je jen smrt.
Vyslov, Pane, řekni slovo!
Ať je světlo – vyhnu se temnotám.
Ať vidím cestu – a vyhnu se bloudění.
Ať vidím pravdu – a vyhnu se marnosti.
Ať vidím život – a vyhnu se smrti.
Rozsviř, Pane, světlo mojí duše, tys moje osvícení, moje spasení!
Pane, kterého se budu bát, kterého budu chválit,
můj Bože, kterého budu ctít, můj Otče, kterého budu milovat.
Rozsviř tedy, rozsviř světlo tomuto svému slepému,
který sedí v temnotách a ve stínu smrti,
a veď jeho kroky na cestu pokoje,
po níž dojde až k domu Božímu v radosti a v chválách. Amen.

Připravil
Radim Jáchym OFM

5. dubna 1950. Právě na Velký pátek byl vynesena rozsudek s exemplárními tresty. Jemu přisoudili 25 let. Z vězení byl propuštěn až v roce 1965.

Něco z jeho života

* 7. ledna v Nové Vsi (Smržovka)
gymnázium v Bohosudově, na Velehradě
a v Praze
po kvintě do noviciátu v Trnavě
teologie v Holandsku (Oudenbosch, Maastricht)
kněžské svěcení 1933 (Holandsko)
papežská universita Gregorianum v Římě (psychologie a sociologie)
1938 rektor jezuitského otevřeného učiliště v Benešově
po obsazení nacisty na Velehradě
po válce v Brně
vězněn ve Valdicích, Ruzyni, Leopoldově, Ostravě
provinciálem do roku 1971
nucený pobyt v Radvanově
† 7. ledna 1985 v nemocnici v novém městě na Moravě
pochován na Moravci
účastnil se pohřbu svého spoluvězně františkána P. Jana Bárty 1981 v Liberci.

Antonín

NEUVĚŘITELNÍ LIDÉ

Cesta mě zavedla do malého středočeského městečka. Při projíždění mě napadlo, že právě tady působí Josef.

Setkal jsem se s ním na několika tajných kněžských setkáních za totality. Malý, ohnutý, nenápadný, nahluchlý, kolem padesátky. Od mládí dřel. Doma na hospodářství, pak u dráhy na vrchní stavbě. Při práci si udělal maturitu a byl přijat na teologii. Studium mu nešlo, přestože se snažil ze všech sil, ale s přimhouřením obou očí profesorů je ukončil a byl posvěcen na kněze a hned ho poslali sem.

Nikdy jsem v těch končinách nebyl. Rád bych ho však pozdravil. Ani jsem se neptal, kde je fara. Škola, kostel uprostřed městečka tak, jak to bývá. Několikrát zvoním, marně. Obcházejí kostel, zase zvoním, nikdo nepřichází. A tu vidím Josefa, jak vede staré kolo pamatující

dvacátá léta, na řídítkách tašku s nákupem. Poznal mě, pozval dál, všude čisto, uklizeno, vymalováno. „Jak tu jsi dlouho?“ „Jak tu jsi dlouho,“ opakuji silněji jemu do ucha. „Pomalou desítku.“ „A bydlíš tu sám, a kdo ti vaří.“ „Všechno si dělám sám.“ Pak se rozhovoří a vypravuje, v jakém ubohém stavu faru našel. Odloží si nákup a vede mě po svahu ke kostelu.

Má ještě dvě další farnosti v okolí. Nejprve se pustil do opravy místního kostela. Stojí na vršku uprostřed městečka. Má novou krytinu, omítka přímo září. Kolem stovky kvetoucích růží, cestičky mezi nimi vysypané drobnými oblázky, uprostřed nich mariánský sloup, dobrých osm metrů vysoký. Šišlavě (má špatné zuby) vypravuje dál, že sloup byl původně na náměstí, ale přišlo nařízení, že musí být odstraněn. Přijel jeřáb a sochu i schodiště rozebrali a dali pod kostelní svah. Během několika let vše zarostlo křovím. Josef byl zvyklý na těžkou práci a pustil se do opravy střechy, vymalování kostela, pořídil novou fasádu. „Jistě ti přijíždějí nějakí pomocníci z Moravy, že?“ „Ale ne.“ „No a kdopak ti provádí ty stavební práce?“ „To je jednoduché. Nahoře na lešení jsem já a dole je pan Novák. Důchodce.“

Tak otec Josef opravil tři kostely, na starém kole je objížděl, sloužil v nich mši, oddával, křtil děti. S dovolením okresu postavil u kostela mariánský sloup. Vykopal základ do hloubky dvou metrů, zabetonoval. Postavil si z fošen cestu a po válečkách železnými tyčemi s panem Novákem dopravili těžké kamenné schody na vršek ke kostelu. Na náměstí pokušovala v čepicích skupina mužů a dívali se, jak se farář lopotí. Nakonec i sloup a sochu Panny Marie. Pak celý památník sestavovali. Když došlo na vlastní sochu, jelo kolem právě auto s jeřábem. Řidič zastavil a křičel: „Strejdo, proč se dřete, já vám to tam usadím.“ Usadil.

Otec Josef, nenápadný člověk, změnil za deset let střed města k nepoznání. Neměl jsem příležitost slyšet jeho kázání. Asi nepředváděl řečnické výkony. Káže svým životem. Nahoře on, dole pan Novák.

Antonín

- školní mládež a mladí lidé do 18 let a jejich rodiče,
- problémy v chování, primární prevence v oblasti drog.

4. DETOX

Detoxifikační centrum Liberec
Husova 10
460 63 Liberec 1
Tel./Fax: 485 312 229

Cílová skupina : Muži, ženy od 15 let a výše.

5. LINKA DŮVĚRY LIBEREC

(podrobně viz předminulý Obrázek)

6. SOUKROMÁ PORADENSKÁ PRAXE – MGR. IGOR PAVELČÁK

Tel.: 728 022 618
E-mail: ipcak@volny.cz

Ambulantní programy, prevence na téma sociálně patologické jevy na školách (drogy, sex, vztahy), besedy pro rodiče o drogách, programy pro učitele, školy (drogová problematika aj.). Dále nabízí spolupráci při řešení sociálně patologických jevů na školách (drogy, vztahy, tvorba projektů), spolupráce a konzultace s rodiči, případové konzultace.

7. PORADNA PRO RODINU A MEZILIDSKÉ VZTAHY

Dvorská 445
460 05 Liberec 5
Tel.: 485 108 866, 485 103 190
E-mail: rodpor.liberec@volny.cz
Internet: www.volny.cz/rodpor.liberec/
Otevírací doba:
Po – Čt: 8.00 – 17.00
Pá: 8.00 – 13.00

Veškeré služby jsou bezplatné a klient může zůstat i v anonymitě. Naše poslání:

- pomáhat lidem, kteří se ocitnou ve složité životní situaci nebo v osobní krizi,
- poskytovat odbornou psychologickou a sociálně - právní pomoc,
- poskytovat podporu a provázení při řešení osobní problematiky,
- pomáhat řešit těžkosti v partnerském a rodinném soužití i v širších mezilidských

vztazích.

Společně s Vámi budeme hledat východiska ze složité životní situace, objevovat možnosti a dovednosti, jak přiměřeně můžete Vaši situaci řešit. Cílem naší společné práce je nalezení řešení, využívání vlastních schopností a získaných informací pro zvládání náročných situací, které život přináší.

Internetové stránky K-centra

DOPIS DO REDAKCE

Obrázek libereckých farností

Vážení,

děkuji za číslo Vašeho časopisu, kde je o nás článek. Dodatečně se omlouvám za průtahy před zveřejněním, které byly zaviněny závadou na našem e-mailu.

Přeji Vám hodně zdaru ve Vaší záslužné práci a také radost z ní.

Srdečně zdravím,

Božena Lányová,

Dětský diagnostický ústav Liberec

ÚČTA K ŽIVOTU A K RODINĚ

ANEKDODY VLASTNĚ ZVÍTĚZIL?

6. ČÁST : PŘÍKLADY Z NAŠÍ POSLANECKÉ SNĚMOVNY

Domníváme se, že bude prospěšné texty dosavadních pěti částí oživit konkrétními příklady toho, jaký je stav účty k lidským hodnotám v Poslanecké sněmovně Parlamentu (PSP) České republiky (ČR). Sněmovna se totiž v posledním roce zabývala dvěma základními otázkami, které patří do náplně tohoto seriálu. Účty k životu se týkalo projednávání návrhu Novely zákona o umělém přerušení těhotenství na 30. schůzi PSP ČR, 125. hlasování, 30. 3. 2004 v 17.07 h. (K termínu 'umělé přerušení těhotenství' srov. text z 18. listopadu 1920 lidového komisaře Dmitrije Kurského v Obrázku č. 12, roč. 2, 31. 10. 2004). Účty k rodině se týkalo projednávání Návrhu zákona o registrovaném partnerství na 41. schůzi PSP ČR, 192. hlasování, 11. 2. 2005 v 11.39 h.

1. Návrh novely platného skandálního zákona o potratech předložili poslanci Jiří Karas a Jan Kasal, oba z KDU-ČSL a Petr Pleva z ODS. **Návrh na zamítnutí této**

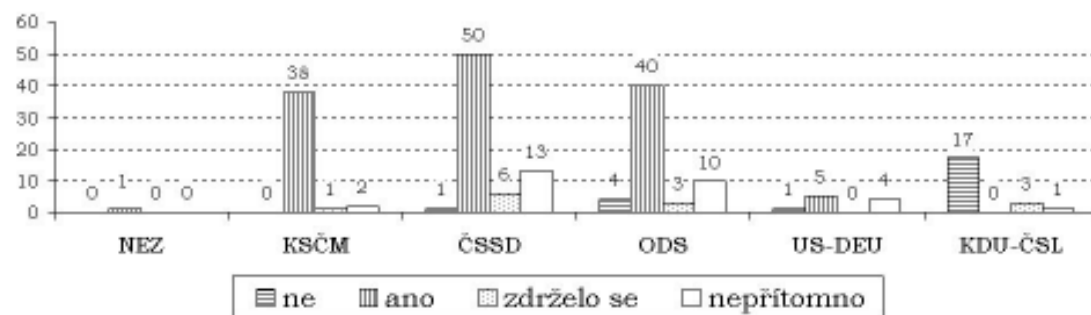
novely podala zpravodajka PSP a nyníjší ministryně zdravotnictví **soudružka Milada Emmerová** (ČSSD) s kolektivem několika

dalších poslanců. O jejím návrhu se tedy hlasovalo.

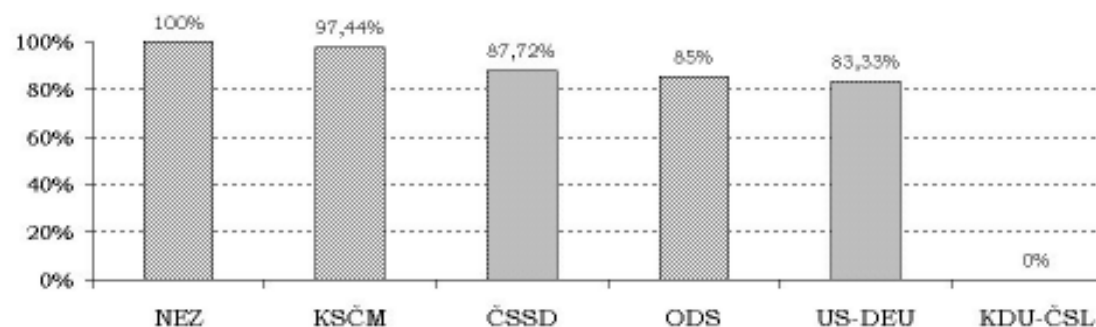
Výsledek hlasování byl tento:

	ne	ano	zdrželo se	přítomno	nepřítomno	celkem	% NE z přítomných klubu	% ANO z přítomných klubu
NEZ	0	1	0	1	0	1	0%	100%
KSČM	0	38	1	39	2	41	0%	97,44%
ČSSD	1	50	6	57	13	70	1,75%	87,72%
ODS	4	40	3	47	10	57	8,51%	85%
US-DEU	1	5	0	6	4	10	16,67%	83,33%
KDU-ČSL	17	0	3	20	1	21	85%	0%
CELKEM	23	134	13	170	30	200		

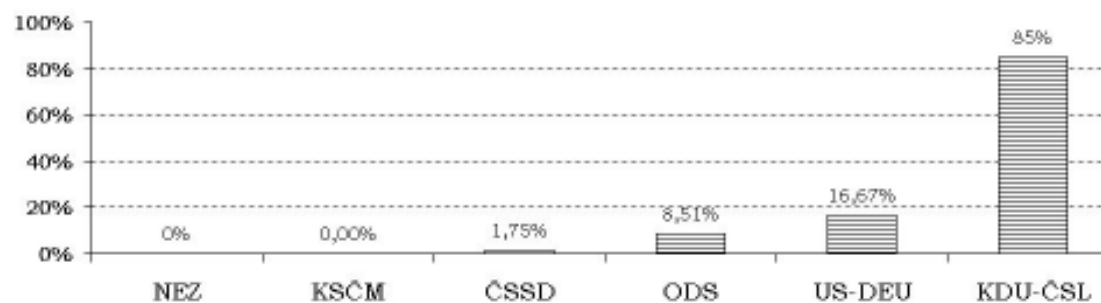
Srovnání stanovisek poslaneckých klubů vypadá takto:

Odpor proti návrhu novely v jednotlivých poslaneckých klubech představuje následující obrázek:

A naopak podpora návrhu novely v poslaneckých klubech byla takováto:

poněkud sdílnější. Pietsch přišel do Liberce již jako kantor a byl jím potvrzen i zde. Byl nejen dobrým varhaníkem a schopným muzikantem, takže byl posléze jmenován regenschorim, ale také skladatelem církevních hudebních děl. Z jeho tvorby byly ve své době známy mimo jiné Pašije na Květnou neděli a píseň, která si získala srdce libereckých věřících, „Vom wunderbaren Sakrament“ ke slavnosti Božího Těla. Byl také dobrým organizátorem. Roku 1793 založil při Střeleckém spolku kapelu o šesti muzikantech.

V době působení A. Pietsche přišel r. 1789 do Liberce učitel a varhaník **Josef Wolek**. Bude o něm řeč v dalším příspěvku. Pietsch umírá 7. září 1806 v Liberci. Jeho působením se uzavírá 18. století a otvírá se následující, devatenácté. To pro město Liberec znamená prudký rozmach, který se nevyhne ani církevní a s ní spojené hudební oblasti.

Pavel Kozojed
Foto

- Horní část dnešního Sokolovského náměstí před rokem 1880 s kostelem sv. Antonína Velikého před přestavbou. Vedle kostela vpravo fara, která byla v té době jednopatrovým stavením.
SokA Liberec

ZA OTCEM ŠILHANEM

V lednu jsme si připomněli 100 let od jeho narození a 20 let od jeho smrt.

Stojíme polonazí na chodbě ruzyňské věznice. Prohlížím si záda svého souseda, asi čtyřicetiletého chlapíka. Vnadné ženské akty pod palmami, vinná réva se pne po lopatkách přes ramena, na mohutných bicepsech vznešené fregaty s nadouvajícími se plachtami, všechno pečlivě vytetované, někde dokonce stínované, a přemítám, kolik desítek hodin musel asi ležet trpělivě na břiše, když mu kolega umělec kreslil na těle předlohu svého díla a pak tisíci jemnými vpichy vpravoval do kůže černo, červenou i zelenou tuš, aby kamarád mohl pak celý život v letním vedru po hospodách a plovárnách uvádět v úžas muže, ženy i jejich zvědavá dítky. Později, když jsme si oblékli

přinesený civil, ve kterém nás před několika měsíci zatýkali, při čekání na přistavení autobusu, mi ten dobrý muž sdělil, že na svobodě cestoval s kolotočem a houpačkami.

Civil jsme měli proto, aby náhodný třídní nepřítel nepoznal, že z Ruzyně do valdické věznice převážejí nové vězně. Vepředu, obrácení proti směru jízdy stáli dva strážníci: jeden se samopalem, druhý s německým vlčákem. Příkaz mlčení během jízdy nerespektovalo několik chlapců z „vyšehradských jezdců“, a když si někteří i vyměnili místa a hlasitě vtipkovali na adresu strážců, nasadili jim pouta. Těžká železná vrata se pomalu se skřípěním otevřela a po vjezdu zase zavřela, vězeňská stráž vtrhla do vozu a nastalo dlouhé přepočítávání a ve vrátnici předávání, další vrata a ještě jedna mříž a pak v ponurém odpoledním soumraku vystupujeme z autobusu zrovna do rozbředlé sněhové čvachtanice. Bratr Kosmas se rozhlíží po budovách se zamřížovanými okny a s povzdechem praví: „Tady zemřu.“ A další nástup a počítání. Pak nás vedou do refektáře bývalého kláštera, kdy je ubytována stovka odsouzených. Postele tři nad sebou, uličky mezi kavalcí tak úzké, že se protáhne jen jeden, tři dřevěné džbery coby záchody přímo v rohu sálu.

Se široce otevřenou náručí a s úsměvem nám přichází vstříc hubený brýlatý muž střední postavy a představuje se nám: „Já jsem Šilhan.“ Máme před sebou představeného Československé provincie Tovaryšstva Ježíšova. Každého obejmeme a někde pod slámníkem vytáhne poklad – krabičku cigaret – a všem nově příchozím nabídne. Uvádí nás do situace, do denního pořádku, informuje, jaká práce nás tu čeká, brusírna, mačkárna, bakelit, Agrostroj nebo korále v bývalém kostele. Také sděluje, že se asi budeme všichni stěhovat na starou brusírnu. Nejistota je pryč. Je tu přítel, kamarád, večer, když přicházejí ze šichty, poznáváme desítky dalších. Tomuto oddělení se říká Vatikán. Jsme doma. Píše se rok 1962. Otec Šilhan, stejně jako několik dalších, je v kriminále dvanáctý rok. Byl odsouzen ve Svatém týdnu ve vykonstruovaném veřejném monstrprocesu

později hrdě podepisují jako „městští varhaníci (Stadtorganists)“. Od nejstarších dob jsou známi tito pomocníci, tj. varhaníci: **Joachim Sachler** (1635 – 46), **Wiegand Knössel/Knöpfel** (1650 – 1), **Karl Zschatzlowski** z Gabel (Jablonné v Podještědí) též rok, **Johann Rumburger** (1653 – 1655).

Kantor Bartholomaeus Hertelt, o kterém byla řeč v minulém čísle Obrázku – zmiňuje jej také badatel V. Ron ve své studii o počátcích divadla v Liberci (Zprávy České Besedy v Liberci) – měl syna, **Hanse Heinricha Hertelta**, který hrál krátce na varhany již roku 1662. Jedním z dalších varhaníků byl r. 1667 **Ulrich Böhme** z Niemes (Mimoň). K roku 1694 a také r. 1709 je zmiňován **Heinrich Effenberger** z Varnsdorfu. Ve stejných letech (r. 1694 a 1709) jmenuje liberecká městská kniha **Johanna Christopha Altmanna** z Pressnitz (Přísečnice). Zdá se, že J. Ch. Altmann byl v posloupnosti varhaníků tím hlavním, tedy kantorem. Z r. 1741 je známo jméno **Antona Wohlmanna** ze Seifersdorfu (Žibřidice), v letech 1744 – 1750 hraje na varhany **Tobias Schimmon**. Po něm, v mezidobí let 1750 – 1773, je to **Gottlob Knobloch**. Z Frýdlantu, kde před tím působil, přichází r. 1773 kantor **Dominik**

Baudisch, ale je na svém místě pouhých šest let, do roku 1779. Vedle varhaníků o nichž nemáme podrobnější zprávy, působí mezi roky 1744 – 1788 ještě **Gottfried Richter**.

Zajímavou postavou je **Johann Franz Posselt**. Narodil se r. 1729 v Liberci a původně se vyučil soukeníkem. Muzicírování však bylo pro něj natolik mocným lákadlem, že po letech strávených za varhanami v Chrástavě pověsil řemeslo na hřebík a plně se věnoval hudbě. V Liberci se stal kantorem, patrně po smrti A. Baudische, ne však na dlouho. Záhy je jmenován dvorním kapelníkem u Gallasů, poté i hudebním ředitelem. Na přání vrchnosti odchází do Prahy, kde r. 1801 umírá jako domácí sekretář hraběte. Posselt je tvůrcem postních mší a dalších církevních skladeb. Pokusil se také o operu, k níž latinské libreto napsal kaplan (tehdejší označení) Thaddaeus Seiberer.

Baudischovým nástupcem se roku 1779 stává **Anton Pietsch** z Röchlitz (Rochlice, ve středověku také známá pod českým názvem Rokytník, Rokytnice). Vedle něj je k roku 1788 zmiňován další varhaník **Josef Pietsch** z Kohlige (Uhelná u Hrádku). Zde šlo s největší pravděpodobností o shodu jmen. U Antona Pietsche už jsou prameny

Poznamenejme, že **všichni přítomní poslanci za Liberecký kraj**, tj. Petr Kott (nezařazený), Ludmila Brynychová (KSČM), Oldřich Němec a Jitka Vojtilová (ČSSD), a Tomáš Hasil a Libor Ježek (ODS), hlasovali ANO, tj. **v souladu s návrhem s. Emmerové** pro zamítnutí předložené novely. V postoji k potratům tak u nás (žel) existuje jediná pravicová strana, KDU – ČSL (o

pravici a levici viz níže).

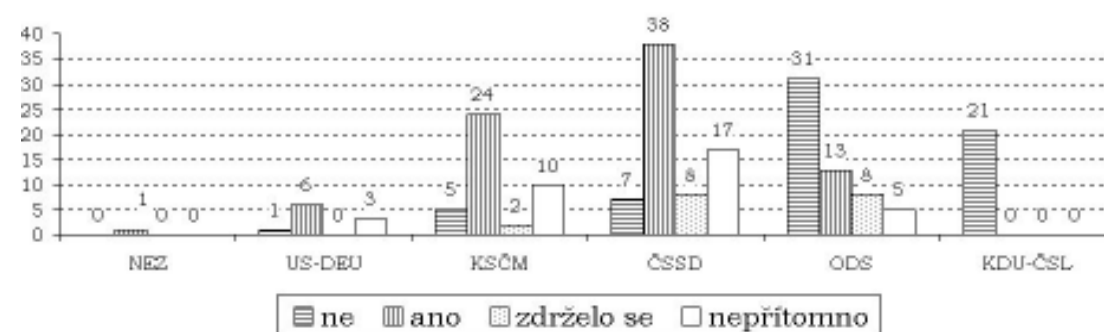
2. Návrh zákona schvalujícího registrované partnerství předložili následující poslanci:

Taťána Fischerová, Vlastimil Ostrý a Pavel Svoboda z US-DEU, Kateřina Konečná a Vladimír Koníček z KSČM, Jitka Kupčová a Zdeněk Jičínský z ČSSD, a Jan Zahradil a Jaroslav Zvěřina z ODS.

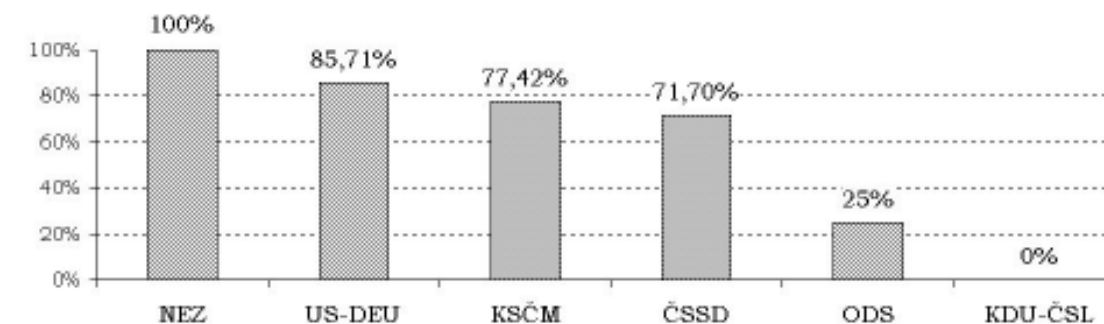
Výsledek hlasování byl tento:

	ne	ano	zdrželo se	přítomno	nepřítomno	celkem	% NE z přítomných klubu	% ANO z přítomných klubu
NEZ	0	1	0	1	0	1	0%	100%
US-DEU	1	6	0	7	3	10	14,29%	85,71%
KSČM	5	24	2	31	10	41	16,13%	77,42%
ČSSD	7	38	8	53	17	70	13,21%	71,70%
ODS	31	13	8	52	5	57	59,62%	25%
KDU-ČSL	21	0	0	21	0	21	100%	0%
CELKEM	65	82	18	165	35	200		

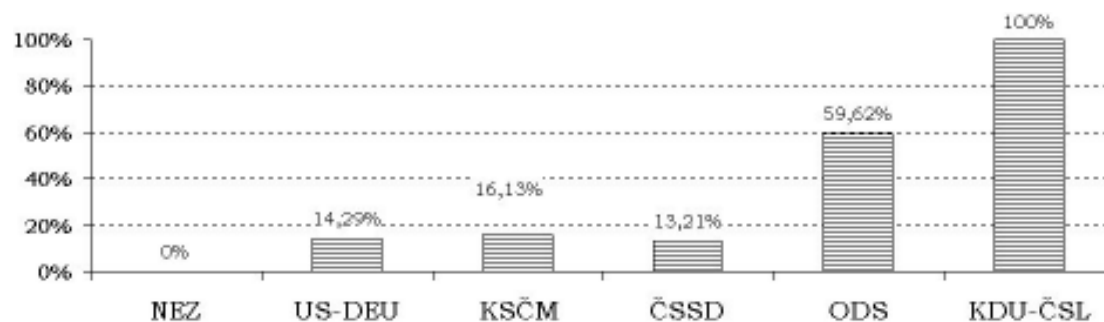
Srovnání stanovisek poslaneckých klubů vypadá takto:

Podpora návrhu zákona v poslaneckých klubech byla takováto:

A odpor proti návrhu zákona v poslaneckých klubech představuje tento obrázek:

Všichni přítomní poslanci za Liberecký kraj, tj. František Pelc (US-DEU), Michal Kraus a Jitka Vojtilová (ČSSD), a Tomáš Hasil (ODS), **hlasovali pro registrované partnerství**. Stejně (tj. pro) hlasoval **i protestantský farář Svatopluk Karásek** (US-DEU).

Uvádíme všechny poslance, kteří hlasovali proti registrovanému partnerství:

KDU-ČSL (v počtu 21):

Ambrozek, Hanuš, Holáň, Hovorka, Hrůza, Janeček, Kalousek, Karas, Kasal, Kvapil, Lobkowitz, Parkanová, Říha, Severa, Svoboda, Škopík, Šojdrová, Šustr, Talíř, Vícha, Vykydal.

ODS (v počtu 31):

Bartoš, Bauer, Benda, Beneš, Bílý, Doktor, Dub, Dundáčková, Hrnčář, Chytka, Klas, Kocourek, Kochan, Krajíček, Mencl, Nečas, Němcová, Novotný, Pátek, Patera, Peršán, Plachý, Pleva, Říman, Schwippel, Teplík, Tlustý, Vávra, Vidím, Vojtř, Zajíček.

ČSSD (7):

MLádek, Rafaj, Snitilý, Sýkora, Šulák, Tomíček, Váňa.

KSČM (5):

Braný, Býček, Gongol, Rusová, Švarček.

US-DEU (jediný hlas):

Kořistka.

Hlasování o tzv. registrovaném partnerství ukázalo, že nejvíce napravo stojí KDU – ČSL, nalevo od ní je méně pravicová ODS.

Pozorný čtenář se jistě podiví tomu, že podpora návrhu zákona o registrovaném partnerství byla ze strany US-DEU větší, než od komunistů. Tento podiv je způsoben tím, že nemnoho lidí má jasno o tom, co je politická pravice a levice. V Obrázku jsme

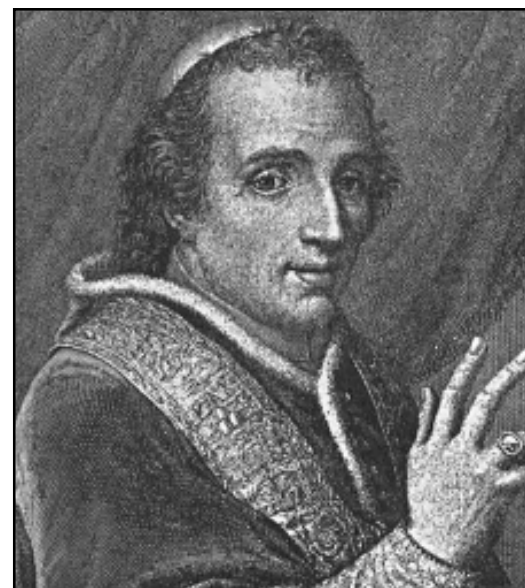
se tohoto tématu stručně dotkli už v č. 5, roč. 2, 16. 4. 2004 na s. 8, kde autor ukázal, že k rozlišení toho, co je pravicové a co levicové, je nutný pojem lidské přirozenosti. Svůj tehdejší text autor vysvětluje takto:

Politická pravice respektuje lidskou přirozenost tak, jak je stvořena Bohem. Levice si hraje na Boha a nerespektuje žádnou pevnou, nezměnitelnou lidskou přirozenost. Domnívá se, že má právo – a možnost – člověka podle nějakých nápadů libovolně a nekonečně přetvářet a předělávat.

Z toho důvodu Unie svobody je v mnohých ohledech, zejm. v otázkách ekonomických a zahraniční politiky stranou pravicovou a rozhodně pravicovější než KSČM. Avšak v otázce homosexuálních svazků hlasovala levicověji než mnozí komunisté.

Obhajoba potratů je levicová v tom, že nerespektuje vnitřní hodnotu člověka, která je mu vlastní od jeho vzniku, tj. od početí. Levice se domnívá, že se může svévolně rozhodnout (např. hlasováním v parlamentě, většinovou shodou nějak vyvolených 'expertů' apod.), kdy lidský život začíná. A proto nemá žádný respekt či slitování k lidem nejmenším.

Obhajoba homosexuálních svazků je rovněž levicová, a to z toho důvodu, že se domnívá, že člověk je nekonečně tvárný a elastický, že vlastně nemá stálou přirozenost. A tedy lidská sexualita podle levice nemá objektivní a přirozený cíl. Konkrétně: cíl vzniku nových lidských bytostí a tudíž zachování lidského rodu, jehož účelu a ochraně má instituce manželství sloužit. V tomto smyslu je výsostně levicové požadovat registrované

jezuité ze západních zemí. Přes všechny zákroky západních vlád se papež – to ale šlo už o Pia VI. (1775 – 1799) – tvářil, že neví, co se v Rusku děje, a když poté jezuité otevřeli noviciát a zvolili si generálního vikáře, papež opět mlčel. V roce 1783 ústně schválil další trvání řádu na území Ruska a tak jezuitský řád přetrval přes všechnu nepřízeň mocných tehdejšího světa až do roku 1814, kdy byl řád obnoven bulou **papeže Pia VII.** (1800 – 1823) *Sollicitudo omnium ecclesiarum*.

Zrušení jezuitského řádu znamenalo nejen těžkou morální porážku papežství, ale způsobilo velké mezery v duchovní správě misijních zemí, ale i Evropy. Nejvíce snad byla narušena výchova mládeže. Klement XIV. byl za své rozhodnutí velmi kritizován. Navíc nepředvídal, že revoluce za několik let všechny tyto vlády smete. Když tedy v září roku 1774 ve věku 68 let po pouhých několika letech na papežském stolci a po jediném roce od vydání neslavné buly umřel a „*když se v Římě roznesla zpráva o jeho smrti, volal veškerý lid: 'To učinili jezuiti!'*“

David Jech

Foto

Kateřina II. Veliká (* 1722, † 1796)

Pius VII. řád slavně obnovil

VARHANY – KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE. (7)

1. května 1698 je slavnostně vysvěcen kostelík Povýšení sv. Kříže, lidově zvaný „Nový kostel“, v tehdejší horní části morového hřbitova zřízeného r. 1680 (nynějši Malé náměstí). Na varhany si však musí počkat do roku **1731**. Tehdy za významného přispění majitele panství, hraběte Philippa Josepha Gallase, byly do farního kostela pořízeny **nové varhany**. Jejich dispoice ani tvůrce není znám. Badatel L. Tomší má za to, že jím byl místní liberecký varhanář **Johann Jacob Josef Richter** (působil zde v letech 1709 – 35), který za ně měl dostat 1 800 zlatých. Staré Dackherrovy varhany byly poté rozebrány, funkční části použity jako jakási stavebnice pro „nové“, pochopitelně menší varhany do již jmenovaného Křížového kostela. Zmíněný L. Tomší dále shledává, že nové (Richterovy) varhany byly již o devět let později r. 1740 opravovány pražským varhanářem **Ferdinandem Bedřichem Semrádem** (činný 1733 – 1777, významný tvůrce mnoha skvělých nástrojů). Varhany byly dále opraveny r. 1751 – prameny hovoří o neznámém pražském mistru (byl to někdo jiný než Semrád?) – a ještě r. 1787. První dvě opravy se uskutečnily v nezvykle krátkém mezidobí 20 let. Příčin mohlo být několik – buď byla původní stavba nástroje nekvalitní, nebo tu byla snaha o „vylepšení“.

Roku 1730 je původní farní „Starý kostel“ Sv. Antonína povýšen na děkanský. Prvním děkanem je jmenován též rok Johann Christoph Seidemann. Chrám byl r. 1733 – 5 směrem k východu rozšířen o příčnou loď a prodloužen o nový presbytář. Pojdme však k našim chorregentům ...

Všichni varhaníci, o kterých byla dosud řeč, jsou v pramenech zmiňováni jako kantoři. Už jsme uvedli, že v tehdejší době bylo povolání školního učitele, tedy kantora, pevně spojeno s povinností hry na varhany v kostele, potažmo péči o chránovou hudbu jako celek. Později dostali „pomocníky“. Lze říci, že tehdy se začalo rýsovat rozdělení úloh v hudebním „provozu“ kůru. Z kantorů se posléze stali chorregenti, dnešní ředitelé kůru, z pomocníků pak organisti, česky varhaníci. V Liberci se

ministry a diplomaty tak, jako potlačení řádu, který byl přeci jedním z mnohých. S úžasem se dovídáme, jak se v Římě konaly schůze za účasti vysokých prelátů, na kterých se osnovaly plány proti řádu.

Příležitosti a záminky pro potlačení řádu byly různé. V Portugalsku si vzali za záminku indiánskou vzpouru v Brazílii, ve Španělsku to bylo spiknutí proti králi, v němž doopravdy nikdo nevěřil, ve Francii bankrot prokurátora jezuitské misie na ostrově Martinique, z něž byl obviněn celý řád, aniž by mu byla dána možnost deficit krýt. Dále si jezuité ve Francii znepřátelili královský dvůr kritikou rozmařilého života krále Ludvíka XV., obklopeného přepychem, harémem milenek a nemanželských dětí. Jezuitští zpovědníci odmítali udělovat rozhřešení královým milenkám a tím si znepřátelili tu nejznámější z nich, madame de Pompadour. Ta využila neúspěšného pokusu o atentát na krále a vynucovala mučením na pachateli doznání, že byl naveden jezuitu. Atentátník to nepotvrdil, ale dvůr to bral jako hotovou věc. Státním zákonem z r. 1762 byl proto jezuitský řád zrušen, jeho členům bylo však dovoleno, aby jako diecézní kněží zůstali v zemi, když už před tím byli jezuité z Portugalska deportováni do církevního státu a španělští jezuité na Korsiku.

Předchůdce již zmíněného Klementa XIV., Klement XIII., se postavil na odpor. Vydal bulu, v níž řádu vzdal chválu a znovu jej potvrdil. Přesto však nedokázal zabránit zrušení řádu v Portugalsku, Španělsku, Neapolsku a ve Francii. V konkláve po jeho smrti hrála r. 1769 jezuitská otázka klíčovou roli, vlády vyvíjely na kardinály neslýchaný nátlak. Zvolený Lorenzo Ganganelli jako Klement XIV. budil naději že jezuitu zruší, ačkoliv se nedal získat pro výslovný slib pod podmínkou svého zvolení.

Francie, Španělsko a Portugalsko naléhali čím dál víc na papeže, aby řád zrušil s definitivní platností, a nepokrytě dávali najevo, že jsou ochotny spor vyhrát až na ostří nože. Zbývalo jen získat souhlas rakouské císařovny Marie Terezie, která byla velkou příznivkyní řádu. Na naléhání

svého manžela, Františka Štěpána Lotrinského a kancléře Václava Antonína Kounice, mj. oba náleželi k zednářským lóžím, se připojila k požadavku na zrušení řádu. Jedním z rozhodujících důvodů bylo také to, že v r. 1770 provdala dceru Marii Antoinettu za francouzského následníka trůnu a nechtěla si rozladit vlády těchto zemí.

Ihned po zveřejnění buly provedli katoličtí vládcí Evropy patřičná opatření. Ano, katoličtí, neboť v protestantském Prusku mohli jezuité po odložení řádového oděvu působit i nadále. Stejně tak i v pravoslavném Rusku byli jezuité ušetřeni perzekucí, **carevna Kateřina II.** si plně uvědomovala vysokou hodnotu jejich školství a proto nedovolila na svém území publikovat papežský zákaz. Mezi lety 1773 – 1815 se Rusko dokonce stalo vyhledávaným řádovým shromaždištěm a centrem celé organizace. Víceprovinciál řádových domů v Rusku se papeže dotazoval, zda působení řádu v Rusku neodsuzuje a zdali nemá námitek, aby se tam uchýlili

partnerství člověka s kýmkoli a čímkoli – s jiným člověkem či více lidmi opačného či stejného pohlaví – i jiné nápady si lze libovolně vymýšlet – na tom levici nezáleží. Je jen otázkou času, než někoho z levice napadnou.

br. Felix OFM / Karel Korous

ZÁKAZ KLONOVÁNÍ LIDÍ DEKLARACE OSN O KLONOVÁNÍ LIDÍ z 8. BŘEZNA 2005

Valné shromáždění,
připomíná svou resoluci 53/152 z 9. 12. 1998, kterou přijalo universální deklaraci o lidském genomu a lidských právech, a schvaluje Deklaraci Spojených národů o klonování lidí, jako dovětek k předešlé resoluci.

Dovětek Deklarace Spojených národů o klonování lidí

Valné shromáždění
- vedeno cíly a principy Charty Spojených národů,

- připomínajíc Universální deklaraci o lidském genomu a lidských právech, přijatou společným shromážděním vzdělávací, vědecké a kulturní organizace OSN 11. 11. 1997, a to zvláště jejího článku 11, který stanoví, že techniky, které jsou v rozporu s lidskou důstojností, jako je reproduktivní klonování lidí, nebudou dovoleny,

- připomínajíc též svou resoluci 53/152 z 9. 12. 1998, kterou schválilo Universální deklaraci o lidském genomu a lidských právech,

- vědomo si etických dopadů, které určité postupy prudkého pokroku věd pracujících s životem mohou vyvolat s ohledem na lidskou důstojnost, lidská práva a na fundamentální svobody jedinců,

- znovu potvrzujíc, že postupy věd pracujících s životem se musí snažit nabídnout pomoc v utrpení a zlepšit zdraví jedinců a všech lidí vůbec,

- zdůrazňujíc, že podpora vědeckého a technického pokroku ve vědách pracujících s životem se musí dít cestou, která zaručuje ohled na lidská práva a prospěch všech,

- pamětlivo závažných lékařských, léčebných, psychologických a společenských nebezpečí, které klonování lidí může způsobit dotčeným jedincům a také uvědomujíc si nutnost zamezit používání žen,

- přesvědčeno o naléhavosti zabránit možným nebezpečím klonování lidí pro lidskou důstojnost,

slavnostně prohlašuje toto:

a) Členské státy jsou vyzvány, aby přijaly všechna opatření nezbytná k ochraně náležitě lidského života v postupech věd pracujících s životem;

b) Členské státy jsou vyzvány zakázat všechny druhy klonování lidí, neboť jsou neslučitelné s lidskou důstojností a ochranou lidského života;

c) Členské státy jsou dále vyzvány, aby přijaly opatření nezbytná k zákazu používat postupy genetického inženýrství, které by mohly být v rozporu s lidskou důstojností;

d) Členské státy jsou vyzvány, aby přijaly opatření proti používání žen v technikách věd pracujících s životem;

e) Členské státy jsou také vyzvány, aby přijaly a ihned zavedly státní zákonodárství ke splnění bodů a) až d);

f) Členské státy jsou nadto vyzvány, aby ve svém financování lékařského výzkumu, včetně věd pracujících s životem, vzaly v potaz naléhavé globální záležitosti, jako jsou HIV/AIDS, tuberkulóza a malárie, které postihují hlavně rozvojové země.

Je to monumentální vítězství celosvětového hnutí pro život. Do čela zemí žádajících zákaz se postavila Kostarika, návrh předložil Honduras. Hlasování jednotlivých zemí uvádíme v příloze. Upozorňujeme zejména na to, že Česká republika, jejíž ministrem zahraničních věcí je nyní pan Cyril Svoboda, člen předsednictva KDU-ČSL, hlasovala PROTI této deklaraci a to dokonce dvakrát – napřed v právním výboru 18. února 2005 a pak i ve Valném shromáždění. Belgie, Singapur a Velká Británie v debatě chtěly zakázat jen to klonování, jehož výsledkem by byl narozený živý člověk.

Příloha

Hlasování o Deklaraci o klonování lidí:

Pro (84 států):

Afgánistán, Albánie, Andorra, Austrálie, Rakousko, Bahrajn, Bangladeš, Belize, Benin, Bolívie, Bosna a Hercegovina, Brunei Darussalam, Burundi, Chile, Komory, Kostarika, Pobřeží slonoviny, Chorvatsko, Demokratická republika Kongo, Džibuti, Dominikánská republika, Ekvádor, Salvador, Rovnická Guinea, Eritrea, Etiopie, Gruzie, Německo, Grenada, Guatemala, Guyana, Haiti, Honduras, Maďarsko, Irák, Irsko, Itálie, Kazachstán, Keňa, Kuvajt, Lesotho, Libérie, Lichtenštejnsko, Madagaskar, Malta, Marshallovy ostrovy, Mauritius, Mexiko, Federativní státy Mikronésie, Monako, Maroko, Nicaragua, Palau, Panama, Paraguay, Filipíny, Polsko, Portugalsko, Katar, Rwanda, Saint Kitts and Nevis, Svátá Lucie, Svátý Vincent a Grenadiny, Samoa, San Marino, Svátý Tomáš a Príncipe, Saudská Arábie, Sierra Leone, Slovensko, Slovinsko, Šalomounovy ostrovy, Sudán, Surinam, Švýcarsko, Tádžikistán, Makedonie, Východní Timor, Trinidad a Tobago, Uganda, Spojené arabské emiráty, Tanzánie, USA, Uzbekistán, Zambie.

Proti (34 států): Bělorusko, Belgie, Brazílie, Bulharsko, Kambodža, Kanada, Čína, Kuba, Kypr, **Česká republika, Korejská lidově demokratická republika,** Dánsko, Estonsko, Finsko, Francie, Island, Indie, Jamaika, Japonsko, Laos, Lotyšsko, Litva, Lucembursko, Nizozemsko, Nový Zéland, Norsko, Korejská republika, Singapur, Španělsko, Švédsko, Thajsko, Tonga, Velká Británie.

Zdrželo se (37 států): Alžírsko, Angola, Argentina, Azerbajdžán, Bahamy, Barbados, Burkina Faso, Kamerun, Kapverdy, Kolumbie, Egypt, Indonésie, Irán, Israel, Jordánsko, Libanon, Malajsie, Maledivy, Mongolsko, Myanmar, Namíbie, Nepál, Omán, Pákistán, Moldavsko, Rumunsko, Srbsko a Černá Hora, Somálsko, Jižní

Afrika, Srí Lanka, Sýrie, Tunisko, Turecko, Ukrajina, Uruguay, Jemen, Zimbabwe.

Nezúčastnily se: Antigua a Barbuda, Arménie, Bhutan, Botswana, Středoafriická republika, Čad, Kongo, Dominika, Fidži, Gambie, Ghana, Řecko, Gabun, Guinea, Guinea-Bissau, Kiribati, Kyrgyzstán, Libye, Malawi, Mali, Mauretánie, Mozambik, Nauru, Niger, Nigérie, Papua Nová Guinea, Peru, Ruská federace, Senegal, Seychely, Svazijsko, Togo, Turkmenistán, Tuvalu, Vanuatu, Venezuela, Vietnam.

OSN

Překlad z anglického znění
br. Felix OFM

EUROÚSTAVA: ZÁVRATNÁ RYCHLOST MŮŽE ZPŮSOBIT VÁŽNÉ NEHODY

Posílení kompetencí některých orgánů EU může ohrozit suverenitu jednotlivých členských států

Text projevu MUDr. Anny Záborské, slovenské poslankyně Evropského parlamentu a předsedkyně jeho Výboru pro ženská práva a rovnost pohlaví, který přednesla na plenárním zasedání Evropského parlamentu ve Štrasburku 11. ledna 2005.

Vážené dámy a pánové,

odmítám totalitní režimy. Rodina mojí babičky našla smrt v nacistických plynových komorách. Můj otec byl vězněn komunistickým režimem. Krví jsme zaplatili naši angažovanost za svobodu svědomí, kterou pro nás ztělesňovala Evropa jako naděje na demokracii, svobodu myšlení, náboženskou svobodu a svobodu svědomí. Věřím, že nikdo z vás mě nebude pokládat za protievropanku, když položím několik otázek:

- Proč se Evropský parlament k Ústavě vyslovuje dříve, než občané jednotlivých států?

- Potřebujeme Evropu organizovat Ústavou?

- Svrchovanost členských států by neměla být ohrožená. Když Ústava posiluje úlohu parlamentu, ale nedefinuje kompetence Evropského soudního dvora, nenarušuje tím rovnováhu mezi institucemi?

- Rozhodnutí tohoto soudu budou přímo vnucovány orgánům Unie i členským státům bez možnosti odvolání se. Evropský soud bude osvobozen od jakékoliv kritiky. Můžeme se tvářit, že to nevidíme? Návrh „Ústavy“ neobsahuje záruky, že si Evropský soudní dvůr nepřivlastní některé z výlučných kompetencí suverénních států i proti jejich národním ústavám.

- I kdyby se po volbách změnila většina v tomto parlamentu a zároveň by se změnilo složení Rady, na změnu politiky bude potřebná dvojíta jednomyslnost. A já se ptám: bude takováto Unie schopná vývoje, když její směřování bude dané Ústavou? Naše civilizace se rozvinula na křesťanských kořenech. Když „Ústava“ odmítá uznat tento

historický fakt, vnáší do společenského života znepokojení. Pod maskou tolerance vzniká nová ideologie.

- Máme stavět evropský dům na překroucené historii?

- Je pravdou, že bez této „Ústavy“ by byla myšlenka jednotné Evropy mrtvá? Vůbec ne. Avšak postupujme malými kroky, protože umělé zvyšování rychlosti integrace je nebezpečné. Moji voliči mi dali svou důvěru a já chci konat v Evropě tak, aby všichni, včetně těch nejmenších, nejslabších a nejubožejších, byli v ní akceptováni a našli si v ní své místo.

Vážení kolegové, v demokratické Evropě respektuji při hlasování svobodu svědomí!

MUDr. Anna Záborská

HISTORIE

VZTAH CÍRKVE A STÁTU

ZRUŠENÍ JEZUITSKÉHO ŘÁDU

Dominus ac redemptor noster, Pán a Vykupitel náš. Tak vznešené zněla 21. července 1773 úvodní slova buly papeže Klimenta XIV., kterou byl zrušen jezuitský řád. Papež vzpomíná v textu buly svého dávného předchůdce na svatopetrském stolci Klimenta V., jenž roku 1312 zrušil templářský řád, podobně jako další papežové zamezili činnosti jiným, nyní už méně známým církevním společenstvím. Dále Kliment XIV. s uznáním vzpomíná, jak byl jezuitský řád zřízen sv. Ignácem „ke spáse duší, k obrácení kacířů a zvláště pohanů a konečně k většímu rozšíření zbožnosti i k povznesení a rozkvětu náboženství.“ Chvályhodný úmysl Ignácův se však během času zkalil: „... nicméně v této společnosti skoro od počátku jejího vzrůstalo se rozličné sémě nesvornosti a žárlivosti, netoliko mezi členy samými, nýbrž i proti jiným řeholím, proti světskému kněžství, proti akademiím, universitám, veřejným školám, ano i proti samým mocnářům, do jejichž zemí společnost ta byla přijata.“

Pokud byl člověk vychovaný komunistickým školstvím, formovaný

ateistickým prostředím a sečtělý romány Jiráskovými a epigramy K. H. Borovského, nemůže se slovy Klimenta XIV. nic jiného než souhlasit, ale i tak se podívá poslední části citované buly, slovům „... ano i proti samým mocnářům, ...“.

Připomeňme si, že v 18. století, jak už bylo řečeno ve dvou posledních číslech Obrázku, se v Evropě začalo rozšiřovat osvícenství a s ním ruku v ruce „svobodné“ zednářství. Zednářské lóže byly semeništem osvícenské filozofie a kromě samotných filozofů do nich vstupovali příslušníci šlechty a panovnických domů a též množství duchovních osob, především z řad vysokého kléru. Nepřekvapuje proto, že v této době byla kazatelna v kostele místem, odkud se už začaly běžně hlásat osvícenské teorie.

Nové duchovní proudění hledalo pole působnosti a našlo je v potírání jezuitského řádu, který pevně setrval na pravdivé víře a u něhož tyto novoty oprávněně budily obavy. O zaslepenosti osvícenské propagandy hovoří i fakt, že řád neměl zdaleka takovou moc, jaká mu byla připisována. V polovině 18. století mělo Tovaryšstvo Ježíšovo asi 22 tisíc členů, z nichž polovina byli novicové, klerikové a laičtí bratři. Boj proti Turkům v jeho nejtěžších dobách nezaměstnával

TEST PRO DOSPĚLÉ

1. Co rozumíme pod pojmem dispens?
2. Jak zní patero církevních přikázání?
3. Co to znamená, když je na kříži napsáno INRI?
4. Co to byla Šmalkaldská liga?
5. Kdo a kdy založil Církev československou-husitskou?
6. Existuje také svátostné manželství na dobu určitou nebo církevní rozvod? A proč?
7. Co to je zázrak?
8. Jaký význam má slovo *Anděl*?
9. Jakými slovy založil Kristus svou Církev?
10. Vyjmenujte všechny biskupské insignie?

LIBERECKÝ ÚSMĚV

Přijde zlodějíček ke zpovědi.

Aniž to kněz zpozoruje, ukradne mu hodinky.

„Otče, chtěl bych se vyzpovídat.“

„Co náš na srdci, bratře?“

„Otče, kradl jsem.“

„A co jsi ukradl, bratře.“

„Otče, ukradl jsem hodinky.“

„Tak je především vrať, bratře.“

„Tady máte hodinky.“

„Já je nechci, bratře.“

„Otče, ale ten dotyčný ty hodinky nechce.“

„Tak si je tedy nech, bratříčku, a za pokání ...“

Cestující v letadle se obrátí na letušku:

„Nezdá se vám, slečno, že letíme nějak nízko?“

„Proč myslíte?“

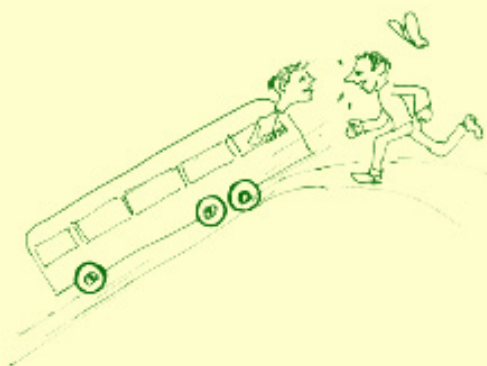
Já jen,“ vysvětloval, „že před chvílí za oknem plavala ryba.“

Za rozjíždějícím se autobusem utíká muž.

Autobus stále zrychloval.

„Haló pane,“ volal škodolibě pootevřeným oknem jeden z cestujících, „nás už nechytíte.“

„Doufám, že jo,“ sípal muž, „já jsem totiž řidič.“

P. Antonín Sedlák s kol.
Ilustrace
br. Michal OFM

BŮH JE AUTOR SVOBODY ČLOVĚKA

V tento den, předepsaný zákonem a spojený s oslavou, si připomínáme trvalou moudrost naší ústavy a hloubku závazků, které spojují naši zemi. Jsem vděčný za důstojnost této chvíle, vědom významnosti doby, v níž žijeme, a rozhodnut dostát přísaze, již jsem před vámi složil.

Když se teď tady setkáváme podruhé, nikoli slova, jež já vyslovím, nýbrž historie, již jsme zažili, určuje naše povinnosti. Po dobu půlstoletí bránila Amerika naši svobodu tak, že držela stráž na vzdálených hranicích. Po krachu komunismu nastala léta relativního klidu, léta odpočinku, léta prázdnin – a pak přišel den ohně.

Spatřili jsme svou zranitelnost – a rovněž její nehlubší zdroj. Neboť pokud se celé oblasti světa zmítají v zášti a tyranii – vystaveny ideologiím, jež živí nenávist a omlouvají vraždy – násilí se bude hromadit, znásobovat ve své ničivé síle, překračovat i ty nejtřeštěnější hranice a představovat smrtelnou hrozbu. Jen jediná síla existuje v dějinách, jež je s to prolomit vládu nenávisti a zášti, odhalit falešné nároky tyranů a odměnit naději slušných a tolerantních lidí – a tou je síla lidské svobody.

Události a zdravý rozum nás vedou k jedinému závěru: přežití svobody v naší zemi stále více závisí od úspěchu svobody v jiných zemích. Nejlepší nadějí pro mír v našem světě je rozšíření svobody po celém světě.

Životní zájmy Ameriky a naše nehlubší přesvědčení jsou nyní totožné. Již ode dne založení naší země jsme proklamovali, že každý muž a žena na této planetě mají svá práva, svou důstojnost a nezadatelnou hodnotu, protože jsou stvořeni k obrazu Stvořitele nebe i země. Po celé generace jsme vyhlášovali důležitost toho, aby si lidé vládli sami, neboť nikdo není způsobilý být pánem a nikdo si nezaslouží být otrokem. Šíření těchto ideálů je posláním, které stvořilo náš národ. Je to čestný a hrdinský čin naší otců. A v současnosti je to i naléhavý požadavek naší národní bezpečnosti a volání dnešní doby.

Tudíž jest politikou Spojených států požadovat a podporovat růst demokratických hnutí a institucí v každém národě a kultuře s tím, že konečným cílem jest ukončení tyranie v našem světě.

Není to v první řadě úkol pro zbraně, i když sebe a své přátele budeme bránit i silou zbraní, bude-li to nezbytné. V důsledku její samotné přirozenosti, svobodu si musí zvolit a bránit samotní občané, jakož ji i udržovat prostřednictvím vlády práva a ochrany menšin. A když duše národa konečně promluví, instituce, které vzniknou, mohou odrážet zvyklosti a tradice velmi odlišné od těch našich. Amerika nebude vnucovat svůj styl vlády nikomu, kdo jej nechce. Místo toho našim cílem je pomoci druhým nalézt svůj hlas, získat svou vlastní svobodu a jít svou cestou.

Velkolepý cíl ukončit tyranii je společnou prací pro mnoho generací. Obtížnost tohoto úkolu není výmluvou proto, abychom se mu vyhnuli. Vliv Ameriky není neomezený, ale našťastí pro utlačované, vliv Ameriky je značný a my jej s důvěrou použijeme ve prospěch svobody.

Mou nejvážnější povinností je chránit tuto zemi a její lid před dalšími útoky a narůstajícími hrozbami. Jistí lidé se nerozumně rozhodli pokoušet odhodlanost Ameriky a shledali ji pevnou.

Neustále budeme každému vládci a každé zemi objasňovat volbu, před níž stojí: mravní volbu mezi útlakem, jenž je vždy špatný, a svobodou, jež je věčně správná. Amerika se nebude tvářit, že věznění disidenti preferují své vlastní okovy, anebo že ženy vítají ponižování a nevolnictví, anebo že kterákoli lidská bytost touží žít vydaná napospas grázlům.

Budeme povzbuzovat ostatní režimy k reformám tím, že jim dáme najevo, že dobré vztahy s námi si od nich vyžadují slušné zacházení s vlastními občany. Naši politiku povede víra Ameriky v lidskou důstojnost, avšak práva musejí být víc, než jen neochotnými ústupky diktátorů; jsou zajištěna jen prostřednictvím svobodného vyjadřování nesouhlasu a spoluúčasti ovládaných na vládě. V dlouhodobé perspektivě není spravedlnost bez svobody a nemůžou být žádná lidská práva bez toho, že by lidé byli svobodní.

Vím, že někteří zpochybňují globální přitažlivost svobody – i když právě nyní v dějinách, po čtyřech dekádách toho nejrychlejšího rozšiřování svobody, jaké jsme kdy zažili, je zvláštní mít pochybnosti. Ze všech lidí právě Američané by neměli nikdy být překvapeni mocí našich ideálů. Volání svobody nakonec dolehne ke každé mysli a ke každé duši. Nepřijímáme existenci trvalé tyranie, neboť nepřijímáme možnost trvalého otroctví. Svoboda přijde k těm, kdo ji milují.

Amerika dnes opět promlouvá k národům světa:

- Všichni, kdo žijí v tyranii a beznaději, mají vědět: Spojené státy nebudou pomíjet váš útlak, nebo omlouvat vaše utlačovatele. Když povstanete za svou svobodu, budeme stát s vámi.

- Demokratičtí reformátoři, kteří čelí represí, vězení nebo exilu, mají vědět: Amerika ve vás vidí ty, jimž opravdu jste: budoucí vůdce svých svobodných zemí.

- Vládcové nezákonných režimů mají vědět, že stále věříme v totéž co Abraham Lincoln: „Ti, kdo upírají svobodu ostatním, si ji sami nezaslouží;“ a ani, jelikož jsme všichni podřízeni vládě spravedlivého Boha, si ji nemohou dlouho udržet.“

- Vůdcové vlád s dlouhodobými zvyklostmi ovládat své podřízené mají vědět: abyste svým lidem mohli sloužit, musíte se naučit jim důvěřovat. Vydejte se na tuto cestu pokroku a spravedlnosti a Amerika bude po ní kráčet spolu s vámi.

- A všichni spojenci Spojených států mají vědět: ctíme vaše přátelství, spoléháme na vaše rady a závisíme na vaší pomoci. Rozpory mezi svobodnými zeměmi jsou prvotním cílem nepřátel svobody. Společné úsilí svobodných národů při podpoře demokracie je prvním krokem k porážce našich nepřátel.

PRAVIDELNÁ PŘÍLOHA OBRÁZKU LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

TEST PRO DĚTI DO 13 LET

1. Co to je modlitba?

- a) Říkanka nebo básnička.
- b) Důstojný rozhovor s Bohem.
- c) Je to pověra.

2. Kdo jsou křesťané?

- a) Lidé, kteří jsou pokřtěni, věří v Pána Ježíše, snaží se zachovávat Desatero a konat dobré skutky.
- b) Společnost pro zachovávání lidových zvyků.
- c) Spolek pro ochranu lidských a zvířecích práv.

3. Proč Pán Ježíš založil Církev?

- a) Aby mohl porazit všechny farizeje a učitele Zákona.
- b) Aby každý apoštol mohl zemřít mučednickou smrtí.
- c) Aby o něm věrohodně a pravdivě předávala poselství všem národům ve všech dobách.

4. Kdo koho zabil?

- a) Kain zabil Ábela.
- b) Ábel zabil Kaina.
- c) Mojžíš zabil Kaina i Ábela.

5. Co to je Bible?

- a) Kniha krásných dávných pověstí a bájí.
- b) Inspirované slovo Boží.
- c) První manifest KSČM s názvem: Kdo zná Bibli, věří v Krista, to je pravý komunista.

6. Která svatá měla šest očí?

- a) Kudlanka Nábožná.
- b) Holka Modrooká.
- c) Svatá Rodina.

7. Proč se uděluje křest?

- a) Aby malé děti neplakaly a byly hodné.
- b) Aby byl smyt dědičný hřích.
- c) Aby člověk nebyl moc nemocný a vždycky měl dobré zaměstnání.

8. Co to je doba postní?

- a) Doba pokání a nápravy života, kdy se připravujeme na Kristovo vzkříšení.
- b) Doba radostného očekávání seslání Ducha Svatého.
- c) Jediná doba, kdy nesmíme konat dobré skutky.

9. Kdo založil muslimské náboženství?

- a) Mohamed.
- b) Sv. Ignác z Loyoly.
- c) Alexander Makedonský.

10. Jak se jmenovala Izákova manželka?

- a) Rebeka.
- b) Sára.
- c) Ráchel.

Dnes se také znovu obracím ke svým spoluobčanům:

Vás všechny jsem žádal o trpělivost při plnění těžkého úkolu, jímž je zajistit bezpečí Americe, a vy jste mi ji poskytli v hojné míře. Naše země přijala závazky, jímž je těžké dostát a jichž by bylo nečestné se oprostit. Protože jsme však jednali v souladu s velkou osvoboditelskou tradicí naší země, desítky milionů lidí dosáhli svou svobodu. A jak naděje živí další naději, miliony lidí dalších ji ještě dosáhnou. Svým úsilím jsme rovněž zažehli plamen – plamen v myslích lidí. Hřeje ty, kdo cítí jeho sílu, a pálí ty, kdo bojují proti jeho postupu, a jednoho dne tento nezkrotný oheň svobody dosáhne až do těch nejtemnějších koutů světa.

Několik Američanů vzalo v této věci na sebe ty nejtěžší povinnosti – tichou práci v diplomacii a zpravodajských službách, idealistickou práci napomoci vzniku svobodných vlád, nebezpečnou a nezbytnou práci bojovat proti našim nepřítelům. Někteří z nich prokázali svou oddanost naší zemi svou smrtí, jež byla pocoutou celým jejich životům. A my budeme vždy cítit jejich jména a oběti, jež přinesli.

Všichni Američané byli svědky tohoto idealismu a někteří vůbec poprvé. Obracím se na naše nejmladší občany, aby věřili svým vlastním očím. Shlédlí jste tvář povinnosti a oddanosti v odhodlaných obličejích našich vojáků. Shlédlí jste, že život je křehký, zlo je skutečné a odvaha triumfuje. Rozhodněte se pro službu věci větší, než jsou vaše touhy, širší než jste vy – a za svůj život přispějete nejen k bohatství své země, ale i k jejímu charakteru.

Amerika má potřebu idealismu a odvahy, neboť máme jednu zásadní práci zde doma – nedokončenou práci americké svobody. Ve světě, jenž směřuje ke svobodě, jsme rozhodnutí ukázat smysl a příslib svobody.

V americkém ideálu svobody občané nalézají důstojnost a zajištěnost ekonomické nezávislosti, nikoli lopocení na hranici živoření. To je ta širší definice svobody, jež inspirovala Homestead Act, Social Security Act a G. I. Bill of Rights. Nyní tuto vizi rozšíříme tím, že zreformuje ony instituce tak, aby sloužily potřebám dneška. Abychom všem Američanům zajistili podíl na příslibu a budoucnosti naší země, zavedeme ty nejvyšší standardy do našich škol a vybudujeme společnost vlastníků. Rozšíříme vlastnictví domů a podniků, duchodových účtů a zdravotního pojištění, čímž připravíme naše lidi pro život ve svobodné společnosti. Tím, že učiníme každého občana pánem svého osudu, poskytneme každému Američanovi větší svobodu od nouze a strachu, jakož i učiníme naši společnost více prosperující, spravedlivou a rovnou.

V americkém ideálu svobody závisí veřejný zájem na osobním charakteru – na poctivosti, toleranci k druhým a vládě svědomí v našich vlastních životech. Vláda, v níž si lidé vládnou sami, spoléhá v posledku na to, že každý si bude vládnout sám sobě. Charakter člověka vytváří rodina, podporují standardy místní komunity a v našem celostátním životě udržují pravdy Sinaje, Horského kázán, slov Koránu a různých vír našeho lidu. Američané v každé generaci krácejí vpřed tím, že přijímají za své vše, co je dobré a pravdivé a co bylo nahlédnuto již předtím – ideály spravedlnosti a dobrého chování, jež jsou tytéž včera, dnes a navždy.

V americkém ideálu svobody je garance práv jednotlivce zušlechtěna jeho službou, soucitem a srdečností vůči slabým. Svoboda pro všechny neznamená samostatnost jedněch od druhých. Naše země spoléhá na muže a ženy, kteří se ohlížejí po svých sousedech a láskou zahrnují ty ztracené. Američané, věrni sami sobě, si váží života, který vidí ve svých bližních, a vždy si musejí být vědomi, že i ti nechtění mají svou hodnotu. A naše země se musí oprostit od všech zvyklostí rasismu, neboť nelze zároveň nést vpřed poselství svobody se zátěží bigotnosti.

Z pohledu jediného dne, dokonce i dne tak slavnostního jako je tento, se zdají být problémy a otázky, jež stojí před naší zemí, jako nesčetné. Z hlediska staletí však ty otázky, jež jsou na nás kladeny, jsou zúžené a nemnohé. Posunula naše generace vpřed věc svobody? A posloužil tomu náš charakter?

Tyto otázky, jež nás soudí, nás zároveň sjednocují, neboť Američané všech stran a původů, Američané volbou či rodem, jsou spolu k sobě svázáni ve věci svobody. Zažili jsme rozpory, jež je nutné překonat, abychom mohli kráčet vpřed v naší velké záležitosti – a já se budu v dobré víře snažit je překonat. Avšak tyto rozpory nedefinují Ameriku. Když svoboda byla napadena, zakusili jsme jednotu a soudržnost našeho národa a naše odpověď přišla jako jeden hlas z jednoho srdce. A tutéž jednotu a hrdost můžeme cítit vždy, když Amerika jedná pro dobro, jež oběti neštěstí obdrží, nespravedliví jsou postaveni před spravedlnost a nesvobodní jsou osvobozeni.

Kráčíme vpřed s naprostou důvěrou v konečný triumf svobody. Nikoli proto, že dějiny se odvíjejí podle železných zákonů nevyhnutelnosti; jsou to lidská rozhodnutí, jež hýbou událostmi. Nikoli proto, že bychom se považovali za vyvolený národ; to Bůh hýbá a vybírá si, jak On chce. Máme důvěru proto, že svoboda je trvalou nadějí lidstva, žízní i v těch nejtemnějších místech, toužením duše. Když naši otcové zakladatelé deklarovali nový řád věků; když vojáci ve vlně za vlnou umírali za unii založenou na svobodě; když občané v nenásilném rozhořčení pochodovali pod praporem „Svobodu nyní“ – všichni z nich jednali na základě odvčké naděje, jež má být naplněna. V dějinách dochází k odlivu i přílivu, pokud jde o spravedlnost, ale dějiny mají i svůj viditelný směr, daný svobodou, a Autorem svobody.

Když byla Deklarace nezávislosti poprvé přečtena veřejně a Zvon svobody zazněl na její oslavu, jeden svědek řekl: „Znělo to, jako by to mělo znamenat něco.“ V naší době to stále něco znamená. V tomto mladém století, Amerika zvěstuje svobodu po celém světě a všem jeho obyvatelům. Posílení – podstoupivši zkoušku, nikoli však unaveni – jsme připraveni na ty největší úspěchy v dějinách svobody.

Ať vám Bůh žehná a ať dohlíží na Spojené státy americké.

George W. Bush, 2. inaugurační projev 20. leden 2005

Překlad a zvýraznění MUDr. Roman Joch

Farnost Vratislavice nad Nisou

V neděli 17. 4. 2005 od 19.00 proběhne ve farním sále kaple Vzkříšení ve Vratislavicích koncert jazzové hudby Nice Work If You Can Get It. Účinkují: Jakub Šafr Quartet a Petra Erneyiová. ...

Každým rokem se naše farnost vydává začátkem května na farní výlet. Ani letos tomu nebude jinak. V sobotu 7. 5. 2005 vyrazíme poznávat krásy naší vlasti, tentokrát na Mladoboleslavsko.

Ačkoliv letos svatodušní svátky vycházejí, alespoň pro nás, na nepříliš vhodné datum, přesto se uskuteční již počtvrté v řadě svatodušní pochod. Začínáme v pátek 13. 5. 2005 večer pravděpodobně ve Vsi. V sobotu se pak vydáme na pochod směr Frýdlant v Čechách. Celý pochod zakončíme večer svatodušní vigilií v kapli Vzkříšení u nás ve Vratislavicích.

duchovní správci

BOHOSLUŽBY VE FARNOSTECH

Farnost arciděkanství Liberec

kostel Panny Marie Neposkvrněné a Královny andělů – U Obrázku

V sobotu 23. 4. 2005 se bude jako každý rok sloužit U Obrázku od 17.00 mše svatá pro skauty a skautky.

Na další mši svatou U Obrázku v tomto roce, která bude 8. května 2005 v 16.00, byl pozván strahovský opat P. Michal Pojezdny OPraem. z Prahy. Tato mše svatá bude obětovaná za naše maminky.

Farnost děkanství Liberec – Rochlice

kostel Sv. Jana Křtitele

pravidelné bohoslužby

pondělí	17.00
středa	17.00
čtvrtek	17.00
pátek	17.00
sobota	08.00
neděle	10.00

duchovní správci

Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ 9.BŘEZNA AŽ 10.DUBNA 2005

Křtem byli mezi nás přijati:

Farnost Liberec-Ruprechtice

Jan Křtitel Brzek

Anežka Marešová

Štěpán Josef Mareš

Vendula Terezie Pierovská

Farnost Vratislavice nad Nisou

Anna Marie Josefa Heindorferová

Srdečně blahopřejeme

Svátost manželství přijali:

Farnost Liberec-Ruprechtice

Hynek Linhart a Dana Hladíková

Jan Tománek a Stanislava Tománková

Ke vzkříšení jsme vyprovodili:

Farnost Liberec-Ruprechtice

Josef Janeček (1908)

Text

duchovní správci

Zpracoval

Marek Křupka

OB RÁZEK

libereckých farností

Vydává Římskokatolická farnost v Liberci - Ruprechticích pro liberecké farnosti a ve spolupráci s nimi.

Vrchlického 81, PSČ 460 14, Liberec XIV - Ruprechtice, datum vydání: 17. 4. 2005

tel. 485 121 293, e-mail: liberec.ofm@quick.cz, doporučená cena 5,- Kč, za obsah odpovídá P. Antonín OFM

Foto na titulní straně - 7 (slovy sedm) a - dítě; k článku na s. 10n., Karel Korous

Internetové stránky libereckých farností: <http://www.rkc-lbe.cz>

Prosíme čtenáře o návrhy a názory (i kritické) k časopisu i jednotlivým článkům

V TOMTO ČÍSLE

ÚVODNÍK

NEBOJTE SE! JÁ JSEM S VÁMI, JAROSLAV ANDRŠ 3

PASTORACE

DATA JANA PAVLA II., JAN VOŽENÍLEK 3
 SLUŽBY A ÚŘADY V CÍRKVI (4), JAN VOŽENÍLEK 4
 NĚKOLIK AKTUÁLNÍCH ODKAZŮ, JAN VOŽENÍLEK 7
 INTERNETOVÝ KNIŽNÍ OBCHOD, JAN VOŽENÍLEK; BR. FELIX OFM 7
 ČTĚTE BIBLI, TAM TO VŠECHNO JE! RADIM JÁCHYM OFM 8
 PRÁVNÍ PŘEDPIS Z DOBY HOLOCAUSTU, PAVEL LANDA / REVUE CÍRKEVNÍHO PRÁVA 9

RODINA A ŠKOLA

O CHARITATIVNÍ PRÁCI V LIBERCI (16) MATEŘSKÉ CENTRUM
 A KLUB SENIORŮ EVANGELICKÉHO SBORU V LIBERCI, JAN ČAPEK 10
 POCHOD PRO ŽIVOT 2005
 - V LIBERCI, DAVID JECH 10
 - V PRAZE, ZDEŇKA RYBOVÁ 11
 ÚMLUVA O POTLAČOVÁNÍ OBCHODU S LIDM – GROSSOVA VLÁDA SE POKUSILA
 OD NÍ ODSTOUPIT, BOŽENA SCHMIDTOVÁ / RC MONITOR;
 BR. FELIX OFM; KAREL KOROUS; JOSEF JEŽEK 12
 DROGY – ZÁPADNÍ ANO, VÝCHODNÍ NE, ROMAN JOCH / HOSPODÁŘSKÉ NOVINY 14
 NOVELA ZÁKONA O CÍRKVÍCH, RC 29. 3. 2005 15

DĚTI A MLÁDEŽ

KATOLICKÉ SKAUTSKÉ ODDÍLY ICHTHYS OZNAMUJÍ, ČMELÁK; PUMA 15

HISTORIE

VZTAH CÍRKVE A STÁTU— JOSEFINISMUS, DAVID JECH 16
 VARHANY – KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE (8), PAVEL KOZOJED 19
 NĚCO Z POČÁTKŮ RUPRECHTICKÉ FARNOSTI, ANTONÍN 21

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

3. KVĚTEN – PŘÍLEŽITOST KE VZPOMÍNKÁM, VRATISLAV CVEJN 22
 NÁBOŽENSKÉ POSTAVENÍ LIBERCE V ČESKÉ REPUBLICE, JAN JEŽEK; JOSEF JEŽEK 23
 FARNÍ KNIHOVNA NA ARCIDĚKANSTVÍ, P. ANTONÍN SEDLÁK 26
 PÁTÝ BENEFIČNÍ KONCERT, ZDENĚK A RADOVAN SKALICKÝCH 27
 PŘEHLED AKTIVIT FARNOSTÍ 27
 BOHOSLUŽBY VE FARNOSTECH 28
 Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ 9.BŘEZNA AŽ 10.DUBNA 2005, MAREK KŘUPKA 28

PŘÍLOHA

SOUDY UKONČILY ŽIVOT PANÍ TERRI SCHIAVOVÉ
 VELIKONOČNÍ DRAMA, MICHAELA FREIOVÁ / RC MONITOR
 FEMINISMUS A HOMOSEXUÁLNÍ MENTALITA RODINY – DŮSTOJNOST ŽENY,
 JUDR. ING. JIŘÍ KARAS – POSLANEC PARLAMENTU ČR ZA KDU-ČSL / RC MONITOR

PRAVIDELNÁ PŘÍLOHA OBRÁZKU LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

TEST PRO DĚTI
 TEST PRO DOSPĚLÉ
 LIBERECKÝ ÚSMĚV

3 Skripta a učebnice
 4 B4 Bible - Starý zákon
 5 B5 Bible - Nový zákon
 9 T Teologické studie a církevní dok.
 6 H Homiletika
 7 K Katechetika
 8 Dm Duchovní život a modlitba
 10 Bl Beletrie
 11 U Umění a poezie
 12 Li Liturgika
 13 Kr Kristologie
 14 Mt Morální teologie
 15 Do Dogmatika
 16 Nl,Nb Německá literatura a Bible
 17 Mp Medicina a psychologie
 18 Ft Fundamentální teologie-věda a víra
 19 F Filosofie
 20 AV Audio - video media
 21 Z Životopisy
 22 D Dějiny
 23 Ma Manželství
 24 Ds Dospívání
 25 Dl Dětská literatura
 26 M Mariologie
 27 Tu Turistika a mapy

*P. Antonín Sedlák – správce knihovny
 Foto
 - Bohumila Netopilová se dvěma
 ze svých spolupracovnic*

PÁTÝ BENEFIČNÍ KONCERT

v kostele Sv. Bonifáce v Liberci-Dolním
 Hanychově se uskutečnil o velikonoční neděli
 27. března v 18 h.

Vystoupil na něm již podruhé (srov.
 Obrázek č. 12, roč. 2, 31. 10. 2004, s. 21)
 komorní soubor teplické konzervatoře
 Collegium Musica Antiqua, který se věnuje
 přednesu barokních skladeb současnými
 mladými hudebníky. Uměleckým vedoucím
 souboru je Lukáš Vytlačil. Soubor je
 variabilní, může hrát v různém obsazení od
 tria až po malý orchestr. V Dolním Hanychově
 vystoupilo devět jeho členů.

Koncert dobře zapadal do velikonoční
 atmosféry. Byl nazván Sacri affetti (Svaté
 kousky) a jednalo se skutečně o nádherné
 duchovní skladby z díla např.
 P. J. Vejvanovského, G. B. Pergolesiho,
 J. D. Zelenky a dalších. Některé skladby byly
 čistě instrumentální a jiné vokální

s instrumentálním doprovodem (sopránové
 a tenorové barokní árie). Obzvláště působivě
 znělo Laudate od A. Vivaldiho.

A závěr večera? Píseň „Ach, můj nejsladší
 Ježíši“ je v našem „společném zpěvníku
 českých a moravských diecézí“ jedinou od
 Václava Holana-Rovenského. Tento barokní
 varhaník a skladatel ji poprvé zveřejnil
 v Praze r. 1693 ve svém slavném kancionálu
 Kaple královská zpěvní a muzikální. Teplický
 soubor celou píseň přetiskl do programu,
 který dostal každý z asi stovky posluchačů
 koncertu. Byť tedy jde o píseň „postní“, celý
 kostel si ji spolu s mladými konzervatoristy
 na závěr setkání s radostí zazpíval.

Vybrané finanční prostředky budou
 využity na opravy kostela Sv. Bonifáce. Na
 měsíc červen je již naplánován další benefiční
 koncert, v pořadí již šestý, s jehož termínem
 a programem Vás včas seznámíme.

Zdeněk a Radovan Skalických

PŘEHLED AKTIVIT FARNOSTÍ

Farnost arciděkanství Liberec

V případě slušného počasí – a to určitě
 bude – chceme strávit večer 30. dubna 2005
 při ohničku a všem, co k tomu patří na
 zahradě fary v Liberci, Kostelní ul.
 Zájemce srdečně zveme!

Farnost děkanství Liberec – Rochlice

Víkend pro mládež ve dnech 13. –
 14. 5. 2005 na téma „Chceme vidět Krista“
 pořádá farnost Liberec-Rochlice na faře ve
 Vysokém nad Jizerou. S sebou: spacák,
 jídlo, dobrou náladu, příp. hudební nástroj.

Ke slavení vigilie Seslání Ducha svatého
 Vás srdečně zve, přihlášky přijímá a těší se
 na Vás P. Cherubin M. Kuczowicz.

Tel.: 485 104 670

Mob.: 776 372 225

E-mail: kuczowicz@seznam.cz

Čas odjezdu a příjezdu a způsob dopravy
 bude přihlášeným upřesněn. Prosím,
 přihlaste se co nejdříve.

Zveme k ohni 30. 4. – vizte **mimořádnou
 přílohu** v tomto čísle Obrázku!

Máme své nové internetové stránky:

<http://www.rochlice.farnost.cz>

Pouze jediný český okres Pelhřimov přesahuje z tohoto hlediska moravský průměr. Naopak moravskoslezské okresy s nejnižším počtem katolíků – Jeseník, Ostrava-Město a Bruntál – vykazaly téměř o čtyři procentní body více než činil průměr v České církevní provincii.

Zatímco v Čechách se k římsko-katolickému náboženství hlásila pětina obyvatelstva (2 z 10), na Moravě a ve Slezsku to byly téměř dvě pětiny (4 z 10)! V diecézi litoměřické stejně jako na území libereckých farností však tento podíl činil cca 12 procent (1,2 z 10), tzn. že přibližně pouze každý osmý se zde přihlásil k církvi římskokatolické!

Jinak řečeno: Na Moravě a ve Slezsku se čtyřmi milióny obyvatel bylo v roce 2001 1,5 mil. katolíků, zatímco v Čechách s cca 6,25 mil. obyv. pouze o něco více než 1,2 mil.

Jan Ježek / Josef Ježek

FARNÍ KNIHOVNA NA ARCIDĚKANSTVÍ

O farních knihovnách jsme podrobně psali 30. 5. 2004 v č. 7. S radostí nyní

přinášíme doplněk k tehdejšímu článku o Arciděkanské farní knihovně.

V těchto dnech byla registrována a otevřena všem zájemcům. Obsahuje přes 5 000 svazků a je rozčleněna do 27 tematických celků. Každé téma má také svoje registrační číslo. Většinu popisů knih se podařilo dát do digitální podoby. Katalog off-line by měl být v době tohoto vydání Obrázku přístupný na Internetové adrese:

<http://arcidekanstvi-lbc.rkc-lbc.cz/knihovna>

Díky patří všem, kteří práci v knihovně věnovali hodiny svého volného času. Děkujeme také za pochopení, že případné dary z vlastních knihoven zatím nemůžeme přijímat.

Výpůjční hodiny jsou
neděle 11.00 – 12.00 h a
pátek 16.00 – 17.45 h.

Příloha

Tematické celky

1	Časopisy a periodika
2	Slovníky

ÚVODNÍK

NEBOJTE SE! JÁ JSEM S VÁMI

Těmito slovy často uklidňoval Pán Ježíš své učedníky, když se jich zmocňoval strach či panika. A stejnými slovy zahájil mši svatou náš otec biskup Pavel při diecézní pouti do katedrály Sv. Štěpána v Litoměřicích dne 9. dubna 2005. Této první pouti se zúčastnili farníci z libereckého, turnovského a litoměřického vikariátu v rámci cyklu poutí, který inicioval otec biskup, a během něhož postupně navštíví naši katedrálu a svého biskupa věřící všech vikariátů diecéze.

Program pouti byl uveden v minulém čísle Obrázku a tak dnes bych chtěl sdělit pár dojmů, pocitů a zážitků z pouti hlavně těm, kteří se zúčastnit nemohli.

Už při cestě do Litoměřic, krajem mně dobře známým a blízkým, jsme si pochvalovali, že i přes noční přeháňky bylo teď ráno mnohem líp a místy se dokonce skrz

záclonky nízkých mraků prodíralo sluníčko. To byl dobrý začátek.

Katedrála byla docela slušně zaplněna a byla prosycena takovým přátelským, pokojným ovzduším plným očekávání. O půl jedenácté začala za účasti mnoha kněží přítomných vikariátů mše svatá. A už při úvodních slovech otce biskupa jsem nabyl takový zvláštní vnitřní pocit, že naše diecéze už zase má „svého“ pravého a obětavého pastýře, který se s radostí, odhodláním a důvěrou v Boha hodlá ujmout svého poslání „Pas ovce mé!“ Mám za to, že údobí v nedávné době prožité přispělo nakonec s pomocí Boží k pochopení, že za ním „jeho ovce“ jdou, že se o svůj „boží lid“ může opřít a že společně musíme kráčet k cíli našeho života – věčné spáse u Ježíše. A zároveň jsem si uvědomil, že je to také naše povinnost svého biskupa znát, podporovat a být s ním, třeba jen formou takovéhoto pouti.

Program i po mši svaté byl zajímavý a pestrý, do značné míry byl modelován také živými zážitky z předchozího pohřbu našeho papeže Jana Pavla. Ale hlavní dojem, který si odnáším z této pouti, a doufám i mnozí další, je ten, že i pro naši diecézi platí slova napsaná v nadpisu článku. Slova, přenesená i do vztahu věřících a jejich biskupa. Když zazněla z jeho úst, uvědomil jsem si, jak jsem rád, že je opět s námi a hlavně mezi námi jako jeden z nás. Nepovyšující se, a přitom jako náš pastýř. Z celého jeho počínání již zase vyzařuje klid, pokoj, radost, ale i pokora a opravdová snaha být „mezi námi“ s Kristem. Ne jen jako představitel „biskupského úřadu“, ale jako náš otec a pastýř. A to těm slovům dodává na pravdivosti: „Nebojte se!“

Jaroslav Andrš

PASTORACE

DATA JANA PAVLA II.

Den	Věk	Událost	Titul
(18. 5.) 20. 6. 1920		(Narozen) Pokřtěn	Wadowice
? 5. 1938	18.0	Biřmován	Wadowice (den není znám)
1. 11. 1946	26.5	Vysvěcen na kněze	Knez (Kraków), Polsko
4. 7. 1958	38.1	Jmenován	Pomocný biskup (Kraków), Polsko
4. 7. 1958	38.1	Jmenován	Titulární biskup Ombijský

28. 9. 1958	38.4	Vysvěcen na biskupa	Titulární biskup Ombijský
13. 1. 1964	43.7	Jmenován	Arcibiskup (Kraków), Polsko
26. 6. 1967	47.1	Povýšen na kardinála	
26. 6. 1967	47.1	Jmenován	Kardinál-kněz Sv. Cesarea v Palatiu
16. 10. 1978	58.4	Jmenován	Papež (Vatikán), Vatikán
22. 10. 1978	58.4	Uveden do úřadu	Papež (Vatikán), Vatikán
2. 4. 2005	84.9	Zemřel	Papež (Vatikán), Vatikán

Jan Voženílek

Foto

- Jak se Jan Pavel II. blížil ke smrti, jeho síla stále rostla. Poslední událost už zaplnila všechna média. Liberecký den psal: „Toto je poslední snímek, na kterém byl papež veselý a žertoval. Je z 30. ledna. Jan Pavel II. tehdy z okna své residence vypouštěl holubice. Těm se ale do světa nechtělo, a tak jim papež musel pomáhat.“

SLUŽBY A ÚŘADY V CÍRKVI (4)

Již v první části tohoto seriálu bylo rozvrženo, že se dnešní pokračování bude věnovat čestným titulům, ovšem takovým, které jsou i dnes spojeny se zvláštními úkoly. Když autor seriálu rozvržení témat připravoval, netušil, jak aktuálním se právě toto téma stane. Na úrovni světové církve totiž plní takové úkoly sbor kardinálů, na úrovni diecéze sbor kanovníků.

Sbor kardinálů

Kardinály ustanovuje dle vlastního uvážení papež. Kardinálem přitom může být ustanoven jen ten, kdo je aspoň knězem. Někdy papež vyhlásí ustanovení kardinála, ale jeho jméno nevysloví – mluví se o vyhrazení *in pectore* (v hrudi, tj. „v srdci“). Když je (později) jméno zveřejněno, počítá se „právo pořadí“ toho kardinála ode dne vyhrazení v srdci.

17. litoměřický biskup Štěpán Trochta byl papežem Pavlem VI. jmenován kardinálem „in pectore“ v r. 1969; jmenování bylo zveřejněno v r. 1973. Čínský biskup, vězněný pro víru, Ignatius Gong Pin-Mei byl kardinálem „in pectore“ jmenován 30. 6. 1979, jmenování bylo zveřejněno až v r. 1991, kdy žil v emigraci v USA.

Každému kardinálovi je (podobně jako světícímu biskupovi) přidělen nějaký **titul**. Existuje (historickým vývojem daný) soubor takových titulů. Jsou to tituly tří druhů, podle nichž se kardinálové dělí do tří skupin:

Kardinál-biskup je kardinál, který je titulárním biskupem jedné z šesti diecézí v městech nejbližšího okolí Říma. Do této skupiny kardinálů zpravidla patří šest nejbližších spolupracovníků papeže.

Kardinál-kněz má přidělen titul nějakého římského kostela. Do této skupiny patří většina kardinálů z celého světa.

Kardinál-jáhen má titul jedné z římských diakonií. Jedná se vesměs o kardinály pracující v římské kurii nebo o služebníky plnící zvláštní úkoly při Svatém stolci.

Důrazně upozorňujeme, že uvedené názvy je třeba chápat jako *nedělitelná sousloví*, která nevypovídají nic o stupni kněžského svěcení daného kardinála.

Rychnov nad Kněžnou	22214	28,15	85,22	78914	26067	33,03
Příbram	31532	29,27	89,70	107739	35154	32,63
České Budějovice	52273	29,33	86,86	178201	60178	33,77
Domažlice	17709	30,09	89,85	58844	19710	33,50
Tábor	31049	30,20	87,47	102828	35496	34,52
Chrudim	32033	30,44	81,09	105240	39505	37,54
Jindřichův Hradec	28511	30,69	89,00	92887	32036	34,49
Strakonice	22824	32,67	89,30	69863	25558	36,58
Prachatice	17067	33,22	91,06	51369	18742	36,49
Písek	23579	33,42	89,32	70550	26397	37,42
Svitavy	34661	33,76	86,02	102667	40295	39,25
Klatovy	30156	34,25	90,91	88043	33171	37,68
Benešov	33143	35,58	88,32	93156	37524	40,28
Havlíčkův Brod	34250	36,04	89,70	95040	38182	40,17
Pelhřimov	30860	42,28	91,55	72984	33709	46,19

Moravskoslezská církev. prov. celkem 150191837,71 86,50 3982751 1736339 43,60

Uherské Hradiště	88272	61,08	95,08	144517	92844	64,24
Opava	96722	53,32	93,19	181405	103792	57,22
Hodonín	85127	53,24	92,44	159886	92091	57,60
Žďár nad Sázavou	62512	49,85	88,06	125407	70985	56,60
Zlín	92770	47,48	89,44	195376	103720	53,09
Blansko	48311	44,86	90,07	107702	53636	49,80
Vsetín	65649	44,64	79,40	147064	82685	56,22
Třebíč	51983	44,29	93,19	117367	55780	47,53
Břeclav	51478	41,42	90,94	124274	56609	45,55
Brno-venkov	65377	41,07	90,86	159169	71957	45,21
Kroměříž	44126	40,84	89,57	108053	49267	45,60
Prerov	53053	39,04	91,83	135886	57772	42,52
Vyškov	33686	38,96	91,78	86467	36703	42,45
Znojmo	43136	37,82	91,92	114048	46928	41,15
Prostějov	41511	37,78	91,31	109890	45461	41,37

Frydek-Místek	83424	36,78	70,63	226818	118115	52,07
Jihlava	37646	34,72	89,61	108413	42013	38,75
Nový Jičín	55183	34,51	88,28	159925	62506	39,08
Šumperk	37845	29,90	85,26	126567	44389	35,07
Brno-město	111673	29,69	83,09	376172	134399	35,73
Olomouc	64401	28,67	84,14	224613	76538	34,08
Karviná	77518	27,74	74,78	279436	103659	37,10
Jeseník	10303	24,29	83,89	42413	12281	28,96
Ostrava-město	75637	23,88	80,98	316744	93400	29,49
Bruntál	24575	23,37	85,30	105139	28809	27,40

Okres	Církev římskokatolická celkem		Katolíků ze všech nábo- ženství v %		Obyva- telstvo celkem		Jakékoliv náboženství celkem v %	
Česká církevní provincie celkem	1238862	19,83	79,84	6247309	1551749	24,84		
Most	11103	9,47	76,52	117196	14509	12,38		
Rakovník	5621	10,39	72,11	54084	7795	14,41		
Jablonec nad Nisou	10071	11,42	66,65	88154	15111	17,14		
Česká Lípa	12102	11,45	76,50	105669	15819	14,97		
Ústí nad Labem	13742	11,67	76,18	117780	18038	15,31		
Děčín	15750	11,76	77,22	133887	20395	15,23		
Liberec	19084	12,00	68,49	159006	27862	17,52		
Teplice	15214	12,07	76,36	126098	19923	15,80		
Chomutov	15320	12,26	77,86	124979	19677	15,74		
Kladno	18690	12,44	79,79	150198	23423	15,59		
Louny	11694	13,59	70,46	86020	16597	19,29		
Litoměřice	15632	13,68	75,58	114259	20683	18,10		
Rokycany	6598	14,41	81,52	45788	8094	17,68		
Beroun	11179	14,77	81,73	75684	13678	18,07		
Plzeň-sever	10860	14,83	83,46	73215	13012	17,77		
Mladá Boleslav	17100	14,96	79,38	114325	21543	18,84		
Sokolov	14163	15,13	78,58	93607	18024	19,25		
Trutnov	18571	15,38	72,97	120777	25450	21,07		
Karlovy Vary	18880	15,48	75,49	121998	25011	20,50		
Tachov	8022	15,60	80,09	51439	10016	19,47		
Plzeň-město	26557	16,07	79,00	165259	33615	20,34		
Mělník	15252	16,11	80,32	94677	18990	20,06		
Cheb	14851	16,74	76,32	88738	19459	21,93		
Praha-východ	16439	17,11	77,87	96061	21111	21,98		
Kolín	16557	17,30	77,24	95700	21435	22,40		
Praha-západ	14523	17,48	75,16	83089	19323	23,26		
Hlavní město Praha	206039	17,62	71,90	1169106	286567	24,51		
Hradec Králové	29034	18,08	76,58	160558	37913	23,61		
Pardubice	29268	18,18	78,74	160987	37171	23,09		
Nymburk	15749	18,72	73,73	84132	21360	25,39		
Jičín	14834	19,08	77,64	77761	19107	24,57		
Semily	14398	19,11	71,90	75355	20026	26,58		
Plzeň-jih	14081	20,68	88,52	68100	15908	23,36		
Kutná Hora	17180	23,33	81,40	73628	21105	28,66		
Náchod	28977	25,71	75,85	112714	38201	33,89		
Český Krumlov	16049	26,94	87,46	59569	18350	30,80		
Ústí nad Orlicí	37817	27,13	82,71	139387	45724	32,80		

Naprostá většina kardinálů patří do stupně „kardinál-kněž“, ačkoliv jsou (dle svěcení) biskupové. Jde tedy jen o „druh jejich čestného titulu“.

Počet titulů je větší než počet kardinálů, takže některé tituly jsou v daném dějinném okamžiku „nevyužity“. Kardinálové nemají žádnou pravomoc nad diecézemi resp. kostely resp. diakoniemi, které jim byly svěřeny jako titul. Nesmějí zasahovat do správy jejich majetku apod. Jedná se tedy vskutku jen o čestný titul.

Pokud je kardinálem jmenován patriarcha (tj. arcibiskup nadřazený jiným [arci]biskupům) východního obřadu, počítá se mezi kardinály-biskupy a používá titul své vlastní diecéze.

Uvedme několik příkladů. Šest kardinálů nese titul „kardinál-biskup“, v závorce za jménem uvádíme název jejich titulární diecéze: Joseph Ratzinger (Velletri-Segni a Ostia), Angelo Sodano (Albano), Bernardin Gantin (Palestrina), Roger Etchegaray (Porto-Santa Rufina), Alfonso López Trujillo (Frascati), Giovanni Battista Re (Sabina e Poggio Mirteto). K nim se řadí tři patriarchové východních obřadů: Nasrallah-Pierre Sfeir, maronitský patriarcha z Antiochie; Stéphanos II. Ghattas C. M., koptský patriarcha z Alexandrie; Ignace Moussa I Daoud, syrský emeritní patriarcha.

Bývalý pražský arcibiskup František Tomášek byl jmenován kardinálem s titulem římského kostela Sv. Vitalia, Valeria, Gervasia a Protasia, proto byl „kardinál-kněž“. Do stejné třídy kardinálů patří i jeho nástupce Miloslav Vlk, kardinál s titulem kostela Sv. Kříže Jeruzalémského. 17. litoměřický biskup Štěpán Trochta byl „kardinál-kněž“ s titulem kostela Sv. Jana Bosca. Podle stupně svátosti kněžství ovšem všichni tři byli/jsou biskupové.

Naposled jmenovaný český kardinál, Tomáš Špidlík, je „kardinál-jáhen“ s titulem římské

diakonie Sv. Agáty de Goti. Podle stupně svěcení je ovšem kněz.

V čele kardinálského sboru stojí **děkan**, kterého zastupuje **proděkan**. Tito nemají žádné pravomoci nad ostatními kardinály, jsou „první mezi rovnými“. Děkana a proděkana sboru volí kardinálové-biskupové; volbu potvrdí papež. Kardinál děkan má vedle titulu, který obdržel dříve, navíc také titul ostijské diecéze. Kardinálu děkanovi přísluší, aby nově zvoleného papeže, není-li biskupem, ihned vysvětil na biskupa.

Od r. 1986 byl tímto děkanem bývalý brazilský arcibiskup ze Sao Paula Agnelo Rossi, od r. 1993 kardinál Bernardin Gantin, který navštívil několikrát ČR, od r. 2002 Joseph Ratzinger. Proděkanem kardinálského sboru je nyní Angelo Sodano.

Úkoly kardinálů jsou dva: zvolit římského biskupa a být jeho pomocníky. Kardinálové jednají buď společně, aby řešili různé otázky, nebo jako jednotlivci, když pomáhají papeži v každodenních starostech o církev.

Kuriální kardinálové pracují v římských kongregacích. Nemají vlastní diecézi, jsou zpravidla titulárními (arci)biskupy (viz 2. díl seriálu). Kardinál, který předsedá určité kongregaci, se nazývá prefekt. Podrobněji o římské kurii pojednáme v další části.

Extrakuriální kardinálové jsou diecézní (arci)biskupové z nejrozličnějších diecézí světa. V Římě vykonávají některé funkce jen příležitostně. Zdržují-li se mimo Řím a mimo vlastní diecézi, jsou zcela vyňati z pravomoci tamního sídelního biskupa.

Ukažme uvedené tituly na příkladu Josepha Ratzingera, který byl hlavním celebrantem mše při pohřbu Jana Pavla II. Ratzinger byl v r. 1951 vysvěcen na kněze, v r. 1977 jmenován mnichovským arcibiskupem, téhož roku přijal biskupské svěcení. Kardinálem jmenován v r. 1977, titulární kostel Sv. Marie Consolatrice al Tiburtino, proto „kardinál-kněž“. Od r. 1981 prefektem kongregace pro nauku

víry. V r. 1993 udělen kardinálský titul diecéze Velletri-Segni, proto „kardinál-biskup“. Od r. 2002 děkanem kardinálského sboru, proto navíc titul „kardinál-biskup“ ostijský. 2. dubna 2005 – smrtí papeže – automaticky končí jeho služba v úřadu prefekta.

Volba římského biskupa je jedním z hlavních úkolů kardinálského sboru. Základní pravidla stanovuje Kodex církevního práva; podrobnosti obsahuje apoštolská konstituce Jana Pavla II. *Universi dominici gregis*. Zde je předepsáno, jak se má jednat v případě smrti nebo odstoupení papeže; pamatuje se na přesný popis mechanismu volby nového papeže (místo a způsob hlasování, odstranění odposlechů atd.). Není možné zde celý dokument ocitovat, ačkoliv by to vzhledem k nepřesným informacím v médiích bylo vhodné; čtenáře je třeba odkázat na internet (viz článek *Několik aktuálních odkazů* na jiném místě tohoto čísla *Obrázku*).

Kardinálové mají vatikánské státní občanství. V diplomatickém protokolu mají postavení prince-následníka trůnu či viceprezidenta. Extrakuriální kardinálové mají zpravidla i své původní občanství.

Kardinál Miloslav Vlk je státním občanem Vatikánského města a je držitelem diplomatického pasu tohoto státu. Naproti tomu např. uklízečka, která ve Vatikánu denně pracuje, státní občanství Vatikánského města nemá.

V souvislosti s kardinálským sborem se zmiňme ještě o několika kardinálech. **Kardinál-penitenciář** stojí v čele Apoštolské penitenciáře. Ta vyřizuje mj. prominutí exkomunikací, které jsou vyhrazeny Apoštolskému stolci. Jedná se např. o církevní tresty za zneuctění těla Kristova, za násilí vůči papeži, za přímé vyvracení zpovědního tajemství. **Kardinál-komorník** (jinak: kardinál-kamerlengo) má mj. specifické úkoly v okamžiku uprázdnění papežského stolce: konstatuje smrt papeže, zapečetí jeho pracovnu, zničí papežův prsten a pečeť, poté společně se třemi vylosovanými kardinály rozhoduje ve

„všedních“ záležitostech církve. **Kardinál-prvojáhen** je první v pořadí „kardinálů-jáhnu“. Pripadá mu úkol vyhlásit nového papeže; právě z jeho úst by měla zanedlouho zaznít ona radostná věta: „Habemus papam!“

Hlavním penitenciářem je James Francis Stafford. Kardinálem-komorníkem je od 5. 4. 1993 Eduardo Martínez Somalo. I když to s tématem článku nesouvisí, poznamenejme, že tento biskup byl spolusvětitelem (pozdějšího) pražského (nyní již) emeritního generálního vikáře, biskupa Jaroslava Škarvady; jeho hlavním světitelem byl 6. 1. 1983 v Římě Jan Pavel II. Kardinál-prvojáhen je Jorge Medina Estévez.

Kapituly kanovníků

Jakousi analogií sboru kardinálů na úrovni jednotlivých diecézí jsou kapituly kanovníků. Jsou to Apoštolským stolcem zřízené sbory kněží při významných kostelech diecéze. Kanovnícké hodnosti (**dignity**) jsou: **probošt** (stojí v čele kapituly), **děkan kapituly**, **kanovníci**.

Existují dva typy kapitul: **kapituly dómské** (jinak: katedrální, v arcidiecézi: metropolitní), které jsou zřízeny při katedrále diecézního biskupa resp. arcibiskupa, a **kapituly kolegiální**, které jsou zřízeny při některých poutních kostelech.

V každé diecézi musí být ustanoven **kanovník-penitenciář**, který je oprávněn snímat ty církevní tresty, které nejsou vyhrazeny Apoštolskému stolci. Jde např. o tresty za zaviněnou herezi, schisma, apostazi či za úmyslný potrat.

Kanovníci dómské kapituly Sv. Štěpána v Litoměřicích: Milan Bezděk (děkan kapituly a kustod katedrály), Václav Červinka (kanovník hilleánský), Stanislav Bečička (kanovník königseggianský I.), Jan Kozár (kanovník königseggianský II.), František Opletal (kanovník schleinitziánský), Alexej Baláž (kanovník svatoštěpánský I.), Jiří Hladík OCr. (kanovník svatoštěpánský II.).

a milý duchovní otče Františku! Ze srdce Vám děkujeme za Vaši kněžskou službu v Liberci, za Vaše modlitby, lásku i všechny starosti. A do dalšího života a další práce pro lid Boží Vám přejeme Boží milost, zdraví, trpělivost a lásku všech Vašich oveček.

Vratislav Cvejn

Foto

- P. Opletal při svatebním kázání r. 1975

- Zleva otcové Kurt Malina,

Karel Volejníček, vikář Alois Frait,

František Opletal a Bohumil Polásek;

okolo roku 1970

NÁBOŽENSKÉ POSTAVENÍ LIBERCE V ČESKÉ REPUBLICE

Stejně statistické údaje ze sčítání lidu v České republice ke dni 1. března 2001, jaké byly za liberecké farnosti jednotlivě i úhrnem zveřejněny v č. 2 a 4 letošního ročníku *Obrázku*, předkládáme nyní za **všechny okresy ČR** v rozdělení na **okresy České církevní provincie** a **okresy Moravské církevní provincie**. Hlavní město Praha považujeme pro účely našeho srovnávání za jediný okres.

V rámci České církevní provincie

zvýrazňujeme všechny okresy litoměřické diecéze; a to včetně okresu Semily, jehož část patří do vikariátu turnovského. Z nich **okresy Most, Jablonec nad Nisou, Česká Lípa, Ústí nad Labem, Děčín, Liberec, Teplice, Chomutov, Louny a Litoměřice spolu se sousedními středočeskými okresy Rakovník a Kladno tvoří souvislé území s nejnižším procentem katolíků v Čechách** - tj. s deseti až čtrnácti procenty, nepočítáme-li extrémní okres Most. V pozitivním smyslu se z okresů diecéze poněkud odlišuje okres Mladá Boleslav. Jiné poměry však jsou ve výše zmíněném okresu Semily. Procento katolíků se zde blíží českému průměru; podíl vyznavačů jakéhokoliv náboženství dokonce český průměr o dva procentní body převyšuje.

Mimořádná **výjimečnost situace Římskokatolické církve v litoměřické diecézi vyplývá z obdobného porovnání České církevní provincie a Moravské církevní provincie**. Na Moravě a ve Slezsku bylo procento katolíků podle sčítání 2001 téměř dvakrát vyšší než v Čechách – 38 ku 20 procentům.

(pokračování textu je na s. 26)

3. KVĚTEN

PŘÍLEŽITOST KE VZPOMÍNKÁM

Vážení čtenáři!

Byl jsem požádán redakcí Obrázku, abych za zcela konkrétním účelem zavzpomínal na část svého života z pohledu libereckého farníka. Nenapadá mě jediný rozumný důvod, proč právě já, a tak ho raději též nehledejte. Také se nebudu snažit o žádné historické údaje, protože si je nepamatuji a určitě jsou k sehnání jinde.

Pamatuji si jenom, že když jsem začal „brát křesťanský rozum (a tento proces se zatím nepodařilo dokončit), byla liberecká římskokatolická fara na Malém náměstí obsazena v malých pokojících v přízemí vlevo paterem Františkem Opletalem a vpravo paterem Karlem Volejníčkem. Bylo to okolo roku 1968, kdy se přechodně uvolňovaly poměry v naší socialistické vlasti a tak liberecká mládež s příchodem dvou mladých kněží začala v hojném počtu navštěvovat hodiny náboženství na faře.

Jednou do týdne, (a nebyli jsme jediná skupinka), se nás desítky tísnily v pokojíku otce Františka. Posedali jsme kde se dalo, na všech farních židlích a lavicích, na jeho lůžku i na zemi, a učili jsme se – nevím proč jsme neříkali Katechismus ale Opletalismus. Jsou to dodnes mé, doufám pevné základy víry.

Právě v uplynulém týdnu loučení s Janem Pavlem II. se mi vybavila jedna z tehdejších pouček: že v rámci Boží spravedlnosti každý člověk dostane za život alespoň nějakou příležitost dovědět se o Boží Lásce. Myslím, že po pohřbu papeže je tomu v celém civilizovaném světě opravdu tak!

Ovšem život mládeže ve farnosti hodinami náboženství nekončil. Brzy začalo fungovat sobotní společenství na faře, besídky, společné návštěvy kultury, plesů a také nezapomenutelné výlety, jako například autobusový dvoudeňák do rodného kraje otce Františka.

Podobně, jako si z mládí pamatuji na své nejbližší, pamatuji si i otce Františka a doslovně některé jeho výroky, jako například: „kde jste se vy dva našli?“ Je tedy nabíledni že pater je pro mě vážným a milým člověkem a důležitou osobností v mém životě. A určitě nejsem sám. Přesně to vyčíslit neumí asi nikdo, ale tuším, že jeho vztah k mladým a zájem o ně napomohl mnoha duchovním povoláním a i vzniku vícero křesťanských manželství našich vrstevníků i dalších pokolení...

Nitka těchto – pro mne krásných vzpomínek – se ztrácí někde v šedi dospělosti, práce a normalizace. Pokračování se datuje až po pádu komunistické totality, kdy jsme si – liberečtí farníci – vymodlili otce Opletala zpátky. Mezi tím stihl totiž být spirituálem v litoměřickém semináři a pak duchovním správcem kdesi na severu.

Dost vzpomínek. Ve starostech a trápeních s farností i s námi farníky se rychle blíží den, který přinese otci Opletalovi velmi významné životní jubileum – 75. narozeniny. A proto Vážení pane kanovníku

Ladislav Kubíček (kanovník ceynoviánský) byl nedávno zavražděn. Dále bylo jmenováno několik čestných kanovníků. Penitenciářem je kanovník František Opletal.

Čtenář je možná vyděšen množstvím uvedených titulů a ptá se, zda je něco takového v církvi vůbec potřeba. Uvědomme si především, že jsme již ve 4. dílu našeho seriálu; obsah je řazen od služeb a úřadů závažnějších k méně závažným. Domníváme se však, že i o těchto titulech je třeba psát: ačkoliv nejsou tak důležité, ukazují mj. starobylou tradici církve. Přitom nejsou věci „víry a mravů“, mohou být církví podle potřeb doby měněny či rušeny.

Jan Voženílek

NĚKOLIK AKTUÁLNÍCH ODKAZŮ

V tisku byly uveřejněny úryvky ze závěti papeže Jana Pavla II. Kompletní český překlad je dostupný ze stránek ČBK:

<http://tisk.cirkev.cz/art/clanek.asp?id=6795>

Proces volby papeže podrobně stanovuje apoštolská konstituce papeže Jana Pavla II. *Universi dominici gregis*. V tisku se objevily její citace, ba dokonce grafická znázornění volebního procesu. Novináři patrně pracovali s anglickým textem a neznajíce českou terminologii, vytvořili několik kuriózních omylů. Anglický text je k dispozici na vatikánské adrese:

http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/apost_constitutions/documents/hf_jp-ii_apc_22021996_universi-dominici-gregis_en.html

slovenský překlad na stránce KBS:

http://www.rcc.sk/dokumenty/dok_papezov/Jan_Pavol_II/udg.html

Další stránka, na kterou je vhodné upozornit, obsahuje informace o biskupech a kardinálech církve. Je zde kompletní seznam všech diecézí světa a jejich biskupů cca od 16. století. Navíc jsou všechny informace provázány odkazy o svěceních a světitelích; u každého biskupa se tak dovíme, kdo vysvětil jeho a koho vysvětil on. Z těchto údajů je pak sestavena apoštolská poslušnost biskupů. Stránky

jsou neoficiální, ale velmi pečlivě provedeny; na oficiálních vatikánských stránkách podobné informace chybějí (nebo je nelze nalézt). Stránky jsou generovány z databáze, ale na web jsou umístěny již jako stránky statické. Protože jsou generovány velmi často, lze to pokládat spíše za přednost: vše funguje velmi rychle. Celé dílo

David M. Cheneye, z něhož čerpal i autor článku *Služby a úřady v církvi*, je k dispozici na adrese:

<http://www.catholic-hierarchy.org>

Další informace o kardinálech (historicky až do 2. století!) poskytuje stránka prof. Salvadora Mirandy:

<http://www.fi.u.edu/~mirandas/cardinals.htm>

Jan Voženílek

INTERNETOVÝ KNIŽNÍ OBCHOD

Karmelitánské nakladatelství se vydáváním, prodejem a distribucí knih zabývá již od roku 1991. V roce 2000 vstoupilo do internetu zřízením stránek:

<http://www.kna.cz/>

Ty obsahovaly online čtenářský koutek, online encyklopedii náboženství a jednoduchou online prodejnu. V roce 2004 spustilo ojedinělý projekt:

<http://www.katechismus.cz/>

Zde je k dispozici plný text Katechismu katolické církve s poměrně propracovaným vyhledáváním (rejstřík se systémem několika úrovní klíčových slov).

V březnu 2005 spustilo KNA novou verzi internetové prodejny na adrese:

<http://www.ikarmel.cz/>

Cílem nakladatelství je ucelená, obsáhlá a přehledná nabídka duchovní literatury na českém knižním trhu. Kromě produkce Karmelitánského nakladatelství se nabízejí také tituly dalších vybraných nakladatelů. Podmínky prodeje a způsob placení jsou na stránce podrobně popsány; čtenář, který zatím v žádném internetovém obchodě nenakupoval, se snad rychle zorientuje.

Připomeňme i informaci v předminulém čísle *Obrázku* o brzkém otevření „kamenného obchodu“ Karmelitánského nakladatelství v Liberci.

Jan Voženílek / br. Felix OFM

ČTĚTE BIBLI, TAM TO VŠECHNO JE!

Vždycky mě zajímala lidská typologie, tedy rozlišování člověka od člověka podle určitých charakteristik, a sice proto, že mi pomáhala a usnadňovala pochopit konkrétního člověka, který stál přede mnou. Na vysoké škole jsem se v psychologii (empirické; filosofická psychologie se zabývá člověkem hlouběji – pozn. red.) seznámil s nejznámějším dělením (původně podle „životních šťáv“) na *sanguiniky*, *choleriky*, *melancholiky* a *flegmatiky* a jejich kombinacemi, které je stále platné. K tomu přistoupilo dělení na typ *pyknický* většinou představovaný dobromyslnými tloušťky, ale i jejich agresivní variantou, a štíhlý typ *astenický* reprezentovaný především nepraktickými intelektuály, a na doplnění typ *atletický*, jehož krásným představitelem byl např. papež Jan Pavel II. Když jsem se dostal k němu, nemohu si odpustit známou tradici, že v řízení církve se střídají papežové hubení a tlustí (*sit venia verbo!*), což nejméně poslední dvě staletí spolehlivě fungovalo, takže bylo možno při konkláve předvídat, kdo má šanci a kdo nepřichází v úvahu, vzpomeňme jen dost známé obrazy posledních papežů Pia XII., Jana XXIII. a Pavla VI., až právě netypicky sportovní *papa Wojtyla* tuto tradici postavil na hlavu (jako ostatně i jiné důležitější věci).

Objevem byl pro mne nedávno se u nás objevivší *enneagram* podle devíti typů, a byl jsem překvapen, jak u většiny známých „sedí“ – pokud se ovšem v průběhu života „nepřecvičili“ na typ jiný. A tak jsem velmi snadno poznával *osmičky* autoritativních osobností, které dokážou mnoho udělat a vést druhé, ale také být důkladně protivní, *trojky* „herců“ (ano, mnozí lidé život jen „hrají“) a *čtyřky* romantiků ... Mne samého lidé zařazují rádi jako *jednotku* mezi perfekcionisty, avšak já sám (protože se znám lépe – každý zná nejlépe sám sebe, jen si to musí přiznat) vím, že jsem *pětka* – pozorovatel: nerad se cpu dopředu, raději věci zkoumám, a pokud něco prosazují, pak raději „z druhé linie“.

Ale začal jsem si také vytvářel

charakterová srovnání vlastní. Hodně mi pomáhá představit si člověka jako určitý zvířecí typ: dost lidí je *pes* – do všeho se hrnou se štěkotem, a přesto jim zajíc nakonec uteče; *slona* (v porcelánu) snad představovat nemusím, i dnes se vyskytují *pávi* nosící hrdě hlavu vzhůru, o dalších negativních (*slepice*, *husa*, *straka* ...) raději pomlčím ... Písmo samo tato porovnání používá – uveďme jen lva. A jste-li zvědaví, kam zařazuji sám sebe, tedy jsem jasná kočka (resp. kocour) – mimochodem, kočka není falešná, jak ji pomlouvají: jen nikdo neví, co si myslí, nenechá se uvázat za obojek, vždycky svá ...

A tak se dostávám k tomu, čím jsem (snad) titulkem příspěvku čtenáře nalákal: zajímavé je zařazovat lidi podle určitých typů, které známe z bible. Neboť můžeme říci, že co biblická postava, to je určitý typ, kladný či záporný (a většinou smíšený), nad kterým se můžeme zamýšlet a porovnávat. Počínaje tou první dvojicí – Eva zvědavá tam, kde by se měla kousnout do jazyka, Adam solidární se ženou tam, kde by měl vzít rozum do hrsti; nádherná postava poslušného Abraháma, vypočítavý Jakub a Ezau ochotný za žvanec prodat to nejcennější, David se svou ušlechtilostí, slabostí a kajícíností, krásné i méně krásné typy starozákonních žen a matek, ale nezapomeňme ani cizince jako Goliáše (já, jááá, JÁÁÁ!) ... každý může pokračovat dál *ad libitum*.

A co Nový zákon? Asi nejběžnější je Marta a Marie, ale třeba také Petr (vždy hrr! – v dobrém i v ukvapenosti), avšak i ostatních jedenáct, včetně Jidáše, který není prototyp zrádce, ale člověka, jenž se zaplete do své polovičatosti a rozpornosti, až z ní neví kudy kam – s kolika takovými se setkáme, až po tu oprátku ...! Ve svých podobenstvích nám Ježíš výslovně předkládá určité typy, aby nám dal vzor i aby nás varoval, a není to jen marnotratný syn: pro mne je psychologicky nejzajímavější ten uzdravený chromý od rybníka Bethzatha (*Jan 5*), jenž je, podle mého názoru, prototypem *křiváka*. A chcete-li slyšet, který typ pokládám za

Solemnis“, tak jak jim to dovolovaly skrovné podmínky, v nichž působili.

Liberecký soukeník a zpěvák Wenzel Seibt (1819 – 1903) vzpomíná ve svých pamětech: „Wollek si dal tu práci a po vyučování shromáždil ve školní třídě kolem padesáti chlapců i děvčat a s houslemi v ruce jim vštěpoval základy hudební nauky. Učil je postupně akordy, pak celé stupnice. Poté se s nimi pouštěl do celých skladeb, zejména ovšem církevních.“ Wollekovovo působení přerušilo nové uspořádání poměrů ve školství od r. 1830. Školní výuka byla vyňata ze sféry církevního vlivu a on se musel rozhodnout. Zvolil službu škole. Zemřel 18. září 1843.

V předchozích řádcích zmíněný **Anton Neuhäuser** se narodil r. 1775 ve Weisskirchen (Bílém Kostele). Byl jen o málo mladší než jeho předchůdce Wollek a dlouhá léta s ním jako městský varhaník spolupracoval. Měl velkou zásluhu na zvýšení úrovně nejen sakrální, ale i profánní hudby. Velmi záslužný byl jeho podíl na pořádání hudebních akademií a hudebního života v Liberci vůbec. Na pravé věži kostela Sv. Kříže je dodnes umístěna nyní již špatně čitelná pamětní deska, jíž vděční pamětníci Neuhäuserova varhanního umění uctili jeho památku. Neuhäuser umírá týž rok, kdy Wollek odchází z libereckého kůru, 27. září 1830 ve věku nedožitých 55 let.

Jestliže jsme v tomto příspěvku dosud nezavádili o to hlavní, tedy o varhany jako nástroj, má to jednoduchou příčinu – mnoho toho nevíme.

V první polovině 19. století se odehrály v kostele Sv. Antonína dvě události týkající se varhan. R. 1830 to byla zřejmě rutinní oprava nástroje z r. 1731, kterou provedl dle L. Tomšího známý pražský varhanář Josef Gartner ml. Další, rozsáhlejší práce proběhla r. 1845. Varhany byly při ní zcela rozebrány, vyčištěny, rozšířeny a postaveny zpět na původní místo. Rozsah přestavby a jména nových rejstříků (srov. Obrázek č. 1, roč. 3, 5. 12. 2004) není znám. Novou varhanní skříň o čtyřech polích zhotovil Fridrich Reiss ze saského Gersdorfu. Pozlacovačské práce pak provedl Adalbert Planner.

Pavel Kozojed

Foto

- Obrázek středu Liberce: velmi zdařilá veduta našeho města před rokem 1763. Přehledně ukazuje dnes centrální část Liberce se zámek (1) zcela vpravo, radnicí (2) uprostřed, kostelem Sv. Antonína (3) vlevo od radnice a kostelem Sv. Kříže (4) zcela vlevo. Pivovar (8) byl tehdy pod zámek. SOKA Liberec

NĚCO Z POČÁTKŮ RUPRECHTICKÉ FARNOSTI

V roce 1911

bylo ve farním obvodě toto náboženské složení obyvatelstva:

4 154	katolíků
84	nekatolíků (evangelíci, židé)
6	starokatolíků
17	bez vyznání

V roce 1912

se narodilo:

v Ruprechticích 80 dětí

v Kateřinkách 22 dětí

zemřelo:

v Ruprechticích 66 lidí

v Kateřinkách 16 lidí

bylo oddáno:

z Ruprechtic 30 párů

z Kateřinek 6 párů

V roce 1913

se narodilo:

v Ruprechticích 76 dětí

v Kateřinkách 27 dětí

zemřelo:

v Ruprechticích 59 lidí

v Kateřinkách 21 lidí

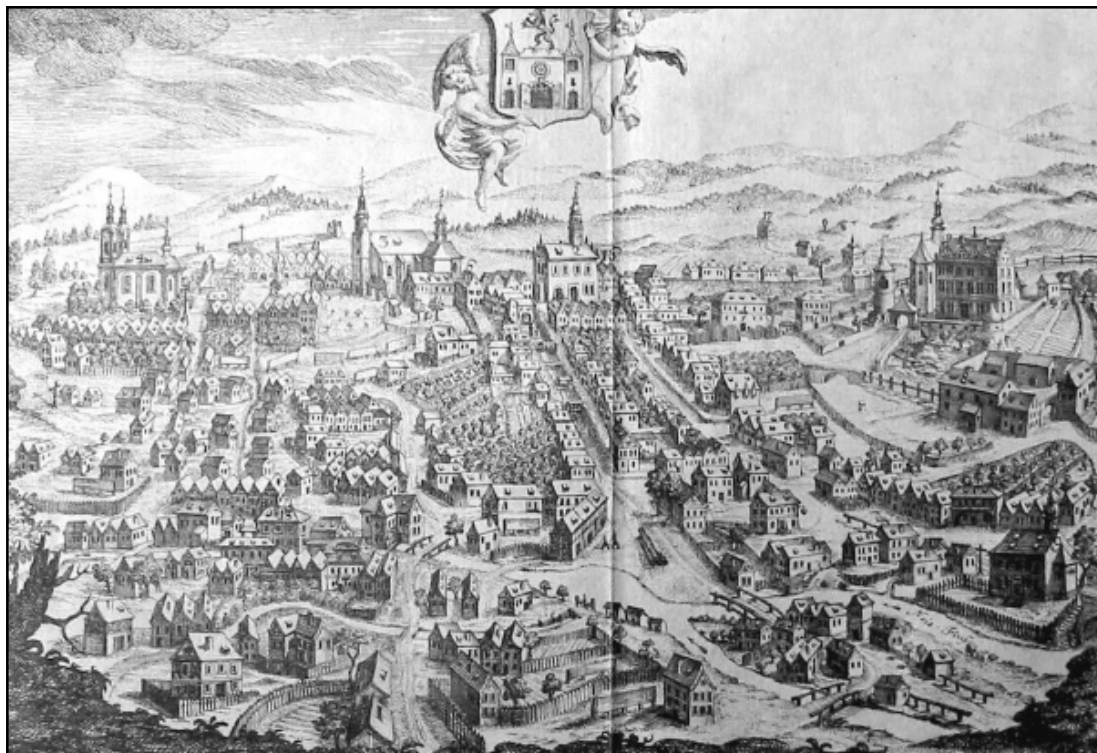
bylo oddáno:

z Ruprechtic 16 párů

z Kateřinek 5 párů

Z údajů vyplývá, že v Ruprechticích nastupovalo každým rokem v průměru 70 prvňáčků do dvou tříd po 35 dětech, v Kateřinkách se zaplnila jedna třída. Porovnejme se současným stavem, kdy se rozhodovalo o zrušení školy pro nedostatek dětí.

Z kroniky přeložil Antonín

tkalcovskému mistrovi a kapelníkovi amatérského orchestru Antonu Prokschovi. Synek Josef přišel o zrak, když mu bylo 13 let. Možná tato krutá rána osudu jen znásobila jeho úsilí, protože se stal špičkovým muzikantem a zejména pedagogem. Ve svém rodném městě založil hudební školu a organizoval s podporou svého bratra **Antona Proksche** mužský pěvecký spolek. Od r. 1823 se věnoval výhradně hudbě spolu s dalšími (houslisté **Josef Wollek** a **Franz Thiel**, stejně tak houslista **Anton Neuhäuser** a **Florian Schmidt**). Roku 1828 založil další, instrumentální spolek. Po přesídlení Josefa Proksche do Prahy (1830), převzal jeho klavírní školu bratr Anton Proksch, vedení hudebního spolku pak Florian Schmidt. O všech ještě uslyšíme. Toto vrcholné období liberecké hudby bylo přerušeno v důsledku nepříznivých poměrů počátkem čtyřicátých let 19. století. Instrumentální spolek se rozpustil a ten pěvecký ochabl ve své činnosti. Leč, zpět k chrámové hudbě ...

Buď si prameny protiřečí, nebo byl dosavadní kantor Pietsch nějak indisponován, zkrátka – mnoho let před

jeho smrti se r. 1792 stal chorregentem u Sv. Antonína výtečný houslista **Franz Thiel**, narozený r. 1761 ve Wetzwalde (Václavice). Kromě této zmínky a datu jeho smrti (25. dubna 1834) o něm nemáme podrobnější zprávy ...

Další, a to velmi výraznou postavou byl varhaník a později sbormistr **Josef Wollek**. Narodil se 5. března 1768 v Guttenthalu. Jako mladý učitel a varhaník přišel v roce 1789 do Liberce. Působil vedle A. Pietsche do r. 1806 jako městský varhaník. Od r. 1792 je zmiňován jako Chormeister (sbormistr). Také v tomto případě jsme na rozpacích. Byla to totiž funkce, nemající před tím, ani potom v hierarchii liberecké církevní hudby obdoby.

Jestliže Wollekovi předchůdci byli zdatnými a pilnými muzikanty, tím spíše to platilo o tomto muži. V osobě Antona Neuhäusera, který se po Wollekově jmenování sbormistrem stal varhaníkem a učitelem v Liberci, získal skvělého pomocníka. Ještě za života A. Pietsche provedli r. 1800 několikrát vybrané skladby J. Haydna. 1. října 1802 pak nastudovali některé části Beethovenovy „Missa

nejtragičtější, pak jsou to farizejové: tak přesvědčení o „dobru“, které konají (a ještě více vyžadují od druhých), že jsou ochotni zničit každé dobro, které udělá někdo druhý; setkáváme se s nimi i dnes!

Jen s jedním se nesrovnávejme – paradoxně s tím, který má být naším největším vzorem: s Ježíšem. Následujme ho, učme se od něj (Mt 11, 29), ale neodvažujme se hodnotit, jak jsme s tím daleko: to ponechejme jemu – a raději až budeme stát před jeho soudem.

Radim Jáchym OFM

PŘÁVNÍ PŘEDPIS Z DOBY HOLOCAUSTU

V knihovně pražského Muzea Policie České republiky jsem mezi dokumenty nacistické okupační správy našel jeden pozapomenutý, ale příznačný. Dne 15. května 1942 byl vydán oběžník protektorátního ministerstva vnitra číslo D-5750-11/5-1942-V/4 o způsobu psaní slova „Žid (Židovka)“. Cituji celý text oběžníku:

„Ministerstvo vnitra upozorňuje, že slovo 'Žid (Židovka)' nutno psát vždy jen velkým začátečním písmenem. Oprava českého textu příslušných právních předpisů byla již v tomto ohledu zařízena. Podle toho budiž napříště postupováno.“

Cílem jistě bylo vyloučit, aby si snad někdo nemyslel, že židé – třeba jako katolíci, evangelíci nebo muslimové – jsou prostě lidé určité víry, nějakého náboženství.¹ Nic takového. Nacisté měli všechny židy a jejich míšence za jeden národ. Tedy za národ určený k vyhlazení. A proč takový pravopisný krok až v roce 1942? Okupantům zřejmě chvíli trvalo, než – s přispěním kolaborantů – zjistili rozdíl mezi českým žid a Žid, židovka a Židovka, neboť v němčině to byli vždycky jen der Jude nebo die Jüdin.

Jelikož otázku psaní žid / Žid musí řešit i dnes ne jeden autor, lektor, editor, redaktor nebo učitel, požádali jsme o vyjádření jazykovou poradnu Ústavu pro jazyk český Akademie věd České republiky. Tady je:

„Velkým písmenem píšeme slovo 'Žid' ve významu 'příslušník semitského národa pocházejícího z území Palestiny, Semita' (starozákonní Židé, norimberské zákony proti Židům – zde s rasovým podtextem); malé písmeno ve slově 'žid' píšeme, jde-li o vyznavače mojžíšského náboženství², izraelitu (ortodoxní židovka, pokřtěná židovka) a v ustálených přirovnáních (chytrý, mazaný jako žid, bloudit jako věčný žid, tma jako v židově ranci apod.).“

¹ „.... sebereflexe Izraelitů jako národa byla zvláštní: na rozdíl od jiných národů izraelský lid sám sebe chápal jako nejprve náboženské společenství, které se teprve pak stalo národem. Přijetím izraelské víry se příslušník jiných národů (gojim) stával Izraelitou také z hlediska etnického ... Toto přesvědčení se projevovalo i v pozdějších dějinách a má své konsekvence i v současnosti.“ TRETERA, J. R., *Právní systémy starověké Mezopotámie, Egypta a Izraele*, in: Kolektiv autorů Právnické fakulty UK, *Dějiny evropského kontinentálního práva*, 2. doplněné vydání, Linde, Praha, 2004, s. 41.

Pavel Landa /
Revue církevního práva č. 29 3/04

² Máme-li na mysli židovství a židy, je třeba důsledně rozlišovat původní mojžíšské židovství a pozdější židovství rabínské. Knihou mojžíšských židů byl 'Tanach', což je náš Starý zákon, s konečnou už jen drobnou redakcí zhruba v době působení Ježíše Krista a apoštolů. V té době už ale začínalo mocně převažovat rabínské židovství, a mojžíšské židovství zaniklo. Srov. Ježíšova slova v Mt 23, 2: „Na Mojžíšův stolec zasedli učitelé Zákona a farizeové.“ Završením tohoto přerodu je další spis, pro rabinismus zcela závazný a o několik století později datovaný Talmud. Text tohoto rozsáhlého a nanejvýš pozoruhodného spisu nikdy nebyl a není přeložen do češtiny. Srov. muslimy, jejichž knihou je Korán (v češtině běžně dostupný), a jejich pozdější štěpení. U křesťanů ovšem nedocházelo ke štěpení, ale o odštěpování.

redakce Obrázku

O CHARITATIVNÍ PRÁCI V LIBERCI (16)

MATEŘSKÉ CENTRUM A KLUB SENIORŮ EVANGELICKÉHO SBORU V LIBERCI

Farní sbor Českobratrské církve evangelické (ČCE) sídlí ve sborovém domě v Masarykově ulici 22 a má další dům na Malém náměstí. Tento dům obdržel darem od statutárního města Liberec v roce 2001 jako určitou náhradu za architektonicky cenný evangelický kostel na náměstí Českých bratří. Kostel byl ve finanční tísní v roce 1973 odevzdán státu s ujištěním, že v něm bude vybudována koncertní síň.

Místo toho byl kostel z úředního rozhodnutí a proti vůli ČCE v roce 1976 zbořen.

Usnesení zastupitelstva města Liberce o darování domu na Malém nám. si vážíme jako projevu snahy zmírnit následky onoho neblahého rozhodnutí. Dům byl předtím sídlem arciděkanství římskokatolické církve, které se přestěhovalo do své původní, navrácené budovy vedle kostela Sv. Antonína. V domě na Malém náměstí jsme od začátku chtěli provozovat činnost, která by nebyla zaměřena pouze pro potřeby ČCE, nýbrž by šlo o činnost obecně prospěšnou a otevřenou pro veřejnost.

Tak vzniklo ve velkém sále Mateřské centrum, které bylo otevřeno 19. září 2001. Svépomocí jsme je vymalovali, sponzorsky jsme dostali darem krásný koberec a rozmanitý nábytek včetně klouzačky pro děti, mnoho hraček a další vybavení. Od té doby se v Mateřském centru dopoledne anebo i odpoledne setkávají maminky a jejich předškolkové děti. Maminky – některé se znají už z porodnice – si pohovoří při kávě o svých zájmech a starostech, děti si hrají a učí se vzájemné ohleduplnosti a kamarádství. Při příchodu maminka odevzdá 20 Kč jako příspěvek na provoz (elektrina, plyn, dvojí pojištění, pohoštění). Činnost Mateřského centra se za tři a půl roku rozšířila, takže je v provozu denně od pondělí do pátku. Vyměnilo se tam už mnoho dětí a maminek, protože děti přecházejí do školek. Vážíme si těch, kdo tam zadarmo tuto práci vedou a starají se o pěknou atmosféru setkání.

V jiné místnosti domu se od 17. dubna 2002 schází Klub seniorů. Spojili jsme dvě místnosti v jednu, aby klubovna byla větší, a vymalovali jsme ji a vybavili nábytkem. Setkávají se zde zájemci z řad seniorů ke svým programům a rozhovorům. Setkání jsou ve středu v 15 h. Tady se odevzdává na provoz 15 Kč; peníze z obou příspěvků procházejí sborovým účetnictvím. Program je vyplněn výklady a rozborů děl spisovatelů a básníků, tématy z filosofie, divadla, filmu, dějin, lidských vztahů, přírody, vyprávěním z cest a také poslechem hudby. Všechny programy poskytují přednášející zdarma. Po přednášce bývá diskuse anebo další rozhovory o tom, co kdo viděl, zažil, poznal a chce se o tom sdílet s jinými. V Klubu seniorů je rovněž pohoštění, které se připravuje v přilehlé kuchyňce a napomáhá k přátelské vzájemnosti. Jsme velmi rádi, že se tam setkávají lidé z naší církve s lidmi, kteří v ní nevyrostli, a že tematika je tak rozmanitá a široká, že oslovuje lidi nejrozličnějšího zaměření.

V Mateřském centru a v Klubu seniorů nejsou modlitby ani pobožnosti nebo biblické výklady. K nim je kdokoli zván do sborového domu v Masarykově ulici, kde se konají bohoslužby, biblické hodiny a další setkání v duchu evangelické zbožnosti.

Dodáváme, že v domě na Malém náměstí má svou kancelář také Konfederace politických vězňů, která sdružuje občany, kteří byli v době komunismu vězněni a jinak pronásledováni. V prvním poschodí žije v bytě rodina, která se o dům stará, jednu místnost pronajímáme a jednu místnost chceme ještě přestavět jako kuchyňku a příslušenství. U domu je zahrada s pískovištěm pro děti, na níž je možno posedět a dopřát si sluníčka, když zrovna svítí.

Jan Čapek, evangelický farář

POCHOD PRO ŽIVOT 2005

v Liberci

Lze být lhostejný k osudu dětí ohrožených umělým potratem v lůně

Výchova kněžského dorostu se konala v tzv. generálních seminářích, výuka byla však natolik nakažena osvícenskými idejemi, že se z kněží namísto služebníků Božích stali služebníci státu. Byli to vzorní školní inspektoři, muži, starající se o materiální blaho lidu, byli to prostředníci nikoli mezi Bohem a lidmi, nýbrž mezi státem a lidmi. Z kazatelen museli ohlašovat všechny státní výnosy a poučovat lid o zemědělské technice, významu zeleného krmení či chovu bource morušového, byli nuceni bdít nad zdravotním stavem věřících a rozšiřovat „účelné osvěcenství“. Není divu, že s činností generálních seminářů nebyla spokojena ani ta část biskupů, která osvícenské ideje sdílela.

Stát, který má budovat veřejné blaho, musí být také dobře organizován. Staré farnosti „nevyhovovaly“ a josefínský stát vytvořil novou diecézní a farní organizaci. Dosavadní zřízení platné ještě z dob Karla IV. znamenalo pro mnoho farníků někdy až tři hodiny namáhavé chůze do kostela. Proto byly v osadách nad 700 obyvatel zřízeny nové fary. Kostely z těch dob jsou prosté, střízlivé, na průčelí mívaly císařského orla. Zařízení bylo do nich často přeneseno ze zrušených kostelů. V Čechách takto vzniklo 250, na Moravě 300 nových farností.

Když císař Josef II. umíral, byl si vědom, že se svými rychlými reformami neuspěl – bylo na ně zapotřebí ne roků, ale staletí. Na sklonku svého života prosil dokonce papeže, aby utišil vzpouru v rakouském Nizozemí, vyvolanou státními zásahy do vnitřního života církve. Leopold II., bratr a nástupce Josefův, rozpustil tedy generální semináře a výchovu kněžstva předal opět do rukou biskupů, přestal v rušení dalších klášterů a uvolnil závislost kněží na krajských úřadech. Kněží už také nemuseli ohlašovat z kazatelen státní výnosy. Josefínská „pouta“ však církvi zůstala nejméně až do roku 1855, kdy Josefův prasynovec František Josef I. podepsal s Římem konkordát.

Josef II. jako „první úředník státu“ revidoval barokní chápání politiky, které

nadřazovalo zájmy dynastické nad zájmy státní. Pro Josefa byl „rozumně“ spravovaný stát v čele s „rozumným“ vládcem prvním a vlastním účelem, ve věcech církevních však tyto následky pocítujeme i dnes.

David Jech

Foto

*- Valdická kartouza – součást
komunistického gulagu*

*– je původně klášter vybudovaný
frýdlantským vévodou*

*Albrechtem z Valdštejna po Bílé Hoře
pro mnišský řád kartuziánů.*

*Za císaře Josefa II. byl řád zrušen a
klášter přebudován na kasárna,
později na věznici.*

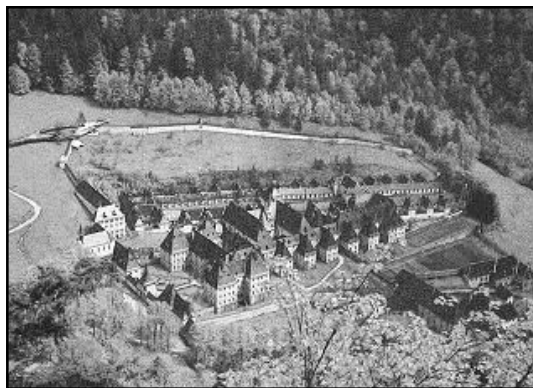
*- Stejná typická struktura
karuziánského kláštera*

VARHANY – KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE (8)

V minulém čísle jsme se rozloučili s 18. stoletím. Rozžehnali jsme se také s Antonem Pietschem z Rochlice, který tvořil církevní hudbu v Liberci v tomto přelomovém čase. Jestli až do této doby byla řeč pramenů často neúplná a kusá, pak v následujícím období můžeme sledovat osudy libereckých varhan, varhaníků, chorregentů a vůbec všech místních muzikantů, zpěváků a přátel hudby takřka pod drobnohledem. Tato druhá potíž je ovšem příjemnější první. Pokusíme se uvést podstatné a neublížit příliš sledu událostí a jejich protagonistům.

V 19. století zasáhli velmi významně do růstu hudebního života v Liberci kromě jiných potomci Bernarda Proksche. Tesařský tovaryš (jímž v té době byl), koupil roku 1769 od hraběte Jana Kryštofa z Clamu kousek pozemku „Na pastvinách“ a postavil tam domek. Aníž to tušil, stal se „Otcem zakladatelem“ mohutné muzikantské dynastie, která dala světu řadu výkonných hudebníků v několika generacích. Ti mimořádně ovlivnili umělecký život nejen v Liberci, ale v celé tehdejší „širší vlasti“, Rakousku. Bude o nich ještě mnohokrát řeč.

Prvním z nich byl záhy osleplý **Josef Proksch**. Narodil se 4. dubna 1794

úředníky přímo zahlcoval a v každém zaváhání viděl zdržovací taktiku.

Jeho přáním bylo vytvořit z národnostně, sociálně a nábožensky heterogenních zemí (v Uhrách a Sedmíhradsku měli protestanti prakticky náboženskou svobodu) jednotný a centrálně řízený stát, neohlížející se na stavovské, historické nebo národnostní zvláštnosti. Ba církev mu v tom měla pomoci! V horlivé snaze o zlepšení (zase: jak je viděl on, ne zda o zlepšení reálně šlo) vydal na 6 200 zákonů a nařízení, z nichž se často mluví jen o zrušení nevolnictví, tolerančním patentu, zmírnění trestního řádu, jmenovitě odstranění útrpného práva a o zrovnoprávnění židů; rámcové zhodnocení jsme přinesli v předminulém čísle *Obrázku*.

Ještě za života své matky se rozhodl, že zruší co možná nejvíce klášterů., které byly osvícencům z mnoha důvodů trnem v oku. Mnišský život považovali totiž za zcela neužitečný. Byly tedy zrušeny všechny ty kláštery, jež se nezabývaly vyučováním mládeže, ani péčí o nemocné, nebo jinými, veřejně prospěšnými, pozemskými úkoly. Tato tzv. sekularizace (chápání církve jen pozemsky, zanedbávání nadpřirozeného hlediska) byla prováděna bez ohledu na duchovní a umělecké hodnoty a bez zřetelu na jejich historickou minulost. Mezi prvními byl zrušen klášter sv. Anežky na Františku a klášter svatojiřských benediktinek – jejich abatyši náleželo právo korunovat českou královnu. Byly zrušeny další benediktinské, cisterciácké a premonstrátské kláštery, které byly významně spojeny s naší historií, jako klášter sázavský, kladrubský, zbraslavský, plasský, zlatokorunský,

sedlecký, milevský, na Moravě pak klášter velehradský, hradištský, loucký aj.

Jmění zrušených klášterů bylo převedeno do náboženských fondů. Stát měl i „patent“ na to, co je a co není umělecky cenné. Mnoho uměleckých děl, vzácných či vědeckých rukopisů tak bylo rozkradeno, či zničeno. Řeholníkům ze zrušených klášterů byla dána možnost nadále působit v duchovní správě, nebo jim byla vyměřena renta. Tímto způsobem z českých zemí nadobro zmizel řád kartuziánů, nebo bosých karmelitánů – ti se vrátili až po roce 1989. S rušením klášterů souviselo také zrušení náboženských bratrstev, literátských sborů a mariánských družin. Dále byly zrušeny „zbytečné“ kostely a kaple, mezi nimi i kaple Betlémská.

Ale císař měl „patent“ na všechno. Aby mohl usměrňovat církevní život do všech podrobností, zřídil tzv. duchovní dvorskou komisi (dnes bychom řekli církevní odbor). Její ustanovení dokresluje ubohost, s jakou se Josef II. snažil organizovat duchovní život svých poddaných. Z breviáře byly škrtnuty připomínka papeže Řehoře VII., poutě do vzdálených míst byly zakázány. Byla povolena jen dvě procese ročně, bez korouhví a bez hudby. V Praze před svatojánským svátkem drábi u bran nutili poutníky svinout korouhve a dále jít bez jakékoli okázalosti, aby „osvícená“ (a rychle se také poněmčující) Praha nebyla pobouřena českou manifestací. Bylo zakázáno zřizovat Boží hrob, stavět Betlémy, slavit vzkříšení. Bylo rovněž zakázáno žehnat chléb a víno, vodu, svíčky a různé plodiny, vykuřovat domy, nebo sbírat koledu. Duchovní komise se starala i o to, jak dlouho má trvat mše sv., kolik svíček má hořet na oltáři, jaké pobožnosti a ve které době se mají konat. Podle dalších nařízení se bohoslužebné úkony měly konat v obou zemských jazycích a i v ryze českých městech byly zavedeny německé bohoslužby vedle českých. Když však komise z obavy, že pořizováním rakví pro každého nebožtíka se naruší příroda lesů, nařídila pohřbívát v pytích (větší spotřebou plátna se také podpoří tkalcovský průmysl!), tehdy ještě tradičně smýšlející lidé se postavili na odpor a císař, rozmrzen nad tím, jak málo je lid osvícený, nařízení odvolal.

matky? Po každém úspěšně vykonaném umělém potratu zůstává jeden mrtvý a minimálně jeden zraněný. V naší zemi se denně jedná o přibližně 80 nenarozených dětí.

Plakát s tímto sdělením jsme mohli vidět o Velikonocích v našich kostelích. Možná ještě naléhavější než toto sdělení byla výzva „Pojďme se společně modlit za záchranu nenarozených dětí.“ Ano, právě společná modlitba je to, co křesťany na celém světě spojuje, společná modlitba je hybnou silou církve a společná modlitba má moc změnit třeba i chod dějin. Proto si myslím, že je velká škoda, že se nás při společné modlitbě za záchranu právě těch nejbezbrannějších lidí sešlo jen SEDM. Možná, že bylo příliš pěkně, kdyby pršelo nebo sněžilo, bylo by zas na křížovou cestu příliš šeredně, ale myslím si že právě podpora zranitelných, hladovějících, trpících nebo umírajících by měla být nám, křesťanům vlastní, přednější než televizní seriál, či brázda na zahrádce.

Kristus nám přece říká „cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mne jste

udělali.“ Nebo tak málo věříme modlitbě, že považujeme za marné se za tyto děti modlit?

Proto Vás bratři a sestry vyzývám: věřme Kristu, věřme evangeliu, věřme modlitbě, neboť ona je nejsilnější zbraní proti zlu.

David Jech

Foto

- Soudě podle poměru 7/70 je Liberec vůči Praze stále ještě zapadlé okresní městečko

Karel Korous

a v Praze

V ovzduší velké naděje prošel v sobotu 2. dubna 2005 centrem Prahy každoroční Pochod pro život organizovaný Hnutím Pro život ČR. V letošním roce začínal netradičně programem na Staroměstském náměstí poté, co se někteří účastníci v myšlenkách soustředili na dobrý průběh pochodu při mši sv. v kostele Sv. Bartoloměje. Značná část z celkem asi SEDMI SET sympatizantů i aktivních podporovatelů myšlenky ochrany lidského života od početí do

přirozené smrti byla mimopražská.

Program na Staroměstském náměstí měl jednoduchý, ale zároveň nesmírně bohatý scénář. O svých zkušenostech i o své motivaci, hovořili lidé, kteří organizují pravidelné (ve dvou případech každodenní) modlitby před porodnicemi (v Brně, v Praze, v Olomouci a v Kladně), v nichž se provádějí násilné potraty. Silná svědectví pohnula mnoha tvářemi a jsme vděční za to, že mnoho lidí podnítila k nové, intenzivní vlastní činnosti.

Pro organizátory je Pochod pro život vždy událostí, která dodává sílu a nový elán do práce, která nemůže být pro svůj cíl v atmosféře prosazování se kultury smrti přijímána vždy jen pozitivně. Děkujeme zvláště všem kněžím za oběti mší sv., které byly v sobotu na úmysl záchrany nenarozených dětí i dobrého průběhu pochodu slouženy. Děkujeme všem, kteří na pochod mysleli ve svých modlitbách a děkujeme všem, kteří nelitovali sil, času ani cestovného a do Prahy přijeli. Příští Pochod pro život se bude konat v Praze v sobotu 25. března 2006.

Zdeňka Rybová

ÚMLUVA O POTLAČOVÁNÍ OBCHODU S LIDMI GROSSOVA VLÁDA SE POKUSILA OD NÍ ODSTOUPIT

Bližší vysvětlení je patrné z článku:

Stydím se za svého premiéra

Grossova aféra prohýbá svou tíží titulní stránky i přílohy všech českých periodik. Tu a tam se už objeví určité čtenářské znechucení, ale *boj o vládu* bude ještě jistě pár dní trvat. Čím to vlastně začalo? Nejasným financováním Grossova barrandovského bytu. Musím otevřeně napsat, že **to je skoro to poslední**, co mne u mého premiéra zajímá. Věřím velmi

snadno tomu, že banka i bez záruky půjčí peníze svému klientovi, pokud je předsedou vlády. To, že se k penězům mladý premiér dostal přes podnikatelku, která mimo mnoho svých dalších podnikatelských aktivit vlastní dům, v jehož útrokách je provozován nevěstinec, mi pochopitelně vadí víc, ale ... Ještě víc mi však vadí to, že – a to možná bude s paní Barkovou souviset – 28. 4. 2004 bylo vydáno usnesení vlády podepsané ještě Vladimírem Špidlou, inspirované ale tehdejším ministrem vnitra Grossem, které požadovalo vypracování věcného návrhu zákona o regulaci prostituce; rozumějte: o legalizaci prostituce. Taky mi vadí, že v době předsednictví Grosse bylo 6. 10. 2004 se **vší podporou členů vlády** přijato usnesení o návrhu vypovězení Úmluvy o potlačování a zrušení obchodu s lidmi a využívání prostituce druhých osob. Zneklidňuje mne též rezolutní odmítavé stanovisko vlády k návrhu zákazu provádění umělých potratů, kde se s podpisem Stanislava Grosse mj. uvádí: „Návrh na zrušení zákona o umělém přerušení těhotenství vláda považuje za naprosto neaktuální a tvrzení předkladatelů o snížení počtu interrupcí za velice nepravděpodobné.“

Výše uvedené oblasti působení ministra a pak i premiéra Grosse mi vadí víc než to, co podle hlasité odezvy teď tolik trápí naši politickou i občanskou veřejnost.

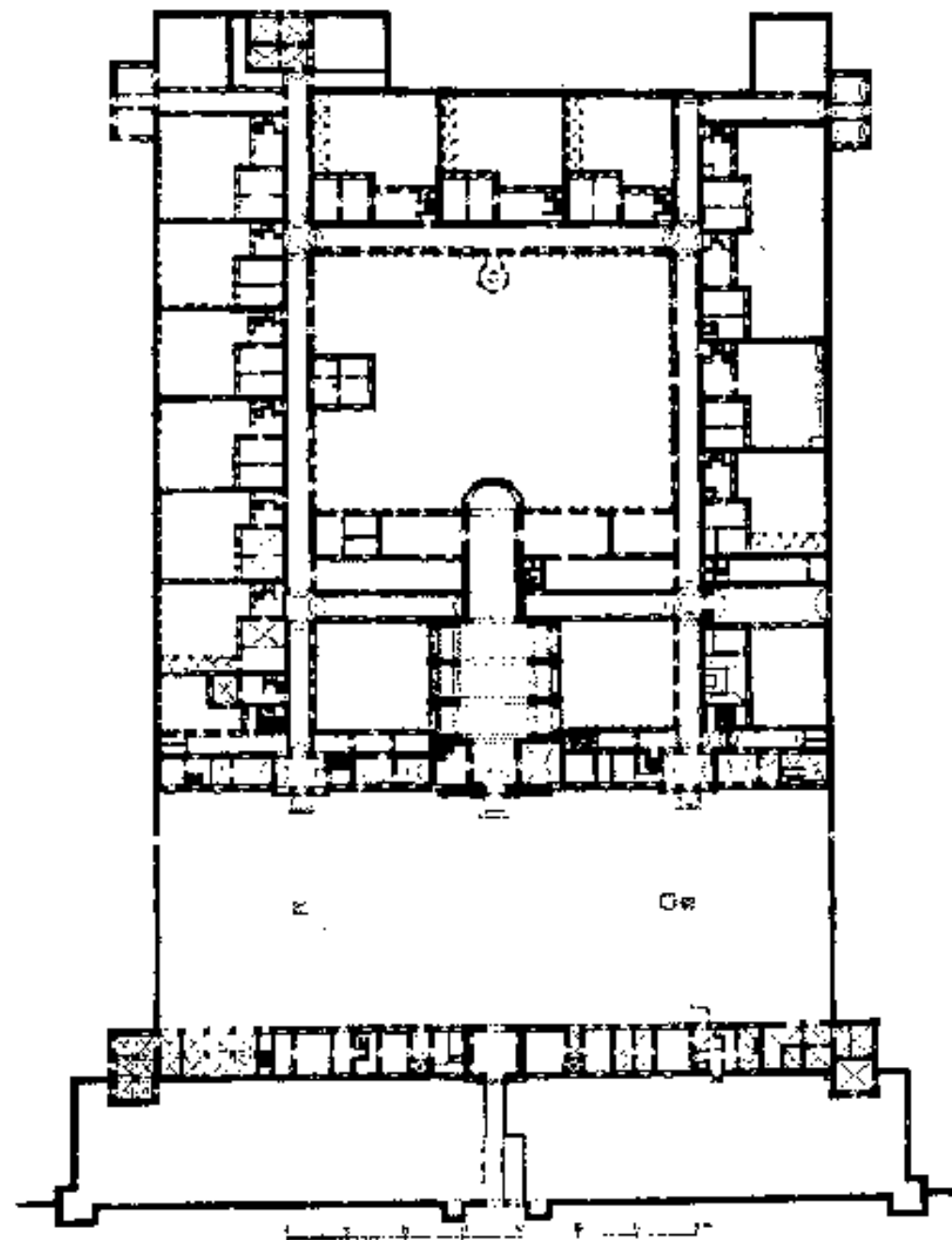
Božena Schmidtová, Hranice na Moravě

Co se stalo v parlamentu

K projednávání předlohy vlády došlo na 42. schůzi 29. 3. 2005. V rozpravě vystoupili čtyři poslanci. Jedním z nich byl JUDr. Ing. Jiří Karas, který navrhl vládní předlohu zamítnout. O jeho návrhu se tedy hlasovalo v 73. hlasování v 15.36 h.

Výsledek hlasování byl tento:

	ano	ne	zdrželo se	přítomno	nepřítomno	celkem	% ANO z přítomných klubu	% Ne z přítomných klubu
NEZ	0	1	0	1	0	1	0%	100%
US-DEU	0	1	5	6	4	10	0%	16,67%
ČSSD	1	50	11	62	8	70	1,61%	80,65%
ODS	44	0	4	48	9	57	91,67%	0%
KSČM	39	0	2	41	0	41	95,12%	0%
KDU-ČSL	19	0	0	19	2	21	100%	0%
CELKEM	103	52	22	177	23	200		

hustá síť škol triviálních a normálních. Velmi se o to přičinil kaplický farář, pozdější litoměřický biskup Ferdinand Kindermann. Ve školách navíc převažovala němčina, která se až v této době poprvé ozvala na Karlově univerzitě. Lze tedy říci, že josefinské školství znamenalo velké nebezpečí pro rodiny i pro českou národnost.

Josef II. (1741 – 1790) pokračoval

v matčině politice, již byl jako spoluvladař své matky také spoluautorem. Císařovna činila reformy ještě s jakýmsi taktem a tradičně smýšlející úředníky si pro ně dovedla získat a od některých dokonce ustoupit. Josef II. však jednal arogantně a neústupně. Jeho opatření byla prováděna brutálně, pedantsky, snad až zlomyslně, císař svými překotnými reformními plány

U kategorií „žabičky“ a „vlčata“ tvoří posádku 4 závodníci dané kategorie a kormidelník starší 18-ti let (jakéhokoliv pohlaví).

U závodních posádek „skautky, skauti, rangers a roveři“ tvoří posádku 5 účastníků včetně kormidelníka příslušné kategorie – koedukované posádky budou hodnoceny v chlapeckých kategoriích.

Do kategorie „OPEN“ je možné přihlásit posádky koedukované, věkem neomezené.

Kategorie bude otevřena pouze v případě přihlášení alespoň tří posádek (výjimkou je kategorie „OPEN“)! Startovné: členové Junáka – svazu skautů a skautek ČR s platnými průkazy 12,- Kč/osoba, 60,- Kč/posádka, ostatní 20,- Kč/osoba, 100,- Kč/posádka; u přihlášek došlých do 5. 5. 2005 se snižuje startovné o 10,- Kč resp. 20,- Kč na posádku.

Stravování účastníků: z vlastních zásob, menší občerstvení (formou čaje a sušenky) v cíli.

Ubytování: případné požadavky nahlásit

dostatečně předem!

Bezpečnost posádek: startují 5-členné, každý bude mít vlastní pádlo, plovací vestu patřičné kvality a nosnosti (nepřípustné jsou „čochtanky“ – polystyrénové a nafukovací vesty), plavidla zajišťuje pořadatel!

Za způsobilost a zdravotní stav závodníků zodpovídá vysílající organizace a ručí, že všichni přihlášení jsou dobrými plavci!

Popis závodu: přerušovaná plavba na pramici k jednotlivým disciplínám (celková délka tratě 2,9 km, nejmladší kategorie 1,8 km).

Disciplíny závodu:
hod záchranným kruhem
střelba ze vzduchovky na špalíky
hod granátem na cíl (čtverec 1,5 x 1,5 m)
v polovině trasy výměna stran pádlující posádky

běh terénem
určování azimutu
disciplína s překvapením
Případné dotazy směřujte na:
kotorak-2005@33.wz.cz

Puma

HISTORIE

VZTAH CÍRKVE A STÁTU

JOSEFINISMUS

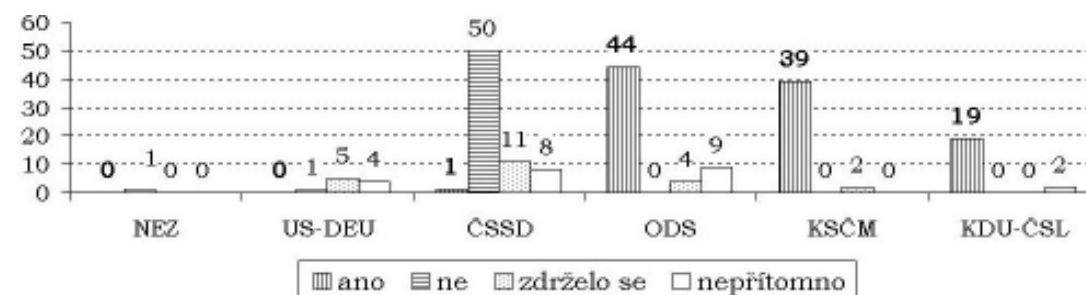
Církevní politika, známá pod názvem „josefinismus“, není, jak by se mohlo mylně zdát, výmyslem císaře Josefa II. Již dávno předtím rakouští panovníci ovlivňovali církev nejrozličnějším způsobem. Vzpomeňme např. právo investitury, tj. dosazování biskupů do jejich úřadů. Za náporu reformace poskytli sice Habsburkové církvi ochranu, kterou vítala, ale úlohu jejího nejvyššího „ochránce“ nepřestali hrát ani tehdy, kdy o to už nestála. Za panování Marie Terezie (1740 – 1780) nabyly zásahy státní moci do církevní oblasti rázu až poručnickování.

O sebevědomém člověku, který se mýlí, se říká, že „má patent na rozum.“ Níže poznáme, že osvícenci svými patenty vyvolali nedůvěru k rozumu tak velkou, že se projevuje – i v křesťanství – dodnes.

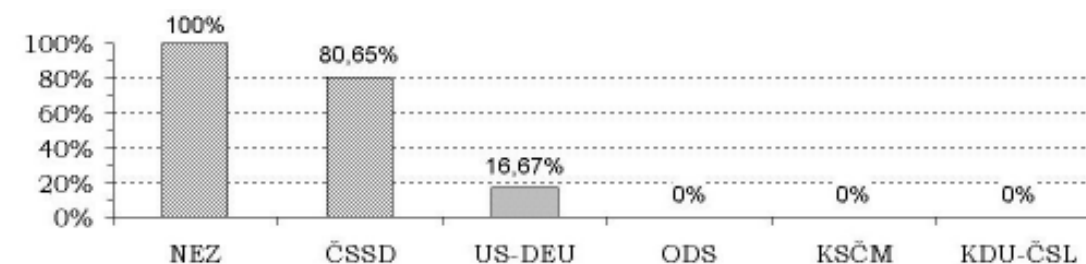
Odvozování práva státu ze sebevědomého pomýleného rozumu je vedlo k absolutisticky spravovanému státu. Tento stát určuje poddaným cestu k blahu tak, jak toto blaho stát chápal. Takovému blahu se musí podříditi všechno, včetně církve. V tomto racionalistickém osvícenském „duchu“ se projevila snaha vytvořit církev zcela pozemskou, podléhající světskému vladaři a sloužící v první řadě státním zájmům. Stát si vyhradil dozor nad církevním majetkem, papežské buly nesměly být zveřejňovány bez jeho souhlasu, písemný styk duchovenstva s římskou kurií se směl dít jen se souhlasem ministerstva zahraničí, papežský nuncius neměl právo vizitovat kláštery.

K velkým změnám došlo ve školství. Gymnázia byla po zrušení jezuitského řádu zestátněna a poněmčena a byla vybudována

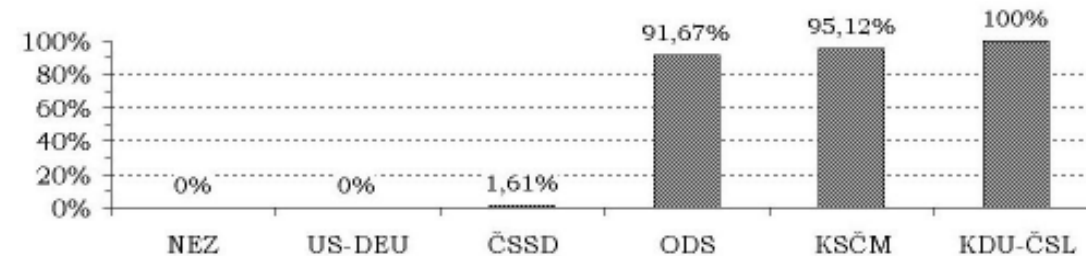
Srovnání stanovisek poslaneckých klubů:

Odpor proti Karasovu návrhu byl následující:

Naopak podpora Karasovu návrhu na zamítnutí toho, aby ČR od smlouvy odstoupila, byla takováto:

Poslední dva obrázky jsou výstižný. Je z nich totiž patrný rozdíl mezi tzv. starou a novou levicí.

U staré levice – KSČM – přežívá ještě jakýsi pohled z dřívějšího na mravnost člověka.

Nová, dnes nebezpečnější moderní levice – v této oblasti US-DEU a ČSSD – již osobní morálku prakticky neuznává; vše je u ní řízeno pozitivním, tedy nějak dohodnutým právem, které je libovolně měnitelné (v médiích ji lze rozpoznat podle hesla o tzv. planém moralizování, přirozené právo a morálka jsou pro novou levicí nic neříkající pojmy).

Doplňme ještě postoje přítomných poslanců za liberecký kraj:

Pro zamítnutí vládní předlohy (tj. pro Karasův návrh) hlasovali poslanci Libor Ježek a Tomáš Hasil (ODS) a Ludmila Brynychová (KSČM).

Proti zamítnutí vládní předlohy hlasovali poslanci Oldřich Němec a Jitka Vojtilová (ČSSD) a František Pelc (US-DEU); Hanba!

Michal Kraus (ČSSD) se zdržel hlasování.

Členové redakce Obrázku libereckých farností se plně ztotožňují s postojem paní Schmidtové (byl poprvé zveřejněn

v RC Monitoru 06/2005) a kladou katolíkům – členům vlád pánů Špidly a Grosse v roce 2004 – veřejně tyto otázky:

1. Jak jste hlasovali dne 28. 4. 2004 k usnesení Špidlovy vlády, které de facto požadovalo legalizaci prostituce?

2. Proč jste v Grossově vládě 6. 10. 2004 hlasovali právě tak, jak popisuje paní Schmidtová, tj. jednomyslně pro vypovězení Úmluvy o potlačování a zrušení obchodu s lidmi a využívání prostituce druhých osob?

3. Myslíte si, že reprezentujete katolickou veřejnost?

br. Felix OFM / Karel Korous /
Josef Ježek

DRUGY – ZÁPADNÍ ANO, VÝCHODNÍ NE

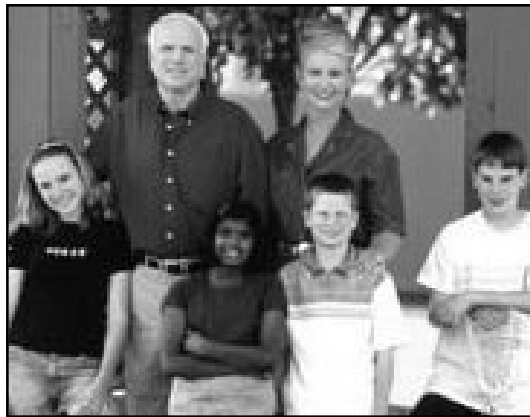
Když byl senátor John McCain kdysi dotázán, jaký je jeho postoj k drogám, řekl, že si vzal stranou svého čtrnáctiletého syna a sdělil mu: chlapče, pokud zjistím, že bereš drogy, tak tě zmlátím, že tě bude jen pár palců dělit od smrti. V nemocnici strávíš měsíce.

To je správná konzervativní politika ke drogám: **je záležitostí primárně rodičovské odpovědnosti**, nikoli státních zákazů. Naše státní protidrogová politika nefunguje. Drogy jsou všude a mládeži volně k dispozici.

Válku proti drogám prohráváme. Mohli bychom ji vyhrát, kdybychom ji vedli drasticky a brutálně – jako Saudská Arábie. Cenou za to by však bylo vytvoření policejního státu a ztráta našich svobod. To je však cena, již nejsem ochoten zaplatit. Preferuji svobodu, i když jejím důsledkem bude, že část hloupé mládeže si drogami zkazí život. Mohou pak sloužit jako odstrašující příklad mládeži rozumné.

Můj osobní názor na drogy? Ty v západní civilizaci tradiční, alkohol a tabák, jsou (v rozumné míře) dobré, zatímco drogy ostatní, ty východní jako marihuana, hašiš, opium atd., jsou trapné.

Každá vyvážená civilizace má svou tradiční drogu. Ve společnostech, jež žádnou drogu nemají, frustrovaným

jedincům zbývají jen dvě možnosti: sebevražda, nebo fanatismus (případ mnohých v islámské civilizaci). Alkohol je tradiční drogou naší západní civilizace a je látkou nesmírného kouzla. Alkohol je integrální součástí zábavy, přátelství (kolik družných konverzací jen jím bylo usnadněno ..., lásky (kolika intimním chvílím svádění dopomohl alkohol ...) a bitvy („víno na kuráž a pomilovat markytánku ...“).

Lze uvést mnoho známek civilizace, ale jednou z nich rozhodně je víno. Hranice vinařských oblastí jsou hranicemi civilizace. Lidé, kteří vyrábějí a pijí víno, jsou civilizovaní. Alkohol je nejen tradicí, ale i symbolem západní civilizace. Tedy té civilizace, která si cení jednotlivce a dospěla k ideálu jeho osobní a politické svobody. Drogy jako marihuana či opium jsou na druhou stranu symbolem východních civilizací, jež si jednotlivce neváží a dospěly vždy jen k despotismu. Jak může někdo dávat přednost symbolům těchto úpadkových civilizací?

Ač nekuřák, na svobodě svých kuřáckých přátel v mé přítomnosti kouřit tabák a mít z něho požitek trvám. Že kouření škodí zdraví? Cílem přece není žít tak dlouho, jak je to jen možné, nýbrž cílem je prožít mravně kvalitní život. Pokud jsem za svůj život pomohl trpícím, přispěl ke svobodě znevinněných, zahrnul láskou a péčí milovanou osobu, prožil jsem život lépe, ačkoli zemřel mlád, než pokud jsem život promrhal v neřestech, banalitami a hloupostmi, a zemřel stár jako Metuzalém.

Cigareta kuřákovi dopřává chvilku relaxace, pohody a uvolnění stresu. Byla častokrát jediným zbývajícím potěšením trpících pod tyraniemi 20. století – vězňů nacistického koncentráku a komunistického gulagu. Z piety k těmto obětem se já věru nepřipojuji k dnešnímu antikuřáckému džihádu. Ten by totiž nejraději oněm vězňům vzal i ten jediný, poslední požitek jejich života. Kdo má být lepším vzorem pro mládež – Adolf Hitler, abstinent, nekuřák a vegetarián, anebo Winston Churchill, těžký pijan, silný kuřák a nadšený požírač krvavých steaků?

Roman Joch / Hospodářské noviny
1. dubna 2005

Foto
- Část početné rodiny senátora
John McCain; děti nevypadají
ztrýzněně pod přísným tátou

NOVELA ZÁKONA O CÍRKVÍCH DO 2. ČTENÍ
23. března 2005 propustila
Poslanecká sněmovna do druhého čtení
vládní návrh novely zákona o svobodě

náboženského vyznání a postavení církví (tisk 863). Cílem novely je omezení svobody církví zakládat instituce.

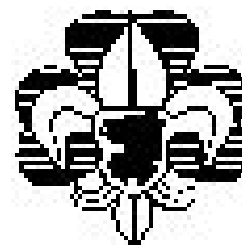
V diskusi řekl poslanec Petr Bratský (ODS), že se pod záminkou úpravy zákona podle rozhodnutí Ústavního soudu předkládají nová, komplikující ustanovení; i když návrh formálně mluví o „evidenci“ právnických osob, jde ve skutečnosti o jejich registraci. Navrhl, aby byl návrh vládě vrácen k přepracování. Poslanec Jaromír Talíř (KDU-ČSL) řekl, že návrh je v rozporu s náboženskou svobodou, a žádal, aby byl odmítnut.

Sněmovna návrhy nepřijala a návrh zákona postupuje do druhého čtení. Byl přidělen k projednání ve Výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu.

V závěrečném slově ministr kultury Pavel Dostál zpochybnil závaznost rozhodnutí Ústavního soudu.

RC 29. 3. 2005

DĚTI A MLÁDEŽ

KATOLICKÉ
SKAUTSKÉ ODDÍLY
ICHTHYS
OZNAMUJÍ

V sobotu
23. 4. 2005 se bude
jako každý rok
sloužit U Obrázku od 17.00 mše sv. pro
skauty a skautky, po ní bude následovat
tradiční táborový oheň. Přijďte všichni, a
to v krojích. Vezměte i své rodiče. Zvěte i
další, které by to mohlo zajímat. Pokud
můžete, širte to např. v kostelích.

Čmelák

Kotorák

7. přístav vodních skautů pořádá
v sobotu 7. 5. 2005 (od 8.00 do 15.00)
23. ročník Kotorského závodu; organizuje
33.kmen roverů Flotily Liberec

Místo: přehrada na Harcovském potoce,
u klubovny (150 m od hráze)

Druh závodu: veřejný pro mládežnické
organizace na zajištěných závodních
pramicích P650 a pramicích vodních
skautů P550

Přihlášky: elektronickou formou do
5. 5. 2005 na stránkách 33. kmene
roverů:

<http://33.wz.cz>

nebo na místě při prezenci v době mezi
8.00 – 8.45 h. Na těchto stránkách jsou i
aktuální informace.

Kategorie:

žabičky	mladší žákyně	(1993 – 2005)
vlčata	mladší žáci	(1993 – 2005)
skautky	starší žákyně	(1989 – 1992)
skauti	starší žáci	(1989 – 1992)
rangers	dorostenky	(1985 – 1988)
roveři	dorostenci	(1985 – 1988)
dospělí	OPEN	(???)

TEST PRO DOSPĚLÉ

1. Jak se jmenuje základní svátost, bez níž nemohou být uděleny ostatní svátosti?
2. Proč a jak vzniklo Nicejsko-Carhradské vyznání víry?
3. Jaký je rozdíl mezi církevními otci a apoštolskými otci?
4. Kdo to byli patriarchové?
5. Co to znamená IXthYS?
6. Jaká by mohla být různá pravdivá vysvětlení pro to, že rodokmen Ježíše Krista u Lukášova evangelia má jen 76 jmen, přičemž dobu trvání člověka na Zemi vědci odhadují např. „na 150 000 roků“?
7. Co je základním tématem listu sv. apoštola Jakuba?
8. Kdo to jsou kalvinisté?
9. Kdo zavedl do celého světa přesný – tzv. Gregoriánský kalendář?
10. Jaký je rozdíl mezi sektou a křesťanskou denominací?

LIBERECKÝ ÚSMĚV

Tereзка přibíhá na rande:

„Promiň, Josefe, doufám, že nejdu pozdě?“

„Vůbec ne, miláčku. Rok a den přesně souhlasí.“

„Nazdar Karle, jak se máš?“

„To mně nebudeš věřit, člověče, ale mám pod sebou 2 000 lidí.“

„Prosím tě, to jsi na ministerstvu?“

„Ne, seču trávu na hřbitově.“

Lékař je v šoku a nechápavě říká pacientovi:

„Jak jste si mohl zadřít do jazyku tolik třísek?“

„Ale, paňe d'okfože, rožlila se mně na podlahu moře nejdražší whisky.“

P. Antonín Sedlák s kol.
Ilustrace
br. Michal OFM

SOUDY UKONČILY ŽIVOT PANÍ TERRI SCHIAVOVÉ VELIKONOČNÍ DRAMA

O Velikonocích si připomínáme, že Kristus „svou smrtí zničil naši smrt a svým zmrtvýchvstáním nám získal nový život“. Ale neblahý dárek nám, lidem křesťanského Západu, nadělily k letošním velikonocům americké soudy: smrt Terri Schiavové, které zakázaly, aby dostávala umělou výživu. „Paní Schiavová, která nemůže mluvit, je bezbranná lidská bytost s vlastní důstojností, která si zaslouží naši úctu, péči a soucit,“ napsali ve svém prohlášení floridští biskupové.

„Její utrpení dramatizuje jednu z nejkritičtějších otázek naší doby: ‚Chceme-li být skutečně lidskou společností, jak se máme postarat o lidi, které neumíme léčit?‘ Biskupové citují papežské vyjádření z března 2004, kde Jan Pavel II. říká: ‚Chci zvláště zdůraznit, že podávání vody a jídla, byť umělou cestou, je vždycky přirozeným prostředkem zachování života, ne lékařským aktem. Použití umělé výživy ... je morálně závazné, nakolik dosahuje svého vlastního účelu, to jest vyživuje pacienta a ulehčuje mu utrpení.“

Z toho plyne, že máme povinnost poskytovat základní prostředky k udržení života, jako je jídlo a voda, pokud nepůsobí pacientovi škodu. Pokud tyto prostředky tělo skutečně vyživují, pak prostě patří k tomu, co dlužíme všem bezmocným lidem odkázaným na naši péči, uzavírají biskupové.

Případ Terri Schiavové ukazuje na řadu protikladů, charakterizujících dnešní západní (zeměpisně, ale už ne zcela kulturně – pozn. red.) společnost. Na jedné straně se liberálové domáhají přísnějšího dohledu nad manželstvím a rodinou, aby zde nedocházelo k násilí na ženách, na druhé straně přikyvují manželovi, který žádá usmrcení své bezbranné ženy. Na jedné straně mohou děti z malicherných důvodů volat na své rodiče policii, na druhé straně policie odvádí v poutech tři děti, které se pokusily vniknout do hospicu Woodside, aby daly paní Schiavové napít vody.

Znamením naděje je však ohlas, který případ paní Schiavové vzbudil u milionů lidí dobré vůle. Patří k nim i židovská rodina, která si pozvala stanici CNN na letošní rodinnou oslavu svátku *Purim*: mezi smějícími se tvářemi jsme viděli obličej ženy, matky rodiny, která už je také řadu let v obdobném stavu jako Terri. „Ona je přece stále s námi, vnímá nás,“ řekl její manžel na kameru.

A tak se obrana života stává pojítkem mezi lidmi dobré vůle z různých náboženských komunit.

Michaela Freiová

FEMINISMUS A HOMOSEXUÁLNÍ MENTALITA RODINY

DŮSTOJNOST ŽENY

V současné době získal pojem feminismus nedobrý zvuk, a to především vinou radikálních požadavků socialistických odnoží feministických hnutí ve světě i u nás. Přesto bychom si měli uvědomit, že tomu tak vždy nebylo. Feminismus původně znamenal hnutí, která se snažila oživit občanskou společnost, vnášela do politiky mravní nároky jako nezištnost, solidaritu, péči o slabé, věrnost a podobně. Zákon o zákazu alkoholu ve Spojených státech je typickým příkladem toho, co ženské spolky dokázaly prosadit. Původně totiž všechny jejich kroky směřovaly k posilování či uzdravení rodiny.

Doba však „pokročila“ a dnešní feminismus by dřívější aktivistky a zároveň obětavé matky černých dětí jen stěží chápaly. Vychází z extrémních marxistických pozic, kde místo tříd spolu bojuje jedno pohlaví proti druhému a počítá, kdo toho pro sebe urve více. Stejně jako kdysi KSC tímto způsobem neustále osvobozovala ženu, dnes se opět komunisté a socialisti chápou této příležitosti a bojovným křikem odmítají zastaralou „patriarchální“ instituci rodiny.

Rovné příležitosti nebo křesťanství

A tak dnes slyšíme mnoho o rovném postavení mužů a žen a tzv. rovných příležitostech. Dokonce toto heslo hrdě nese v názvu jeden poradní orgán naší vlády. Tyto pojmy by si ale zasloužily upřesnění, aby se lépe ukázalo, o co se jedná, a aby nebyly špatně chápány. Pouze díky vlivu křesťanství se dnes přijímá jako samozřejmost, že muži a ženy mají naprosto stejnou důstojnost. To zdaleka není samozřejmostí v jiných kulturách. Proto vždy, když slyším nadávky na utlačování žen katolickou církví, vzpomenu si na naše kostely na Vysočině a na tisíce obrazů a soch žen, které nám jsou dávány za vzor k následování. Avšak kolik žen si kdo představí ve spojitosti s osvícenectvím, s buddhismem či kolik soch stavíme dnes ženám?

Dnes se tuto rovnost v důstojnosti snaží feministické skupiny rozšířit do absurdnosti a popřít přínos rozdílů. Muži a ženy ale nemají stejné fyzické ani psychické předpoklady a tudíž ani stejné příležitosti k uplatnění. Proto jsem zásadně proti levicovému sociálnímu inženýrství, které popírá rozdíly mezi muži a ženami a vnucuje ženám mužské role, jako třeba policistky, nebo pomoci zákonů a šikany nutí otce střídat matku na mateřské dovolené. Nemohu uvěřit, že by se v naší zemi, kde jsme za minulého režimu byli svědky podobných pokusů, měl tento socialistický pohled na ženu, degradující ji na horšího chlapa, opět vrátit.

Mužské a ženské role

I přesto, že dnes jsou proklínány tzv. mužské a ženské role, musím na nich v zájmu zdravého rozumu trvat. Opravdu jsem ještě neviděl žádného svého kolegu poslance kojít a to ani v klubu KDU-ČSL, ale dokonce ani ČSSD, či KSČ. Proto i například zavedení pozitivní diskriminace, a to ať už v podobě procentuálních kvót na kandidátních listinách či jinak, považuji za neuvěřitelné ponížení a zesměšnění schopností žen.

Nižší příjmy žen

Mnoho se dnes mluví o nižších příjmech zaměstnaných žen. Na jedné straně má každý nárok na spravedlivou mzdu, a to bez rozdílu pohlaví. Je ovšem nutné připomenout, že původně mzda nedegradovala člověka na stroj, na výkonnostní jednotku, ale brala ho v celistvosti a mzda měla zajistit obživu celé rodině. A tak se dnes vlastně vyžaduje, aby rodinu živili dva. Že jsou tak neuvěřitelně diskriminovány ženy v domácnosti, i když výchovou dětí dávají společnosti více než manažerky či traktoristky, snad už není třeba dodávat. Proto je třeba plně podporovat požadavky na spravedlivou mzdu, ale zároveň i ocenit práci deseti tisíců žen, které jsou v domácnosti, věnují se rodině a, ekonomicky řečeno, zdarma vytvářejí pro stát nenahraditelný lidský kapitál.

Plotna a politická převýchova

Mnoha feministkám se navíc nelíbí, že je u nás stále ve společnosti údajně zakořeněno, že žena patří především k plotně a nikoli do veřejných funkcí. Cítím za touto přecitlivělostí, že žena má hodnotu pouze podle toho, jakého společenského postavení či platu dosáhne. To je zase hrubé ponížení přínosu žen. Žena, která se sama rozhodne být v domácnosti a pečovat o své nejdražší, nesmí být považována za méně úspěšnou než politička. Navíc podobná prohlášení a dnešní často už i povinná školení úředníků až příliš připomínají politickou převýchovu. Kolektivní převýchovu jsme zde již jednou měli a v konečném důsledku je jedno, zda instrukce ke správnému politickému myšlení píší revolucionáři v Moskvě či v Bruselu.

Když už se chceme poučit, ptejme se, jak to, že v tom zatracovaném středověku měly ženy mnohem více respektu než dnes. Královny byly samozřejmostí, ženy samostatně vládly rozsáhlým panstvím, jako např. naše Zdislava z Lemberka, samostatně vedly obchodní podniky atp. Ale umíte si představit, že by dnes někdo svěřil armádu ženě, jak se to stalo Johance z Arku? Ptejme se proč!

Stále postrádaný ženský prvek

Žena je srdcem domova a tím i společnosti a musí mít právo utvářet si svůj domov podle svých potřeb, podle potřeb svých dětí, své rodiny. Rozhlédnete-li se například po našich sídlištích, zjistíte, že jsou sice racionálně řešena, ale chybí v nich život, chybí v nich ženský prvek. Je to typický svět stvořený mužským mozkiem bez ženského vlivu. Bez ženského prvku se tak naše města dále proměňují v pouhé ubikace pracovních táborů, odkud o víkendech všichni utíkají. A tak dál čekáme, zda budou muži schopni uživit své manželky, které tak budou mít volné ruce, aby pomohly v místní samosprávě a v neziskovém sektoru přetvořit naše města v opravdové domovy.

Homosexuální mentalita vztahů

Každé pohlaví má specifické dary a je smutné, že dary dané především ženám, jako empatie, citlivost, umění naslouchat a mnoho dalších, v naší společnosti stále víc a více chybějí. Nedovolme, aby několik ideologů degradovalo ženu na méněcenného muže a vnutilo tak všem v podstatě homosexuální pohled na manželství a tím i společnost, kde muž a žena jsou zcela stejní a zaměnitelní. Mimochodem i to byl jeden z důvodů, proč KDU-ČSL tak jasně – a Bohu díky úspěšně – vystupovala proti zákonu o registrovanému partnerství.

JUDr. Ing. Jiří Karas, poslanec Parlamentu ČR za KDU-ČSL

Oba články jsou převzaty z RC Monitoru 06/2005 s jeho souhlasem.

PRAVIDELNÁ PŘÍLOHA OBRÁZKU LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

TEST PRO DĚTI DO 13 LET

1. Jak se jmenoval nejmladší Jákobův syn?
a) Josef.
b) Benjamín.
c) Juda.
2. Jak se jmenovala Mojžíšova manželka, kterou dostal od midjánského kněze?
a) Euthanasie.
b) Rebeka.
c) Sipora.
3. Z kolika knih se skládá celé Písmo svaté?
a) 72.
b) 77.
c) 120.
4. Jak zní první verš v Písmu svatém?
a) Bible je posvátná kniha.
b) Bůh stvořil první lidi jako muže a ženu.
c) Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.
5. Jak se jmenoval otec krále Davida?
a) Rúť.
b) Jesse.
c) Koniáš.
6. Kdy vstal Pán Ježíš z mrtvých?
a) V noci ze soboty na neděli.
b) V neděli odpoledne.
c) Na velikonoční pondělí.
7. Co uděláme, když vstoupíme do studeného kostela?
a) Nasadíme si čepici.
b) Pozdravíme Pána Ježíše ve svatostánku křížem a poklekne.
c) Rozděláme oheň.
8. Jakými slovy kněz křtí?
a) (Petře, Petro), já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.
b) (Petře, Petro), já tě křtím ve jménu Pána Ježíše.
c) Jděte ve jménu Páně.
9. Je papež neomylný?
a) Ano, ale jen ve věcech víry a mravu, pokud mluví ze svého apoštolského úřadu a ve společenství biskupů.
b) Vždycky a ve všem.
c) Ne.
10. Kolikrát za den se máme pravidelně modlit?
a) Kromě neděle se modlit nemusíme.
b) Nejméně jedenkrát denně – ráno.
c) Nejméně dvakrát denně – ráno a večer.

OB RÁZEK

libereckých farností

kostel Sv. Jana Křtitele

neděle 12. 6.

1. svaté přijímání 10.00

sobota 18. 6.

Adorační den farnosti

neděle 26. 6.

Poutní slavnost, hlavní celebrant biskup
litoměřický Msgre. Pavel Posád 10.00

(2. 7.

Pouť k 350 letům diecéze litoměřické

3. 7.

kostel Sv. Jana Křtitele

oslava 50 let manželství)

Farnost Liberec-Ruprechtice

neděle 12. 6.

Břimování

Farnost Vratislavice nad Nisou

29. 5.

Břimování, při této příležitosti by měl
naši farnost navštívít i otec biskup Pavel
duchovní správci

Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ

11.DUBNA AŽ 10. KVĚTNA 2005

Křtem byli mezi nás přijati:

Farnost děkanství Liberec-Rochlice

Pavel Cvejn (6. března)

Patrik a Helena Mílovi (3. dubna)

Farnost Liberec-Ruprechtice

Karolína Mária Váňová

Štěpán Jiří Horák

Srdečně blahopřejeme

Svátost manželství přijali:

Farnost Vratislavice nad Nisou

Simona Spěvákova a Petr Kahoun

Zlatou svatbu oslavili:

Farnost Liberec-Ruprechtice

Anna a Jaroslav Novákovi

Srdečně blahopřejeme

Ke vzkříšení jsme vyprovodili:

Farnost děkanství Liberec-Rochlice

Věra Křepelová (1956)

Farnost Liberec-Ruprechtice

Antonín Janeček (1948)

Božena Karbanová (1922)

Výročí kněžského svěcení:

Msgre. ThLic. Dominik Duka OP,
apoštolský administrátor litoměřické
diecéze – 35 let (22. června)

R. D. Josef Faltejsek – farní vikář
arciděkanství Liberec – 30 let (28. června)

Srdečně blahopřejeme

Text

duchovní správci

Zpracoval

Marek Křupka

Vydává Římskokatolická farnost v Liberci - Ruprechticích pro liberecké farnosti a ve spolupráci s nimi.

Vrchlického 81, PSČ 460 14, Liberec XIV - Ruprechtice, datum vydání: 15. 5. 2005

tel. 485 121 293, e-mail: liberec.ofmZquick.cz, doporučená cena 5,- Kč, za obsah odpovídá P. Antonín OFM

Foto na titulní straně - Moraváci v Liberci 12. 4. 2005 u příležitosti jednání

České biskupské konference v Hejnicích, Zdeněk Glaser

Internetové stránky libereckých farností: <http://www.rkc-lbc.cz>

Prosíme čtenáře o návrhy a názory (i kritické) k časopisu i jednotlivým článkům

V TOMTO ČÍSLE

ÚVODNÍK

CO TO JE SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ –

BOŽÍHO TĚLA? P. CHERUBIN M. KUCZOWICZ OFM 3

PASTORACE

DATA BENEDIKTA XVI., BR. FELIX OFM 4

SLUŽBY A ÚŘADY V CÍRKVI (5), JAN VOŽENÍLEK 4

KDY SE ČLOVĚK STANE PAPEŽEM? JAN VOŽENÍLEK; BR. FELIX OFM 6

ECHARISTIE (2) ECHARISTIE BUDUJE CÍRKEV, P. CHERUBIN OFM 6

MÁTE SKRUPULE? RADIM JÁCHYM OFM 7

SLOVO, ANONYMOVÉ 8

RODINA A ŠKOLA

O CHARITATIVNÍ PRÁCI V LIBERCI (17) –

SOCIOTERAPEUTICKÉ CENTRUM, ING. LIBUŠE NIKOVÁ 8

FOKUS MÝKLUB LIBEREC, MGR. JANA HORÁKOVÁ 10

VZTAH CÍRKVE A STÁTU –

JOSEFINISMUS A TOLERANČNÍ PATENT, DAVID JECH 12

TŘI KRÁTKÉ ZPRÁVY PRO ILUSTRACI, RES CLARITATIS ZE DNE 2. 5. A 8. 5. 2005 17

DĚTI A MLÁDEŽ

V LIBERCI PROBÍHÁ ZAJÍMAVÁ SOUTĚŽ, RITA PATKOVÁ; BR. FELIX OFM 19

KATOLICKÉ SKAUTSKÉ ODDÍLY ICHTHYS OZNAMUJÍ, ČMELÁK 20

HISTORIE

VARHANY – KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE (9), PAVEL KOZOJED 21

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

POUTNÍ ZÁJEZD – WAMBIERZYCE, BROUMOV, HVĚZDA, INGRID LANKOVÁ 24

JAKÁ NÁBOŽENSTVÍ MÁME V OKRESE LIBEREC

PODLE SČÍTÁNÍ 2001? BR. FELIX OFM; JOSEF JEŽEK; ČSÚ 25

DĚTSKÝ DEN FARNOSTÍ LIBERECKÉHO VIKARIÁTU 4. 6. 2005 26

DOPIS ŘEDITELE KARMELITÁNSKÉHO NAKLADATELSTVÍ, JAN FATKA 26

NÁBOŽENSKÉ POSTAVENÍ LIBERCE V ČESKÉ REPUBLICE –

MAPA OKRESŮ, JAN JEŽEK / JOSEF JEŽEK / JIŘÍ ŠMÍDA / ČSÚ (MAPA – 14 A 15) 27

PŘEHLED AKTIVIT FARNOSTÍ 27

BOHOSLUŽBY VE FARNOSTECH 27

Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ 11.DUBNA AŽ 10. KVĚTNA 2005, MAREK KŘUPKA 28

PŘÍLOHA

PAN PREZIDENT BLAHOPŘÁL PAPEŽI BENEDIKTOVI XVI., VÁCLAV KLAUS 20. 4. 2005

ZLOŘEČENÝ BENEDIKT, DANIELA IWASHITA / LN 7. 5. 2005

ZKONTRACEPTOVANÁ SPOLEČNOST, DAVID PRENTIS /

KONFERENCE „MANŽELSTVÍ, RODINA, ETIKA“ 9. – 10. ŘÍJNA 2004

PRAVIDELNÁ PŘÍLOHA OBRÁZKU LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

TEST PRO DĚTI

TEST PRO DOSPĚLÉ

LIBERECKÝ ÚSMĚV

NÁBOŽENSKÉ POSTAVENÍ LIBERCE V ČESKÉ REPUBLICE – MAPA OKRESŮ

Na místě stránek 14 a 15 je v tomto čísle Obrázku libereckých farností mapa, která zobrazuje rozdělení okresů České i Moravskoslezské církevní provincie do tří skupin podle tabulky, která byla zveřejněna v minulém čísle.

Jde o procento lidí, kteří se přihlásili k Církvi římskokatolické (druhý sloupec tabulky).

Okres Liberec i další okresy litoměřické diecéze leží v území s nejnižším stupněm katolické religiozity v severní polovině Čech.

Jan Ježek / Josef Ježek /

Jiří Šmída / ČSÚ

PŘEHLED AKTIVIT FARNOSTÍ

Dětský den farností libereckého vikariátu 4. 6.2005 U Obrázku

Farnost arciděkanství Liberec

kostel Panny Marie Neposkvrněné a Královny andělů U Obrázku

neděle 15. 5.

Stabat Mater (F. I. Tůma), Filipovský chrámový sbor – varhany Jiří Chlum, sbormistr Martina Bogarová, vstup volný 15.30

Farnost děkanství Liberec-Rochlice

kostel Sv. Bonifáce

sobota 4. 6.

Benefiční koncert 18.00

kostel Sv. Jana Křtitele

sobota 11. 6.

Benefiční koncert – Severáček 15.00

17. – 23. 7.

Dovolená rodin – Jablunkov

Farnost Vratislavice nad Nisou

Termíny na letní prázdniny 2005

Předškolní děti 4. – 8. 7. – Vlčetín

Mladší školní děti 25. – 29. 7. – Bozkov u Semil

Starší školní děti 14. – 21. 8. – České Švýcarsko

6. - 13. 8.

Farní dovolená na faře v Žirovnici na pomezí Českomoravské vysočiny
duchovní správci

BOHOSLUŽBY VE FARNOSTECH

Farnost arciděkanství Liberec

Kostel Panny Marie Neposkvrněné a Královny andělů - U Obrázku

Kalendář poutí v roce 2005

Čtvrtek 26. května 18.00

slavnost Těla a Krve Páně, společná slavnost tří libereckých farností v rámci vyhlášeného roku Eucharistie

Msgre. Karel Havelka, generální vikář,

R. D. František Opletal, R. D. Josef Faltejsek, R. D. Antonín Sedlák,

P. Cherubin Kuczowicz OFM,

P. Antonín Kejdana OFM

Neděle 26. června 16.00

mše sv. ke cti Panny Marie

R. D. Jiří Voleský, Trmice

Neděle 10. července 16.00

mše sv. ke cti Panny Marie s Večeřadlem

R. D. Jaroslav Stříž, Křešice

Neděle 24. července 16.00

slavnost **POSVĚCENÍ KOSTELA** (27. 7. 1907)

R. D. ThDr. Miloš Raban, Hejnice

Neděle 14. srpna 16.00

mše sv. ke cti Panny Marie

P. Gabriel Kubík OFM, Moravská Třebová

Neděle 11. září 16.00

pontifikální mše sv. **HLAVNÍ POUŤ**

biskup litoměřický Msgre. Pavel

Posád, Litoměřice

Neděle 9. října 16.00

Mše sv. ke cti Panny Marie

R. D. ICLic. Michal Podzimek, Tanvald

Je-li mše svatá v kostele, je možnost příjezdu až ke kostelu

(<http://obrazek.rkc-lbc.cz>

<http://arcidekanstvi-lbc.rkc-lbc.cz>)

Farnost děkanství Liberec-Rochlice

kostel Sv. Bonifáce

neděle 5. 6.

Poutní slavnost 7.30

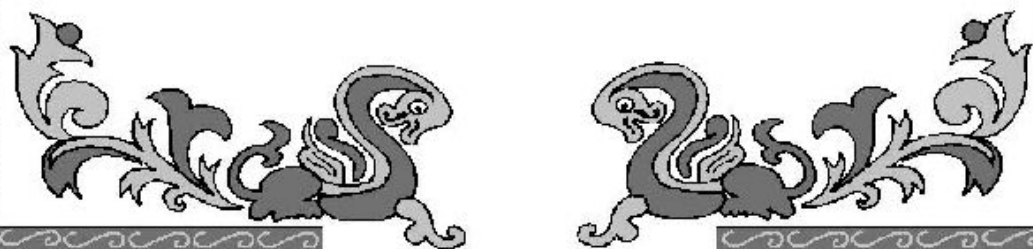
Dětský den farností libereckého vikariátu

Na vědomost se všem dětem dává, že dne 4.6.2005 v Ruprechticích u P.M. u Obrázku se bude konat tradiční **DĚTSKÝ DEN**, na který vás srdečně zveme, abychom společně hledali

„Cestu do zaslíbené země“.

V 9.00 hod. začíná registrace všech dětí,
v 9.30 hod. začíná mše svatá kterou bude sloužit P. Antonín Sedlák
a po ní už na vás bude čekat spousta her, soutěží i sladkých odměn.

Vezměte jsi s sebou dobrou náladu, bojovného ducha a spoustu dobrých kamarádů,
ale také bačkory na přezutí (v případě deště budeme v tělocvičně).

DOPIS ŘEDITELE KARMELITÁNSKÉHO NAKLADATELSTVÍ ZE DNE 27. 4. 2005

Milý bratře Felixi,

děkuji za zaslání časopisu Obrázek s uveřejněnou informací o internetovém knižním obchodu KNA.

Žádal jsi o nějaké další informace o kamenném obchodu KNA.

Jsem v rozpacích, co napsat. Liberec mně silně připomíná pohádku o zakletém království. Tak se to zdálo jednoduché, když jsem v závěru roku 2003 přijel do Liberce zjistit možnosti pronájmu pro provozování knihkupectví a pan arciděkan František Opletal mi nabídl k rekonstrukci domeček vedle fary a kostela sv. Antonína.

Projekt se vytvářel jedenáct měsíců, zahájení stavebního řízení trvalo čtyři měsíce, a to vše zajišťují nepochybně velmi kompetentní odborníci, které doporučil místní spolubratr jáhen Václav Vaněk. Před několika dny mně sice paní ing. Schejbalová oznámila formou SMS, že má konečně v ruce zahájení stavebního řízení a že by se snad mohlo začít s bouracími pracemi, ale kdy bude vydáno stavební povolení a jaké překážky k další realizaci postaví do cesty „administrativní šiml“, to si neodvážuji odhadovat. Moje představa před rokem byla, že stihneme otevřít rekonstruované prostory a zahájit prodej začátkem listopadu 2004, později jsem posunul termín na květen 2005, nyní bych rád viděl otevření v září 2005.

A jak to skutečně bude: Bylo, nebylo... V zakletém království člověk dopředu nikdy neví. Čas od času se objeví princ nebo český Honza nebo jiná dobrá bytost seslaná nebem, aby vše uvedla do normálního stavu. Těším se upřímně, že se toho i v Liberci letos dočkáme.

Č.j.47/2005/Ra

Jan Fátka
ředitel KNA

ÚVODNÍK

CO TO JE SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ – BOŽÍHO TĚLA?

Církev ve čtvrtek po slavnosti Nejsvětější Trojice slaví slavnost Těla a Krve Páně.

Jednou se mě ptal mladý člověk: „Neměla by se slavnost Božího Těla už dávno zrušit?“ Nebyl jsem překvapen touto otázkou. Ptal se nevěřící člověk. Tento „současný“ člověk, často i nějak „věřící“, dělá božství ze svého těla, Kristovo Tělo však z podivných důvodů uctívat nechce.

Překvapuje mě ale, když tuto otázku stavějí lidé, kteří se považují za křesťany. Nezapomeňme, že jsme už 15 let svobodní – také nábožensky. U nás i v mnoha jiných zemích čtvrtek po Nejsvětější Trojici už není státním svátkem, ale obyčejným pracovním dnem. Ale slavnost Těla a Krve Páně, spojenou s eucharistickým průvodem, může obec slavit také následující neděli.

Tři liberecké farnosti – Sv. Antonína Velikého, Sv. Jana Křtitele a Sv. Antonína Paduánského – budou slavit tento den společně ve čtvrtek 26. května 2005 u Obrázku s generálním vikářem Msgre. Karlem Havelkou, který též povede eucharistický průvod.

Slavnost Božího Těla – stejně jako slavnost Nejsvětější Trojice – je „ideovou“ slavností. Ideové slavnosti a svátky se týkají určité stránky – ideje – tajemství či titulu, kterým se dovoláváme našeho Pána, Panny Marie nebo některého svátce (podle liturgického kalendáře). Za tyto slavnosti a svátky vděčíme proměně spirituality v jedenáctém století. Na Eucharistii se začalo nahlížet méně jako na posilu věřících, nebo na živou účast na Večeři Páně, nýbrž stále víc jako na trvalou přítomnost Těla a Krve Kristovy. Na první místo se dostává hledisko

Kristovy reálné přítomnosti ve světě. Věřící těch dob chtěli svatou Hostii vidět, aby se jí mohli klanět. Tato touha byla tak velká, že vedla až k omylům: vzhlížení k Hostii někdy začalo nahrazovat svaté přijímání. Některé skupiny se dokonce domnívaly, že pobožnost před vystavenou Nejsvětější svátostí je důležitější než mše svatá, při níž se hostie „jenom“ proměňuje. Nemůže však být Nejsvětější svátost vystavena bez aktu proměnění.

A tak se tyto otázky staly předmětem zvýšené pozornosti nauky Církve. Trvalo dvě stě let, než Řím oslavu Božího těla roku 1264 zavedl celosvětově. Tridentský sněm, který téměř všechny „ideové“ slavnosti a svátky zrušil, viděl navíc v procesí Božího Těla výraz „vítězství nad bludem“, osten proti reformaci, která o trvalé skutečné přítomnosti Ježíše Krista v Chlebu a Vínu přinejmenším pochybovala, a většinou jí už nevěří. Proto se slavnost Božího těla donedávna chápala i jako demonstrace vyznání katolické víry.

Nesprávná pojetí byla postupně uvedena na pravou míru a tak dnes mají tato procesí svůj dobrý smysl. Patří k nejstarším liturgickým formám a charakterizují spásně dějinnou situaci putujícího lidu Božího. Jsou oblíbená také mezi dětmi a mládeží: vždyť křesťané jsou Božími dětmi. Prožíváme Rok Eucharistie. K němu podotýká papež Jan Pavel II.: „Eucharistický průvod ulicemi pomáhá věřícím cítit se Božím lidem, který putuje za svým Pánem a veřejně se hlásí k víře v 'Boha s námi a pro nás'“ (Mane nobiscum Domine).

P. Cherubin M. Kuczwicz OFM

Foto

Davy dětí se těšily z této slavnosti i loni ve Starém Městě u Uherského Kradiště

PASTORACE

DATA BENEDIKTA XVI.

Datum	Věk	Událost	Titul
16. 4. 1927		Narozen a pokřtěn	Marktl am Inn, Německo
29. 6. 1951	24.2	Vysvěcen na kněze	Kněz {Mnichov}, Německo
24. 3. 1977	49.9	Jmenován	Arcibiskup (Mnichov), Německo
28. 5. 1977	50.1	Vysvěcen na biskupa	Arcibiskup (Mnichov), Německo
27. 6. 1977	50.2	Povýšen na kardinála	
27. 6. 1977	50.2	Jmenován	Kardinál-kněz S. Marie Consolatrice v Tiburtinu
25. 11. 1981	54.6	Jmenován	President Mezinárodní teologické komise, římská kurie
25. 11. 1981	54.6	Jmenován	Prefekt Kongregace pro nauky víry, římská kurie
25. 11. 1981	54.6	Jmenován	President Papežské biblické komise, římská kurie
15. 2. 1982	54.8	Odstoupil	Arcibiskup (Mnichov), Německo
5. 4. 1993	66.0	Jmenován	Kardinál-biskup Velletri-Segni
27. 11. 2002	75.6	Zvolen	Děkan kolegia kardinálů, římská kurie
30. 11. 2002	75.6	Jmenován	Kardinál-biskup Ostie
30. 11. 2002	75.6	Potvrzen	Děkan kolegia kardinálů, římská kurie
2. 4. 2005	78.0	Ukončeno	President Mezinárodní teologické komise, římská kurie
2. 4. 2005	78.0	Ukončeno	Prefekt Kongregace pro nauku víry, římská kurie
2. 4. 2005	78.0	Ukončeno	President Papežské biblické komise, římská kurie
19. 4. 2005	78.0	Přijal volbu	Papež (Vatikán, Řím), Vatikán
24. 4. 2005	78.0	Uveden do úřadu	Papež (Vatikán, Řím), Vatikán

br. Felix OFM

SLUŽBY A ÚŘADY V CÍRKVI (5)

Minulá část seriálu zavedla čtenáře do kardinálského sboru. Zůstaňme ještě chvíli v Římě: tématem dnešního dílu bude římská kurie a papežští legáti.

Římská kurie je souhrn dikasterií a institucí, které papeži pomáhají při vykonávání jeho pastorační úlohy. **Dikasteria** jsou v konstituci *Pastor bonus* určena výčtem:

1. **Státní** (nebo: **papežský**) **sekretariát** nejúžeji pomáhá papeži při vykonávání jeho úkolů. V čele stojí **kardinál státní sekretář**. Sekretariát má dvě sekce.

Sekce pro všeobecné záležitosti je řízena **substitutem**; jejím úkolem je např. rozesílat dokumenty, které jí svěřil papež, vykonávat všechny úkony, týkající se jmenování osob do úřadů, koordinovat práce.

Sekce pro vztah mezi státy a církví (řídí ji **sekretář**) udržuje diplomatické styky se státy a jedná s civilními vládami.

JAKÁ NÁBOŽENSTVÍ MÁME V OKRESE LIBEREC PODLE SČÍTÁNÍ 2001?

Bez vyznání **116 802**
Vyznávající celkem **27 862**

Církev římskokatolická 19 084
Církev řeckokatolická 199

Členové ekumenické rady církví (ERC):
Starokatolická církev 21
Pravoslavná církev v Českých zemích 410

Apoštolská církev 5
Bratrská jednota baptistů 118
Církev bratrská 189
Církev československá husitská 2 497
Českobratrská církev evangelická 1 209
Evangelická církev augsburského vyznání v ČR 56
Evangelická církev metodistická 35
Jednota bratrská 813
Slezská církev evangelická augsburského vyznání 4
Církev adventistů sedmého dne 106

Vyznávající trojjediného Boha mimo ERC:
Anglikánská církev 1
Křesťanská společenství 15
Křesťanské sbory 63
Luterská evangelická církev augsburského vyznání v ČR 17
Novoapoštolská církev v ČR 16

Ostatní vyznávající jednoho Boha:
(Pozorovatel ERC):
Náboženská společnost Svědkové Jehovovi 224
Federace židovských obcí v ČR 35
islám 51
Náboženská společnost českých unitářů 5

Jiná náboženství nějak vyznávající božstva:
buddhismus 116
Církev Ježíše Krista Sv. posledních dnů (tzv. mormoni)¹ 22
Církev sjednocení (tzv. moonisté) -
hinduismus 7
Hnutí Hare Kršna 4
Scientologická církev 1

Ostatní a nepřesně určené 2 539

Nezjištěno **14 342**
Obyvatelstvo úhrnem **159 006**

¹ Podle mormonů je bohů nesmírné množství, takže jde o polyteismus - mnohobožství, bez ohledu na slova "Ježíš Kristus" v názvu. Podobně v názvech mate slovo "církev".

br. Felix OFM / Josef Ježek / ČSÚ

osmistopý, posléze však skřípavý Posaunenbass, který už před půlstoletím přiváděl kalkanta Raimunda k zoufalství. Chodil častokrát z komory pro měchy houpavým krokem na kůr a volal na Proksche, že nemůže našlapat měch!“

A. Proksch byl jako téměř všichni výkonní hudebníci té doby také skladatelem a současně zakladatelem známého velkoobchodu s piany v Liberci. Zemřel 17. května 1866.

Pavel Kozojed

Foto
- Josef Proksch 1794 – 1864

- Dva téměř stejné

a přece rozdílné pohledy

— Práce na přestavbě věže r. 1883.

V pozadí je vidět staré křížení příčné lodi a presbytáře a jednopatrovou faru.

— Práce na přestavbě věže r. 1884.

V pozadí je vidět již nové křížení příčné lodi a presbytáře s novou sanktusní

vížkou a fara „povyrostla“

o jedno poschodí.

SOKA Liberec

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

POUTNÍ ZÁJEZD

WAMBIERZYCE, BROUMOV, HVĚZDA

Farnost sv. Antonína Liberec pořádá 21. května 2005 poutní zájezd do tohoto největšího poutního místa v Polském Klodsku; v Broumově – kopie Turinského plátna,

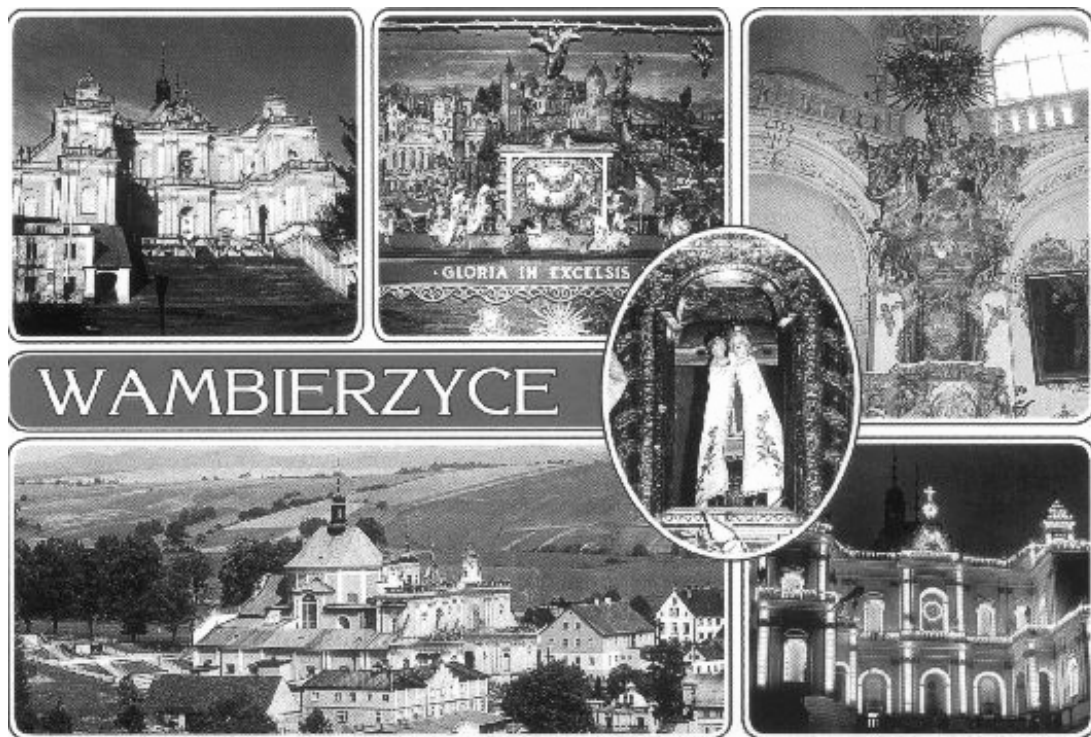
ve Hvězdě – kaple s vyhlídkou. Cena zájezdu 350 Kč, odjezd v 7.00 h od kostela Sv. Antonína luxusním autobusem značky Karosa.

Přihlášky:

P. František Opletal, tel.: 485 108 506,

I. Lanková, tel.: 485 152 702.

Ingrid Lanková

2. Kongregace: Kongregace pro nauku víry, Kongregace pro východní církve, Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, Kongregace pro blahořeční a svatořečení, Kongregace pro biskupy (a Papežská komise pro Latinskou Ameriku), Kongregace pro evangelizaci národů, Kongregace pro klérus (a Papežská komise pro uchování uměleckého a historického dědictví), Kongregace pro instituty zasvěceného života (a pro společnosti apoštolského života), Kongregace pro katolickou výchovu. Jsou to jakási „ministerstva“.

3. Tribunály:

a) Apoštolská penitenciárie (zabývá se věcmi spojenými se zpovědí, zplněním manželství apod.),

b) Tribunál římské roty (obvykle odvolací soud; představené, kteří nemají jiného nadřízeného než papeže, soudí již v první instanci),

c) Nejvyšší tribunál Apoštolské signatury (nejvyšší soud církve, lze se k němu odvolat proti rozhodnutí Roty).

4. Papežské rady: pro laiky, pro jednotu křesťanů, pro rodinu, rada „Justitia et pax“ (česky spravedlnost a mír), rada „Cor unum“ (česky: jedno srdce), pro pastorační práci mezi vystěhovalci a turisty, pro pastorační práci mezi zdravotníky, pro výklad textů zákona, pro dialog s náboženstvími, pro dialog s nevěřícími, pro kulturu, pro sdělovací prostředky.

5. Úřady: Apoštolská komora (v čele s kardinálem-komorníkem, má zvláštní úkoly především v období uprázdňování Apoštolského stolce), Správa majetku Apoštolského stolce, Prefektura ekonomických záležitostí Apoštolského stolce.

Ostatní instituce jsou: Prefektura papežského domu (pomáhá papeži při cestách v Itálii, pořádá audience), Úřad liturgických slavení (papežští ceremoniáři v čele s magistrem liturgických slavení), Tiskové středisko Svatého stolce. Dále lze do této skupiny přiřadit např. vatikánský archiv, knihovnu, tiskárnu, Radio Vatikán.

Každé dikasterium je tvořeno skupinou kardinálů a několika biskupy, kterým pomáhá **sekretář**. V čele stojí buď **kardinál**

prefekt, nebo **arcibiskup předseda**. Prefekta nebo předsedu, sekretáře a ostatní pomocníky jmenuje papež na pět let. Smrtí papeže všichni členové dikasterií odstupují (výjimkou je komorník římské církve a penitenciář – viz minulou část seriálu).

Je zvykem v těchto článkách uvádět „personální příklady“. Nemá smysl zde tisknout seznam „vatikánských úředníků“. Snad každý dnes ví, že prefektem Kongregace pro nauku víry byl do 2. dubna 2005 kardinál Joseph Ratzinger. V čele Kongregace pro bohoslužbu stál (a nyní opět stojí) kardinál Francis Arinze, prefektem Kongregace pro biskupy je kardinál Giovanni Battista Re. V letech 1985 – 2001 byl prefektem Kongregace pro evangelizaci národů slovenský kardinál Jozef Tomko. Veřejnosti dobře znám je hlavní papežský ceremoniář Piero Marini a ředitel Tiskového střediska Joaquín Navarro Valls.

Papež má právo jmenovat své **vyslance (legáty)** a posílat je do místních církví i do států a k veřejným činitelům. Vyslanec zasílá apoštolskému stolci zprávy o místních církvích, „radou i skutkem“ pomáhá místním biskupům, zasílá jména kandidátů pro účely jmenování biskupů. Vyslanec, který je současně zástupcem ve státě podle mezinárodního práva, navíc udržuje styky s představiteli státu a projednává otázky týkající se vztahu církve a státu (např. konkordáty). Úřad vyslance končí splněním pověření, nebo odvoláním, nebo zřeknutím se, které bylo papežem přijato. Nekonečí neobsazením Apoštolského stolce.

Další podrobnosti o vyslancích Kodex církevního práva nestanovuje. Bývá však zvykem, že vyslanec užívá jeden z těchto titulů: **nuncius** (diplomatický zástupce akreditovaný na úrovni velvyslance, je doyenem diplomatického sboru v dané zemi), **pronuncius** (také velvyslanec, nikoliv však doyen), **internuncius** (diplomatický zástupce v zemích, kde nejvyšším představitelem místní církve je diecézní biskup). Poznamenejme, že doyen je hlavou

a mluvčím diplomatického sboru, který zastupuje vůči hostující zemi.

„**Legatus a latere**“ (z lat. „a“ – od, „latus“ – bok) je kardinál, kterého papež posílá ke splnění jednoho přesně daného úkolu, zastupuje přitom papeže.

Giovanni Coppa byl nunciem v našich zemích v letech 1990 – 2001, následoval Erwin Josef Ender (2001 – 2003). Současným nunciem je Diego Causero (od roku 2004). „**Lagatus a latere**“ byl např. kardinál Angelo Sodano při pohřbu kardinála Františka Tomáška 12. 8. 1992; zastupoval papeže, který se pohřbu nemohl osobně zúčastnit.

Jan Voženílek

KDY SE ČLOVĚK STANE PAPEŽEM?

V minulém čísle Obrázku libereckých farností, v části věnované životopisným datům Jana Pavla II., se objevila formulace „16. 10. 1978 – jmenován – papež“.

Čtenář Obrázku správně upozornil, že formulace, a to i původního anglického znění textu (appointed), je nevhodná. Papež není jmenován; neexistuje ani člověk, který by jej mohl jmenovat. Papež je tedy volen – ale tím ještě není papežem! Proto pokud bychom napsali „Jan Pavel II. byl zvolen 16. 10. 1978“, je to sice výrok pravdivý, neříkáme tím ale totéž jako výrokem „Jan Pavel II. **se stal** papežem 16. 10. 1978“.

Člověk splňující potřebné podmínky se totiž papežem nestává zvolením, nýbrž:

1. přijetím volby, byl-li již dříve vysvěcen na biskupa, nebo

2. přijetím volby a přijetím biskupského svěcení, pokud biskupem dosud není.

Naskytá se otázka, co se stane, když

a) volbu nepřijme, nebo

b) volbu přijme, ale svěcení – není-li biskupem – nikoliv.

Uvažme, že za skoro 2000 let již máme 265. papeže!

Případ a) *Kodex církevního práva* ani konstituce *Universi dominici gregis* neřeší.

Lze dovodit, že proběhne další volba.

Ani v případě b) nelze mluvit o tom, že se ten, kdo byl zvolen, stal papežem, neboť papež je římský biskup. Tato situace nastala u Štěpána II., který, byť si už určil i své jméno, zemřel třetí den po volbě (v r. 752), aniž přijal biskupské svěcení; v seznamech papežů se proto neuvádí. Aby se této situaci pokud možno předešlo, je předepsáno, že „není-li zvolený biskupem, přijme ihned svěcení z rukou děkana kardinálského sboru“. Teprve potom je představen lidu. Případ b) by tedy neměl nastat. Ostatně – v posledních staletích se situace 2. nevyskytla, takže prakticky lze mluvit o „**přijetí volby**“; Joseph Ratzinger biskupem byl, a proto se stal papežem v okamžiku, kdy volbu přijal – tímto přijetím.

Velká komplikace – a to v případě a) i b) – by mohla nastat, pokud zvolený není přítomen v Římě. Podrobnosti dalšího postupu pak stanovuje *Ordo rituum conclave*. Tento dokument se redakci nepodařilo získat – snad by mohl pomoci někdo ze čtenářů?

O tom, že uvedené případy je třeba brát vážně, svědčí úryvek z nedávných dějin kongregace Školských sester: „...XVI. generální kapitula 1989 ... byla ukončena 29. července volbami generální zprávy. Zvoleny byly: generální představenou – S. M. Luceta Macíková ... Protože nebyla členkou generální kapituly a v době voleb generální správy byla na návštěvě v Československu, byla o souhlas přijetí volby požádána telefonicky“ (sestra Luceta zemřela v Praze-Břevnově ve svých 81 letech a v 63. roce řeholního v neděli 24. dubna 2005).

Jan Voženílek / br. Felix OFM

EUCARISTIE (2)

EUCARISTIE BUDUJE CÍRKEV

V této druhé části svého zamyšlení nad Eucharistií bych se rád podělit o myšlenky inspirované 2. vatikánským sněmem: „Aby tedy Kristus splnil Otcovu vůli, uvedl v život nebeské království na Zemi, zjevil nám jeho tajemství a svou poslušností uskutečnil vykoupení. Církev, jež je Kristovo království již dnes tajemně přítomné, viditelně ve světě roste působením milosti Boží“ (LG 3).

Florian Schmidt zemřel 11. února 1872. O 33 let později, přesně 15. října 1905, v den 60-tiletého jubilea Libereckého mužského pěveckého spolku byla tímto sdružením na domě čp. 390-I (Frýdlantská ulice čp. 42) kde Schmidt zemřel, odhalena pamětní deska s nápisem:

„*Hier wirkte und starb Florian Schmidt, Chorrektor, Gründer und 1. Chormeister des Reichenberger Männergesangvereines, geb. am 1. September 1803, gest. am 11. Feb. 1872. Gewidmet wom Reichenberger Männergesangvereine*“. (Zde žil a zemřel Florian Schmidt, ředitel kůru, zakladatel a 1. sbormistr Libereckého mužského pěveckého spolku, nar. 1. září 1803, zemř. 11. ún. 1872).

Dalším chorregentem u Sv. Antonína se stal r. 1870 jeho syn, **Josef Schmidt**. Narodil se v Liberci 4. září 1846. Základy hudebního vzdělání získal u svého otce. V letech 1858 – 64 absolvoval pražskou konzervatoř s výborným prospěchem. Praxi získal mimo jiné u hudby 53. pěšího pluku, zprvu jako její primárius a zástupce kapelníka, za necelý rok pak již vedl tuto vojenskou kutálku sám. Prošel

pak dalšími „štacemi“, vesměs u vojenských orchestrů. Roku 1870 se na přání svého stárnoucího otce vrátil do rodného města, kde byl vzápětí jmenován ředitelem kůru u Sv. Antonína. Po Florianově smrti r. 1872 se ujal také vedení Libereckého mužského pěveckého spolku, který vedl do r. 1903.

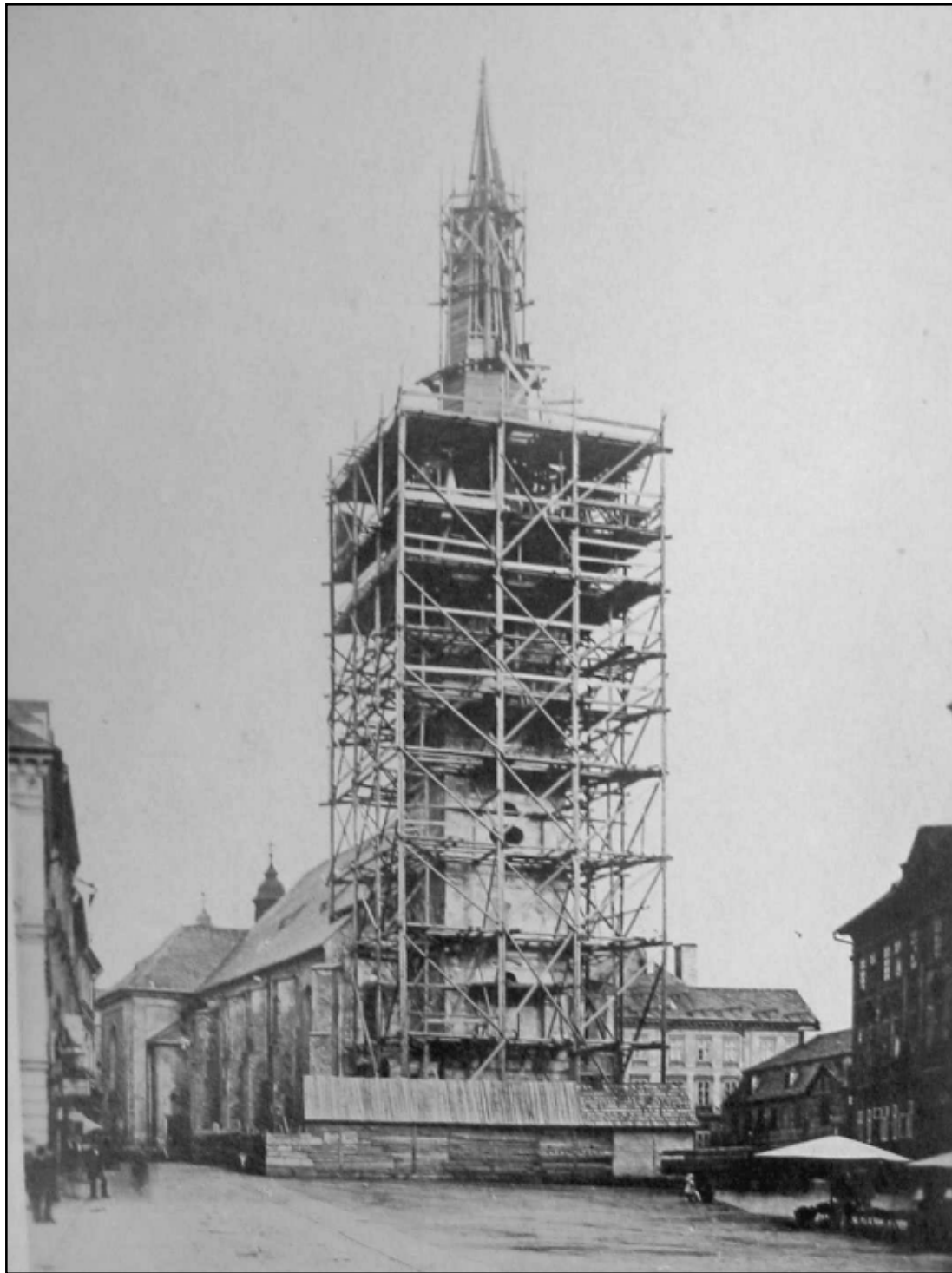
Díky skvělému vedení, jehož se mu v osobě Josefa Schmidta dostalo, uvedl tento sbor mnoho klasických hudebních děl. Mimo jiné Haydna, Schumanna, Brucha, Mendelssohna, Vierlinga a další sborová díla. Josef Schmidt zároveň **významně podporoval** v hudebním studiu mezi jinými Roberta Ludwiga Proksche, Ferdinanda Gerhardta, Karla Ginzela a svého pozdějšího nástupce, prof. Franze Moislá.

Tyto úspěchy došly sluchu samotného mocnáře Františka Josefa I. ve Vídni a tak:

„*Nejvyšším rozhodnutím z 26. listopadu 1898 byl mužský pěvecký spolek uznán prospěšným za účinkování a péči o sborový a umělecký zpěv, za loajalitu, věrnost patriotismu a účinný humanismus a byla mu propůjčena velká zlatá medaile ozdobená nanejujš výstižným obrazem a heslem*“,

zaznamenal tehdejší slávu dobový tisk.

12. – 14. října 1895 pěvecký spolek oslavil své 50-leté jubileum. Vraťme se však do 30-tých let 19. století. Po zemřelém Antonu Neuhäuserovi usedl na varhanickou lavici **Anton Proksch**. Bratr slepého skladatele Josefa Proksche se narodil 4. října 1804. Kromě jiného převzal po přesídlení svého bratra do Prahy (1830) výuku v klavírní škole v Liberci. V krátkém čase byl vyhlášen „nejlepším varhaníkem v Čechách“. Za něj se uskutečnila r. 1845 velká údržba a přestavba varhan, kterou jsme zmínili v minulém čísle Obrázku. Že to kalkant neměl při šlapání měchu vůbec lehké, dosvědčuje také zmínka jistého libereckého odborníka, který při příležitosti svěcení nových varhan u Sv. Antonína r. 1930 napsal o starém nástroji: „Stroj měl krásně znějící

pěvecký sbor a požádali Schmidta, aby je znovu vedl. Tento spolek, který lze považovat za předchůdce nynějšího smíšeného sboru u Sv. Antonína, později úzce spolupracoval se ženským pěveckým spolkem „Cäcilia“ (Cecílie),

jehož prvním sbormistrem byl – zase Florian Schmidt!

O tomto všestranném a mimořádném muzikantovi, který byl také autorem čtyř mší, tří rekviem a dalších hudebních děl, bylo popsáno mnoho papíru, a to právem.

Jan Pavel II., podle slov sv. Pavla v 1 Kor píše v Ecclesia de Eucharistia: „Kdykoliv se na oltáři slaví oběť kříže, v níž byl obětován náš velikonoční Beránek, Kristus, uskutečňuje se dílo našeho vykoupení.“ Příčinný vliv Eucharistie působil už v samotných počátcích Církve. Evangelisté upřesňují, že při poslední večeři se shromáždilo dvanáct apoštolů: „Když nastal večer, zaujal místo u stolu s Dvanácti. Při jídle jim řekl: ‘Amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí.’ ... Když jedli, Ježíš vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával ho svým učedníkům se slovy: ‘Vezměte, jezte. To je mé tělo.’ Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho, a řekl: ‘Pijte z něho všichni. Neboť to je má krev (nové) smlouvy, která se prolévá za všechny na odpuštění hříchů’“ (Mt 26, 20.26nn.; srov. Mk 14, 17-24 a Lk 22, 14-22).

Od chvíle, kdy apoštolové přijali ve Večeřadle Ježíšovu výzvu „Vezměte a jezte ... Pijte z něho všichni ...“, buduje se až do konce věků – prostřednictvím svátostného společenství s Božím Synem obětovaným za nás – Církev. Proto musíme konat skutky, které mají svůj základ v této poslední večeři. Eucharistie má vytvářet společenství lidí, kteří plně budou brát Tělo – a ne jen Ho jíst sami, ale i dávat Ho jiným –, a budou též přijímat Krev Páně, a také Ji dávat jiným k pití.

Můžeme říci, že nejen každý z nás přijímá Krista, ale že i Kristus přijímá každého z nás. Uzavírá s námi své přátelství. Papež Jan Pavel II. připomíná, že „nelze zapomenout, že eucharistická hostina má také hluboce a primárně obětní smysl. V něm nám Kristus znovu zpřítomňuje oběť podanou na Golgotě jednou provždy“ (Mane nobiscum Domine 15).

Na závěr zmíním ještě komentář sv. Jana Zlatoústého: „Čím je totiž Chléb? Je to Kristovo Tělo. Čím se stávají ti, kteří Je přijímají? Kristovým Tělem. Ne však mnoha těly, nýbrž jedním Tělem. Vždyť jako je chléb jeden celek, i když je složen z mnoha zrn, která, přestože nejsou vidět, se v něm jednotlivě nacházejí, a jejich rozdíl – z hlediska dokonalého celku – mizí, tak i stejným způsobem jsme i my navzájem

spojeni mezi sebou, a všichni společně s Kristem.“

P. Cherubin M. Kuczwicz OFM

MÁTE SKRUPULE?

Kdo by je neměl? Jenže se k nim neradi přiznáváme. Tím méně bychom chtěli být z druhé strany označeni za „člověka bez skrupulí“. Avšak: co to vlastně skrupule jsou?

Trávníčkův Slovník jazyka českého říká: „= vrtochy, pochybnosti, úzkostlivost; -losita = úzkostlivost; -losní = úzkostlivý“. Slovník cizích slov (SPN 1966) „skrupule = pochybnosti; malicherná úzkostlivost; vrtochy; skrupulózní = přehnaně úzkostlivý, přepjatě přísný, svědomitý“.

Aniž bych hledal v dalších odborné literatuře, myslím, že nejvýstižnější bude asi ono „přehnaně úzkostlivý“. Je třeba, abychom byli přesní, svědomití, avšak ani zde nelze přehánět. A nemusí jít jen o otázky mravní – jsou lidé, kteří neopustí byt či pracoviště, aniž by třikrát nezkontrolovali, zda je všechno zamčeno, vypnuto, zhasnuto ... Dá se říci, že skrupulozita v určitém stupni je dobrou známkou, ovšem jen na přechodnou dobu: u konvertitů, dokud si neujasní, co je opravdu nesprávné (= hřích) a nedokáží tedy jasně rozlišit požadavky toho nového života od dosavadního „hříšného“.

Ne neprávem se říká (nebo spíš říkalo), že skrupulanti jsou křížem zpovědníků: totiž takoví, kteří nedokážou uposlechnout jejich jasné slovo: toto je hřích – a naopak: toho si nevšímej. Sám jsem zažil kajícíky, kteří „pro jistotu“ uváděli všechno jako hřích, anebo úzkostlivě vypočítávali, kolikrát: vzpomínám na jednoho, jehož vyznání bylo: „tento hřích 6x nebo 8x, tento 7 x až 10 x...“ – a protože to nebylo tak moc dlouhé, tak jsem ho pak raději nechával, aby měl klidné svědomí. Horší byl jiný případ – mladá máma od více dětí, která se zpovídala každý týden a chtěla hodinu vypovídat všechno, co za ten týden pokazila ...

Vzpomínám na ně trochu nostalgicky, protože dnes je problém spíš opačný. Ale o

tom nyní nechci psát, vraťme se ke skrupulím.

Co to je skrupule doopravdy, tedy nejdříve etymologicky, o tom mě kdysi poučil pozdější českobudějovický kapitulní vikář Josef Kavale, když byl u nás farářem. Jednou v létě přišel do sakristie, zul si botu, vyklepal a vítězoslavně prohlásil: „Skrupulus!“ On vůbec rád používal latinská slova, a i když v latině zrovna slabý nejsem, tohle jsem neznal. Tak se tedy nyní společně podívejme do Pražákova slovníku klasické latiny: „scrupus = špičatý, ostrý kámen; přeneseně neklid, úzkost / scrupulus = (ostrý) kamének; přeneseně úzkost, neklid, obava, pochybnost“. Hledíme – již i staří Římané věděli, co jsou to skrupule!

To přirovnání s kamínkem v botě je opravdu výstižné: člověk „chca nechca“ je přinucen, aby se zastavil a zbavil se ho. Neměli bychom to také udělat s těmi skrupulemi v našem životě, ať jsou jakéhokoli druhu?? Ale opravdu je vytáhnout ven – jinak nám rozedřou něco uvnitř, jako ten kámen v botě zedře nohu do krvava a budeme kulhat!

Proč jsem si vlastně vzpomněl na skrupule právě teď? Inu, s některými věcmi není člověk hotov do smrti, a dělá nové a nové zkušenosti. Kdo „ještě“ nemá

vyndávací zuby, neví, co to je. Ty každého poučí, že musí být stále – ne snad úzkostlivější, ale – nazvěme to „fajnovější“: stačí, aby se pod ně dostal drobeček chleba, nejneopatrnější kousíček oříšku, a co nejhorší: zrníčko máku – a nerozkoušeme už ani kaši.

Není to poučení, že bychom měli pokračovat do finále života ne snad s úzkostlivostí, ale s pečlivostí si dávat pozor i na ty drobné „skrupuly“, které by nám bránily dobelhat se včas k Petrově bráně?

Radim Jáchym OFM

SLOVO

„Je neúčta ke slovu.“

„To je dobře.“

„Proč je to dobře?“

„Protože slovo je zdegenerované.“

„A vy myslíte, že je dobře, že slovo je zdegenerované?“

„Ne, ale bylo by špatné, kdyby byla účta ke zdegenerovanému slovu.“

Degenerace slova

- spočívá v tom, že slovo není znamením pro to, co myslí ten, kdo slovo vyslovuje,

- spočívá v tom, že slovo je automatismus.

I křesťanské slovo.

Anonymové

RODINA A ŠKOLA

O CHARITATIVNÍ PRÁCI V LIBERCI (17)

V Liberci (včetně jeho okolí) jsou dvě zařízení, která poskytují služby duševně nemocným lidem. Obě zařízení se vzájemně doplňují, protože povaha jimi poskytovaných služeb je poněkud odlišná. Posuďte sami.

Socioterapeutické centrum

Centra sociálních služeb Libereckého kraje

Na výšinách 451/4

460 05 Liberec 5

Tel.: 482 751 878

E-mail: stc_liberec@volny.cz

Internet: www.volny.cz/stc_liberec

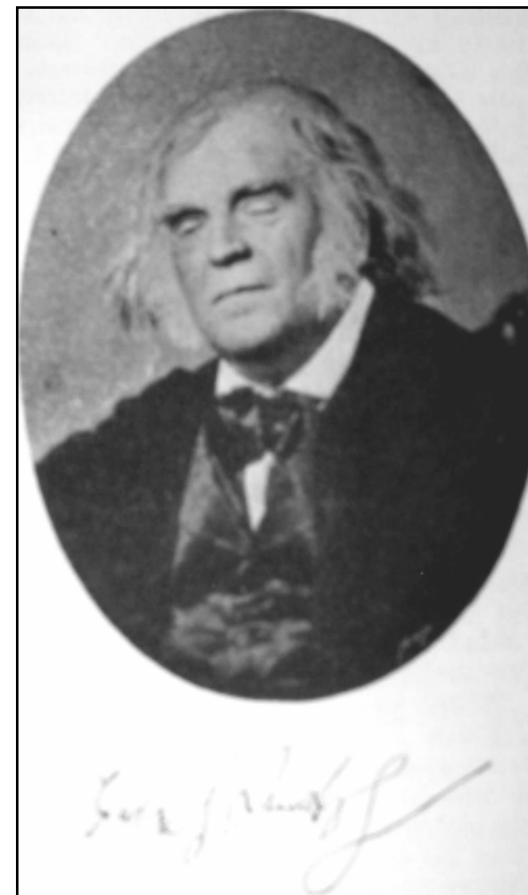
Vedoucí: Ing. Libuše Niková

Skončil duben, který byl už šestým rokem „Měsícem bláznovství“. Je to

HISTORIE

VARHANY – KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE (9)

Chorregent Thiel na své místo resignoval v prosinci r. 1830. Novým ředitelem kůru u Sv. Antonína byl jmenován jeho někdejší pomocník ve škole, mladý, teprve sedmadvacetiletý

Florian Schmidt. Narodil se v Liberci 1. září r. 1803 v rodině soukeníka Floriana Schmidta a byl tedy po mnoha letech „domácím“ odchovancem na tomto tehdy již prestižním místě.

Schmidt byl, řečeno dnešní terminologií, „záračné dítě“. Jeho otec vedle své živnosti vylepšoval domácí rozpočet muzicírováním. Rozumí se tedy, že nejen rozvoji synka nepřekážel, ale s dalšími dvěma potomky jej v prvopočátku hudebně vzdělával. V dětských letech jej dále ovlivnili velkou měrou právě Wollek se Schmidtem, ke

kterým 8-letého Floriana otec přivedl. Za tři roky udělal takový pokrok, že v 11 letech ohromil posluchače Hudební akademie provedením Mozartova klavírního koncertu. Tehdejší liberecký poštovník Rauscher byl jeho výkonem tak nadšen, že **s přáteli uspořádal sbírku**, z jejíhož výtěžku mohl otec nadanému chlapci koupit klavír. Mladý Florian nezanedbával ani ostatní nástroje, např. housle, takže ke konci r. 1823 byl jmenován pomocníkem Franze Thiela, učitele dívčí školy, s platem 45 krejcarů týdně. Jako takový byl současně jmenován neplaceným adjunktem (pomocníkem) a mohl působit při chrámovém sboru, který doprovázel na varhany. Roku 1825 se zastavil slepý klavírní virtuos Josef Proksch na svém prvním koncertním turné v rodném Liberci. Všiml si Floriana, podnítil jeho zájem a týž rok mu zajistil další hudební vzdělání, což Schmidta povzbudilo k vlastní školní praxi. Již v té době se věnoval hudební tvorbě (písně a tance). Na doporučení svého učitele Wolleka byl r. 1826 jmenován v pouhých 23 letech ředitelem orchestru městského divadla. Schmidt uvedl v období 1830 – 1846 množství klasických děl ve skvělém provedení. Patřily mezi ně např. Beethovenovy mše (mši D dur v Křížovém kostele), Haydnovy symfonie – r. 1836 „Schöpfung“ (Dílo) za spolupůsobení 130 osob –, nebo „Čtyři roční období“ a oratorium od Mendelssohna-Bartholdyho. Roku 1840 pak oratorium „Paulus“, kdy spolupracovalo více než 300 zpěváků a hudebníků. O dva roky později byla provedena mše A moll Ignaze Rittersa von Sehfried; jako umělecká vložka byl užít sbor „Ich harre des Herrn“ (Čekám na Pána) od Mendelssohna a proslulé „Halleluja“ od Händela.

Když r. 1830 přesídlil Josef Proksch do Prahy, převzal po něm vedení jeho hudebního spolku, který se však po několika letech rozpadl, právě Florian Schmidt. 5. října r. 1845 někteří z jeho bývalých členů založili nový mužský

Všem účastníkům soutěže přejeme mnoho úspěchů, při plnění úkolů dbejte na svou bezpečnost! Na výpravy za poznáním pozvěte občas i rodiče! Ale pozor – soutěž je pro Vás (vypracování)!

Použitá literatura:

Roman Karpaš a kol.: Kniha o Liberci

Ivan Taller: Čtení kratochvilné o starém Liberci

Zprávy České besedy (Sborník krajanského sdružení rodáků a přátel Liberecka)

Svatopluk Technik: Liberecké domy hovoří

Vratislavice nad Nisou – brožurka

Rita Patková / br. Felix OFM

Foto

Je to ještě Kalvárie?

**KATOLICKÉ SKAUTSKÉ ODDÍLY ICHTHYS
OZNAMUJÍ**

21. 5. 2005

Sekání a hrabání Klamorny – skauti ,

skautky , roveři , rangers , vedení , rodiče a přátelé oddílů Ichthys

Klamorna (organizuje Puma)

3. 6. – 5. 6. 2005

Zahájení táborové hry – všichni

Chata „Vapenka“ v ČesSasŠvic
(organizuje Mireček)

11. 6. 2005

Svatba Mloka a Kytka

Vratislavice nad Nisou (organizuje Mlok
a Kytka)

04. 7. – 20. 7. 2005

Skautský tábor střediska Ichthys – všichni

Tábořiště Klamorna (organizuje Čmelák,
Šídlo, Puma)

Čmelák

proto, že „bláznů“, jak si sami s humorem často říkají lidé s těžším duševním onemocněním (schizofrenie, afektivní poruchy), je kolem nás spousta (statistiky udávají 1 – 2 % z populace, což znamená, že v Liberci máme těchto spoluobčanů více než 1 000). „Měsíc bláznovství“ je tak akce, která si klade za cíl veřejnost lépe seznámit s problematikou duševního onemocnění a s lidmi, kteří takovou nemocí trpí. Že jsou to lidé možná trochu odlišní, občas podivínští a že život s nimi nebývá snadný. Zároveň jsou to ale lidé zajímaví, kteří mají své lidské hodnoty a často výrazná – nejen umělecká – nadání. U nás v libereckém Socioterapeutickém centru pořádáme čas od času nějakou akci, na níž je možné se s tvorbou duševně nemocných spoluobčanů setkat – a věřte, že setkání to bývají milá, poučná i veselá.

Ráda bych vás nyní seznámila s naší organizací. Socioterapeutické centrum spadá, jak výše uvedeno, pod Centrum sociálních služeb Libereckého kraje. Vzniklo v r. 1994, takže už více než 10 let poskytuje duševně nemocným lidem své služby. A jsou to služby potřebné a užitečné, což se dozvídáme prostřednictvím ohlasů přímo od našich uživatelů. Naše služby nabízejí to, co duševně nemocní ve svém životě velice často postrádají – klidné a přátelské zázemí, půdu pro navazování a pěstování mezilidských vztahů, možnost smysluplně a aktivně trávit volný čas, zdokonalit si své dovednosti a znalosti, dobře pečovat o sebe sama, s podporou ostatních pracovat na svém osobním rozvoji – a tím se bránit nárazům nemoci. To vše v praxi znamená, že u nás duševně nemocní najdou:

- klub otevřený v pracovní dny od 8 do 17 h,
- možnost konzultovat svoje potíže s pracovníky centra, svěřit se, nacházet řešení,
- praktickou pomoc s řešením problémů,
- možnost levně se občerstvit, osprchovat se, vyprat si věci,
- možnost strávit čas na společných

vycházkách, výletech a jiných společenských aktivitách,

- možnost společně trávit čas na pobytech v přírodě,

- zdokonalovat své komunikační dovednosti,

- možnost učit se nové věci v kursech a tréninkových programech, i

- radu a pomoc přímo v bytě uživatele (terénní péče).

Také navštěvujeme „kmenové uživatele“, pokud jsou hospitalizováni na Psychiatrickém oddělení v Liberci nebo v Psychiatrické léčebně Kosmonosy.

V současné době jsme v kontaktu se 75 uživateli našich služeb. A od svého vzniku Socioterapeutické centrum poskytlo takové služby zhruba 200 spoluobčanům. Někteří těchto služeb využívají dlouhodobě, jiní přešli do péče jiných organizací (např. Občanského sdružení Fokus Liberec; o něm níže – pozn. red.), jiní už naše služby nepotřebují. Uživatelé, kteří nás navštěvují, mají možnost využívat tu kterou službu podle svého přání. Někteří tedy docházejí pouze do klubu, dají si kávu a povídají si s ostatními. Klub je důležitý hlavně pro uživatele, kteří bydlí sami a zde mají možnost trávit čas ve společnosti ostatních.

Další docházejí na programy – podle svých zájmů a osobních cílů pracují v jednotlivých programech na zdokonalení své osobnosti.

Někdo využívá jen terénní péči – to jsou uživatelé, kterým dělá potíže opustit vlastní byt a pohybovat se venku, ve městě, v dopravních prostředcích.

Je třeba dodat, že při své práci spolupracujeme se zdravotnickými zařízeními (obzvláště s Psychiatrickým oddělením a Léčebnou Kosmonosy), dalšími pečujícími organizacemi a s partnerskou organizací „ALBATROS“ ze Žitavy.

Aby byl obrázek o naší organizaci úplný, je třeba vědět, že v současné době spějeme ke transformaci naší organizace na občanské sdružení a k přechodu na vícezdrojové financování. To by teoreticky mělo přispět ke zlepšení služeb, i když jsme si vědomi, že prakticky to nebude snadné – zejména finančně. Občanské sdružení totiž

musí nejen existovat, ale také si musí samo kvalitu služeb v náročném prostředí společnosti uhájit. Přesto věříme, že se nám to podaří.

P. S.: Pokud jste nestihli některou z našich oznámených akcí, pořádaných v rámci „Měsíc bláznovství“ (duben), nebo loňské „Týdny pro duševní zdraví“ (tato akce bývá pravidelně v září), budete moci vše napravit v září v Liberecké knihovně v rámci „Týdnů pro duševní zdraví“.

Ing. Libuše Niková

FOKUS MYKLUB LIBEREC

Sdružení pro péči o duševně nemocné
Nezvalova 662

460 15 Liberec 15

Tel.: 485 163 440

E-mail:

fokus-myklub@volny.cz

fokus-rehabilitace@volny.cz

Internet: www.volny.cz/fokus-myklub

Ředitelka: Mgr. Jana Horáková

Fokus MYklub Liberec je součástí organizace FOKUS – Sdružení pro péči o duševně nemocné, která sdružuje osm zařízení v celé České republice. Fokus byl první nezdravotnickou organizací působící na poli péče o duševní zdraví. Cílem všech Fokusů je pomáhat lidem s duševním onemocněním žít ve společnosti plnohodnotný život. Za tímto účelem rozvíjejí široký vějíř služeb, které směřují k obnově sebedůvěry a praktických životních dovedností duševně nemocných.

Občanské sdružení Fokus Myklub vzniklo v roce 1993 v Liberci na půdě svépomocného Myklubu, aby doplnilo jeho klubové aktivity pracovní rehabilitací. Klubovými aktivitami se však od počátku nezabývalo. Do roku 1998 bylo úzce svázáno (stejným ředitelem) se Socioterapeutickým centrem, které se naopak na klubové aktivity zaměřilo.

Během uplynulých 12 let Fokus kontaktem s psychiatrickou léčebnou např. otevřel problém tzv. sociálních hospitalizací a potřebu tréninkového a chráněného bydlení. Nebo: skupina mladých klientů se dlouhodobým pobytem v chráněných dílnách spíše invalidizovala, než

rehabilitovala. Bylo třeba začít vytvářet tréninková pracovní místa. Nezbytnou se ukázala spolupráce s rodinami. Naše služby začaly napomáhat samostatnému životu duševně nemocných. Reagovali jsme také na potřeby a situaci duševně nemocných, která je složitá v oblasti bydlení a uplatnění na otevřeném trhu práce. Důležitou součástí jsou i tzv. doplňkové služby psychosociální rehabilitace v rámci rehabilitačního stacionáře a ve spolupráci s odborníky (psycholog, psychiatrická sestra, psychiatr). Všichni členové našeho pracovního týmu si neustále doplňují vzdělání o nejnovější trendy v péči o duševně nemocné, a rozšiřují si kvalifikaci.

„Posláním Sdružení je podpora duševně nemocných lidí, kteří hledají cesty pro vlastní rozvoj. Na základě tohoto poslání stanovuje cíle a principy, které zveřejňuje ve veřejném závazku“.

Cílová skupina: Našimi klienty jsou lidé

muslimským režimem jako rovnoprávní občané.

Také profesor Jonathan Philips, autor knihy „Čtvrtá křížová výprava a pád Konstantinopole“, kritizuje líčení templářů jako „padouchů“. Podle Philipse je to

„pohled z islámské perspektivy: templáři přísahali, že budou chránit Svatou zem, a proto byli mnozí zavražděni“.

RC 8. 5. 2005

Mapy

www.bedekr.cz

DĚTI A MLÁDEŽ

V LIBERCI PROBÍHÁ ZAJÍMAVÁ SOUTĚŽ

Dům dětí a mládeže Větrník Liberec

(Riegrova 16,

460 01 Liberec 1

Tel.: 482 710 401, nebo 724 287 644

E-mail: rita.patkova@ddmliberec.cz)

vyhlásil 7. dubna 2005 pro žáky 6. – 9. tříd již 14. ročník tradiční soutěže o historii a zajímavostech Liberce – „MOJE MĚSTO

LIBEREC“. Téma letošní soutěže je LIBERECKÉ ČTVRTI.

Cílem této soutěže je zábavnou formou poznávání města, ve kterém děti žijí. Pro 40 nejlepších soutěžících je připravena jednodenní exkurze do Prahy (vybrané památky a jiné zajímavosti), která se uskuteční v týdnu po 20. červnu. Všichni soutěžící obdrží diplom a většina i drobnější odměnu.

Podrobnější zadání soutěže a pokyny pro účastníky **obdržela každá škola** (učitel dějepisu). Zadání obsahuje krátký popis jednotlivých čtvrtí a několik zajímavých úkolů, které se dané čtvrti týkají. Namátkou uveďme pět z těchto úkolů zajímavých pro *Obrázek libereckých farností:*

Rochlice (Liberec VI):

Úkol 4. Podle jakého vzoru se podstatné jméno Rochlice skloňuje?

Ruprechtice (Liberec XIV):

Úkol 2. K ruprechtické farnosti náleží (je to pravda?) i secesní (co to je?) kostelík *U Obrázku* s obnovenou křížovou cestou. Kolik obrázků (zastavení) má křížová cesta. A co to je křížová cesta?

Starý Harcov (Liberec XV):

Prémiový úkol. Nad harcovským kostelem (ul. Na Zvonku) se nachází významná památka – tzv. Kalvárie. Najděte, vyfotografujte nebo místo přesně popište včetně popisu cesty ke Kalvárii. Vysvětlete *pojem* Kalvárie.

Vratislavice nad Nisou (městský obvod Liberec XXX):

Prémiový úkol. Mohutný vratislavický kostel, postavený na počátku 18. století, byl vždy, spolu se školou a farou, nejdůležitější budovou v obci. Zjistěte jaký je stav kostela, spočítejte plastiky křížové cesty (jsou vestavěné v obvodové zdi kostela).

Stráž nad Nisou (nejde o čtvrt Liberce, ale o samostatnou obec):

Úkol 2. V jakém slohu je místní kostel, co bylo v kostele nejcennější, kde se dílo nachází?

Soutěž má celkem 45 otázek nebo úkolů, z toho je 8 prémiových. Za každý úkol nebo otázku lze dostat 0 – 10 bodů, za prémii 0 – 20 bodů. Jsou dvě kategorie: Žáci a žákyně (studenti) 6. – 7. třídy a 8. – 9. třídy. Úkoly mohou plnit dvojice, trojice atd., ale vypracování posílá každý sám za sebe, hodnocení budou pouze jednotlivci. Žádné kopírování, stejné fotky, obrázky apod.!!! U některých úkolů je součástí fotografie. Protože ne každý může fotit, je u těchto úkolů vždy jiná možnost důkazu návštěvy. Takže uznáno nebude žádné kopírování – kromě otázky, kde je výslovně uvedena tato možnost.

Termín: Čitelně vypracované úkoly zasílejte (nebo přineste osobně) do DDM Větrník, Rita Patková, na adresu uvedenou nahoře, do 27. května 2005. Nezapomeňte napsat čitelně své jméno, třídu školu a adresu domů!

náboženství ke druhému jako „neetickou“ resp. ilegální.

O legalnosti konverze rozhoduje soud: ten určí, nejednalo-li se o proselytismus. Přitom za proselytismus lze označit i charitativní nebo sociální aktivity nevládních organizací.

Návrh připravili buddhističtí mniši – poslanci.

RC 2. 5. 2005

Prohlášení španělských biskupů k možné legalizaci homosexuálních „sňatků“

Španělští biskupové považují uznání homosexuálních „manželství“ za nemorální a nabádají katolíky k odporu svědomí; říká se to v prohlášení „O odporu svědomí vůči nespravedlivému zákonu, který znehodnocuje instituci manželství“. Katoličtí senátoři se v něm nabádají, aby pro návrh schválený dolní sněmovnou nehlasovali, a katoličtí starostové, aby „sňatky“ neprováděli.

Ministr spravedlnosti Juan Fernando López Aguilar označil prohlášení za „nabádání k občanské neposlušnosti“.

Biskupové tvrdí, že bude-li zákon schválen, „nebude mít charakter pravého zákona, protože bude v rozporu se zdravým rozumem a mravností.“ Občanský zákon nemůže být v rozporu se zdravým rozumem, aniž by ztratil závaznost pro

svědomí občana, říká se v biskupském prohlášení.

RC 8. 5. 2005

Kritické hlasy o filmu „Království nebeské“

O filmu Ridleyho Scotta „Království nebeské“ napsal ve svém pravidelném sloupku denverský arcibiskup Charles Chaput, že je

dokladem „ztráty křesťanské identity a historického povědomí v euroatlantické kultuře“.

Také profesor Jonathan Riley Smith, autor „Krátké historie křížových válek“, uvedl v tisku (srov. rozhovor prof. Th. Maddena „Jaké byly ve skutečnosti křížové výpravy? v příloze letošního Obrázku č. 2; pozn. red.), že film je historicky nepřesný. Líčí muslimy jako sofistikované a civilizované, kdežto křížáky jako brutální barbary. „Nic není vzdálenější pravdě,“ říká Riley-Smith.

Robert Spencer napsal v New York Times, že podle filmu mohamedáni mírově koexistovali až do chvíle, kdy křesťanští extrémisté všechno zničili. Podobně je podle něho sporné, že by křesťané i Židé žili pod

s diagnózou z okruhu schizofrenie, bipolární afektivní poruchy, schizoafektivní psychózy a hraniční osobnosti. Jsou charakterističtí tím, že mívají problémy se základním sociálním fungováním. Konkrétně to bývá ztráta komunikativních dovedností, omezení aktivity, úzkost, obavy až paranoia, depresivní stavy, postupná ztráta intelektu, narušení kognitivních funkcí.

Z toho vyplývají následující potřeby:

- Posílení sebevědomí, pomoc se sebeuplatněním. Většina klientů si uvědomuje ubývání svých schopností spojené s nemocí a tím sníženou schopnost výkonu. Obávají se pak zkusit jakoukoliv činnost ze strachu před selháním.

- Pomoc s navazováním vztahů. V důsledku ztráty komunikativních dovedností, strachu z neznámého a někdy i paranoidních bludů, mívají klienti problémy pohybovat se mezi lidmi (seznámit se, přijít na nové místo, požádat o pomoc, zeptat se na cestu, bránit se apod.).

Je pro ně obtížné obstát na trhu práce a ve společnosti. Těžko snášejí tlak a stres, mají strach z odpovědnosti. Proto často na pracovišti selhávají. To se pak negativně odráží na jejich celkovém sebepojetí, resignují a raději se uchýlí do léčeben. Léčebna se stává bezpečným místem, kde nejsou starosti o existenci (nájemné, strava, ošacení), protože péče je zdarma.

Ztrácejí se tak další sociální schopnosti a motivace žít v nechráněném prostředí. Nemocný se dostává do bludného kruhu, až ke chronicitě a ke ztrátě motivace nějak na sobě pracovat. Aby neupadl do letargie, potřebuje stálé motivování k činnosti. Pak je schopen na sobě pracovat, překonávat potíže, které mu nemoc způsobuje, a samostatně se zapojit do života společnosti.

Základním cílem o. s. Fokus MYklub je podpora duševně nemocného člověka v situaci, která mu brání využívat společenské zdroje a možnosti (jako je např. práce, vzdělání, zdravotnické služby, rodinné a sociální vztahy apod.). Konečným cílem je posílit ho, aby služby přestal

potřebovat, nebo aby je využíval pouze v nezbytně nutné míře.

Způsoby dosahování cílů:

- Práce s individuálním cílem klienta.
- Vymezení a dodržení základních principů poskytovaných služeb.

- Komunitní práce (práce s veřejností, s návaznými sociálně zdravotními službami, místní správou, samosprávou).

Základní principy služeb:

- Podpora samostatnosti a soběstačnosti, vyrovnání příležitostí.

- Individuální přístup respektující klienta jako rovnoprávného partnera, a jeho potřeby a přání.

- Práce s širším okolím klienta a jeho rodinou.

- Respektování a obhajoba práv duševně nemocných (při kontaktu s úřady, institucemi apod., ochrana osobních údajů a důvěrnosti informací).

Klientům nabízíme tyto služby:

Chráněné bydlení:

Jsme jediní v Libereckém kraji, kdo vytváří chráněné bydlení pro dlouhodobě duševně nemocné – cílem je poskytnout jim možnost tréninku dovedností spojených s bydlením a zvyšovat jejich soběstačnost (vaření, úklid, hygienu, praní, žehlení, hospodaření s penězi, vycházení s lidmi, jednání na úřadech, ale také zacházení s nemocí, vytváření krizového plánu při zhoršení stavu apod.). V nabízíme pouze tři místa v centru města, ale v létě 2005 (asi v červenci) otevřeme nových pět míst bydlení přímo v budově Fokusu, a během příštího roku dokončíme dům na půli cesty v Kryštofově údolí, kde vznikne dalších devět míst. Tím dokončíme třístupňový systém rehabilitace v bydlení, kdy klienti začnou s podporou terapeutů ve velkém tréninkovém bytě v budově Fokusu, pak budou moci nové dovednosti posílit v komornějším malém komunitním bytě se sníženou podporou a nakonec se přestěhují do domu na půli cesty, kde již budou samoobslužné práce a problémy spojené s bydlením zvládat samostatně a budou moci hledat vlastní bydlení mimo Fokus.

Chráněné zaměstnávání:

I zde je naše zařízení jedině v kraji. Pracujeme s každým individuálně, a

pomáháme mu nacvičit dovednosti, aby se mohl uplatnit na trhu práce. V tréninkovém místě si klient může nacvičit úskalí běžného pracovního poměru. Zkušenosti ukázaly, že není příliš efektivní vytvářet chráněnou dílnu s dlouhodobým zaměstnáním – nemocní většinou chtějí v dílně zůstat (poskytuje zázemí). Proto pracujeme na transformaci chráněného zaměstnávání v chráněná místa s individuálními plány a s větší samostatností.

Doprovodné programy stacionáře:

Vytvářejí nadstavbu službám bydlení a zaměstnávání. Klienti opět posilují dovednosti nezbytné k samostatnému fungování. Je to např. rehabilitační dílna, skupiny tréninku paměti a kreativity, verbální a neverbální skupiny, individuální i skupinová arteterapeutická sezení, individuální poradenství a pohovory s klienty apod. Jde o nácvik komunikačních schopností, rozšiřování slovní zásoby, schopnost sebevyjádření a spolupráce s jinými. Dále nácvik dovedností nezbytných pro souvislé zaměstnání – chodit včas, soustředit se, vydržet u práce, zvládat případné konflikty, umět prosadit oprávněné zájmy apod. I zde pracujeme s každým individuálně.

Fokus MYklub tak spolu se Socio-terapeutickým centrem, které poskytuje duševně nemocným možnost klubových aktivit a výletů i sociálního centra, pokrývá téměř celé spektrum služeb následné péče o duševně nemocné. Kapacita služeb ovšem stále ještě není dostačující (zejména v zaměstnání a bydlení je zhruba dvakrát tolik žádostí než volných míst).

Mgr. Jana Horáková

VZTAH CÍRKVE A STÁTU

JOSEFINISMUS A TOLERANČNÍ PATENT

Toleranční patent jsem minule u josefinismu zmínil jen okrajově – jako jeden z mnohých výnosů císaře Josefa II. Patent sice souvisel s toleranční ideou, o níž jsem trochu podrobněji psal v letošním č. 3. Přece jen však se mi toto téma zdá pro vztah církve a státu tak významné, že se je budu snažit ještě více přiblížit.

Kořeny tolerančního patentu, stejně jako kořeny josefinismu, sahají do vlády císařovny

Státního zrovnoprávnění se dočkali i židé. Přestali se lišit od ostatních lidí šatem, směli se usazovat mimo svá ghetta, přestali platit dvojnásobné poplatky a taxy u soudů. Byl jim umožněn přístup k řemeslům, studiím, úřadům a směli nabývat i šlechtických titulů. Věnovali se pak hlavně lékařství, advokacii, obchodu a průmyslu. Od r. 1774 byla zavedena jednotná správa všech židovských obcí v Čechách a v Praze zřízena pětičlenná duchovní rada s pražským vrchním rabínem v čele. Zavedením tzv. normální školy při hlavní pražské synagoze a nařízením, aby židé přijímali stálá německá příjmení, stejně jako zavedením němčiny jako úředního jazyka se dovršilo poněmčení židovských obcí, které započalo již v době pobělohorské.

S vyhlášením tolerance souviselo i zmírnění censury, k němuž došlo rovněž v prvních letech vlády Josefa II, což přineslo velkou vzpruhu českému národnímu obrození.

Jak bylo výše uvedeno, tolerančním patentem nebyla zavedena státní rovnoprávnost nekatolických náboženství s katolickým. To bylo uzákoněno až po 80-ti letech, tzv. Protestantským patentem z r. 1861 za vlády císaře Františka Josefa I.

V tomto příspěvku jsme mohli jako na názorném modelu sledovat události, které se staly za historicky velmi krátkou dobu – řádově za 100 let. Během těch několika desetiletí se jasně prokázala následující věc:

Je škodlivé a trvale neudržitelné, když se státní zákonodárství prolíná s nějakým vyznáním, které o sobě tvrdí, že je nadpřirozené. **Státní zákony totiž musejí stát na přirozeném zákoně**, který lze dokázat přirozeným rozumem, **a jen na něm**. Takové státní zákony proto platí pro všechny občany. Nadpřirozená tvrzení jsou naopak ta, která jsou vyznavačům, podle nich, zjevena. Svým rozumem na ně nepřišli. Státní moci vůbec nepřísluší ke zjeveným pravdám nutit – bylo by to proti svědomí těch donucovaných, kteří takovým pravdám nevěří. Tyto pravdy mohou s čistým svědomím vyznávat jen ti, kdo jim věří. To, **co skutečně bylo**

zjeveno a co ne, si musejí vyznavači vyjasnit sami mezi sebou.

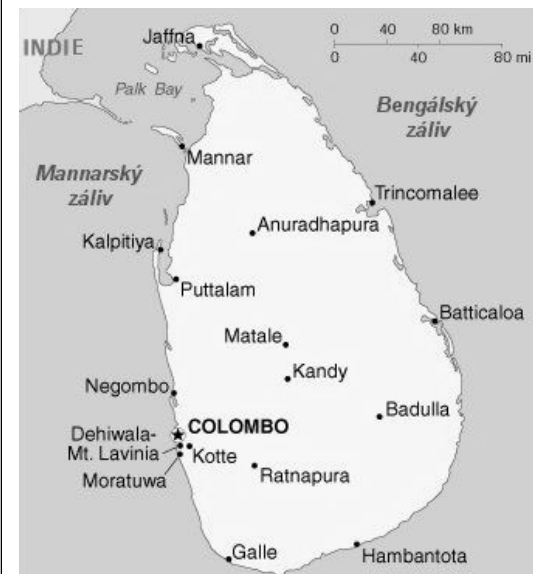
Jak by mohla státní moc do takových diskusí vstupovat? Buď, kdyby pravdy byly zjeveny nejen všem členům státní moci, ale dokonce všem občanům (to je vlastně druhý příchod Krista Krále na konci časů – jak věříme my). Nebo kdyby hrozilo, že svým omylem nebo podvodem by falešní vyznavači příliš ohrožovali státní, přirozeně právní zákony (např. by začali likvidovat jiné vyznavače). Pak **musí státní moc ve jménu přirozeného zákona zakročit**.

Je smutné, že toto poznání pořád ještě postrádají miliardy lidí mnoha velikých oblastí dnešního světa.

David Jech

TŘI KRÁTKÉ ZPRÁVY PRO ILUSTRACI JAKO PŘÍLEŽITOST K VLASTNÍM ÚVAHÁM O PROBLÉMU VZTAHU CÍRKVE A STÁTU

Srí Lanka: Zákon proti konverzím

Křesťané na Srí Lance mají obavy z návrhu zákona proti konverzím. Ten představuje změnu ve vztazích mezi náboženstvími a omezuje náboženskou svobodu. Zákon je – paradoxně – předkládán jako opatření k ochraně náboženské svobody: přitom prakticky zakazuje konverzi od jednoho

pozvedati ruce k nebesům, dokud Hospodin celé království české pod moc a žezlo vaší královské důstojnosti nepřivede.“

Přes veškeré úsilí misionářů a přísný postup úřadů se zbytky nekatolíků udržely a postupem doby nabývaly na sebevědomí, jak se ukázalo při selských bouřích v r. 1775 a zvláště při povstání Valachů v r.

1777. Podnět k němu dal úskok tří odpadlých jezuitských misionářů, kteří vyhlášovali smyšlený patent o udělení náboženské svobody, aby tak zjistili počet tajných nekatolíků. Výsledkem bylo, že se v 60 obcích na Vsetínsku a Vizovicku přihlásilo přes 10 tisíc osob k evangelickému vyznání, rušilo katolické bohoslužby a bouřlivě se dožadovalo příchodu evangelických duchovních. Vláda se pokusila čelit povstání vysláním několika vyšetřovacích komisí, přesto se však nepodařilo zabránit krvavým srážkám s vojskem. Marie Terezie v přesvědčení, že tolerance by byla největším neštěstím monarchie, chtěla původně hnutí zlomit tvrdými represemi – odvody k vojsku, pracemi na opevnění Olomouce, káznice, ale odpor Josefa II a kancléře Kounice způsobil, že se postupovalo umírněně a ve skutečnosti se zaváděla tichá tolerance. Tvrdšího postupu bylo použito pouze proti těm, kdo se otevřeně stavěli na odpor. Přesto se však nepodařilo zabránit vypuknutí dalších nepokojů v r. 1779 na Brněnsku a o dva roky déle na Vysočině. Proto císař Josef II., když se ujal vlády, povolil náboženskou svobodu patentem ze 13. října 1781.

Tolerančním patentem nebyla zavedena rovnoprávnost nekatolických náboženství s katolickým, nýbrž, jak to vyjadřuje termín „toleranční“, nekatolické konfese byly jen trpěny. A to zdaleka ne všechny, ale jen pravoslavi a vyznání augsburské a helvetské. Tolerovaným vyznáním nebyly povoleny veřejné, ale jen soukromé bohoslužby, a dovolovalo se jim tvořit náboženské obce pouze tehdy, bylo-li v okolí aspoň 100 rodin stejného vyznání. Nekatolické modlitebny nesměly mít podobu kostela, nesměly mít věže, zvony a vchod z ulice. Vedením matrik byli nadále

pověřeni katoličtí duchovní. Pro smíšená manželství bylo stanoveno, že po otcí katolíkovi budou všechny děti vychovány katolicky, a tam, kde byl otec evangelík, měli být evangelíky pouze synové. Jinak byla evangelíkům přiznána stejná práva, jako měli katolíci.

Protože čeští evangelíci dědili své náboženství ponejvíce ústním podáním, nebyli si ani vědomi, ke kterému z obou povolených vyznání patří, a o tom, zda se obec přihlásí k luterství či kalvínství, rozhodovalo to, odkud přišel první pastor. Luterští pastoři přicházeli ze Slovenska, helvetští hlavně z Uher. Nejednalo se tedy ani o pokračování předbělohorských tradic, neboť většina obcí by byla luterská.

V prvním tolerančním roce (1782) se přihlásilo v českých zemích k evangelickému vyznání asi 50 tisíc osob. Kdo se hlásil později, musel určitou dobu navštěvovat výuku katolického náboženství, a potom, trval-li na svém přesvědčení, mohl být dodatečně zapsán jako evangelík. Celkově se v Českých zemích, majících tehdy skoro 4 milióny obyvatel, přihlásilo přibližně 78 tisíc evangelíků obou vyznání (19 tisíc augsburského a 59 tisíc helvetského), tedy méně, než 2 % obyvatel.

Pro náboženské blouznivce žádná tolerance nebyla. Ve východních Čechách vznikla řada sekt blouznivců, prohlašujících se za izraelity, abrahamity, beránky nebo deisty. Lid je nazýval neznabohy. Mnozí z těchto sektářů se dostalo do rozporu s požadavky veřejné mravnosti – adamité. Vznik sekt byl způsoben především splýváním představ sociálních a politických s náboženskými a mravními, nemalým dílem také vnitřním rozkladem nekatolických spolků, jejichž vyznání neměla teoretický základ, a které byly posilovány pouze občasnými návštěvami tajných kazatelů ze zahraničí a pašovanými knihami. Josef II. dal některé z nich vystěhovat do Uher a proti dalším vystupoval ještě příkřeji. Nařídil, aby každému, kdo se prohlásí za deistu, bylo vyplaceno 24 ran holí nebo bičem, a tímto způsobem aby byl poučen o nesprávnosti svého přesvědčení. Kdo by o jiném tvrdil, že je deista, měl dostat 11 ran, protože prý neví, co mluví.

Marie Terezie. Ta, stejně jako už její otec Karel VI., byla plně přesvědčena o jedinečnosti katolické víry a pravidelně vydávala a obnovovala státní výnosy proti kacířům (!?; podle české mluvnice ! značí upozornění čtenáře, ? to, že jde o pochybné jednání či tvrzení – pozn. red.). Protestantům v Čechách dávala (ona – císařovna!?) na vybranou konversi ke katolické víře, nebo emigraci. Nekatolické kostely ve Slezsku proměňovala (!?) v kasárna a ušetření nezůstali ani židé, kterým zakázala (!?) pobyt ve Vídni a Praze.

K této neústupnosti ji vedly, zejména v prvních letech vlády, především důvody politické, kterými se ukázaly velezrádné styky nekatolíků (to bylo zlé zase z jejich strany) s Pruskem ve válce o dědictví rakouské a ve válce sedmileté. Stejně jako němečtí protestanti ve Slezsku spatřovali i tajní nekatolíci v Čechách a na Moravě ve Fridrichovi II., když vpadl r. 1741 do Českých zemí, svého protektora a náboženského (!?; v dalším už ponechám na čtenáři, aby

samostatně zvažoval, kdy a jak docházelo k hrozivému směšování náboženského vyznání a státní moci) osvoboditele. Tuto představu vyjadřovala jednak smyšlená proroctví o příštím králi Fridrichovi, tak i písnička zpívaná nekatolickými sedláky ve východních Čechách: „*Brandenburku, podej ruku, a my ještě více, srdce, játra, plíce.*“ Dočasně okupace českých zemí využil Fridrich k agitaci mezi nekatolíky pro jejich emigraci do Pruska a skutečně se jich tam větší počet vystěhoval. Naděje nekatolíků v pruského krále, stejně jako pruská agitace mezi nimi neutuchly ani později. O tom svědčí prosebný list k pruskému králi z r. 1774, aby jim buď vymohl náboženskou svobodu, nebo se sám zmocnil země, a slibují, že „*nepřestanou dříve na modlitbách*

ZASTOUPENÍ KATOLÍKŮ V POPULACI ČR

dle sčítání lidu k 1.3.2001

TEST PRO DOSPĚLÉ

1. Co to je smrtelný / těžký hřích?
2. Co řekl Kristus o nesmrtnosti lidské duše?
3. V které knize Písma svatého jsou vyjmenovány všechny dary Ducha sv.?
4. Co rozumíme pod pojmem *plody Ducha svatého*?
5. Jaké znaky má Kristova Církev?
6. Jmenujte některé nekřesťanské spisovatele, kteří se v 1. a 2. stol. zmiňovali ve svých knihách o Kristu a/nebo o křesťanech?
7. Kdo nemůže být církevně pohřben?
8. Jaký je rozdíl mezi odpuštěním hříchů a odpuštěním trestů za hříchy?
9. Co to je milost pomáhající?
10. Kde se v Bibli píše o reinkarnaci?

LIBERECKÝ ÚSMĚV

„Mám velice inteligentního psa,“ chlubí se myslivec kolegovi.

„Já jsem si všiml. Vždycky, když vezmeš pušku do ruky, schová se za nejbližší strom.“

Chlubí se pan Mazánek:

„Já když vypiji více piv, cítím se jako znovuzrozený.“

„Ani se ti nedivím,“ odpoví pan Novotný, „já bych se potom také nepostavil na nohy.“

Pacient se na vozíku probere z narkózy a ptá se přítomného chirurga:

„Jak dopadla operace, pane doktore?“

„Výborně! Ani jednou jsem se dneska neporezal.“

P. Antonín Sedlák s kol.
Ilustrace
br. Michal OFM

PAN PREZIDENT BLAHOPŘÁL PAPEŽI BENEDIKTU XVI.

Vaše Svatosti,

přijměte mé opravdu upřímné blahopřání k Vašemu zvolení.

Jsem velmi rád, že jste byl do čela katolické církve zvolen právě Vy. Vidím ve Vás pevného zastánce hodnot, na kterých stojí celá naše civilizace, hodnot, které jsou v dnešním světě tak často zpochybňovány a relativizovány.

Katoličtí věřící a milióny dalších, kteří spolu s nimi sdílejí křesťanské poselství, ve Vás získávají nejen nového nejvyššího představitele církve, ale i duchovní autoritu pro dnešní dobu plnou nejistot, obav a pochybností. Jsem přesvědčen o tom, že ve Vaší osobě usedá na Petrův stolec člověk, který je svou zkušeností, vzděláním a širokým rozhledem zárukou dalšího úspěšného pontifikátu.

Věřím, že i během Vašeho pontifikátu budou rozvíjeny dobré vztahy mezi Českou republikou a Svatým stolcem. Spojují nás nejen mnohé společné zájmy, ale především staletými a tisíciletými prověřené hodnoty, mezi kterými bych zvláště připomenul úctu ke svobodnému lidskému jedinci a k jeho neopakovatelné, jedinečné identitě.

Nebudu skrývat své potěšení, že ve Vás zůstává zachována i sounáležitost osoby papeže s naším střeoevropským prostorem. Přijměte proto ještě jednou jménem mým i jménem občanů České republiky přání úspěchu a pevného zdraví při výkonu Vašeho mimořádně zodpovědného poslání.

Václav Klaus 20. 4. 2005

ZLOŘEČENÝ BENEDIKT

„Bylo by nadsazeně líčit Ratzingera jako „poutavého vypravěče Márquezova typu“.

Minulý týden se objevily v českých novinách včetně Lidových články o tom, že „Benedikt XVI. prý nechtěl, aby se na veřejnost dostal skandál se zneužíváním dětí“. Zdrojem zprávy je britský Observer, který „tvrdí, že má k dispozici kopii dopisu“, v němž „prý“ Joseph Ratzinger coby kardinál „požadoval, aby se skandálem zabývala pouze církev“.

Pravdivé je v této zprávě slovo prý. Inkriminovaný dopis De delictis gravioribus z 18. 5. 2001 má k dispozici každý: na vatikánských webových stránkách. Snad jen latina by mohla v někom vzbudit dojem, že je psán šifrou. Dopis nepřikrývá žádný konkrétní skandál. Preventivně vyjmenovává zločiny kněží proti církevnímu právu (tj. činy, z nichž některé patří i před civilní soud, jiné – jako porušení zpovědního tajemství – jsou společensky beztrestné), které zasluhují nejpřísnější posouzení, a proto se projednávají přímo ve Vatikánu. Mezi nimi i případy, kdy klerik poruší šesté přikázání – s osobou mladší osmnácti let“ (to není totéž co „zneužívání dětí“).

Jak se dopis staví k civilnímu právu? Nijak. Mlčí o něm. Zdá se, že Kongregace pro nauku víry nepokládá adresáty (katolické duchovní) za natolik slabomyslné, aby jim zvěstovala, kdy je třeba volat policii, kdy hasiče a kdy záchranku.

Observer tedy stavěl svou zprávu na tom, co v dopise není. České noviny zas psaly o tom, co je v Observeru. To jsou dvě ukázky zacházení s pravdou a slovy.

Obraz Josefa Ratzingera v českém tisku je převážně plochý, schematický, a tedy těžko uvěřitelný. Že by nikoho nezajímalo, co skutečně říká, o co usiluje, kdo je? Zajímá: jeho publikace v češtině (celkem jich je šestnáct) si v pražské Národní knihovně tiž někdo půjčil. Také čeští a hlavně moravští nakladatelé reagovali pohotově: za poslední dva týdny vydali několik reedic jeho knih.

Jako rychlé, obecně přístupné seznámení s jeho osobností poslouží první knižní rozhovor s Peterem Seewaldem Křesťanství na přelomu tisíciletí (vydal ho Portál). Kardinál tu odpovídá na dotazy o vlastním životě i situaci církve. (Jeho slova: „A právě tím ztrácí církev svůj kredit, že zachovává institucionální strukturu, i když za ní už vlastně nic nestojí.“) Odpovídá i na obvyklé „kritické otázky“ o dogmatu, celibátu, antikoncepci, interrupcích, svěcení žen, vztahu k jiným vyznáním. Ratzingerovo Ano či Ne bývá pevné, argumentace logická, není snadné jí oponovat, ani když se chce. Rozhovor pokračuje v knize Bůh a svět, kterou vydal Barrister & Principal zároveň s biografií Můj život. Bylo by přehnané líčit Ratzingera-autobiografa jako „poutavého vypravěče“ Márquezova typu. Když se však takřka flegmatický tok jeho vzpomínek zastaví u obrazů, krajin či osobností, které ho uhranuly, dojem odstupu a škrobenosti mizí. Tohoto člověka vždy silně inspirovaly vášnivé povahy, lidé propastní a zápasící: svatý Augustin, Mozart, Hermann Hesse ...

Jeho vlastním živlem je teologie: nejen psaná a myšlená, ale také žitá. O tom svědčí jeho Eschatologie. Smrt a věčný život (Barrister & Principal), soubor kristologických úvah Hledět na probodeného (CDK) i Úvod do křesťanství z roku 1968 (naposledy vyšel v Petrově 1991, zde reedici postrádáme), stále živá a naléhavá zpráva pro člověka současného, pochybujícího, kritického i otřeseného.

Tyto rozmanité knihy spojuje jedno téma: Pravda. Autor nevystupuje jako ten, kdo pravdu má a Boha zná, ale jako ten, kdo na její existenci trvá. S vědomím, že je nelze „položit na stůl“, ale ani odložit. Proto je hledá a každý hledající – věřící či nevěřící – je jeho bratr. Už jako biskup si zvolil motto Spolupracovníci pravdy. Tím může všechno, kdo pracují se slovem, inspirovat. On sám je mužem slova. Zaslouží si tedy, abychom mu měřili tím, co opravdu vyslovil.

Daniela Iwashita / LN 7. 5. 2005

ZKONTRACEPTOVANÁ SPOLEČNOST

V každé diskusi na téma antikoncepce – nebo dnes častěji používaný termín kontracepce – se předpokládá, že se jedná o čistě soukromou věc nějakého jednotlivce nebo páru. Ale v moderních průmyslových zemích jsou antikoncepce a sterilizace používány v takové míře, že nás nemůže překvapit, že mají dopad na celou společnost. Důsledků je mnoho a jsou různorodější, než by se na první pohled zdálo.

Antikoncepce má demografický dopad

Za prvé má antikoncepce dopad na počet narozených dětí. Je známo, že v minulosti byly rodiny větší. Rodiny s osmi, deseti nebo dvanácti dětmi nebyly neobvyklé. Dnes očekáváme, že bude mít rodina jedno, dvě nebo nanejvýš tři děti. Větší rodiny jsou výjimkou. Angličan Andrew Pollard dostal od firmy vyrábějící zmrzlinu zakázku na průzkum. Měl odhadnout počet lidí ve věku 18 až 34 let, to jsou ti, kteří s největší pravděpodobností budou konzumovat luxusní mražené výrobky této firmy. Zjistil, že k danému termínu poklesne sledovaná skupina populace o 20 %. Důvod: dramatický pokles porodnosti. Někdo by mohl předpokládat, že je to zaviněno širokou potratovostí, která následovala v Británii po přijetí potratového zákona roku 1967. Avšak i kdyby se těch 6 milionů dětí, které byly od té doby v Británii zabité potratem, smělo narodit, porodnost by přesto nestačila nahradit vymírající populaci. Pollard dochází k závěru, že důvodem pro pokles je rozšířená praxe antikoncepce, a formuluje to, čemu říká „Železný zákon populace“: „Země, jejíž populace praktikuje účinnou antikoncepci a potraty, vymře.“

Ale vliv antikoncepce je širší a hlubší. Nejde jen o statistické zjištění.

Antikoncepce vede k protidětské mentalitě

S praxí antikoncepce se vytrácí pojetí pohlavního aktu jako něčeho, co vede k plození dětí. Pohlavní akt je úmyslně zmanipulován tak, aby tato možnost byla vyloučena. Když antikoncepce selže, počaté dítě bývá často potraceno. To platí zvláště, když k početí dojde mimo manželství a nejsou potřebné podmínky pro výchovu dítěte.

Antikoncepce vede ke změně postoje k sexualitě

Vnímání sexuality, jako by neměla nic společného s plodností, vede k představě o „rekreačním sexu“. Pohlavní styk je v první řadě chápán jako pramen potěšení. Vzhledem k tomu, že se „nemůže nic stát“, tj. nemůže být počato dítě, přestává být pohlavní aktivita vázána na manželství. To vede k růstu promiskuity, cizoložství a prostituci, k perversním pohlavním praktikám, včetně homosexuálních praktik, které jsou dokonce považovány za ideální, protože jsou 100 % sterilní. Všechny tyto praktiky vedou k rozšíření pohlavně přenosných nemocí, včetně AIDS.

Antikoncepce připravuje cestu pro umělou reprodukci

Když je možné mít sex bez dětí, je také možné mít děti bez sexu. Oddělení prokreativního a sjednocujícího aspektu pohlavního aktu antikoncepcí připravilo cestu pro umělou reprodukci. Prvním krokem bylo oplodnění ve zkumavce (IVF). Brzy následovala selektivní redukce (zabíjení vybraných embryonálních dětí, když je praxe IVF nad očekávání úspěšná a matka tak má větší počet dětí současně), dárcovství spermatu a vajíček, náhradní matky poskytující svoji dělohu pro dítě jiné ženy, pokusy s přebytečnými nebo úmyslně produkovánými embryi, preimplantační diagnóza a klonování. Potrat a umělé oplodnění vedou k neúctě k životu; tím se otevírá cesta k euthanasii.

Antikoncepce rozbíjí manželství a rodiny

Při praktikování antikoncepce si manželé působí navzájem násilí tím, že mají tendenci vidět druhého jenom jako pramen potěšení. Vzájemné odmítání plodnosti znamená vlastně vzájemné (i když podvědomé) odmítání druhého jako osoby. Zatěžuje manželství a vede často k rozvodu. Tím trpí děti a dospívající té rodiny. Společnost je tím funkčně narušená a množí se násilí. Netradiční „rodiny“, jako např. svobodné a rozvedené ženy s dětmi, rodiny s dětmi ze současného a různých předcházejících svazků a homosexuální páry vychovávající děti se stávají pro společnost přijatelnými a tím oslabují tradiční rodinu.

Antikoncepce vede ke ztrátě víry

Manželé přestávají vidět jeden druhého s úžasem jako Boží dar, svěřený jim na celý život, ale chápou se jako pramen potěšení, který může být podle potřeby manipulován. Děti už nejsou chápány jako dar a požehnání od Boha, ale jako věc, kterou máme právo vlastnit, nebo zničit. Předpokládá se, že děti mohou být produkovány, vytrženy, odmítnuty, zabity, klonovány, vyrobeny podle návrhů. Stvořitel je odmítnut a člověk si arogantně přisvojí Boží místo. Je to svatokrádež, která volá do nebe a která tak či onak bude mít za následek pohromu.

Cesta vpřed

K uzdravení společnosti je nutno odstranit široké užívání antikoncepce a sterilizace. Katolická církev je jediná, kdo neustále odmítá antikoncepci. Tak by mělo být prvořadým úkolem biskupů a kněží propagovat čistotu mimo manželství i v něm. Taková trpělivá snaha bude mít nakonec vliv na celou společnost. Přitom je třeba si uvědomit, že je antikoncepce horlivě propagována z komerčních a ideologických důvodů. Početí je možno regulovat vysoce efektivními přirozenými metodami, které nemají žádné ze shora zmíněných nevýhod. Naopak podporují pozitivní vztah k dětem, budují manželství a chrání víru. To vše je důvodem pro objasňující činnost naší organizace, Ligy pár páru, která šíří manželskou čistotu vyučováním přirozeného plánování rodičovství.

David Prentis – přednáška na konferenci „Manželství, rodina, etika“ v Brně, 9. – 10. října 2004

PRAVIDELNÁ PŘÍLOHA OBRÁZKU LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

TEST PRO DĚTI DO 13 LET

- Co to znamená, že Bůh je všemohoucí?
 - Že Bůh může dělat jenom zázraky.
 - Že Bůh může dělat všechno, co člověk chce.
 - Že Bůh může dělat všechno, co sám chce.
- Co to znamená, že Bůh je věčný?
 - Že Bůh trvá kratší dobu, než vesmír, ale nesmírně dlouho.
 - Že Bůh trvá přesně tak dlouho, jako vesmír.
 - Že Bůh vždycky byl, je a bude, a na vesmíru to vůbec nezáleží.
- Jak se jmenoval anděl, který Zachariášovi zvěstoval narození Jana Křtitele?
 - Gedeón.
 - Alžběta.
 - Gabriel.
- Co můžeme říci o člověku?
 - Člověk je ohromné množství spolupracujících buněk.
 - Člověk má vždycky duši i tělo.
 - Člověk má zde v pozemském životě duši i tělo.
- Který svatý je patronem skautů?
 - Sv. Patrik.
 - Sv. Paulína.
 - Sv. Jiří.
- Kolik je darů Ducha svatého?
 - 7.
 - 10.
 - 12.
- Kterého apoštola ustanovil Pán Ježíš hlavou Církve?
 - Jidáše.
 - Sv. Petra.
 - Každý apoštol je hlavou Církve.
- Co to je očištěc?
 - Stav věčného zavržení.
 - Stav bolestného očišťování od trestů a lehkých hříchů.
 - Stav věčné radosti.
- Kdo spáchal prvotní hřích?
 - Lucifer.
 - Adam a Eva.
 - Kain tím, že zabil Ábela.
- Kdo může jít ke svatému přijímání?
 - Každý pokřtěný.
 - Každý, kdo nemá těžký hřích.
 - U 1. svatého přijímání: každý pokřtěný, který je připraven duchovním správcem.U každého dalšího svatého přijímání: ten, kdo už byl u 1. svatého přijímání a nemá těžký hřích.

Křtem byli mezi nás přijati:
Farnost Liberec-Ruprechtice

Johanka Viktorie Tománková
(10. dubna)

Farnost Vratislavice nad Nisou

Kaple Vzkříšení

Pavel Jiří Simonian

Řeckokatolická farnost Liberec

Liberec

kostel Sv. Kříže

Denis Vanin

Jablonec nad Nisou
kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Dominik Vařeka

Srdečně blahopřejeme.

Svátost biřmování přijali:

Farnost Vratislavice nad Nisou

Jitka Pavlíková

Vojtěch Pavlík

Veronika Fišerová

Dominik Fišer

Miriam Hájková

Markéta Hájková

Štěpánka Rygálová

Marion Remestová

Jan Gašpárek (z Liberce-Ruprechtic)

Lukáš Fišer (z Nového Boru)

Ke vzkříšení jsme vyprovodili:

Farnost Liberec-Ruprechtice

Ilona Rusňáková (1954)

Marie Ondrášová (1926)

Leo Kratzmann (1923)

Text

duchovní správci

Zpracoval

Marek Křupka

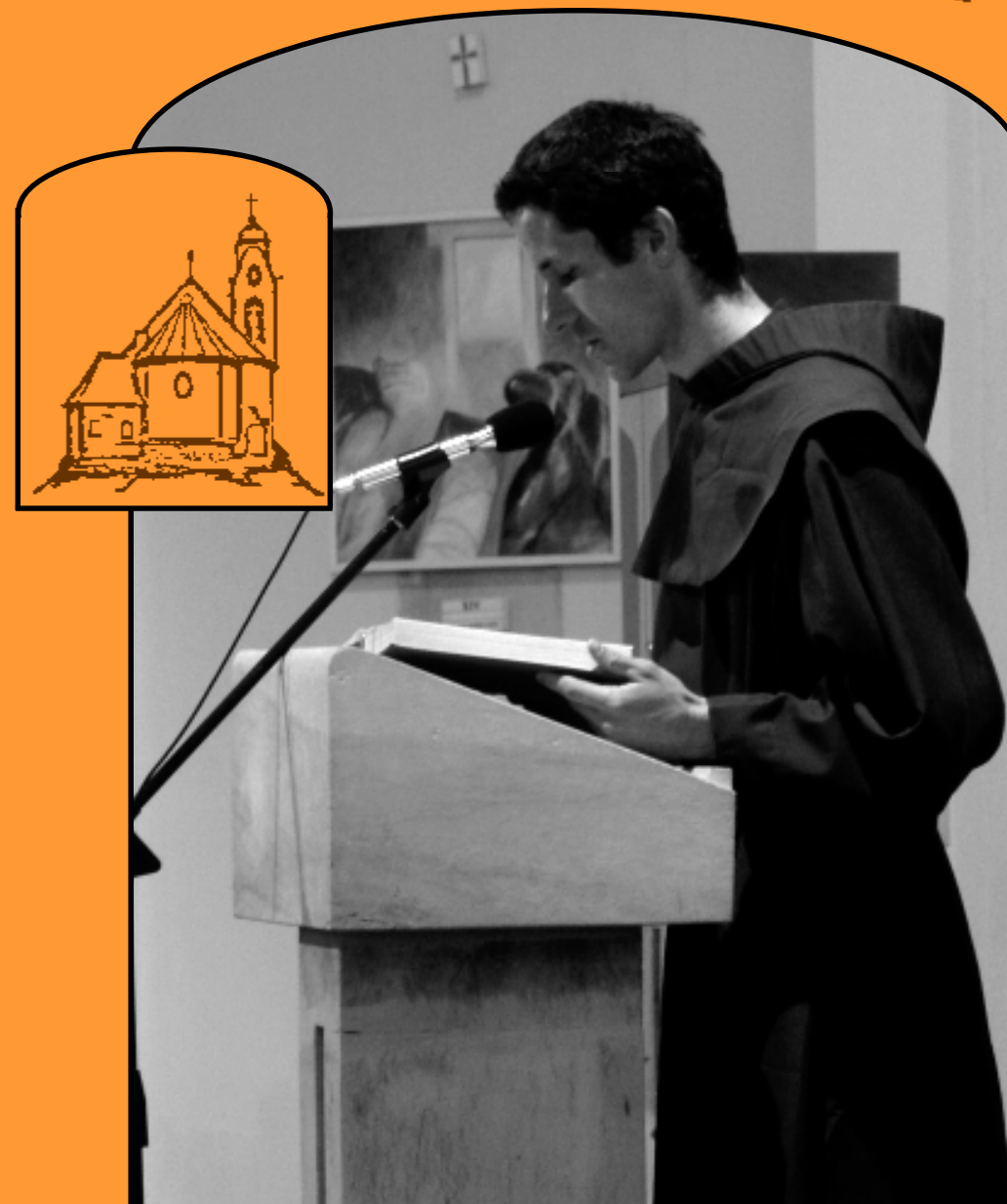
Foto

- Jak jsme minule informovali,
manželé Anna a Jaroslav Novákoví

oslavili zlatou svatku

- Otec biskup biřmuje Štěpánku

OB RÁZEK

libereckých farností

V TOMTO ČÍSLE

ÚVODNÍK

ROHOŽKOVÁ KAPITULA BRATŘÍ FRANTIŠKÁNŮ, BR. JAN MARIA VIANNEY DOHNAL OFM 3

PASTORACE

SLUŽBY A ÚŘADY V CÍRKVI (6), JAN VOŽENÍLEK 4

BOHA A DESATERO MŮŽE A MĚL BY ZNÁT KAŽDÝ, RC / DEUTSCHE TAGESPOST, 25. 5. 2005 5

MÁTE SVŮJ JERUZALÉM? RADIM JÁCHYM OFM 5

RODINA A ŠKOLA

O CHARITATIVNÍ PRÁCI V LIBERCI (18)

ÚSTAV SOCIÁLNÍ PÉČE LIBEREC – ZEYEROVA, IVANA GLÁSEROVÁ; MIRIAM ČERNÍKOVÁ 6

ROVNÁ DAŇ NENÍ VŠECHNO, MATYÁŠ ZRNO / RC MONITOR 10/2005 9

EUTHANASII NELZE ZNEUŽÍT, VÍT CIGÁNEK / RC MONITOR 07/2005 10

ÚČET ZA AKTIVISMUS BÝVÁ VYSOKÝ, ZDENĚK ŠVÁCHA / RC MONITOR 07/2005 10

DĚTI A MLÁDEŽ

KATOLICKÉ SKAUTSKÉ ODDÍLY ICHTHYS OZNAMUJÍ, ČMELÁK 11

HISTORIE

VZTAH CÍRKVE STÁTU – FRANCOUZSKÁ REVOLUCE, DAVID JECH 13

LIBERECKÉ KAPLIČKY 15

KAPLIČKA SV. KRYŠTOFA, ING. PRAVOSLAV SVAČINKA 16

VARHANY – KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE (10), PAVEL KOZOJED 17

ZPRÁVY Z DIECÉZÍ

OSLAVY 350. VÝROČÍ LITOMĚŘICKÉ DIECÉZE, P. TOMÁŠ GENRT OFM, OKRSKOVÝ VIKÁŘ 18

ZHODNOCENÍ DVOU TABULEK O LITOMĚŘICKÉ DIECÉZI, JOSEF JEŽEK; BR. FELIX OFM 19

JAKÁ NÁBOŽENSTVÍ MÁME V DIECÉZI LITOMĚŘICKÉ

PODLE SČÍTÁNÍ 2001? BR. FELIX OFM; JOSEF JEŽEK; ČSÚ 20

OBYVATELSTVO DIECÉZE LITOMĚŘICKÉ PODLE NÁBOŽENSKÉHO VYZNÁNÍ

A VĚKU 2001, JOSEF JEŽEK; BR. FELIX OFM; ČSÚ / VÝSLEDKY SČÍTÁNÍ 2001 21

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

CÍRKEVNÍ OBJEKTY V LIBERCI BUDOU MÍT NOVÉ NÁJEMCE, MGR. ING. JANA JURKOVOVÁ 22

BIŘMOVÁNÍ VRATISLAVICKÉ MLÁDEŽE 29. KVĚTNA 2005, VOJTĚCH PAVLÍK; VÁCLAV VANĚK 23

DĚTSKÝ DEN U OBRÁZKU, MONIKA NOVOTNÁ 24

VÍKEND PRO MLÁDEŽ NA TÉMA „CHCEME VIDĚT KRISTA“, VERONIKA LUKSCHOVÁ 24

HALLE ANEB CO NÁS ČEKÁ ZA ŠEST LET, ANTONÍN 25

ŠESTÝ BENEFIČNÍ KONCERT, ZDENĚK A RADOVAN SKALICKÝCH 26

HAYDN U SV. ANTONÍNA V LIBERCI, PAVEL KOZOJED 26

Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ 11. KVĚTNA AŽ 7. ČERVNA 2005, MAREK KRUPKA 28

PŘÍLOHA

VÁLKY, ROMAN JOCH / TÝŽDEŇ 9. 5. 2005

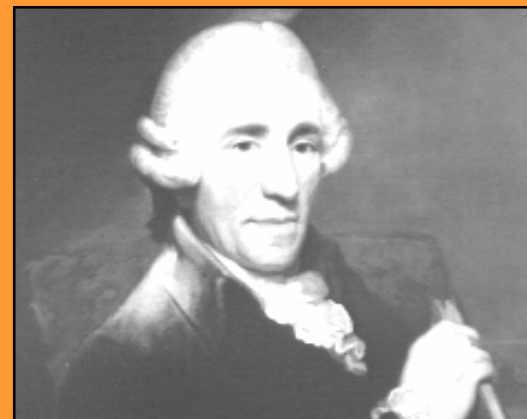
PRAVIDELNÁ PŘÍLOHA OBRÁZKU LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

TEST PRO DĚTI

TEST PRO DOSPĚLÉ

LIBERECKÝ ÚSMĚV

OMŠOVÝ PORIADOK – SEŠITEK NA CESTY

skladatelem a zprostředkovaná v tomto případě sborem a varhaníkem. O co jde?

Jsa zhýčkáň poměrně bohatě prostřeným stolem zážitků podobného druhu, nepozastavil bych se u hudebního počínu ze slavnosti Seslání Ducha svatého v neděli 15. května u Sv. Antonína na „desáté“. Zaslechl jsem však několik příznivých ohlasů z „auditoria“, tedy účastníků oné události a jakoby tichý vánek zavyčítal: nebylo-liž by vpravdě bohulibé, odměnit námahu účinkujících alespoň letmou zmínkou?

Nuže tedy – **Missa in tempore belli**, tzv. Paukenmesse Josepha Haydna (části Kyrie, Gloria, Sanctus, Agnus Dei) v provedení libereckého chrámového sboru od Sv. Antonína byla vydařeným počinem tohoto tělesa. To přes všechny dějinné peripetie nepřetržitě slouží k větší cti a slávě Boží již téměř 160 let a letos v říjnu by mělo toto „vousaté“ výročí jak náleží oslavit!

Samo dílo s příznačným názvem, jež vzniklo r. 1798 za napoleonských válek (in tempore belli) je řazeno k vrcholům Haydnovy tvorby a je nejslavnější z jeho 12 mší.

Zvukomalebnot hlasů slévajících se v jeden hutný proud, vhodně volená tempa a dynamika sboru; to vše tvořilo zemitý základ, který rozechvěl novogotickou architekturu chrámu. Sólově se představily: kontrastní bas pana Radka Berana ze sboru DFXŠ, sametový alt paní Hany Sýkorové z chrámového sboru u Sv. Antonína a průzračně jasný soprán paní Svatavy Hubálkové, jenž tryskal jako pramen čisté vody v lesní tišině ...

Zvláštní pozornost si dovoluji věnovat varhannímu doprovodu emeritního dirigenta orchestru DFXŠ, pana Borise Joneše. Je nepochybné, že v jeho osobě usedá k hracímu stolu skutečný profesionál nejen vzděláním a samotnou hrou, ale i příkladně korektní spoluprací s tělesem, jež doprovází.

Je obecně známo, že nejmenší požitek z provedení hudebního díla mají sami účinkující, protože nemohou být „tu i onde“, tedy slyšet se v akusticky nejpříhodnějším místě, jímž je v arciděkanském kostele prostor zhruba od bočního vchodu směrem k presbytáři. To bylo také mým handicapem. Byl jsem totiž zaměstnán jistými pomocnými pracemi (např. zapínáním a vypínáním ventilátoru varhan) na kůru. Zato jsem byl odměněn pohledem takříkajíc do „kuchyně“. Sledovat „tělcevik“ varhaníka, který si všechno – rejstříkování, obracení listů, dynamiku - musí obstarat sám (kromě toho ventilátoru), nesmí tím ohrozit kvalitu své hry a také výkon doprovázeného tělesa, věru – to stojí za to!

Na závěr zmínka o jednotlivém prvku tohoto prožitku, jímž byl dlouholetý sbormistr Bohuslav Eliáš. Byl oním svorníkem, který pevně držel (a udržel) různoběžky zúčastněných osobností v mezích potřebných pro účinné vyznění tohoto nevšedního díla.

A tak končím vyznáním jedné mladé a půvabné posluchačky: „To byla krása! Stejně, takové dílo **se** musí slyšet v kostele – až mě obcházel mráz!“

To budiž uznáním pro možná někdy méně, jindy více úspěšné snažení našeho pěveckého spolku.

Věřte nevěřte, všechno naše snažení se zároveň „otiskuje“ do tohoto prostoru a zůstává v něm, pokud bude kostel stát na svém místě. Po mnoha letech, až se naše kosti promění v prach, přijde unavený poutník, usedne ve ztichlém kostele do lavice a jeho duch se vyvlékne z pout všednosti ... zaslechne tichoučkou melodii **Missa in tempore belli** vás, libereckých zpěváků, a uslyší varhany B. Joneše ... Buď-li zvlášť vnímavý, možná v duchu i vytuší siluety dávných postav na zšeřelém kůru ...

Pavel Kozojed

Foto

- Franz Joseph Haydn (1732-1809)

Pozvání na jejich jubileum jsme rádi přijali. Přijet s prázdnýma rukama? „A co my ti chudí dáme? My ti zadudáme, písne zazpíváme.“ Spasitelný nápad. Schola od tří Antonínů nastoupila i s basou do dvou aut a rozjela se směr Halle an der Saale. Srdečné přijetí v pátek večer, ubytování u paní doktorky v rodinném domku, zpívání daleko přes půlnoc.

Středem oslavy byla ovšem mše svatá, slavená magdeburským biskupem. Kostel Svaté Trojice byl plný a naše schola jako vždy s úspěchem zasáhla. Stejně tak i při guláši na zahradě mezi jídelními stany a polní kuchyní byla středem pozornosti. Projevili o ni zájem i páni faráři z Berlína a z patronátní farnosti v Bavorsku, která v dobách rozděleného státu podporovala hmotně i duchovně farnost Sv. Trojice v Halle, a ta zase farnost sv. Antonína v Ruprechticích. Hle, příklad universálnosti církve a solidarity jejích údů.

V neděli odpoledne nešpory s naší šolou, tak ten výraz Němci vyslovují a pak objímání, mávání za odjíždějícími vozidly, jak to už bývá. Noční cesta pro řidiče napínává. U staré Fordky odkapával olej a rachotil ventilátor. Konec dobrý, všechno dobré. Gott sei Dank! Díky Bohu.

Za šest roků oslaví ruprechtická farnost sto let od posvěcení kostela. Pro nás byl zájezd poučením a vzorem, jak celou akci uspořádat. A navíc – za čtyři roky je výročí posvěcení kaple „U Obrázku“. Připravíme se tak důkladně, jak naši partneři v Halle?

Antonín

Foto

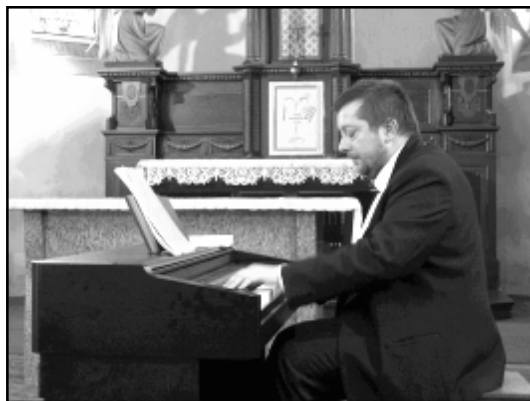
- Zdeněk Glaser u xylofonu

- Barunka Cvejnová s flétnou
(noční muzicírování)

ŠESTÝ BENEFIČNÍ KONCERT

v kostele Sv. Bonifáce v Liberci-Dolním Hanychově se uskutečnil v předvečer svátku patrona tohoto kostela 4. června v 17 hodin.

Zazněly na něm skladby J. Myslivečka, G. Frescobaldiho, G. F. Händela v podání Viléma Valkouna, **v současnosti jednoho z nejlepších klavíristů v Liberci**, absolventa AMU, který se právě vrátil z turné po USA. Na zobcové flétny jej při některých skladbách doprovodil Jan

Novotný, člen divadla F. X. Šaldy, který **hrál na vzácné historické nástroje**. Z vyslechnutých skladeb se nám nejvíce líbil „Italský koncert F dur pro klavír“ od J. S. Bacha, „Sonáta F dur pro klavír KV 332“ od W. A. Mozarta, „Píseň lásky op. 7 Č. 1“ od Josefa Suka. Obohacením koncertu bylo také průvodní slovo klavíristy. Na závěr koncertu jsme si vyslechli s velikou lehkostí zahrané dvě etudy od B. Martinů a to Etudu C dur a Etudu F dur. Oba umělci byli na konci koncertu odměněni dlouhotrvajícím potleskem.

Tento koncert navodil všem přítomným výbornou atmosféru před poutní slavností sv. Bonifáce, jehož jsme si v neděli 5. června připomněli a uctili.

Vybrané finanční prostředky budou použity na opravy kostela Sv. Bonifáce a to konkrétně na opravy okenních vitráží.

Na měsíc září tohoto roku je naplánován již 7. benefiční koncert. Vystoupí na něm houslový virtuos Ivan Štraus a jeho dcera Michaela. S termínem koncertu a programem budete včas seznámeni.

Zdeněk a Radovan Skalických

HAYDN U SV. ANTONÍNA V LIBERCI

Tak jsme zase jednou měli možnost slyšet (a cítit) hudbu z období klasicismu, nástupce barokní monumentality. Pro nás, laiky, je obtížné, ne-li nemožné, rozpoznat rysy, jimiž se obě tyto formy liší, i kdybychom je slyšeli současně. Co však můžeme rozpoznat vždy, nemáme-li devastovaný sluch a umíme vnímat hudbu srdcem, je krása vložená do díla

ÚVODNÍK

BRATŘI FRANTIŠKÁNI SLAVILI V LIBERCI ROHOŽKOVOU KAPITULU

Jsem rád, že, jako provinciál bratří františkánů v České republice, mohu pozdravit Vás, čtenáře Obrázku libereckých farností, a to u příležitosti rohožkové kapituly, kterou jsme letos slavili ve dnech od 5. do 7. června v Liberci-Ruprechticích.

Když jsem před lety, hluboko v totalitě, slyšel od otce Innocence vyprávět o rohožkových kapitulách, které bratři slavívali, znělo to jako v pohádce. Ale pak přišla doba, kdy i to neuskutečnitelné se mohlo uskutečnit. Jenže mnoho věcí, před čtyřmi desetiletími samozřejmých, jsme se museli začít znovu učit konat a žít. Mezi ně patří i zmíněná rohožková kapitula.

Tradice rohožkových kapitul nás vede až ke sv. Františkovi, který svolal své bratry k několikadennímu setkání, aby se

navzájem poznávali, povzbuzovali a upevňovali ve službě Pánu. Tehdy se bratři sešli ze všech míst, kde působili.

Zrovna tak tomu bylo i letos v naší provincii. Přijeli jsme do Liberce-Ruprechtic ze všech míst, kde v současné době máme své komunity. I když program byl připraven již dlouho dopředu, a myslím si, že velmi pečlivě, přece v průběhu samotného setkání došlo k mnoha změnám. Jejich důvodem nebyla něčí zapomnětlivost či opomenutí, ale obyčejný liberecký déšť, se kterým jsme nepočítali.

Přestože jsme proto museli vypustit důležitý fotbalový turnaj a táborák, radost nám to nemohlo pokazit. K danému programu modliteb a sdílení díky tomu přibýly další společné modlitby a též adorace.

Setkání přispělo tak jako v době sv. Františka nejen k vzájemnému porozumění, ale také k zamyšlení se nad životem naší provincie a k hledání odpovědí na nové úkoly a potřeby současné doby.

Věřím, že toto naše bratrské shledání bude nám i libereckým farnostem zdrojem pozhnání.

br. Jan Maria Vianney Dohnal OFM,
provinciální ministr

Foto

- Účastníci kapituly

Zdeněk Glaser

- Zleva bratři Pacifik, Vianney a Cherubin
br. Klaret OFM

SLUŽBY A ÚŘADY V CÍRKVI (6)

Seriál, který v Obrázku začal před půl rokem, se blíží k svému závěru. Podle programu, načrtnutého na začátku, se tato část bude věnovat čestným titulům.

Primas je historický titul pro prvního mezi arcibiskupy a biskupy určité země, spojený s právem korunovat krále.

Českým primasem je pražský arcibiskup. Až bude svržena republika a obnoveno království, bude to právě pražský arcibiskup, kdo vloží starobylou korunu českých králů na hlavu nového panovníka. Některé země – např. USA – primase ze zřejmých důvodů nemají.

Patriarcha byl v raných dobách církve biskup, nadřazený arcibiskupům a biskupům určité oblasti. V tomto smyslu se titul dodnes užívá ve východních církvích (viz 4. část). V západní církvi jde již jen o čestný titul spojovaný s určitými arcibiskupstvími (např. Benátky, Lisabon).

Benátským patriarchou byl od r. 1953 Angelo Roncalli, pozdější (1958 – 1963) papež Jan XXIII. V letech 1969 až 1978 byl benátským patriarchou Albino Luciani, pozdější (1978) papež Jan Pavel I. Pro úplnost: současným benátským patriarchou je kardinál Angelo Scola.

Prelát je představený prelatury (srov. 3. část). V širším smyslu se toto slovo užívá (někdy i hanlivě) jako označení jakéhokoliv vyššího církevního představeného. Např. s. M. Grebeníček rád hovoří o „požadavcích církevních prelátů“.

Děkan, arciděkan je označení faráře farnosti, která má čestný titul (arci)děkanství (viz 2. část).

Titul **arcijáhen** existuje v současnosti již jen v některých místech jako označení kanovnické dignity (viz 4. část).

Monsignore (zkratka Msgr., Msgr., Mons.) je společný titul (a oslovení) pro arcibiskupy, biskupy a nositele čestných titulů udělovaných papežem zasloužilým

duchovním (kaplan Jeho Svatosti, prelát Jeho Svatosti, Apoštolský protonotář, papežský komorník). Titul se dostal do církevního prostředí z prostředí francouzského královského dvora během pobytu papežů v Avignonu. V překladu monseigneur – jeho milost, osvícenost – odpovídá oslovení „mylord“ známému z romantické literatury.

Poznamenejme, že **Eminence** je titul, kterým se oficiálně oslovuje kardinál (zaveden bulou papeže Urbana VIII. v roce 1630); **Excelence** je titul, který se užívá při slavnostním oslovení biskupa.

Tímto článkem tedy končí výklady o službách a úřadech v církvi. Se svými případnými dotazy se čtenáři mohou obrátit na redakci; pokusíme se odpovědět. Otázka „Jak nejlépe oslovovat (výše uvedené) služebníky církve?“ bude předmětem zamyšlení v dalším čísle Obrázku.

Jan Voženílek

Foto

- Urban VIII. (6. 8. 1623 až 29. 7. 1644)

bezdomovce žijícího na faře se svým pejskem Beníkem. Celkem rychle jsme si zvykli na chod domácnosti otce Pavla.

Mirek nám už předem pilně připravil dříví na večerní táborák a my se vydali před slavností Seslání Ducha svatého nejdříve do katolického, a poté, za zpěvu a s hořícími svícemi, do husitského kostela. Tam nás přivítal zase husitský správce Miroslav. Společně jsme vyslechli také jeho kázání na naše téma a pomodlili se. Možná právě tato modlitba pomohla k tomu, že jsme ve slavnostní náladě a s pokorou v duši snad přispěli k pozvednutí atmosféry i tohoto kostela.

U táboráku jsme pak všichni zúčastnění seděli dlouho do noci, opékali uzeniny, chléb či jablko a poslouchali Cherubína, jak vypráví o sibiřské zimě a moskevském mauzoleu. Uléhali jsme asi kolem půlnoci po společné modlitbě.

V sobotu dopoledne jsme se už zúčastnili slavnostní mše svaté a odpoledne po obědě adorace s možností přijít ke svátosti smíření.

Pouhé dva dny stačily na to, abychom se zase o krůček blíže posunuli k Bohu, vzájemnému porozumění ve společenství s Kristem, a tím i s přípravou na svátost biřmování plánovanou pro nás, mládež docházející na náboženství na Perštýn, na příští rok. Krom toho, chtěli jsme vidět Krista a my ho tam ve Vysokém nad Jizerou, v zapadlém městečku mezi horami, skutečně spatřili.

Veronika Lukschová

HALLE

ANEBO CO NÁS ČEKÁ ZA ŠEST LET

Veliká klášterní zahrada a na ní hemžení spousty lidí. Z komína vojenské polní kuchyně se kouří a při ní stojí muž v bílé zástěře. Vaří guláš pro stovky účastníků oslav 75. výročí založení kostela a kláštera v Halle an der Saale. To je celý název tristatisicového města vzdáleného 100 kilometrů severně od Lipska.

Naše farnost byla pozvána, aby se oslav zúčastnila. Proč zrovna naše farnost? Protože s františkány v Halle máme pevná pouta již více než třicet let. Děti z našich farností tam prožily dva prázdninové týdny

s dětmi německými při jejich RKW – v překladu „náboženské dětské týdny“. U nás něco nemožného v dobách totality. U františkánů jsme byli vždy mile přijati, hostěni jako jejich rodní bratři.

A po roce 1989? Byli připraveni pomoci při obnově kostela, pořádali sbírky, přiváželi marky. Co potřebujete? – ptal se mě předseda farní rady, Herr Schmidt. Nic mě zrovna nenapadlo, ale vyhrkl jsem: jedenáctimetrový žebřík. A hned byl žebřík obstarán, stejně jako mnoho dalších věcí. Stejný zájem a pochopení a štědré ruce měli při opravě kostela „U Obrázku“.

pozvali k nám. V 17 h v kapli Vzkříšení pokřtil tříletého Pavla Jiřího Simoniana a hned potom požehnal charitativní část našeho Pastoračního střediska.

Toto středisko mělo svou první kolaudaci, a to farního sálu, 28. 9. 2000. Kaple Vzkříšení byla kolaudována 29. 12. 2001 a začátkem května roku 2005 došlo už ke kolaudaci charitativní části. Do úplného dokončení tak zbývají už jen úpravy dvora.

Na obřad žehnání charity a potom na kávu do farního sálu jsme pozvali všechny, kdo se podíleli na stavbě. Potom se už otec biskup věnoval biřmovancům.

Ubytování pro vzácného hosta obstaral Sekulární institut sv. Bonifáce ve Stráži nad Nisou na faře.

Osm biřmovanců bylo z naší farnosti, Jan Gašpárek je z Ruprechtic a Lukáš Fišer z Nového Boru.

Pokud jde o oběd po biřmování, výtečný guláš, o kterém píše Vojta Pavlík, připravil pro asi 70 lidí Miloš Zástěra – ale mám obavy, aby nemusel svou kuchařskou zručnost po tomto prozrazení poskytovat zájemcům tehdy, když opravdu nebude moci takto posloužit.

V 15 h uděloval otec biskup v Trmicích už zase další biřmování.

Václav Vaněk

DĚTSKÝ DEN U OBRÁZKU

Na začátku letošního dětského dne nám přišlo. Na štěstí během registrace (přihlásilo se přes 70 dětí z Rochlice, Ruprechtic a Hrádku) a mše svaté, při které nás P. Sedlák vyzkoušel z Desatera, se počasí začalo postupně umoudřovat.

Po mši svaté si každá z farností vybrala jedno téma z Nového zákona, které nám pak po chvíli zkoušení pantomimicky předvedla. Ostatní měli hádat o jaký příběh z historie se jedná. Čas nám přitom rychle uběhl a už tu byl oběd – a naši pořadatelé nás neklamali: jako každý rok nám připravili hromadu párků, které máme rádi.

Po obědě jsme se konečně dostali k tomu nejdůležitějšímu – to jsou soutěže na téma „Cesta do zaslíbené země“. Soutěží bylo 17 a za každou soutěž jsme dostávali žetony,

které jsme si pak vyměňovali za dobroty v místním krámku – tedy obchůdku. Po skončení soutěží se obloha zatáhla a začalo dosti pršet.

Díky nebeským pořadatelům za udržení mraků v uctivé vzdálenosti a těm pozemským za pěkné soutěže a starosti s tím spojené.

Monika Novotná

Foto

Zdeněk Glaser

- Jako dítě, jako dítě ...

VÍKEND PRO MLÁDEŽ NA TÉMA „CHCEME VIDĚT KRISTA“

Dne 13. až 14. května byl farností Liberec-Rochlice pořádán víkend pro mládež na téma „Chceme vidět Krista“ ve Vysokém nad Jizerou.

Odjezd byl plánován na páteční odpoledne a doprava byla individuální. Buďto autobusem nebo s otcem Cherubínem autem. Napakování jídlem, spacákem, dobrou náladou a popř. hudebními nástroji jsme se všichni (10 účastníků) k soumraku setkali na faře v malebném krkonošském městečku. Po přivítání se zde působícím farářem otcem Pavlem jsme měli tu čest poznat Mirka –

BOHA A DESATERO

MŮŽE A MĚL BY ZNÁT KAŽDÝ

List Die Tagespost přinesl 14. 5. zprávu o překvapivém úspěchu knihy evangelického žurnalisty Petera Hahneho o potřebě pevných hodnot a návratu Boha do denního života i do politiky (Peter Hahne: Schluss mit lustig, Ende der Spassgesellschaft. Johannis Verlag) Kniha už má během osmi měsíců desítky vydání, stále patří k bestsellerům a budí zájem hlavně mezi mladými lidmi.

Autor v rozhovoru pro Tagespost vysvětluje: Návrat Boha do politiky např. vyžaduje, aby politici plně počítali s Desaterem, a odpovědnost vůči Bohu kladli výš než volební úspěch; do denního života – víc nositelů naděje než pochybností, víc Ducha svatého než uspěchaného „ducha doby“. (Vyznávání Ducha svatého je ovšem už nadpřirozené, a to do politiky, na rozdíl od přirozeného poznání Boha a Desatera, nepatří – srov. minulé číslo Obrázku, s. 17, poslední tři odstavce článku Josefinismus a Toleranční patent.)

Tagespost: „Jakou roli podle Vás hraje víra pro budoucnost společnosti (všimněme si: společnosti, nikoliv: státu; pozn. red.)?“ Peter Hahne: „Naprosto rozhodující! Budoucnost má jen ten, kdo má zdůvodněnou naději. A Letnice nás učí, že nadějí pro svět je Kristus.“

RC / Deutsche Tagespost, 25. 5. 2005

MÁTE SVŮJ JERUZALÉM?

Když jsem před mnoha léty, v neděli po obědě vyrážel ve svém rodném městě Jindřichově Hradci na odpolední procházku spojenou s křížovou cestou od proboštského kostela přes Nežárku do kopce „k Jakubu“ a pak dál do polí, napadlo mě, že město má topograficky podobu miniaturního Jeruzaléma: hlavní kostel Nanebevzetí Panny Marie jako chrám, místo Cedronu naše nevelká Nežárka, za ní by mohla být v lesním parku Getsemanská zahrada a nahoře na vršku kostelík sv. Jakuba jako Olivová hora; chtělo to jen vzít křížovou cestu opačným směrem a pokračovat úzkou ulicí k františkánskému kostelu sv. Kateřiny jako

k Božímu hrobu.

Když jsem se potom dostal do Říma, slyšel jsem, že se tam Češi poměrně dobře vyznají, protože jim silně připomíná Prahu: město na sedmi pahorcích (které jsem obtížně hledal, protože „po našem“ je to skoro rovina) rozděluje na dvě nestejně poloviny líná Tibera, která se mohutnému toku Vltavy nemůže vyrovnat a teče obráceným směrem, je však hlavní orientační osou; a za ní Vatikánský vrch s chrámem sv. Petra převyšujícím ovšem svým významem i mohutné Hradčany.

Ostatně – takhle si to představovali naši předkové už začátkem 15. století, kdy patrně pod vlivem vyprávění křižáků a poutníků do Svaté země přejmenovávali zejména v době snah o duchovní obnovu církve – které však žel vyústily v to, co známe jako „husitské války“ – tedy přejmenovávali některá místa (a hlavně pevnosti!) převážně ve východních a jižních Čechách biblickými jmény: Oreb, Sión, a nejznámější: původní město „Hradiště“ pánů z Oustí pětileté růže přejmenovali na „Hradiště hory Tábor“, a obtékající potok na Jordán.

Když jsme se dostali až sem: čemu se podobá Liberec? Myslím, že v něm můžeme nalézt místopis Jeruzaléma: také v horách, ovšem proti libereckým 370 m nad mořem se jeruzalémských 800 m nad Středozemním a 1 200 m nad Mrtvým mořem srovnávat nedá. Chrám představovaný arciděkanským kostelem sv. Antonína Poustevníka je sice menší, zato pretorium liberecké radnice je opravdu mohutné. Potok Cedron zastupuje Harcovský potok (či chcete-li, Mlýnská stoka, v centru ovšem kanalizovaná), a za ní se stoupá na Olivovou horu představovanou Perštýnem – původní název byl méně honosný: Bergsteig čili „horská stezka“. V dolní části můžete vidět Getsemanskou zahradu kolem „dvorce“ U Pelikána, nahoře přes Jánský vršek (socha svatého Johánka z Pomuku tam stále je) dál do Bethsaidy, dnes tedy Rochlice. A na opačné severní straně vede cesta na Kalvárii „U Obrázku“. Chcete-li, můžete jít dál až do Jericha v Hejnicích, anebo na „vysokou horu“ (Mt 17, 2) Ještěd

a zkusit si představit, jak se tam Ježíš proměnil.

Nechcete pokračovat sami dál? Představit si dokonce „svaté město, nový

Jeruzalém“ (Zj 21, 2), aniž bychom ovšem sahalí k obraznému líčení jeho nádhery nebo dokonce ji přepočítávali na eura (Zj 21, 10 – 21).

Vlastně – už jsme se tam jako křesťané vydali: jenom musíme každý den udělat pár kroků – a hlavně nezabloudit do ohnivého močálu (Zj 20, 15).

Tak co – půjdeme spolu dál?

Radim Jáchym OFM

Foto

- Na úpatí Olivové hory

Pizzeria Pizza Perštýn

Na Perštýně 241/5

460 01 Liberec 4

Tel.: 485 104 843

RODINA A ŠKOLA

O CHARITATIVNÍ PRÁCI V LIBERCI (18)

Minule jsme čtenářům nabídli informace o dvou libereckých zařízeních pro pomoc tzv. duševně či psychicky nemocným lidem. Dnes přinášíme pohled na práci s mentálně postiženými dětmi a mládeží; psychiatr by řekl mentálně či psychicky retardovanými. Pozorujeme, že názvosloví empirických odborníků trpí jejich odtržeností od celkového, filosofického pohledu na člověka. V žádném případě se totiž o první ani o druhé skupině nemocných nedá říci, že by měli nemocnou duši. Pouze v důsledku tělesného (!) poškození nejsou zde na zemi schopni některých rozumových činností. Samotný jejich rozum, protože patří k přirozenosti člověka ihned od jeho početí až navěky, je ovšem jakoukoliv poruchou nutně zcela nedotčen.

ÚSTAV SOCIÁLNÍ PÉČE (ÚSP) LIBEREC

příspěvková organizace

Zeyerova 832/24

460 01 Liberec 1

Tel., fax: 485 106 681

E-mail: USPLB@worldonline.cz

Ředitelka: Ivana Gláserová

Naše centrum denních služeb a týdenní pobyt slouží pro děti od šesti let a mládež.

V týdenním programu je věková hranice stanovena na 26 let. Kapacita centra denních služeb je 22 osob, služby týdenního programu využívá 12 uživatelů sociální služby.

Centrum slaví už poměrně vysoké datum narození. Dne 15. září 1969 vešli do budovy první chlapečci a dívky, kterým pro trvalé změny jejich zdravotního stavu bylo nutné poskytnout sociální podporu a péči. Ta jim

V souvislosti s odstoupením od smlouvy o výpůjčce se „uvolnil“ i objekt někdejšího kláštera v Jungmannově ulici (vedle kostela sv. Maří Magdalény), který od roku 2000 využívá Oblastní charita Liberec pro svůj projekt Domov pro matky s dětmi v tísní. Charitě měla původní nájemní smlouva vypršet v září tohoto roku. Tímto rozhodnutím se Charitě uvolňuje cesta pro další pokračování projektu. Charitě výrazně pomůže skutečnost, že nebude muset hledat nové prostory.

Dalším objektem se staronovým majitelem je přestavba objektu „Mistrovský vrch“, v současnosti ještě nedokončená. Od roku 1998 tu probíhala rekonstrukce s úmyslem vybudovat Charitní centrum. Byla ale v roce 2001 zastavena - pro nedostatek finančních prostředků. Současné podmínky a záměry Oblastní charity Liberec nesměřovaly k dokončení a k realizaci. Proto se tohoto objektu opět ujalo Arciděkanství Liberec, které souhlasilo s dostavbou objektu podle původního záměru. Pokračovatelem původního záměru – věnovat se neorganizované mládeži, bude Řeckokatolická církevní obec v Liberci. Oblastní charita Liberec zde bude nikoli přímým poskytovatelem výše zmíněných služeb, ale alespoň spolupracující organizací.

Mgr. Ing. Jana Jurková

BIŘMOVÁNÍ VRATISLAVICKÉ MLÁDEŽE 29. KVĚTNA 2005

Svatosti biřmování se zúčastnila naše skupina (většina z nás tvoří vratislavickou „mladší“ mládež) – celkem deset biřmovanců ve věku od šestnácti do dvaceti šesti let. Na přijetí této svatosti jsme byli připravováni od začátku školního roku 2004/2005 každý čtvrtek. Průvodcem v přípravě nám byl jáhen vratislavické farnosti Václav Vaněk. Mimo jinou literaturu, ze které jsme se připravovali, bych chtěl jmenovat a zároveň doporučit k přečtení i ostatním Credo od P. Ing. Aleše Opatrného.

Samotnému obřadu předcházelo naše sobotní večerní setkání v kapli Vzkříšení s otcem biskupem Pavlem Posádem a

s našimi kmotry, které mělo proběhnout jako meditace, ale spíše jsme se dozvěděli, co ještě nevíme a co bychom jako biřmovanci vědět měli. Každý si z tohoto setkání odnesl své. Zpovědi u otce biskupa jsme byli očištěni a zároveň povzbuzeni k radosti ze svatosti biřmování, kterou jsme měli následující den přijmout. Potom byla společná večeře.

Biřmování probíhalo jako součást nedělní mše svaté v kapli Vzkříšení ve Vratislavicích. Tato mše začíná v půl deváté ráno. Celý obřad měl slavnostní, ne však upjatou atmosféru. Jako biřmovanci jsme nesli dary. Kromě těch obvyklých i sedm rudých růží, jako je sedm darů Ducha Svátého. Při pomazání biřmovanců olejem zněla naše více či méně obvyklá biřmovací jména. Vnitřní pocity v té chvíli se slovy těžko popisují. Ten, kdo je biřmovaný, asi sám nejlépe ví, jaké to je. Ale všichni se shodneme na tom, že Duch Svatý byl a je s námi.

Nakonec jsme se s otcem biskupem a s kmotry vyfotili, a poté jsme se přesunuli dolů do sálu, kde byl oběd pro všechny, kteří měli chuť se ho zúčastnit. Po výtečném guláši biřmovanci představovali otci biskupovi své rodiny a kmotry. Po přátelském popovídání musel otec biskup odjet biřmovat další křesťany mimo naši farnost.

Za biřmovance
Vojtěch Pavlík

JEŠTĚ K NÁVŠTĚVĚ NAŠEHO OTCE BISKUPA

Otec biskup byl 28. května v Jablonném v Podještědí a na večer tohoto dne jsme jej

V tabulce obsahující absolutní i poměrné údaje o obyvatelstvu litoměřické diecéze podle náboženského vyznání a podle tří výše uvedených věkových kategorií uvádíme vedle příslušných dat o Církvi římskokatolické pouze údaje o těch dalších náboženských společnostech, ke kterým se v březnu 2001 hlásil alespoň jeden z tisíců obyvatel.

Jaké jsou hlavní poznatky?

Rozdíl mezi starší a mladší generací v daném pojetí je veliký. Všechny obyvatel ve věku 0 – 49 let je více než dvakrát tolik než obyvatel ve věku 50 let a více. Vyznávajícími mezi „mladšími“ byla však polovina z vyznávajícími „staršími“. A osob bez vyznání mezi „mladšími“ bylo více než třikrát tolik než mezi „staršími“. Také počet osob, které se hlásily k Církvi římskokatolické, je v kategorii 0 – 49 let ani ne poloviční ve srovnání s kategorií 50 let a více.

Takovéto porovnávání jak absolutních čísel, tak i čísel poměrných může být považováno za předobraz situace náboženského vyznání obyvatelstva, která bude zjištěna ve sčítáních konaných po roce 2010 a po roce 2020. Zdá se, že „vymírání“ je určeno pro Církev československou husitskou. Veliký absolutní i relativní úbytek vyznávajícími čeká také Českobratrskou církev evangelickou.

Absolutní přírůstek vyznávajícími v Jednotě bratrské i v Náboženské společnosti Svědkové Jehovovi bude znamenat zvýšení podílu těchto náboženských vyznání z 1 000 obyvatelů vyznávajícími jakékoliv náboženství, nikoliv

však zvýšení jejich zastoupení v celé populaci sledované litoměřické diecéze.

Pokud jde o Církev římskokatolickou, lze na základě uvedených údajů usuzovat na pokles procenta katolíků z úhrnu obyvatelstva (ve smyslu zjišťování náboženského vyznání ve sčítání lidu) **z dnešních cca 12 ze sta na pět – šest ze sta!** Poměrné údaje pro jednotlivá vyznání z 1 000 obyvatelů vyznávajícími jakékoliv náboženství pro tři sledované věkové skupiny však naznačují, že tento podíl katolíků bude růst na úkor jiných vyznání (ne tedy na úkor osob bez vyznání). Všechny vyznávajícími bude tak méně než polovina dnešního stavu, ale budou stejnorodější, s větší převahou katolíků, členů Jednoty bratrské a členů Náboženské společnosti Svědků Jehovových.

Pozn. k oběma tabulkám:

Obyvatelstvo diecéze litoměřické je pro daný účel definováno jako obyvatelstvo dvanácti okresů – patří sem sedm okresů kraje Ústeckého, čtyři okresy kraje Libereckého a okres Mladá Boleslav.

A konečně: úvahy o perspektivách religiozity nakonec musí zohlednit i praktické jednání vyznávajícími – např. návštěvnost mše svaté v Církvi římskokatolické představuje **pouhých šest procent** počtu těch, kteří se k této církvi přihlásili při sčítání 2001 – těchto podle tabulek bylo 171 210, zatímco návštěvnost v diecézi litoměřické loni činila pouhých 10 759 věřících (asi o tisíc víc než trojnásobek počtu Svědků Jehovových).

Josef Ježek / br. Felix OFM

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

CÍRKEVNÍ OBJEKTY V LIBERCI BUDOU MÍT NOVÉ NÁJEMCE

Změna v užívání několika objektů je předmětem dohody mezi Arciděkanstvím Liberec (zastoupeno P. F. Opletalem) – Řeckokatolickým exarchátem (zastoupen Mons. Ladislavem Hučkem) a Oblastní charitou Liberec (zastoupenou Mgr. Ing. Janou Jurkovovou).

Arciděkanství Liberec po dlouhé době převezme nazpět bývalý kapucínský kostel sv. Maří Magdalény. Jak uvedli zástupci Řeckokatolické církve, nebude odstoupení od pronájmu kostela sv. Maří Magdalény a přilehlého objektu dnešní Charity znamenat opuštění plánu, zřídit v Liberci charitativně-sociální centrum. Toto centrum bude ale vybudováno jinde a v menším rozsahu.

v jejich případě nemohla být zajištěna v plném rozsahu v jejich vlastním prostředí, pouze za pomoci rodiny. Pocit samoty, touha po setkáních, navazování nových přátelství – to bylo dalším důležitým důvodem vzniku ústavu.

Skupina rodičů, kterou spojovaly jejich postižené děti, se rozhodla splnit jejich naději. Založili v Liberci organizaci Sdružení pro pomoc mentálně postiženým Liberec (je na téže adrese jako náš ústav) a vybudovali stacionář pro lidi s mentálním znevýhodněním. Dva roky obětavé práce, přesvědčování o smyslu projektu splnily svůj cíl. První denní stacionář pro cílovou skupinu trvale zdravotně postižených spoluobčanů byl zprovozněn.

Jsem velmi ráda, že mohu všem, kteří se na tomto projektu před 36 lety podíleli, poděkovat.

Původně denní stacionář prošel od svého vzniku mnohými proměnami.

Vybudovali jsme si svoji vlastní kuchyň. O tom, jaké vůně se z kuchyně budou linout rozhodují naši klienti. Oni vytvářejí jídelní lístky, oni přicházejí za kuchařským týmem se svými požadavky, oni výsledek jejich práce hodnotí.

Všem našim dětem, ale i dospělým byla dána šance doplnit si vzdělání ve škole, kterou jsme při zařízení vybudovali. Pro všechny chlapce a dívky, kteří žijí v odlehklých místech našeho kraje byl vybudován týdenní pobyt a i jim tak bylo splněno přání vzdělávat se, hrát si.

Nedá se říci, že všechny změny probíhaly lehce. Přinášely s sebou neustále se zvyšující nároky na personál.

Prioritou těchto let bylo vytvoření stabilizovaného, empatického pracovního týmu, kterému musí být naprosto jasné poslání zařízení. Uvědomění si toho, že my v pomáhající profesi jsme tu pro klienty a ne naopak. Za klíčové považujeme rovnoprávné vztahy mezi pomáhajícími a tomu komu je pomáháno.

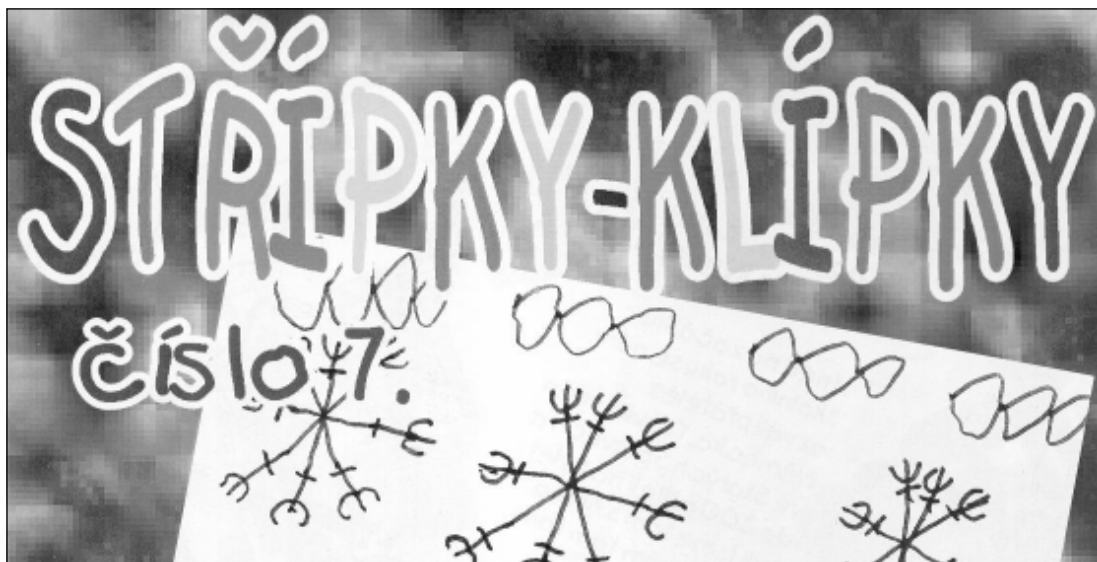
Aktivít, které centrum služeb nabízí a ze kterých si mohou uživatelé našich služeb vybrat je mnoho.

Mohou se učit hrát na foukací harmoniky, flétny, klávesy, mohou zpívat v pěveckém kroužku a se svými vystoupeními ozvláštnit třeba vernisáže výstav, mohou pracovat v dramatickém kroužku, v kroužcích keramiky, modelářství, líbí se jim učit se nové country tance, ale i sport je prezentován mnoha nabídkami. Atletika, sportovní hry, bowling, petanque, míčové hry, elektronické šipky. Naše reprezentanty jste mohli vidět na Mistrovství republiky v petanque, ale i na MOSTOLYMPIÁDĚ v Přerově.

Každý rok si naši mladí lidé rozhodnou, kde se bude konat rehabilitační pobyt. Zda vyrazíme za sluníčkem a mořem do Chorvatska nebo Itálie, nebo jestli dáme přednost krásným koutům naší země. Ono je to vlastně jedno, protože pro nás všechny, klienty i personál, je nejdůležitější spoluprožití 15ti dnů plných zábavy, sportu a legrace.

Již řadu let centrum spolupracuje s podobným zařízením z Německa. Úžasná na tom je ta skutečnost, že všichni umíme pár slovíček, a někdo ani ty ne. Přesto si rozumíme, chápeme se a jsem spolu rádi. Na společném týdenním pobytu v Praze jsme našim hostům ukázali všechny krásy Prahy, vzali jsem je do pivovaru, aby se podívali, jak se pivo varí, a můžeme vám říci, že nezůstalo pouze u teorie. Večer jsme to „pěkně roztočili“ u sklenice černého piva v restauraci U Fleků. Můžete se s námi setkat všude. Učíme se chodit nakupovat i do supermarketů, potkáte nás v divadle, kině, ale i na koncertu superstar, v internetové kavárně, knihovně.

Všichni dobře víme, že k získání sebevědomí, sounáležitosti je nutné být pro někoho užitečný. Proto se naši klienti

*Jak sem spokojený v ústare
mo jestli se tam aulotusem a je to rajství
ulice a je to aulotusora. Namíre
a ústare šeláme sprostou ríci
navrhla pleteme kosiky malujeme na hebrati
keramiku spíráme pukponk
pletní harmoniky, máme společenke
aktiviti a rabeři a prahjatruckij
krouzek a rporlopky
a museme si šelal karu ale to osmi
nebo pro rracině a máme relaxaci ralu.*

zapojili i do pracovního programu. Každý podle svých možností, schopností.

Máme velmi dobrou spolupráci s chráněnou dílnou. Tam již prošlo výcvikem pět klientů. Jeden z nich se již dnes může pyšnit smlouvou – pracovní poměr na dobu neurčitou.

Ti, kteří zatím neobstáli v pracovním programu ve veřejných sítích, nelenoší.

Potřebujete pro vaše kotě nebo psa košík, nebo nevíte jakým dárkem potěšit svou maminku? Přijďte, jistě si vyberete z našich proutěných výrobků „domek“ pro vašeho domácího mazlíčka a mamince od nás odnesete nádherný hedvábný šál, který jsme pro ni namalovali. Jestliže na Vás padla únava z těch aktivit, které popisují, pak bych Vám přála pěkně se natáhnout, pustit

OBYVATELSTVO DIECÉZE LITOMĚŘICKÉ PODLE NÁBOŽENSKÉHO VYZNÁNÍ A VĚKU 2001 Absolutní počty

Náboženské vyznání	Obyvatelstvo celkem	Obyvatelstvo ve věku		
		50 let a více	0 – 49 let	0 – 14 let
Bez vyznání	1 029 548	245 916	783 632	193 954
Vyznávající celkem	230 183	151 698	78 485	14 759
v tom Církev římskokatolická	171 210	117 250	53 960	10 769
Církev řeckokatolická	1 525	1 066	459	74
Pravoslavná církev v Českých zemích	4 201	2 310	1 891	303
Církev československá husitská	14 086	12 145	1 941	311
Českobratrská církev evangelická	9 870	7 614	2 256	337
Jednota bratrská	1 746	693	1 053	232
Náboženská společnost Svědkové Jehovovi	3 131	1 073	2 058	444
Ostatní a nepřesně určené	24 414	9 547	14 867	2 289
Nezjištěno	102 997	31 647	71 350	20 633
Obyvatelstvo úhrnem	1 362 728	429 261	933 467	229 346

Poměrné počty ze všech obyvatel

Náboženské vyznání	Z 1000 obyvatel	ve věku		
		50 let a více	0 – 49 let	0 – 14 let
Bez vyznání	755,5	572,9	839,5	845,6
Vyznávající celkem	168,9	353,4	84,1	64,4
v tom Církev římskokatolická	125,6	273,1	57,8	47,0
Církev řeckokatolická	1,1	2,5	0,5	0,3
Pravoslavná církev v Českých zemích	3,1	5,4	2,0	1,3
Církev československá husitská	10,3	28,3	2,1	1,4
Českobratrská církev evangelická	7,2	17,7	2,4	1,5
Jednota bratrská	1,3	1,6	1,1	1,0
Náboženská společnost Svědkové Jehovovi	2,3	2,5	2,2	1,9
Ostatní a nepřesně určené	17,9	22,2	15,9	10,0
Nezjištěno	75,6	73,7	76,4	90,0

Poměrné počty ze všech vyznávajících

Náboženské vyznání	Z 1000 obyvatel vyznávajících jakékoliv náboženství	ve věku		
		50 let a více	0 – 49 let	0 – 14 let
Církev římskokatolická	744	773	688	730
Církev řeckokatolická	7	7	6	5
Pravoslavná církev v Českých zemích	18	15	24	20
Církev československá husitská	61	80	25	21
Českobratrská církev evangelická	43	50	29	23
Jednota bratrská	8	5	13	16
Náboženská společnost Svědkové Jehovovi	14	7	26	30
Ostatní a nepřesně určené	105	63	189	155

Josef Ježek / br. Felix OFM / ČSÚ – Výsledky sčítání 2001

JAKÁ NÁBOŽENSTVÍ MÁME V DIECÉZI LITOMĚŘICKÉ PODLE SČÍTÁNÍ 2001?		
Bez vyznání		1029548
Vyznávající celkem		230183
Církev římskokatolická		171210
Církev řeckokatolická		1525
Členové ekumenické rady církví (ERC):		
	Starokatolická církev	327
	Pravoslavná církev v Českých zemích	4201
	Apoštolská církev	411
	Bratrská jednota baptistů	877
	Církev bratrská	1203
	Církev československá husitská	14086
	Českobratrská církev evangelická	9870
	Evangelická církev augšburského vyznání v ČR	427
	Evangelická církev metodistická	313
	Jednota bratrská	1746
	Slezská církev evangelická augšburského vyznání	38
(Pozorovatel ERC:)	Církev adventistů sedmého dne	761
Vyznávající trojjediného Boha mimo ERC:		
	Anglikánská církev	11
	Křesťanská společenství	408
	Křesťanské sbory	673
	Luterská evangelická církev augšburského vyznání v ČR	101
	Novoapoštolská církev v ČR	57
Ostatní vyznávající jednoho Boha: (Pozorovatel ERC:)		
	Náboženská společnost Svědkové Jehovovi	3131
	Federace židovských obcí v ČR	121
	islám	409
	Náboženská společnost českých unitářů	20
Jiná náboženství nějak vyznávající božstva:		
	buddhismus	837
	Církev Ježíše Krista Sv. posledních dnů (tzv. mormoni)¹	173
	Církev sjednocení (tzv. moonisté)	1
	hinduismus	66
	Hnutí Hare Kršna	35
	Scientologická církev	9
Ostatní a nepřesně určené		17136
Nezjištěno		102997
Obyvatelstvo úhrnem		1362728

¹ Ohledně polytheismu mormonů a často matoucího slova „církev“ v názvech náboženství srov. vysvětl. v minulém čísle Obrázku.

br. Felix OFM / Josef Ježek / ČSÚ

si příjemnou hudbu a celý se svěřit do péče masérce, tak jako naši klienti. Říkají, že je to moc prima. Věřím a někdy i maličko závidím.

A překvapení na závěr. Máme svůj časopis, který si klienti sami připravují. Píší na počítači, provádějí výtvarné zpracování, píší články. Jistě, někdo neumí třeba psát a ani číst. Nevadí. Umí malovat, fotografovat a nebo provádět anketní rozhovory k různým tématům, shání se ale i „drby“. Snad právě proto se časopis jmenuje „STRÍPKY – KLÍPKY“.

Milí čtenáři, když jsem byla požádána, abych do vašeho časopisu něco napsala, zvažovala jsem co by to mělo být, a jak nejlépe to napsat. Chtěla jsem, aby vás to pobavilo a abyste si udělali o nás představu, a hlavně, aby informace byly objektivní a pravdivé.

Když se dobře podíváte, najdete pod mým podpisem ještě jeden.

Pravdivost všech informací, které vám předkládám, potvrzuje podpis členky redakční rady „STRÍPKŮ – KLÍPKŮ“. Za její souhlas můžete dát ruku do ohně.

Přeji vám hezké dny a srdečně vás zvu k nám na návštěvu. Ptáte se kdy? Kdykoliv se vám to bude hodit!

Vždycky je zde někdo, kdo vás přivítá, ukáže vám vše. o co máte zájem.

Nás každá vaše návštěva skutečně potěší.

Ivana Gläserová / Miriam Černíková

Dalšími zařízeními tohoto typu nejblíže Liberci jsou ÚSP Hodkovice nad Mohelkou (mládež a dospělí lidé), ÚSP Jablonec nad Nisou – Erbenova (ženy), ÚSP Nová Ves (ženy a muži), ÚSP Raspenava (dětí a mladí lidé tři až 26 let), ÚSP Proseč nad Nisou (mládež) a další. V Jablonci nad Nisou působí Klub Downova syndromu (Poštovní 10, 466 01, tel. 483 314 557, 777 357 661, Ing. Miroslava Káralová).

ROVNÁ DAŇ NENÍ VŠECHNO

O příští spolupráci lidovců s ODS

Je takřka jisté, že příští vládu této země bude tvořit koalice ODS a KDU-ČSL. Je to dobrá zpráva – po osmi letech vlády

sociálních demokratů to ostatně už může být jenom lepší. Stranické špičky lidovců a ODS si evidentně rozumí a rozdělení křesel nebude problém. Jak tomu ale bude ohledně programových otázek? V ODS je silné konzervativní křídlo, seskupené okolo místopředsedy Nečase – katolíka, o kterém se v žertu říká, že by byl ideálním předsedou lidovců ... Jsou tam ale jiní.

Majetek ano, ale ne církvi

Uvědomil jsem si to nedávno při diskusi s mladými členy ODS na jedné konzervativní konferenci ve Vídni. Mladí politici z ODS byli plni respektu k soukromému vlastnictví a takřka nezměrné víry v magickou moc volného trhu. Klíčovým bodem programu příští vlády by podle nich měla být 15ti procentní rovná daň. Zcela souhlasím – i já budu raději platit o polovinu menší daně.

Respekt k soukromému vlastnictví ale zmizel jak tající sníh, když došla řeč na majetek církevní. Co naplat, že byl zabaven po 25. únoru 1948 a měl by tedy být bez debat vrácen – a to už před více než deseti lety. Církev by prý byla moc silná a chtěla by ovlivňovat politiku. Najednou přestala být víra v nedotknutelnost soukromého majetku absolutní. Stačí přitom tak málo – domněnky o tom, že by církev „prý“ byla moc silná, „chtěla by“ ovlivňovat politiku. Je to křišťálově jasná ukázka zažraného českého antiklerikalismu. Chybělo už jen obvinít církev z upálení mistra Jana Husa a z kolaborace s Habsburky ...

Aby hostinští netočili pod míru ...

Ona víra v trh si ale zaslouží ještě jednu poznámku. Sociolog Jiří Večerník před několika měsíci v MF Dnes popsal, jak mechanismy volného trhu nefungují tak, jak jsme si představovali. Konkurenční boj měl způsobit, že z našich životů zmizí tolik typické momenty pozdního socialismu – nepříjemné prodavačky, okrádající taxikáři, líní řemeslníci, číšníci, točící pod míru ... Bohužel, nic z toho nezmizelo, i když konkurence je více než dost.

Ekonomické mechanismy nejsou samospasitelné. Kultura je to, co je klíčové pro harmonický život. A kultura musí být zakotvena v hodnotách – a naše hodnoty vycházejí z přirozeně právních kořenů; a

křesťanství je potvrzuje.

15ti procentní daň je bezesporu dobrou věcí. Vždyť k osobní svobodě patří i svoboda nebýt okrádán o výsledky své práce. Ale ve společnosti bez kultury a bez hodnot nám nepomůže. Doufejme, že i na to při jednáních s ODS dojde.

Matyáš Zrno / RC Monitor 10/2005

EUTHANASII NELZE ZNEUŽÍT

Hlavní argument odpůrců euthanasie je velmi aktuální, leč přesně vzato nepravdivý.

„Proto my autoritou, kterou Kristus přenesl na Petra a jeho nástupce, ve spojení s biskupy církve katolické, potvrzujeme, že přímé a úmyslné zabití nevinného člověka je vždy aktem zcela nemorálním“ (Jan Pavel II., Evangelium vitae).

Možnost „zneužití“ je asi nejčastějším a zřejmě také nejsilnějším důvodem uváděným odpůrci legálního zabíjení nemocných. A je to i velmi aktuální. Zcela správně se poukazuje na onu zákonitost potvrzenou zkušeností: Když se odhlasovaným zákonem dovolí nějaké zlo, šíří se pak mnohem rychleji. Bylo tomu tak s rozvody, s potraty, s drogami ... Co mělo být jen pro případy krajní nouze, stalo se po uzákonění běžnou věcí, masovým společenským jevem, přímo postihujícím podstatnou část lidí. Ani meze takových zákonů nezůstávají v původních pozicích, ustupují dál a dál. Legalizace zla dnes není jednorázový akt, ale dlouhodobý soustavný proces.

Tak i záruka pro holandské pacienty, že nebudou zabiti proti své vůli, je stále chatrnější, jejich vyhlídky na pobyt v nemocnici stále pochmurnější. Jak ukazují zkušenosti zvláště z doby nacismu, legální zabíjení zdravotně postižených velmi snadno přeskóčí na ty, kdo jsou nepohodlní a „nežádoucí“ také z jiných důvodů, třeba politických nebo rasových. Jak to za války vyjádřil známý německý biskup Galen: „Stanoví-li se zásada, že je dovoleno zabít neproduktivní lidi, pak běda nám všem ... Pak si nikdo z nás nebude jist životem.“

Toto rychlé šíření zabíjení lidí co do počtu i způsobů pod pláštěm zákonů je samozřejmě pádným důvodem pro ponechání zákonné ochrany života bez

výjimky. Přesto **není důvodem hlavním**. Tím je totiž **sama nedotknutelnost lidského života ze zásady**. Proto je také třeba držet se správných pojmů a nemluvit o „zneužití euthanasie“. Zneužití něčeho totiž spočívá v tom, že se nějaké dobro použije ke špatnému účelu. **Zneužit lze jen dobrou věc**. Zlo nelze zneužít, pouze využít k dalšímu zlu. Mluví-li tedy kdokoliv v souvislosti s euthanasií o možnosti zneužití, **vlastně tím říká, že tak zvaná milosrdná smrt je sama o sobě dobrá**, že je za určitých podmínek mravně přijatelná. **A právě to není pravda**.

Důsledně vzato, možnost zneužití není skutečným argumentem pro cokoli. Z toho, co je dobré, lze totiž zneužít všechno, a takto vlastně není na světě nic dobré, co by nebylo někdy zneužito, čili obráceno proti sobě, dobro proti dobru. Kromě těch věcí, které jsou zlé samy o sobě, a jsou tedy proti dobru obráceny již od samého začátku.

Tak jako **euthanasie**, která je **vždy zlem, vždy aktem zcela nemorálním**.

Vít Cigánek / RC Monitor 07/2005

ÚČET ZA AKTIVISMUS BÝVÁ VYSOKÝ

Veřejnost je unavena politikou

Aktivistická hnutí pravidelně přepřelňují stránky novin a obrazovky televizí. U nás jsou především známa jako bojovníci proti dálnicím a jaderné energetice. Tato hnutí úzce souvisejí s levicí, respektive jejími „pokrokovými“ směry. Ve 20. století patřili mezi aktivisty například komunisté, anarchisté, nacisté a různé radikální ekologické organizace.

Aktivistická hnutí považují tok času za pomalý. Věří, že vědí, co je možné a žádoucí urychlit, a co lidé doopravdy potřebují. Tím se liší od konzervativců, hledících na pokrok v lidském jednání se skepsí. A také od liberálů, oddaných spíše ústavnosti než rychlosti. A tak jsou metody aktivistů rozkročeny od roznášky letáků do škol po roznášky výbušnin do diskoték.

Aktivismus by bez demokracie umřel nebo alespoň krvácel. Jiné režimy taková hnutí pronásledují, bojíce se jejich rozvratnosti. Meziválečné Rakousko kancléře Dolfusse, zavile pronásledující rudé i hnědé bojovníky, je dobrým příkladem. Nebo Pinochetova Chile, v níž

budou také texty písní k liturgii. Většina poutníků oslaví mši svatou sice ve stejné, protože je připraveno jen 600 míst k sezení, ale v katedrále bude velká obrazovka. Svaté přijímání bude rozdávát 20 kněží, po dvou z každého vikariátu, pod bílými deštníky, aby se účastníci mohli dobře orientovat.

Po mši svaté se všichni budou moci občerstvit v zahradě u katedrály a v domě proboštví. Odpolední program pak pokračuje ve 14.30 přednáškami o historii diecéze a také hudební náplní za účasti Hradišťanu a skupiny Anima una. Vyvrcholením večera je slavnostní koncert duchovní hudby v katedrále.

Je zde pozvání našeho otce biskupa k hojné účasti. Jestliže Pán Ježíš slíbil, že bude přítomen tam, kde se sejdou dva nebo tři v jeho jménu, tím spíš bude s námi, až se shromáždíme v Litoměřicích se svými pastýři ve velkém počtu.

P. Tomáš Genrt OFM, okrskový vikář

Foto

- Vznik katedrály se datuje k roku 1057.

Tehdy za knížete Spytihněva tu byl postaven románský kostel ...

ZHODNOCENÍ DVOU TABULEK O LITOMĚŘICKÉ DIECÉZI

K seznamu uvedených společností

V tomto a minulém čísle Obrázku jsme zveřejnili seznamy náboženských společností, které byly zahrnuty do sčítání 2001. Srovnáme-li tyto seznamy se současnou evidencí těch, které jsou v České republice registrovány, zjistíme, že Anglikánská církev, Scientologická církev a Církev sjednocení registrovány nejsou. První dvě o registraci ani nežádaly, poslední sice žádala, avšak tato žádost byla zamítnuta. Oproti námi zveřejněnému seznamu je dnes navíc registrována jediná Obec křesťanů v České republice. Byla by v tabulce abecedně řazena mezi Hnutí Hare Kršna a Scientologickou církev – je totiž antroposofického ražení (podobně jako např. waldorfské školy), bez ohledu na matoucí slovo „křesťané“ v názvu. Počet jejich vyznavačů zatím není znám.

Stát pro sebe registrací těchto společností získává výhodnou možnost poskytovat té které společnosti určité dotace. Proto je jistě velký počet dalších společenství takových, která raději zůstávají neregistrována, aby mohla být zcela svobodně nábožensky činná nezávisle na státu. Stát proto o nich přehled pochopitelně nemá.

K perspektivám religiozity diecéze

Hodnotíme-li údaje o náboženském vyznání obyvatelstva 2001 podle jednotlivých okresů i krajů, i podle římskokatolických diecézí, nemůžeme opomenout velké rozdíly mezigenerační, jednoduše řečeno rozdíly mezi staršími a mladšími vyznávajícími.

Postavení Církve římskokatolické i ostatních společenství se zcela zásadně změnilo v roce 1950, tj. krátce po „vítězství pracujícího lidu“ v roce 1948. Proto stačí výsledky sčítání 2001 třídit především na dvě velké věkové skupiny: 0 – 49 let, tj. narozené po roce 1950, a 50 let a více, tj. narozené před rokem 1951! Velice významné může být i sledování religiozity ve věkové skupině 0 – 14 let; v příslušných datech sčítání 2001 v této věkové kategorii již převažují narození po pádu reálného socialismu v roce 1989.

skladatelem nejen církevní, ale i světské hudby pro různé příležitosti, a to instrumentální i vokální. Hlavní zásluhu však „historie“ spatřuje v jeho promyšlené organizaci chrámové hudby. Nebyl sice prvním veřejně koncertujícím varhaníkem v Liberci, avšak byl tím, kdo dal těmto vystoupením pevný a pravidelný rámec. Vždy po nedělních bohoslužbách nabídl posluchačské obci kromě mnoha jiných také díla Bachova, Rheinbergerova a Merkelova. Tento počín byl vřele přijat a stal se pro oblast Liberecka pojmem. Prokázal také velmi dobrou znalost stavby varhan a během svého působení u těchto nástrojů v hlavním i Křížovém kostele sám prováděl běžnou údržbu. O jeho zaujetí pro královský nástroj svědčí i to, že jedny malé varhany, na kterých mohl kdykoli nerušeně cvičit, sám vlastnil.

Za působení tohoto muže se uskutečnila velkolepá přestavba starých varhan v kostele Sv. Antonína, o které bude pojednáno příště. Také Robertovi synové, jak ani jinak nemohlo být, se uplatnili v hudebním světě. Jeden v Mnichově jako učitel na hudební akademii, druhý v Praze, kde převzal hudební školu svého prastrýce, slepého Josefa Proksche. Život Roberta Ludwiga Proksche tragicky náhle zhasl v Liberci 17. prosince 1895, když dovršil o málo více než 48 let svého věku!

V předchozích vyprávěních jsme se věnovali převážně osobnostem ředitelů kůru, varhaníků a jejich pomocníkům, kteří tvořili sakrální, potažmo i profánní hudbu v centrálním Liberci do konce 19. století. Také jsme se stručně zmínili o generální opravě varhan v kostele Sv. Antonína r. 1845. Pozornost městu, do r. 1930 v podstatě „malému“ Liberci, zatím zachováme i nadále, a to až do konce pohnutého období 2. světové války, tedy do r. 1945.

Přízeň vrchnosti, ale také bohatství náboženské obce a města, znamenaly rovněž trvalou snahu o rozšiřování a zlepšování pastorační péče a církevní hudby v dalších částech města a v jeho sousedních obcích (např. Rochlici, Stráži nad Nisou, Janově Dolu, Ruprechticích, Harcově a dalších). Rozumí se samo sebou, že i v těchto místech pulsoval čilý kulturní a náboženský život. Bude tedy jen logické, že po prozkoumání centrální části Liberce se poohlédneme i v jeho nejbližším okolí a pak dále za humny, tedy tam, kde kdysi pro hrdého libereckého měšťana „byli lvi“, řečeno se starými Římany.

Pavel Kozojed

Foto

*- Jediný současný liberecký seminarista
o varhanách jen nečte.*

Jaroslav Andrš

ZPRÁVY Z DIECÉZÍ

OSLAVY 350. VÝROČÍ LITOMĚŘICKÉ DIECÉZE

V sobotu 9. dubna se někteří z nás v rámci oslav kulatého výročí naší diecéze (srov. letošní 4. číslo Obrázku, s. 25n.) zúčastnili setkání věřících tří vikariátů - libereckého, turnovského a litoměřického s otcem biskupem Pavlem Posádem v katedrále Sv. Štěpána.

Dojmy a zážitky z pouti sdělil už Jaroslav Andrš v předminulém čísle. Z Liberce a okolí jely tři autobusy. V jednom z nich jsem doprovázel farníky i já. Všichni poutníci byli nadšeni a povzbuzeni, někteří se připravují do

Litoměřic opět zavítat na hlavní pouť v sobotu 2. července.

Čeká nás tedy celodiecézní setkání s tímto programem:

V 10.30 bude na Dómském náměstí před katedrálou slavnostní mše svatá za účasti pražského arcibiskupa Miloslava kard. Vlka, mnohých dalších biskupů, kněží a Božího lidu z domova i ze zahraničí. Počítá se s účastí 2 000 poutníků. Bude se pravděpodobně číst dopis Svatého otce Benedikta XVI.

Zúčastní se chrámový sbor z Hradce Králové a dalších šest sborů z domova i z ciziny. Každý účastník dostane brožurku s celodenním programem, kde

významnou část obětí režimu tvořili ozbrojení marxisté z cizích států.

V historii najdeme i aktivismus pro dobré cíle, například tlak na zrušení otroctví. Jiné cíle byly strašné: již zmíněný komunismus či nacismus. Další cíle byly sporné. Jihoafrický apartheid, na jehož zničení aktivisté pracovali několik dekád, byl nahrazen děsivou kriminalitou a úpadkem regionu. Je to daň odlivu mozků a úpadku ozbrojených složek státu.

Boj za čistou přírodu, práva kaprů a čolků si prozatím vyžádal nízké lidské ztráty. Hospodářské ztráty, jak vidíme na osudech nejen dálnic, jsou však značné. Možná jde o válku s civilizací jinými prostředky.

Moderní aktivisté, ať již rudí, hnědí, zelení či duhový jsou ve svém tažení úspěšní. Jakkoli jsou netrpělivi ve svých cílech, jsou trpělivi ve svých metodách.

Cílem současného geograficky, nikoliv kulturně západního aktivisty není protivníka zabít, ale utahat. Dálnice možná budou, ale po letech a za obrovskou cenu.

Setrvalá hysterie kolem Temelína bude bránit stavbě dalších jaderných zařízení. Prosadila se ochrana lišek, prosadí i ochranu kaprů, nakonec i žížal – zatím ale ne nejmenších lidí. A k bramborovému salátu se bude servírovat štrúdl.

Jak je to možné? Proto, že veřejnost demokratických zemí je politikou unavena. Nevidí ve střídání držitelů moci žádný rozdíl. Za všech je vcelku dobře a všichni jsou zhruba stejně nudní. Aktivisté nabízejí vzruch a změnu. A jako vzrušující fenomén, od kterého se žádná skutečná změna nečeká, mají nárok na svých patnáct minut slávy a přiměřenou odměnu.

Této logice političtí aktivisté rozumějí. Protože jsou trpělivými taktiky, nikdy nežadají tak velkou odměnu, aby dárce vystrašila. Stačí drobný ústupek v zákonodárství tu, maličká změna ve vyhlášce tamhle. Výše celkového účtu aktivistů je dopředu neodhadnutelná. Ale zkušenost říká, že je vždy značná.

Zdeněk Švácha / RC Monitor 07/2005

DĚTI A MLÁDEŽ

KATOLICKÉ SKAUTSKÉ ODDÍLY ICHTHYS OZNAMUJÍ

vstupní kovová mříž, pískovcové stěny byly chemicky zpevněny a střecha byla hydrofobizována.

Pravidelnou údržbu kaple a okolí provádějí již mnoho let členové údolského Sboru dobrovolných hasičů.

*Ing. Pravoslav Svačinka, starosta
Kryštofova Údolí
(s použitím 13. ročenky Německého
horského spolku pro Ještěd a
Jizerské Hory z r.1913)*

Foto

- postupně rok 1930, 1996, 1997 a 2005

VARHANY – KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE (10)

V předchozím příspěvku jsme skončili osobou varhaníka Antona Proksche, bratra známějšího Josefa, o němž již byla řeč. Anton zanechal tři syny: Ferdinanda, jenž se stal posléze lékařem v Liberci, Josefa, který po otci převzal jeho malý obchod s klavíry a postupně z něj vybudoval široko daleko známý velkoobchod s pobočkou ve Vídni, a konečně Roberta Ludwiga, nastoupivšího po otci do úřadu městského varhaníka.

Tento **Robert Ludwig Proksch** se narodil 7. listopadu 1847 v Liberci. Jeho životní dráha sledovala rodinnou hudební tradici. Je třeba zdůraznit, že v jeho osobě se snoubilo mimořádné hudební nadání s cílevědomým, vpravdě německy důkladným vzděláním, zejména ve hře na klavír a varhany. Kromě hudební školy svého otce navštěvoval Robert Ludwig hodiny u libereckého varhaníka Gustava

Adolfa Albrechta, který vychoval mnoho dobrých muzikantů, a dokonce zajížděl ke konzultacím do Žitavy k tamějšímu hudebnímu řediteli Karlu Neubauerovi.

Když se Anton Proksch ve věku pouhých 62 let „připojil ke svým předkům“, bylo Robertu Ludwiguovi svěžích 19 roků. Zdálo by se, že je to málo na to, aby takovému mladičkovi mohlo být svěřeno ostře sledované místo městského varhaníka. Patronátní úřad i církevní vrchnost však zřejmě mladého Proksche znali dobře a jako jeho nadřízení nepostrádali odvalu k zásadním rozhodnutím. Přesto bylo první jmenování Roberta Ludwiga r. 1866 opatrné – na zkoušku. Zřejmě se jim jeho působením dostalo ujištění, že nepochybili, protože již po roce mu tento úřad svěřují natrvalo a Proksch pak celým svým profesním životem prokázal oprávněnost této volby. Kromě prestižního varhanického místa převzal po svém otci také jeho hudební školu, o níž historie hovoří s uznáním a jejíž pověsti dodal svým působením mimořádného lesku. Jako všichni jeho předchůdci byl plodným

hypermarketem OBI. Jedna je v Proseči nad Nisou. Jejich historii – a hlavně budoucnost – však neznáme.

Po výše uvedených dvou textech vám dnes nabízíme další příspěvek do zamýšleného cyklu.

redakce

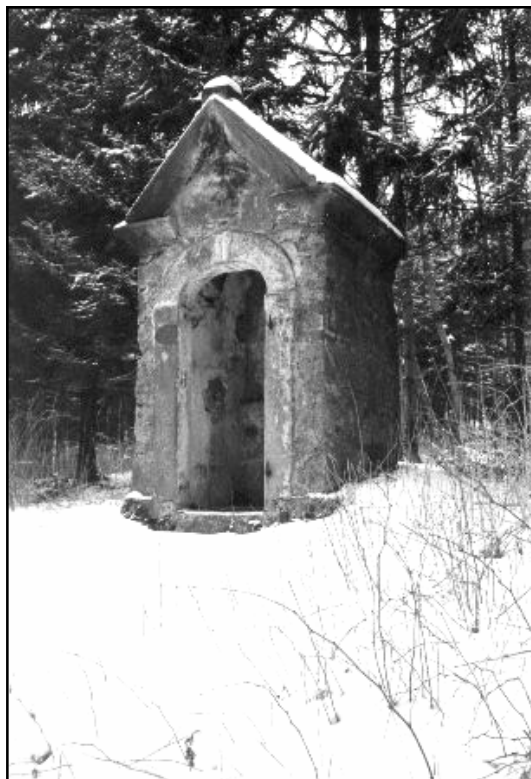
KAPLIČKA SV. KRYŠTOFA

Kaple byla postavena celá z pískovcového kamene r. 1763 „ke cti Bohu“ na tehdy údajně malebném místě mezi Křížanským sedlem a kopcem Malým Vápenným. Zprvu stála v hlubokých smrkových lesích, později se ocitla mezi políčky a

loukami, a dnes je opět obklopena lesy. Letopočet 1763, vytesaný uvnitř do kamene, není dnes již čitelný.

Samotná kaplička byla v minulosti

několikrát opravována. K první větší opravě došlo roku 1854, kdy z podnětu obce Kryštofovo Údolí a německého horského spolku bylo opraveno zdivo a výklenek kaple byl uzavřen dřevěnými dvířky. Také původní dřevěný a již značně poškozený obraz byl nahrazen novým, plechovým, malovaným místním malířem Wenzlem Hermannem. Koncem července 1854 byla kaple nově vysvěcena údolským farářem Augustem Klingertem.

22. července 1860 šlo ke kapli velké slavnostní procesí, opět s farářem Klingertem, a byl svěcen nový obraz. Další opravu provedl tehdejší majitel kapličky Wenzel Walter z Noviny v 90. letech 19. století a při této opravě byl také nově zrestaurován obraz, a to novinským malířem Franzem Rudolfem.

Další větší oprava pak proběhla až v roce 1921 a poslední pak v roce 1997, kdy byl Nadací Občanského fóra vyhlášen 2. ročník grantového programu „Opomíjené památky“. Nákladem 22 tisíc korun byla za přispění státu a místních podnikatelů a živnostníků kaplička podle pokynů památkářů opravena údolským zedníkem Stanislavem Slovákem. Byla osazena nová

17. 6. – 19. 6. 2005

Třídenní výprava Bambusů (3DVB) – družina Bambusů

Českosaské Švýcarsko (organizuje Šídlo)

1. 7. – 3. 7. 2005

Stavba tábora – skauti, skautky, roveři, rangers, vedení, rodiče a přátelé oddílů Ichthys Tábořiště Klamorna (organizuje Puma)

4. 7. – 20. 7. 2005

Skautský tábor Ichthys – viz minulý Obrázek

Čmelák

Foto

- Kotorský závod, Přehrada Liberec, 7. 5. 2005

dRak

- Svojsíkův závod 2005, Mníšek/Oldřichov v Hájích, 8. 5. 2005

Čmelák

- Rádcovský víkend

Klamorna, 13. – 15. 5. 2005

HISTORIE

VZTAH CÍRKVE STÁTU

FRANCOUZSKÁ REVOLUCE

Ve Francii, nazývané také kdysi „nejspanilejší družičkou církve,“ nebo též „první nevěstou církve,“ můžeme v průběhu 18. století pozorovat nejmasivnější šíření ateistického a protikřesťanského názoru – jak jsme už psali – osvícenství (a jeho věrného spojence zednářství), které podkopalo základy dosavadního společenského řádu. Nebylo to však primárně osvícenství, jenž zapříčinilo vznik revoluce. Bezprostřední příčinou byla **neschopnost** panovníků a vlád udělat spravedlivý pořádek v rozvráceném hospodářství, provedení nutných sociálních reforem a skoncování s přebujelou korupcí. To vedlo k uvědomění a sepětí tzv. třetího stavu, který s překvapující lehkostí vyhodil ze sedla oba vyšší stavy, šlechtu a duchovenstvo.

Silou revoluce byla hesla volnosti, rovnosti a bratrství, o nichž jsme už také psali, že nikdo pořádně nevěděl, co vlastně znamenají. Hesla vedla k fanatickému přervání pout s minulostí a všech státních a církevních tradic. To je znakem každé revoluce, a proto je každá revoluce špatná. Aby se udržela, musela skončit terorem. Pak následoval Napoleonův vojenský despotismus. Vše mělo nedozírné následky ve Francii i jinde v Evropě. A to i pro církev. Jak revoluce probíhala?

Všeobecná nespokojenost s uvedenou neschopností vedla k útoku davu vzbouřenců na královské vězení Bastilu 14. července 1789 v naději že tam najdou

zbraně a osvobodí údajné politické vězně. Bylo tam ale pouze sedm kriminálních, mezi nimi i pověstný markýz de Sade. Tento omyl nikomu nevadil a vlna nespokojenosti se valila dál.

Ústavodárné shromáždění odhlasovalo 4. srpna zánik feudální společnosti a zrušení šlechtických výsad. Hlavně však, o tři týdny později, vyhlásilo Deklaraci lidských a občanských práv. K této deklaraci se vrátíme v jiném článku. Bude totiž zajímavé i z hlediska dnešní inflace termínu „lidská práva“ pozorovat, zda tato práva byla odvozována z podstaty člověka, nebo zda šlo jen o momentálně převažující názor jakési většiny. O názor, který napřed způsobí zkázu, a pak se zase změní v jiný názor. Pozorujme nyní, jak se zrodilo pronásledování církve.

Už v listopadu 1789 na návrh autorského biskupa Tayerlanda byl veškerý církevní majetek prohlášen za státní vlastnictví v pošetilé naději, že ustoupí-li se zlu, zlo se usmíří. Že národní shromáždění zaujme k církvi příznivější postoj. Jiní biskupové, a byla jich většina, navíc ani zlo neviděli – vyznávali totiž osvícenské ideály. Takže se uvedené pošetilosti nelze divit.

Francouzští církevní představitelé neprotestovali ani v únoru 1790, kdy byly zrušeny všechny kláštery a řeholníci a řeholnice internovány. Řeholní klérus byl tehdy na rozdíl od diecézního pravověrný a nepodléhal osvícenské propagandě a proto musel být zlikvidován nejprve on.

Poté došlo k redukci počtu biskupství a v tzv. civilní konstituci kléru bylo

ustanoveno, že volbu biskupů a kněží mají provádět přímo občané příslušného departmentu či farnosti bez ohledu na vyznání. Kněžská autorita, vyplývající z apoštolského poslání, tím byla popřena. Duchovenstvu bylo uloženo, aby tuto konstituci odpřísáhl. To už učinilo z biskupů pouze pět a z cca 100 000. kněží třetina, mnozí však poté, co ji papež odmítl, svou přísahu odvolali. Zlu se tedy nečelilo v samých počátcích, a co nejhoršího, jeho povahu ani neviděli, takže zlo svobodně narůstalo – jedno z hesel přece byla „svoboda“ – až ...

Nastalo první pronásledování. Většina biskupů a třetina kněžstva uprchla, přes 3 600 nepřisezných kněží deportováno, 191 kněží, mezi nimi tři biskupové, bylo popraveno. Po sesazení krále a vyhlášení republiky vyhlásil národní konvent zákaz katolických bohoslužeb.

V červnu r. 1793 se zmocnili vlády jakobíni a nastalo období největšího teroru. Podstatu jejich hrůzovlády vystihl nejlépe Desmoulins, který v konventu mluvil takto: „Nechceme zákony. Chceme krev. Dokud nebudou miliony zpátečníků, kněží a šlechticů utopeny v krvi, nedočkáme se blaha.“ Kdo nevěděl, co ideál revoluce, „volnost, rovnost, bratrství,“ znamená, zde se dočkal pravdivého objasnění.

Nejvyšším triumfem revoluce bylo proklamování náboženství rozumu a přírody. Ptal se někdo z nich, co to je rozum? Byl Desmoulins filosofem? V památném kostele Notre Dame byl zbudován malý řecký chrám s nápisem „A la philosophie“ s bustami Voltairea, Rousseaua a Franklina. Mladá operní zpěvačka – prostitutka, oděná v národních barvách ztělesňovala kult rozumu a Pařížané se jí klaněli (srovnej, milý čtenáři, s obrazem nevěstky babylonské z Janova zjevení). Kdo odmítl, vyslechl rozsudek smrti. Gilotina pracovala na plné obrátky.

Teror postupně zachvátil celou Francii. Záminkou bylo povstání rolníků v kraji Vendée, kteří zůstali věrni monarchii a církvi. Vykonavatelem teroru byl především ministr vnitra Joseph Fouché, odpadlý kněz. (Další odpadlý seminarista Josef se na scéně objeví za zhruba 130 let a svého

francouzského jmenovce výrazně předčí; dosud jej uctívají statisíce.) Tento politický kariérista, dítě revoluce, který prokazoval své užitečné služby všem dalším režimům, včetně Napoleonova, si vysloužil přezdívku „lyonský kat“. Jeho rozum mu poradil, aby nechal shromáždit venkovany z okolí Lyonu, kteří odmítli přijmout kult rozumu a vzdát se katolické víry. V počtu asi 200 000 je nechal postřílet z děl. Všichni jsou si rovni, ale Fouché byl rovnější. Všichni jsou volní, ale Fouché byl volnější.

Revoluce ale požírá své děti, pod gilotinou nakonec skončil Desmoulins, Danton, a nakonec i sám Robespierre, když před tím nahradil ateistický kult rozumu deistickým (srov. letošní Obrázek č. 2, s. 16) kultem Nejvyšší bytosti. Konvent vydal dekret s jediným článkem: „Francouzský lid uznává existenci Nejvyšší bytosti a nesmrtelnost duše.“ Prostě nový názor. Den poté byla slavnostně spálena socha představující ateismus a odhalena jiná socha, představující pro změnu moudrost. Účastníci této slavnosti si povšimli, že tato socha od kouřící hranice velmi zčernala. Robespierre, velekněz nového náboženství, vládl jako diktátor s neomezenou mocí. Aby se mohl beze všech formalit zbavovat svých odpůrců, zavedl nové procesní řízení, podle kterého k odsouzení stačí jen „důkazy morální“ a není třeba se ohlížet na žádný čin. Gilotina dále pracovala bez přestávky, během 40 dní bylo popraveno 1 376 lidí. Když se po vítězství francouzských zbraní u Fleurs a dobytí Belgie ukázalo, že vlast již není

v nebezpečí, obrátilo se veřejné mínění proti Robespierrovi, který v červenci r. 1794 sám skončil na popravišti.

Bilance této zločinecké vlády hlouposti je otřesná. Není však nepřekonatelná, ba ani ne nepřekonaná. Byla dokonce překonána mnohokrát: řádným revolucionářů ruských, španělských, mexických či německých ve století „pokroku“, století dvacátém. Francouzská revoluce, francouzským lidem dosud hrdě nazývaná „Velkou,“ neznamenala počátek nové éry svobody, demokracie a lidských práv, ale naopak počátek éry novověkých totalit. A počátkem jaké éry byly tyto totality? Pozorujme dnešní svět, zda zde náhodou nejsou nějaké počátky zla. Co třeba ty stamilióny zavražděných nenarozených dětí s úchvalou státních zákonů ... Nebo to už není počátek?

Konečně je možné, kdyby to nebyla tak vážná věc, s pobavením sledovat názory některých osobností. Např. v mnoha ohledech imponující a konzervativní T. G. Masaryk napsal také svou Světovou revoluci, kde se můžeme dozvědět mj. tuto ubohost: „Teprve francouzská revoluce kodifikovala práva člověka a uskutečnila je

v ohledu náboženském.“ Inu, názor, připravující budoucnost. Když způsobí moc krve, tak zkusím jiný. Třeba to napodruhé vyjde.

David Jech

Foto

- Victor Schnetz, *Bitva před hotelem de Ville* 28. 7. 1830, olej na plátně
- Už ne mariánský sloup, ale tento nástroj hrůzy má návštěvníkům vysvětlit, co znamenají volnost, rovnost a bratrství, a jak jich dosáhnout.

LIBERECKÉ KAPLIČKY

Není mnoho těchto němých svědků dávné úcty našich předků – je jich však víc, než bychom tušili. O kostelích či větších kaplích ke slavení bohoslužeb existuje bohatá literatura. Lidé žijící v jejich okolí je skrze jejich krásu nebo velikost vnímají. O malých kapličkách, ztracených leckdy v polích a při lesních cestách, se však mnoho neví.

Obrázek, časopis libereckých farností, má tu výhodu, že to, co se na jeho stránkách jednou objevilo, již neupadne v prach zapomnění, ale lze se k tomu vracet. (Proto také připravujeme souborný obsah minulého i letošního ročníku). V loňském roce byly otištěny dva příspěvky o zachráněných kapličkách: v č. 10 příspěvek Venduly Meliškové O Petrově kapličce v Radčicích. (V tomtéž čísle byla i zmínka o kapli Sv. Jana Nepomuckého ve Stráži pod Ralskem, ta je ovšem větší a dál od Liberce.) V č. 12 pak článek Jaroslava Andrše Ozvěna „Křžižanských slavností“ o slavném znovuvysvěcení kapličky sv. Jiří a sv. Václava v Křižanech.

Je tedy, když v redakční radě padl návrh na pojednání o libereckých kapličkách, na co navázat.

Protože v redakci máme zájem o soustavnější práci na toto téma, obracíme se na čtenáře, kteří Liberec dobře znají, aby nám o svých znalostech těchto památek dávných dob napsali. Stačí i pouhé upozornění, že tu, nebo onde nějaká kaple je. Vítané jsou také fotografie z doby minulé i ze současnosti. Zatím víme jen o kapličce v Rochlici, Vesci a v Pavlovicích za

VÁLKY

Války, stejně jako ctnost, hřích, láska, smrt, sex, choroby a jejich léčba, jsou stálým údělem lidského rodu. Je utopickou iluzí myslet si, že někdy bude svět úplně bez válek. Válka je jako núž. Tím nožem může být dyka vraha. To je válka zlá, nespravedlivá, agresivní, způsobuje jen smrt a utrpení. Ale tím nožem, může být také sklapel dobrého chirurga. To je válka spravedlivá, která jistěže také způsobuje smrt některých a utrpení mnohých, ale zároveň zachraňuje. Zachraňuje dobro, svobodu a spravedlnost. Nebo dokonce přežití společnosti. Bez ní by dobrá společnost někdy zahynula. Taková válka je nejen právem, ale také morální povinností. Je příznačné, že sv. Tomáš z Aquina pojednal o spravedlivé válce nikoli v kapitole své Teologické summy o spravedlnosti, ale v její kapitole o lásce k bližnímu: spravedlivá válka je něco, co dlužíme svým bližním, nevinným, kteří trpí pod nespravedlivým trýznitelem.

Americký jezuita, profesor v Georgetownu, James Shall, jednou napsal, že nemá ani tak obavu z toho, že Bůh bude jednou některé lidi západní liberální demokracie přísně soudit za to, že rozpoutali tolik válek, jako spíše za to, že tu ohromnou vojenskou moc, kterou mají, dostatečně nepoužili na zabránění křivd páchaných na mnoha nevinných všude ve světě. Jinými slovy, lidé mohou být soudného dne méně souzeni za to, že vojenskou moc použili, např. v Kosově či v Iráku, jako za to, že ji nepoužili na zastavení genocid, jako ve Rwandě či v Darfuru.

Jak se to ale slučuje s evangelijním Kristovým přikázáním o nastavení druhé strany tváře tomu, kdo vás udeří do strany první? Jak se to slučuje s přikázáním odpustit těm, kdo nám ubližují? Teorie spravedlivé války má kořeny ve 4. století, v úvahách sv. Ambrože, biskupa v Miláně a jeho žáka, sv. Augustina. Ti argumentovali, že když člověk odpustí svému nespravedlivému trýzniteli z důvodu lásky k bližnímu a jeho násilí mu neodplácí svým násilím, je to jeho mravně ušlechtilá volba. Situace je však dramaticky odlišná, když nespravedliví trýznitelé ubližují bezbranným, nevinným obětem. Tehdy moje nečinnost, moje neochota silou ochránit trpící nevinné před nespravedlivými agresory, není příznakem lásky k bližnímu, ale sebelásky, tj. neochoty riskovat svůj život na ochranu nevinných. Láska k bližnímu mě má vést k ochraně nevinných trpících před nespravedlivými. Když ubližují jen mně, je správné trýznitelům odpustit a je možné neprotivit se jim násilím. Když však ubližují jiným nevinným, je hrozné nevystoupit na jejich ochranu a silou je neochránit před nespravedlivými agresory. Spravedlivá válka je vždy právem, a někdy i mravní povinností – když ti nevinní jsou mi svěřeni do péče. Tehdy je vlastní neochota zúčastnit se spravedlivé války na ochranu nevinných stejným zlem a hříchem, jako samotná agresivní válka nespravedlivých trýznitelů. Např. tehdy, když dobrovolně vydám nevinné katům a nebráním je.

Posouzení zda je válka spravedlivá se týká dvou okruhů otázek: (1) otázka spravedlnosti války samé (*ius ad bellum*) a (2) otázka zda prostředky ve válce použité jsou spravedlivé (*ius in bello*). Válka sama je spravedlivá, když ji vede legitimní státní autorita, ze správné příčiny (sebeobrana, ochrana nevinných, potrestání zla), se správným záměrem (nastolení spravedlivého míru), po vyčerpání mírových prostředků nápravy, s nadějí na úspěch, a když celkové zlo, které válka způsobí, bude menší, než je zlo, kterému zabrání. Prostředky použité ve válce jsou spravedlivé, když jsou úměrné zlu, kterému brání (tj. když ničivost válečných

LITURGIA SLOVA

Prvé čítanie – Responzóriový žalm – Druhé čítanie – Spev pred evanjeliom-Aleluja

Počuli sme slovo Pánovo. **Bohu vdáka.**

Evanjelium

Pán s vami. **I s duchom твоjim.**

Čítanie zo svätého evanjelia podľa ... **Sláva tebe, Pane.**

Počuli sme slovo Pánovo. **Chvála tebe, Kriste.**

Kázeň – homília

Vyznanie viery

Verím v Boha, Otca všemohúceho, Stvoriteľa neba i zeme, i v Ježiša Krista, jeho jediného Syna, nášho Pána, ktorý sa počal z Ducha Svätého, narodil sa z Márie Panny, trpel za vlády Poncia Piláta, bol ukrižovaný, umrel a bol pochovaný. Zostúpil k zosnulým, tretieho dňa vstal z mŕtvych, vystúpil na nebesá, sedí po pravici Boha Otca všemohúceho. Odtiaľ príde súdiť živých i mŕtvych.

Verím v Ducha Svätého, v svätú Cirkve katolícku, v spoločenstvo svätých, v odpustenie hriešov, vo vzkriesenie tela a v život večný. Amen.

Verím v jedného Boha, Otca všemohúceho, Stvoriteľa neba i zeme, sveta viditeľného i neviditeľného.

Verím v jediného Pána Ježiša Krista, jednorodeného Syna Božieho, zrodeného z Otca pred všetkými vekmi;

Boha z Boha, Svetlo zo Svetla, pravého Boha z Boha pravého, splodeného, nie stvoreného, jednej podstaty s Otcom.

Skrze neho bolo všetko stvorené.

On pre nás ľudí a pre našu spásu zostúpil z nebies.

A mocou Ducha Svätého vzal si telo s Márie Panny a stal sa človekom.

Za nás bol aj ukrižovaný za vlády Poncia Piláta, bol umučený a pochovaný, ale tretieho dňa vstal z mŕtvych podľa Svätého písma.

A vstúpil do neba, sedí po pravici Otca.

A zasa príde v sláve súdiť živých i mŕtvych a jeho kráľovstvu nebude konca.

Verím v Ducha Svätého, Pána a Oživovateľa, ktorý vychádza z Otca i Syna.

Jemu sa zároveň vzdáva tá istá poklona a sláva ako Otcovi a Synovi.

On hovoril ústami prorokov.

Verím v jednu, svätú, všeobecnú, apoštolskú Cirkve.

Vyznávam jeden krst na odpustenie hriešov a očakávam vzkriesenie mŕtvych a život budúceho veku. Amen.)

Modlitba veriacich – Prošby

LITURGIA EUCHARISTIE

Dobrorečíme ti Bože, Pane svetov, ... aby sa nám stal chlebom života.

Zvelebený Boh naveky!

Dobrorečíme ti Bože, Pane svetov, ... aby sa nám stalo duchovným nápojom.

Zvelebený Boh naveky!

Modlite sa, bratia a sestry, aby sa moja i vaša obeta zalúbila Bohu Otcu všemohúcemu.

Nech Pán prijme obeť z tvojich rúk na chválu a slávu svojho mena, na úžitok nám i celej svätej Cirkvi.

Modlitba nad obetnými darmi

Amen.

Eucharistická modlitba

Pán s vami. **I s duchom твоjim.**

Hore srdcia. **Máme ich u Pána.**

Vzdávajme vďaky Pánovi, Bohu nášmu. **Je to dôstojne a správne....**

Svätý, svätý, svätý

Pán Boh všetkých svetov.

Plné sú nebesia i zem tvojej slávy.

Hosanna na výsostiach!

Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom.

Hosanna na výsostiach! ...

Tajomstvo

Vezmite a jedzte z neho všetci: Toto je moje telo, ktoré sa obetuje za vás.

Vezmite s pite z neho všetci: Toto je kalich mojej krvi, ktorá sa vylieva za vás i za všetkých na odpustenie hriešov. Je to krv novej a večnej zmluvy. Toto robte na moju pamiatku.

Hľa tajomstvo viery. **Smrť tvoju, Pane, zvestujeme a tvoje zmŕtvychvstanie vyznávame, kým neprídeš v sláve. ...**

Skrze Krista, s Kristom a v Kristovi máš ty, Bože Otče

prostředků je menší, než ničivost onoho zla) a když se rozlišuje mezi civilisty a ozbrojenou silou protivníka. Je přípustné záměrně ničit jen ozbrojenou sílu a potenciál protivníka, nikdy ne civilisty. Spravedlivá válka má vzít protivníkovi jeho nástroj, kterým on šíří zlo – a tím je jeho vojenská mašinerie – nikdy nesmějí být záměrně masakrováni civilní obyvatelé protivníka, kteří se na válce přímo nepodílejí.

Války ve feudální době byly sice časté a vznikaly z malicherných příčin (rozmary panovníků), byly však relativně krátké. Končily nezřídka jednou bitvou, ve které bojovali žoldnéři. Světové války, do kterých je současně zavlečeno mnoho celých zemí a většina civilního obyvatelstva, jsou plodem Velké Francouzské Revoluce a nacionalismu, který tato revoluce vyvolala – to učinilo války masovými. Války už nebyly jen věcí monarchů, ale lidí celých národů.

První světová válka byla velkou tragédií v dějinách západní civilizace. Režimy v Evropě byly na jejím začátku relativně liberální, mírné, nekrvavé, s více méně demokraticky volenými parlamenty, vládou zákona a garancí soukromého vlastnictví. Na tuto válku se mládež ve všech hlavních městech Evropy těšila. Zakrátko však tato mládež vykrvácela v deštěm promáčených zákopech. Mnozí z těch, co válku přežili, ztratili lojalitu ke své civilizaci. Stali se z nich nadšení, odhodlaní a fanatičtí revolucionáři: fašisté, komunisté, nacisté. Válka vedla k zániku čtyř starých dynastií: Habsburků, Romanovců, Hohenzollernů a osmanských Ottomanů. Nahradily je režimy někde sice demokratické, ale i to jen dočasně; každopádně diktatury a totalitní režimy – nacistický a komunistický. Proto došlo znovu k válce, teď už k druhé světové. Ta sice skončila zničením nacismu, ale i posílením komunismu, takže následovalo dalších čtyřicet let studené války. Pádu komunismu a návratu svobody a samostatnosti se dostalo střední a východní Evropě až po roce 1989. Až tehdy tedy skončila krvavá série konfliktů, která začala nerozumem v roce 1914. Léta 1914 – 1989 byla „malým 20. stoletím“, stoletím válek, totalitních režimů, masakrů ba genocid. První světová válka byla poslední válkou, ve které zemřelo víc vojáků než civilistů. V každé další válce už bylo zabito více civilistů než vojáků. A mnozí z těch civilistů zahynuli plánovitě, záměrně, technologicky dokonale a masově: nacistický holocaust a komunistický gulag. Záměrné vyvražďování civilistů bylo podstatou totalitních režimů; ale také selháním západních demokracií ve válkách, které jim byly vnuceny. Nemylme se ale: holocaust židovského národa, který spáchali nacisté a hladomor na Ukrajině, který záměrně způsobili komunisté, to nebyly „úchylky“ či „omyly“ těchto režimů – to byla jejich pravá podstata. Bombardování Drážďan a Hirošimy ale nebyly podstatou liberálních demokracií, ale jejich selháním, úchylkou v průběhu strašné války, která jim byla vnucena, a kterou musely vybojovat proto, aby vůbec nějaká humánní společnost a nekrvavý režim mohly v Evropě být.

O důsledku války na společnost je s jistotou možno říci jen jedno: nelze ho předvídat zcela. Každá válka – i ta vítězná – je do určité míry neznámá: nevíme úplně přesně, co s tou kterou společností udělá. Obecně ji může totálně zničit a rozvrátit, může ji jen oslabit, ale může ji i ozdravit a sjednotit. První světová válka rozvrátila a zničila ruskou společnost, tím vydělala cestu bolševikům. Do značné míry rozvrátila i společnost německou, čímž otevřela cestu nacistům. Vedla k rozpadu habsburské monarchie, čímž vytvořila v prostoru mezi Německem a Ruskem množství malých nestabilních zemí, které se potom staly lehkou kořistí nacistického Německa, nebo bolševického Ruska, nebo obou. Druhá světová válka

všemohúci, v jednote s Duchom Svätým všetku úctu a slávu po všetky veky vekov. **Amen.**

Obrad prijímania

Na príkaz nášho Spasiteľa a podľa jeho božského učenia osmeľujeme sa povedať:

Otče náš, ktorý si na nebesiach, posväť sa meno tvoje, prid' kraľovstvo tvoje, buď vôľa tvoja ako v nebi tak i na zemi. Chlieb náš každodenný daj nám dnes a odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom, a neuveď nás do pokušenia, ale zbav nás zlého.

Prosíme Ťa, Otče, zbav nás všetkého zla, ... očakávame splnenie blaženej nádeje a príchod nášho Spasiteľa Ježiša Krista.

Lebo tvoje je kraľovstvo a moc i sláva naveky. Amen.

Obrad pokoja

Pane Ježišu Kriste, ty si povedal ... ty žiješ a kraľuješ na veky vekov. **Amen.**

Pokoj Pánov nech je vždy s vami. **I s duchom твоjim.**

Dajte si znak pokoja. **Pokoj a bratská láska – nech je medzi nami.**

Lámanie Chleba

Baránok Boží, ty snímaš hriechy sveta: zmiluj sa nad nami.

Baránok Boží, ty snímaš hriechy sveta: zmiluj sa nad nami.

(...)

Baránok Boží, ty snímaš hriechy sveta: daruj nám pokoj. ...

Prijímanie

Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriechy sveta. Blažení tí, čo sú pozvaní na hostinu Baránkova.

Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu, ale povedz iba slovo a duša mi ozdravie.

Telo Kristovo. **Amen.**

Modlitba po prijímaní

Amen.

ZÁVEREČNÉ OBRADY

Pán s vami. **I s duchom твоjim.**

Nech vás žehná všemohúci Boh, Otec i Syn + i Duch Svätý. **Amen.**
Id'te v mene Božom. **Bohu vd'aka.**

Spracovala ThMgr. Ing. Jana Jurková

OMŠOVÝ PORIADOK

OBRÁZEK LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

13, 6. 2005 / Číslo 7 / Ročník 3 – **PŘÍLOHA**

ÚVODNÉ OBRADY

Úvodný spev

Pozdrav

V mene Otca i Syna i Ducha Svätého. **Amen.**

Milosť nášho Pána Ježiša Krista a láska Boha Otca i spoločnosť Ducha Svätého nech je s vami všetkými. **I s duchom твоjim.**

Úkon kajúcnosti

Bratia a sestry, uznajme svoje hriechy, aby sme mohli s čistým srdcom sláviť sväté tajomstvá.

Význámam všemohúcemu Bohu i vám, bratia a sestry, že som veľa zhréšil myšlienkami, slovami, skutkami a zanedbávaním dobrého. Moja vina, moja vina, moja preveľká vina. Preto prosím blahoslavenú Mariu, vždy pannu, všetkých anjelov a svätých, i vás, bratia a sestry, modlite sa za mňa k Pánu Bohu nášmu.

Nech sa zmiluje nad nami všemohúci Boh, nech nám hriechy odpustí a privedie nás do života večného. **Amen.**

Vzývanie Pána

Pane, zmiluj sa. **Pane, zmiluj sa.**

Kriste, zmiluj sa. **Kriste, zmiluj sa.**

Pane, zmiluj sa. **Pane, zmiluj sa.**

Oslavná pieseň – Glória

Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľudom dobrej vôle.

Chválime Ťa, velebíme Ťa, klaníme sa ti, oslavujeme Ťa,

vzdávame ti vd'aky, lebo veľká je sláva tvoja, Pane Bože, Kráľ nebeský, Boh Otec všemohúci.

Pane, Ježišu Kriste, ty jednorodený Syn, Pán a Boh,

Baránok Boží, Syn Otca:

Ty snímaš hriechy sveta, zmiluj sa nad nami.

Ty snímaš hriechy sveta, prijmi našu úpenlivú prosbu.

Ty sedíš po pravici Otca, zmiluj sa nad nami.

Veď len ty si Svätý, len ty si Pán, len ty si Najvyšší,

Ježišu Kriste, s Duchom Svätým v sláve Boha Otca. Amen.

Modlitba dňa

Amen.

ODPOVĚDI NA OTÁZKY PRO DOSPĚLÉ Z LETOŠNÍHO OBRÁZKU Č. 4:

1. Prominutí určité věci, kterou církevní právo zapovídá (např.: dispens překážky rozdílného vyznání při uzavírání manželství).
2. a) Světít zasvěcené svátky (rozumí se ovšem i slavnosti; pozn. red.).
b) V neděli a zasvěcené svátky být zbožné na celé mši sv.
c) Zachovávat stanovené posty.
d) Přijmout aspoň jednou za rok svátost smíření.
e) Přijmout aspoň jednou za rok svátost oltářní.
3. Ježíš Nazaretský, král židovský.
4. Šmalkaldská liga byl spolek, který založila protestantská knížata 27. 2. 1531 proti císaři Karlu V. (svým osobním vyznáním byl katolík). Byla založena na šest let. Zavazovala jednotlivé členy ke spolupráci. Do ligy vstoupilo kurfiřtské Sasko, Hessensko, Mansfeld a 11 měst. K nim se připojily Bavorsko a pak i katolická (!) Francie. Šmalkaldská liga dala poznat svůj vliv 23. 7. 1532 na sněmu v Norimberku, kde si na císaři Karlu V. vymohla tzv. **norimberské interim**, jež zaručovalo tzv. **status quo** – koho země, toho náboženství (o této tragické zásadě srov. např. David Jech, Josefinismus a Toleranční patent, letošní Obrázek č. 6, s. 12 – 17; pozn. red.).
5. Katoličtí kněží v čele s P. ThDr. Karlem Farským 8. 1. 1920.
6. Existuje anulace tzv. manželství – pokud nebyl svazek platně uzavřen, avšak svátostné manželství na dobu určitou ani církevní rozvod jsou kvůli povaze manželství nemožné. Srov. např. Mt 19, 3 – 9.
7. Nadpřirozený zásah do přirozeného života člověka. Kvůli své nadpřirozenosti je rozumově nevysvětlitelný.
8. Posel.
9. „Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou Církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi“ (Mt 16, 18 – 19).
10. Mitra, berla, solideo, pektorál a biskupský prsten.

Protože cílem testů není na prvním místě zábava, čtenáři si v obou prázdninových číslech Obrázku budou moci od nich odpočinout: v příštích dvou číslech přineseme jen další rozluštění dříve uveřejněných otázek.

LIBERECKÝ ÚSMĚV

Honza si nese ze školy špatné vysvědčení.
Vejde na dvůr a říká svému psovi:
„Azore, teď se připrav na velký fofr! Řeknu tátovi, žeš mi sežral vysvědčení!“

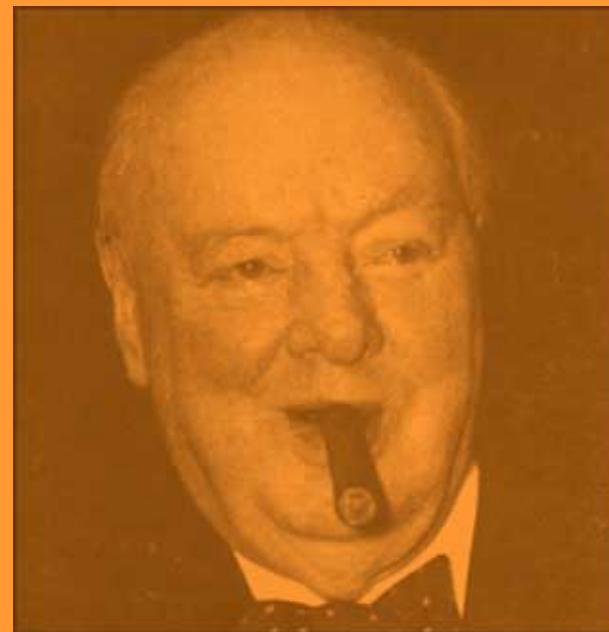

Lupič drží Skotovi revolver pod nosem a říká:
„Tisícovku nebo život!“
Skot odpovídá:
„Pět set! Strachy jsem už napůl mrtvý.“

Lidožrouti zajali bělocha a uvěznil ho.
Ráno ho navštíví silný chlap a ptá se ho s úsměvem:
„Bílý muži, byl byste tak laskav a mohl mi sdělit své ctěné jméno?“
„Sláva, vy mě jdete zachránit!“
„Ani ne. Jen připravuji jídelní lístek.“

P. Antonín Sedlák s kol.
Ilustrace
br. Michal OFM

– i když třeba z hlediska Velké Británie vítězná – oslabila Britské impérium. Velká Británie sama nesla v temných dnech od léta 1940 do léta 1941 celou tíhu války proti totalitarismu v Evropě – bylo to její úžasné heroické období, „ta nejskvělejší hodina“, jak to nazval veliký Winston Churchill – ale Británie za to zaplatila strašnou cenu. Vyčerpána válkou, ztratila svoje impérium a stala se druhořadou mocností. Z druhé světové války vyšli jen dva vítězci: svobodná, demokratická Amerika a totalitní, komunistický Sovětský svaz. Proto nastala nová válka – studená.

Je nerozumné vrhat se do války s velkým nadšením, ale stejně je nerozumné odmítat válku za každou cenu. Evropa se vrhla do první světové války v roce 1914 s velkým nadšením – brzo však v zablácených zákopech došlo k deziluzi a k vystřízlivění. Nastala však reakce opačná a stejně zhoubná: příklon k pacifismu. Na začátku 30. let si studenti na univerzitě v Oxfordu odhlasovali, že „nikdy nebudou bojovat za krále a za vlast.“ Toto jejich přesvědčení jen povzbudilo Hitlera k agresivitě a dobytčácké válce. A tito dřívější pacifisti potom proti Hitlerovi museli bojovat a zemřít, což by vůbec nemuselo být, kdyby oni i další lidé dříve „hlasovali“ jinak, kdyby bylo poznání a rozhodnutí Hitlera zastavit včas, za malou cenu.

I kdyby začala válka s Hitlerem až v roce 1938 kvůli Československu, nebo po pohlcení Rakouska, nebo ještě lépe, kdyby začala už v roce 1935 kvůli Hitlerovu vojenskému vstupu do demilitarizovaného Porýní, byla by to válka krátká, rychlá. Odstranila by nacistický režim, k žádné dlouhé, krvavé druhé světové válce – stejně jako k holocaustu židovského národa – by nemuselo dojít, a ani komunismus by nebyl tak posílen. Někdy je válka s násilníky a tyrany jen otázkou času: je jisté, že dříve či později k ní dojde. Proto je lepší, aby k ní došlo v takové situaci, že zločinec bude poražen rychle a válka bude relativně nekrvavá. To znamená v situaci, když je tyran ještě slabý, když ještě neměl čas zesílit. Malá, omezená válka dříve je tehdy lepší, než velká, dlouhá a krvavá válka později.

Pohled na dobytčáky, které transportují nevinné do nacistických vyhlazovacích táborů v Polsku či do komunistických táborů otrocké práce na Sibiři, nás však vede k jedné morální jistotě: lepší je se zbraní v ruce zastat se slabých proti tyranům a totalitářům – a zemřít vstojе jako svobodní, než doprovodit tyto slabé bez boje na smrt. Jít s nimi jako telata na porážku a zemřít všichni otráveni plynem, vyhladověni k smrti, umrznuti v sněhu či odpraveni kulkou do zátylku. Raději riziko smrti při obraně svobody, než jistota prozatím mizerného života v otroctví, s vyhlídkou na smrt v lágrech.

Roman Joch / Mírně zkráceno, publikováno v časopisu Týždeň 9. 5. 2005

PRAVIDELNÁ PŘÍLOHA OBRÁZKU LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

TEST PRO DĚTI DO 13 LET

- Čím se člověk podobá Bohu?
 - Svým tělem.
 - Svou neviditelnou a nesmrtelnou duší.
 - Svou náklonností ke hříchu.
- Proč říkáme Palestině Svatá země?
 - Protože tam žijí jen svatí lidé.
 - Protože je tam skvělé počasí a nádherná příroda.
 - Protože se tam narodil, žil a zemřel nejvyšší svatý – Kristus.
- Co to je peklo?
 - Místo, kde je teplo i v zimním období, protože tam čerti pořád přikládají pod kotle.
 - Stav věčného neštěstí, bolesti a zoufalství.
 - Způsob, jak strašit lidi, který si někdo vymyslel, aby lidi byli hodní.
- Kdo dělá ve světě zlo?
 - Bůh.
 - Ti andělé a lidé, kteří ví, že je to zlo, ale přece jen se svobodně rozhodnou, že zlo udělají.
 - Nikdo.
- Co znamená slovo Amen?
 - Ať se to stane.
 - Promiňte.
 - Nemá žádný význam.
- Kdo přihlížel kamenování jáhna Štěpána?
 - Sv. Atanáš.
 - Šavel.
 - Sv. Helena, matka Konstantina Velikého.
- Jaká byla poslední egyptská rána?
 - Proměnění vody v Nilu v krev.
 - Smrt všech prvorozených synů a dcer, i prvorozených zvířat.
 - Svatba krále Šalomouna s královnou ze Saby.
- Jak se jmenuje poslední kniha Nového zákona?
 - Janovo evangelium.
 7. kniha Mojžíšova
 - Apokalypsa.
- Co předpověděl stařec Simeon Panně Marii?
 - Že přijde do nebe.
 - Že její vlastní duší pronikne meč.
 - Že Kristus vstane 3. dne z mrtvých.
- Jak se jmenovala hora na níž byl Pán Ježíš ukřižován?
 - Její název není v Bibli uveden.
 - Tábor.
 - Golgota.

TEST PRO DOSPĚLÉ

- Jaký má význam slovo **Evangelium**?
- Který římský císař vedl první velké pronásledování křesťanů?
- Proč se uděluje svátost pomazání nemocných?
- Co je nutné ke kanonizaci světce?
- Jaká jsou základní témata **Skutků apoštolů**?
- Co znamená hebrejské slovo **Emanuel**?
- Proč Pán Ježíš dělal zázraky?
- Co to je **podobenství**?
- Kolik je kanonických knih **Mojžíšových**?
- Co to je **apokryf**?

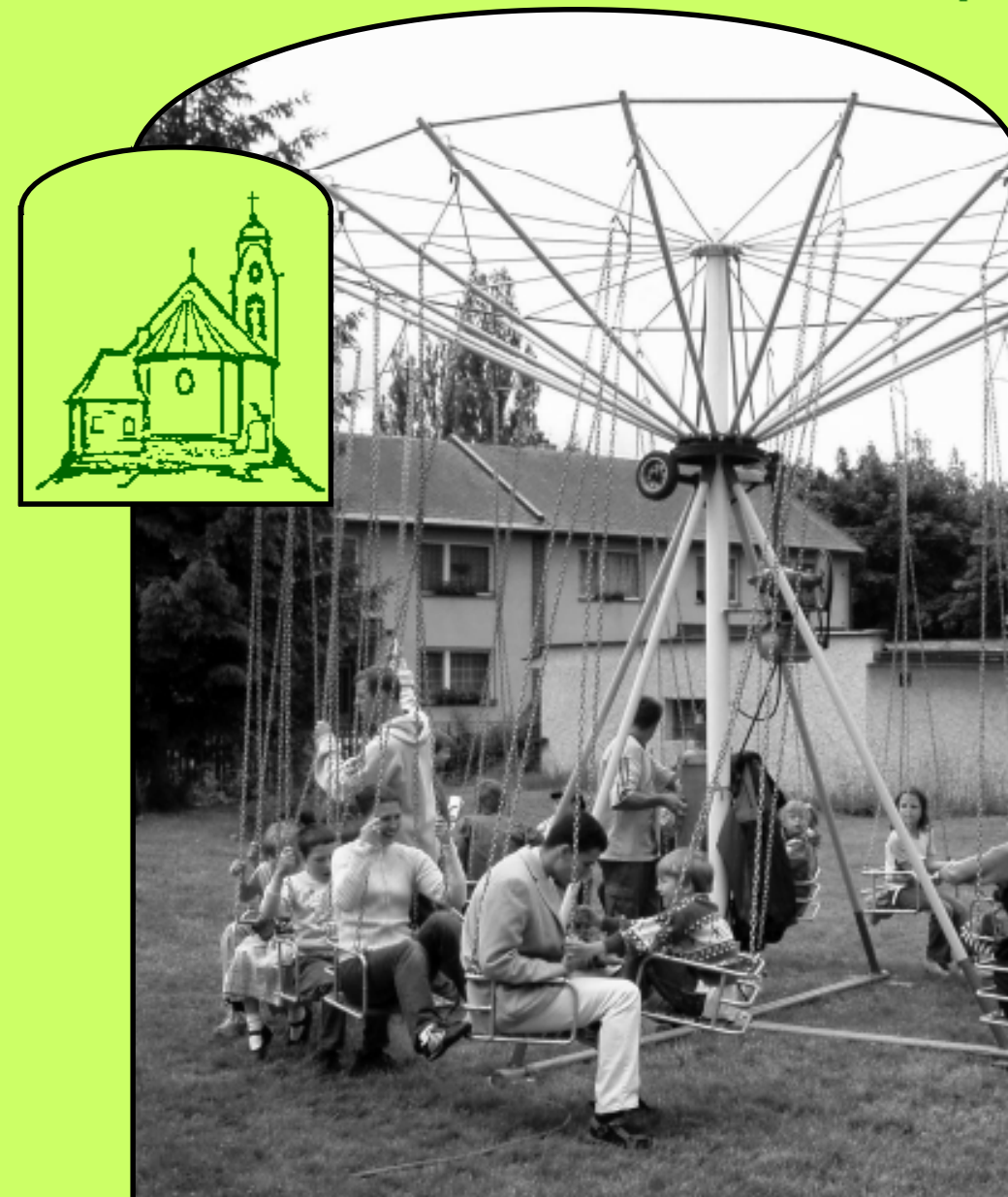
Testy této přílohy mají mít, podle původního záměru redakce, úplně jinou povahu, než testy v bulvárních magazínech. Tam stačí bez přemýšlení otočit list, nebo i jen stránku vzhůru nohama, správnou odpověď si pro pobavení přečíst a vše ihned zapomenout.

Dětem s odpověďmi na jejich otázky by měli pomoci především rodiče, nejsou-li toho schopni, pak katecheta. Dospělí u „svých“ otázek tuto druhou možnost, snad jen zatím, mít nemusí. Proto, nyní již s dostatečným odstupem, přinášíme stručné návody na řešení otázek z čísel tři a čtyři.

ODPOVĚDI NA OTÁZKY PRO DOSPĚLÉ Z LETOŠNÍHO OBRÁZKU Č. 3:

- 72 knihy.
- Svátost** je účinné, smysly vnímatelné znamení posvěcující milosti. Tato milost je svátostí příjemci udělována nezávisle na dispozici udělovatele i dispozici (kromě svátosti pokání) příjemce; latinský veršík: svátost působí „ex opere operátó“.
- Poznamenejme, že ke každé svátosti patří její ustanovení Ježíšem Kristem odůvodněné Písmem svatým, svátostný úkon a jí udělená posvěcující milost.
- Svátostiny** naproti tomu ustanovila Církev, též k našemu posvěcení. Ale účinky svátostin závisí na dispozici člověka. Znamená to, že člověk nějak disponovaný např. bez jistého lehkého hříchu získá pomocí svátostin větší milost, než jinak stejně disponovaný člověk, který ovšem ten lehký hřích má. Ale podobně i pro udělovatele.
- Není to vyloučení z Církve, ale odepření některých svátostí, dober a milostí, které může získávat jen člověk, žijící v plném společenství Církve.
- V milosti posvěcující žije člověk, který nemá na duši žádný těžký hřích.
- Kněz Árius a jeho stoupenci ve 4. stol. po Kr.
- Křest uděluje platně a dovoleně biskup, kněz i jáhen, pokud jim v tom nebrání církevní právo. V případě nouze každý (i nepokřtěný!). Je velmi důležité (např. pro případ katastrof), aby všichni věděli, že křest je platně (ovšem ne nutně dovoleně) udělován, pokud se s úmyslem činit to, co činí Církev, na hlavu křtěnce (dosud nepokřtěného!) lije čistá voda a přitom se říká:
N. (tj. křestní jméno), já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.
- Odpuštění časných trestů za již odpuštěné hříchy ve zpovědi.
- Konstantin Veliký.
- Svátostné manželství je svazek mezi jedním pokřtěným mužem a jednou pokřtěnou ženou, před pověřeným duchovním a dvěma svědky.
- K platnosti jsou nutné tři podmínky:
 - Odevzdání se (tzv. materie) a přijetí (tzv. forma).Toto se děje (s úmyslem činit to, co činí Církev) slovy:
Já, XY (tj. jméno), odevzdávám se tobě ZR (tj. jméno) a přijímám tě za manžela(manželku). Slibuji ti úctu, lásku a věrnost, že tě nikdy neopustím a že s tebou ponese všechno dobré i zlé až do smrti. K tomu ať mi pomáhá Bůh.
- Nesmí existovat žádná tzv. kanonická překážka (věk, trvání platného manželství, pokrevní příbuzenství, únos, impotence, tzv. rozdílnost kultu, svěcení, slib čistoty, způsobení smrti předchozímu partnerovi za účelem uzavření manželství, objektivně neplatné manželství, pěstounství).
- Nesmí být vada ve vůli a v souhlasu.
- Název není v Bibli uveden (srov. Gn 22, 2).

OB RÁZEK

libereckých farností

BOHOSLUŽBY VE FARNOSTECH Farnost arciděkanství Liberec

*kostel Panny Marie Neposkvrněné a
Královny andělů – U Obrázku*

neděle 24. 7.

posvícení, slouží P. ThDr. Miloš Raban 16.00

Kryštofovo Údolí

kostel Sv. Kraštofa

neděle 24. 7.

pouť ke sv. Kryštofovi 16.30

Dlouhý Most

kostel Sv. Vavřince

neděle 7. 8.

pouť ke sv. Vavřinci 15.00

P. František Opletal

Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ

8. ČERVNA AŽ 3. ČERVENCE 2005

Křtem byli mezi nás přijati:

Farnost Vratislavice nad Nisou

Dominik Chybík

Nicol Jarošová

Řeckokatolická farnost Liberec

Jablonec nad Nisou

kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Markéta Hádková

Srdečně blahopřejeme.

Svátost biřmování přijali:

Farnost Liberec-Ruprechtice

Vojtěch Hubka

Václav Novotný

Jiří Sehoř

Marie Hubková

Kristýna Rissová

Marie Eliášová

Jan Marko

Tomáš Březina

Markéta Nováková

Marie Nováková

Jan Brzek

František Paška

Stanislava Koutová

Hedvika Plačková

Petr Plaček

Květa Holubová

Zdeněk Holub

Maruška Mártonová

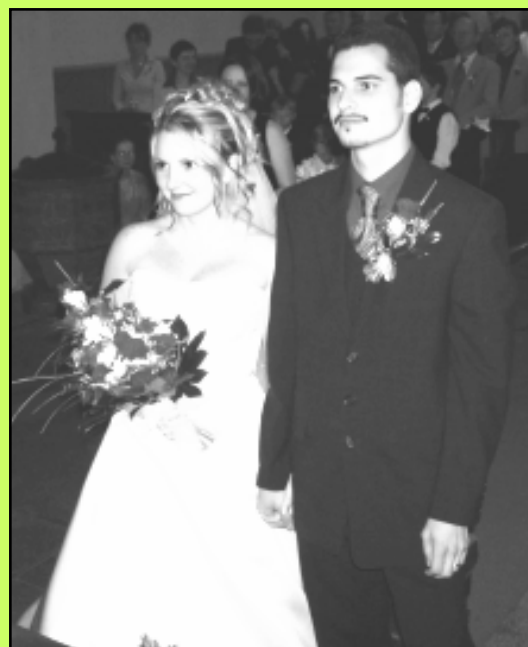
Srdečně blahopřejeme.

Svátost manželství přijali:

Farnost arciděkanství Liberec

kostel Sv. Antonína Velikého

Marian Mičjar a Veronika Cvejnová

Farnost Vratislavice nad Nisou

Ing. Josef Bém a Ing. Zuzana Rissová

Srdečně blahopřejeme.

Ke vzkříšení jsme vyprovodili:

Farnost Liberec-Ruprechtice

Margita Bergmannová (1914)

Text

duchovní správci

Foto

Zdeněk Glaser

Vydává Římskokatolická farnost v Liberci - Ruprechticích pro liberecké farnosti a ve spolupráci s nimi.

Vrchlického 81, PSČ 460 14, Liberec XIV - Ruprechtice, datum vydání: 10. 7. 2005

tel. 485 121 293, e-mail: liberec.ofmZquick.cz, doporučená cena 5,- Kč, za obsah odpovídá P. Antonín OFM

Foto na titulní straně - Na pouť do Ruprechtic přijel i kolotoč, Zdeněk Glaser

Internetové stránky libereckých farností: <http://www.rkc-lbc.cz>

Prosíme čtenáře o návrhy a názory (i kritické) k časopisu i jednotlivým článkům

V TOMTO ČÍSLE

MÍSTO ÚVODNÍKU

„OBRÁZEK“, NÁSLEDOVNÍK REICHENBERGER KIRCHENBLATTU? PAVEL A PETR KOZOJEDOVÍ 3

PASTORACE

SLUŽBY A ÚŘADY V CÍRKVI (7 – DODATEK), JAN VOŽENÍLEK 6

EUCHARISTIE (3) EUCHARISTIE A SLAVENÍ MŠE SVATÉ, P. CHERUBIN M. KUCZOWICZ OFM 8

ZKRÁCENÁ VERZE KATECHISMU, RC / KATHNET 8

PAPEŽ ANI CÍRKEV NIC NEVNUCUJÍ, ROMAN JOCH / MLADÁ FRONTA DNES/20. 6. 2005 8

RODINA A ŠKOLA

O CHARITATIVNÍ PRÁCI V LIBERCI (17) ANONYMNÍ ALKOHOLICI TAKÉ V NAŠEM KRAJI ..., JARMILA 9

ČÍM KŘESŤANSKÉ STRANY V EVROPĚ ZTRÁCEJÍ VOLIČE? 10

PHDR.VOJTĚCH BELLING / RC MONITOR 11/2005 10

MINIÚVAHY, DAVID ZELENKA 11

DĚTI A MLÁDEŽ

DĚTI PIŠÍ PÁNU BOHU, KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ 12

KATOLICKÉ SKAUTSKÉ ODDÍLY ICHTHYS 12

ZPRÁVA O SOUTĚŽI MOJE MĚSTO LIBEREC, RITA PATKOVÁ 12

HISTORIE

VZTAH CÍRKVE STÁTU – NAPOLEON, DAVID JECH 13

LIBERECKÉ KAPLIČKY (4), RNDR. MILOSLAV NEVRILÝ; P. FRANTIŠEK OPLETAL, ARCIDĚKAN 15

CÍRKEV VYBUDOVALA ZÁPAD, RC / ZENIT, 8. 6. 2005 17

VARHANY – KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE (11A), PAVEL KOZOJED 17

K TELEVIZNÍ SOUTĚŽI „NEJVĚTŠÍ ČECH“ 18

– PRAVDA O JANU ŽÍŽKOVÍ, MUDR. JAROSLAV LHOTKA / ŘÁD 2/2005 18

ZPRÁVY Z DIECÉZÍ

LITOMĚŘICKÁ DIECÉZE ŽIJE! P. TOMÁŠ GENRT OFM, OKRSKOVÝ VIKÁŘ 19

JÁHENSKE A KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ V LITOMĚŘICKÉ KATEDRÁLE, PAVEL ANDRŠ 20

KOLEM EUCHARISTIE, P. ANTONÍN; SR. M. ASSUNTA 21

BUDE ZA 15 LET V OKRESE LIBEREC I V LITOMĚŘICKÉ DIECÉZI 22

KATOLÍKEM JEN KAŽDÝ DVACÁTÝ? JOSEF JEŽEK 22

- OBYVATELSTVO OKRESŮ PELHŘIMOV, UHERSKÉ HRADIŠTĚ A LIBEREC 24

PODLE NÁBOŽENSKÉHO VYZNÁNÍ A VĚKU 2001, JOSEF JEŽEK; BR. FELIX OFM; ČSÚ 24

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

V LIBERCI JSME UVÍTALI NOVÉHO KNĚZE, BR. FELIX OFM 26

NÁVŠTĚVA OTCE BISKUPA PAVLA V ROCHLICI, JAN VOŽENÍLEK 26

1. SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ V ROCHLICI 12. ČERVNA 2005, MONIKA POSPÍŠILOVÁ 27

ADORAČNÍ DEN FARNOSTI, P. CHERUBIN M. KUCZOWICZ OFM 27

BOHOSLUŽBY VE FARNOSTECH 28

Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ 8. ČERVNA AŽ 3. ČERVENCE 2005 28

PŘÍLOHA

JOSEF RATZINGER – BENEDIKT XVI.

„PŘINÁŠET VŠEM DAR VÍRY“, MICHAELA FREIOVÁ / RC MONITOR 08/2005

BENEDIKT XVI., P. RICHARD JOHN NEUHAUS / RC MONITOR 09/2005

PRAVIDELNÁ PŘÍLOHA OBRÁZKU LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

ODPOVĚDI NA OTÁZKY PRO DOSPĚLÉ Z LETOŠNÍHO OBRÁZKU Č. 5

LIBERECKÝ ÚSMĚV

POZNÁMKY K ORDO MISSAE, JANA JURKOVOVÁ

DIE FEIER DER GEMEINDEMESSE / MEŠNÍ ŘÁD – SEŠITEK NA CESTY

P. Cherubin M. Kuczowicz, liberecký kvardián P. Radim Jáchym, biskupův sekretář P. Antonín Forbelský a jáhen Miroslav Klož.

V homilii přednesl otec biskup úvahu o sv. Janu Křtiteli a vyložil text prvního čtení (Iz 49, 1 – 6). Při mši zpívala rochlická schola – mj. „nové kytarové ordinarium“. V závěru dostali přítomní kněží jako připomínku 15. výročí kopii listiny, která byla na sklonku roku 2004 vložena do schránky ve věži kostela (s obsahem se mohli čtenáři seznámit v letošním Vánočním Obrázku č. 2, 24. 12. 2004).

Jan Voženílek

1. SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ V ROCHLICI 12. 6. 2005

V tuto neděli, pro naše farní společenství nad jiné slavnostní, se v rochlickém kostelíčku sešlo osm dětí, ve věku od 7 do 12 let, pět děvčátek a čtyři chlapci. Protože 1. sv. přijímání je většinou vnímáno jako slavnost nejen užšího, ale i širšího rodinného kruhu, slavnosti se kromě dětí, jejich rodičů a našich farníků účastnil také poměrně hojný, někdy dokonce úctyhodný počet rodinných příslušníků z krajů blízkých, i vzdálenějších.

To, že ne vždy je třeba, aby děti přicházely prvně k této svátosti ve věku „obvyklém“, podle „obvyklého“ chápání, dokumentuje stáří tří z našich osmi dětí. Jednalo se o prvňáčky, všichni tři sotva dovršili sedmý rok věku a jednalo se u nich především o touhu jejich dušiček a vlastní rozhodnutí, s nímž bylo v souladu i rozhodnutí rodičů. Děti se na přijetí této svátosti a jí předcházející svátosti smíření připravovaly od počátku doby postní každé druhé pondělí pod vedením o. Cherubina OFM. Toužebně očekávaly ten velký den, kdy poprvé přijmou svého Pána.

Mše sv. začínala v obvyklou dobu, o desáté hodině dopolední. Naši prvokomunikanti vcházeli do kostela v liturgickém průvodu, jako symbolické vyjádření toho, že tato slavnost je především jejich slavností. Děti se aktivně účastnily celé bohoslužby, jistě s vědomím velikosti okamžiků, které prožívaly, zejména pak chvíle nejcennější. Všechny byly moc krásné ve svých slavnostních šatech, starostlivě jim uchystaných pro tento den. Po mši sv. ještě nezbytné fotografování a Kateřinka, Tereška,

Vašík, Anetka, Josífek, Anežka, Jakub a Lucka, kterým radost zářila z očí, se rozcházeli pochutnat si na slavnostním obědě v kruhu svých blízkých. Vždyť tento „jejich den“, který už zůstane zapsán v jejich srdcích, ještě zdaleka nekončil ...

Monika Pospíšilová

ADORAČNÍ DEN FARNOSTI

Tento rok má zvláštní význam. Je to rok eucharistie a je to pro litoměřickou diecézi rok oslav 350. let trvání diecéze. Otec biskup Pavel nabídl každé farnosti adorační den. Adorace začaly na Zelený čtvrtek v litoměřické katedrále. A adorace byly také v katedrále ukončeny, a to přede dnem vlastního výročí. Takže to bylo 100 adoračních dnů farností.

Naše farnost Sv. Jana Křtitele měla svůj adorační den 18. června. Upřímně řečeno, měl jsem o tomto dnu nejasnou představu. A rozhodl jsem se, že adorace bude trvat po celý den. Připravili jsme tento program:

8.00	Mše svatá s promluvou
9.00	Ranní chvály Soukromá adorace
12.00	Anděl Páně Modlitba uprostřed dne Soukromá adorace
15.00	Hodina milosrdenství
16.00	Modlitba růžence (tajemství světla)
17.00	Nešpory Soukromá adorace
21.00	Litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu Modlitba zasvěcení Modlitba před spaním Svátostné požehnání

Během adorace nechť je po celý den příležitost ke svátosti smíření.

A pečlivá příprava se vyplatila. Během tohoto jinak všedního dne se adorace zúčastnilo asi 40 věřících. Cestu do kostela našli dokonce i někteří mladí lidé, kteří běžně mezi nás nechodí. Byli překvapeni, že skupina lidí může v tichosti klečat a modlit se. Tři dospívající děvčata požádala o požehnání do dalšího života. Adorační den byl i přípravou na neděli a na poutní slavnost našeho kostela. A také jsme si při adoraci uvědomili, že opravujeme nejen vnějšek svého kostela, ale i vnitřek svých duší.

P. Cherubin M. Kuczowicz OFM

V LIBERCÍ JSME UVÍTALI NOVÉHO KNĚZE

Koncem června jsme se dozvěděli, že od 1. 7. 2005 bude ve farnosti arciděkanství místo P. Antonína Sedláka působit dosavadní farní vikář arciděkanství ústeckého P. Vít Audy. Setkal jsem se s ním hned při jeho první mši svaté, kterou teď v Liberci sloužil. Otec Vítek mě pak dovolil několik otázek.

Mohl byste úvodem říci pár svých osobních dat?

P. Vít Audy: Narodil jsem se 4. února 1976 v Chomutově, od roku 1980 jsem vyrůstal na vesnici Libočany u Žatce. Mám dva bratry, staršího Pavla a mladšího Vojtu. Bratr mého otce Antonín je také knězem a působí v Bělině.

Měl Váš strýc nějaký vliv na Vaše povolání?

P. Vít: Je pravda, že strýc mě křtil a mnohokrát jsem u něho byl třeba na prázdninách, a co si pamatuji, všechny rodinné slavnosti se dály pod jeho patronací. Ale přímý vliv na mé povolání neměl. I když byl první kněz, který se o něm dozvěděl.

Jak tedy k Vašemu povolání došlo?

P. Vít: Po základní škole jsem šel na dopravní průmyslovku do Plzně. Tam jsem se setkal s otcem Jiřím Barhoněm, který mě jednoho dne pozval na setkání mladých lidí. Tady jsem zakusil přítomnost Pána Ježíše uprostřed společenství. A rozhodl jsem se, že pro tohoto Ježíše chci žít. Bylo to na jaře ve třetím ročníku. O Vánocích jsem byl u otce biskupa Josefa a po maturitě jsem hned nastoupil do Teologického konviktu v Litoměřicích.

Kdy jste ukončil teologickou fakultu?

P. Vít: V roce 2001 a hned potom jsem byl v katedrále Sv. Štěpána vysvěcen na jáhna. K jáhenské službě jsem byl ustanoven do Ústí nad Labem. 29. června 2002 jsem přijal kněžské svěcení a protože došlo k výměně farářů v Ústí, zůstal jsem tam jako farní vikář i potom. V Ústí jsem byl až dosud – byly to tedy čtyři roky.

Čemu jste se v Ústí věnoval nejvíc, o čem se zajímáte?

P. Vít: Myslím si, že kněz, jako duchovní otec, je otcem rodiny, tj. farnosti. V Ústí jsem

se věnoval třem skupinám věřících. Jednak to byla dospívající mládež. Dále, velice rád jsem navštěvoval rodiny. A měl jsem na starosti dva domovy důchodců – a nemocné, jak bylo potřeba. Ale věnoval jsem se každému, s nímž jsem se setkal. A z osobních zálib? Rád chodím do přírody, tedy turistika, a jezdím na lyže.

Ještě by možná naše čtenáře zajímalo něco o Ústí nad Labem ...

P. Vít: V Ústí je jednak farnost, kde jsem byl – Nanebevzetí Panny Marie, farářem je otec Miroslav Šimáček. Druhou farností, kde jsou každou neděli bohoslužby, je farnost Sv. Havla v Chlumci. Další tři farnosti jsou už ve správě otce Pavla Jančíka. Celkem jsou v Ústí nad Labem čtyři živé farnosti.

Nechtěl byste ještě našim čtenářům říci něco dalšího?

P. Vít: V Ústí vychází zpravodaj ústeckých farností Setkávání. Měl jsem ho na starosti. Setkávání vychází tak čtyři až pětkrát do roka, náklad má 250 až 300 výtisků, osm stran formátu A5. Je zdarma, za dobrovolný příspěvek. Financuje ho arciděkanství. Obsahem bývá duchovní slovo některého z kněží, stránka pro děti, přehled aktuálních informací, příp. Vánoční a Velikonoční bohoslužby, aktivity farností, nebo seznámení s lidmi ve farnosti.

Otče Vítku, děkuji Vám za rozhovor a věřím, že se Vám bude v Liberci líbit.

Otázky
br. Felix OFM

NÁVŠTĚVA OTCE BISKUPA PAVLA V ROCHLICI

Dva dny po slavnosti sv. Jana Křtitele navštívil rochlický kostel litoměřický biskup Pavel Posád. Spolu s Rochličany oslavil patrona kostela sv. Jana Křtitele. Setkání bylo zároveň připomínkou 15 let působení bratří františkánů v rochlické farnosti; proto byli přítomni bývalí rochlíční duchovní správce P. Antonín Klaret Dąbrowski a P. Bartoloměj Černý (P. Peter Wach se nemohl zúčastnit) a provinční ministr Řádu menších bratří františkánů P. Jan M. Vianney Dohnal. Dalšími účastníky byli současný rochlický duchovní správce

„OBRÁZEK“, NÁSLEDOVNÍK**REICHENBERGER KIRCHENBLATTU?**

Tak se nám Obrázek, informační tiskovina, kterou liberecká římskokatolická obec léta citelně postrádala, slibně rozšiřuje. Přibývá nejen praktických informací, ale objevují se i témata o umění, politice, lidských vztazích aj.

Není to ovšem první počín na poli katolické žurnalistiky v našem městě. Již letmý pohled do archivních fondů nám leccos napoví. Například, že zdejšími zbožným a podnikavým Němcům devatenáctého století jevílo se býti dobrým a bohubilým, předložit sami sobě bohatě prostřený stůl různých užitečných i zajímavých informací z katolického Liberce i ze světa. Jak se jim jevílo, tak si řekli. Jak řekli, tak udělali a roku 1908 založili vlastní církevní noviny. Jejich název byl zcela v intencích německého naturelu, což znamená veskrze praktický: **Reichenberger Seelsorge Nachrichten (RSN – Liberecký zpravodaj duchovní správy)**. Zpravodaj

vycházel jako týdeník vždy v sobotu, měl zprvu menší (nikoli klasický) novinový formát a míval, podle okolností, 4 až 12 stran. Byly v něm informace rutinního charakteru, například pravidelný a kompletní přehled bohoslužeb v kostelech libereckého vikariátu, přehled svátků a různých výročí v daném týdnu, narození, křty a pohřby. Často zde zbylo také místo pro historii a různé mravoličné příběhy ze života. Iniciátorem tohoto týdeníku byl dle pamětní knihy libereckého arciděkanství arciděkan **Gustav Buder** (1903 – 1933). Iniciee je ovšem jedna věc, druhá pak odpovědnost za praktické uvedení myšlenky v život a především její zachování. A zde jsme svědky zajímavého úkazu. Po celou dobu, kdy týdeník **RSN**, od ročníku 1913 přejmenovaný na **Reichenberger Kirchenblatt (Liberecké církevní noviny)**

vycházel, jej redigovala jediná osoba – **Robert Schuldes**. Nejdříve jako liberecký kaplan, posléze arciděkan a to až do r. 1941.

Tento agilní kněz se narodil 8. ledna 1877 v Udlicích u Chomutova. Po absolvování cisterciáckého gymnázia v Chomutově se přihlásil do armády, kde však nepobyl dlouho. Vstoupil do kněžského semináře v Litoměřicích, po jehož absolvování a vysvěcení na kněze r. 1901 nastoupil na místo čtvrtého kaplana do Liberce v srpnu 1902. Na tomto místě věnoval místní církvi 31 let svého života, naplněného neutuchající pílí. Ani to však nezabránilo komplikacím při jeho jmenování nástupcem zesnulého arciděkana Budera r. 1933. Ve změnách politických poměrech tzv. I. republiky mu přitěžovala nepříliš dobrá znalost českého jazyka. Nakonec jej však litoměřická konsistoř prosadila. Vraťme se však ke zmíněnému RSN.

V úvodníku prvního čísla se nikoliv slavnostně, nýbrž velmi prakticky psalo:

K povšimnutí!

Církevní zprávy obsažené v místních denících budou od nynějška zveřejňovány ve vlastním listu, jak je tomu již na mnoha místech naší diecéze. Tento list přináší týdenní pořad bohoslužeb, poté jména oddaných, pokřtěných a zemřelých a může se tak časem stát pro každou rodinu zajímavou kronikou.

Pokud to prostor dovolí, budou k těmto zprávám připojovány noticky ze zdejší církevní kroniky, výklad svátků atd.

List bude k vyzvednutí v sobotu od 5 do 6 hodin odpoledne v kanceláři arciděkanského úřadu. Rodiny, které chtějí zasílat list prostřednictvím listonoše, mohou ohlásit své adresy, písemně nebo ústně, v kanceláři arciděkanského úřadu nebo u kostelníků. V tomto případě je třeba na hrazení tiskových (distribučních? pozn. Pe. K.) nákladů platit 20 haléřů měsíčně.

Celkem vyšlo během triatřicetileté éry týdeníku 24 ročníků. Oněch devět prázdných roků zřejmě patří obdobím, kdy vycházet z různých důvodů nemohl. Rok 1941 byl posledním. Na zásah říšské tiskové komory v Berlíně toto periodikum, které bylo zřejmě nejvelkorysejším pokusem o informační servis pro liberecké katolíky, přestalo vycházet – viz obr. posledního čísla.

Zde je fotokopie části zprávy z RK, kde se píše o zákazu.

Překlad celého článku:

Zprávy z farního úřadu

Reichenberger Kirchenblatt bude od 1. června 1941 na základě výnosu pana prezidenta Říšské tiskové komory v Berlíně z 25. dubna 1941 zastaven.

Odůvodnění: Válečné hospodářství vyžaduje největší koncentraci všech sil. Z tohoto závěru nevyhnutelně vyplývá, že náš list dnešním dnem až na další již nebude vycházet, aby byli uvolněni lidé a materiál pro další, vojensky důležité účely.

Tímto se loučíme s našimi čtenáři se srdečným poděkováním za všechnu věrnost, kterou nám mnozí zachovávali již od založení listu v roce 1908. Doufáme však, že to není rozloučení trvalé. Na rozloučenou prosíme naše přívržence o zachování přízně.

Za duchovní správu:

Arciděkan Robert Schuldes

Bohužel, jak ukázal běh dějin, nebylo dopřáno pilnému a podnikavému Schuldesovi znovu navázat na svou mnohaletou práci a **Reichenberger Kirchenblatt** se stal minulostí, tentokrát navždy. R. Schuldes pak sdílel osud svých krajanů, násilně vysídlených z míst, která spoluvytvářeli po staletí.

Stopa tohoto posledního libereckého arciděkana německé národnosti se vynořuje po válce r. 1949 v Rödla u Neunkirchen am Brand (arcidiecéze Bamberg) v Německu, kde se věnoval pastorační uprchlíků. Umírá 1. ledna 1953. Jeho

OBYVATELSTVO OKRESU LIBEREC PODLE NÁBOŽENSKÉHO VYZNÁNÍ A VĚKU 2001

Absolutní počty

Náboženské vyznání	Obyvatelstvo celkem	Obyvatelstvo ve věku 50 let a více	0 – 49 let	0 – 14 let
Bez vyznání	116 802	29 484	87 318	21 244
Vyznávající celkem	27 862	18 064	9 798	1 847
v tom Církev římskokatolická	19 084	13 168	5 916	1 212
Církev řeckokatolická	199	124	75	10
Pravoslavná církev v Českých zemích	410	187	223	30
Církev bratrská	189	81	108	28
Církev československá husitská	2 497	2 021	476	81
Českobratrská církev evangelická	1 209	963	246	33
Jednota bratrská	813	186	627	149
Náboženská společnost Svědkové Jehovovi	224	77	147	25
Ostatní a nepřesně určené	3 237	1 257	1 980	279
Nezjištěno	14 342	4 593	9 749	2 831
Obyvatelstvo úhrnem	159 006	52 141	106 865	25 922

Poměrné počty ze všech obyvatel

Náboženské vyznání	Z 1000 obyvatel			
		50 let a více	ve věku 0 – 49 let	0 – 14 let
Bez vyznání	734,6	565,5	817,1	819,5
Vyznávající celkem	175,2	346,4	91,7	71,2
v tom Církev římskokatolická	120,0	252,5	55,4	46,7
Církev řeckokatolická	1,3	2,3	0,7	0,4
Pravoslavná církev v Českých zemích	2,6	3,6	2,1	1,2
Církev bratrská	1,2	1,6	1,0	1,1
Církev československá husitská	15,7	38,8	4,4	3,1
Českobratrská církev evangelická	7,6	18,5	2,3	1,3
Jednota bratrská	5,1	3,6	5,9	5,7
Náboženská společnost Svědkové Jehovovi	1,4	1,5	1,4	1,0
Ostatní a nepřesně určené	20,3	24,0	18,5	10,7
Nezjištěno	90,2	88,1	91,2	109,3

Poměrné počty ze všech vyznávajících

Náboženské vyznání	Z 1000 obyvatel vyznávajících jakékoliv náboženství			
		50 let a více	ve věku 0 – 49 let	0 – 14 let
Církev římskokatolická	685	729	603	656
Církev řeckokatolická	7	7	8	5
Pravoslavná církev v Českých zemích	15	10	23	16
Církev bratrská	7	5	11	15
Církev československá husitská	90	112	49	44
Českobratrská církev evangelická	43	53	25	18
Jednota bratrská	29	10	64	81
Náboženská společnost Svědkové Jehovovi	8	4	15	14
Ostatní a nepřesně určené	116	70	202	151

Josef Ježek / br. Felix OFM / ČSÚ – Výsledky sčítání 2001

OBYVATELSTVO OKRESŮ PELHŘIMOV A UHERSKÉ HRADIŠTĚ PODLE NÁBOŽENSKÉHO VYZNÁNÍ A VĚKU 2001
Absolutní počty

Náboženské vyznání	Obyvatelstvo celkem	Obyvatelstvo ve věku 50 let a více	0 – 49 let	0 – 14 let
Okres Pelhřimov				
Bez vyznání	28 955	4 414	21 541	6 023
Vyznávající celkem	33 709	17 648	16 061	3 579
v tom Církev římskokatolická	30 860	16 297	14 563	3 321
Pravoslavná církev v Českých zemích	75	16	59	6
Církev československá husitská	248	198	50	8
Českobratrská církev evangelická	825	527	298	53
Církev adventistů sedmého dne	81	31	50	10
Ostatní a nepřesně určené	1 620	579	1 041	181
Nezjištěno	10 320	2 571	7 749	2 286
Obyvatelstvo úhrnem	72 984	24 633	45 351	11 888
Okres Uherské Hradiště				
Bez vyznání	39 894	6 058	33 836	7 823
Vyznávající celkem	92 844	37 486	55 358	13 190
v tom Církev římskokatolická	88 272	36 061	52 211	12 589
Apoštolská církev	143	21	122	41
Církev československá husitská	342	264	78	12
Českobratrská církev evangelická	455	239	216	49
Ostatní a nepřesně určené	3 632	901	2 731	499
Nezjištěno	11 779	2 445	9 334	2 809
Obyvatelstvo úhrnem	144 517	45 989	98 528	23 822

Poměrné počty ze všech obyvatel

Náboženské vyznání	Z 1000 obyvatel			
		50 let a více	ve věku 0 – 49 let	0 – 14 let
Okres Pelhřimov				
Bez vyznání	396,7	179,2	475,0	506,6
Vyznávající celkem	461,9	716,4	354,1	301,1
v tom Církev římskokatolická	422,8	661,6	321,1	279,4
Pravoslavná církev v Českých zemích	1,0	0,6	1,3	0,5
Církev československá husitská	3,4	8,0	1,1	0,7
Českobratrská církev evangelická	11,3	21,4	6,6	4,5
Církev adventistů sedmého dne	1,1	1,3	1,1	0,8
Ostatní a nepřesně určené	22,2	23,5	23,0	15,2
Nezjištěno	141,4	104,4	170,9	192,3
Okres Uherské Hradiště				
Bez vyznání	276,1	131,7	343,4	328,4
Vyznávající celkem	642,4	815,1	561,8	553,7
v tom Církev římskokatolická	610,8	784,2	530,0	528,5
Apoštolská církev	1,0	0,4	1,2	1,7
Církev československá husitská	2,3	5,8	0,7	0,5
Českobratrská církev evangelická	3,1	5,1	2,1	2,1
Ostatní a nepřesně určené	25,2	19,6	27,8	20,9
Nezjištěno	81,5	53,2	94,8	117,9

jméno je uvedeno v seznamu zemřelých kněží bamberské arcidiecéze.

Nedosti na této Jobově zvěsti – v tomtéž čísle vyšel krátký článek vratislavského arcibiskupa, kardinála ThDr. **Adolfa Bertrama**. To byla, mimochodem, velmi zajímavá osobnost. Krátce po svém jmenování (r. 1914) vratislavským biskupem byl kreován r. 1916, papežem **Benediktem XV.**, kardinálem – *in pectore*. Teprve r. 1919 byla kreace veřejně prohlášena. Z této komplikace vyplývá, že biskup A. Bertram nebyl jednoduchou a pro politický režim pohodlnou figurkou. R. 1930, kdy byla vratislavská diecéze povýšena na metropoli, se stal arcibiskupem. Dožil se ještě konce II. světové války, který strávil na starém letním sídle vratislavských biskupů, na Jánském Vrchu v Javorníku v českém Slezsku. Smrt 6. 7. 1945 jej uchránila před potupou odsunu s německým obyvatelstvem, který by jej pravděpodobně neminul. Byl pohřben tamtéž do hrobky knížat Hohenlohe. Jeho ostatky byly za účasti českých a polských biskupů r. 1991 slavnostně přeneseny do vratislavské katedrály.

Naskýtá se otázka, proč zrovna vratislavský metropolita napsal toto prohlášení, když zde byl litoměřický biskup ThDr. **Antonín Alois Weber** (1931 – 1947)? Týž Weber, který kriticky sledoval vzestup nacismu, takže byl tímto režimem po celou válku pronásledován. Týž Weber, který byl neobyčejně tolerantní a vnímavý k českému obyvatelstvu své diecéze, se kterým hovořil plyně v jeho mateřském jazyce. A konečně týž Weber byl perzekuován i po skončení II. světové války. Před nuceným vysídlením jej dvakrát zachránil jen zákrok internunciaty. Roku 1947 byl přinucen resignovat. Až milosrdná smrt, která si pro něj přišla po mozkové mrtvici 12. 9. 1948, ukončila jeho křížovou cestu. Tato

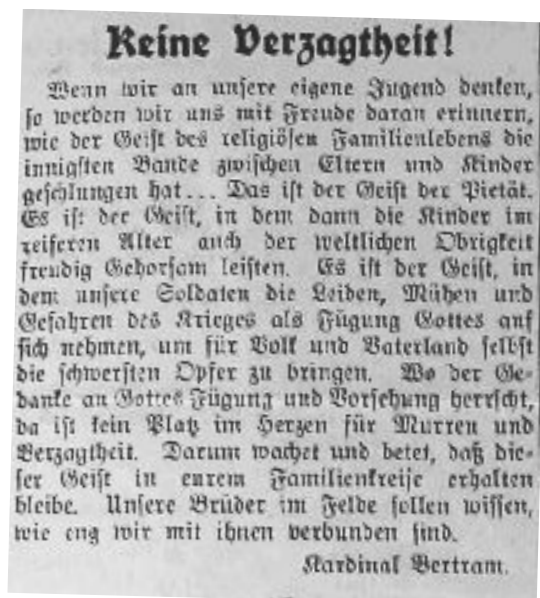

mimořádná osobnost na litoměřickém biskupském stolci by si zasloužila samostatnou zmínku.

Vysvětlením „účasti“ kardinála Bertrama v mediálním tažení nacistů může být to, že se stal r. 1920, po smrti ICDr. Felixe kardinála von Hartmanna z Kolína n. R. 11. 11. 1919, nejstarším biskupem, předsedajícím německé biskupské konferenci. Jako takový měl pro německou propagandu velký význam a jeho zřejmě vynucený příspěvek byl s největší pravděpodobností otištěn i v církevních tiskovinách dalších německých měst. Dlužno dodat, že tehdy již staříčkový, dvaosmdesátiletý arcibiskup nepokryl své jméno hanbou – viz fotokopie článku a překlad:

Žádnou malomyslnost!

Když myslíme na své vlastní mládí, vzpomínáme s radostí na to, jak duch náboženského života v rodinách prostupoval ty nejniternější vztahy mezi rodiči a dětmi ... To je duch úcty, respektu. To je ten duch, v němž pak děti ve zralejším věku radostně poslouchají také pozemskou vrchnost. To je ten duch, v němž naši vojáci na sebe berou nemoci, námahu a nebezpečení války jako Boží dopuštění (zde asi také ve smyslu: Boží řízení osudu – pozn. Pe. K.), aby přinesli za národ a otčinu sami tu nejtěžší oběť. Kde vládne idea vůle Boží prozřetelnosti,

tam v srdci není žádné místo pro reptání a malomyslnost. Proto bděme a prosme, aby tento duch zůstal v našich rodinách uchován. Naši bratři v poli by měli vědět, jak úzce jsme s nimi spojeni.

Kardinál Bertram

Je velmi pravděpodobné, že až do nedávna existovala řada dalších, ovšem menších a také krátkodobějších pokusů o vydávání křesťanského periodika v Liberci.

Až nyní se tedy blýská na časy.

Obrázek žije už třetím rokem, pomalu roste a košatí tématy i jejich fundovaností. Že informuje především o místní církvi se rozumí samo sebou, ale je nám třeba i pohledu „za humna“ našeho libereckého dvorku.

Bylo by vhodné všem, kteří o tuto rozmanitost témat pečují a nelitují námahy a osobního přičinění, poděkovat. Jsou mezi námi věci, o nichž je velmi užitečné něco vědět a soudíme, že pro mnohé čtenáře to může být i objevné, např. služba v církvi, rozvrstvení denominací v ČR a další. Pak jsou tu témata takzvaně „kontroverzní“ – (ne)zásadovost našich pánů poslanců, interrupce, euthanasie, „jinakost“ pohlaví a další. Těší nás, že se o těchto věcech v Obrázku nemlčí a byť se mohou názory různit, a to i mezi námi věřícími, pokládáme za důležité neschovávat hlavu do písku.

Nevíme, je-li to obecně známo, ale tím, kdo nese při tvorbě Obrázku největší „námahu dne i horka“ je bratr Felix. Napadá nás analogie (RSN) stará téměř sto let. Zejména jemu bychom rádi (také sami za sebe) poděkovali, i když nás někdy „drtí“ (dlužno podotknout, že trpělivě!) vytrvalým pobízením k činnosti ...

Pavel a Petr Kozojedovi

PASTORACE

SLUŽBY A ÚŘADY V CÍRKVI (7 – DODATEK)

Předchozí články *Služby a úřady v církvi* popisovaly fakta. O *faktech* lze dokázat, jsou-li pravdivá nebo nepravdivá, důkaz však často neznáme. Tento článek vyjadřuje pouze *názor*. Je možno mít různé názory, klást tyto názory vedle sebe, porovnávat, diskutovat; někdy lze dojít k poznání faktů. Tento článek takovou diskusi může vzbudit.

Jak oslovovat církevní představené? Jak oslovit kněze, biskupa? Který z možných způsobů je vhodný, který je vhodný méně? Oslovování duchovních je obecně poznamenáno dvěma skutečnostmi:

1. oslovuje se spíše podle (nepodstatných) čestných titulů než podle (podstatných) svátostných znamení a svěcené moci řízení,

2. při oslovování se všelijak (nesystematicky) mísí tituly různého druhu.

Tradiční označení **římského biskupa** je „Svatý otec“. Slovo „svatý“ v tomto sousloví neoznačuje osobní svatost člověka (i když ji nevylučuje), nýbrž spíše význam úřadu. Liturgické texty sousloví „Svatý otec“ vůbec neužívají; ve všech modlitbách čteme pouze „papež“. Výraz „pappa“ znamená (původně) „tatínek“. Plný titul papeže je „biskup římský, náměstek Ježíše Krista, nástupce knížete apoštolů, nejvyšší velekněz

- Vyznávajících mezi mladšími 50 let byla však jen polovina z počtu vyznávajících starších 50 let.

- A osob bez vyznání mezi lidmi ve věku 0 – 49 bylo více než třikrát tolik, než mezi staršími 50 let.

Počet osob v kategorii 0 – 49 let, které se hlásily k Církvi římskokatolické, je ani ne poloviční ve srovnání s věkovou skupinou 50 let a více, obdobně jako v celé diecézi.

V okrese Liberec lze očekávat (pokud bereme v úvahu jen demografická data – vývoj může nabrat úplně jiný trend např. v důsledku nějakého společenského otřesu) ještě o něco rychlejší pokles procenta katolíků z úhrnu obyvatelstva, než v celé diecézi: ve smyslu zjišťování ve sčítání lidu z dnešních 12 ze sta na jen asi pět ze sta; v diecézi pět až šest ze sta – viz minulý Obrázek. A podíl katolíků z úhrnu vyznávajících se patrně se zvyšovat nebude. Absolutní i relativní úbytek počtu osob, které se hlásí k Církvi československé husitské i k Církvi československé evangelické bude zřejmě vyrovnán především absolutním i poměrným přírůstkem členů Jednoty bratrské. Jednota bratrská bude v budoucnu z tohoto hlediska v okrese Liberec asi druhá nejvýznamnější (všimněme si: Jednota je zřizovatelem jedné z libereckých základních škol!). Relativní přírůstek mohou očekávat také Církev bratrská a Náboženská společnost Svědkové Jehovovy. Podobný vývoj není vyloučen také u Pravoslavné církve.

A jaké změny lze očekávat v okresech Pelhřimov a Uherské Hradiště, tj.

v prostředí z hlediska náboženských poměrů tak odlišné od okresu Liberec? I v těchto dvou okresech je nutno počítat s určitým snížením procenta katolíků. Je to dáno rozdíly v náboženském vyznání mezi generacemi narozených v období před rokem 1950 a po roce 1950. V českém okrese Pelhřimov lze např. čekat pokles podílu katolíků z dnešních asi 40 ze sta na o něco více než 30 ze sta během příštích deseti až patnácti let. V moravském okrese Uherské Hradiště by se však i v budoucnu mělo hlásit k Církvi římskokatolické o dosti více než polovina obyvatelstva (dnes je to okolo 60 ze sta). Více než devadesátiprocentní zastoupení katolíků mezi všemi vyznávajícími by se mělo v obou těchto „nejzbožnějších“ okresech jistě udržet.

K našim úvahám o možných změnách v postavení Církve římskokatolické jak v litoměřické diecézi, tak i v okrese Liberec, tj. o důsledcích dlouhodobého úbytku počtu vyznávajících (vč. katolíků), závažným nedostatkem údajů o náboženském vyznání ze sčítání lidu je velmi vysoký podíl osob v kategorii „nezjištěno“. V průměru téměř každý desátý v Českých zemích na příslušnou otázku ve sčítacím archu neodpověděl. A mezi jednotlivými okresy mohou být z tohoto hlediska značné rozdíly. Např. v okrese Pelhřimov šlo o 14 % obyvatelstva, zatímco v okrese Liberec je tento podíl devět procent a v okrese Uherské Hradiště osm procent. Dosti velké mohou být i rozdíly v hodnotách tohoto poměrného údaje mezi sledovanými věkovými kategoriemi 50 let a více, 0 – 49 let, 0 – 14 let, jak o tom svědčí naše tabulky pro okresy Liberec, Pelhřimov a Uherské Hradiště.

Josef Ježek

Foto

- Pokud bychom brali v úvahu jen demografický pohled na situaci v okrese Uherské Hradiště, nemuseli by se tam katolíci bát, že jich za 15 let bude na průvodu Božího Těla méně než letos. Snímek ukazuje jen část průvodu, který šel v letošním roce městem poprvé po 50 letech.
br. Klaret OFM

těšit se z něho a děkovat za něj. Eucharistie je „díkůvzdání“.

Připojujeme se k výzvě a pozvání sester klarisek. Přihlašme se k síti adorátorů „Kolem Eucharistie“. Přihlášky jsou na faře v Ruprechticích.

P. Antonín

Kláster

sester klarisek Věčného klanění

Klosterstr. 9

D 92625 Bautzen, SRN

klarissen@gmx.de

www.netzwerk-eucharistie.de.vu

Pro nás klarisky sestry věčného klanění v Bautzenu, jediném místě v naší diecézi (Dresden-Meissen), ve kterém existuje klanění se Eucharistií po celý den, bylo vyhlášení eucharistického roku 2004/5 velkou radostí. Klanění se Bohu bude v nebi naší nejpřednější činností a už zde na zemi je pro nás něčím nepostradatelným, neboť zde je náš Bůh přítomný v Eucharistii.

Zveme vás, abyste i vy odhalili tento poklad tiché adorace před svatostánkem. Někdy čas, strávený s Ježíšem v Nejsvětější Svátosti, není čas ztracený, právě naopak, posiluje náš vztah k Bohu, je to svědectví naší víry a je schopen ovlivnit rozhodnutí v církvi a ve světě.

Naše osobní klanění nadto může a má být na sebe napojeno podle Kristova příslibu, že kde jsou dva nebo tři spojeni v Jeho jménu, On sám je uprostřed nich. A tak vzniká v naší zemi i mimo ni modlitební společenství, síť modliteb.

Této síti modliteb „Kolem Eucharistie“ se mohou účastnit věřící všech věkových skupiny, kteří jsou ochotni strávit nějaký čas v tiché adoraci před Nejsvětější Svátostí, tedy v kostele, podle toho, jak je to komu možné. Modlitební síť se už rozprostírá od Zhořelce až po Cáchy, od Rostoku až po Mnichov a ještě dál, až do Polska, Rakouska a dokonce až do Brazílie.

Radostné pozdravy

Sr. M. Assunta

BUDE ZA 15 LET V OKRESE LIBEREC I V LITOMĚŘICKÉ DIECÉZI KATOLÍKEM JEN KAŽDÝ DVACÁTÝ?

DNES JE TO KAŽDÝ OSMÝ.

Stejně absolutní i poměrné údaje o obyvatelstvu podle náboženského vyznání a věku, tj. podle tří věkových skupin, které jsou z našeho hlediska nejvýznamnější, 50 let a více, 0 – 49 let, 0 – 14 let, jaké byly uveřejněny v červnovém, sedmém čísle Obrázku, předkládáme nyní také pro okres Liberec, navíc ve srovnání s okresem Pelhřimov a okresem Uherské Hradiště. To jsou okresy, kde bylo podle výsledků sčítání 2001 zaznamenáno nejvyšší procentní zastoupení katolíků. V případě okresu Pelhřimov, v České církevní provincii, více než 42 %. V případě okresu Uherské Hradiště, v Moravskoslezské církevní provincii, více než 61 %. Oba tyto okresy měly také v příslušné církevní provincii podle výsledků sčítání nejvyšší podíl katolíků ze všech vyznávajících: V okrese Pelhřimov to bylo 916 z 1 000, v okrese Uherské Hradiště dokonce 951 z 1 000.

Oproti tomu situaci Církve římskokatolické v okrese Liberec z těchto hledisek je možné označit jako značně extrémní! Je zde jedno z nejnižších zastoupení katolíků, a to 120 z 1 000 obyvatel. Méně bylo podle sčítání v roce 2001 jen v okresech Most – 95 z 1 000, Rakovník – 104 z 1 000, Jablonec nad Nisou – 114 z 1 000, Česká Lípa 115 z 1 000, Ústí nad Labem – 117 z 1 000 a Děčín – 118 z 1 000. Z výjimkou okresu Rakovník tedy v dalších pěti okresech litoměřické diecéze. A podíl katolíků z úhrnu vyznávajících v okrese Liberec, ten zde činí 685 z 1 000, je nižší jen v okrese Jablonec nad Nisou, a to 667 z 1 000 vyznávajících.

Hlavní poznatky z našeho hodnocení absolutních údajů o obyvatelstvu podle náboženského vyznání a věku jsou shodné s charakteristikou poměrů v celé litoměřické diecézi:

Velký rozdíl v religiozitě je mezi starší a mladší generací:

- Všechny obyvatel ve věku 0 – 49 let je více než dvakrát tolik, než všech obyvatel ve věku 50 let a více.

katolické církve, patriarcha Západu, primas Itálie, arcibiskup a metropolita římské provincie, suverén státu Vatikánské město, služebník služebníků Božích“. Význam těchto titulů si čtenář může vyhledat v předchozích dílech seriálu. Označení římského biskupa „pan papež“ nám dnes zní poněkud divně (ačkoliv analogické „pan biskup“ je obvyklé); toto oslovení najdeme např. v textech z doby sv. Františka. U papeže jde vždy ovšem o moc řízení, u biskupa, zde, rovněž.

Kardinálům přísluší oslovení Eminence, **biskupům** Excelence. Tyto tituly jsou vhodné pro slavnostní příležitosti, podobně jako např. oslovení rektora university „Magnificence“ a děkana fakulty „Spectabilis“; v běžném hovoru lze snad užít prostší „pane (nebo: otče) kardinále (či: biskupe)“. U kardinála jde ovšem jen o čestný titul, byť spojený s příslušnými úkoly.

Věřící nejčastěji oslovuje kněze. Zde existuje několik možností. První možností je **oslovení podle úřadu** (moc řízení), který kněz vykonává: faráře oslovíme „pane faráři“, farního vikáře patrně „pane kaplane“. Tím dochází k nesprávnostem: farní vikář, jak jsme uvedli dříve, není totéž co kaplan. Oslovení „pane faráři“ bývá často určeno knězi, který farářem není; buďto je farním vikářem, nebo – dnes snad ještě častěji – administrátorem farnosti. Situace je dosti nepřehledná (vždyť farářem bývá třeba i jáhen), proto je možné raději užít **univerzální oslovení kněze** (stupeň svěcení). Takovým oslovením je např. stručné „otče“. Z minulosti je známé oslovení „důstojný pane“, které si mnozí kněží velmi *neoblíbili*. Přesto je nyní (v některých tiskovinách) opět znovu často užíváno, zejména ve formě zkratk R. D. (Reverendissimus Dominus, nejdůstojnější pán) pro označení diecézního kněze a R. P. (Reverendissimus Pater, nejdůstojnější otec) pro označení kněze řeholního. (Existence těchto zkratk byla v Katolickém týdeníku nedávno vysvětlována potřebou odlišit kněze v diecézních databázích při počítačovém (!) zpracování; takové vysvětlení je chatrné, protože každý tabulkový kalkulátor

poskytuje pro třídění dat nástroje vhodnější, než je zapisování členité zkratky do buňky se jménem člověka.)

Písmo (Mt 23, 8 – 12) říká: *Vy však si nedávejte říkat „mistr“, jenom jeden je váš Mistr, vy všichni jste bratři. A nikomu na zemi nedávejte jméno „otec“, jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebi. Ani si nedávejte říkat „učitel“, jenom jeden je váš Učitel – Kristus. Kdo je mezi vámi největší, ať je vašim služebníkem. Kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se poníží, bude povýšen.*

Aniž bychom se chtěli dopustit povrchního výkladu veršů vytržených ze souvislosti, neukazuje tento citát, že oslovení kněze „pane“ či „otče“ jsou nevhodná? Existuje nějaká jiná možnost? Ano. Je ukázána ve slovech *vy všichni jste bratři*. V některých společenstvích, která se rovněž hlásí ke Kristu, se proto užívá oslovení „bratře faráři“ (opět: moc řízení); snad odpovídá více Ježíšovým slovům. Je jasné, že „bratrské oslovení“ nevytvoří automaticky „bratrské vztahy“; současný papež poznamenává k „myšlence bratrství“: „Nezapomínejme, že první bratři byli Kain a Abel.“

A na závěr: Jak oslovovat **jáhna**, zejména stálého? Zde tradiční oslovení není. Věřící zpravidla volí oslovení občanské, nezřídka užitím akademického titulu jáhna. Takové oslovení ovšem není v souladu s oslovením uvedenými výše; jako by ukazovalo, že věřící přijímají onoho člověka více jako lékaře či inženýra, než jako služebníka církve.

Čtenář si jistě povšiml, že v tomto článku je shrnuto několik faktů, mnoho názorů a žádné řešení. Ačkoliv je řešený problém z hlediska hledání pravdy o světě i z hlediska spásy duší velmi nepodstatný, přece zůstává jako otázka i pro čtenáře: Jak oslovovat kněze? A jak by měl kněz oslovovat své farníky, ostatní bratry a sestry, a ostatní lidi ve světě? Přemýšlet o odpovědi nad těmito by někdy nepřiliš závažnými otázkami je však přece jen lepší, než bezmyšlenkovitá, mechanická a často mylná zvykovost. A nakonec pro zasmání: srov. oslovení ve zpovědnici v Libereckém úsměvu letošního č. 4, 20. 3. 2005.

Jan Voženílek

EUCHARISTIE (3)

EUCHARISTIE A SLAVENÍ MŠE SVATÉ

Mše svatá bez účasti lidu, mše sv. rodinná či domácí, v malém společenství, slavnostní mše svatá. Večere Páně, která v dnešní podobě slavení eucharistie klade větší důraz na symboliku společného stolování, se může s přesvědčivými výsledky stát i svou vnější podobou událostí velikých rozměrů. Stačí připomenou papežovy bohoslužby po celém světě. Ty měly, se smyslem Jana Pavla II. pro atmosféru slavení, i podobu přátelského stolování pro statisíce lidí. Kdo čte v synoptických evangeliích vyprávění o ustanovení eucharistie, zůstane zasažen prostotou a zároveň vážností, s jakou Pán Ježíš večer při Poslední večeři ustanovuje tuto velkou svátost.

Episoda pomazání v Betánii je v jistém smyslu předehrou. Jedna žena, kterou Jan označuje jako Marii, Lazarovu sestru, vylévá na Ježíšovu hlavu nádobku s drahocenným olejem a vyvolá u učedníků – a zvláště u Jidáše – protest, jako by takové gesto vzhledem k potřebám chudých bylo nějakým nesnesitelným plýtváním.

Avšak Ježíš to hodnotí docela jinak. Aniž by cokoliv odnímal z povinnosti pomoci potřebným, jimž se učedníci budou muset vždycky věnovat – „chudé máte mezi sebou vždycky“ (Mt 26, 11) – vyprávění v synoptických evangeliích pokračuje pověřením, které dal Pán učedníkům, aby pečlivě připravili „velkou místnost“, potřebnou k tomu, aby mohli jíst Velikonoční večeři, a vyprávěním o ustanovení eucharistie.

„Lámání Chleba“, tato událost Zeleného čtvrtku, nese už od Ježíšova živého gesta, viditelné rysy liturgického cítění, formovaného podle starozákonní tradice, a připraveného znovu se zformovat do křesťanského slavení v souladu s novým obsahem Velikonočních svátků.

Papež Jan Pavel II. říká: „Eucharistická hostina je opravdu posvátnou hostinou, při níž prostota znamená skrývá hlubiny Boží svatosti.“ Chléb, který je lámán na našich obětních stolech, a který je nám předkládán jako poutníkům na cestách světa, je také chléb andělů, k němuž nelze přistoupit

jinak, než s pokorou setníka z evangelií: „Pane, nezasloužím si, abys vešel do mého domu“ (Mt 8, 8a).

P. Cherubin M. Kuczwicz OFM

ZKRÁCENÁ VERZE KATECHISMU

Zkrácené vydání katechismu – „Kompendia katechismu katolické církve“ – prezentoval 28. června v rámci liturgické slavnosti papež Benedikt XVI., který vedl, ještě jako prefekt Komise pro učení víry, přípravu textu. Cílem je nasycit „hlad po pravdě“.

Na 205 stranách obsahuje Kompendium 598 otázek a odpovědí, 15 obrázků, dodatek se základními modlitbami a rejstřík. Dělí se na čtyři části – výklad Kréda, liturgie, etiky a modlitebního života (léx *crédendí*, *celebrandí*, *vívendí*, *órandí*).

Originál se začal šířit příštího dne, překlady podléhají biskupským konferencím.

RC / Kathnet

Foto

- Benedikt XVI. předává ve Vatikánu Kompendium manželskému páru

PAPEŽ ANI CÍRKEV NIC NEVNUCUJÍ

Když něco zákonně smíme dělat, ještě to neznamená, že to i máme dělat; že je to mravně obdivuhodné. Kritici katolické sexuální morálky ji nechápou. Mohli by ji pochopit, kdyby nahlédli, že křesťanská pozice představuje nejradikálnější humanismus, ideál maximální lidské výtečnosti.

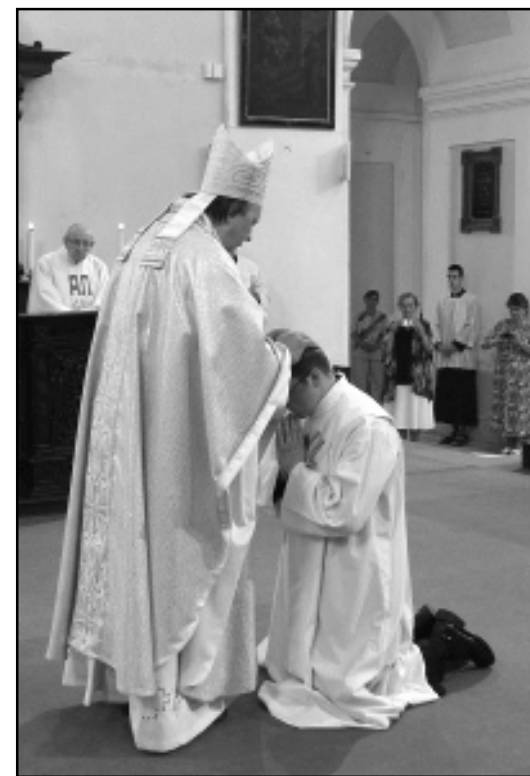
Papež ničemu nebrání

Papež ani církev nikomu nic nevnučují.

Diecézního domu kardinály Trochty na vskutku výborný guláš a ostatní pochutiny. Jelikož jeden z novopečených jáhnů pochází z Valašska, nechyběla ani kapka pravé moravské slivovice.

Na závěr nezbyvá, než se za nové služebníky modlit, aby je stále provázel na všech jejich cestách Duch svatý, aby v jeho moudrosti a síle dokázali hlásat Boží království, a tak aby plnili misijní poslání, které je jim svěřeno samotným Ježíšem Kristem. A to po celý rok jejich jáhenské praxe a poté jako kněží až do doby, než je Pán povolá k sobě.

A kde se můžeme s novojáhny potkat? Radim Vondráček bude působit v Chomutově, Radek Vašínek v Ústí na Labem – Střekov, Pavol Poláček v centru

Křižovatka v Příchovicích, Peter Kerak v Žatci a konečně Arthur Sciana v Přeperech u Mnichova Hradiště.

Letos byl pro litoměřickou diecézi také vysvěcen jeden novokněz. Stalo se tak o týden později, 25. 6. 2005, opět v katedrále Sv. Štěpána. I když byl svěcenec „pouze“ jeden, atmosféra

v katedrále byla neméně slavnostní a vanutí Ducha svatého stejně intenzivní jako před týdnem. Den na to, tedy v neděli 26. 6. 2005, měl novokněz Pavel Mach svou první mši svatou v Mladé Boleslavi. Primičním kazatelem byl do třetice všeho dobrého biskup Pavel Posád. I našemu novoknězi vyprošujeme mnoho milostí, moudrost a sílu v jeho dalším působení v Ústí nad Labem.

Letošní svěcení jsem si nenechal ujít už jen z toho důvodu, že to bylo asi naposledy v roli bohoslovce, jelikož dále Bůh budu příští rok před biskupem klečet já sám. Stane-li se tak, pak už teď se těším na spolupráci s tak vynikajícími spolubratry, jakými jsou právě tito čerstvě vysvěcení služebníci, kteří jsou zároveň mými dobrými přáteli, a nejen s nimi.

Pavel Andrš

Foto

- Ze svěcení pěti jáhnů

- Kněžské svěcení

P. Antonín Forbelský

KOLEM EUCHARISTIE

Patříme mezi bohaté národy a často si tu skutečnost neuvědomujeme. Stačí otočit kohoutkem, by dokonce jen pohnout pákou vodovodní baterie, a teče voda studená, teplá, vlažná, chleba se můžeme najíst do sytosti, máme každý střechu nad hlavou, zdravotní péči a mnoho jiných zabezpečení. Už se nám to vše jeví jako samozřejmé.

Jsme však i duchovními boháči. Nemusíme se potácet a hledat smysl života. Známe cestu. Naznačil nám ji Kristus. Ten nám slíbil doprovod, ba dokonce svou přítomnost. Patříme k němu, on nás vede, je s námi v tajemné Eucharistii, při svaté Oběti a pak ve svatostánku. Tady prodlužuje svou přítomnost. Je tím pokladem skrytým v poli, perlou, kterou obchodník našel. Prodal všechno a koupil tu perlu.

Nepohrdáme tím největším darem? Ano, ale ne všichni. Jsou mezi námi výjimky. Bylo jim dáno nahrazovat naši nepozornost, rozptýlenost a všetečnost, a zároveň být naléhavou a burcující připomínkou, že jen jedno je důležité: nalezený poklad střežit,

V naší litoměřické diecézi bylo během jejích dějin vždy obyvatelstvo české i německé. Proto se slavností pontifikální mše svatá byla sloužena mateřským jazykem církve – latinsky – a česky a německy. V minulém století nás postihly dvě světové války. Ty nejen samy působily zkázu. Daly také vznik mnohým bezprávím, působeným lidmi obou národností, které v našem kraji žily. A tato bezpráví působila mnohá utrpení. Mše svatá se proto nesla v touze po smíření a vzájemném odpuštění.

Hlavním celebrantem, podle otce biskupa Pavla největší události diecéze od pohřbu Štěpána kardinála Trochty 16. 4. 1974, byl metropolita České církevní provincie Miloslav kardinál Vlk, arcibiskup pražský, kázání měl náš biskup Pavel, pro německé krajany promluvil německy emeritní biskup Msgre. Josef Koukl, pozdrav Svatého otce přednesl italsky apoštolský nuncius Msgre. Diego Causero. Další pozdravy zazněly z úst světicího drážďanského a košického biskupa Msgre. Georga Weinholda a Msgre. Stanislava Stolárika. Za ústavní činitele promluvil poslanec KDU-ČSL Josef Janeček z Mladé Boleslavi.

Apoštolské požehnání Benedikta XVI., spojené s plnomocnými odpustky udělil Msgre. Dominik Duka, současný apoštolský administrátor diecéze.

Atmosféra slavnosti se nedá vyjádřit, působení Ducha svatého jsme cítili všichni mocně. I universalitu světové katolické církve a vděčnost za dar víry.

Celý den byl radostnou církevní slavností všech účastníků. Organizace byla skvělá, i počasí nám přálo. Zatímco v Liberci dopoledne silně pršelo, v Litoměřicích bylo ideální počasí – milá pozornost od Pána. Byl to krásný den, Bohu díky!

P. Tomáš Genrt OFM, okrskový vikář

JÁHENSKE A KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ V LITOMĚŘICKÉ KATEDRÁLE

Je to pro diecézi a nejen pro ni vždy radostná událost, když se jí dostane toho požehnání, že biskup může vysvětit na jáhny a na kněze nové

služebníky slova a oltáře. Není to věc samozřejmá, že se najdou i dnes lidé, kteří mají tu odvahu odpovědět na Boží volání, vstoupit do semináře a své povolání ke kněžství správně rozlišit a uvést do života. V sobotu 18. 6. 2005 jsme mohli být svědky jáhenského svěcení těch bohoslovců, kteří letos dokončili svou formaci v semináři a svá studia na teologických fakultách. Bylo jich pět. A to je důvod k velké radosti, kterou neskrýval v onen den snad nikdo. Může se zdát, že je to málo, ale přesto **je to nejvíce ze všech českých diecézí**. A po mém soudu nejen nejvíce. Tito svěcenci jsou i výbornými lidmi. Měl jsem tu možnost zejména dva z nich, Radka Vašinka a Radima Vondráčka poznat v semináři, kde jsme se po čtyři léta společně připravovali ke kněžství a tvořili vskutku nefalšované a hluboké bratrské společenství, které dá-li Bůh jednou přeroste ve společenství kněžské.

Otec biskup vyzdvihl ve své homilii služební charakter jáhenské služby, kterou budou svěcenci zastávat po celý nadcházející rok, též se zmínil o tom, že oněch pět novojáhnů jsou jeho prvotiny, neboť jako biskup **světil vůbec poprvé**. Neskrýval radost z toho, že se tak děje právě v roce eucharistie a 350. let výročí založení naší, jak on sám říká, milované diecéze. Po té už následoval samotný obřad svěcení, litanie, slib poslušnosti a závazek celibátu. Slavná mše svatá, která trvala téměř dvě hodiny, skončila a všichni přítomní byli pozváni do

Jen nabízejí a oslovují. Chce-li někdo něco nějak s někým dělat, papež a církev nemají žádnou možnost jim v tom zabránit. Ale mohou říci: Jste teď spokojeni se svým životem? Pokud ne, chcete usilovat o své plné lidství? Pak naslouchejte, co vám k tomu máme říci:

Člověk je dobro, nikdy nepoužívejte člověka jen jako prostředku k vlastnímu požitku, chovejte se k němu jako k cíli, hodnotě o sobě. Z toho plynou dvě zásady: zaprvé, sex je mravně dokonalý jen v manželství, tj. v kontextu maximální ochoty přijmout na sebe stálý, celoživotní závazek starostlivosti o milovanou osobu. Sex mimo manželství vždy s sebou nese riziko, že druhou osobu nenahlížím jako cíl o sobě, nýbrž jen jako prostředek ke svému potěšení. Maximální humanismus vyžaduje maximální lásku k milované osobě, tedy ochotu přispívat k jejímu dobru po celý život. Ona, ta osoba, je cílem o sobě, nikoli sex s ní. Ten je jen prostředkem.

A zadruhé, je-li člověk hodnotou o sobě, pak použití umělé antikoncepce je mravně neobdivuhodné, neboť implikuje, že člověk – nový člověk – je malér, jemuž je nejlepší se vyhnout. Sugeruje, že člověk je negativum; to však není humánní pozice.

Církev nemoci nešíří

Církev nemůže slevit z ideálu. Je realistická, ví, že mnozí lidé v dějinách, snad většina, nebudou podle ideálu žít. Ale jen kvůli tomu není ochotna říci, že ideál není ideálem. Přitom fakt, že lidé nejsou dokonalí, není pro církev nijak nový. Vlastně kvůli tomu církev existuje: aby nám

s naší nedokonalostí a hříšností pomáhala.

Člověk se nenakazí pohlavní chorobou kvůli tomu, že katolickou sexuální morálku dodržuje. Nakazí se kvůli tomu, že ji v nějakém ohledu nedodržuje. Kondom snižuje integritu a důstojnost sexuálního aktu (použití kondomu při sexu je jako pití whisky či ušlechtilého vína z plastového kelímku), navíc však může vyvolat falešný pocit bezpečí. Snižuje sice riziko přenosu nemocí, neodstraňuje je však totálně. Podpoření kondomu jako ochrany před nákazou by vedlo ke zvýšení rizikového jednání, a tedy i k novým nákazám. Za ty by pak byla odpovědná i církev. Obvinít církev ze šíření pohlavních nemocí – kvůli jejímu odmítání kondomů – může jen nadutý nabob negativismu. Za šíření AIDS v subsaharské Africe nemůže církev, nýbrž nedodržování její sexuální morálky a místní pověry (např. že sex s pannou má léčivé účinky). Pokud bych věděl, že mám sexuálně přenosnou nemoc, moje ohleduplnost vůči lidem si ode mě nežadá, abych při sexu s nimi používal kondom, nýbrž si ode mě žádá, abych od sexu s nimi abstinovat. Když oslepnu, moje ohleduplnost vůči lidem si ode mě žádá nikoli, abych řídil auto jen s rozsvícenými světly a jel na bezolovnatý benzin, nýbrž abych od řízení auta nadobro abstinovat. Prostředí zamořené sexuálně přenosnými nemocemi si nevyžaduje patetický kondom, nýbrž abstinenci od rizikového sexuálního jednání.

Roman Joch /

Mladá fronta Dnes/20. 6. 2005

RODINA A ŠKOLA

O CHARITATIVNÍ PRÁCI V LIBERCI (19)

ANONYMNÍ ALKOHOLICI

TAKÉ V NAŠEM KRAJI ...

Skupina AA Liberec
Setkání: Husitská
fara Nám. Českých
bratří 2

460 01 Liberec 1
Út 17.00

Kontakt: Jarmila
Tel.: 483 384 029

Málokdo z nás může říci, že v jeho okolí, možná i blízko v rodině, nepotkal člověka, který bojuje s alkoholem. K alkoholu člověka přivádí jednak tíživá životní situace, různé trápení, někdy nuda, člověka ale k alkoholu přivádí také jeho sklon k závislosti. Člověk může mít problémy s alkoholem, ačkoli nikdo kolem něj nevidí důvod, jeho život, rodina i zdraví jsou v pořádku a přece ...

Závislým na alkoholu se může stát kdokoli z nás, já i vy. Dosud neumíme

účinně předvídat, kdo je alkoholem ohrožen. Ale všichni máme možnost tomuto svému možnému mocnému nepříteli, zvanému alkohol, vyhlásit válku. Někomu pomůže léčebna, někdo se potýká s problémy celý život sám. My šťastní, kteří jsme potkali společenství Anonymních alkoholiků jsme jeho pomocí svůj život změnili od základu a zůstali střízliví. Ano, jsou to Anonymní alkoholici, o kterých se bez přehánění dá říci, že nám zachránili život. (Skupina AA není ovšem zástupnou se zdravotnickými zařízeními a jejich léčebnými metodami. Není ani jejich náhražkou. Je jejich účinným doplňkem a na jejich léčebné metody příp. navazuje. A i zdravotnická zařízení mají své doléčovací kluby: v Praze např. známý KLUS. Skupina AA, na rozdíl od zdravotnických zařízení a jejich klubů, pracuje bez spoluúčasti a supervize zdravotníků, a bez pevně stanoveného programu. Absolvování léčby není u skupiny AA nezbytnou podmínkou. Stává se však, že ve skupině AA získá alkoholik správný náhled, je připraven k léčbě a k tomu, aby tato léčba byla úspěšná. Jeho léčebná zkušenost je pak jedním z opěrných bodů skupiny Anonymních alkoholiků.)

Zmiňme trochu historie. V roce 1935 si dva lidé uvědomili, že alkoholismus ničí jejich životy a nejen jejich. Alkohol může mít i smrtelné následky. Oba chtěli přestat pít, ale potřebovali pomoc. Jejich rodiny a přátelé, jakož i lékaři jim pomoci neuměli. Jako by neexistovalo dost velké osobní neštěstí, varování nebo účinné léčení, aby přestali pít. Nenašli ani dost silnou vůli. Vše se donekonečna rozplývalo v nespočetných a falešných slibech, které si dávali nad každou „první“ skleničkou.

Oba byli považováni za těžké alkoholiky. Ocitli se v beznaději – než se poznali. Potkali se zcela náhodně a o své zkušenosti s alkoholem se podělili. Zjistili, že rozumějí svým problémům lépe, než jejich rodiny a přátelé či lékaři. Toto vzájemné porozumění jim posléze dalo sílu, kterou nutně potřebovali, aby si tu „první“ skleničku, která byla vždy prvním krokem na cestě do neštěstí, nedali. Jejich nově nabyté sebevědomí jim dávalo naději do života a

budoucnosti.

Dnes má organizace Anonymní alkoholici po celém světě přibližně 2 000 000 členů, kteří kdysi také pocítovali beznadě. Na svých pravidelných schůzkách se stále dělíme o své zkušenosti, nabízíme si pomoc a naději. Náš dnešní život se nedá srovnat s minulostí.

Každý z nás si jednou položil otázku : Jak dál? Odpověď hledáme společně. Naše schůzky se konají za laskavé pomoci bratří a sester z řad Církve Československé husitské, kteří nám na prostorách fary na nám. Českých bratří v Liberci poskytli pro tyto naše schůzky tolik důležité prostory, za což jim i touto cestou velice děkujeme. Schůzky Anonymních alkoholiků jsou vždy v úterý v 17 h. Případné informace můžete získat i na uvedeném telefonním čísle.

Za Anonymní alkoholiky, libereckou skupinu „Suchou nohou“

Jarmila

ČÍM KŘESŤANSKÉ STRANY V EVROPĚ ZTRÁCEJÍ VOLIČE?

REZIGNACE NA OCHRANU KŘESŤANSKÝCH PRINCIPŮ PŘINÁŠÍ ZTRÁTU

„Rozkročme se“, „otevřeme se hlasu lidu“, „přiložme ucho na tep doby“ ... Kdo by neznal časté volání mnoha evropských křesťanských demokratů po tom, aby se jejich strany zmodernizovaly? Jinými slovy, aby se zbavily staromódního a nepřitažlivého křesťanského „balastu“.

Toto volání je většinou vedeno upřímnou snahou o zatraktivnění křesťansko-demokratické politiky. Počty praktikujících křesťanů rychle klesají. Naopak povážlivě narůstá množství nábožensky zcela chladných lidí. Snaha o „zlidštění“

vavříny hrdinských činil mu neprávem přičetli literáti a historikové jako Alois Jirásek, svobodný zednář, člen zednářské lóže Jan Amos Komenský v Hradci Králové. Přeslavná bitva na Vítkově byla podle tehdejších měřítek pouhou šarvátkou a Žižka se jí nezúčastnil, protože byl na poradě. Je zajímavé, že současní kronikáři nenalezli u Žižkových soudobých kronikářů

z okolních zemí o něm zmínky. Svých vítězství dosáhl jen v Čechách a proti Čechům. Stal se prvním významným bořitelem díla Otce Vlasti Karla IV. a byli to hlavně komunisté, kteří vytvořili u Žižky mýtus neporazitelnosti a dali postavit bronzovou sochu jeho falšovatele Aloise Jiráska v Litomyšli.

MUDr. Jaroslav Lhotka / Řád 2/2005

ZPRÁVY Z DIECÉZÍ

LITOMĚŘICKÁ DIECÉZE ŽIJE!

ZPRÁVA O NEJVĚŠÍ UDÁLOSTI V DIECÉZE ZA POSLEDNÍCH 30 LET

Slavnostní bohoslužby u příležitosti 350. výročí založení litoměřického biskupství v sobotu 2. července v Litoměřicích se mezi tisícem přítomných zúčastnila i skupina farníků z Liberce. V paměti dosud mají text zakládací buly, kterou četl náš pastýř Msgre. Pavel Posád:

„Alexandr, biskup, služebník služebníků Božích, na věčnou památku.

Prvotní církev založil náš Spasitel, Ježíš Kristus, na pevné skále. Kázání apoštolů ji povzneslo, krev mučedníků ji rozmnožila a

posvětila. S pomocí Páně tak brzy počala po celém světě slít a růst ... Proto, vedena božskou prozřetelností, zřizovala farnosti, vymezovala diecéze, jmenovala jim biskupy a nad nimi ustanovila metropolity.

Proto i my, dbalí toho, co vyžaduje nynější doba a situace jednotlivých míst, pokládáme za vhodné, ba dokonce za povinné, zakládat nové biskupské stolce a nové místní církve kolem nich. Zvláště pak, když o to žádají i králové, vyznávající katolickou víru. Tato nově zakládaná biskupství a místní církve mají napomoci k větší zbožnosti, k rozkvětu bohocoty a k prohloubení péče o spásu duší ... Pražská diecéze, rozkládající se v Českém království, je věru velká co do délky, šířky i rozlohy ... Není v silách pražského arcibiskupa, aby se s náležitou péčí mohl věnovat správě své diecéze. Jen ztěží ji může plně visitovat, jen ztěží může pohlédnout do tváře všem svým diecézánům, jak náleží.

Velmi o to žádá nejen současný pražský arcibiskup, náš ctihodný bratr Arnošt Vojtěch, kardinál Harrach, ale též náš přemilý syn v Kristu, Ferdinand III., který byl zvolen císařem a českým králem. Oba nám v této záležitosti vznesli své prosby ...

Ke chvále a slávě všemohoucího Boha, ke cti blahoslavené Marie, vždy Panny, ke cti svatého prvomučedníka Štěpána a celého sboru nebešťanů, jakož i pro spásu lidských duší pak mocí této listiny povyšujeme a ustanovujeme řečené město Litoměřice městem biskupským a zmíněný kostel, zasvěcený sv. prvomučedníku Štěpánovi, kostelem katedrálním.

Alexandr VII., dne 3. července 1655“

zvukové palety nástroje. O tomto podniku se dochovala stručná informace v pamětní knize a podrobná zpráva v dobovém libereckém tisku z pera muže nad jiné povolaného, nám již známého městského varhaníka R. L. Proksche.

Proti předchozí akci z roku 1845 byla oprava a přestavba nástroje svěřena nikoliv jedné, nýbrž hned několika specializovaným firmám: nové vzdušnice vyrobila firma A. Schuster ze Žitavy, nové rejstříky firma Chwatal & Syn z Merseburgu a firma J. Wiedel z Billingu. Generálním dodavatelem se stala liberecká firma Gebruder Salomon. Její výběr se nám dnes může jevit jako záležitost spíše „politická“, neboť varhanářský podnik Gebruder Salomon se v regionu nijak výrazně neprosadil a poměrně brzy zanikl.

Z časových důvodů bude hlavní část (11b) příspěvku, pojednávajícího o generální opravě varhan uvedena v příštím Obrázku.

Pavel Kozojed

K TELEVIZNÍ SOUTĚŽI „NEJVĚTŠÍ ČECH“

Nedávno proběhla problematická televizní soutěž „největší Čech“. Paradoxem je, že zde v několika případech účinkující v roli advokátů kandidátů sdělovali, že skoro nic o historii vážící se k jejich favoritům nevědí. Doporučovali ale toho „svého“ a sdělovali proč. Jana Žižku propagoval (s typickým prušáckým taktem a šarmem, i britkým slovem) umělec-všeznalec Jan Kraus. Poněkud jiný pohled podal autor níže uvedeného článku.

redakce

Pravda o Janu Žižkovi

Jan Žižka byl sice šlechtic. Ale. Jak je zachováno v zápisech smolných knih, odbojník z Trocnova se podílel na loupežích všeho druhu, obyčejně ke škodě Rožmberků. Když se stal českým králem Václav IV., poskytl lapkovi amnestii, aby tak mohl spočinout na výsluní panovníkovy přízně. Král Václav totiž neměl s pány Rožmberky zrovna dobré vztahy. V prostředí královského dvora,

nakloněného k Husovým reformním myšlenkám, došlo k Žižkově změně v myšlení, aby se nakonec z něho stal ozbrojený vůdce božích bojovníků. Jeho bořitelské vášni pak za husitských výprav padly za oběť kláštery, centra vzdělanosti ve středověku. Žižka byl přesvědčen, že koná bohubilé dílo, přestože on i jeho táborité překračovali míru ukrutenství v té době obvyklou. Zbrojný lid zfanatizovaných sedláků se choval brutálněji než tehdejší rytířské vojsko, držící se rytířského kodexu cti.

Hejtman-husitských vojsk Žižka vítal příchodí slovy: „Vítejž tě ten, s nimž tak nespravedlivě bylo postoupeno!“, čímž rozuměl Satana. Tato zpráva se nalézala například v románu „Consuelo“ od George Sandové, která nemůže být podezírána z tendence očernění husitů, naopak. Ona husitské hnutí považuje za hnutí osvoboditelské. Žižka, prováděje reformu politickou a náboženskou po smrti Husově, měl i myšlenku zrehabilitovat Satana. Představoval si ho jako nevinnou oběť despotismu, učinil z něj spolutrpitele všech utlačovaných a šel ještě dále – postavil Satana nad biblického Boha. Starý náboženský pozdrav „Bůh s vámi!“ zaměnil za výše uvedený (z časopisu svobodných zednářů „La chaine d'Union“, listopad 1885).

Při pražské defenestraci 30. července 1419 se „z královského čeledína“ stal „vůdce lidu“. Nechal si namluvit, že je vůlí samého Boha, aby on sám s pomocí „božích bojovníků“ vykořenil z Církve všechno, co odporuje zásadám Písma, tedy i co, uráží svou krásou. Této jeho vášni padly pak za oběť i oltáře v katedrále Sv. Víta, ze 64 nezůstal ani jediný, obrazy a učené knihy v klášterech. Klášterů vypálil osm. Čeládka „božích bojovníků“ husitských vojsk byla všeho druhu, od loupežníků – jim šlo v prvé řadě o loupež, nikoliv o Boží pravdu, až po fanatické Adamity, které Žižka nejprve vypudil a potom pochytil a zaživa nechal upálit. Podobá se to komunistům a jejich vůdci Gottwaldovi na začátku 50. let.

Mýtus o jeho neporazitelnosti vznikl až teprve po půl století od jeho smrti. Mnohé

křesťanské politiky se proto může zdát jako racionální a oprávněná. Přesto by však toto přizpůsobování nemělo být prováděno na úkor základních principů, na nichž křesťanské strany stojí. Příkladem může být vývoj v Evropě. Cesta větší „otevřenosti“ a přístupnosti pro ateistické voliče se ukázala být osudná:

Švýcarsko

Tak například švýcarská Křesťanskodemokratická strana lidová (CVP ; dříve Křesťansko-konzervativní strana). Zhruba před deseti lety nastolila program razantní změny politických priorit za účelem zalíbit se nábožensky vlažným voličům. Rezignovala proto na svá tradiční témata: boj proti umělým potratům, boj proti imigraci či proti omezování švýcarské neutrality.

Co bylo důsledkem? K překvapení stranického vedení nedošlo k žádnému nárůstu hlasů. Středoví a levicoví voliči sice nad názorovou změnou křesťanských demokratů uznale pokývali hlavou, ale nadále volili „své“. Tedy liberály a sociální demokraty. Nezůstalo však jen u toho. Postup křesťanské demokracie zklamal její členskou základnu. To sice křesťanskodemokratičtí lídři předem tušili, ale na tradiční loajalitu svých voličů a na to, že nebudou mít koho jiného volit, spoléhali. Přepočítali se. Tradiční programové priority se sice najednou jako by válely po ulici, ale rychle se našel někdo, kdo je zdvihl. Dosud velmi malá strana, navíc složená hlavně z liberálních evangelíků – Švýcarská lidová strana (SVP). A výsledek? Během několika let se z liberálního benjamínka politické scény stal konzervativní obr, který dnes získává při volbách namísto dřívějších deseti procent rovnou třetinu hlasů.

Napadá vás, odkud tato procenta mají? Přirozeně, že od křesťanských demokratů, kteří během téže doby přišli o více než polovinu svých voličů. Dříve silná křesťanská demokracie je tak dnes ve Švýcarsku jednou z nejmenších parlamentních stran. Experiment se nezdařil.

Belgie

Zcela stejnou zkušenost udělali i belgičtí

křesťanští demokraté. Ti šli ve snaze vetřít se do přízně nábožensky chladných voličů ještě dále – přejmenovali se dokonce na Humanisticko-demokratické centrum, aby náhodou někoho neurazili křesťanstvím v původním názvu. Důsledek v chování voličů křesťanským demokratům opět neprospěl. Strana stabilně získává ve volbách méně, než dříve.

Slovensko

Ostatně i slovenská KDH získala v devadesátých letech určitou negativní zkušenost se snahou „rozkročit se“, a raději se opět vrátila k tradiční křesťanské konzervativní politice.

Je potřeba se napřed spálit? A pak Španělsko

Přesto se ale zdá, jako by si mnozí lídři křesťanských stran nebyli těchto jasných varovných příkladů vědomi. Vidina získání vysokých počtů hlasů je příliš lákavá ... Dokonce i světová Křesťansko-demokratická internacionála (CDI) se pod vedením bývalého španělského premiéra José Maria Aznara přejmenovala na Centristicko-demokratickou internacionálu. Opět ve snaze být přitažlivější. Kdopak by se s takovým přístupem divil pozdějšímu Aznarovu volebnímu debaklu ve Španělsku?

Doufejme, že podobnou zkušenost jako jejich neúspěšní kolegové nebudou chtít učinit křesťanští demokraté v ostatních evropských zemích. Nebo u nás doma.

*PhDr. Vojtěch Belling /
RC Monitor 11/2005*

MINIÚVAHY

Návštěva nemocného může mít různé důvody: jedni přicházejí, aby splnili povinnost, jiní, aby si tě zavázali, někteří aby ti způsobili radost. Já jsem viděl nejraději ty, kteří přicházeli kvůli „sobě“: že mě prostě potřebovali, že jsem jim chyběl.

Stihne-li něco zlého naše protivníky, vzpomene si obvykle na „boží mlýny“ – potká-li něco zlého nás, hledáme rádi zdůvodnění v Jobově knize.

Řekne-li někdo „máš pravdu“, neřekl tím říci nic o pravdě, nýbrž mohl mluvit jen o shodnosti s vlastním názorem.

Zdá se, že „čtvrtina“ hříchů vzniká tím, že děláš to, co nemáš. A „tři čtvrtiny“ tím, že neděláš, co máš.

Kazatel: Promluvit k lidem je snadnější, než promluvit k člověku.

Nepřetěžuj svou paměť: Vypusť z ní, cos komu udělal dobrého, i co ti kdo udělal zlého.

Jestli je pro ješitného něco těžšího než odpouštět, pak je to – prosit o odpuštění.

Než se ti podaří ovládnout svůj hněv, ovládni aspoň ruce a ústa.

Kdo se povyšuje, prozrazuje, že je moc nízko.
David Zelenka

DĚTI A MLÁDEŽ

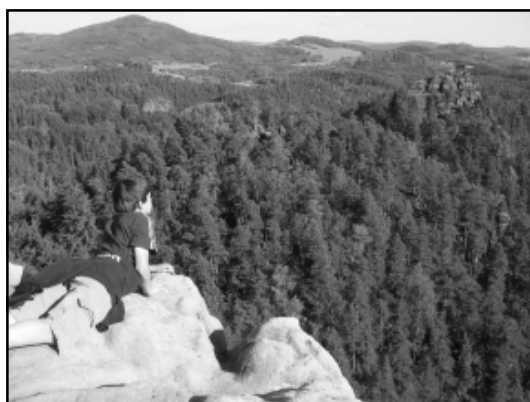
DĚTI PÍŠÍ PÁNU BOHU

Milý Bože,
já jsem adop-
tovaný. Je to
stejně jako
kdybych byl
opravdivý?
Inda

milý Bože,
když je někdo
taková blůščka
jako já, tak
nebude mít žádnou
kamarádku!
Svoje
marinka

Karmelitánské nakladatelství /
Vybral Antonín

KATOLICKÉ SKAUTSKÉ ODDÍLY ICHTHYS

Foto

-Třidenní červenová výprava bambusů
do Českého Švýcarska
-- Vražda Sumce
-- Mariina skála
Šídlo

ZPRÁVA O SOUTĚŽI
MOJE MĚSTO LIBEREC
(letošní Obrázek č. 6, 15. 5. 2005)
Téma:
Liberecké čtvrtě a přilehlé obce

kulturnosti těch, kdo se o ni zasloužili ...
Ať svědčí o civilizovaném světě kolem nás,
ale i o tom, že byť se většina národa hlásí
bez vyznání, přece nejsou nikomu tyto
kulturní památky a křesťanské hodnoty
lhostejné. Opětovně díky všem, kdo se o to
jakkoli zasloužili. Ať to v budoucnu slouží
k větší Boží cti a slávě v tomto regionu. Dej
to Bůh. Amen.“

Záznam v kronice
P. František Opletal, arciděkan

CÍRKEV VYBUDOVALA ZÁPAD

Nakladatelství Regnery vydalo knihu
Thomase E. Woodse „Jak katolická církev
budovala Západní civilizaci“. Po
tématických kapitolách probírá oblasti, kde
Církev hrála zásadní roli.

Woods upozorňuje, že stále přezívá
negativní pohled na středověk, i když dnes
většina historiků ho odmítá označovat za
„temný“. Úpadkem bylo šesté a sedmé
století kvůli barbarským invazím odjinud
a stálým válkám. Zkáza by však nastala,
kdyby se Církev proti tomu nesnažila udržet
řád.

Západní civilizace za mnoho vděčí
středověkým mnichům, kteří opisovali
antické texty a uchovali je pro budoucnost.
Kláštery byly podstatné i pro rozvoj
zemědělství.

Ve středověku se zrodil universitní
systém. Papežství přitom hrálo ústřední
roli. Církvi vděčí za své počátky i věda;
mnoho kleriků spojilo povolání
k duchovnímu životu se zájmem o vědu;
např. sv. Albert Veliký a lincolnský biskup
Robert Grosseteste, kancléř oxfordské
university, který jako první sepsal postup
pro provádění vědeckého experimentu.
Propojení Církve s vědou pokračovalo i
v dalších staletích; v 17. a 18. století
k němu přispěli zvláště jezuité jako
matematici a astronomové.

Církev se nesmírně zasloužila i o umění
a architekturu, odporovala herezi
obrazoborectví.

V oblasti práva položili katoličtí
teologové základ právním principům pro
přírodní národy v Novém světě. Dominikán
Francisco de Vitoria pomohl položit základy

mezinárodnímu právu: obhajoval druhovou
rovnost lidí (jako jedinci nejsme a
nemůžeme být rovni – každý z nás je jiný,
je originál; pozn. red.) a právo na svobodu,
na život, kulturu a vlastnictví. Další
dominikán Bartolomeo de las Casas účinně
hájl domorodé národy. Španělští teologové
přispěli k propracování pojmu přirozeného
práva a spravedlivé války. Kanonické právo
bylo prvním systematickým zákoníkem ve
středověké Evropě a stalo se základem pro
vznik světských právních systémů. Církev
zastavila řeckou a římskou infanticidu
(vraždění nemluvňat) i další barbarské
praktiky.

Charitou Církev od prvních staletí
ulehčovala trápení způsobené hladem a
nemocemi. Ona začala budovat hospice, ona
se ujímala otroků, ona pečovala o vdovy a
sirotky. I rozšíření nemocnic první
podporovala Církev – už od 4. století.
Středověké kláštery poskytovaly lékařskou
péči.

Woods uzavírá:

**„Katolická církev nejen přispěla
k Západní civilizaci -
ONA JI VYBUDOVALA.**

**Když se některé moderní státy
oddělují od svého křesťanského základu,
vydávají se na cestu zničení sama sebe.“**

RC / Zenit, 8. 6. 2005

VARHANY – KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE (11A)

Při přestavbě kostela Sv. Antonína na
počátku devadesátých let 19. století byly
kromě jiných úprav strženy obě boční
empory (kruchty). Jako oficiální důvod
pamětní kniha arciděkanství v Liberci
uvádí údajné nepřístojnosti liberecké
mládeže, která je „přednostně obsazovala“
(s omladinou, jak vidno, byly potíže vždy ...).
Podobně rozsáhlé stavební práce varhany
vždy neblaze poznamenají, byť byly v tomto
případě velmi pečlivě zakryty plachtou. Tak
došlo k další generální opravě a rozsáhlé
přestavbě Richteroých varhan z roku 1731
v Reissově skříni z roku 1845, která se
uskutečnila v letech 1882 – 1884. Dalším
a zároveň hlavním důvodem rekonstrukce
byla snaha o modernizaci a rozšíření

leží. O obci Javorník je první písemná zpráva známá z roku 1547 a to pod původním českým názvem Gavorník, tedy javorový les. Teprve později dostala tato horská obec i německý název Jaberlich a žilo v ní do konce druhé světové války převážně německé obyvatelstvo. Na opačné, jižní straně Ještědského hřbetu, leží v českém Podještědí stejnojmenná obec Javorník s původními českými obyvateli.

Javorník (německy rovněž Jaberlich) je ale i název dominantní hory (684 m n.m.), která se vypíná nad německou obcí. Od Javornické kaple vede na vrchol této hory značená cesta. Tři čtvrtiny století, až do požáru v roce 1974, stála na vrcholu nesmírně populární restaurace (od roku 1924 u ní stávala i rozhledna!) zvaná Obří sud.

Návštěva Javornické kaple, která byla opravována např. v roce 1906 a nejnověji v roce 1997, stojí za návštěvu i pro krásné horské prostředí, ve kterém se nachází.

RNDr. Miloslav Nevrlý

Kaple na Javorníku

S p. Drägerem jsme se ještě za jeho života domluvili se starostou a místostarostou obce, že dají do pořádku kaple při cestě na Javorník. Horní kapli, ke cti Nejsvětější Trojice jsem pak posvětil 12. 10. 1997. Bylo to v neděli ve 2 h odpoledne. Před tím stále pršelo, ale pak přestalo (na přímluvu sv. Josefa), byl ovšem hrozný vítr. Ale přesto přišlo asi kolem 50 lidí. Posvětil jsem nejdříve vodu, pak kapli, malý oltářík a mariánský obraz. Předtím jsem však všem vroucně poděkoval, protože se opravdu v té věci zasloužili. Slíbil jsem jim také, že se už něco děje s jejich kostelem, takže do roka či do dvou bude alespoň vnitřek hotov. Mladí z Liberce zpívali a hráli na kytary, takže (i při té sibiřii) to bylo asi hezké.

Potom jsme sjeli do Dlouhého Mostu na bohoslužbu, kterou jsem sloužil za ně všechny, hlavně za ty, kdo se o to nejvíce zasloužili. Bylo tam kupodivu také asi 50 lidí, což nebývá ani o pouti. (Jeden starý pán přišel na bohoslužbu po 50 letech.) A promluvil jsem jim trochu do duše ohledně

milosti křtu, o milosti pomáhající, o potřebnosti ranní a večerní modlitby (a o obětování všeho Bohu, aby vše mělo před ním co největší cenu). Mladí rovněž hráli, i varhaník, takže bohoslužba byla opravdu důstojná. Myslím, že z toho všeho mohli mít všichni radost.

*Záznam v kronice
P. František Opletal, arciděkan*

Památka i pro příští generace

V projevu nebylo zapomenuto připomenutí zásluhy zesnulého dlouholetého libereckého varhaníka Milana Drägera, který v minulých letech pečoval o kostel v Dlouhém Mostě a současně se věnoval vyhledávání historických záznamů o zdejší farnosti a jejich překladům. Významně tím přispěl k letošním oslavám 450. výročí vzniku obce i k objasnění historie mnohých památek v místě a okolí.

Liberecký den 14. 10. 1997

Svěcení kaple v Javorníku 5. 8. 2001

Opět v neděli a ve 2 h odpoledne byla tentokrát posvěcena kaplička v Javorníku (ta spodní, přímo ve vsi). Počasí bylo tentokrát hezké (ačkoli po chvíli také pršelo), bylo tam asi přes 30 lidí (většinou z Dlouhého Mostu a z Javorníku) a přijali to hezky.

Promluvil jsem jim nejdřív do duše, pochválil je samozřejmě (zaslouží si to, poněvadž tentokrát bez jakéhokoliv domlouvání s tím přišli sami a až už to bylo hotové). A pak jsem jim tedy kapličku i oltářík posvětil. Zdá se, že tato bude víc chráněna, poněvadž je uprostřed obce, zatímco ta první, nahoře, už prý je poškozena od nějakých individuí.

A tato, ač menší, byla dražší. Celkově stála 90 000. Pan starosta, Roland Míza, schopný člověk, sehnal peníze od Phare (asi 36 000) a potom z programu obnovy venkova (17 000) přes mikroregion „Císařský kámen“ a zbytek zaplatila obec Dlouhý Most. Celkově tedy vyšla kaplička mnohem dražší, nežli ta horní.

„Vážení přítomní,“ řekl jsem na konec, „kž tato obnovená kaplička svědčí o

Průběh:

Březen – vyhlášení soutěže, rozeslání témat do škol,
do konce května odevzdání prací,
červen – opravy a vyhodnocení,
rozeslání výsledků do škol,
diplomy všem účastníkům,
pozdávky nejlepším 45 soutěžícím na exkurzi do skanzenu v Přerově nad Labem

Hodnocení:

Soutěžní otázky byly poměrně náročné, většina prací byla letos velmi kvalitní.

Soutěže se zúčastnilo 123 žáků ze 14 škol.

Odměny:

Všichni účastníci obdrželi diplom.

35 nejlepších se zúčastnilo exkurze do skanzenu v Přerově nad Labem a v Dolánkách – odjezd v 8 h z Liberce, návrat v 16 h.

Výsledky:

Kategorie 6. – 7. třída:
1. Mikeš Michal bodů 513
ZŠ Dobiášova
Kopřivová Barbora 513
ZŠ Ještědská
2. Žídková Klára 506
ZŠ 5. května
Patzaková Radka 506
dtto
3. Mikulecký Jiří 505
Podještědské gymnázium
Celkem kategorie mladší – 65 prací.
Kategorie 8. – 9. třída:
1. Štoková Kateřina 508
ZŠ Vrchlického
2. Patřmanová Klára 503
ZŠ 5. května
3. Schnirchová Zuzana 498
ZŠ Vrchlického
Celkem kategorie starší – 58 prací.
V Liberci dne 22. 6. 2005

Rita Patková

HISTORIE

VZTAH CÍRKVE A STÁTU

FRANCOUZSKÁ REVOLUCE A NAPOLEON

V minulém čísle našeho časopisu jsme opustili francouzské revolucionáře právě ve chvíli, kdy popravili svého vlastního předáka, bláznivého teroristu Robespiera. Vlady se ujalo pětičlenné, myšlenkově stejně vybavené direktorium, které nakrátko poněkud ulevilo církvi. Bylo povoleno opět otevřít kostely a sloužit mohli i tzv. „nepřísežní“ kněží, kteří se podrobili republice a jejím zákonům, mezi které už nepatřila civilní konstituce kléru. Úleva však netrvala dlouho, za tři roky, v r. 1797 začalo nové bezdůvodné pronásledování a stovky kněží byly opět deportovány. Vláda si vymyslela všemožně podporovat sektu theofilantropů, ale po počátečních úspěších zájem o sektu zase pohasl. Ztroskotaly pokusy prosadit republikánský kalendář. Útoky na křesťanskou víru a morálku také nepadly na úrodnou půdu. Rok poté (1798) byly zase zahájeny katolické bohoslužby,

tentokrát ve 40 000 farnostech. Situace církve ale zůstávala velmi nejistou až do listopadu 1799, kdy i direktorium padlo a vlády se ujal mladý samozvaný, moci chtivý generál Napoleon Bonaparte jako první konzul republiky, brzký bořitel celé Evropy.

Jak to u tyranů bývá, fanatizují národ svými vojenskými úspěchy. Ve Francouzské revoluci, a po ní už běžně, se válka stala záležitostí všech, válkou masovou. Panství revoluční Francie od začátku revoluce neustále rostlo. Francie obsadila levý břeh Rýna, patřící dosud Německu, a mnoho dalších zemí: Belgii, Savojsko, Nizzu ... Je to až dodnes totéž: Nové hranice byly „přirozenými“ hranicemi. Země nebyly obsazovány, ale „osvobozovány“ a nebyly přeměňovány v tyranie, ale proměňovány „na francouzský způsob“. Revolucionáři odtud neloupili a nekradli všechny nalezené umělecké poklady, ale „zachraňovali“ je převezněním do Paříže. Francouzští utlačovatelé ale ve skutečnosti všude

rabovali a dopouštěli se děsivého násilí na civilním obyvatelstvu.

R. 1798 byl okupován Řím, byla tam vyhlášena republika, a dvaosmdesátiletý papež Pius VI. odvečen jako trestanec do Valence, kde zemřel. Jeho předchůdce, Klement XIV., se „proslavil“ nejen zrušením jezuitského řádu (srov. Obrázek č. 4, roč. 3, 20. 3. 2005s. 15nn.), ale i jinými kompromisy s osvětstvím. Pius VI. měl naopak odvahu postavit se osvětenským násilností. Když Josef II. začal rušit kláštery (srov. násl. č. Obrázku, 17. 4. 2005, s. 18), přijel osobně do Vídně, aby císaře napomenul, že neoprávněně zasahuje do záležitostí církve. Stejně odvážně vystupoval i proti Velké francouzské (osvětenské) revoluci (VFOR).

Protože Řím byl obsazen, muselo se konkláve sejít v Benátkách. Nový papež, Pius VII. (viz foto ve zmíněném č. 4), začínal za velmi těžké situace. Neměl nic, nejen peníze a hlavní město, ale ani spojení s církví. Ale, jak to bývá, Bůh pomůže jinak. Papeži dal velice schopného sekretáře, Ercole Consalviho.

Vraťme se k Napoleonovi. Ten, ač byl plně oddán ideám revoluce, náhodně pochopil nutnost vymanit francouzskou církev z chaosu. Chtěl totiž její pomocí podpořit své násilné panství, a proto projevil přání uzavřít se Svatým stolcem konkordát. Konkordát byl uzavřen v červenci 1801 za zcela mimořádných podmínek: Francie byla rozdělena na 60 biskupství, z toho 10 arcibiskupství, všichni dosavadní biskupové museli odstoupit, jednotliví z nich však mohli být znovu jmenováni. Církev se zřekla nároků (pokolikáté už?) na svůj zkonfiskovaný majetek a stát se zavázal vyplácet kněžím plat. Tak se církev, alespoň hmotně, pěkně dostala do Napoleonova područí.

Napoleon však svévolně doplnil ke konkordátu řadu tzv. organických článků (srov. výše uvozovky u „přirozených“ hranic), které ovšem papež nemohl schválit, protože odporovaly kanonickému právu a protože byly galikánské (r. 1682 vyhlásil neschopný Ludvík XIV. „Čtyři články galikánských svobod,“ kde **popřel svobodu** papeže oznamovat pravdy víry, cokoli

nařizovat francouzské církvi, vydávat výnosy bez schválení krále a mít přednost před králem při nominaci biskupů).

Známa je příhoda, kdy výše zmíněný papežův sekretář Consalvi oznamuje Napoleonovi, že papež takto upravený konkordát nemůže podepsat. Napoleon, jak byl zvyklý, začal na Consalviho řvát a urážet jej, a vyhrožoval, že církev zničí. Consalvi s ledovým klidem: „Obávám se, sire, že se vám to za vašeho života nepodaří. Nepodařilo se to ani nám kněžím za devatenáct století.“

Papež se však r. 1804 přece jen vypravil do Paříže a vložil na hlavu Napoleonovu císařskou korunu. Ten, když papeže už nepotřeboval, jednal bezohledně. Napřed papeže donutil, aby propustil Consalviho, a v únoru 1808 znovu obsadil Řím. V květnu 1809 jej připojil, i s církevním státem, k francouzskému císařství. Pius VII. Napoleona exkomunikoval. (Zde srov. papeže Řehoře VII. a císaře Jindřicha v Obrázku č. 11, roč. 2, 28. 9. 2004, s. 13n. – pořad totéž.). Ten dal papeže zatknout a internovat na zámku Fontainebleau, kardinálové byli odvezeni do Paříže. Těsně

po návratu z Ruska, kde to jak víme, nedopadlo pro Napoleona „moc dobře“, předložil císaři papeži nové požadavky. Zlomený a nemocný stařec, zbaven všech poradců a styku se světem, dal skutečně souhlas s takovým konkordátem, který se rovnal konci církevního státu. Když se však potom směl sejít s kardinály, na jejich radu souhlas, jakožto nesvobodný, odvolal a vyzval císaře k novému jednání. To se však již neuskutečnilo, protože Napoleonova moc padla – v dubnu 1814 byl donucen abdikovat. Pius VII. se v květnu téhož roku triumfálně, za jásotu lidu, vrátil do Říma. Po definitivním vítězství nad Napoleonem uzavřeli panovníci Ruska, Rakouska a Pruska „Svatou alianci.“ Zavázali se, že jako bratři a příslušníci jednoho křesťanského národa budou „podporovat náboženství, mír a spravedlnost, a svatá přikázání křesťanství učiní základními pilíři své vlády.“ Nebudme překvapeni, že k naplnění těchto krásných idejí nedošlo. Je to ale zatím, s výjimkou některých presidentů Spojených států severoamerických, naposledy, kdy panovníci, sami se nazývající „z milosti Boží“, takto správně veřejně uznali Boží autoritu nad sebou a otevřeně se přihlásili ke křesťanství a zavázali se je podporovat.

Francouzskou revolucí a výboji Napoleona bylo nejvíce postiženo Německo. A to nejenom po stránce hospodářské, ale především na životě církve. Ztráta levého břehu Rýna znamenala konec duchovní správy ze stran kolínského, trevírského a mohučského biskupství. Církevní poměry byly přizpůsobeny špatným poměrům francouzským. Německá šlechta byla odškodněna za ztracené statky církevním majetkem a majetkem měst. V r. 1803 proběhla v Německu sekularizace, kdy všechna duchovní knížectví a panství byla rozdělena mezi světská knížata, a co je horší, byl rozdělen i majetek více než 200 klášterů. Mnohé státy dostaly více, než na levém břehu Rýna ztratily: Prusko pětkrát, Bavorsko sedmkrát více. Je pravdou, že světské postavení duchovních není dobré. Ale pokud jde o majetek, i když značné bohatství církve může být pokušením, nespravedlností se spravedlností nemůže

dosáhnout. Zaniklo také mnoho charitativních ústavů, velké množství škol, z toho osmnáct vysokých! U katolíků to znamenalo velký pokles ve vzdělanosti a církevní správa byla velice narušena - r. 1814 bylo obsazeno jen pět biskupství a r. 1817 již jen tři.

Dědictví, které církvi přinesla francouzská revoluce, bylo žalostné. Papežství ztratilo, naštěstí jen nakrátko, veškerou církevní moc, církev byla v některých zemích připravena o veškerý majetek, zasahování států těžce doléhalo na církevní správu. Řády a kláštery byly rušeny, teologická věda nepodala jediný solidní výkon. Náboženský život lidí velice poklesl v důsledku válek, působením osvětenských nesmyslů, rozbitím původních diecézních struktur, státními zásahy do manželského práva a šířením interkonfesijních nálad.

Církev ale velice brzo začala zase restaurovat svůj náboženský život a zanedlouho po pádu Napoleona odrážela nápor modernismu a začíná se soustřeďovat kolem papežského stolce, jehož držitelé nabývají v církvi mimořádného postavení. Nakonec se toto soustředění ukázalo jako zbraň, která nejen pomohla církvi odrazit další útoky, ale i vytvořit si takovou duchovní a mravní pozici, o které se jí před sto lety ani nezdálo.

Na závěr dodejme, že samostatnou a – jak se to zdá dnes – i přechodnou kapitolou je zrod nacionalismu, který rozdmýchali zase revolucionáři ve Francii, a na který pak Napoleon při svých taženích narážel.

David Jech

Foto

- Ercole kardinál Consalvi (1757-1824)

LIBERECKÉ KAPLIČKY (4)

Javornická kaple

Až vysoko na horském hřebeni Ještědského hřebetu stojí od roku 1842 kaple zasvěcená Nejsvětější Trojici. Protože se u ní stýkají i značené turistické stezky, bývala hojně uváděná i na mapách a na rozcestnících.

Jméno dostala po obci, na jejímž území

JOSEF RATZINGER — BENEDIKT XVI.

„PŘINÁŠET VŠEM DAR VÍRY“

Mladého profesora Ratzingera jsme vídali na fotografiích z Druhého vatikánského koncilu, kde působil jako poradce kolínského kardinála Fringse. Osobně jsme se s ním – můj manžel a já setkali v roce 1968 na univerzitě v Tübingen, kde učil dogmatiku. Tehdy byl ještě svými otevřenými stanovisky u studentů populární a přednášel před naplněnou posluchárnou.

Ale začínala jiná doba. Už tehdy v červenci pobíhali po německých univerzitách mladíci a dívky v maoistických uniformách a mávali rudými knížkami. Terorizovali vybrané profesory a nutili je, aby místo normální výuky odpovídali na „aktuální dotazy“, podobně jako u nás v roce 1948.

Dalo se předpokládat, že brzy dojde i na autora „liberálního“ Úvodu do křesťanství. „Rudé bandy“ začaly rušit i jeho přednášky řevem a radikálními hesly. Ratzinger tübingenskou univerzitu opustil a odešel učit do klidnějšího Řezna. U intelektuální levice je od té doby neoblíben a později i obviňován z fundamentalismu.

Je pravda, že tyto zkušenosti ovlivnily jeho vývoj směrem ke konzervatismu, jako tomu bylo i u Henriho de Lubac a u Hanse Urse von Balthasar. Také jeho postoj ke komunismu byl – na rozdíl od mnoha jiných teologů – jednoznačný. Když v roce 1984 připravoval dokument o marxistických kořenech teologie osvobození, nazval komunistický tábor „ostudou naší doby“.

Jeho konzervatismus je uchovávací, ale ne ztrnulý. Ratzingerovým vzorem je údajně svatý Karel Boromejský, který po tridentském koncilu obnovoval Církev v oblasti Milána: nevracel se přitom do historie, ale budoval moderní formy Církve.

WORTGOTTESDIENST / BOHOSLUŽBA SLOVA

Erste Lesung – Antwortpsalm – Zweite Lesung – Halleluja /

/ První čtení – Responsorální žalm – Druhé čtení – Aleluja

Wort des lebendigen Gottes. Dank sei Gott.

Evangelium

Der Herr sei mit euch. Und mit deinem Geiste.

Aus dem heiligen Evangelium nach ... Ehre sei dir, o Herr.

Evangelium unseres Herrn Jesus Christus. Lob sei dir, Christus.

H,omilie

Das Große Glaubensbekenntnis / Vyznání víry

Wir glauben an den einen Gott, den Vater, den Allmächtigen, der alles geschaffen hat,

Himmel und Erde, die sichtbare und die unsichtbare Welt.

Und an den einen Herrn Jesus Christus, Gottes eingeborenen Sohn, aus dem Vater geboren vor aller Zeit: Gott von Gott, Licht von Licht, wahrer Gott vom wahren Vater; durch ihn ist alles geschaffen.

Für uns Menschen und zu unserem Heil, ist er vom Himmel gekommen, hat Fleisch angenommen durch den Heiligen Geist von der Jungfrau Maria und ist Mensch geworden.

Er wurde für uns gekreuzigt unter Pontius Pilatus, hat gelitten und ist begraben worden, ist am dritten Tage auferstanden nach der Schrift und aufgeföhren in den Himmel.

Er sitzt zur Rechten des Vaters und wird wiederkommen in Herrlichkeit, zu richten die Lebenden und die Toten; seiner Herrschaft wird kein Ende sein.

Wir glauben an den Heiligen Geist, der Herr ist und lebendig macht, der aus dem Vater und dem Sohn hervorgeht, der mit dem Vater und dem Sohn angebetet und verherrlicht wird, der gesprochen hat durch die Propheten; und die eine, heilige, katholische und apostolische Kirche.

Wir bekennen die eine Taufe zur Vergebung der Sünden. Wir erwarten die Auferstehung der Toten, und das Leben der kommenden Welt. Amen.

(Das Apostolische Glaubensbekenntnis / Vyznání víry

Ich glaube an Gott, den Vater, den Allmächtigen, den Schöpfer des Himmels und der Erde, und an Jesus Christus, seinen eingeborenen Sohn, unsern Herrn, empfangen durch

den Heiligen Geist, geboren von der Jungfrau Maria, gelitten

unter Pontius Pilatus, gekreuzigt, gestorben und begraben, hinabgestiegen in das Reich des Todes, am dritten Tage auferstanden von den Toten, aufgeföhren in den Himmel; er sitzt zur Rechten Gottes, des allmächtigen Vaters: von dort wird er kommen, zu richten die Lebenden und die Toten.

Ich glaube an den Heiligen Geist, die heilige katholische Kirche, Gemeinschaft der Heiligen, Vergebung der Sünden, Auferstehung der Toten und das ewige Leben. Amen.)

Fürbitten / Přimluvy

EUCCHARISTIEFEIER / BOHOSLUŽBA OBĚTI

Gepriesen bist du, Herr, ... es uns das Brot des Lebens werde.

Gepriesen bist du in Ewigkeit, Herr, unser Gott.

Gepriesen bist du, Herr, ... er uns der Kelch des Heiles werde.

Gepriesen bist du in Ewigkeit, Herr, unser Gott.

Betet, Brüder und Schwestern, daß mein und euer Opfer Gott, dem allmächtigen Vater, gefälle.

Der Herr nehme das Opfer an aus deinen Händen zum Lob und Ruhm seines Namens, zum Segen für uns und seine ganze heilige Kirche.

Gabenbereitung / Modlitba nad dary

Amen.

Das Eucharistische Hochgebet / Eucharistická modlitba

Der Herr sei mit euch. Und mit deinem Geiste.

Erhebet die Herzen. Wir haben sie beim Herrn.

Lasset uns danken dem Herrn, unserem Gott. Das ist würdig und recht. ...

Heilig, heilig, heilig

Gott, Herr aller Mächte und Gewalten. Erfüllt sind Himmel und Erde von deiner Herrlichkeit. Hosanna in der Höhe.

Hochgelobt sei, der da kommt im Namen des Herrn. Hosanna in der Höhe. ...

Geheimnis des Glaubens / Tajemství víry

Geheimnis des Glaubens. Deinen Tod, o Herr, verkünden wir, und deine Auferstehung preisen wir, bis du kommst in Herrlichkeit. ...

Durch ihn und mit ihm und in ihm ... jetzt und in Ewigkeit. Amen.

Dnešní situaci Církve vidí Benedikt XVI. podobně. Při udělení ceny svatého Benedikta v Subiaku v dubnu letošního roku řekl, že dnešní evropská kultura je protikladem nejen křesťanství, ale i obecnějších náboženských tradic lidstva: proto musí Církev reagovat se vši odvahou, nepřizpůsobovat se době, neklekat před světem, ale „přinášet všem dar víry, dar Kristova přátelství.“

Michaela Freiová / RC Monitor 08/2005

BENEDIKT XVI.

Ti, kteří po dlouhá léta viděli v Josefu Ratzingerovi ztělesnění všeho špatného v Církvi, se v několika hodinách po Habemus Papam projeví ve své porážce velkodušně. Vedeni Hansem Küngem navrhli dát Ratzingerovi novou šanci, řekněme sto dní, aby ukázal, že lituje svého zpátečnictví, a že se polepší. Zodpovědnosti jeho starého úřadu jako prefekta Kongregace pro nauku víry a zodpovědnosti jeho nového povolání jsou prý výrazně odlišné. Papež se musí snažit, aby byl otcem všech věřících. (Což je pro něho velká výzva; ještě větší výzva je to ovšem pro pochybné věřící.)

Změna kurzu?

S volbou papeže Benedikta XVI. spadla opona na dlouhé mýtické drama „Duch II. Vatikánského koncilu“, ve kterém revoluce založená koncilem byla bojácností Pavla VI. opožděna a dočasně vykojena zpátečnickým Janem Pavlem II. Církev se nevyhnutelně blížila k „příštímu papeži“ – šťastnému rozuzlení. Ten se měl chopit progresivního přizpůsobování se moudrosti dnešního světa. Opona spadla, ovšem většina publika již, tak jako tak, dávno opustila sál – až na pár nezmarů, kteří prohlašují, že dávají papeži sto dní na to, aby obnovil show. Někteří z nich asi přejdou do jiného divadla. Jsou horší věci, než nebýt katolíkem: uvidět že to, co člověk je, je to, že není katolík. Nedomnívám se, že papež Benedikt XVI. přistoupí k hromadným exkomunikacím, nepochybuji ale, že bude výzvou k tomu, aby se lidé znovu zamysleli nad tím, co pro ně znamená být ve společenství s Církví. Již dlouhá léta totiž dává najevo své přesvědčení o tom, že se odehrává boj o duši Západní civilizace a v posledku o duši celého světa.

Volba jména — volba důrazů

Volba jména je důležitá – nestal se Janem Pavlem III. To by mohlo svádět ke srovnávání s jeho nenapodobitelným předchůdcem, Janem Pavlem Velikým. Domnívám se, že si své jméno zvolil po prvním Benediktovi, otci západního mnišství. V době hlubokého temna rozdmýčovalo Benediktovo hnutí duchovní, kulturní a morální obrodu Evropy. Mnoho již bylo řečeno o rozdílech mezi vřelým Janem Pavlem II., který ohlašoval „rozkvět evangelizace“ a zarputilým Ratzingerem, který často mluvil o zmenšujícím se stádcu věrných – s odkazem na Ježíšova slova, že semeno v půdě musí nejdříve zemřít, než začne přinášet plody. V tomto srovnání můžeme nalézt jistou míru pravdy. Rozdíl mezi těmito papeži spočívá v odlišných charismatech a intelektuální formaci. Kardinál Avery Dulles charakterizoval svědectví Jana Pavla II. jako „prorocký humanismus“. Papež Benedikt XVI. bude pravděpodobně pokračovat v linii Josefa Ratzingera a zvýrazňovat neumdlévající „christocentrický humanismus“. Tím samozřejmě nechceme říci, že Jan Pavel Veliký nebyl dostatečně christocentrický. Navržený rozdíl mezi Janem Pavlem II. a Benediktem XVI. neznamená jejich nesoulad, ale chce se tím říci, že Ratzingerův zřetelný důraz byl na ukřižovaného Krista a nutnou zkušenost Církve s křížem v celé její historii. Jejich různé důrazy pramení dost možná z názoru, že Ratzinger je oddán více augustiniánské teologii, zatímco Jan Pavel II. byl více tomistou. Oba důrazy ústí do jedné neohrožené výzvy: „Nebojte se!“ Toto heslo Jana Pavla II. bylo energicky zopakované Benediktem XVI.

Ukřižovaný Kristus je vzkříšený a vítězný Kristus, který (v oblíbené Ratzingerovi pasáži) říká svým učedníkům: „Neboj se, malý stáde, Otci se zalíbilo dát vám království.“ Zdůrazněn je zvláště přívlastek malý.

Veřejné mínění a Benedikt XVI.

Na základě Ratzingerových spisů víme, že papež Benedikt XVI. je silně skeptický vůči sociologickým popisům a analýzám Církve. Sdělovací prostředky i někteří vědci se vyžívají

Kommunion / Přijímání

Dem Wort unseres Herrn ... wagen wir zu sprechen:

Vater unser im Himmel, Geheiligt werde dein Name. Dein Reich komme. Dein Wille geschehe, wie im Himmel so auf Erden. Unser tägliches Brot gib uns heute. Und vergib uns unsere Schuld, wie auch wir vergeben unseren Schuldigern. Und führe uns nicht in Versuchung, sondern erlöse uns von dem Bösen.

Erlöse uns, Herr, ... Jesus Christus erwarten.

Denn dein ist das Reich und die Kraft und die Herrlichkeit in Ewigkeit. Amen.

Friedensgebet / Pozdravení pokoje

Der Herr hat ... Einheit und Frieden. Amen.

Der Friede des Herrn sei allezeit mit euch. **Und mit deinem Geiste.**

Gebt einander ein Zeichen des Friedens und der Versöhnung. **Der Friede sei mit dir. Und mit deinem Geiste.**

Brechung des Brotes / Lámaní Chleba

Lamm Gottes, du nimmst hinweg die Sünde der Welt: **erbarme dich unser.**

Lamm Gottes, du nimmst hinweg die Sünde der Welt: **erbarme dich unser. (...)**

Lamm Gottes, du nimmst hinweg die Sünde der Welt: **gib uns deinen Frieden. ...**

Einladung zur Kommunion / Přijímání

Seht das Lamm Gottes, das hinwegnimmt die Sünde der Welt.

Herr, ich bin nicht würdig, daß du eingehst unter mein Dach, aber sprich nur ein Wort, so wird meine Seele gesund. (Selig die zum Hochzeitsmahl des Lammes geladen sind.)

Der Leib Christi. Amen. (Das Blut Christi. Amen.)

Schlussgebet / Modlitba po přijímání

Amen.

ENTLASSUNG / ZÁVĚREČNÉ OBŘADY

Der Herr sei mit euch. **Und mit deinem Geiste.**

Es segne euch der allmächtige Gott, der Vater, und der Sohn und der Heilige Geist. **Amen.**

Gehet hin in Frieden. **Dank sei Gott, dem Herrn.**

Připravili Karel Korous / Christiane Koch

DIE FEIER DER GEMEINDEMESSE / MEŠNÍ ŘÁD

OBRÁZEK LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

10. 7. 2005 / Číslo 8 / Ročník 3 – PŘÍLOHA

ERÖFFNUNG / VSTUPNÍ OBŘADY

Gesang zur Eröffnung / Vstupní zpěv

Begrüßung / Pozdrav

Im Namen des Vaters und des Sohnes und des Heiligen Geistes. **Amen.**

Die Gnade ... sei mit euch. **Und mit deinem Geiste.**

Schuldbekenntnis / Úkon kajcnosti

Bevor wir ..., daß wir gesündigt haben.

Ich bekenne Gott, dem Allmächtigen, und allen Brüdern und Schwestern, daß ich Gutes unterlassen und Böses getan habe – ich habe gesündigt in Gedanken, Worten und Werken, durch meine Schuld, durch meine Schuld, durch meine große Schuld.

Darum bitte ich die selige Jungfrau Maria, alle Engel und Heiligen und euch, Brüder und Schwestern, für mich zu beten bei Gott, unserem Herrn.

Der allmächtige Gott ... zum ewigen Leben. **Amen.**

Das Kyrie / Kyrie

Herr, erbarme dich. Herr, erbarme dich.

Christus, erbarme dich. Christus, erbarme dich.

Herr, erbarme dich. Herr, erbarme dich.

Gloria / Sláva na výsostech Bohu

Ehre sei Gott in der Höhe und Friede auf Erden den Menschen seiner Gnade.

Wir loben dich, wir preisen dich, wir beten dich an, wir rühmen dich und danken dir, denn groß ist deine Herrlichkeit: Herr und Gott, König des Himmels, Gott und Vater, Herrscher über das All, Herr, eingeborener Sohn, Jesus Christus.

Herr und Gott, Lamm Gottes, Sohn des Vaters, du nimmst hinweg die Sünde der Welt: erbarme dich unser; du nimmst hinweg die Sünde der Welt: nimm an unser Gebet; du sitzt zur Rechten des Vaters: erbarme dich unser.

Denn du allein bist der Heilige, du allein der Herr, du allein der Höchste: Jesus Christus, mit dem Heiligen Geist, zur Ehre Gottes des Vaters. Amen.

Tagesgebet / Vstupní modlitba

Amen.

LIBERECKÝ ÚSMĚV

Malá holčička zvedne telefon, a po chvílce poslušání povídá:

„A který šéf mého tatínka vy jste? Ten špekoun nebo ten idiot?“

„Tak, babičko, co vás bolí?“

„Pane doktore, bolí mě to za krkem,“

„A nemáte v noci moc pod hlavou?“

„Kdepak, pane doktore, jenom deset tisíc.“

Říká rozzlobený myslivec svému jezevčíkovi:

„Ještě naposledy ti to předvedu, ale pak už půjdeš do nory sám!“

*P. Antonín Sedlák s kol.
Foto*

*- Ke zdaru Nicejského koncilu rozhodujícím způsobem přispěl sv. Atanáš.
Narodil se v roce 295 nebo 297.*

*Během 47 let, kdy byl alexandrijským patriarchou, byl ariány
pětkrát poslán do vyhnanství a strávil tam 17 – 20 let kvůli sporům s nimi.
Zemřel 2. května 373.*

*Ilustrace
br. Michal OFM*

POZNÁMKY K ORDO MISSAE

Bežnou praxou na Slovensku je používanie Apoštolského vyznania viery. Nicejsko-carhradské sa používa zriedkavejšie. Je pravdepodobné, že redakcia túto skutočnosť nevedela, keď sa rozhodla pre doplnenie Nicejsko-carhradského vyznania. Lenže takto došlo k chybám, pretože viac ako rok a pol sú v slovenskom preklade tohto vyznania viery zakomponované dve zmeny:

1. Prvá sa týka zmeny článku A vstúpil do neba ..., kde bolo nahradené slovo vstúpil za vystúpil: A vystúpil na nebesia Význam slov „vstúpil do“ nezodpovedal celkom významu skutočností Nanebevstúpenia Ježiša Krista, keď opravené znenie toto obsahovo plne vystihuje.

2. Druhá skutočnosť sa týka článku Verím v jednu, svätú, všeobecnú a apoštolskú Cirkev ..., kde slovo všeobecnú bolo v súlade s gréčtinou a s latinou nahradené slovom katolícku.

Ďakujem redakcii za uverejnenie zmeny a prosím čitateľov o opravy uvedených záznamov v svojich ordináriách.

Jana Jurková

ve statistickém vyměřování prosperity a neúspěchů Církve v její historii. Pro papeže Benedikta XVI. nemají tyto odhady téměř žádnou hodnotu. Sdělovací prostředky budou mít těžké si na toto zvyknout. Nechtějí totiž mluvit o zjevené pravdě či spáse přinesené Ježíšem Kristem. Benedikt XVI. trvá na tom, že mluvit o Církvi znamená mluvit o Kristu. To může vést k tomu, že sekulární elity raději nebudou mluvit o Církvi vůbec.

Pravý ekumenismus

Tato situace byla hezky shrnutá komentářem Teda Koppela v Nightline, v noci po volbě Benedikta XVI. Tématem se stal mezináboženský dialog a já jsem při tom referoval o radikálním christocentrismu nového papeže. „Tak co to je, Otče?“ zeptal se Koppel.. „Kristus nebo mezináboženský dialog?“ Ale samozřejmě že mezináboženský dialog – vycházející z přesvědčení, že Ježíš Kristus je Spasitel celého světa včetně vyznavačů jiných náboženství. V nich, jak katolická církev věří, se nacházejí elementy pravdy a milosti, které je třeba objevit. Podobné nepochopení vyvstalo také kolem deklarace Dominus Iesus, který byl vydán Ratzingerovou Kongregací pro nauku víry před několika lety. Deklarace je nejčastěji parafrázována slovy: „Katolictví je pravdivější než ostatní náboženství, a dokonce než ostatní křesťanské církve.“ Samozřejmě, jak jinak. Kristus je jen jeden a proto, na hlubší úrovni teologického chápání, může být pouze jedna Církev a katolická církev vznáší nárok na to, že je touto v čase putující Církví. Toto pojetí není v rozporu s ekumenismem: naopak, je úhelným kamenem ekumenického úsilí o jednotu všech křesťanů. Tak jako kardinál Ratzinger i papež Benedikt XVI. bude nadále hájit jednotu pravdy a lásky. Karikaturu jejich nejednoty nalézáme v zaběhlém schématu: liberálům jde hlavně o lásku, konzervativcům jde hlavně o pravdu. Jak řekl Ratzinger ve své homilii před konkláve: láska bez pravdy je slepá, pravda bez lásky je prázdná. Láska bez pravdy je pouhá sentimentalita, pravda bez lásky je sterilní.

Politická linie

Řeči se točí také kolem toho, zda Benedikt XVI. změní tu či onu „politickou linii“ Jana Pavla II., jako kdyby každý nový papež zakládal Církev nanovo. Samozřejmě že existuje rozvoj v církevním životě, v morálních a teologických naukách zásadní důležitosti ovšem ke změně nikdy nedošlo a nikdy nedojde. Papežský úřad je velice omezený. Papežovou prací je bránit, uchovávat a předávat „víru v minulosti zjevenou svatým“, víru předanou v Písmu svatém a v tradici vedené Duchem Svatým. Papež, který by chápal doktrínu Církve jako pouhou věc osobního či kolektivního rozhodnutí, by byl špatný papež. Benedikt XVI. byl zvolen o svátku Lva IX., posledního velkého německého papeže. Jsem přesvědčen, že Benedikt XVI. vidí některé nápadné podobnosti mezi 11. stoletím Lva IX. a potřebami naší doby. Znovu zde spatřujeme pouto se sv. Benediktem, který pracoval na znovuoobnově civilizace a Církve. Největší protivníci nynějšího papeže budou ti, kteří naléhají, aby se Církev nejen podvolila, ale aby přímo požehnala devastaci odehrávající se ve jménu „pokroku“. Úspěchy moderní doby jsou významné, jsou však křehké a náchylné k sebezničení, pokud nejsou postaveny na pravdě. Touto pravdou je v posledku Ježíš Kristus, Syn Boží, který nepřišel svět zničit, ale zachránit.

Přechodný ponti?kát?

Papeži Benediktu XVI. je 78 let a mnozí mluví o krátkém a přechodném ponti?kátu. Neočekávám, že bude tento ponti?kát krátký, a jsem si zcela jistý, že nebude přechodný, pokud tím máme na mysli „nic nedělejme a počkejme do příštího ponti?kátu“. Papež má velice jasné názory na to, co má být v Církvi reformováno, včetně toho, co se v posledních desetiletích nazývalo „reforma“. V tomto ohledu bude papež pokračovat v díle Jana Pavla Velikého, tj. bude pokračovat v dvojediném úkolu II. Vatikánského koncilu: ressourcement a aggiornamento. Znovučerpání z tradice a dialog se současným světem nejsou dvojí program „konzervativní“ a „liberální“, jedná se o dva zásadní rozměry jediné obnovy Církve. Pokud se koncil nemýlí v prohlášení, že Církev je svátostí pro svět, obnova Církve je zároveň cestou k obnově světa. Sv. Benedikt toto přesvědčení sdílel a jeho dílo jej přes propasti věků dosvědčuje.

P. Richard John Neuhaus / First Things / RC Monitor 09/2005

Překlad a úprava manželé Novotných

PRAVIDELNÁ PŘÍLOHA OBRÁZKU LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

ODPOVĚDI NA OTÁZKY PRO DOSPĚLÉ Z LETOŠNÍHO OBRÁZKU Č. 5

1. Křest.

2. Z počátku stačilo křesťanům vyznání: „Ježíš Kristus je Pán.“ To se však pro sdílení víry ve společenství i pro osobní rozjímání křesťanů – lidí obdařených rozumem (víra sídlí v rozumu stejně, jako naděje a láska sídlí ve vůli) – ukázalo jako nedostačující.

Kvůli dědičnému hříchu narušený jedinec často podléhá ve svém myšlení omylu, takže postupem času vzhledem ke stručnosti prvotního vyznání nutně vznikaly hereze. Ty např. hlásaly, že Kristus je sice Pán, ale není roven Bohu Otci, nebo že neměl lidské tělo, ale jen „duchovní“ tělo, nebo že to byl jen velký prorok, který se s Bohem ztotožnil atp. Byly popírány a zatemňovány i druhé dvě osoby Nejsvětější Trojice. Narušení jedince odstranit nelze, avšak lze mu v našem případě pomoci tím, že se vyznání rozvede podrobněji.

Takové rozvedení je úkolem pro učitelský úřad Církve. Jde o úkol velice obtížný – zasluhuje si proto velikého uznání – a je k němu nutná zvláštní pomoc Ducha sv. Ta se projevuje ve vysoké míře na ekumenických koncilech. Na nich biskupové, vedeni Duchem sv., vždy upřesňovali to, co myslí čistá víra. Po mnoha staletích došli k nynější společné formulaci, která se nazývá Nicejsko-Čarohradské vyznání víry. Základními mezníky byly tyto koncily:

1. Nicejský (325): upozornil proti názorům ariánů na božství u Krista Pána.

2. První čarohradský (381): vysvětlil omyly, týkající se Nejsvětější Trojice, a upřesnil rovnost všech tří božských osob.

3. Efezský (431): Objasnil jednotu dvou přirozeností (božské a lidské) v jedné osobě Ježíše Krista, Bohočlověka; čímž potvrdil i to, že Panna Maria je Bohorodičkou.

4. Chalcedonský (451): hlouběji rozvedl definici jednoty osoby Krista Pána a nově odmítl tzv. monofysitismus (mylný názor, že v Kristu je jen jedna přirozenost).

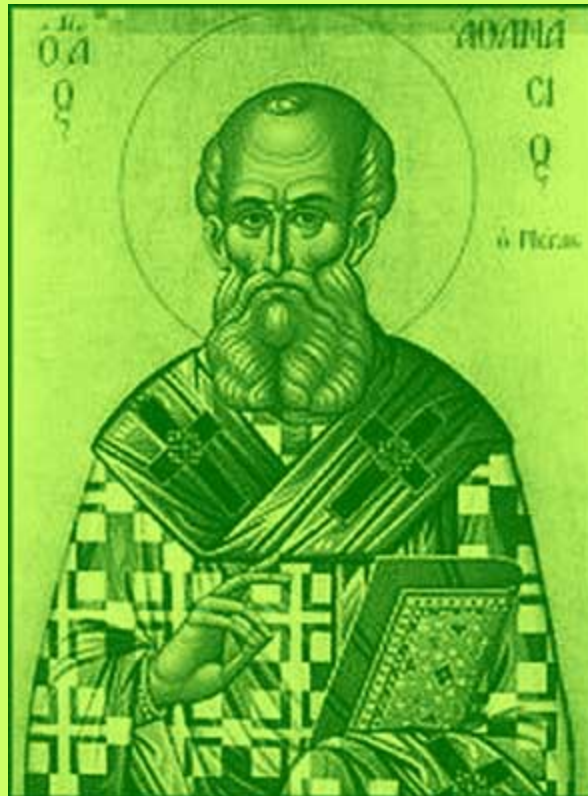
5. Druhý čarohradský (553): Doplnil poznatek, že Kristus, protože byl a je dokonalý člověk, měl a má i vlastní, lidskou vůli, kromě vůle božské.

6. Třetí čarohradský (681): nově odstranil omyl tzv. monotheismu (to, že by v Kristu byla jen jediná vůle).

Jak ale mohou potvrdit např. bířmovanci, není možné setrvat ani u „odrecitování“ uvedeného vyznání víry. I toto je zapotřebí podle možností každého z nás hlouběji promýšlet, neboť bez vlastního promýšlení a oprav vlastních omylů se víra šířit nedá.

3. Za apoštolské otce jsou považováni církevní spisovatelé – biskupové, které vychovávali sami apoštolové. Např. Klement Římský, Polykarp, Ignác z Antiochie atd.

Církevní otcové byli biskupové, poustevníci a/ nebo spisovatelé, kteří žili v prvních staletích po Kr., ale apoštolové znali už jen z vypravování. Např.: Quadrátus, Justin, Theofil z Antiochie atd.

4. Patriarchové jsou otcové Izraelského národa – Abrahám, Izák a Jakub.

5. Je to řecky ryba, kterou měli ve znamení první křesťané. Jde o kryptogram, který se překládá: Iésús Christos Theos (příp. Theóu) Hýios Sóter – Ježíš Kristus, Bůh (příp. Boží) Syn, Spasitel (viz už Obrázek č. 8, roč. 2, 25. 6. 2004, s. 6 o katolických skautských oddílech ICHTHYS). Ve zveřejněné otázce vadou sazby vypadlo uprostřed řecké písmeno théta, za což se čtenářům (kromě skautů – ti to znát musí) omlouváme.

6. Uvedeme jen tři z možných námětů k úvaze:

a) Na straně Písma sv.: Jedno z vysvětlení nabízejí arabské rodokmeny. Tam třeba na tisíc let je uvedeno jen nějakých deset význačnějších předků, kteří pro kmen něco zvláštního znamenají. Jsou o nich báje a pověsti – o ostatních Arabové mlčí. Je otázkou, zda pro spásu jsou důležitější úvahy např. ve výše uvedené otázce 2, nebo zda kvůli spáse chtěl Duch sv., který osvětlil rozum a inspiroval vůli svatopisců, uvést v Písmu sv. detailní kartotéku.

b) Na straně empirických věd o člověku: Jiným vysvětlením může být pojem člověka. Empiričtí vědci pracují s hmotou, kterou najdou. Ovšem člověk není tělo, ale hlavně: má i Bohem stvořenou nesmrtelnou duši. Jako tělo definuje člověka materialismus. Člověka ale nelze definovat ani podle jeho náhodně zjištěné nějaké činnosti. K tomu srov. lidi v bezvědomí, počaté děti, ale i různé zajímavosti z činnosti zvířat. Takže i když paleontologové shodně označí nějaký kosterní nález jako homo sapiens, je otázkou, zda o člověka muselo nutně jít.

c) Na straně empirických věd o měření času: V souvislosti s měřením času lze uvažovat o lineárním zachování stupnice, tzv. extrapolaci času do minulosti nebo do budoucnosti. Něco jiného je empirické měření současného času a něco jiného to, co čas filosoficky je.

7. Víra se projevuje skutky. Víra beze skutků je mrtvá.

8. Kalvinisty založil Jan Kalvín. Za počátek kalvinismu je třeba považovat rok 1536 – 1537, kdy se v Ženevě Kalvín dostává k moci. Aby své názory rychleji a efektivně vnutil do praxe, nastolil v Ženevě absolutistický režim teroru a donašečství. (Srov. ve velkém Francouzskou revoluci, o níž psal minule Obrázek; jak osvícenství, tak i kalvinismus trvají i dnes, i když bez tehdejšího teroru.) O povaze Kalvínovy revoluce: roku 1553 nechal upálit španělského lékaře Miguela Serveta, který popíral Nejsvětější Trojici (a který se přitom jistě mýlil).

9. Gregoriánský kalendář zlikvidoval dvoutýdenní zpoždění Juliánského kalendáře (založeného Římany za Julia Ceasara) proti skutečnému roku. Byly zavedeny tzv. přestupné roky, v nichž měl únor 29 dní. Pro celou Církev ho vyhlásil 24. 2. 1572 Řehoř XIII. (řecky Gregor – proto Gregoriánský kalendář). Protestantské státy začaly přebírat nový kalendář až po r. 1700, pravoslavní až ve 20. stol. a tehdy vlastně i ateisté.

10. Slovo **sekta** pochází z latinského slova **sectare** tzn. oddělovat. Protože uvnitř sekty je předepsáno (většinou kvůli údajné spáse) věřit jednomu či více omylům, musí být ti, kteří těmto omylům nevěří, od sekty odděleni – např. vyloučením nebo vyškrtnutím (jako např. z KSČ), protože by docházelo k narušení víry v omyl. Víra v omyl je totiž křehká, a proto musí být chráněna mocensky.

Slovo (křesťanská) **denominace** je pokusem o soulad mezi tím, že církev je jediná (to je jeden z jejích znaků – viz test v č. 6), a tím, že je více náboženských společností (tzv. denominací), které chtějí mít jméno (lat. **nomen**) církev ve svém názvu. Slovo denominace tak vlastně souvisí s tzv. nominalismem, podle něhož záleží méně nebo nezáleží na tom, jak se věci skutečně mají, ale na tom, jak se navenek jeví, nebo co se o nich říká, nebo tzv. pevně myslí (důraz ani ne tak na pravdivou víru jako spíše na „víru pevnou“, ve skutečnosti – na důvěru). Např. třeba hřeš, ale pevně věř (Luther tím myslel: důvěřuj); nebo spása sálá fidé – pouhou vírou, opět vlastně: důvěrou). U těch, kdo takto zaměňují víru a důvěru, pak na rozdíl od sekty, není důvod vylučovat spásu jinověrců, když oni přece také „pevně věří“.

názvu Horní Růžodol se městysu dostalo až vládním usnesením z 27. 3. 1925, kdy byl zároveň povýšen na město. Horní Růžodol byl hlavním střediskem obyvatel české národnosti na Liberecku. K 1. 12. 1930 měl 6 557 obyvatel, z toho bylo 3 439 národnosti československé a 2 985 národnosti německé. Podobně o něco více obyvatelstva českého než německého bylo ještě v další dnešní liberecké čtvrti Doubí: v r. 1930 2 289 obyvatel celkem, z toho 1 140 Čechů, 1 113 Němců, 3 874 katolíků a 1 995 bez vyznání. Podíl osob bez vyznání je v tomto případě zdaleka nejvyšší ze všech 26 obcí, které existovaly do r. 1939 na území dnešního Liberce. Souvisí to s tím, že jedině v tomto městě převažovali Češi? Vždyť ve vlastním městě Liberci, který měl 38 568 obyvatel bylo osob bez vyznání jen 2 338! Obyvatel národnosti české v Liberci bylo tehdy 6 314. ovšem vyšší zastoupení evangelíků bylo naopak pouze ve vlastním Liberci; bylo jich 3 294. A pro úplnost obyvatel s náboženským vyznáním izraelským bylo 1 392.

Další sídlo farnosti, zřízené v r. 1911 (matriky jsou však již od r. 1799), Ruprechtice, které patří také k nejstarším obcím v liberecké kotlině, byly povýšeny na městys 17. 8. 1911. V r. 1930 měly 4 511 obyvatel, z toho 3 911 národnosti německé a 413 národnosti české, 3 799 katolíků a 330 bez vyznání.

Vratislavice nad Nisou, sídlo římskokatolické farnosti od r. 1764 (matriky od r. 1653), městys od 23. 4. 1903, měly podle sčítání v r. 1930 6 605 obyvatel, z toho 5 977 Němců a 517 Čechů, 5 715 katolíků a 573 bez vyznání.

Stráž nad Nisou (Starý Habendorf do r. 1947) byla povýšena na městys v r. 1916. Farnost zde byla zřízena r. 1902, avšak matriky jsou již od r. 1771. Městys měl v r. 1930 2 440 obyvatel, z toho 2 323 Němců, 69 Čechů, 2 164 katolíků a 196 bez vyznání.

Další dva „liberecké“ městysy, Růžodol I od r. 1911 a Vesec od 29. 4. 1909, sídly římskokatolických farností nejsou. Růžodol I patří do farnosti Arciděkanství Liberec a Vesec do farnosti Děkanství Rochlice.

Byla-li některá obec povýšena na městys nebo dokonce na město, nebylo toto povýšení nikdy, dokonce ani v období komunistických národních výborů v letech 1948 až 1989, odvoláno, a tedy tyto obce jsou městysy a městy stále. Zmíněné „liberecké“ městysy a města se proto mohou plným právem a podle nezměnitelné zásady subsidiarity domáhat postavení městského obvodu, stejně jako to vhodně uskutečnil v r. 1991 městys – sídlo farnosti – Vratislavice nad Nisou.

Josef Ježek / br. Felix OFM

Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ 4. ČERVENCE AŽ 12. SRPNA 2005

Křtem byli mezi nás přijati:

Farnost děkanství Liberec-Rochlice

Alexandr Lovjanikov

Lukáš Farkas

Farnost Liberec-Ruprechtice

Antonín Šámal

Farnost Vratislavice nad Nisou

Václav Josef Vrabec

Anna Adeoa Zizienová

Markéta Eva Svobodová

Srdečně blahopřejeme.

Ke vzkříšení jsme vyprovodili:

Farnost děkanství Liberec-Rochlice

Marie Vlčková (1935)

Farnost Liberec-Ruprechtice

Miroslav Kloz (1919)

Farnost Vratislavice nad Nisou

Markéta Bulavčáková (1919)

duchovní správci

OB RÁZEK

libereckých farností

Vydává Římskokatolická farnost v Liberci - Ruprechticích pro liberecké farnosti a ve spolupráci s nimi.

Vrchlického 81, PSČ 460 14, Liberec XIV - Ruprechtice, datum vydání: 15. 8. 2005

tel. 485 120 004, (485 121 293), e-mail: liberec.ofm@quick.cz, dop. cena 5,- Kč, za obsah odpovídá P. Antonín OFM

Foto na titulní straně - „Čmeláku, Czechtek!“ „Promiň, ale teď nemám čas.“ Josef Vaniček

Internetové stránky libereckých farností: <http://www.rkc-lbc.cz>

Prosíme čtenáře o návrhy a názory (i kritické) k časopisu i jednotlivým článkům

ÚVODNÍK

TECHNOPARTY CZECHTEK, ANTONÍN	3
-------------------------------	---

PASTORACE

DENNÍ MODLITBA CÍRKVE (1), JAN VOŽENÍLEK	3
SVATÍ SOLUŇSTÍ BRATŘI	
– OTCOVÉ NAŠI, JAN ČEP; VYŠEHRA D 3. 7. 1946; RC MONITOR 12/2005	5
22. SRPNA – PAMÁTKA PANNY MARIE KRÁLOVNY, P. FRANTIŠEK OPLETAL, ARCIDĚKAN	6
BEATIFIKACE KARDINÁLA VON GALENA, RC; KIPA 19. 7. 2005	6

RODINA A ŠKOLA

PETICE HNUTÍ PRO ŽIVOT ČR PROTI RU 486 A PROTI POKUSŮM NA LIDSKÝCH EMBRYÍCH	7
O CHARITATIVNÍ PRÁCI V LIBERCÍ (20)	
– ÚSTAV SOCIÁLNÍ PÉČE HORNÍ MAXOV, ROMAN HLUBŮČEK	7
VÝCHOVA K DŮVĚŘE	
– VYCHOVÁVEJ JAKO DON BOSCO, BRUNO FERRERO; SALESIÁNSKÝ MAGAZÍN 3/2005	12
ZPOVĚĎ PACHATELE	
75 000 POTRATŮ, PROF. DR. BERNARD NATHANSON; HNUTÍ PRO ŽIVOT ČR	13
CO NÁS ČEKÁ? MRAVNÍ CHAOS, NEBO ŘÁD? NEZNÁMÝ AUTOR	14

HISTORIE

VZTAH CÍRKVE STÁTU – BL. PIUS IX. A ITÁLIE, DAVID JECH	16
VARHANY – KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE (11B), PAVEL KOZOJED	18

ZPRÁVY Z DIECÉZÍ

ZASE NA UKRAJINĚ, P. CHERUBIN M. KUCZOWICZ OFM	19
--	----

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

NÁVRAT K POUTÍM POSTARU? MARIE RISSOVÁ	20
LIBERECKÉ KAPLIČKY (5)	20
LIBERECKÉ FARNOSTI, MĚSTA A MĚSTYSY	
NA ÚZEMÍ DNEŠNÍHO LIBERCE, JOSEF JEŽEK; BR. FELIX OFM	23
Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ 4. ČERVENCE AŽ 12. SRPNA 2005	24

PŘÍLOHA

EVROPA. JAKÝ ISLÁM? RÉMI BRAGUEM; RADIO VatikÁN 24. 7. 2005	
ODPORUJE SI CÍRKEV V OTÁZCE NÁBOŽENSKÉ SVOBODY? RC 1. 7. 2005; ZENIT	

PRAVIDELNÁ PŘÍLOHA OBRÁZKU LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

ODPOVĚDI NA OTÁZKY PRO DOSPĚLÉ Z LETOŠNÍHO OBRÁZKU Č. 6	
LIBERECKÝ ÚSMĚV	
LITURGIA MSZY ŚWIĘTEJ / MEŠNÍ ŘÁD – SEŠITEK NA CESTY	

A. Zbořené kostely jsou tři:

1. V Hrádku nad Nisou-Václavicích, katolický farní kostel z r. 1699, rozšířený r. 1789, byl zbořen kolem r. 1980. Jde o kostel Sv. Jakuba Většího, apoštola, 331 m n. m., barokní, jednolodní, obdélný, s věží v západním průčelí, hlavní oltář je z 1787. Stál na hřbitově, měl propadlé krovy, ale klenby a stěny byly údajně v pořádku. Nyní je dané místo na hřbitově rekultivováno na louku, hřbitov je zarostlý a zpustlý.

2. V Liberci evangelický farní kostel z r. 1868, byl zbořen r. 1976. 370 m n. m., pseudorománský, postaven dle projektu Gustava Sacherse, jednolodní, s 57 m vysokou věží s hodinami a třemi zvony. Roku 1973 jej evangelická církev převedla bezúplatně na město, to na něj r. 1976 vydalo demoliční výměr a krátce poté byl kostel odstřelen; stál v Kristiánově na náměstí Českých bratří.

3. V Osečné-Kotli, katolický kostel z r. 1871, byl zbořen asi v 70. letech minulého století. 428 m n. m., menší pseudobarokní kaple, čtvercová, segmentem uzavřená, na břidlicí kryté střeše je věžička. Materiál byl použit na jiné stavby; byla podkovovitá (cca 6 x 4 m – hlubší než širší) se sedlovou střechou s věžičkou (vysoká asi 8 m) – vzadu střecha do půlkruhu, nad vchodem trojúhelníkový štít, po obou stranách po jednom okně, vzadu maličké kulaté okénko; zůstala z ní jen cca 5 m široká přední stěna do výšky cca 30 cm; je za autobusovou točnou v křoví vlevo od lípy; byla obecní – obec uvažuje o její obnově.

B. Zbořených kapliček je dvanáct:

1. Karlov pod Ještědem, kaple s věžičkou zbořena „už dávno“; stála na konci prvního bloku domů ve tvaru trojúhelníku, mezi potůčkem a silnicí, ještě jsou trochu patrné zbytky základů.

2. Kateřinky, kaple u hlavní silnice; už není.

3. Krásná Studánka, čtvercová kaple v centru obce zbořena.

4. Krásná Studánka, čtvercová kaple na jihu obce zbořena.

5. Krásná Studánka, čtvercová kaple na severovýchodě obce zbořena.

6. Růžodol, kaple v místě zvaném Mlýn, už není.

7. Starý Harcov, kaple východně od kostela, už není.

8. Osečná-Chrastná, kaple s věžičkou, zbořena v 70. letech; byla hranatá (cca 4 x 4 m), se sedlovou střechou, vysoká asi 5 m; byla obecní – obec neuvažuje o její obnově.

9. Světlá pod Ještědem-Rozstání, kaple na jihu obce, zbořena snad už v 50. letech, byla to dřevěná zvonice, kolchozníci do ní strkali hnojivo, shnila (rozežraly ji soli); stála přímo u křižovatky (kde odbočuje zelená značka) naproti kříži (nyní jsou zde kopřivy).

10. Šimonovice, kaple severovýchodně od obce, už není.

11. Šimonovice, kaple s věžičkou, v obci, zbořena asi před 20 lety (podle informace z r. 1998); stála přímo pod čelem cihlového kravína, kde je skupina stromů a křovin, nad silnicí pod dřevěným elektrickým sloupem; byla velká asi jako v Minkovicích, cenný zvon byl ukraden.

12. Šimonovice-Rašovka, kaple na východ obce, už není.

LIBERECKÉ FARNOSTI, MĚSTA A MĚSTYSY NA ÚZEMÍ DNEŠNÍHO LIBERCE

Tento nadpis není tak nesmyslný jak by se na první pohled mohlo někomu zdát. Všechna sídla libereckých farností jsou totiž původně samostatné obce, které byly počátkem 20. stol. povýšeny na města či na městysy.

Na území dnešního Liberce bylo až do 1. května 1939 kromě Liberce (farnost zde byla již před r. 1359, od r. 1730 zde bylo děkanství, od r. 1879 arciděkanství; matriky jsou od r. 1625) ještě dalších 25 obcí. Z toho Rochlice u Liberce a Horní Růžodol byly v r. 1938 městy, a Růžodol I, Ruprechtice, Vesec a Vratislavice nad Nisou byly městysy. Městysem byla v tom roce i Stráž nad Nisou – čtvrť Liberce v období 1976 – 1990.

Rochlice byla povýšena na městys s právem trhu 14. 6. 1903. Už po pěti letech, k 10. 2. 1908 se stala městem. V r. 1930 mělo toto město 6 087 obyvatel, z toho 3 999 bylo čsl. státních příslušníků národnosti německé a 1 955 národnosti české, 4 435 katolíků a 1 173 osob bez vyznání. Jako farnost je Rochlice farností starou, existovala již v r. 1384 (!), obnovena byla r. 1652, matriky jsou známy od r. 1735.

Horní Růžodol, původně Rosenthal II se stal městysem v r. 1904. Jméno obce bylo tehdy změněno na Ober Rosenthal, českého úředního

Alt-Paulsdorf

(vgl. Neu-Paulsdorf)

Paulstorff (1559), Pawlstorff (1562), Polssdorff (1588), Alt-Polsdorf (1693), Altpaulsdorf (1697).

Schrifttum: SCHALLER IV, 279. — SOMMER II, 300.

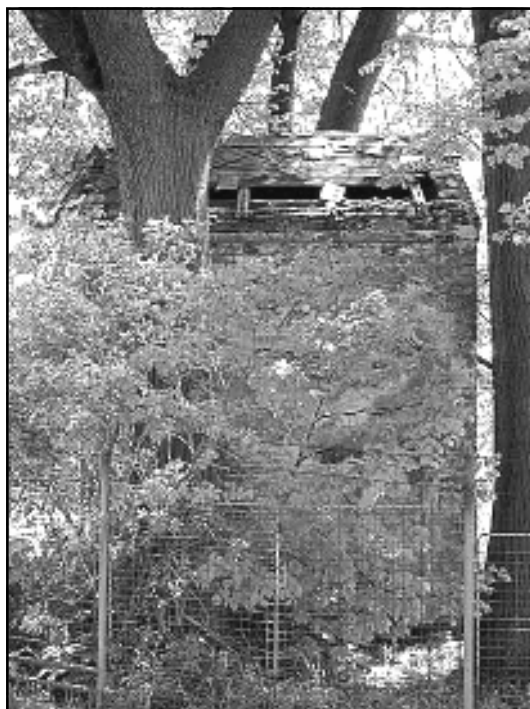
Alte Ansicht: Ortsansicht auf der Schützenscheibe in der heimatkundlichen Abteilung d. nordb. Gew.-Mus. mit der Inschrift: *Verehrt von Anton Thum im Jahre 1845.* Ölgemälde.

Lage: Auendorf am rechten Neißeufer, nach der Anlage von Neu-Paulsdorf als Alt-Paulsdorf bezeichnet.

Kapellen:

Mutter-Gottes-Kapelle beim Hofe Nr. 9. An Stelle der alten, hölzernen Kapelle wurde 1895 der gegenwärtige neugotische Bau mit quadratischem Grundriß, Lisenen und Felderteilung, beiderseitigen Giebeln und Satteldach errichtet. Von der inneren Einrichtung erhalten Hl. Grab mit gemalten, ausgeschnittenen Figuren. Anfang des XIX. Jahrh. Mutter-Gottes-Statue neuzeitlich.

Kapelle oberhalb des Hauses Nr. 7, schmucklose Ädikula mit schmaler Türöffnung, Satteldach; innen wertloses Bild an Stelle eines angeblich 200 Jahre (?) älteren.

ÚVODNÍK

TECHNOPARTY CZECHTEK

Měli jsme coby děti nepřeberné množství her. Těch, co se daly provozovat na návsi, na louce, nebo těch, kterými jsme se bavili doma nebo ve třídě. Z těch venkovních např. Pan Čáp ztratil čepičku, Škatule hejbejte se, Chodí pešek okolo, Na schovávanou v několika verzích, Na četníky a lupiče. Mezi podstřešními byla jedna zvlášť přitažlivá:

Na řemesla. To se řeklo první písmeno nějakého řemesla a koncovka. Třeba: m-ství. Mlynářství. Některá řemesla už tenkrát zanikla, ale přesto se objevila v soutěži. Jako například sekernictví, doškářství, kolečkářství. Dnes bych zaskočil děti činnostmi novými. Nikdo by je neznal. Třeba tunelářství, gamblerství, drogo-

dealerství, prostitutérství. Je těžké někdy vymyslet novotvary.

Jak říci té činnosti, již provozuje mluvčí? Každá větší organizace, firma, instituce má svého mluvčího nebo svou mluvčí. Co dělají celý den je záhadou. Ale pak najednou předstoupí před kameru a vydají prohlášení. Asi se na ně dlouho připravují, napsané dají podepsat šéfovi a nakonec prohlašují. Velmi opatrně, vážice každé slovo, aby se nedalo napadnout z žádné strany, nebo alespoň nebylo žalovatelné.

Konala se Technoparty. Vlastně nekonala. Ve vyřízených řadách krok za krokem šli těžkooděnci. Kde se vzali, tu se vzali. Snad se vyhrnuli z Blaníka. Uznali, že přišel čas, jejich hodina. Že je tu hodina, kdy je národu nejhůře. Boj netrval dlouho. Zvítězili a zmizeli. Zase do Blaníku? Asi poznali, že bude hůř.

Přišla hodina a vystoupil mluvčí. Mluvčí technoparty, mluvčí ministerstva vnitra, mluvčí policie, vlády, presidenta republiky, senátu, premiéra. Chyběl jen mluvčí svatého Václava. Mluvili a prohlašovali za své šéfy ve věci Technoparty.

Ptal se jeden stařík, co to je ta technoparty. Jak Vám to mám vysvětlit dědo. To je takový humbuk, co dělají mladí, když se sejdou na jednom místě, kde vyřvávají amplióny, není slyšet vlastního slova a oni se dostanou do transu, krouť se, natřásají, padají, válí se v trávě. Jo, to znám, šišlá děda. To je nemoc. V mém mládí se tomu říkalo tanec svatého Víta. Na to je dobrý pustit žilou. U nás to dělal starej Hampl ze Rtyně. No vidíte dědo. U nás to udělal Paroubek s Bublanem a pomohlo to taky.

Antonín

PASTORACE

DENNÍ MODLITBA CÍRKVE (1)

Opat Berno zatím četl píseň ochrnuého, píseň k vznešené Matce našeho Pána: Rozumí, co mu chce Heřman tímto darem říci. Odkazuje ho na Marii, jí se má zcela svěřit, než mu zajde světlo dne.

„Té **lúcis ante terminum** ... Na sklonku dne tě upřímně ...“

Když mniši při kompletáři zpívali tento verš, starý opat zvedl hlavu a hledal pohledem malou postavu v protější chórové lavici.

„Ta večerní modlitba k naší milé Paní přišla právě včas.“

Ponechme hrdiny našeho „motivačního“ úryvku, mnicha Heřmana a opata Berna,

jejich knižním osudům. Nebudeme zde mluvit o zákoutích mnišského života, nebudeme ani pojednávat o tehdy nové modlitbě „Zdravas, Královno“, která vznikla právě před 1000 roky. „Hrdinkou“ nového seriálu v časopisu Obrázek totiž bude ona kniha, která se stala nezbytnou rekvizitou citované scény: kniha dnes v pevné vazbě, vytištěná černo-červeně na tenkém papíře, s mnoha barevnými záložkami. Na počátku minulého tisíciletí však vypadala úplně jinak. Nosila se tehdy zastrčená v holince, aby nepřekážela cestování, a aby byla vždy po ruce. Breviář, kniha Denní modlitby církve. Mniši z ní v „Dokonalé svobodě“ zpívali „kompletář“.

V posledních letech se Denní modlitba církve stala mezi věřícími více známou; je nedílnou součástí liturgie v mnoha farnostech. Číslo stran pro modlitbu uveřejňují časopisy, breviář se lze modlit společně s druhými lidmi prostřednictvím radia Proglas. Knihu lze běžně zakoupit, texty jsou k dispozici v internetu. Přesto – nebo snad právě proto – nebude na škodu seznámit čtenáře Obrázku se základními informacemi o této modlitbě.

Základní idea je prostá: ve stanovenou denní dobu se celá církev modlí stejné modlitby, které jsou k tomu účelu shrnuty v jedné knize. Nebudeme před čtenářem zatajovat, že toto stručné vysvětlení je v několika bodech nepřesné: 1. Církev je v celém světě, pojem „ve stejnou dobu“ je vzhledem k různým časovým pásmům problematický. 2. Modlitba církve respektuje místní (národní) podmínky, proto mohou být modlitby v týž den na různých místech zčásti odlišné (např. slaví-li se místní či národní patron). 3. „Jedna kniha“ může existovat ve více svazcích; např. předposlední úplné české vydání má svazků osm. Ke všem těmto faktům se později vrátíme podrobněji.

Jak Denní modlitba církve vznikla?

Skutky apoštolů ukazují, že ti, kdo byli pokřtěni, „setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách“ (Sk 2, 42). Křesťanská obec se svorně modlila (Sk 1, 14; 4, 24 aj.). I mezi křesťany se ujal židovský zvyk (srov. Lk 1, 10) stanovit pro společnou modlitbu určitou dobu, např. na začátku a na sklonku dne. Ve Skutcích apoštolů se dále uvádí, že se učenící

shromažďovali k modlitbě o třetí hodině (Sk 2). Petr vystoupil na střechu, aby se kolem šesté hodiny modlil (Sk 10, 9). Petr a Jan šli do chrámu o deváté hodině, o hodině určené k modlitbě (Sk 3, 1). Pavel a Silas se modlili o půlnoci (Sk 16, 25). Společně konané modlitby postupně dostávaly určitou formu.

Dnes se modlitba latinsky nazývá *Liturgia horarum*. Doslovný překlad názvu je „liturgie hodin“ (někdy se užívá: bohoslužba hodin); název naznačuje, že každá část modlitby se váže k určité denní době, k určité hodině. Oficiální český název je *Denní modlitba církve*. Další možné názvy jsou posvátné officium (dosl. „povinnost“) či modlitba hodinek. *Breviář* je název pro knihu, v níž jsou texty pro Denní modlitbu církve, přeneseně se tímto slovem označuje i samotná modlitba.

Ježíš Kristus vysvětlil příkaz: „Je třeba stále se modlit a neochabovat!“ (Lk 18, 1) Církev se řídí tímto příkazem; plní jej nejen slavením eucharistie, ale i jinak, zvláště Denní modlitbou církve, jejíž specifickou funkcí je podle staré křesťanské tradice posvěcovat celý průběh dne a noci. Po 2. vatikánském koncilu byly části modlitby upraveny tak, aby odpovídaly denní době a zároveň aby se braly v úvahu podmínky dnešního života.

Všeobecné pokyny k Denní modlitbě církve v odst. 13 – 17 vysvětlují význam a účinky Denní modlitby církve:

a) zpřítomnění Ježíše Krista: Při denní modlitbě církve je Kristus sám přítomen, když se sejde shromáždění, když se hlásá Boží slovo, když se církev modlí a zpívá;

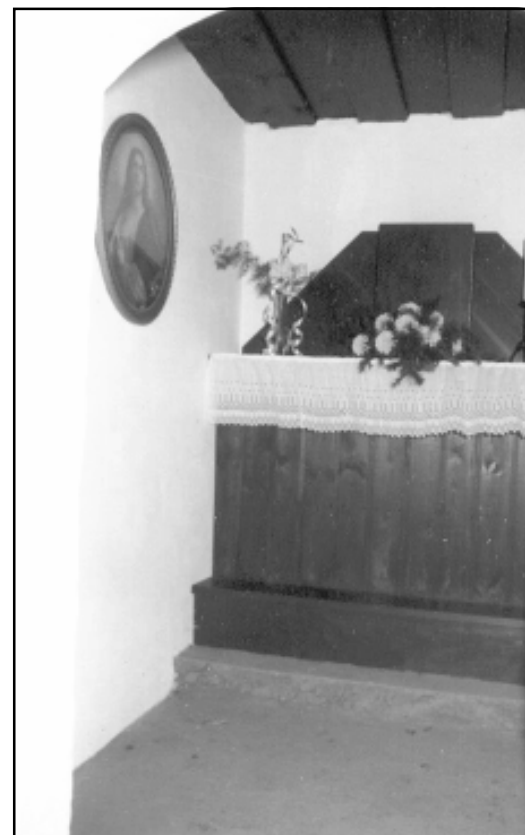
b) posvěcení člověka: v denní modlitbě církve se navazuje dialog mezi Bohem a lidmi, kdy Bůh mluví k svému lidu a lid Bohu odpovídá zpěvy a modlitbou;

c) sjednocení s církví nebeskou: církev se přidružuje k nebeskému chvalo zpěvu, který zaznívá po všechny věky v nebeských přibytích, „společným jásotem oslavujeme Boží velebnost“ (srov. Zj 5, 9);

d) prosba a přímluva: církev snažně prosí Krista a skrze něho i Otce za spásu celého světa.

O jednotlivých částech a prvcích Denní modlitby církve bude pojednávat další část tohoto seriálu.

Jan Voženílek

Pavel Kozojed poskytl dvě zprávy.

Jednak k předminule zmíněné kapličky ve Starých Pavlovicích za hypermarketem OBI poslal překlad popisu v Kuhn, F. – Topographie des Kreises Reichenberg, str. 13: „Kaple Matky Boží u dvora č. 9 byla postavena r. 1895 v současném, novogotickém slohu na místě starší, dřevěné kaple na čtvercovém půdorysu, členěná na pole lizénami, oboustranným štítem a opatřená sedlovou střechou. Vnitřní zařízení sestává z božího hrobu s malovanými, vyřezávanými postavami. Novodobá socha Matky Boží je z počátku XIX. století.“

A našel adresu <http://www.kostely.tnet.cz/> – je na ní mnoho materiálu. Ke kapličky v Pavlovicích se zde uvádí:

„Kaple dolní, známka 400 (tj. jde o stavbu se zničenou střechou a krovem), ve střechě větší díry, omítka silně poškozena, natřít, dveře poškozené a otevřené, prázdná; je za plotem areálu s. s. r. o. Ještěd.“ K údajům jsou připojeny dvě fotografie – pohled zepředu a pohled zprava. Kaple je nyní opravována.

Na uvedené adrese se lze dočíst i o tom, které kostely a kaple byly v minulosti na Liberecku zbořeny.

svátosti. Byla to opravdová slavnost. Tím spíše, že farnost měla po 150 letech svého prvního kněze. Dostalo se mi pocty, že jsem směl pronést primiční kázání. Řekl jsem, že „opravdová cesta ke kněžství začíná dnes“.

Když jsem se díval na budoucnost

farnosti, ve které jsem dříve působil, chtělo se mi tam zůstat. Ihned jsem si ale uvědomil, že jsem povolán sloužit v Zemi české.

Děkuji Bohu, že jsem ke kněžství mohl tyto tři bratry doprovázet.

P. Cherubin M. Kuczwicz OFM

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

NÁVRAT K POUTÍM POSTARU?

Na titulní straně minulého Obrázku se objevila fotografie, která mi připomněla úžasnou neděli, kdy se u nás v Ruprechticích udělovala svátost biřmování a současně slavila pouť. Ráda bych se o této události, i když se zpožděním, krátce zmínila.

Již od podzimu probíhala příprava k přijetí svátosti ve dvou skupinkách pod vedením pečlivé Dany Glaserové. Bylo možné se také zúčastnit závěrečných víkendových „soustředění“ a náležitě se na tento den připravit. Atmosféra slavnostní bohoslužby, kdy svátost biřmování uděloval otec biskup Pavel Posád, byla mimořádná. UVědomila jsem si také, jak pěkný duchovní zážitek může umocnit vhodná liturgická hudba. O tuto se postarali obětavý varhaník Jaroslav Patočka a neúnavný Zdeněk Glaser se svojí „Scholou od 3A“. Málokterá farnost se může něčím takovým pochlubit.

Po skončení mše sv. a lehkém občerstvení se uskutečnilo neformální, asi hodinové setkání s otcem biskupem. Témata byla různá, veselá i vážná. Následoval již tradiční tzv. farní oběd, o který se postaralo několik žen. Sekaná, saláty a jiné dobroty se nezapíjely jen minerálkami, ale taky dobrým čepovaným pivem, o které se postaral náš otec Antonín.

Snad největší atrakcí nedělního odpoledne byl řetízkový kolotoč na farní zahradě. Točil se nepřetržitě a nevozil zdaleka jen dětské farníky. Viz foto. Autorem a realizátorem tohoto skvělého nápadu byl Pavel Eliáš, pod jehož vedením také vystoupil malý dixieland „Happy-band“.

I když počasí ten den bylo nečervnově chladné, nálada všech byla slunečná. Díky Hospodinu za to!

Marie Rissová

Foto

Zdeněk Glaser

LIBERECKÉ KAPLIČKY (5)

Během července došly do redakce další nové informace.

Bohumila Netopilová poskytla dvě fotografie javornické kaple Nejsvětější Trojice, o níž jsme něco napsali minule.

SVATÍ SOLUŇSTÍ BRATŘI OTCOVÉ NAŠI

My, dnešní čtenáři kronik a pozdní dědicové odkazu soluňských bratří, bychom si přáli, aby řeč starých spisovatelů byla na mnoha místech obsírnější a určitější. Jsouce zvyklí z moderní četby konkrétnímu popisu a psychologickému detailu, hledáme mezi řádky zbožných letopisů a chvalořečí něco, co by nám prozradilo víc z lidské podoby obou neobyčejných Řeků, kteří opustili svůj domov a jeho kulturu a vydali se ochotně do zemí neznámých a bezpochyby drsných, do jistého nebezpečí, mezi lid, jehož mravy zdaleka neodpovídaly vysoké úrovni života byzantského.

Nemůžeme si vyložit jejich jednání pohnutkami zcela přirozenými, touhou po moci a prospěchu. Víme ostatně, že se jimi nedávali vést ani ve své vlastní zemi.

Nestačí na vysvětlení jejich hrdinské obětavosti ani domněnka, že chtěli nějak politicky prospět své vlasti, i když třeba do jejich apoštolské činnosti všelijak zasahovaly i zřetele politické. Měli-li na mysli něčí politický prospěch, byl to především prospěch jejich nové vlasti a těch, které zplodili svým slovem a svou obětí synovství Kristovu.

Hlavní a vlastní pohnutkou jejich jednání mohla být jenom láska – láska toužící se

podělit o bohatství a světlo, kterého se jí samé dostalo od Boha. Milovali své duchovní syny víc, než je miloval jejich panovník, víc, než je snad milovali jejich přirození příbuzní. Rozdali všechno a nenechali si nic. Neobešlo se to ovšem bez čistě lidské tragiky, kterou cítíme občas propukat i pod vzletnými a příkladnými větami legend.

Zdá se, že zejména oči Metodějovy se občas teskně obracely k rodné Byzanci, a někteří mají za to, že se ještě na samém sklonku života chystal navštívit svou jasnou vlast. Přinesl však svou oběť do konce, a jeho dílo, třebas se zdálo brzo po jeho smrti rozmetáno, nemohlo být vytrháno z kořenů.

Jeho žáci, vypuzení krátkozrakým Svatoplukem, se rozešli do Čech a do Bulharska, a pak sama mocná říše Svatoplukova byla za nějakých dvacet let srovnána a rozdupána maďarskými barbary, pošťvanými asi německým králem.

...

Divoká smršť smetla nejenom knížete Mojžíra II., jeho dvůr a patrně celou vrstvu tehdejší válečnické aristokracie, ale vyvrátila a zahladila takřka beze stopy i pevné a prý neobyčejně rozsáhlé sídlo Svatoplukovo, a pozemské Metodějovo. Hrob velkomoravského arcibiskupa zapadl a zmizel pod neznámými troskami. Mlčení a tma se navlily na slavná a drahá místa, na kterých kdysi duněly kroky, řinčely zbraně a poháry, ozýval se zpěv a šuměla křídla modlitby.

...

Ale buď jak buď, i kdyby se už nikdy neměl vynořit hrob velikého Metoděje z nánosů věků a hlíny, dílo jeho a dílo jeho neméně velikého bratra nepropadlo zkáze, jako jí nemůže propadnout žádné dílo ducha a lásky. Můžeme s lítostí kombinovat, jakými cestami by se asi byl bral běh událostí, kdyby je nebyla vykojila zloba lidí; jisté je, že jsme za své duchovní zrození zavázáni oběma soluňským bratřím, o kterých můžeme právem říci: Tito jsou otcové naši.

A ať se už později stalo cokoli, prvotní rysy, které oni vtiskli do panenské látky této země a do duší jejich dětí, už nikdy nevymizely z její podoby, i když se k nim

později připojily rysy jiné a hluboce je pozměnily.

Jedno dědictví nám po nich zůstane, a zůstane naším, dokud je sami neodvrhneme: jistota, že víra a nadšení pro věci veliké a svaté zvítězí nad hrubou silou a že lásku, štípenou na lásku Boží, neuvězní žádný hrob; vědomí zejména drahocenné v dobách, kdy se naše země takřka kolísá pod nárazy pohrom, jako se kolísala za časů Cyrilových a Metodějových.

Jan Čep / Vyšehrad 3. 7. 1946 /
RC Monitor 12/2005

22. SRPNA

PAMÁTKA PANNY MARIE KRÁLOVNY

Marie, vzatá do nebe a povýšená nad všechny anděly, vládne s Kristem, svým božským Synem. Od nejstarších dob je proto zahrnována nesčetnými prosbami a oslavována jako Paní, Vládkyně a Královna.

A její královská důstojnost je zakotvena v jejím těsném spojení s Kristem při vykupitelském díle; jako je totiž Kristus naším Pánem a Králem – „Král králů a Pán pánů podle Zj 19, 16, podobně i jeho svatá Matka. A to proto, že měla bezprostřední podíl na vykupitelském díle svého Syna. A v tomto jejím postavení Královny nebe i světa, zároveň však i naší Matky, tkví účinnost její mateřské přimluvy.

To všechno zdůraznil Pius XII. v encyklice o královské důstojnosti Panny Marie „Ad caeli Reginam“ (11. 10. 1954) při příležitosti zavedení této památky. A apoštolská exhortace Pavla VII. „O mariánské úctě“ k tomu přidává: „Prodloužením slavnosti Nanebevzetí je, o týden později, památka Panny Marie Královny, kdy si připomínáme tu, která po boku Krále věků září jako Královna a přimlouvá se jako Matka.“

Právě proto říkáme už ve vstupní modlitbě mše svaté v tento den „Bože, podle tvé vůle se Matka tvého Syna stala také naší Matkou a Královnou; dej, ať podpoření její přimluvou dosáhneme slávy, kterou nám připravil ve svém věčném království v nebi.“

Podivuhodná ovšem Královna!

Aby mohla vládnout, začala nejdříve sloužit. „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“

Aby mohla být „trůnem moudrosti“, začala nejdříve jako obyčejná žena pracovat v domácnosti.

Aby mohla být Těšitelkou zarmoucených, musela nejdříve poznat Kalvárii.

A aby mohla být Matkou církve a Královnou nebe i světa, musela nejdříve obětovat to, co měla nejdražší – svého Syna – za spásu lidí.

Opravdu podivuhodná Královna! Hodně ji stála její královská moc a důstojnost, draze za ni zaplatila.

Dej proto, Bože, „ať pod ochranou Panny Marie bezpečně dojdeme k cíli, abychom měli spolu s ní účast na věčné hostině v tvém království. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.“

P. František Opletal, arciděkan

BEATIFIKACE KARDINÁLA VON GALENA

9. října, během biskupské synody, bude v Římě prohlášen za blahoslaveného Clemens August hrabě kardinál von Galen (16. 3. 1878 – 22. 3. 1946), biskup münsterský od 5. 9. 1933, který svými veřejnými vystoupeními proti euthanasii nevyléčitelně nemocných zastavil vlnu usmrcování pacientů v nacistickém Německu. 18. 2. 1946 byl jmenován

mi veřejnými vystoupeními proti euthanasii nevyléčitelně nemocných zastavil vlnu usmrcování pacientů v nacistickém Německu. 18. 2. 1946 byl jmenován

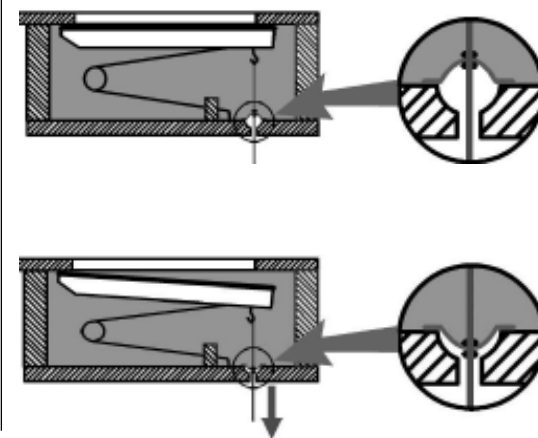

1 800 ks, což už představovalo velmi slušně disponovaný nástroj. Finanční náklad této akce činil 1 600 zl. Proksch se ve své zprávě zmiňuje bez bližšího vysvětlení o dodatečném nákladu na přeladění varhan v ceně 800 zl. Možná se jednalo o cenu za již uvedenou změnu ladění. Zřejmě ze skromnosti Proksch pomlčel o skutečnosti, že sám uspořádal sbírku na opravu varhan, do které přispěl významným obnosem, a která nakonec vynesla téměř shodnou částku, kolem 800 zl.

Závěrem pak městský varhaník konstatuje: „*Jak během renovace, tak také po dokončení byla práce opakovaně podrobována přísné kontrole znalých a způsobitých varhaníků, takže na konci této zprávy může být vydáno prohlášení, že renovované varhany budou kostelu k okrase a společenství obce a fary k potěšení.*“

Pavel Kozojed

¹ Slovo „pulpeta“ dosud nebylo v seriálu použito a redakce si proto dovoluje jeho objasnění. Pulpeta brání úniku vzduchu ze vzdušnice při pohybu táhla způsobem, znázorněným dvojicí obrázků (kolem pulpety je zakreslený kroužek).

ZPRÁVY Z DIECÉZÍ

ZASE NA UKRAJINĚ

V předminulém čísle Obrázku, v příspěvku Veroniky Lukschové, si pozorný čtenář všiml zajímavých slov o tom, jak P. Cherubin „vypráví o sibiřské zimě a moskevském mauzoleu.“ P. Cherubin se nám představil v č. 11 minulého ročníku. Odtud víme, že pět a půl roku pracoval na východních misiích. Teď jsme se dozvěděli, že na Ukrajinu si zase zajel. Zeptali jsme se ho na podrobnosti:

1. listopadu 1992 jsem se jako novokněz františkánského řádu, polské provincie Panny Marie Nanebevzaté, vydal na pastorační práci na Ukrajinu. Rusky jsem znal, ukrajinsky jsem se v Polsku učil tři měsíce.

A ukrajinštinu jsem si zopakoval letos v květnu. 29. až 31. května jsem se měl zúčastnit primiční mše sv. dvou novokněží, kteří tehdy, v době mého působení na Ukrajině, ministrovali. Tenkrát jim bylo 12 let. Ale tehdy byli přece tito ministranci tři! Takže: Jeden

z nich už knězem je! Prvotní posláním, které ministrant přede vším má, se tak u všech tří tehdejších chlapců naplnilo. Dnes je každému 25 let. Ten první byl vysvěcen papežem Janem Pavlem II. v době jeho návštěvy Lvova v roce 2002. Dnes působí v Kazachstánu. Jeho primiční mše sv. v jeho rodné farnosti Hradek Lvovský jsem se také zúčastnil. Před těmi lety jsem tam byl farářem ... A ti dva další mí tehdejší ministranti? Dnes jsou navíc mémi spolubratry františkány: br. Justynian je řeckokatolík, br. Julian je římský katolík.

Takže jsem se tentokrát vydal do Súdove Výšně, 40 km od Lvova. Moje cestování bylo dlouhé. Jen na ukrajinské hranici jsem musel čekat pět hodin. Jenže, co to je ve srovnání s věčností. Věděl jsem, že čekání skončí a že na milovanou Ukrajinu se dostanu. Primiční mše sv. byly dvě, podle ritu svěcení. Měl jsem obrovskou radost, že s každým z nich mohu stát u oltáře, že každý z nás bude moci sloužit mši sv. a udělovat

krále nebyli papežem přijímáni. Ovšem dnes si už neumíme papeže dost dobře představit jako zároveň světského panovníka, i když ve své době autorita a suverenita si byly velmi blízko.

David Jech

VARHANY – KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE (11B)

Jak bylo naznačeno v předchozím příspěvku, nyní následuje vylíčení samotného průběhu generální opravy varhan z let 1882 – 1884. Při popisu této události se nevyhneme odborným termínům, jejichž stručná charakteristika je od loňského Obrázku č. 11 po letošní č. 1.

Nejdříve byl nástroj zcela rozebrán a vyčištěn, ztrouchnivělé a jinak poškozené části vyměněny za nové a vše kompletně impregnováno. Původně se vstupovalo na kůr z věže za varhanami, za nimiž tak musela být ulička, široká něco přes půl metru. Nově koncipovaný vstup na kůr vedle varhan umožnil posunout nástroj až ke zdi, čímž se podstatně zvětšil prostor pro účinkující hudebníky a zpěváky. Vzdušnice a ventily byly nově okoženy, nově se osadily i pulpety¹ a mosazná táhla ventilů nahradila dřívější ocelová, která rychle korodovala. Přemístění pedálových vzdušnic si vynutilo nové hřidelové desky (podle něm. orig. *wellenbretty*) a klávesové traktury. Nově zhotoveny byly i rozvody vzduchu. Následovalo zcela nové osazení rejstříkové traktury s lehce se pohybujícími rejstříkovými táhly nesoucimi „*elegantní porcelánové hlavice*“ (viz zpráva R. L. Proksche) a hlavně se čtyřmi novými pomocnými rejstříky – spojkami, které umožňovaly propojení obou strojů a také pedálu. Oba manuály dostaly nové klaviatury v rozsahu 4 oktáv, tj. 48 tónů (nynější nové nástroje mají 5 oktáv a 60 tónů!) „*s neobyčejně lehkým způsobem hry*“ (viz R. L. Proksch). Obnovená pedálová klaviatura pak měla 25 tónů (současné mají 30 tónů).

Do hlavního manuálu byl postaven nový cínový Principal 8 úzké, smykavé menzury, dále průrazný kovový jazykový rejstřík Trompeta 8 s vějířovitou ozvučnou, cínový

Kryt 8 a Flétna dutá 4. Výměnou prošly také cínový Principal houslový 8, Viola di Gamba 8 z cínu a „*neobyčejně jemně znějící*“ cínová Aeolina 8. V pedálu pak byl nově postaven mohutný jazykový Pozoun 16 a vyměněno dalších pět rejstříků. Proksch si pochvaluje, že jsou všechny nové píšťaly opatřeny ladicími válečky, které „*velmi ulehčují ladění a činí užítí ladicího rohu zcela postradatelným*“. Kovové píšťaly v prospektu byly přeleštěny, dřevěné potaženy kovem, čímž došlo k sjednocení vzhledu průčelí varhan. Pro intonaci a ladění píšťal celého nástroje provedených firmou Schuster má pak pan městský varhaník jen slova chvály, když píše: „*Intonace všech hlasů v komorním tónu je uznána za dobrou a charakter jednotlivých hlasů je správný; nakonec je (sc. intonace) zvýšena o stupeň nahoru, takže jsou zastoupeny všechny jemné nuance tónů ve společném zvuku, který přitom prokazuje grandiózní plnost tónu*“.

Proti původní dispozici se sice varhany rozšířily o jediný rejstřík, dřevěnou Flétnu dvojitou 8 (něm. *Doppelflöte*), která podle Proksche „*díky smykavému charakteru působí příjemně, projevuje se užitečně a je dobře použitelná*“, ale vyměněno a hlavně změněno bylo celkem 6 hlasů (rejstříků). Jejich stopová délka a hlavně charakteristika tónu pak dává tušit, že intonačně se dispozice výrazně posunula k romantickému pojetí varhanního zvuku, což bylo ostatně ve shodě s tehdejšími romantickým chápáním varhanního ideálu, ostře kontrastujícím s ideálem barokním. O zmíněné Dvojité flétně 8 „*ztratíme slovo*“ v následujícím příspěvku, neboť jde o technicky i zvukově velmi zajímavý, komplikovaný a tím také zřídka užívaný varhanní rejstřík.

„Plíce“ varhan tvořily čtyři nové velké klínové měchy, novinkou bylo i šlapací zařízení vybudované vzadu ve věži. Veškeré opravy završil nový nátěr a polychromování varhanní skříně.

Po opravě bylo rozvržení jednotlivých strojů následující: 13 hlasů v hlavním stroji (I. man.), 10 hlasů v horním stroji (II. man.), 9 hlasů v pedálu, tedy celkem 32 hlasů a 4 pomocné rejstříky. Počet píšťal dosáhl

kardinálem-knězem Sv. Bernarda alle Terme. Tento kardinál je pro svou odvahu, se kterou se postavil proti uvedenému Hitlerovu řemeslu, nazýván Münsterským Lvem.

Kanovník v Münsteru Martin Hülskamp upozornil, že kardinál von Galen bude toho

dne blahořečen jako jediný, což je zcela neobvyklé: papež ho vybral jako postavu představující znak světové biskupské synody.

RC, KIPA 19. 7. 2005

Foto

- Poštovní známka vydaná v r. 1996

RODINA A ŠKOLA

PETICE HNUTÍ PRO ŽIVOT ČR PROTI RU 486A

PROTI POKUSŮM NA LIDSKÝCH EMBRYÍCH

Občanské sdružení Hnutí Pro život ČR (HPŽ ČR) zahájilo petiční akci, která má zabránit dalšímu porušování základních lidských práv v souvislosti se záměrem Ministerstva školství legalizovat pokusy na lidských embryích a s úvahami legalizovat chemický potratový¹ prostředek RU 486.

Petici se HPŽ ČR obrací na zodpovědné orgány, aby upustily od těchto záměrů. V souvislosti s kroky vedoucími k legalizaci pokusů na lidských embryích HPŽ ČR připomíná, že narozdíl od dospělých kmenových buněk, které jsou již dnes využívány v lékařské praxi a jejichž získávání není v rozporu se základními lidskými právy, jsou kmenové buňky získávané z lidských embryí v medicíně doposud prakticky nepoužitelné, a to i přes mnohé sliby poskytované sdělovacím prostředkům. HPŽ ČR zároveň zdůrazňuje, že nikdy není přípustné záměrně usmrtit lidskou bytost, a to ani ve fázi embrya a ani kdyby byla vyhlídka na sebevětší společenský prospěch.

HPŽ ČR ve věci snahy otevřít český trh abortivnímu přípravku RU 486 připomíná, že výsledkem zavedení preparátu bude přenesení celé břímě psychické zátěže umělého potratu z lékaře na ženu. Zároveň upozorňuje na jednostranně vedenou informační kampaň², která v rozporu s realitou prezentuje přípravek RU 486 jako jednodušší verzi mini-interupce. Energie věnovaná propagaci RU 486 v žádném případě nepřispěje k naléhavě potřebné pomoci párům rozhodujícím o osudu počatého dítěte, kteří hledají konkrétní podporu v obtížné životní situaci.

Vicepresidentka HPŽ ČR Zdeňka Rybová k tomu uvedla: „Předpokládám, že

tuto petici podpoří několik desítek tisíc lidí podobně jako v minulých letech. Lidé si poslední dobou stále více uvědomují naléhavost a dvojsečnost bioetických témat, které degradují člověka na pouhý objekt.“

Petici HPŽ ČR podpořil brněnský biskup Vojtěch Cikrle, který je při České biskupské konferenci zodpovědný za péči o rodinu a za bioetiku. Biskup Cikrle připomíná, že „ochrana života nenarozených a respektování jejich důstojnosti patří mezi základní lidská práva“. Z politických představitelů petici jednoznačně přivítal Jiří Karas, poslanec za KDU-ČSL, který si od ní slibuje seriózněji vedenou debatu na tato témata.

Petici je možné podpořit do konce září t. r.
HPŽ ČR 20. 7. 2005

¹ Dnes je běžným řemeslem potratářství.

² Dalším už zavedeným mediálním řemeslem je manipulátorství (srov. Úvodník v tomto čísle Obrázku).

O CHARITATIVNÍ PRÁCI V LIBERCI (20) ÚSTAV SOCIÁLNÍ PÉČE HORNÍ MAXOV

Adresa:

Lučany nad Nisou 82,
468 44 Horní Maxov, pošta Josefův Důl
Tel.: 483 300 718, 483 300 723 (linka 777)
Fax: 483 300 725
E-mail: petrovic@usp-hmaxov.cz
Ředitel: Ing. Stanislav Petrovič

1. Začátky Ústavu sociální péče v Horním Maxově

Ústav sociální péče pro mládež s mentálním postižením v Horním Maxově byl založen v roce 1963 Ústavem sociálního zabezpečení Národního výboru hl. m. Prahy.

Zpočátku žilo v maxovském ústavu osm dětí z Jedličkova ústavu v Praze a v Liberci. O tyto první obyvatele ústavu se staralo osm členek Institutu Blahoslavené Panny Marie (IBMV) – tzv. Anglické panny; dnes se tento institut jmenuje Congregatio Jesu. Všichni byli ubytováni ve vile (č. p. 181). V suterénu byla kuchyň a prádelna.

Během roku 1964 byla adaptována německá škola (č. p. 82) a poté se nastěhovalo do jejich prostor 40 chlapců, kteří přišli z Dětské psychiatrické léčebny v Opařanech a Ústavu sociální péče v Horní Poustevně. Do ústavu nastoupily i další sestry institutu, které přišly z Jednotného zemědělského družstva na Javornicku. Ve „školní“ budově byla vedle ubytovacích pokojů i velká jídelna, která zároveň sloužila jako prostor pro výchovné činnosti (nacvičování tělocvičných sestav, divadelních scének), zájmové činnosti (poslech hudby, televize) a pracovní terapii (práce pro Plastimat, Bižuterii – viz níže).

Chlapci byli rozděleni do tří skupin podle tehdy platné klasifikace lidí s mentálním postižením. O chlapce s hlubokou mentální retardací se staraly sestry se vzděláním učitelek mateřské školky, chlapce se středně těžkou mentální retardací měly na starost sestry se vzděláním učitelek základní školy, o chlapce s lehkou mentální retardací se staraly sestry s aprobací pro střední školy. Zároveň v ústavu působily i sestry se zdravotnickým vzděláním. Všechny skupiny měly vytvořené týdenní, měsíční a roční plány. Služba sester byla zajištěna v třísměnném provozu.

Prádelna a sklady byly přestěhovány do dřevěné budovy tzv. salaše (č. p. 131).

Program dne byl tento:

Po společném probuzení v sedm hodin následovala společná desetimínutová rozcvička v ložnicích obyvatel. Rozcvičku nejzdatnějších chlapců vedl pan ředitel Truhlář, v ostatních odděleních připravila adekvátní rozcvičku (pochodování v kruhu, zpívání, velmi jednoduché cviky) službukonající sestra. Po rozcvičce se chlapci myli sami nebo s pomocí do půl těla a postarali se o hygienu a přípravu snídaně. Před snídaní byla společná modlitba. Po snídani nejšikovnější chlapci pomohli

s úklidem a mytím nádobí.

V devět hodin začínaly výchovné činnosti dle měsíčních a ročních plánů: smyslová, řečová a rozumová. Po svačině měli chlapci příležitost pracovat pro Bižuterii (odštipávání galvanizovaných věcí, drátkování) a Plastimat (vtlačování náplní do zátek). Finanční obnos byl dáván do fondu společných akcí chlapců. Z fondu byli hrazeny zájezdy na hrady, zámky a jiná kulturní představení (cca 10 zájezdů za rok).

Ve dvanáct hodin byla modlitba a oběd. Od jedné do půl třetí probíhala sportovní činnost (nacvičování na spartakiádu, sportovní hry) a vycházky do okolí. Chlapci hráli kopanou, procvičovali se v atletických disciplínách, v zimě hráli hokej, sáňkovali, lyžovali, bruslili (pro tuto možnost si sami vytvářeli ledovou plochu v areálu ústavu).

Po svačině byl čas pro hudební, výtvarné a pohybové činnosti. V 18 h byla modlitba a večeře. Po večeři se všichni podle svých možností věnovali úklidu a hygieně. Večerní volno bylo věnováno vypravování (pohádky, příběhy, náboženská výchova, vlastní témata chlapců), sledování televize nebo mlsání dobrot.

V sobotu a neděli byl volnější den, chlapci sledovali pohádky v televizi či měli vlastní program, odpoledne byla bohoslužba v kapli či v kostele.

Sestry se snažily vést chlapce k sebeobsluze, vytvoření základních hygienických návyků, pomoci a soucitu s ostatními.

Program byl často zpestřován výlety, jednou za dva roky účastí na spartakiádě, sportovních hrách, jednou za dva roky kulturním a sportovním představením dovedností na Žofíně a na jiných kulturních vystoupeních.

Pětkrát za rok byla pořádána návštěva pro rodiče za přítomnosti ředitele ústavu, ústavního lékaře a vrchní sestry.

Svátek Mikuláše a Štědrý den slavili chlapci se sestrami v jídelně ústavu.

Obyvatelé, kteří dovršili 26 let museli odejít do jiných zařízení pro dospělé (Kytlice, Svojsice, Heřmanův Městec, Thomayerova nemocnice), v ústavu zůstávala pouze pracovní četa (pomocníci

Papež ihned po svém zvolení začal s reformami a udělil rozsáhlou politickou amnestii, ale to nacionalistům nestačilo. Snažili se papeže vtáhnout do „svatého“ boje za sjednocení Itálie, který vedla Sardinie proti Rakousku. Papež to narozdíl od zmíněných popletených katolíků odmítl. Nacionalisty pak už nešlo zastavit. Rozpoutali v Římě revoluci. Papež byl nucen 17. 11. 1848 prchnout do Gaety a v Římě byla vyhlášena republika v čele s Giuseppem Mazzinim. Vznikl stát takový, jako byla revoluce, která jej stvořila: ani liberální ani demokratický, ale jakobínského typu, tedy naprosto totalitní. Jako u všech revolucí, ihned začaly represálie vůči církvi. Kněží byli věšeni nebo střílení přímo na ulicích.

Avšak piemonťané byli poraženi rakouským vojskem a Řím obsadily francouzské jednotky. Papež se vrátil r. 1852 nazpět. Obnovení pořádku bylo ale pouze povrchní. Nacionalistům bylo nyní jasné, že s žádnými katolíky pro sjednocení Itálie už počítat nemohou. Na scénu se mezitím dostal sardinský král Viktor Emanuel II., který se za podpory Francie a pod velením vášnivého patriota a zapřisáhlého odpůrce církve Giuseppe Garibaldiho stal r. 1861 italským králem. Heslem příznivců této druhé revoluce bylo jméno jednoho z nejvýznamnějších hudebních skladatelů té doby – VERDI, což znamenalo Viktor Emanuel Rex Di Italia. Poznamenejme, že nepřítel církve Garibaldi je dosud v Itálii uctíván stejně, jako Francie i dnes oslavuje své revolucionáře. I u nás např. v nové knize Dějiny Evropy (nakladatelství Argo, 1995) není Pius IX. zmíněn ani slovem, zatímco Garibaldi je věnováno dost místa a je uveden jako stoupenec takzvaného „vzkříšení“.

Církevní stát, zmenšený na pouhou třetinu své původní rozlohy a chráněný francouzskými jednotkami, Itálie přes svůj závazek stejně napadla, ale neúspěšně. Avšak když v r. 1870 vypukla prusko – francouzská válka, byly francouzské jednotky z Říma odvolány a italské vojsko obsadilo Věčné město včetně Vatikánu. S tím souvisí i přerušení I. vatikánského sněmu 20. 10. 1870; k němu se podrobně vrátíme v příštím čísle.

Papež pobýval uzavřen ve Vatikánu a pokojně odmítal všechny podivné návrhy včetně tzv. garančního zákona, který papeži zaručoval jakousi nedotknutelnost, suverenitu, ba roční rentu, a „velkoryse“ mu dával k užívání palác vatikánský, lateránský a vilu v Castel Gandolfo.

Pius IX. zemřel 7. února 1878 ve svých 85 letech. 3. září 2000 byl pak spolu s Janem XXIII. tento quasimučedník blahořečen.

Italská vláda během papežovy internace i po jeho smrti tvrdě zostrila proticírkevní kurs. Všechny kláštery byly prohlášeny za národní majetek a některé z nich proměněny ve školy či kasárna. Školství zůstalo bez náboženského vyučování. Vláda dovedně podporovala proticírkevní nálady, které se projeví zejména při přenášení ostatků Pia IX. 13. 7. 1881 a při odhalování pomníku Giordanu Brunovi 9. 6. 1889. Tzv. „Římská otázka“ páčila italské státníky natolik, že ještě po 35 letech, za I. světové války, si Itálie u spojenců vymínila, že v žádném případě nebude dovoleno, aby se papež jakýmkoliv způsobem podílel na mírovém vyjednávání!

Události r. 1870 bezpochyby přispěly k tomu, že se láska a úcta k papeži u katolíků celého světa vystupňovala do tak ohromné míry, jakou církev dosud nikdy nepoznala. Oslavy kněžského nebo biskupského jubilea, nebo výročí pontifikátu se staly naprostými demonstracemi a pouť do Říma znamenala pouť za svým papežem. Za pontifikátu Pia IX. pozorujeme také velice významný početní růst církve a obnovení hierarchie v Anglii a Holandsku. Tento církevní velikán ve světě zřídil 29 nových arcibiskupství a 132 biskupství. Již 8. 12. 1854, když vylašoval dogma o Neposkrvněném početí Panny Marie, a 8. 6. 1862 při svatořečení japonských mučedníků, převyšoval počet přítomných biskupů podobné počty přítomných na ekumenických sněmech všech dob.

Anexe církevního státu byla bezpochyby svévolným a nestoudným činem. Italský král se navíc sám dostal do trapné situace, neboť katoličtí panovníci jej s ohledem na papeže nenavštěvovali a hosté italského

Učení katolické církve o lidském životě, jak jej vykládá papež, je vnitřně souladné, pravdivé a stálé, nepodléhá dobové módě, ani světskému nátlaku. Je to učení, kterým je náročné se řídit – tak jako ostatně každým dobrým učením, a je a bude předmětem odporu, zesměšňování a proklínání všemi zlými moderního světa. Toto poselství však bylo sděleno všem lidem a bylo sepsáno s veškerou výmluvností starého papeže, který zažil nacistickou i

komunistickou tyranii a který dobře zná i současnou tyranii, která život ničí 'vědecky'.

Tváří tvář moderním názorům a mravnímu chaosu děkujeme Bohu za to, že je naše církev pevnou autoritou, a že je zvyklá mluvit jasným a autoritativním hlasem tak, jak to dělal její zakladatel, Ježíš Kristus, před dvěma tisíci lety.“

*Foto
- Kostel Sv. Ingáce*

HISTORIE

VZTAH STÁTU A CÍRKVE

BL. PIUS IX. A ITÁLIE

Není v historii církve mnoho papežů, kteří byli po celém světě tak váženi, jako Pius IX., a to nejen katolíky, ale i nekatolíky, vyznávajícími Krista. Předčil jej snad jenom nedávno zesnulý Jan Pavel II. Přesto však jeho pontifikát, nejdelší v historii, nebyl jednoduchý. Obzvlášť jsou pak pozoruhodné pokoj a důstojnost, s jakými tento papež snášel různé rány osudu.

Giovani Maria Mastai – Ferreti, jak znělo jeho jméno, nastoupil na papežský stolec 21. června 1846 a celkem oprávněně celá, v té době ještě nesjednocená Itálie, do něj vkládala velké naděje.

V první řadě se jednalo o nápravu poměrů v církevním státě, který v letech 1831 – 1832 a 1843 – 1845 zažil vážné nepokoje, utlumené pomocí rakouského a francouzského vojska. Příčinou byla vzbuzená nespokojenost s papežským vládním systémem, který nepřipouštěl do státní správy žádné laiky. Úředníci totiž měli většinou alespoň nižší svěcení a museli nosit kněžský oděv. Zřejmou vadou ale bylo, že mnozí z nich se nehodili ani za úředníky, ani za duchovní správce. Objevily se dokonce i nepořádky v hospodaření. Veřejné mínění, podnícené zednáři a různými tajnými spolky, se tedy bez mnohých úvah instinktivně obrátilo proti kléru, respektive proti celé církvi – místo toho, aby vhodně přispělo napravit neblahý stav. Taková pomoc není tak snadná, je mnohem obtížnější! Takže agitátorům, kteří jsou vždy po ruce, zpracovat veřejnost v takových situacích moc práce nedá.

Dále nový papež vzbuzoval naděje v řadách unionistů, usilujících o sjednocení celé Itálie. Unionisté tyto naděje v papeže chovali proto, že i mnoho katolíků chtělo sjednocení. Bláhově totiž pomýšleli na spolkový stát v čele s králem a papežem coby „čestným presidentem“. A nechťeli si přiznat, že cíl piemontských nacionalistů je úplně jiný: nejen odstranit všechny dynastie mimo savojské, ale i odstranit papežský stát. Nacionalisté tak chtěli vytvořit stát Piemontsko – italský.

v kotelně, kuchyni, údržbě a při zahradní práci), která dostávala za svou práci finanční odměnu.

2. Stručná historie ústavu do roku 2005

V roce 1982 byla ke „školní budově“ (č. p. 82) přistavěna tzv. přístavba, kde byly v 1. patře ložnice, v přízemí jídelna sloužící zároveň jako herna a kulturně-společenská místnost.

O rok později vyhořela „salaš“ (č. p. 131), nově byla roku 1985 místo ní vystavěna zděná budova, kde byly prádelna, sklady a byt ředitele ústavu. Ústav využíval také „výbor“ (č. p. 178) jako ubytovnu sester. V ústavu žilo 83 chlapců a pracovala zde ředitelka ústavu, údržbář a 36 sester.

V průběhu roku 1991 odešlo na Slovensko 32 sester, zůstali zde čtyři sestry. V ústavu začali pracovat civilní zaměstnanci, což se neobešlo bez problémů – velká fluktuace zaměstnanců.

Bývalá ubytovna zaměstnanců tzv. „výbor“ (č. p. 178) byl od prosince 1991 rekonstruován.

Od května do prosince 2002 probíhala na „výboře“ za plného provozu výměna střešní krytiny a zateplení budovy.

Z důvodu dospívání obyvatel ústavu a kvůli novému pohledu na sociální služby po společenských změnách na konci 80. let byla v roce 1992 změněna zřizovací listina.

V létě 1994 vzniklo z potřeby zaměstnanců a přátel ústavu občanské sdružení Portus, které si jako cíl do svých stanov zadalo pomoc lidem s mentálním

postižením nebo jinak sociálně handicapovaným.

Portus zakoupil pro své aktivity objekt (č. p. 167). V září 1996 byla provedena výměna krovu, od října 1997 do března 1998 byla provedena přestavba budovy. Poté v budově byly využívány dva byty pro zaměstnance ústavu a tkalcovská dílna.

26. dubna 2003, před nedělí Božího Milosrdenství (srov. Obrázek roč. 2, č. 5, 16. 4. 2004, s. 3n.) byla otcem biskupem Josefem Kouklem slavnostně vysvěcena kaple Božího Milosrdenství umístěná ve „školní budově“ (viz foto).

Náboženský život obyvatel a zaměstnanců ústavu existoval od samého počátku. Řádové sestry měly kapli, chlapci se s nimi společně modlili a navštěvovali bohoslužby (sobotní mše sv. v kapli nebo nedělní v maxovském kostele). Všichni chlapci byli se souhlasem rodičů a opatrovníků pokřtěni.

3. Horní Maxov dnes – terapeutické dílny, chráněné pracoviště, podporované zaměstnání a sportovní a kulturní aktivity

V Ústavu sociální péče Horní Maxov žije celoročně 62 obyvatel, dospělých mužů s mentálním handicapem v šesti domácnostech. Poskytování sociálních, provozních a zdravotních služeb zabezpečuje 69 zaměstnanců.

Domácnost je soukromý prostor obyvatel, kteří v ní žijí. Prostřednictvím asistentů, pomocníků a dobrovolníků zajišťuje obyvatelům naplnění základních potřeb, základních práv, podporu a seberealizaci.

Denní i týdenní program domácnosti je založen na pravidelném rytmu: střídání práce a odpočinku (během dne), pracovních dnů a volného víkendu (během týdne).

Shrnutí celého dne: členové domácnosti se společně sejdou a ještě jednou si uvědomí, co za celý den prožili. Potom se nastíní program na příští den, aby každý věděl, co ho očekává.

Sobota a neděle je věnována oddechovým aktivitám, výletům, sportování, kulturním akcím, bohoslužbám. Je možné později vstávat (individuálně), oběd vzít mimo dům

a celkový průběh dne dotvářet podle okolností.

A. Terapeutické dílny

Systém dílen umožňuje:

- základní posouzení pracovních schopností každého jedince, výběr vhodných pracovních činností a technik, stanovení individuálního plánu práce;

- rozvíjení pracovních dovedností, zácvik a přípravu pro práci ve specializované dílně;

- přípravu obyvatel pro práci v chráněném pracovišti nebo v rámci podporovaného zaměstnání;

- vytvoření přiměřených pracovních programů ve specializovaných dílnách, do kterých se může zapojit co největší počet obyvatel, pro které není vhodná práce v chráněném pracovišti nebo v rámci podporovaného zaměstnání;

- vytvoření prostoru pro relaxaci při zájmové a terapeutické činnosti.

Prodej výrobků z dílen na trzích (Mariánská pouť, Maxovská pouť, předvánoční trhy) s osobní účastí pracovníků z dílen.

Základem dobře fungující dílny je klidná, přátelská a podnětná atmosféra, která pramení z pochopení terapeutického významu lidské práce.

Pracovní dobu pro jednotlivé pracovníky určuje koordinátor práce společně s vedoucím příslušné dílny, vedoucím zdravotnické služby a vedoucím domácnosti. Délka pracovní doby je u každého obyvatele velice individuální.

Dílny pracují od **pondělí do pátku**. Pracovníci pracují dle svých dispozic, někteří pouze jeden den v týdnu, někteří více i v plném rozsahu.

a) Tkalcovská dílna

V tkalcovské dílně jsou používány jednoduché tkalcovské techniky:

- kolíkový stav (vhodný pro začátečníky),
- tradiční tkaní na rámu a na formě,
- tkaní na tkalcovském stavu.

Výrobky: koberečky (nástěnné, předložky, podsedníky), prostírání, dečky, kapsičky, peněženky, baťůžky, tašky, čepice, látky pro různé užití.

b) Košíkářská dílna

Základním materiálem používaným v košíkářské dílně je pedigg. Jedná se o

zpracovanou lianu, která se dováží z Asie. Vrbové proutí užíváme jako doplňkový materiál pro zručné pracovníky.

Výrobky: ošatky (kulaté, oválné), koše (menší – na ovoce, na houby atd., větší – na prádlo), čtverhranné koše, tácy (s pevným dnem – překližka), dózy s poklopem, ozdobné výrobky (dekorační kola na stěnu, kryty na květináče atd.), lustry.

c) Svíčkařská dílna

Dílna pro výrobu svíček používá tři základní techniky:

- stáčení svíci z mezistěn ze včelího vosku – požívají se mezistěny vyráběné pro včelařskou práci, které se nařezávají na pruhů a z těchto pruhů jsou stáčeny svíce různých tvarů a velikostí;

- technika namáčení – materiál (včelí vosk nebo parafín) je rozehrátý ve speciální nádobě (peci). Do této nádoby jsou namáčeny knoty buďto jednotlivě nebo na karuselu. Opakovaným namáčením vzniká svíce krásného tvaru.

- odlévání do forem – rozehrátý parafín je vléván do speciálních forem. Touto technikou lze dosáhnout různé barevné efekty a kombinace (pomocí obarveného parafínu.) Všechny tyto techniky nejsou příliš náročné a mají tu výhodu, že v jednotlivých pracovních operacích se mohou účastnit i málo zruční pracovníci s menšími pracovními dovednostmi.

Výrobky: svíčky stáčené ze včelího vosku, namáčené a lité z parafínu (různobarevné). Vše v různých tvarech a velikostech.

d) Keramická dílna

Keramická dílna vytváří stálá pracovní místa s výrobním programem, kromě toho

tím nejdokonalejším Božím výtvozem a navíc jeho obrazem – dostalo se mu zobečňujícího rozumu a svobodné vůle. A proto člověk má v sobě i jakýsi mravní kód. Svou nezměnitelnou přirozenost lidskou, kterou jsme si všichni lidé rovni, i svou nezměnitelnou přirozenost jedinečnou, kterou je každý z nás úplně jiný. To je něco naprosto jiného než geny. Tento kód, čili tato přirozenost, je součástí plánu, který má Bůh se světem, tj. se vším, co je. Náš svět není světem chaotickým, ale světem zákonů, v nichž jsou zahrnuty i zákony morálky, neměnné jako tato přirozenost. Když si jich jako jednotlivci nevšímáme, riskujeme možná havárie v tomto pozemském životě, ale jistě i osud svých nesmrtelných duší. A lidstvo, když si jich nevšímá, riskuje nejen zdraví společnosti, ale samu svou existenci.

Když přemýšlíme o katastrofách 20. století, říkáme si, jaké nové hrůzy přinese století jedenadvacáté. Už dnes je zřejmé, čeho se máme obávat. V minulém století jsme dovolili zvrhlým mužům dělat si se státem co chtěli, a zaplatili jsme za to mnoha miliony mrtvých, které zlikvidovalo státní násilí. V tomto století může být riskantní, když dovolíme mužům i ženám dělat si se svým lidským životem to, co budou chtít. Již nyní zpochybňují podstatu lidského života. Ani úcta k zemřelým už není samozřejmostí, jak tomu bylo dřív. Veškeré jistoty týkající se lidského života zpochybní novátoři, kteří již mají v plánu nové technologie, aby 'zlepšili' postavení člověka, a podobně jako nacisté a komunisté k tomu chtějí zneužít stát. Obě

tyto podoby, dřívější i dnešní, sociálního a lidského inženýrství spolu ovšem souvisejí. Nacistický i komunistický plán byly zaměřeny na 'očistu lidstva' a vytvoření 'nového lepšího' člověka. Oba znamenaly hekatomby mrtvých a oba vycházely z předpokladu, že ti, kdo mají moc, mají právo vytvářet pravidla morálky podle toho, jak si to někteří vymyslí. Novátoři, kteří budou usilovat o moc ve století jedenadvacátém, budou obdobně opovrhovat absolutní morálkou a přirozeným, Božím zákonem a budou přesvědčeni o tom, že morálka a zákony jsou relativní, a že by se měly čas od času měnit podle toho, jak to někdy někoho napadne a jak to někdy někomu právě vyhovuje.

A není tak tomu už teď? V roce 2000 bylo na světě v souladu se státním zákonem zlikvidováno 40 miliónů nenarozených dětí. Počet legálních potratů přesahuje počet obětí zlikvidovaných nacistickou a komunistickou tyraní dohromady. První stát, který uzákonil potrat, byl r. 1918 Sovětský svaz (Sovětské Rusko – srov. dokumenty v loňském Obrázku č. 12, pozn. red.), do konce století to učinily skoro všechny státy. Na druhém konci života je euthanasie, ta je již uzákoněna např. v Nizozemsku a objevují se snahy zavést tuto praktiku v řadě dalších zemí. Jak dlouho to bude tentokrát trvat? Potraty a euthanasie jsou pouze základem, na němž novátoři zamýšlejí vybudovat během jedenadvacátého století takový systém, v němž si budou s lidským životem moci dělat skutečně vše, co jim umožní technický pokrok. To však není možné bez katastrofy, kterou to vyvolá. Následky přijdou, i kdyby se s těmito zločiny přestalo hned.

A tak jen pár let před koncem nového století vydal Jan Pavel II., houževnatý bojovník za život, pravý rytíř kříže bojující za právo na život, svou encykliku 'Evangelium života'. Znova v ní zopakoval, že **posvátnost lidského života je věc absolutní, a označuje všechny činy, které vedou k ukončení NEVINNÉHO lidského života, jako vraždu**, ať jsou tyto činy jakkoli klamavě obhajovány soudy a parlamenty, 'filosofy' i 'lékaři'.

že skutečně 50 nebo 60 % Američanů je pro legalizaci umělých potratů.

To byla samozřejmě velice výnosná a velice úspěšná lež, která splnila očekávání. Když se veřejnosti dlouho a často říká, že každý je pro legalizaci umělých potratů, pak to bude automaticky postupem času opravdu každý zastávat. Jen velmi málo lidí je rádo v menšině. To byla jedna z našich velice užitečných taktik, tedy použití vymyšlených, nečestných a dvojznačných průzkumů. Důrazně bych chtěl všem poradit, aby byli velice opatrní a kritičtí ke všem průzkumům, o nichž čtou v novinách a slyší ve zprávách. Jak jsem již řekl, je to jedna z ještě dnes používaných taktik propotratového hnutí.

Rovněž jsme věděli, že když situaci dostatečně zdramatizujeme a vzbudíme dostatek sympatií, snadno prodáme náš program legalizace umělých potratů.

Udělal jsem proto následující: Zfalšovali jsme údaje o nelegálních potratech prováděných každoročně v USA. Věděli jsme, že jejich celkový počet je ročně asi 100 000. My jsme však opakovaně zveřejňovali v médiích, že jich je jeden milión. A když se taková velká lež často opakuje, veřejnost ji nakonec přijme, zrovna tak jak to dokázal náš „přítel“ pan Hitler v Německu. Také jsme věděli, že počet žen, které ročně zemřou následkem nelegálních potratů, je mezi 200 až 250. Ale číslo, které jsme stále opakovali a předávali médiím, bylo 10 000.

Tyto údaje se začaly vštěpovat do vědomí americké veřejnosti a byly nejlepším prostředkem pro přesvědčení Američanů, že musíme zákony o umělých potratech odstranit. Když víme, že jsme tyto údaje zfalšovali, zvláště údaj o ročních nelegálních potratech v USA, dají se z toho vyvodit určité závěry. Jestliže srovnáme 100 000 potratů před legalizací s 1,55 miliónů poté (patnáctinásobkem), pochopíme některé mýty, výmysly a lži, které jsme šířili mezi americkou veřejností.

Další taktikou, kterou jsme používali pro přesvědčení veřejnosti, byla domněnka, že když se umělé potraty zakáží, bude se provádět stejné množství, ale nelegálně. To jednoduše není pravda! Kdybychom dnes zakázali umělé potraty, neměli bychom o 1,55 miliónů potratů více.

Důležitou taktikou bylo potření vědeckého důkazu, který nevyvratitelně říká, že život začíná početím, oplodněním. Museli jsme trvat na tom, že otázka, kdy začíná lidský život, je teologická, právní, etická nebo také filosofická – jen ne vědecká.

(Zde máme další příklad novinářského podvodu z oboru manipulátorství: ‘Science’ znamená v angličtině často jen empirickou vědu. V češtině se však mezi vědy řadí i teologie, právo etika i filosofie – jinak by neměly co dělat na universitách. V angličtině to jsou ale ‘arts’. Každý z nás si vzpomene na nějaký takový podvod používající angličtiny, který tvrdí, že „sice etici, filosofové, teologové ... ‘říkají’, že ..., avšak vědci, experti, odborníci ... ‘dokazují’, že ...“ Přitom etika i právo také dokazují, částečně i teologie – kde však předpoklady důkazů stojí na víře. Matkou nezvratitelného dokazování je ale filosofie, z níž čerpají, ovšem už jen částečnou jistotu právě empirické vědy. Ovšem za „filosofa“ se často prohlašuje a i v minulosti prohlašoval kdejaký, třeba i mediálně vlivný tlachal, který své výplody žádné kritice nepodrobuje. Kvůli absolutní jistotě filosofického dokazování naopak ve filosofii probíhá rozhodující boj o pravdu a naopak snaha pravdu kazit. A tak přesně řečeno, nejlépe filosofie, královna věd, odpovídá, a to s definitivní jistotou, na položenou otázku: kdy začíná lidský život. Pozn. red.)

To je také oblíbená taktika propotratových skupin. Trvají na tom, že definice, kdy začíná život, není možná, nemůžeme to přý vědět.

Prof. dr. Bernard Nathanson /
Hnutí pro život ČR

„CO NÁS ČEKÁ? MRAVNÍ CHAOS, NEBO ŘÁD?“

Úvodní poznámka

Patrně není náhoda, že v době předělu časů přemýšlejí sobě navzájem neznámí lidé o stejných otázkách. To mě napadlo, když jsem z vývěsky v kostele Sv. Ignáce na Karlově náměstí v Praze opisoval níže uvedený text neznámého autora.

Karel Korous

„V přirozenosti každého živého tvora je Bohem zakódován jeho plán, čím ten který tvor má být, i jak se má chovat. Člověk je

poskytuje také terapeutické programy.

- Výrobní program: keramika zpracovávaná šňůrkovou technikou, jednoduché výrobky vtiskávané, lití do forem, práce na hrnčířském kruhu.

- Terapeutické programy: jsou vedené formou pravidelných sezení.

Výrobky: květináče, reliéfy, knoflíky, svícny, drobné nádoby a další.

B. Chráněné pracoviště

Práce obyvatel v chráněném pracovišti je poskytnutím pracovní příležitosti obyvatelům v prostředí ústavu.

Mezi pracovní místa, která ústav vytvořil, patří:

- údržba;
- kuchyně;
- prádelna;
- úklid.

C. Podporované zaměstnání

Podporované zaměstnání znamená další krok na cestě k začlenění lidí s handicapem do běžné lidské společnosti. Snažíme se nalézt práci obyvatel v podporovaném zaměstnání, to znamená nalezení vhodného zaměstnání a udržení zaměstnání v běžném prostředí. Podpora je dlouhodobá.

D. Sportovní a kulturní aktivity

Mezi pravidelné činnosti patří:

Návštěva tělocvičny.

Turistický oddíl „Procházka“.

Sportovní oddíl „Severák“.

Skupinová a individuální rehabilitace, jejímž cílem je :

- psychická pohoda a fyzický rozvoj obyvatel domácností,
- příjemná změna, osobní kontakt a relaxace při poskytování rehabilitačních procedur,
- zaměření se na konkrétní zdravotní přednosti / nedostatky obyvatel a jejich rozvoj / odstraňování,
- snaha o duševní růst a pocit domácí péče při přímém kontaktu s jednotlivcem,
- léčba dotykem, příjemným rozhovorem a nasloucháním chlapcům.

Hipoterapie.

Muzikoterapie.

Společné zpívání.

Návštěva divadla.

„Pařilky“ – tancovačky.

Letní tábory.

Účast na integrovaných táborech pořádaných jinými organizacemi (obč. sdr. ROZRAZIL – sídlo Praha 1, Jakubská 3, obč. sdr. ŠVAGR – sídlo Písek, Píseckého 131).

Kurs znakové řeči.

Pravidelné roční aktivity – oslavy masopustu, pálení čarodějnic, maxovská pouť, mikulášské oslavy, vánoční a silvestrovské oslavy.

Nepravidelné roční aktivity – jarní a podzimní Matějská pouť, kulturní vystoupení lidí s postižením.

Sociální aktivity zaměřené na kontakt s rodiči a opatrovníky.

4. Některé naše projekty

V objektu č. p. 178 (výbor) bychom chtěli vytvořit několik **bytových jednotek pro dva až tři obyvatele ústavu, kteří by zde žili v režimu individuálního chráněného bydlení**. Pro některé obyvatele vznikne možnost samostatného způsobu života. Zbývající prostory budovy poslouží jako ubytovna zaměstnanců, ubytování návštěv (rodičů).

V objektu č. p. 131 (salaš) vznikne po přestěhování prádelny **prostor pro keramickou a košíkářskou dílnu**, díky čemuž budou další obyvatelé si moci osvojovat nové pracovní činnosti. V prostorech domácnosti vzniknou samostatné bytové jednotky v rámci koedukované domácnosti.

K trénování a nacvičování samostatnějšího způsobu života bude sloužit v rámci objektu č. p. 171 tzv. **tréninkový byt**.

Provozem terapeutických dílen vzniká řada výrobků, které plánujeme prodávat v **ústavním obchůdku** – potřeba vybudovat či zrekonstruovat stávající objekt garáže. Obchůdek by zároveň sloužil jako kavárna s možností občerstvení.

Jako nejvhodnější místo pro pracovní, volnočasové a terapeutické aktivity se nám zdá zřízení **farmy s chovem hospodářských zvířat a ekologickým způsobem pěstování zeleniny**.

Podle různých textů zpracoval
Roman Hlubůček

VÝCHOVA K DŮVĚŘE

VYCHOVÁVEJ JAKO DON BOSCO

Výchova k důvěře v sebe sama a v druhé je jednou ze základních skutečností (o důvěře v Pána viz dále), kterou dětem musíme předat. Není to snadné. Mnozí rodiče totiž často dělají chybu a přehnaně své děti chrání.

Matka, která nadměrně ochraňuje své dítě, je matkou „terorizovanou“; má strach, že když děti nemá stále na očích, něco se jim stane. Snaží se je chránit před nebezpečím, což je normální a přirozené. Problém je v tom, že to přehání: možná nebezpečí vidí všude. Své děti nemůžeme ochránit před životem, a neměli bychom to ani chtít. Musíme je učit odvaze a nezbytné síle poprat se s tím, co je potká.

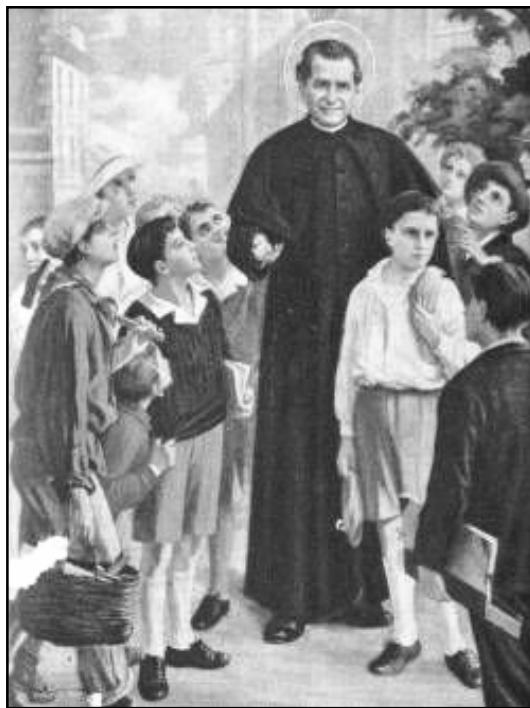
Mateřská touha uchránit děti od každého možného nebezpečí může mít opačný účinek: děti se stanou slabými a závislými. Druhou příčinou, skrývajícím se za nadměrným ochraňováním dětí, je hluboká pochybnost rodičů o svých vlastních schopnostech řešit problémy; tím více pak pochybují o tom, že by jejich děti byly schopné se o sebe samy postarat. Je třeba naopak udělat všechno pro to, aby děti získaly zdravou sebedůvěru.

Vychovávat dítě v důvěře znamená uznávat, že i ono je důležitou osobou, dívat se na něj pohledem, který v něm vzbuzuje touhu k růstu, uznává jeho jedinečnost.

Důvěřovat svému dítěti

Prvním krokem je naslouchat tomu, co dítě prožívá. Například naslouchat jeho pláči a umět na něj odpovědět. Třeba takto: „Poslyš, nemohu teď za tebou přijít, ale poslouchám tě.“ Dítě musí cítit, že mu někdo naslouchá a že v tom, co prožívá není ignorováno. To neznamená povolovat všem jeho výmyslům, ale zabývat se jím.

Naslouchat znamená rovněž rozpoznávat, co se skrývá za postoji dítěte, které se nevyjadřuje vždy zrovna slovy. Znamená to rovněž uznat jeho schopnosti; tím mu totiž říkám: „Mám tě rád.“ Rodiče jsou mnohdy velice starostliví o to, aby jejich dítě mělo úspěch; jsou neklidní, stane-li se něco ve škole, a je pravda, že takové situace působí starosti. Obvykle o svých dětech hodně sní. Musí se naučit říkat: „Ještě před měsícem

ani neuměl poskládat stavebnici,“ nebo objevovat zvláštní schopnosti: „On se pořád směje, a tak kolem sebe šíří pohodu; ona je tak ráda, když vidí sestřenici – má ji radši než bratříčka.“

Rozpoznávat tyto zvláštní schopnosti a říkat je dítěti mu pomáhá objevovat vlastní vlohy a chápat, že druzí takové nemají. To neznamená, že by takové dítě bylo lepší (musíme se snažit být spravedliví), ale že je uznáváno ve své odlišnosti. Tento pozitivní pohled se pro dítě stane základnou, díky které se potom bude moci vypořádávat s neúspěchy a obtížemi.

Dovolme dítěti, aby se stalo samostatným. Nechejme ho, ať se samo obléká. Najdeme si čas, aby s námi mohlo mýt nádobí (jaká je to radost, moci stříkat vodu tak trochu všude a dokázat, že to umím!). Pošleme je samotné na drobný nákup do blízkého obchodu. Díky takto projevené důvěře si dítě bude moci říct: „Když mi maminka říká, že to mohu udělat, to znamená, že toho jsem schopen; tak to zkusím!“ Tak poroste v samostatnosti. Jedná se o proces vyžadující čas a trpělivost, a to rodiče vždy mají.

Držme dané slovo!

Rovněž je důležité vychovávat děti k důvěře v druhé. Základem vztahu mezi

dvěma lidmi je vzájemná důvěra. Aby se dítě naučilo důvěřovat druhým, je třeba, abychom pro ně byli dospělými hodnými důvěry, osobami držící dané slovo. Pokud jsme dítěti slíbili vyprávět příběh, splňme to! A pokud nám v tom něco neočekávaně zabrání, musíme to dítěti vysvětlit. Stejně tak to platí i pro tresty (když už je to někdy potřeba): pokud dítěti řekneme, že je potrestáme, musíme to dodržet. Pokud ne, dítě si řekne: „Mluví, ale skutek utek; to znamená, že si mohu dělat co chci.“ Ve skutečnosti je to pro dítě zklamáním, protože ono potřebuje kolem sebe cítit pevné opěrné body. Prarodiče nesmí dělat nic za zády rodičů. A pokud v domě platí různá pravidla, rodiče to musí dětem jasně vysvětlit.

Pokud dítěti dáme jasné a důsledné pokyny, bude vědět, jak se má k dospělým kolem něj chovat. Naučí se žít v důvěře ke druhým a k Bohu. Předávání víry je při výchově k důvěře podstatným prvkem, protože na „věřit“ stojí „mít důvěru“. Dítě se musí postupně naučit důvěře v Někoho: i když důvěřovat Bohu se někdy jeví jako riskovat, dělají to tak všichni, kdo mu vydávají svědectví. Důvěra v Boha je založena na tom, že v Boha věříme, že ho známe. Důvěra v sebe, v druhé a v Boha je vlastně páteří života.

Bruno Ferrero /
Salesiánský magazín 3/2005
přeložil P. Ladislav Heryán

ZPOVĚĎ PACHATELE 75 000 POTRATŮ

Dr. Nathanson, už jako lékař bojující proti potratům, stanul v prosinci 1996 v katedrále Sv. Patrika, aby byl o slavnosti Neposkvrněného početí pokřtěn newyorským kardinálem O'Connorem.

Mnozí z vás jste již o mně slyšeli jako o řediteli největší potratové kliniky na světě. Naše klinika byla známa pod „hezkým“ jménem Centrum pro reprodukční a sexuální zdraví. Nacházela se na východní straně New Yorku a během dvou let, kdy jsem tam působil jako zakladatel a ředitel, jsme provedli 60 000 potratů. Pod mým vedením pracovalo pětadvacet lékařů. Klinika byla

v provozu denně včetně neděle od osmi hodin ráno do půlnoci. Denně kromě prvního svátku vánočního jsme prováděli 120 potratů. Já osobně jsem ve své soukromé ordinaci vlastnoručně vykonal ještě asi 15 000 dalších potratů, takže jsem zodpovědný za 75 000 potratů. Toto je statistika, na kterou nejsem zrovna pyšný, ale myslím, že má přednáška o tomto tématu tímto získává určitou vážnost a věrohodnost.

Byl jsem jedním ze zakladatelů Národní asociace pro zrušení zákona zakazujícího potrat (NARAL), později přejmenované na Národní akční ligu pro právo na potrat. Byla to první politická propotratová akční skupina v USA. Založili ji roku 1968 Laurence Lader, já, feministka Betty Freedanová a Carol Brightcerová, která byla tenkrát političkou v New York City. Založení takového hnutí, takové politické akční skupiny, bylo neuvěřitelně odvážné. Byli jsme malou skupinou s rozpočtem 7 500 dolarů na první rok naší činnosti. A jak jsem již řekl, bylo tenkrát potřeba značného množství drзости k pouhému mluvení o reformě zákona o umělých potratech. Když se tenkrát dělala reprezentativní průzkum veřejného mínění, bylo asi 99,5 % Američanů proti legálnímu potratu. Ale my, tato malá skupina s nepatrným rozpočtem a pouhými čtyřmi angažovanými členy, jsme za krátkou dobu dvou let dokázali, že byl zamítnut sto čtyřicet let starý potratový zákon ve státě New York a z New Yorku se stalo hlavní město umělých potratů v Americe. O tři roky později jsme přesvědčili Nejvyšší soud, aby vydal hanebné soudní rozhodnutí legalizující umělé potraty ve všech padesáti státech USA (srov. Obrázek roč. 2, č. 12, 31. 10. 2004, s. 8).

Jak jsme to tedy udělali? Je velmi důležité pochopit, jaké taktiky byly přitom použity, protože tyto taktiky se používají s určitými obměnami v celém západním světě. Žádná západní společnost není vůči této nákaze imunní.

Naše skupina NARAL v roce 1968 věděla, že kdyby provedla pečlivý, čestný průzkum veřejného mínění Američanů o umělých potratech, utrpěla by jasnou, ničivou porážku. Udělali jsme tedy následující: Médium a veřejnosti jsme poskytli údaje s vysvětlením, že jsme provedli průzkum a

EVROPA. JAKÝ ISLÁM?

Masakry v Madridu a Londýně, islámští teroristé, pochybnosti kolem ústavy EU, která je převážně zaměřená na hospodářské a pokrokové zásady, obrana života proti novým scientismům. Velmi rozdílné jevy, avšak jsou to stále tytéž a proto stále palčivější otázky. Jakou ideu Evropy máme a do jaké chceme, chceme-li, vstoupit. Hovoříme o tom s profesorem historie a arabské filosofie na pařížské Sorboně Rémi Braguem, jehož dlouhé intelektuální bádání se zaměřilo na to „neměnné“, ale i na to „nové“ ve Starém světa – v Evropě.

Rádío Vatikán: Pane profesore, může ovlivnit evropskou identitu teroristická hrozba – především ta islámská?

Rémi Brague: Pouze nepřímo. A doufám, že se Evropané nespokojí se slabošským opakováním, jež se vždy objeví: „nezaměňujeme muslimské přistěhovalce, kteří jsou ve své většině mírumilovní, s islamisty.“ **Doufám, že si Evropané už zase uvědomují fakt, že prameny islámu (Korán, Hadith, život Mohamedův) bohužel obsahují, i když to většina muslimů nezná, všechno, co je třeba k ospravedlnění těchto atentátů. A že tento původní islám je absolutně neslučitelný s evropským projektem. Je třeba, aby islám prodělal vnitřní reformu.**

Sdílette názor, že Evropa teprve hledá svou identitu?

R. B.: Nemám příliš rád tento výraz. Identita je už dána, už se dostala. Hledá-li se identita, je nebezpečí, že se zalátá každým kouskem, který je k dispozici. (Změnou identity dojde ke změně věci v něco jiného. Podobně je nesmyslná snaha o to „být sám sebou.“ Každý JE stále sám sebou, může se jen snažit o to, mít jiné vlastnosti. Identitu si změnit nemůže. Nebyl by jiný, ale byl by to někdo jiný, nebo něco jiného. Pozn. red.) **Začněme dělat inventuru toho, co jsme. A především se snažme si to uvědomit.**

Jsou charakteristickými body evropské identity ideje osoby a osobní integrity?

R. B.: Jistě význačnými, ale ne základními. V tom smyslu, že tyto ideje mají základ v osobním přesvědčení. Například idea, že naše existence na zemi je jedinečná. Věřili-li někdo v převtělování, pak osoba není nic jiného než pomíjivý odlesk hluboké kontinuity duše a to, co jsem, je důsledkem toho, co jsem byl. Zasloužil jsem všechno, co se mi přihodí, a není k ničemu mi pomáhat, jestliže trpím: zabránit mi smýt vinu mého života, to by znamenalo, zabránit mi být tím dalším. Jiný příklad: idea podle níž jsou osoby, jako lidé, sobě rovné, jako jedinci, různé – a navíc ještě s různými vlastnostmi – talenty a postoji. Ta předpokládá pohled, který stojí nad všemi těmito rozdíly. Nevidím, jak by tato idea mohla být rozdílná od Božího pohledu. Bez těchto skoro až náboženských přesvědčení i ty nejvznešenější ideje visí ve vzduchu. **Není možno dlouho čerpat ze studny, aniž by se jmenovalo to, co je jejich zdrojem.**

Právě to, okamžitě se mi vybaví chybějící odkaz na křesťanské kořeny v ústavě EU.

R. B.: Jsem velmi zneklidněn. **Bylo třeba jmenovat věci jejich jménem a jmenovat židovství a křesťanství, i za cenu, že se bude dělat historie. Nemluvalo se o tom**

LITURGIA SLOVA

Pierwsze czytanie – Psalm – Drugie czytanie – Alleluja

Oto słowo Boże. Bogu niech będa dzięki.

Ewangelia

Pan z wami. I z duchem twoim.

Słowa Ewangelii według... Chwała Tobie, Panie.

Oto słowo Pańskie. Chwała Tobie, Chryste.

Homilia

Credo

Wierzę w jednego Boga, Ojca Wszechmogącego, Stworzyciela nieba i ziemi, wszystkich rzeczy widzialnych i niewidzialnych.

I w jednego Pana Jezusa Chrystusa, Syna Bożego Jednorodzonego, który z Ojca jest zrodzony przed wszystkimi wiekami. Bóg z Boga, Światłość ze Światłości, Bóg prawdziwy z Boga prawdziwego.

Zrodzony a nie stworzony, współistotny Ojcu, a przez Niego wszystko się stało.

On to dla nas ludzi i dla naszego zbawienia zstąpił z nieba.

I za sprawą Ducha Świętego przyjął ciało z Maryi Dziewicy i stał się człowiekiem.

Ukrzyżowany również za nas, pod Poncuszem Piłatem został umęczony i pogrzebany.

I zmartwychwstał trzeciego dnia, jak oznajmia Pismo.

I wstąpił do nieba; siedzi po prawicy Ojca.

I powrótnie przyjdzie w chwale sądzić żywych i umarłych, a Królestwu Jego nie będzie końca.

Wierzę w Ducha Świętego, Pana i Ożywiciela, który od Ojca i Syna pochodzi. Który z Ojcem i Synem wspólnie odbiera uwielbienie i chwałę; który mówił przez Proroków.

Wierzę w jeden, święty, powszechny i apostołski Kościół.

Wyznaję jeden chrzest na odpuszczenie grzechów.

I oczekuję wskrzeszenia umarłych.

I życia wiecznego w przyszłym świecie. Amen.

Modlitwa powszechna

LITURGIA EUCHARYSTYCZNA

Błogosławiony jesteś, Panie Boże wszechświata, bo dzięki Twojej hojności otrzymałśmy chleb, który jest owocem ziemi i pracy rąk ludzkich; Tobie go przynosimy, aby stał się dla nas chlebem życia.

Błogosławiony jesteś, Boże, teraz i na wieki.

Błogosławiony jesteś, Panie Boże wszechświata, bo dzięki Twojej hojności otrzymałśmy wino, które jest owocem winnego krzewu i pracy rąk ludzkich; Tobie je przynosimy, aby stało się dla nas napojem duchowym.

Błogosławiony jesteś, Boże, teraz i na wieki.

Módlcie się, aby moja i wasza Ofiarę przyjął Bóg, Ojciec wszechmogący.

Niech Pan przyjmie Ofiarę z rąk swoich na cześć i chwałę swojego imienia, a także na pożytek nasz i całego Kościoła świętego.

Modlitwa nad darami

Amen.

Modlitwa eucharystyczna

Pan z wami. I z duchem twoim.

W górę serca. Wznosimy je do Pana.

Dzięki składajmy Panu Bogu naszemu. **Godne to i sprawiedliwe...**

Święty, Święty, Święty, Pan Bóg Zastępów.

Penne są niebios a ziemia chwały Twojej.

Hosanna na wysokościach.

Błogosławiony, który idzie w imię Pańskie.

Hosanna na wysokościach...

Przeistoczenie

Bierzcie i jedzcie z tego wszyscy: to jest bowiem ciało moje, które za was będzie wydane.

Bierzcie i pijcie z niego wszyscy: to jest bowiem kielich krwi mojej nowego i wiecznego przymierza, która za was i za wielu będzie wylana na odpuszczenie grzechów. To czyńcie na moją pamiątkę.

Oto wielka tajemnica wiary. **Głosimy śmiertć Twoją, Panie Jezuu, wyznajemy Twoje zmartwychwstanie i oczekujemy Twojego przyjścia w chwale...**

Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie, Tobie, Boże, Ojciec wszechmogący, w jedności Ducha Świętego, wśzelka cześć i chwała, przez wszystkie wieki wieków. **Amen.**

Obrzędy komunii

Pouczeni przez Zbawiciela i posłuszni Jego słowom, ośmielamy się mówić:

Ojciec nasz, któryś jest w niebie: święć się imię Twoje, przyjdź Królestwo Twoje, bądź wola Twoja jako w niebie, tak i na ziemi.

z „magických“ důvodů. Chtělo se exorcisovat křesťanství a dělat jakoby nikdy neexistovalo. To mi nahání strach, protože přepisovat dějiny je typické pro ideologii. Pomysleme jen na román George Orwella „1984“ a na praktické příklady nacismu a komunismu.

Myslíte si, že zastánci laickosti francouzského typu, která inspirovala Chartu EU, mají stále pokušení vyloučit náboženskou skutečnost ze společenského života?

R. B.: Jistě!

Evropské národy žádají mravní zásady, jak to dokázalo referendum v Itálii. Je to počátek nového humanismu „zdola“?

R. B.: Nejsem prorok, ale doufám že toto referendum je dobré znamení. **Není třeba se tak snižovat a zaměňovat obranu životního prostředí s obranou lidského života.**

Je myslitelná nová jednota Evropy bez pravdivé duchovní dimenze?

R. B.: **Bohužel ano. Avšak byla by to ještě Evropa?** P. S. V nedělním vydání (17. 7.) „Corriere della Sera“ je uveden příklad, toho, co Oriana Fallaci bez ubrousku nazývá ve svém článku-obžalobě „fandonii“ – neboli výmysly či žvanění o umírněných muslimech:

„Díky jen Allahovi, modlitba a pokoj poslednímu z proroků. Věž, bídniku nebo odpadlíku jménem Sayyid al-Qimni, že pět bratrů monoteistů, lvů Jihadu, se dobrovolně přihlásilo, že tě zabijí. Přisahali před Bohem, že si získají jeho přízeň tím, že ti uříznou hlavu. Jsou odhodláni dát si odpustit své hříchy tím, že prolíjí tvou krev. A to vše proto, že poslouchají rozkazu nejvyššího proroka Mohameda: kdo změní své vyznání, toho zabijte.“ – Podepsána skupina Jihadu, Egypt.

Tento rozsudek smrti došel e-mailem 58-letému doktoru filosofie, laickému intelektuálovi al-Qimnimu, který se angažoval na umírněné reformě islámu. Vlastní zprávou je však, že al-Qimni, autor desítek studií ve vládním týdeníku Rose El Yossef ohlásil, že „se odříká všech rouhavých věcí, které napsal, a že už s psaním přestane.“ – Teroristická skupina Jihadu mu dala ultimátum, aby se do jednoho týdne kál.

I ve Francii dostal rozsudek smrti právník a novinář Lafifi Lakhdar, tuniský intelektuál, který byl jedním z promotorů apelu na generálního tajemníka OSN Kofi Annana, aby zřídil mezinárodní tribunál proti terorismu. Po léta už Lakhdar opakuje, že je třeba „vysušit prameny kultury mučednictví, nebo sebevraždy kamikadzů a uřezávání hlav tím, že se vyčistí školní programy od pojmů „svaté války a mučednictví, a bude se vyučovat filosofie, opravdu lidská práva, srovnávací dějiny náboženství a psychologie.“ A víte, odkud byl vynesena onen rozsudek smrti? Rached al Ghannouchi, vůdce ilegálního hnutí „Al Nahda“ – krycí název muslimských bratrů v Tunisku, jej vynesl z Londýna, kde mu bylo udělen politický asyl, stejně jako dalším kazatelům nenávisti, kteří podněcují tisíce islámských studentů a aktivistů ke svaté válce proti Západu.

Do této ztemnělé a dusné atmosféry vytvořené neviditelným a zdánlivě nepolapitelným terorismem, zaznívají Ježíšova slova: „Zastrč svůj meč tam, kam patří. Každý, kdo sahá po meči, mečem zahyne“ (Mt 26, 52).

Pouze toto? Nepoužít stejných zbraní jako teroristé? A čekat na Boží soud a na Boží trest teroristů? Copak může stát takhle pasivně žít?

A co máme dělat my? Nejsme první, kdo se takto ptají Boha. Jeho odpověď je jasná.

„Nuže Izraeli, co žádá od tebe Hospodin, tvůj Bůh? Jenom aby ses bál Hospodina, svého Boha, chodil po jeho cestách, abys ho miloval a sloužil Hospodinu, svému Bohu, celým svým srdcem a celou svou duší, abys zachovával

Chleba našeho povzedného daj nam dzisiaj. I odpusć nam nasze winy, jako i my odpuszczamy naszym winowajcom. I nie wóđ nas na pokuszenie, ale nas zbaw ode złego.

Wybaw nas, Panie, od zła wszelkiego i obdarz nasze czasy pokojem. Wspomóż nas w swoim miłosierdziu, abyśmy zawsze wolni od grzechu i bezpieczni od wszelkiego zamętu, pełni nadziei oczekiwali przyjścia naszego Zbawiciela, Jezusa Chrystusa.

Bo Twoje jest królestwo i potęga, i chwała na wieki.

Obrzędy przekazania znaku pokoju

Panie Jezu Chryste, Ty powiedziałeś swoim Apostołom: Pokój wam zostawiam, pokój mój wam daję. Prosimy Cię, nie zważaj na grzechy nasze, lecz na wiarę swojego Kościoła i zgodnie z Twoją wolą napelniaj go pokojem i doprowadź do pełnej jedności. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. **Amen.**

Pokój Pański niech zawsze będzie z wami. **I z duchem twoim.**

Przekazajcie sobie znak pokoju. **Pokój z tobą. I z duchem twoim.**

Baranku Boży

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami.

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami.

(...)

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, obdarz nas pokojem. ...

Komunia święta

Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata. Błogosławieni, którzy zostali wezwani na Jego ucztę.

Panie, nie jestem godzien, abys przyszedł do mnie, ale powiedz tylko słowo, a będzie uzdrowiona dusza moja.

Ciało Chrystusa. **Amen.** (Krew Chrystusa. **Amen.** Ciało i Krew Chrystusa. **Amen.**)

Modlitwa po komunii

Amen.

OBRZĘDY ZAKOŃCZENIA

Pan z wami. **I z duchem twoim.**

Niech was błogosławi Bóg wszechmogący. Ojciec i Syn, i Duch Święty. **Amen.**

Idźcie w pokój Chrystusa. **Bogu niech będą dzięki.**

Pręparvili P. Antonin Klaret Dąbrowski OFM / P. Joel David Kantor OFM

LITURGIA MSZY ŚWIĘTEJ

OBRZĘDY LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

6. 8. 2005 / Číslo 9 / Ročník 3 – PŘÍLOHA

OBRZĘDY WSTĘPNE

Wejście

W imię Ojca i Syna, i Duchu Świętego. **Amen.**

Miłość Boga Ojca, łaska naszego Pana Jezusa Chrystusa i dar jedności w Duchu Świętym niech będą z wami wszystkimi.

I z duchem twoim.

Akt pokuty

Uznajmy przed Bogiem, że jesteście grzeszni, abyśmy mogli z czystym sercem złożyć Najświętszą Ofiarę.

Spowiadam się Bogu wszechmogącemu i wam, bracia i siostry, że bardzo zgrzeszyłem myśla, mowa, uczynkiem, i zaniebdaniem: moja wina, moja wina, moja bardzo wielka wina. Przeto błagam Najświętszą Maryję, zawsze Dziewicę, wszystkich Aniołów i Świętych, i was, bracia i siostry, o modlitwę za mnie do Pana Boga naszego.

Niech się zmiłuje nad nami Bóg wszechmogący i odpuszcwszy nam grzechy doprowadzi nas do życia wiecznego. **Amen.**

Kyrie

Panie, zmiłuj się nad nami. **Panie, zmiłuj się nad nami.**

Chryste, zmiłuj się nad nami. **Chryste, zmiłuj się nad nami.**

Panie, zmiłuj się nad nami. **Panie, zmiłuj się nad nami.**

Gloria

Chwała na wysokość Bogu, a na ziemi pokój ludziom dobrej woli. Chwalimy Cię. Błogosławimy Cię. Wielbimy Cię. Wysławiamy Cię. Dzięki Ci składamy, bo wielka jest chwała Twoja. Panie Boże, Królu nieba, Boże, Ojciec wszechmogący. Panie, Synu Jednorodzony, Jezu Chryste. Panie Boże, Baranku Boży, Synu Ojca. Który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami. Który gładzisz grzechy świata, przyjm błaganie nasze. Który siedzisz po prawicy Ojca, zmiłuj się nad nami. Albowiem tylko Tyś jest święty. Tylko Tyś jest Panem. Tylko Tyś Najwyższy, Jezu Chryste. Z Duchem Świętym w chwale Boga Ojca. **Amen.**

Kolekta – Modlitwa wstępna

Amen.

LIBERECKÝ ÚSMĚV

„Dneska bys k nám konečně moh' přijít, máme nového psa.“
 „A nekouše?“
 „To právě chceme zjistit.“

Žák poslal z internátu mamince esemesku:
 „Jedu domu, propadl jsem ze dvou predmetu.
 Priprav tatu.“
 Za hodinu přišla odpověď:
 „Tata připraven, teď se připrav ty!“

„Pane vrchní, ta polévka mně připomínala špinavou vodu! A řízek je jako smažená prachovka! Zavolejte mi vedoucího!“
 Lituji, pane, pan vedoucí je služebně mimo.“
 „Tak mi zavolejte kuchaře!“
 „Promiňte, ale, kuchař je nemocný. Zastupuje ho uklízečka ...“

P. Antonín Sedlák s kol.
 Foto u odpovědi

- Boháč a Lazar

Gustave Doré (1832 – 1883)

Ilustrace k Libereckému úsměvu

Ilustrace

br. Michal OFM

Hospodinovy příkazy a jeho zákazy, které ti já dnes přikazuji k tvému dobru“ (Dt 10,12).

Tak odpovídá Pán na úzkostnou otázku: co máme dělat my? **A tato jistota je lék proti dusivé atmosféře současných obav a pocitu bezmocnosti. Nepřehlédni, že slova Pána končí příslibem: „k tvému dobru!“**

Otázky P. Josef Koláček / Radio Vatikán 24. 7. 2005

ODPORUJE SI CÍRKEV V OTÁZCE NÁBOŽENSKÉ SVOBODY?

V Obrázku jsme se už vícekrát zabývali prvořadou nutností svobody. Proto je zajímavá tato zpráva:

Na otázku v titulku odpovídal kardinál Renato Martino při prezentaci „Zprávy o náboženské svobodě ve světě“, kterou vydala Církev v nouzi. Připomněl, že součástí sociálního učení Církve je „distinkce (tj. rozlišení) mezi náboženstvím a politikou: princip náboženské svobody je výdobytkem křesťanství“.

Přitom pojem náboženské svobody odmítl Pius IX. v Sylabu a předtím Řehoř XVI. v encyklice Mírari vós z roku 1832. O sto let později ji výslovně uznal 2. Vatikánský koncil v deklaraci Dignitatis humanae persónae.

Kardinál to vysvětlil tím, že dokumenty 19. století odmítaly spíše jistý filosofický koncept náboženské svobody, který tehdy převládal: ten zahrnoval relativismus, synkretismus (tj. nerozlišování jednotlivých náboženství) a náboženskou lhostejnost, neuznával rozdíl mezi pravdou a omylem.

V deklaraci Dignitatis humanae naopak koncil výslovně stanoví, že na mravní úrovni má člověk povinnost hledat pravdu a následovat ji. „Pravda a omyl nejsou na stejné rovině – filosoficky ani teologicky,“ řekl kardinál. Koncilová deklarace považuje náboženskou svobodu za „přirozené právo, založené na důstojnosti lidské osoby, za právo nebýt v náboženských věcech podroben vnějšímu donucování“.

Kardinál zdůraznil, že všichni lidé musejí uznávat poznanou pravdu a řídit podle ní své životy. „Ale lidé nejsou schopni tento závazek splnit, pokud nemají psychologickou svobodu a současně ochranu před vnějším nátlakem.“ „Tato ochrana se vztahuje i na ty, kdo nesplňují požadavek hledání pravdy; jejich praxi nelze bránit, pokud neporušuje spravedlivý veřejný pořádek.“

Kardinál zdůraznil, že všichni lidé musejí uznávat poznanou pravdu a řídit podle ní své životy. „Ale lidé nejsou schopni tento závazek splnit, pokud nemají psychologickou svobodu a současně ochranu před vnějším nátlakem.“ „Tato ochrana se vztahuje i na ty, kdo nesplňují požadavek hledání pravdy; jejich praxi nelze bránit, pokud neporušuje spravedlivý veřejný pořádek.“

Překlad P. Josef Koláček /
 RC 1. 7. 2005 / Zenit

Foto

Papež Řehoř XVI. s tiárou (1831 – 1846)

PRAVIDELNÁ PŘÍLOHA OBRÁZKU LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

ODPOVĚDI NA OTÁZKY PRO DOSPĚLÉ Z LETOŠNÍHO OBRÁZKU Č. 6

1. Vědomé (úloha rozumu) a dobrovolné (úloha vůle) porušení Božího (lze zde rozumět i: přirozeného, mravního) zákona (rámcově: Desatera) ve vážné, zásadní věci.

2. Např. „A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo – duši zabít nemohou. Spíše se bojte toho, který může zahubit v pekle duši i tělo“ (Mt 10, 28).

3. Iz. 11, 1 – 3.

4. Pro jednoduchost uveďme ne definici „plodů“, ale jejich výčet: „... ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost“ (Gal 5, 22 – 23a).

5. Tyto znaky jsou čtyři: jedna, svatá, všeobecná (tj. katolická; tak v původní řečtině, latině, nyní i slovenštině – srov. Poznámku v minulém čísle Obrázku), apoštolská (Nicejsko-Čaihradské vyznání víry).

6. Téma je velice rozsáhlé, jmenujme zde čtyři oblasti:

I. Čistě židovská svědectví

V židovských spisech jsou osoba a dílo Ježíše známy bez jména a zastřené (srov. nepřekonatelné obtíže, které židům působí překlad částí Knihy proroka Izaiáše o **trpícím** Božím služebníkovi). Např.: Jošua Nosri narozen z jakési kadeřnice Mariam. Pověšen na kříž v Lyddě v den přípravy na Velikonoce. Nyní je v Gehenně (v pekle) pohřben do vrhého bahna. Mluví se o něm jako o „komsí“, s přezdívkami i „šílenec“, „bastard“ apod.

II. Svědectví Josefa Flávia

V letech 93 – 94 vydal „Židovské starožitnosti“, kde líčí dějiny židovského národa od počátku až do vypuknutí války proti Římu. Ačkoliv mluví mnoho o osobách ze židovského prostředí, které jsou uváděny také v evangeliích, nejmenuje nikdy ani Ježíše, ani křesťany, až na tři místa.

a) V jednom mluví s úctou o Janu Křtiteli a o jeho smrti (Starožit. žid. XVIII, 116 – 119).

b) Na druhém se zmiňuje se stejnou úctou o násilné smrti Jakuba, „bratra Ježíše, zvaného Kristus“ (tamtéž XX, 200). O věrohodnosti obou míst není pochyb.

c) Jinak je tomu ale s třetím, nejznámějším místem (Starožit. žid. XVIII, 63 – 64) uváděným obvykle jako „Fláviovo svědectví“, protože ve východních opisech Starožitností židovských toto místo není. Text zní: „V onom čase žil Ježíš, člověk moudrý, možno-li ho vůbec člověkem nazvat; byl totiž divotvůrcem a učitelem lidí, kteří s láskou přijímají pravdu. A strhl za sebou mnoho Židů a také mnoho Řeků. Byl Kristem. Když ho Pilát potrestal křížem na udání našich předních lidí, nevyhynuli ti, kdo jej od počátku milovali. Ukázal se jim třetího dne zase živý, když před tím o něm Boží proroci zvěstovali toto a mnoho jiných podivuhodných věcí. A dodnes nevymizela obec těch, kdo se po něm nazývají křesťané.“ Někteří badatelé mají názor, že toto místo vepsala ruka neznámého křesťana. Otázka se protáhla až dodnes a jsou hlasy pro i proti.

III. Římští spisovatelé

a) Dopis Plinia Mladšího císaři Trajanovi z doby kolem r. 112 neříká nic o osobě Ježíšově. Dosvědčuje jen, že se v Bithýnii, spravované Plíniem, velice rozšířili křesťané, kteří „se scházivali určitého dne před východem slunce a Kristu jako Bohu zpívali píseň.“

b) Krátce před r. 117 vyšly Annály Tacitovy, v nichž Tacitus, když jedná o Neronovi a o zapálení Říma r. 64, píše: „... označil jako viníky a stíhal nejkrutějšími tresty ty, které lid měl v nenávisti pro mnohé zločiny a nazval křesťany. Kristus, od něhož se odvozuje jejich jméno, byl za vlády Tiberiovy odsouzen k smrti prokurátorem Pontiem Pilátem; ale tato zhoubná pověra, i když na čas potlačena, znovu se rozšířila nejen v Judsku, kde toto zlo vzniklo, ale i v Městě, kde se z celého světa soustřeďují a kde

docházejí obliby všechny špatnosti a hanebnosti.“ Autor potom popisuje mučení křesťanů za pronásledování Neronova.

c) Po několika letech, asi r. 120, dotvrzuje všeobecně Suetonius, že za Neronu byli „vydáni mučednické smrti křesťané.“ Když mluví o Klaudiově, jenž vládl před Neronem, uvádí, že Klaudius „vyhnal z Říma Židy, kteří na popud Chresta působili časté bouře.“ Toto vypuzení, uvedené i ve Sk 18, 2, se stalo v letech 49 – 50. Jméno Chrestus u Suetonia je řeckým výrazem „Christos“, což je překladem hebrejského Mesiáš. Později byli nazýváni křesťané „chrestiani“. Z toho plyne, že v Římě asi za dvacet let po smrti Ježíšově vedli tamější Židé stálé hádky o titul Krista, neboli Mesiáše, připisovaný právě Ježíšovi.

d) Od císaře Hadriána máme dopis, zaslaný kolem r. 125 prokurátorovi Asie Minúciovi Fundanovi zachovaný u Eusebia (Hist. eccl. IV, 9), v němž dává pokyny pro soudní řízení proti křesťanům. Těmž císaři se připisuje také list, adresovaný asi r. 133 konsulovi Serviánovi, v němž se náhodně zmiňuje o Kristu a o křesťanech.

Třeba ještě poznamenat, že tito římsí spisovatelé nikdy neuvádějí jméno Ježíš, ale vždycky jen Kristus (Chrestus).

IV. Mimořímsí spisovatelé

a) Luciánus občas dělá narážky na Ježíše.

b) Zmínky v Peregrinovi, asi z r. 170, připomínají, že první zákonodárce křesťanů, sofista a čaroděj, byl ukřižován v Palestině.

c) Od jiného Semity, Mary, máme dopis v syrštině, který je určen jeho synovi Serapionovi, a který se zmiňuje o Ježíšovi. List pochází z doby po událostech v Palestině r. 70. Není však možno blíže určit jeho datum. Jsou důvody jej klást před konec 2. stol.

7. Ten, kdo není pokřtěný, veřejný odpadlík od Církve a / nebo veřejný hříšník.

8. Opuštění hříchů (a posvěcující milosti) se nám dostává ve zpovědi, ke které nás přivádí lítost.

Ovšem i po opuštění hříchu zůstávají materie a hříchem způsobená škoda. Např. když někdo rozbije okno, rozbití okna se přece jen stalo a okno je rozbité. Opuštění,

lépe řečeno: prominutí trestů za hřích je pak vlastně napravení škody způsobené hříchem. Ten, kdo okno rozbil, se tedy musí nejen vyzpovídat, ale i uskutečnit patřičné pokání. U rozbitého okna by tedy bylo záhodno mj. nahradit způsobenou škodu. Plná náhrada ale často není v silách člověka, může ji uskutečnit jen všemohoucí Bůh. Toho je proto zapotřebí o napravení škody prosit – modlitbou, štedrostí a obětí.

Pokud byly těžké hříchy v tomto pozemském životě odpuštěny, ale nedošlo ještě k plnému prominutí trestů (tj. k nápravám škod), dokončuje se úsilí bývalého hříšníka o toto prominutí v očistci.

9. Milost Boží, která člověka uschopňuje bojovat proti hříchu a plnit vůli Boží.

10. V Bibli se o reinkarnaci nepíše nikde. Naopak mnoho míst je proti – např. podobenství **O boháči a Lazarovi** (Lk 16, 19 – 31).

OB RÁZEK

libereckých farností

úterý

Mgr. Miroslav Klok

1. – 2. tř., děti, které se v tomto šk. r. nebudou připravovat na první sv. přijímání 15.00

Mgr. Dana Glaserová

2. – 3. tř., děti, které v tomto šk.roce přistoupí k prvnímu sv. přijímání 16.00

P. Josef Glogar

8. – 9. tř., společenství mládeže 19.00

středa

Mgr. Eva Řičářová

(3. –) 4.tř., děti, které již absolvovaly přípravu na první sv. přijímání 15.00

Mgr. Dana Glaserová

5. tř. 15.00

6. – 7. tř. 16.00

Farnost Vratislavice nad Nisou

středa

Václav Vaněk, Evalýna Bernardová
hodiny budou upřesněny dodatečně

duchovní správci

NĚKTERÉ BOHOSLUŽBY

Farnost arciděkanství Liberec

Svátek Povýšení svatého kříže, středa 14. 9. 2005

Mše svatá v kostele Sv. Kříže na Malém náměstí v 18 h celebruje emeritní biskup litoměřický ThDr. Msgre. Josef Koukl. V tento den nebude večerní mše svatá v arciděkanském kostele.

9. 10. 2005

Mše svatá v 16 h ke cti Panny Marie, poslední v roce 2005 U Obrázku, celebruje P. ICLic. Michal Podzimek.

Křížanské slavnosti

V letošním roce budou Křížanské slavnosti od soboty 1. října, kdy bude koncert duchovní hudby, do neděle 2. října, kdy bude v 15 h slavná poutní mše svatá s žehnáním opravených vzácných varhan od varhanáře Paštiky a dvou zrestaurovaných vitrážních oken v presbytáři kostela.

Farnost děkanství Liberec-Rochlice

Od pondělí do soboty se po mši svaté modlíme v kostele nešpory.

V neděli

jsou nešpory na faře Na Perštýně v 17.00 h.

duchovní správci

Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ

13. SRPNA AŽ 10. ZÁŘÍ 2005

Křtem byli mezi nás přijati:

Farnost děkanství Liberec-Rochlice

Jana Lucie Karváyová

Kateřina Fröhlichová

Srdečně blahopřejeme.

Svátost manželství přijali:

Farnost Liberec-Ruprechtice

Milan Havel a Marie Havrdová

Petr Verner a Jarmila Golitková

Farnost Vratislavice nad Nisou

Mgr. Miloš Zástěra a Mgr. Jana Wohlanová

Srdečně blahopřejeme.

Ke vzkříšení jsme vyprovodili:

Farnost Liberec-Ruprechtice

Michal Andrlé

Rozálie Balogová

duchovní správci

Vydává Římskokatolická farnost v Liberci - Ruprechticích pro liberecké farnosti a ve spolupráci s nimi.

Vrchlického 81, PSČ 460 14, Liberec XIV - Ruprechtice, datum vydání: 14. 9. 2005

tel. 485 120 004, (485 121 293), e-mail: liberec.ofm@quick.cz, dop. cena 5,- Kč, za obsah odpovídá P. Antonín OFM

Foto na titulní straně - I tentokrát je v Obrázku Klamorna jen na titulní stránce, Čmelák

Internetové stránky libereckých farností: <http://www.rkc-lbc.cz>

Prosíme čtenáře o návrhy a názory (i kritické) k časopisu i jednotlivým článkům

ÚVODNÍK

NEDEJ ZAHYNOUT NÁM NI BUDOUČÍM, PAVEL ANDRŠ 3

PASTORACE

DENNÍ MODLITBA CÍRKVE (2), JAN VOŽENÍLEK 3
EUCHARISTIE (4)
– EUCHARISTIE KONTEMPLOVANÁ A ADOROVANÁ, P. CHERUBIN M. KUCZOWICZ OFM 5
VERŠE O PANNĚ MARIÍ 6
INFORMACE PRO DUCHOVNÍ SPRÁVCE (PETICE NA OCHRANU ŽIVOTA) 6

RODINA A ŠKOLA

NOVÉ ZÁKONY ZAČÍNÁJÍ ROZHODOVAT O VŠEM, Hnutí pro život České republiky 7
ZKOUŠKA DEMOKRACIE
– SNAHA O DOBROU LEGISLATIVU, Jiří Karas, poslanec PČR / RC Monitor 13/2005 8
KAŽDÝ Z NÁS SI JEDNOU ŘEKNE: „A CO JSEM UDĚLAL JÁ?“ Hnutí pro život ČR 9
ROZHODNOU SPOJENÉ STÁTY? 9
NEBO BENEDIKT XVI.? FRANTIŠEK SCHILDBERGER 10
PETICE PROTI NÁSILÍ A BRUTÁLNÍMU SEXU
– VE FILMU A V TELEVIZI (DOBŘÍ VÝSLEDEK), Věra Lodrová a syn Jiří 11
O CHARITATIVNÍ PRÁCI V LIBERCI – CELKOVÝ PŘEHLED, BR. FELIX OFM 13

DĚTI A MLÁDEŽ

SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE 2005, PETR ZATLOUKAL 15

HISTORIE

VZTAH STÁTU A CÍRKVE – SYLLABUS ERRORUM (SEZNAM OMYLŮ) , DAVID JECH 17
VARHANY – KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE (11c), PAVEL KOZOJED 19

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

TRÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2006, JANA JURKOVÁ 20
OBLASTNÍ CHARITA CHRASTAVA VYPISUJE VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ, MATOUŠ KIRCHNER 21
REKONSTRUKCE VITRÁŽOVÝCH OKEN V KOSTELE SV. BONIFÁCE, PETR ZATLOUKAL 22
JIŽ 7. BENEFIČNÍ KONCERT U SV. BONIFÁCE, ZDENĚK A RADOVAN SKALICKÝCH 23
BENEFIČNÍ KONCERT PRO LES, SPOLEČNOST PŘÁTEL PŘÍRODY 23
PŘEHLED VÝUKY NÁBOŽENSTVÍ 23
NĚKTERÉ BOHOSLUŽBY 24
Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ 13. SRPNA AŽ 10. ZÁŘÍ 2005 24

PŘÍLOHA

RODÍ SE MÁLO DĚTÍ? TADY JE ŘEŠENÍ, ALAN C. CARLSON

PRAVIDELNÁ PŘÍLOHA OBRÁZKU LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

TEST PRO DĚTI
TEST PRO Dospělé
ODPOVĚDI NA OTÁZKY PRO Dospělé z letošního OBRÁZKU č. 7
LIBERECKÝ ÚSMĚV
ORDO MISSAE / MEŠNÍ RÁD – SEŠITEK NA CESTY

Již 7. BENEFIČNÍ KONCERT
u Sv. Bonifáce

Oznamujeme, že již 7. benefiční koncert se uskuteční o podzimní neděli 25. 9. 2005 v 17 h v kostele Sv. Bonifáce v Liberci-Dolním Hanychově. Vystoupí na něm houslový virtuos, prof. AMU z Prahy Ivan Štraus. S ním vystoupí jeho dcera, také vynikající houslistka, Michaela Štrausová. Oba umělce jsme představili v loňském Obrázku, č. 9, 2. 8. 2004. Na klavír je doprovodí Vilém Valkoun. Umělci přednesou skladby od J. S. Bacha, T. Viteliho, W. A. Mozarta, F. V. Kramáře a A. Vivaldiho. Výtěžek z tohoto koncertu bude věnován na opravy kostela Sv. Bonifáce.

Srdečně zvou
Zdeněk a Radovan Skalických

SPOLEČNOST PŘÁTEL PŘÍRODY VÁS ZVE NA
BENEFIČNÍ KONCERT PRO LES

Kostel Sv. Antonína Paduánského v Liberci-Ruprechticích,
17. září 2005 od 19.30 h.
Významná česká varhanice Alice Dušková za doprovodu zpěvu a houslí uvede skladby velikánů klasické hudby. Výtěžek koncertu je určen na rozvoj projektu Nový prales.
www.novyprales.cz

PŘEHLED VÝUKY NÁBOŽENSTVÍ
Farnost arciděkanství Liberec

Přihlášky do náboženství jsou v kostele, vyplněnou přihlášku můžete odevzdat na faře nebo v kostele. Vyučování začne v týdnu od 12. září 2005.

pondělí
Mgr. Andrea Šamlová
2. – 3. třída, děti, které v tomto šk. r. přistoupí k prvnímu sv. přijímání 14.30
Mgr. Dana Glaserová
3. – 4.tř., děti, které již absolvovaly přípravu na první sv. přijímání 15.30
6. – 7. tř. 16.30
P. Josef Faltejsek, P. Vít Audy
společensví mládeže 19.00

úterý
MVDr. Hana Prausová
5. tř. 16.15

Marie Nováková
8. – 9. tř. 17.00

středa
Ing. Božena Dvořáková
1. – 2. tř., děti, které se v tomto šk. r. nebudou připravovat na první sv. přijímání 14.30

pátek
P. Vít Audy
společensví mládeže 19.00

Farnost děkanství Liberec-Rochlice
Není-li uvedeno jinak, konají se všechna setkání na faře Na Perštýně 15.

pondělí (není-li přednáška ČKA)
dospělí 19.00

úterý
setkávání maminek 9.30
br. Ginepro OFM
3. – 4. tř. (v kostele) 14.30
zpívání dětí 17.00
mládež 18.30

středa
P. Cherubin Kuczowicz OFM
5. – 6. tř. (v kostele) 15.30
Mgr. Monika Pospíšilová
1. – 2. tř. (v kostele) 16.00

čtvrtek
Mgr. Jan Voženílek
7. – 8. tř. 15.30
P. Cherubin Kuczowicz OFM
příprava na křest dospělých a na biřmování 18.45

pátek
zkouška scholy 18.30

dle domluvy
příprava na manželství

Farnost Liberec-Ruprechtice
Zápis dětí – inf. Mgr. Dana Glaserová,
vyučování začne v týdnu od 12. září 2004.

P. Tomáš Genrt OFM
každých 14 dní katecheze dospělých po mši svaté

REKONSTRUKCE VITRÁŽOVÝCH OKEN V KOSTELE SV. BONIFÁCE V DOLNÍM HANYCHOVĚ

Po téměř dvouletém období příprav a shánění financí byly dne 8. 8. 2005 zahájeny restaurátorské práce na vitrážích oken v kostele Sv. Bonifáce v Dolním Hanychově. Máme radost, že s Boží pomocí se dostalo naše snažení do této fáze. Protože jsem byl farní radou ustanoven jako zástupce farnosti v této věci, dovoluji mi prosím, abych vás průběžně informoval na stránkách Obrázku o této dlouhodobější akci.

Havarijní stav oken v našem kostele vyžadoval již delší dobu tuto opravu, ale všichni dobře víme, jaká je situace při shánění finančních prostředků. Měli jsme velké štěstí, že v naší farnosti působila řádová sestra Christiane Koch, na kterou si mnozí jistě pamatujete, a která přednesla náš problém ve své mateřské farnosti sv. Bonifáce v německém městě Paderborn. Sehnala na tento projekt nemalou částku od místních farníků, kteří na něj pořádali sbírky. Tak vlastně celá akce začala a my tímto Christiane ještě jednou děkujeme. Samozřejmě všichni tušíte, že tím nic neskončilo, ba začalo. Protože rozpočet jen na opravu okenních vitráží činí kolem 1 000 000 Kč, téměř každý z našich farníků pochopil, že i on musí pro tento náš kostel něco udělat. Každou druhou neděli v měsíci se pořádá sbírka na okna, shánějí se sponzoři, pořádají se benefiční koncerty. Žádosti o příspěvek na Krajském úřadě v Liberci i na Magistrátu města Liberec byly zamítnuty, z těchto institucí jsme bohužel neobdrželi ani korunu. Koncem července jsme obdrželi finanční částku z Česko-německého fondu budoucnosti v hodnotě 350 000 Kč.

Nemáme ještě celou částku, kterou potřebujeme k nutné rekonstrukci všech oken, ale jsme rádi, že se může začít alespoň okny, která jsou v nejhorším stavu. Po dohodě s památkovým úřadem provedla specializovaná firma vyjmutí vitráží a odvezla je do své restaurátorské dílny. Do konce října by měla být okna zpátky osazena, před tím musí ale dojít k nezbytné výměně bezpečnostního skla a kovových rámu. I přes všechny tyto úspěchy nám stále chybí cca 300 000 Kč. Věříme však, že s Boží pomocí (té není nikdy dost) se nám podaří toto dílo zdárně dokončit a my se

budeme moci věnovat ve zdraví dalším opravám na tomto kostele. To vše bychom ale nezvládli ani bez vás, kteří nám pomáháte, ať už jste dárci anonymními nebo známými, ať už finančním obnosem, svou prací, radou, nepotřebným materiálem, nebo v neposlední řadě svou modlitbou, kterou tolik pro zdárné dokončení díla potřebujeme. Mnohokrát děkujeme všem dárcům! Ještě jednou připomínáme číslo farního účtu, které je 1027501942-5500, variabilní symbol 777 Účet je určen přímo pro tuto akci a spravuje jej P. Marián Cherubín Kuczovicz OFM.

Petr Zatloukal

Foto

- Demontáž vitráží

- Havarijní stav oken v kostele

ÚVODNÍK

NEDEJ ZAHYNOUT NÁM NI BUDOUCÍM

Měsíc září je neodmyslitelně spojen nejen se začátkem nového školního roku, ale také se jménem patrona a ochránce českého

národa svatým Václavem. Je to světec celocírkvního významu. Jeho jméno je uváděno i v nejstarších martyriích (tj. seznamech světců závazně uctívaných celou universální církví) a již na sklonku 11. stol. je známá jeho úcta dokonce až v Římě. Není proto divu, že právě sv. Václav má své čestné místo i ve svatopetrském chrámu ve Vatikánu, kde je mu zasvěcena jedna z překrásných bočních kaplí. O světové „prestiži“ sv. Václava tedy nemůže být pochyb. Je však otázkou, do jaké míry se ke svému patronovi utíká český národ, zejména dnes, kdy se Evropa a s ní i náš národ propadá do jakýchsi krizí hodnot, „špatných“ nálad apod.. Naši předkové věděli, že přímluva těch, kdo už patří na Boží blaženost má svou váhu, věřili tomu. Je načase tuto jejich víru znovu v našem národě probudit v nás i v našich dětech.

A tak se tento úvodník stává mimo jiné také pozvánkou na **Národní svatováclavskou pouť**, která se koná již tradičně 28. září ve Staré Boleslavi. Jejím vrcholem je slavení mše svaté, které začíná v 10hod. na náměstí. I tímto způsobem můžeme vyjádřit to, že se dokážeme přihlásit k tomu, co bylo vždy našemu národu (i když ne vždy celému) nejdražší, totiž k daru víry, k naději ve spásu.

Pavel Andrš

PASTORACE

DENNÍ MODLITBA CÍRKVE (2)

Denní modlitba církve (dále jen: DMC) má několik částí, které se věřící modlí v příslušných částech dne. Je zahájena **Uvedením do první modlitby dne** (jiný název je **invitatorium**; tvoří je žalm s antifonou). Modlitba se čtením může být buď ihned po uvedení (je tedy onou první modlitbou dne), nebo kdykoliv jindy během dne (potom jsou první modlitbou dne ranní chvály). **Ranní chvály** („laudy“ od **laudes** – chvály) jsou modlitbou ranní, **nešpory**

(od **vesper** – večer) modlitbou večerní. Mezi nimi je **modlitba během dne**, která se může modlit buď jednou, nebo třikrát (dopoledne – tercie, v poledne – sexta, odpoledne – nona). Poslední modlitbou je **modlitba před spaním** („**kompletář**“ od **completorium** – doplněk), která se má modlit skutečně až před ulehnutím, byť by to bylo i po půlnoci.

Části DMC jsou sestaveny z různých **prvků**. Ty lze rozdělit na prvky biblické a nebiblické:

a) Biblické prvky

Žalmy. Jsou ze starozákonních knih Žalmů (obsahuje 150 žalmů, v breviáři jsou obsaženy téměř všechny – mimo žalmy 58, 83, 109, které se nehodí ke společné modlitbě). Jsou to starobylé modlitby vyjadřující důvěru, díkyčinění, nárek. Některé se neobracejí přímo k Bohu, ale „zpívají se před Bohem“: rozvažujeme, jací máme být před tváří Boha. Církev žalmy vždy četla ve světle mesiánského výkladu; sám Ježíš řekl: „Musí se splnit všechno, co je o mně psáno v Zákoně, Prorocích i v Žalmech“ (Lk 24, 44). Žalmy tak jsou prorocstvími o Kristu a o církvi. Proto je na začátku žalmu uvedena myšlenka z Nového zákona nebo z církevních otců, která usnadňuje takovéto chápání žalmu; je vysázena kurzívou a při hlasité modlitbě se (obvykle) nečte.

Kantikum (zpěv) je v ranních chválách vybráno ze starozákonních knih (pro každý všední den čtyřtýdenního cyklu breviáře je kantikum různé), v nešporách je vybráno z listů apoštolů nebo ze Zjevení sv. apoštola Jana (je vybráno sedm kantik pro jednotlivé dny týdne; výjimkou jsou neděle postní doby, Slavnost Zjevení Páně, svátek Křtu Páně a svátek Proměnění Páně, které mají jiná kantika). Tři kantika z evangelia sv. Lukáše – chvalozpěv Zachariáše, chvalozpěv Panny Marie a chvalozpěv Simeona – se recitují v každých ranních chválách resp. nešporách resp. kompletáři.

Čtení z Písma svatého jsou dvojí: delší čtení je součástí modlitby se čtením (jako její první čtení), krátké čtení (zpravidla jeden či dva biblické verše) je ve všech ostatních částech DMC. V nešporách je vždy z Nového zákona, v ranních chválách je zpravidla ze Zákona starého. Evangelia se v DMC nečtou, neboť se předčítají především ve mši sv. (výjimkou je jen modlitba se čtením slavená na způsob vigilie v předvečer neděle či slavnosti).

b) Kompilace a parafráze biblických textů

Antifona se recituje na začátku a na konci žalmu nebo kantika; jde o biblický verš nebo jeho parafrázi, umožňuje lepší

pochopení žalmu či jej klade do souvislosti s liturgickou oslavou daného dne.

Responsorium pomáhá překlenout přechod ze Starého do Nového zákona a mění čtení v modlitbu. V modlitbě během dne mají responsoria formu výzvy a odpovědi, v ostatních částech je to několik veršů (biblických nebo z „pokladu tradice“).

c) Nebiblické texty

Hymny jsou prvkem DMC utvořeným v církvi; napomáhají zbožné modlitbě a pozdvihují ducha. Mají se zpívat. V národních překladech breviáře mohou být latinské hymny nahrazeny skladbami partikulární církve (pokud splňují požadavky na liturgický text).

Prosby. DMC oslavuje Boha. Od modlitby díky a chval však nelze v křesťanské modlitbě oddělit modlitbu prosebnou. Proto jsou zařazeny prosby. Prosby ranních chval zasvěcují nový den Bohu, prosby nešpor jsou prosbami (i proto není správné nazývat nešpory večerními chválami) za církev a svět; poslední prosba je za zemřelé.

Čtení z otců a církevních spisovatelů, popř. čtení ze života svatých tvoří druhé čtení modlitby se čtením.

Závěrečná modlitba je z vlastních nebo společných textů (viz další část seriálu). V prvním případě je totožná se vstupní modlitbou mše onoho dne.

Mlčení slouží k tomu, aby se dosáhlo větší ozvěny hlasu Ducha svatého v srdcích. Může následovat po jednotlivých žalmech, má být po čteních, před responsoriem. Je třeba se vyvarovat ticha, které by pro účastníky bylo „obtížné a nudné“.

Tabulka ukazuje, jak jsou prvky DMC sestaveny do jejích částí; číslo v tabulce ukazuje, kolikrát se prvek v dané části objevuje. Prvky jsou popsány zkratkami; jejich význam byl už zřejmě vysvětlen v prvním odstavci tohoto článku.

Chvalozpěv „Bože, tebe chválíme“ (Tē Deum) se modlí pouze o nedělích (mimo dobu postní) a o svátcích a slavnostech.

Uvedených prvků je v knize DMC velké množství. Jak vybírat prvky pro modlitbu konkrétního dne bude popsáno v pokračování seriálu.

Již 6. ročník celostátní sbírky Sdružení Česká katolická charita na podporu charitativní práce a humanitární pomoci v České republice i v zahraničí se jako obvykle uskuteční začátkem roku 2006. Bude zase probíhat v období kolem Slavnosti Zjevení Páně – svátku Tří králů – tedy přibližně od 1. do 15. ledna.

I v roce 2006 je konkrétním účelem sbírky dobrovolná, na státěm vnuceném přerozdělování nezávislá a tedy naprosto SVOBODNÁ POMOC RODINÁM A LIDEM V NOUZI u nás i v zahraničí a podpora charitního díla.

Z výtěžku sbírky je financována pomoc seniorům, lidem bez domova, matkám s dětmi v tísní, postiženým dětem, lidem postiženým přírodními katastrofami, zdravotně postiženým, uprchlíkům a lidem postiženým válečným konfliktem, těžce nemocným, vězňům a lidem propuštěným z výkonu trestu, drogově závislým atd.

65 % vykoledovaných prostředků zůstává v obci, kde byly získány (srov. dosavadní články v Obrázku o požehnání, které plyne ze subsidiarity, tj. zásady: „co může pro sebe udělat obec či farnost, nechť bez zásahů shora dělá“). 30 % je použito na humanitární pomoc v ČR a v zahraničí, jen 5 % je použito na realizaci samotné sbírky.

V Liberci budou získané prostředky použity na podporu charitního Domova pro matky s dětmi v tísní.

V roce 2005 vykoledovali koledníci pro Oblastní charitu Liberec 46 101,50 Kč. Z toho se nám vrátilo 29 966 Kč. Polovinu výtěžku, 15 000 Kč, jsme darovali na konto Sdružení Česká katolická charita pro postižené TSUNAMI a zbytek ve výši 14 966 Kč byl použit na úhradu ostatních služeb pro Domov pro matky s dětmi v tísní.

Celá sbírka je přísně kontrolována podle zákona o veřejných sbírkách 117/2001 Sb., rozpečetování pokladniček a sčítání peněz probíhá protokolárně na odboru ekonomiky Magistrátu města Liberce za přítomnosti úředních osob a konečné vyúčtování celé sbírky podléhá kontrole magistrátu, krajského úřadu a

finančního úřadu (jsou to prakticky jediné zásah státní do celé akce).

Takže pro uskutečnění sbírky opět **HLEDÁME DOBROVOLNÍKY** starší 18 let jako vedoucí skupinek koledníků a **děti do skupinek**

Prosíme, přihlašte se už nyní (!) osobně v Charitním Domově pro matky s dětmi v tísní v Liberci, Jungmannova ul. 333/23, Liberec nebo telefonicky na čísle 485 108 782, případně na elektronickou adresu charitaliberec@volny.cz

Doufáme, že s Vaší pomocí dosáhneme letos pěkného výsledku!

redakce Obrázku /
Jana Jurková

OBLASTNÍ CHARITA CHRSTAVA

vypisuje výběrové řízení

na pozici vrchní sestry pro Domov sv. Vavřince – domov pokojného stáří (o tomto domově jsme v Obrázku libereckých farností přinesli loni podrobnou informaci s přílohou v č. 9, 2. 8. 2004).

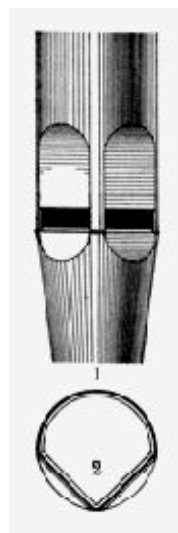
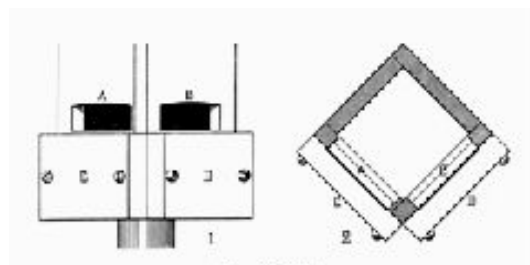
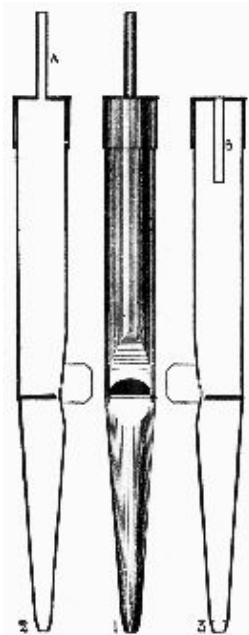
Očekáváme

- SZŠ (VOŠ, VŠ), registrace vítána,
 - praxe: min. pět let ve zdravotnictví z toho dva roky u lůžka,
 - znalost práce s PC, řidičský průkaz skupiny B,
 - dobré řídicí a organizační schopnosti, korektní chování a vystupování,
 - schopnost aktivního, samostatného jednání, spolehlivost, pečlivost, ochota vzdělávat se,
 - otevřenost k duchovním hodnotám.
- Nabízíme
- zajímavou a odpovědnou práci,
 - možnost dalšího vzdělávání,
 - možnost přechodného ubytování na venkově.

Pro výběrové řízení strukturovaný životopis zasílejte do 30. 9. 2005 na adresu Oblastní charita Chrastava, Školní 124, 463 31 Chrastava, nebo e-mailem: ochchrastava@volny.cz. Případné dotazy zodpoví ředitel Matouš Kirschner na tel: 485 143 968, 731 573 815.

Matouš Kirchner

Člověk je však tvor neklidný a vynalézavý. Někteří varhanáři tuto zátku zkusili provrtat a tak spatřila světlo světa např. Flétna rourková, něm. Rohrflöte, typický polokrytý rejstřík (viz obr. vpravo). Kombinací obou zmíněných píšťal pak vznikla Flétna rourková dvojitá, něm. Doppelrohrflöte. Dvojitou flétnu prvně zmiňuje Michael Praetorius r. 1619. Jiný odborník, Peter Williams praví, že nejčastěji lze tento rejstřík nalézt ve Slezsku (bývalá součást země Koruny české) přibližně mezi roky 1600 – 1800 i později. Originální konstrukce píšťaly si žádá i více vzduchu pro dobrý ozev. Její zvuk někteří odborníci charakterizují jako plný, výrazný, kulatý, čistý a průzračný, dobře se mísící s jinými hlasy. Jiní to odmítají a naopak vytýkají příliš výrazný, drncivý zvuk. Jak to tedy vlastně je? Lze říci, že kvalita každého varhanního rejstříku stojí a padá s kvalitou jeho intonace. O tomto varhanním hlasu to vzhledem k jeho konstrukci platí dvojnásob. Jen si představte: naladit jednu píšťalu se dvěma ústy tak, aby obě labia zněla v identickém tónu bez interferenčních kazů! Z tohoto pohledu se jeví zvuková kvalita liberecké Flétny dvojité z r. 1882, jak ji popsal R. L. Proksch („díky smykavému

charakteru působí příjemně, projevuje se užitečně a je dobře použitelná“) jako velmi dobrá. Tak náročný varhaník a znalec varhan, kterým nepochybně byl, věděl jistě o čem píše.

Z výše uvedeného plyne, že tento rejstřík se nejvíce uplatňuje jako sólový. Zde nehrozí riziko špatného pojení s ostatními hlasy a naopak vynikne jeho osobitý zvukový charakter. V dispozici dalších varhan v arciděanském kostele z r. 1930 již tento rejstřík

nenajdeme a patrně ani nikde jinde v Čechách a na Moravě. Můžete jej však vidět (a slyšet) např. v Německu v katedrále v Merseburku.

Ještě zajímavěji vypadá Flétna andělská, něm. Seraphonflöte – zde nahoře dřevěná, pod ní kovová forma. Je to vlastně upravená konstrukce Flétny dvojitě.

Některé další rejstříky podobného typu: Kryt dvojitý, Bas flétnový dvojitý, Flétna dvojitá rourková.

Pavel Kozojed

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2006

Obrázek libereckých farností pravidelně ve svůj čas (roč. 2, č. 1, 2 a 3 o sbírce 2004 a roč. 3, č. 1, 2 a 3 o ročníku 2005) informuje a vybízí k Tříkrálové sbírce. Jak je ale patrné z výčtu obrázkových čísel, dosud se Tříkrálovou sbírkou nikdy nezabývalo číslo 10. Byla

to chyba redakce, že jsme se této důležité akci věnovali až na poslední chvíli, „svůj čas“ jsme tak nevolili dobře a bylo to vidět i na výsledcích. I když, Obrázek může organizaci jen podpořit.

Voláme tedy tentokrát už v pozdním létě: blíží se Tříkrálová sbírka 2006!

Prvky DMC	Části DMC					
	UdPM	MsČ	RCH	MbD	N	MpS
Hymnus	0	1	1	1	1	1
Žalm s antifonou	1	3	2	3	2	1 až 2
Kantikum SZ	0	0	1	0	0	0
Kantikum NZ	0	0	0	0	1	0
Verš před čtením	0	1	0	0	0	0
Krátké čtení	0	0	1	1	1	1
První čtení	0	1	0	0	0	0
Druhé čtení	0	1	0	0	0	0
Responsorium po čtení	0	2	1	1	1	1
Kantikum z evangelia	0	0	1	0	1	1
Prosby	0	0	1	0	1	0
Modlitba Páně	0	0	1	0	1	0
„Bože, tebe chválíme“	0	1	0	0	0	0
Závěrečná modlitba	0	1	1	1	1	1

Jan Voženílek

EUCHARISTIE (4)

EUCHARISTIE KONTEMPLOVANÁ A ADOROVANÁ

„To konejte na mou památku.“

Eucharistie a kontemplace byly jednou dobou pokládány za dvě odlišné cesty, které ale obě vedou ke křesťanské dokonalosti. První je známa jako cesta mystéria, cesta tajemství, která klade na první místo svátosti, svátostné působení. A ze svátostí především eucharistii. Druhá cesta je cesta mystická, která klade na první místo kontemplaci. Obě cesty některým připomínaly rozdíl mezi dobou patristickou, tj. dobou otců, a dobou moderní. A také mezi spiritualitou pravoslavnou a spiritualitou západní – ta má být ovlivněna některými velkými moderními mystiky a být založena, jak se vyjadřuje velká mystička, sv. Terezie z Avily, na životě modlitby.

Co to je kontemplace? Může se kontemplant eucharistie? Kontemplace je totiž prostředek, kterým „přijímáme“ – v silném slova smyslu – tajemství. Je to prostředek, který poskytuje vnitřní náplň a otevírá nás (ne že my bychom se sami mohli otevřít) pro působení těchto tajemství. Je to způsob, jak umožnit, aby milost

přijata ve svátostech mohla přetvořit celé nitro, to je city, myšlenky, řeč a skutky. Tak to píše sv. Řehoř z Nyssy: „Jsou tři prvky, které prozrazují a odlišují křesťana: skutek, slovo a myšlenka. Dokonalost křesťanského života záleží v úplném podrobení se Kristu, nejprve v nitru, pak ve slovech, a ve vnější činnosti.“

Papež Jan Pavel II. učil: „Nestačí věřit v eucharistii, eucharistii máme žít. A člověk musí přebývat tělem i srdcem v lůně církve, aby pochopil eucharistii.“ „Eucharistická adorace mimo mši svatou ať se stane během tohoto roku zvláštní snahou jednotlivých farností a řeholních společenství.“

Ptala se mne jedna farnice, zda nevím, kde by byl v Liberci kostel, v kterém by byla celodenní adorace mimo den, který pro jednotlivé farnosti doporučilo biskupství. Říkala: „Chybí mi Ježíš ve svatostánku, který se dívá na mne a já se dívám na něj.“ Měla pravdu, není zde kostel, kde by křesťané mohli aspoň jednou v měsíci adorovat.

A Ježíš čeká. Bude ale čekat sám do nekonečna? „Bděte a modlete se.“

P. Cherubin M. Kuczwicz OFM

VERŠE O PANNĚ MARII

Zpívám o Panně

Zpívám o Panně
prosté od všech vin,
králem všech králů
byl její syn.

Tajemně vešel
k matce s pozdravy,
jak rosa v dubnu
když skane do trávy.

Tajemně vešel
v matčin příbytek,
jak rosa v dubnu
když skane na kvítek.

Tajemně vešel
k matce přecházel,
jak rosa v dubnu
když skane na listě.

Matka a Panna
ona jediná
směla nám zrodit
Božího Syna.

*Anglie, anonym, 15. století
Překlad Josef Hrdlička*

Ave, maris stella

Zdrávas, hvězdo moří,
živitelko Boží,
ustavičná Panno,
slavná nebes bráno!

Ave tobě pěla
ústa Gabriela;
mír nám vlej, když jméno
Eva zpět je čteno.

Rozvaž pouta viny,
slepoty vzdal stíny,
zbav nás všeho zlého,
zdroj buď dobra všeho.

Ukaž nám, žes Matka,
prosba tvá je sladká
sluchu Syna tvého,
pro nás zrozeného.

Panno požehnaná,
milosti jsi schrána;
změň nás v prosté viny,
v tiché čisté syny.

Dopřej nám žít čistě,
ať kráčíme jistě
k tobě, do tvé říše
patřit na Ježíše.

*Hymnus z 9. století
Překlad anonymní*

*Z antologie
Celá krásná,
pocta evropské poezie Matce Boží /
Matice Cyrilometodějská, Olomouc*

INFORMACE PRO DUCHOVNÍ SPRÁVCE (PETICE NA OCHRANU ŽIVOTA)

Ochrana života nenarozených dětí a respektování jejich důstojnosti patří mezi základní lidská práva. V médiích se v posledních měsících objevily zprávy o jednání vlády o záměru zákona, který by měl umožnit destruktivní pokusy na počatých dětech v zárodečném stádiu, a také o návrhu na registraci potratového přípravku mifepriston (RU 486) ministerstvem zdravotnictví. Proti těmto záměrům se však ozvaly kritické hlasy, které by měly být podpořeny.

Považujeme za vhodné, abyste ve svých farnostech upozornili věřící na možnost připojit se svým podpisem k protestu, který iniciuje Hnutí pro život ČR. Pro bližší informaci jsou k dispozici „Výjádření lékařů ke snahám o povolení pokusů na lidských embryích a o registraci RU 486“ a „Sedm důvodů, proč není potřeba v ČR registrovat mifepriston (RU 486)“.

Text petice (Obrázek o ní informoval v minulém čísle) a podpisový arch by měl být k dispozici ve farnostech po bohoslužbách pokud možno až do září. Návrh zákona o pokusech na embryích se sice bude projednávat v parlamentě zřejmě až v podzimních měsících (prosazuje ji ministerstvo školství), vyhláška ministerstva zdravotnictví o registraci potratového přípravku mifepriston (RU 486) však může být

Také oddíl následující pod názvem „Omyly o křesťanském manželství“ je docela zajímavý:

65. Nelze uvést žádného důkazu pro tvrzení, že Kristus povýšil manželský svazek k důstojnosti svátosti (zde je třeba pečlivě rozlišovat mezi důkazem čistě rozumovým a odvozením z víry – srov. v minulém Obrázku redakční poznámku na s. 14 o dokazování v teologii).

67. Podle práva přirozeného není manželský svazek nerozlučitelný, a světská autorita může v rozličných případech schválit a potvrdit rozluky ve vlastním slova smyslu (tento omyl je dnes běžnou – a velice závažnou realitou).

73. Mocí pouhé občanské smlouvy může existovat mezi křesťany pravé manželství; a jest omylem, že manželská smlouva, mezi křesťany uzavřená, je vždycky svátostí, nebo že smlouva je neplatná, je-li vyloučena svátost.

Poslední, desátý oddíl se jmenuje „Omyly, které se týkají dnešního liberalismu“ a zaslouží si větší pozornost:

77. V této dnešní době již není vhodné, aby katolické náboženství bylo považováno za jediné státní náboženství a aby všechny ostatní jakékoliv kultury byly vylučovány (Stát smí povolit jen takové náboženství, které závažnějším způsobem nenarušuje přirozeně-právní veřejný pořádek, a musí povolit každé takové náboženství; mylnou teorii tzv. státního náboženství zastává dnes např. islám, ale ani ten už ne vždy – srov. třeba Turecko nebo nyní Irák).

78. Bylo by proto chválné, že v některých katolických zemích bylo zákonem postaráno o to, aby přistěhovalcům byl dovolen veřejný výkon jakéhokoliv jejich náboženského kultu (opět klíčové slovo „jakéhokoliv“).

79. Jest tedy omyl, že občanská svoboda jakéhokoliv kultu, nebo plná a všem přiznaná volnost pronášet zjevně a veřejně jakékoliv názory a myšlenky, vede příliš snadno ke zkáze mravů a myslí, a k šíření zhoubné lhostejnosti náboženské (nezná-li stát přirozené právo, pak popsání situace jistě vede k popsání rozkladu).

80. Papež se může a má smířit a dohodnout s pokrokem svobodomyšlností a moderní civilizací (jak v čem).

Při hodnocení Syllabu si musíme uvědomit, v jaké době vznikl. Papež odmítá některé demokratické a liberální principy proto, že jsou absolutizovány a jsou součástí církvi nepřátelské ideologie. Jejich přijetí, někdy zkratkovitě, relativizuje věroučné a mravoučné pravdy. Je také arogantní nekriticky tvrdit, že církev by Syllabem chtěla státním násilím třeba vnucovat víru nekatolíkům, nebo že by chtěla omezit občana v jeho základních lidských právech. To, že mnohé popsané omyly zdomácněly, by mělo být zdrojem poučení pro jejich posuzování a pro snahu o pravdivé poznání. Povýk kolem Syllabu svědčil o tom, že papež také správně vystihl nosná témata pro další promýšlení.

Bl. Pius IX. se také nechtěl spokojit se Syllabem jako s pouhým odmítnutím omylů, názorů, nebo i útoků, jež byly v rozporu s katolickou naukou. Jeho hlavním přáním bylo sjednotit křesťany v pravdivém vyznání víry, v těch božských pravdách, jež byly tehdy k velké škodě věci popírány.

A to byl hlavní důvod svolání I. vatikánského sněmu. O tom tedy v příštím čísle.

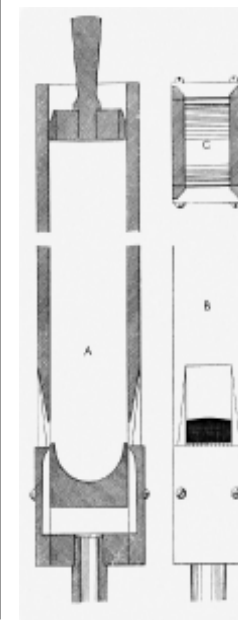
David Jech

VARHANY – KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE (11C)

V předchozím Obrázku jsme si přečetli o generální opravě a částečné rekonstrukci

původních Dackherrových varhan z r. 1751, která se uskutečnila v závěru 19. století. Při té příležitosti byly varhany rozšířeny o zajímavý rejstřík – Flétnu dvojitou 8. Slíbili jsme, že o ní krátce povíme.

Nuže – Flétna dvojitá, něm. Doppel-flöte, jak už název napovídá, je píšťala se dvěma ústy (lat. Labii), která jsou, nikoli ovšem výlučně, umístěna proti sobě (viz obr. vlevo). Nejčastěji se staví v 8 výšce jako dřevěný, krytý rejstřík.

nenarušuje-li jeho náboženství větší měrou přirozený zákon, veřejný pořádek; srov. např. hinduistické upalování vdov).

16. Lidé mohou v kterémkoliv náboženském kultu nalézt svou cestu věčné spásy a dojítí věčné blaženosti (zde je potřeba rozlišit situaci člověka před a po nalezení cesty věčné spásy).

17. Ve věčnou spásu všech těch, kteří nežijí v pravé Církvi Kristově, můžeme mít alespoň dobrou naději (zde jsou důležitá např. slova „všech“ a „naděje“).

18. Protestantismus není nic jiného, než odlišná forma jednoho a téhož pravého křesťanského náboženství, a jest se v něm možno právě tak Bohu líbiti jako v Církvi katolické (i o tomto tématu více viz 2. vatikánský koncil).

Pouze tyto čtyři naposled uvedené body se týkaly přímo náboženství.

Další dva oddíly Syllabu, jak už napovídají jejich názvy „Omyly o Církvi a jejich právech“ a „Omyly o občanské společnosti a o jejím poměru k Církvi“, uvádějí mnoho osvícenských názorů, jako např.:

19. Církev není pravou a dokonalou společností, jež by byla naprosto svobodná, ani nemá nějaká vlastní a věčná práva, jež by jí byla svěřena jejím božským zakladatelem; nýbrž státní moci náleží ustanovit, která jsou práva Církve a které jsou meze, v nichž tato práva může vykonávat.

28. Biskupům není dovoleno vyhlášovat a oznamovat beze svolení vlády ani samy apoštolské listy (k tomu srov. loňský Obrázek č. 12, s. 13, nebo letos č. 5, s. 16 – 19, Josefinismus).

32. Bez jakéhokoliv porušení přirozeného práva a spravedlnost může být zrušena osobní výsada, již jsou duchovní vyňati z vykonávání vojenské služby; toto zrušení vyžaduje občanský pokrok, zejména v zemích a státních útvarech, majících svobodnou ústavu.

33. Nenáleží k církevní pravomoci, aby z vlastního a tak říkajíc nenabytého práva jediná řídila theologická studia (srov. i dnes zařazení theologických fakult do systému státního školství).

35. Nic nebrání tomu, aby rozhodnutím nějakého obecného koncilu nebo faktickou dohodou veškerých národů nemohlo být

papežství přeneseno z římského biskupa a z Říma do jiného města (srov. např. Napoleona v Obrázku č. 8).

39. Stát jakožto původ a zdroj veškerých práv má plnost moci, která je téměř neomezená (srov. např. Obrázek č. 2, s. 17).

40. Učení katolické Církve odporuje dobru a prospěchu lidské společnosti.

43. Světská vláda má i bez souhlasu Svatého stolce a proti jejímu odporu moc rušit, prohlašovat za neplatné a činit neplatnými slavnostní smlouvy, zvané konkordáty, uzavřené se Svatým stolicem o užívání práv, náležejících k církevní imunitě.

44. Světská moc se může vměšovat do věcí, týkajících se náboženství, mravů a duchovní správy. Může proto rozhodovat o nařízeních která mocí svého úřadu vydávají pro řízení svědomí duchovní pastýři, ano může i rozhodovat o udělování svatých svátostí a o podmínkách nutných k jejich platnému přijetí.

46. Dokonce i v samých kněžských seminářích podléhá plán studií úvaze a rozhodnutím státní autority.

49. Státní moc smí zabráňovat, aby biskupové a věřící národy nebyli v oboustranně svobodném styku s římským papežem a jeho výkonnými orgány.

Ještě zajímavější je sedmý oddíl nazvaný „Omyly o křesťanské morálce“:

56. Mravní zákony nepotřebují božského potvrzení, a není naprosto třeba, aby se lidské zákony shodovaly s přirozeným právem nebo přijímaly zavazující sílu od Boha (poslanci to rozhodnou líp).

58. Nelze uznávat jiných sil než ty, které jsou v hmotě, a veškerou mravnost a počestnost je třeba hledat v hromadění a rozmnožování bohatství všemi prostředky, a v užívání rozkoší.

60. Autorita není nic jiného než souhrn počtu a hmotné síly.

61. Nespravedlnost úspěšného činu není na újmu práva.

64. Porušení každé, i nejsvětější přísahy jakož i jakékoli jednání zločinné, hanebné, odporující věčnému zákonu nejen není hodno zavržení odsouzení, nýbrž je naprosto dovolené a chvalitebné, děje-li se z lásky k vlasti a národu.

vydána kdykoliv. Je proto vhodné podpisy shromažďovat podle možností průběžně a co nejdříve odesílat.

Podpisy musejí být uvedeny na předtištěných záznamových arších se všemi uvedenými náležitostmi (jméno, příjmení,

RODINA A ŠKOLA

NOVÉ ZÁKONY ZAČÍNÁJÍ ROZHODOVAT O VŠEM

Posledních sto let, aspoň pokud jde o Evropu, se stále prohlubuje nátlak odhlasovaného (tzv. pozitivního) práva nad právem přirozeným. Tj. právem, které vyplývá z nezměnitelné přirozenosti člověka. Dokud si tento fakt lidé dostatečně neuvědomí, nedá se s tímto nátlakem zatím mnoho dělat. Jsou jistě nadpřirozené prostředky, modlitba a oběti – tento způsob bude při prudkém zhoršování situace jistě velmi užívaný. Jinak je jedinou reálnou možností snažit se o to, aby přijímané zákony (a v souladu s uvedeným nátlakem je jich přijímáno stále více) narušovaly přirozené právo co nejméně. Z textu návrhů zákonů je zřejmé, že mnozí zákonodárci vůbec nevědí, co to přirozené právo je! Nejdrastičtěji se situace vyhrocuje u zákonů, které parlamenty přijímají o člověku jako takovém. Odpovědnost zákonodárců je zde až děsivá. Hnutí pro život České republiky proto vydalo následující informaci:

Vážení přátelé,

spustili jsme nový internetový server monitorující činnost Poslanecké sněmovny – <http://zakony.prolife.cz>. Zájemci se mohou k odběru upozornění na aktualizaci serveru automaticky přihlásit na adrese **zakony-subscribe@prolife.cz**, případně později automaticky odhlásit na adrese **zakony-unsubscribe@prolife.cz**.

Na uvedené adrese se mohl čtenář minulý týden dočíst mj. toto:

Projednávané zákony

Přehled projednávaných zákonů podle jednotlivých okruhů: rodina, ochrana života, společnost.

Povolení pokusů na lidských embryích [první čtení]

Vládní návrh zákona bude umožňovat

bydliště, podpis). Archy podepisují pouze dospělé osoby.

Podpisové archy je možno nabídnout i osobám, které se bohoslužeb ve farnosti neúčastní.

RC Monitor / Hnutí pro život ČR

zneužít živá lidská embrya pro výzkumné účely. Bude tak možné legálním způsobem činit pokusy, při kterých budou lidské bytosti ve stádiu embrya usmrcovány.

Životní minimum

[druhé čtení]

Návrh zákona motivuje k zakládání neúplných rodin, znevýhodňuje a poškozuje úplné rodiny zvláště s více jak třemi dětmi.

Legalizace prostituce II

[první čtení]

Vláda opět podává návrh zákona na výpověď Úmluvy o potlačování obchodu s lidmi a využívání prostituce druhých osob a navrhuje i legalizaci prostituce. Jedná se o krok, který dnešní poměrně dobrý a jasný stav znejasní, poskytne mnohem širší prostor pro korupci policie, vezme právní ochranu ženám přinucené k prostituci, rozšíří počet prostitutek, vytvoří černý trh, vytvoří celoživotní stigma a udělí tomuto způsobu jednání status společensky „přijatelné“ obživy.

Registrované partnerství VII

[druhé čtení]

Opět byl podán návrh zákona o registrovaném partnerství.

Domácí násilí

[druhé čtení]

Přestože zákon nebude schopen zabránit vážnému násilí, dává polici takřka nekontrolovatelné pravomoci, zvýší rozvodovost, umožní „vyřizování účtů“, bude vytvářet nové bezdomovce a umožní zvýšený státní dohled nad rodinami.

Rekodifikace trestního zákoníku

[vráceno ve druhém čtení do výborů]

Navržená rekodifikace trestního zákona de facto legalizuje eutanázii, klonování, genetické šlechtění člověka, pokusy na lidských embryích, prostituci a poskytuje zvláštní ochranu homosexuálnímu stylu života.

Výživné od státu

[druhé čtení]

Návrh zákona sice krátkodobě pomůže některým rozvedeným osobám, dlouhodobě však podpoří nezodpovědnost, rozvodovost a zhorší styk dítěte s druhým rodičem a celospolečensky tak velmi uškodí.

Antidiskriminační zákon

[druhé čtení]

Novela prakticky nepomůže nikomu, ale dá dostatečné nástroje na soudní šikanování zaměstnavatelů, poskytovatelů služeb, atd. Povyšuje sexuální orientaci na roveň rase či náboženství. Je do té míry vágní, aby bylo možné prostřednictvím soudu šikanovat druhé.

Již projednané zákony

Legalizace prostituce I [zamítnuto 29. 3. 2005]

Ochrana lidského života [zamítnuto 30. 3. 2004]

Registrované partnerství VI [zamítnuto 11. 2. 2005]

Pohřebnictví [schváleno 28. 11. 2001]

Redakce /

Hnutí pro život České republiky

ZKOUŠKA DEMOKRACIE

SNAHA O DOBROU LEGISLATIVU

Slyší-li člověk zprávu, že se jedné demonstrace zúčastnilo přes 1,5 miliónů lidí, podílelo se na ní přes 1000 organizací a to za aktivní podpory většiny biskupů, mohl by mít dojem, že jde o zprávu spíše z latinské Ameriky než z jednoho státu Evropské unie – Španělska. Ano, šlo o zatím největší demonstraci za zachování přirozené rodiny na evropském kontinentu. Škoda, že běžná média podobné informace prakticky cenzurují, nepovažují je za tak důležité jako např. „‘křesť’ papouška v německé ZOO“ a vytvářejí tak občanům ateistický evropský skleník.

Na jedné straně je aktivita španělských věřících nesmírným povzbuzením, neboť se zdá, že se lidé na starém kontinentu konečně znovu probouzejí ze spánku, který nás tak dlouho paralyzuje a jehož důvodem byla iluze o jakémsi samovzkříšení křesťanské Evropy; iluze, že je možné vést dialog s ideologiemi hlásajícími nenávisť k vlastní historii, k pravdivému obrazu člověka, k mateřství,

k odpovědnosti, jedním slovem ke křesťanství – dialog se socialisty. Dialog je totiž možné vést pouze s tím, kdo upřímně hledá, ne však s těmi, kteří si zacpávají uši před argumenty a zavírají oči před světlem rozumu, aby si mohli hýčkat své sice pohodlné, ale utopické představy.

Na druhé straně demonstrace ve Španělsku odhalila slabé místo současné demokracie. Jak je možné, že lidé zvolení k vedení národa jsou v takovém rozporu s těmi, kteří je volili? Ve Španělsku je poměrně snadné dovodit, že přesně načasovaný atentát islámských sebevrahů vyvolal strach voličů, kteří pak hlasovali pro socialisty slibující stažení španělských jednotek z Iráku. Tento parlament ovládaný socialisty však nedostal mandát pro provádění decivilizační revoluce v podobě legalizace homosexuálních sňatků, liberalizace potratového zákona nebo plánovaného zavedení výuky islámu na školách. Zdá se, že si španělští socialisté naprosto nedělají vrásky kvůli tomu, co chtějí voliči.

Podobně i u nás se můžeme ptát, zda strany jako KSČM, ČSSD nebo část ODS, které otevřeně či skrytě podporují legalizaci euthanasie, výzkum na embryích, registrované partnerství nebo extrémní feminismus, k tomu mají mandát od voličů. Jsem přesvědčen, že ne! Odpověď na případné dotazy totiž bývá, že strana k tomu nemá oficiální stanovisko a záleží to na jednotlivých poslancích. O tom, jaké peklo jednotlivé kluby připraví svým samostatně uvažujícím poslancům, se už na veřejnosti moc neví.

Je ale zvláštní, když politické strany mají stanoviska k ekonomickým otázkám, ke korupci, k životnímu prostředí, obraně apod., kde navíc je veřejným tajemstvím, že v praxi jsou rozdíly v řešení zcela minimální, avšak např. k otázce, zda můžeme své prarodiče zabítet nebo ne, se strany čelem postaví nechtějí. Proč? Jsou taková témata pro ně tak okrajová? Pokud ano, pak to vypovídá mnoho o vedení jednotlivých stran. Nebo je to naopak téma tak výbušné, že by se strana mohla znelíbit některým novinářům, takže je lepší k tomu mlčet? I to o mnohém vypovídá.

Jak tedy z toho ven? Už před řadou let se ve Spojených státech objevil posun

skutečnost, že bohoslužba se konala v evangelické katedrále. Od 12.30 do 15 h byl program volnější, mohli jsme vyplňovat různé kvízy s mezinárodní tematikou, přítomny byly i stánky, kde jsme si, pokud jsme dostatečně dlouho čekali, mohli vyrobit zajímavé výrobky z přírodních materiálů. Nejen pro české poutníky zahrála několik písničků královéhradecká hudební skupina VeKa (zde jsme poprvé masově použili ony písňalky). Od 15 do 19 h jsme se na náměstí zúčastnili mezinárodního programu, kde mimo jiné jednotlivé národy představovaly sebe a své tradice. Češi se prezentovali

velikonočními zvyky, respektive jejich idealizovanou verzí. Nechyběl v současnosti populární pokřik „Kdo neskáče, není Čech, hop hop hop!“ a samozřejmě ani písňalky. Po sedmé hodině odpolední jsme částečně nahluchlí opustili Magdeburk. Povečeřeli jsme v našich rodinách. S Klausem a s Juanem, španělským novinářem, který byl ubytován s námi, jsme dlouho do noci probírali mezinárodní situaci i problémy našich zemí. Když jsme už nebyli schopni přemáhat únavu, šli jsme spát.

(pokračování příště)

Petr Zatloukal

HISTORIE

VZTAH STÁTU A CÍRKVE

SYLLABUS ERRORUM (SEZNAM OMYLŮ)

Ač jsem v minulém čísle našeho Obrázku uváděl, že se budeme věnovat I. vatikánskému koncilu, musím se přece jen napřed zmínit o jedné velice důležité encyklice bl. Pia IX. „Quanta Cura,“ respektive o její součásti, kterou je slavný Syllabus Errorum, neboli souhrn, či seznam omylů z r.1864.

Není v historii papežství jiného dokumentu, který by byl světem tak zavrhován, jako právě tento. Encyklika Humanae vitae, vydaná o století později, na kterou reagovali liberálové masovými odchody z církve, ani Dominus Iesus z r. 2000, zdaleka nevyvolaly tak zápornou reakci. I u nás např. britský Jan Neruda pohotově přispěchal na pomoc odpůrcům a zařadil se tak mezi předchůdce dnešních „mediálních teologů“.

Syllabus errorum obsahuje 80 nejvýznamnějších omylů 19. století. Některé z nich se již bohužel staly běžnými „pravdami“, mnoho dalších má význam i dnes, jiné vyprchaly, neboť se týkaly situací, které dnes už nejsou (např. světského panství papežů, které, jak víme z minulého čísla, skončilo šest let po vydání encykliky, r. 1870). Přece jen ale při podrobnějším pohledu udivuje, jak aktuální jsou dnes některé body:

1. *Neexistuje žádná nejvyšší, nejmoudřejší a nejprozřetelnější božská*

bytost, odlišná od tohoto světa, čili Bůh je totéž co příroda a podléhá změnám; uskutečňuje se však v člověku i ve světě, protože vše jest bohem a sdílí nejulastnější boží podstatu; Bůh a svět jsou jedno a totéž; tudíž i duch a hmota, nutnost a svoboda, pravda a omyl, dobro a zlo, spravedlnost i nespravedlnost jsou jedno a totéž (tzv. panteismus).

2. *Je třeba popřít veškeré působení Boha na lidi a na svět (samopohyb světa).*

3. *Lidský rozum je bez jakéhokoliv zřetele na Boha jediným rozhodčím pravdy a omylu, dobra a zla; je sám sobě zákonem a postačí svými přirozenými silami k tomu, aby zajistil dobro lidí a národů (racionalismus).*

7. *Proroctví a zázraky, vyložené a vypravované v Písmu svatém, jsou jen básnickými obrazy a tajemství křesťanské viry jsou výsledkem a závěrem předchozích filosofických výzkumů; v knihách obojího Zákona jsou obsaženy mýtické výmysly; i sám Ježíš Kristus je takovým mýtickým výmyslem.*

Jiné body potřebují bližšího vysvětlení:

15. *Každý člověk má svobodu přijmout a vyznávat to náboženství, jež ve svém lidském rozumu uzná za pravé a pravdivé (k tomu srov. minulý Obrázek, příloha s. 3, nebo můj článek v letošním č. 6, s. 17 – 2. vatikánský koncil upřesnil, že takovou svobodu má člověk jen v tom případě,*

Po obědě jsme nastoupili do autobusů a byli jsme po větších či menších skupinkách rozvázeni do různých farností. Naše sedmičlenná skupinka byla přidělena do farnosti Lutherstadt-Eisleben. Po vřelém přivítání místními mladými a vikářem a po krátkém odpočinku jsme si zhotovili odznaky s našimi jmény a čekali jsme, až si pro nás přijdou ti dobrodinci, kteří se rozhodli s námi několik dní sdílet svůj domov. Mírná nervozita panovala na obou stranách, opadla však okamžitě po prvním setkání. Já jsem byl ubytován společně s mým mladším bratrem Michalem. Klaus, náš „pan domácí“, uměl výborně anglicky, takže nevznikaly žádné jazykové bariéry způsobené naší elementární znalostí němčiny. Ještě 11. 8. se konala společná večeře hostitelů a hostů farnosti. Kromě Čechů a domácích Němců zde měli zastoupení Francouzi a Belgičané, se zpožděním dorazili i mladí ze Španělska. Pátek 12. 8. byl nazván sociálním dnem. Rozdělili jsme se do mezinárodních skupinek a každá skupinka měla jiný úkol. Někteří hráli a zpívali v domově důchodců, jiní pomáhali v křesťanské školce, další pracovali s postiženými. Já jsem byl spolu se dvěma Francouzi a jednou dívkou

z Belgie přidělen do skupinky zaštitěné charitou. Náplní naší činnosti bylo naaranžovat květiny do květináčů. Poté jsme utvořili dvojice a v doprovodu vždy jedné zdravotní sestry jsme navštěvovali staré lidi u nich doma a jako pozornost jsme jim přinesli květiny. Odpoledne jsme se vydali na prohlídku města Eisleben, jehož historie je vcelku bohatá. Místní obyvatelé jsou však nejvíce hrdí na to, že se zde narodil Martin Luther (odtud celý název města Lutherstadt-Eisleben). Pro nás byl až šokující pohled na sochy ukřižovaného Ježíše Krista ve dvou největších protestantských kostelech v Eislebenu. Kromě velice naturalisticky pojatého výrazu ve tváři nás zaskočily skutečné lidské vlasy a v jednom případě i vousy, které dokreslovaly celkový ráz soch. Večer se nesl ve znamení společných her, písniček a jídla ve farním centru.

V sobotu časně ráno jsme se dvěma autobusy přepravili do Magdeburku, kde se konalo setkání národů, které se účastnily předprogramu v této diecézi. Bohoslužba začala v 10.30. Hlavní celebrant, magdeburský biskup Dr. Gergard Feige, v homilii zdůrazňoval význam jednoty – ať už co se týče národů nebo církve. Jako výraz ekumenismu je proto možno považovat i

politického rozdělení společnosti od tradičních sociálních a vojenských otázek k otázkám etickým a civilizačním. I k nám míří tento trend s úplnou jistotou.

Bylo by však naivní si myslet, že zde volí sami od sebe něco zmohou, pokud budou politické strany spřáhnuté v jednom šiku. Aby se vytvořilo konkurenční prostředí, je třeba, aby alespoň jedna strana otevřeně vnesla tato hodnotová témata na politické bojiště a jasně řekla, že např. odpor proti euthanasii je pro ni důležitější téma než míra nezaměstnanosti a jiná víceméně zástupná politická témata. Nechť to přinutí i další politické subjekty otevřeně říct: my podporujeme feministickou revoluci, nebo my jsme pro znevýhodnění rodin, my jsme pro likvidaci církví — nebo naopak.

KDU-ČSL má nespornou výhodu, že si začala posíci v těchto moderních politických tématech budovat již před delší dobou, takže má náskok. A budeme-li si stále více uvědomovat, že křesťanské důrazy se posunuly od dnes tak přeháněné státní rovnostářské solidarity k důrazu na důstojnost člověka, na odpovědnost jednotlivce a na nezávislost rodiny jako garanta demokracie, budeme mít dnešní společnosti co dát. Nejde zde o to zapřísahat se mravností, ale je zřejmé, že sezení na dvou koních je cestou do pekel.

Bude však záležet i na lidech u nás, aby si uvědomili, že sice není úplně jedno, zda stíhačky stojí 10 nebo 12 miliard, ale mnohem důležitější je, zda našim dětem budou na státních školách homosexuálové rozdávat materiály propagující jejich životní styl, nebo zda našim rodičům budou lékaři píchat fenolové injekce. Jít kvůli rozpočtu protestovat do ulic je nesmysl, vyjít však a veřejně trvat na příkázání „nezabiješ“ je naše povinnost – minimum, které můžeme udělat. A „vyjít do ulic“ může znamenat mnohé: účastnit se Pochodu pro život, organizovat petice, nebo vytrvale psát do redakcí a neúnavně připomínat poslancům, proč jsme je zvolili. Když se nebudeme snažit vrátit dnešní

evropskou kulturu zpět v křesťanskou a nebudeme jako sůl, hodíme se jen k tomu, aby nás vyhodili a šlapali po nás.

*Jiří Karas, poslanec PČR /
RC Monitor 13/2005*

Foto

*- Všichni ho znají,
na googlu má 21 000 odkazů*

KAŽDÝ Z NÁS SI JEDNOU ŘEKNE:

„A CO JSEM UDĚLAL JÁ?“

Vážený přítelé,

zprovozňujeme e-mailovou konferenci akce@prolife.cz, jejímž prostřednictvím budou všem zájemcům poskytovány přepisy článků z našich sdělovacích prostředků, které se týkají ochrany lidského života. Lze tak jednoduše reagovat – do redakcí psát své názory a snažit se tak postupně měnit klima v naší společnosti.

Pravidelně aktualizovaný seznam redakcí s kontakty lze obdržet zasláním e-mailu na adresu redakce@prolife.cz. Do redakcí je vhodné vytrvale psát krátké a stručné (několikařádkové) čtenářské dopisy. Posíláte-li delší komentář, je vhodné se telefonicky domluvit se šéfredaktorem daného média a zeptat se, zda a kdy jej otiskne. Prosíme o přeposílání e-mailů i Vaším přátelům, aby se rozrůstal okruh lidí, kteří jsou ochotni udělat něco pro druhé.

Do e-mailové konference akce@prolife.cz se lze automaticky přihlásit pomocí e-mailu na adresu akce-subscribe@prolife.cz. Odhlásit se je možné zasláním e-mailu na adresu akce-unsubscribe@prolife.cz.

*Za HPŽ ČR s díky
Radim Ucháč, 23. 5. 2005*

ROZHODNOU SPOJENÉ STÁTY?

TŘI KRÁTKÉ ZPRÁVY

Bush nominoval J. Robertse do Nejvyššího soudu USA

25. 7. 2005

Americký prezident George W. Bush nominoval jako kandidáta na soudce Nejvyššího soudu Johna G. Robertse juniora. Známy konzervativní právník Roberts byl dosud soudcem odvolacího soudu ve Washingtonu, D. C. V nejvyšší soudcovské funkci v zemi má nahradit Sandru Day O Connor, která před

nedávnm rezignovala na svůj post. Pokud by se Roberts stal soudcem Nejvyššího soudu, získali by konzervativci v této významné instituci převahu (o klíčové úloze Nejvyššího soudu USA srov. loňský Obrázek č. 12, 31. 10. 2004, s. 8 a č. 2 tohoto ročníku, 24. 12. 2004, s. 11). Právě proto se očekává *velký odpor ze strany demokratů* při hlasování o Robertově jmenování v Senátu. (Zprávu doplňujeme o informaci, že 3. 9. 2005 zemřel předseda NS William Rehnquist a G. W. Bush 5. 9. na jeho místo navrhl právě Johna Robertse.)

Část Demokratů v USA chce změnu postoje k potratům

28. 7. 2005

Šestnáct demokratických kongresmanů se včera setkala s předsedou Národního výboru demokratů Howardem Deanem, aby jej přesvědčilo o nutnosti změnit politiku strany k potratům. Na místo otevřené podpory potratů volají tito kongresmani po odmítavém postoji k umělému ukončení těhotenství. Podle jejich názoru byl *liberální přístup demokratů* např. k potratům důvodem volební prohry (katolík Kerryho – mnoha svými mravními názory se podobal bývalému prezidentu – také demokratovi – J. Kennedymu, a také katolíkovi!). Dean sám po schůzce prohlásil, že „potřebujeme více pro-life demokratů ve straně“. Zástupci zmíněného postoje vytvořili již dříve uskupení Demokráté pro život.

Bush jmenoval Johna Boltona velvyslancem u OSN

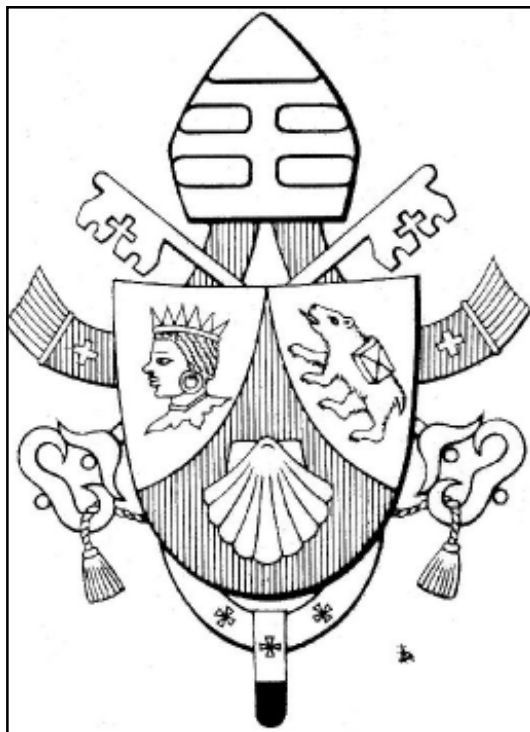
2. 8. 2005

Americký prezident George W. Bush využil svého práva jmenovat státní úředníky v době kongresových prázdnin a jmenoval dosavadního náměstka ministra zahraničí novým velvyslancem Spojených států při Organizaci spojených národů. Bolton je známý svým skeptickým postojem vůči efektivitě fungování OSN a proto jej *demokraté odmítali podpořit* v kandidatuře na uvedenou funkci. Během prázdnin ovšem souhlas Kongresu není nutný. Bolton proto v pondělí 1. srpna nastoupil do své nové funkce.

www.obcinst.cz

NEBO BENEDIKT XVI.?

Dodnes si vzpomínám, co napsal inteligentní, demokratický, ale až zběsile proticírkevní německý zpravodajský magazín

Der Spiegel, když byl profesor Joseph Ratzinger jmenován arcibiskupem v Mnichově: „Moderním teologům hrozí těžké časy. Jeden z nich se stal arcibiskupem.“ Dostalo se mi tehdy, nějakým řízením přes železnou oponu (což bylo více než vzácné, rozhodně se to nestávalo každý rok) do ruky právě číslo s článkem o Ratzingerovi. Psalo se, že na rozmyšlenou, zda jmenování přijme nebo ne, dostal profesor Ratzinger od papežského nuncia pouhé tři dny. A dále se psalo něco v tom smyslu, že jeden z nejfundovanějších teologů, který však nechce měnit nauku církve, dnes bude mezi těmi, kdo budou o teologii rozhodovat. (Z dalších zdrojů jsem se pak dozvěděl, že prof. Hans Küng se tímto jmenováním cítil uražen, sám chtěl být biskupem, a Ratzingera označil za svého osobního nepřítele.) Jeden z nejfundovanějších teologů, který nechtěl, aby církev hlásala něco jiného, než navždy hlásá, se záhy stal prefektem Kongregace pro doktrínu víry – a nyní dokonce papežem Benediktem XVI. Pontifikát jeho předchůdce stejného jména, Benedikta XV., nepatřil k těm nejdelším (1914 – 1922), ale byl z nejtěžších. Benedikt XV., který sám sebe s typickým humorem označil za „pouhý chrlič

DĚTI A MLÁDEŽ

SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE 2005 (1)

LIBEREC BYL PŘI TOM

(poprvé uveřejněno v srpnových františkánských Zprávách z provincie)

O tom, že pojedu na Světové dny mládeže do Kolína nad Rýnem jsem se rozhodl téměř na poslední chvíli. Ani poté jsem si však nebyl svým rozhodnutím zcela jist. Přestože bydlíme v Liberci a tudíž patříme pod litoměřickou diecézi, přihlásili jsme se, totiž já a moji mladší sourozenci Anička a Michal, na tuto pouť pod hlavičkou královéhradecké diecéze, protože Anička v Hradci Králové studuje střední školu a její kamarádky chtěly, aby jela s nimi. Navíc paradoxně dva kamarádi z našeho kostela Sv. Bonifáce jeli díky svým rodinným vazbám také přes Hradec Králové, tak nebylo o čem přemýšlet.

Naše pouť do Kolína nad Rýnem začala 10. 8. 2005 úvodním programem a mší svatou celebrowanou hradeckým otcem světícím biskupem Josefem Kajnkem

v chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Hradci Králové. Jako dárek na cestu jsme obdrželi malé dřevěné píšťalky s nápisem „Kolín 2005“, které údajně skrývají několik symbolů (většinu obdarovaných však spíše potěšil pronikavý zvuk tohoto jednoduchého hudebního nástroje).

Přibližně kolem půlnoci opustilo osm autobusů do posledního místa obsazených poutníky královéhradecké diecéze a pěti poutníky diecéze litoměřické parkoviště u zimního stadionu a vydaly se do diecéze Magdeburk, kde pro nás byl připraven tzv. předprogram mezinárodního setkání v Kolíně. Naši první delší zastávkou bylo německé město Halle. Zde jsme vyslechli nejnutnější informace ohledně našeho pobytu v okolí Magdeburku, slavili mši svatou ve františkánském kostele a pojedli jednoduchý oběd – těstoviny s rajským protlakem (jako vynikající doplněk se osvědčily kuřecí řízky, které nám s láskou připravila naše maminka).

Liberec, Socioterapeutické centrum (Obrázek roč. 3, č. 6, s. 8nn., díl 17.1); Středisko komplexní terapie psychosomatických poruch LBC.

j) Terapie a rehabilitace prostřednictvím zvířat: Jessi o. p. s., Liberec (canisterapie); ElvaHelp Liberec (canisterapie).

3. Domovy důchodců: DD Vratislavice nad Nisou (Dům Marta); Domov Sv. Vavřince v Chrastavě (Obrázek roč. 2, č. 9, s. 12, díl 7); DD Františkov Liberec.

4. Azylová zařízení: Azylový dům Speramus Liberec (Obrázek roč. 2, č. 12, s. 6n., díl 11); Dům pro matky s dětmi Liberec AD (Obrázek roč. 2, č. 6, s. 9nn., díl 4); Charitní domov pro matky s dětmi v tísní (Obrázek roč. 2, č. 3, s. 12n., díl 1 o Oblastní charitě Liberec; č. 5, s. 16nn., díl 3 o Domově; a mnoho dalších článků).

5. Terénní pečovatelské a ošetrovatelské služby: Chrastava, Bílokoštelecká 66; Liberec, Maršíkova 254/1; Šimáčkova 561-6; Buriánova 969/8; Borový Vrch 1031/42; Česká 622; Liberec – REVA, o. p. s., U Nisy 6 (Obrázek roč. 2, č. 9, s. 12n., díl 8); Diakonie Beránek Mařanova 650 (Obrázek roč. 2, č. 7, s. 12n., díl 5); Charitní ošetrovatelská služba Liberec, Markova 4 (Obrázek roč. 2, č. 4, s. 16n., díl 2); agentura TOP Husova 10 (Obrázek roč. 2, č. 8, s. 5n., díl 6); Domácí ošetrovatelská péče Aloisina výšina 641.

6. Ústavy sociální péče: Ústavy pro dospělé ÚSP Nová Ves; Domov Harcov; Ústavy pro mládež ÚSP Liberec, Zeyerova (Obrázek roč. 3, č. 7, s. 6 – 9, díl 18); Jedličkův ústav v Liberci (Obrázek roč. 3, č. 1, s. 5n., díl 12); ÚSP Horní Maxov (Obrázek roč. 3, č. 9, s. 7 – 11, díl 20).

7. Krizová centra, léčba a prevence závislostí: Skupina anonymních alkoholiků Liberec (Obrázek roč. 3, č. 8, s. 9n., díl 19); Preventivní a krizové centrum pro mládež Liberec; Maják, o. p. s.; Detox Liberec (Obrázek roč. 3, č. 4, s. 9, díl 15.4); Advaita o. s. (Obrázek roč. 3, č. 4, s. 8, díl 15.2); Terapeutická komunita pro drogově závislé Nová Ves; Středisko výchovné péče pro děti a mládež ČÁP Liberec – též poradenství a pomoc v oblasti výchovy (Obrázek roč. 3, č. 4, s. 8n., díl 15.3); K-centrum Liberec (Obrázek roč. 3, č. 4, s. 7n., díl 15.1).

8. Mateřská centra a služby pro rodinu: Dítě a rodina, o. s.; Setkávací a informační centrum; Centrum volného času ARABELA.; Mateřské centrum a Klub seniorů (Obrázek roč. 3, č. 5, s. 10, díl 16).

9. Linky důvěry: Linka důvěry Liberec (Obrázek roč. 3, č. 2, s. 6n., díl 13); občanské sdružení „D“.

10. Poradny: Poradna Technické university; Poradna pro rodinu a mezilidské vztahy (Obrázek roč. 3, č. 4, s. 9, díl 15.7); Pedagogicko-psychologická poradna Liberec; Občanská poradna; Talitha – středisko křesťanské pomoci ženám; Poradna pro oběti trestných činů; Soukromá poradenská praxe, Mgr. Igor Pavelčák – poradenství v oblasti drog, alkoholismu, gamblerství, partnerské, rodinné a generační konflikty, psychosomatické obtíže, „zlobíci“ děti (Obrázek roč. 3, č. 4, s. 9, díl 15.6); HIV poradna v Liberci.

11. Náhradní rodinná péče – dětské domovy, výchovné ústavy: Kojenecký ústav a dětský domov; Dětský diagnostický ústav (Obrázek roč. 3, č. 3, s. 9n., díl 14); Výchovný ústav pro děti a mládež Chrastava.

12. Domy s pečovatelskou službou, penzióny pro seniory: DPS Bílokoštelecká ul. 66, Chrastava; DPS Josefův důl, Antonínov 184; DPS Borový Vrch 1031/42, Liberec 14; DPS Dvorská 445, Liberec 5; DPS Maršíkova 1, Liberec 6 Rochlice; DPS Šimáčkova 856, Liberec 12 – Pavlovice; DPS Zelené údolí, Burianova 969, Liberec 6; DPS Vesec – Česká 622, Liberec 25; Česká 617.

13. Sociální integrace a prevence, volný čas dětí: Pecka o. s.; Romská sdružení a organizace (Sdružení Chrastavských Romů, Jozef Gyngo, Turpišova 242, Chrastava; Romské občanské sdružení Chrastava, Jozef Šugar, Andělohorská 203, Chrastava; Kulturní sdružení, Dušan Kotlár, Skalní 493/3, Liberec 1, Romské komunitní centrum a Liberecké romské sdružení, Miroslav Kotlár ml., tř. Dr. Milady Horákové 49, Liberec 6); Terénní programy v sociálně vyloučených lokalitách – Člověk v tísní (dva pracovníci v Liberci).

Podle Katalogu sociálních služeb Libereckého kraje a dalších zdrojů zpracoval

br. Felix OFM

mezi krásami Říma“ (mimochodem: skutečně tak vypadal), „schyťal“ nejhorší léta odpadů, rozvratů a zmatků po první světové válce. Musel reagovat na pád říší a struktur, které, ač vnitřně už zcela prohnílé, se presentovaly jako opora a málem ztělesnění církve. (Mimochodem, byl to také on, kdo jmenoval české a slovenské kněze do čela diecézí v Československu – na místa dřív vyhrazená hlavně Němcům a Maďarům.) I on byl nástupcem velkého papeže (sv. Pia X.) a také on musel čelit vzpouře části teologů.

Pokud mám v první reakci na zvolení nového papeže vyjádřit svůj bezprostřední dojem, je to překvapení. Vůbec jsem tuto volbu nečekal. Duch Svátý opravdu vane kudy chce. Jméno Josepha Ratzingera se sice v mediálních spekulacích objevovalo, a to někdy i na předním místě, mezi kardinály, kteří se mohou stát papežem, ale spíš jsem si říkal, že asi bude mít pravdu pořekadlo, že kdo vchází do konkláve jako papež, odchází odtud jako kardinál. Spíše jsem čekal někoho z Afriky nebo Latinské Ameriky, než jeho. A byl jsem si, nevím proč, skoro jistý, že konkláve bude trvat dlouho.

A rovněž jsem si, přiznám se, neuměl představit, že by papežem mohl být zvolen Němec. Kardinálům ani nevědělo, co přetřásala proticírkevně naladěná média, a v posledních dnech téměř úzkostně, jako by se už jeho volby bála, totiž že Joseph Ratzinger byl v mládí – ovšemže z donucení – členem Hitlerovy mládeže. Druhá světová válka touto volbou definitivně skončila.

Ovšem moje pocity a dojmy nejsou ani trochu důležité.

Když zesnulý papež Jan Pavel II. hovořil s hostitelem, kolínským arcibiskupem kardinálem Joachimem Meisnerem o letošním Světovém dnu mládeže, který měl být právě ve stínu kolínského dómu, neřekl, že se ho sám už nezúčastní. Ale řekl, že **očekává, že právě z německé půdy vzejde nová evangelizace Evropy.** Nyní tedy víme, že pro tento začátek si Bůh vybral německého papeže.

Nejvýznamnější na této volbě, podle mého názoru, je, že byl zvolen jeden z nejbližších spolupracovníků Jana Pavla II. Biskup, který po dobu téměř celého Wojtyłova pontifikátu vedl tak klíčový

kuriální úřad, jakým je Kongregace pro doktrínu víry. Podstatné je, že byl zvolen muž, který více než kdo jiný ztělesňuje skutečnost, že výprodej pravdy víry v církvi Kristově nenastane. Člověk, který snad nemá charisma Jana Pavla II. pro setkávání s lidmi a jeho „rekordy“ asi nepřekoná – ale je to volba, která znamená konec proticírkevním nadějím mnoha lidí v církvi, ještě-katolíků všeho (podobného) druhu.

Proticírkevním nadějím těch, kdo si – kdoví proč – mysleli, že Jan Pavel II. zemře a bude zvolen nějaký papež, jenž (to za prvé) zruší celibát, ale ne do budoucna, nýbrž hned, aby byli zbaveni svého slibu ti, kdo bezženství Bohu slíbili, ale teď je to mrzí. Jenž (hned za druhé) dovolí světit ženy na kněze (nevěděli, že je definitivním učením církve, že to není možné). Uzákonní homosexuální „sňatky“ a dovolí smilstvo, pokud bude spojeno s gumovým zbožím (a třeba „s bojem proti AIDS“). Přestane vyžadovat víru v transcendentního Boha (protože pojem transcendence je „nesmyslný“).

Význam této volby je jasný. Možná není zcela jasný člověku, který se nepohyboval kuloáry některých teologických fakult, neví, že jsou kněží, kteří jsou (téměř) nevěřící, a nezná biskupy, kteří se bojí světa. Který neví o určité krizi víry.

Myslím si, že málokdo si toto všechno tak uvědomuje, jako právě Benedikt XVI. Modleme se za něj.

František Schildberger /
www.sklenenýkostel.net
redakčně kráceno

PETICE PROTI NÁSILÍ A BRUTÁLNÍMU SEXU VE FILMU A V TELEVIZI (DOBŘÝ VÝSLEDEK)

Jak uvádíme v jiném článku, „zákony začínají rozhodovat o všem“. Protože v naší společnosti pořád masivně přežívá, aspoň v legislativní oblasti, „demokratický centralismus“ (zákonná opatření na nižších než státních úrovních, např. vyhlášky obcí, mají dosud jen zanedbatelný význam), jsou jednou z mála praktických cest, jak tvorbu legislativy ovlivnit – kromě voleb, petiční snahy. Obrázek libereckých farností s radostí a pro povzbuzení podává zprávu o zatímních výsledcích jedné takové petice.

Pokoj a dobro, vážení přátelé, bratři a sestry!
Vy všichni, kteří jste se pod tuto naléhavou petici podepsali (je vás 84 tisíc), máte právo být o jejím osudu informováni. Děkuji Vám všem, kteří cítíte zodpovědnost za morální stav naší mladé generace. Mnoho bylo těch, kteří po předešlých neúspěšných peticích rezignovali, protože již v jakoukoliv nápravu ze strany politiků a odpovědných pracovníků nevěřili. Tato petiční akce znamenala, jak mnozí víte, tříletý boj s mnoha slovy a sliby.

V lednu 2004 byla petice uzavřena a předána Petičnímu výboru Senátu Parlamentu ČR.

V květnu 2004 bylo v Senátu Parlamentu (dále jen Senát) uskutečněno veřejné slyšení o problematice některých televizních programů, které značná část veřejnosti považuje za rizikové, ohrožující výchovu a mravnost našich dětí. Na tomto veřejném slyšení bylo Senátem slíbeno jednání o novelizaci § 205 trestního zákona „Ohrožování mravnosti“ a paní JUDr. Havlovou, zastupující TV NOVA, vypracování Etického kodexu.

29. 12. 2004 informujeme ministra spravedlnosti o situaci kolem petice. V lednu 2005 oznamuje ministr JUDr. Pavel Němec, že petici bere v úvahu pro případné legislativní změny.

V březnu 2005 nám oznámila Petiční rada Senátu, že postupuje TV NOVA náš dotaz o osudu vypracování kodexu. Náš dopis se žádostí o informace byl také Petiční radou Senátu zaslán Radě pro rozhlasové a televizní vysílání, která oznámila, že podniká 17. března formou semináře za účasti odborníků potřebné kroky ke zlepšení situace.

V květnu 2005 zasílá zástupkyně TV Nova, paní JUDr. Havlová, znění Etického kodexu, který nabývá od 1. 5. 2005 platnosti pro jejich pořady.

2. 6. 2005 potvrdil Výbor pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice Senátu zprávu Rady pro TV a rozhlas a také zprávu TV NOVA o krocích, které v souvislosti s naší petiční akcí učinily.

Naší žádosti o novelizaci uvedeného § 205 bylo vyhověno tím, že byl rozšířen o skutkové podstaty (a mezi ně bylo zařazeno televizní násilí) a zároveň byly zpřísněny trestné sazby, např. z jednoho roku na dva až tři roky.

Toto zákonné rozšíření nabývá účinnosti až

od 1. 1. 2006. Téma petice bylo tímto, Bohu díky, legislativně ošetřeno. Děkuje všem zodpovědným činitelům a zákonodárcům, kteří se o novelizaci § 205 zasloužili.

Je důležité požadovat, aby zákony byly vždy správně vykládány a rezolutně vyžadovány, aby soudy dle nich spravedlivě a razantně soudily, a aby v případě jejich překročení byly i ze strany rozhlasu a televize uplatňovány vůči provozovatelům příslušné sankce.

Bude také třeba sledovat, zda je etický kodex soustavně dodržován a dostatečně v praxi využíván! Televize má, ať chceme nebo nechceme, autoritativní vliv, a dráždivá podívaná podbízivého laciného braku akčních filmů může sloužit dětem s ještě nevyvinutými rozlišovacími schopnostmi a dalším duševně nezralým jedincům jako informace, že násilí je běžným způsobem komunikace k řešení sporů. Důkazem toho je i stoupající dětská kriminalita. Jak otřesná byla slova nezletilého vraha, že se mu líbí filmy, kde teče krev a je násilí (MF DNES, 2. 9. 2004).

Etický kodex bude nutno zveřejnit a za pomoci odborníků a veřejnosti jeho dodržování kontrolovat, neboť spoluzodpovědní jsme všichni! Připomínám slova bývalého pana senátora Daniela Kroupy: „Nutno stavět hráz sobectví a chránit mládež před negativními vlivy dříve, než se my budeme muset chránit před touto mládeží!“

Mnoho slov bylo řečeno, mnoho slibů dáno. Jednoho je nám zapotřebí: Stále více sepnutých rukou za duchovní a mravní obrodu v naší krásné vlasti, za ochranu toho nejcennějšího, čistoty dětských duší. Kéž Bůh dá, aby všechny sdělovací prostředky přispívaly k vítězství pravdy, dobra, spravedlivého pokoje a tolik potřebné a chybějící lásky v našich rodinách, společenstvích a celé naší zemi. Modleme se také za ty, kteří v médiích pracují, aby naplní jejich práce bylo usilování o vytváření kvalitních programů pro zvýšení mediální kultury. Važme si politiků, kteří i za cenu nepopulárních opatření konají vše pro záchranu mravnosti a lidskosti.

V Plzni dne 13. 6. 2005

*Za petiční výbor Věra Lodrová a syn Jiří /
RC, 28. 7. 2005*

O CHARITATIVNÍ PRÁCI V LIBERCI CELKOVÝ PŘEHLED

V Obrázku libereckých farností měl tento seriál 20 dílů. Mluví-li se o nějaké konkrétní charitativní práci, je ze seriálu vidět, že tato práce je jen maličkou kapkou v tom, co se pro potřebné lidi dělá. Takové poznání vede k pokoře, k nalezení souvislostí i k rozumnosti ve snaze nějak pomoci. Přehled může přispět i k orientaci těm, kteří případně pomoc hledají. Upozorňujeme však čtenáře, že zahrnutí do přehledu nijak nesouvisí s případným doporučením ohledně kvality poskytovaných služeb. Uvádíme i odkazy na jednotlivé díly našeho seriálu.

V Liberci (a v nějak navazujícím okolí) působí tedy ke 14. 9. 2005 tyto charitativní či sociální subjekty.

1. Dětská a speciálně pedagogická centra, speciální školství.

a) Speciálně pedagogické centrum Tyršova Liberec, Speciálně pedagogické centrum Na Pískovně, Liberec, Speciálně pedagogické centrum pro zrakově postižené Liberec, Speciálně pedagogické centrum pro vady řeči a sluchu Liberec, Středisko rané péče Liberec, Centrum zdravotní a sociální péče Liberec, DYS centrum Liberec, Alvalída Liberec.

b) Seznam speciálních škol v Libereckém kraji.

ba) Mateřské školy: Speciální MŠ a speciálně pedagogické centrum pro vady řeči, Venušina 897/5; Speciální MŠ se speciálními logopedickými třídami, Matoušova 468/12; MŠ Liberec, Na Pískovně 664; Speciální MŠ a ZŠ Liberec, Lužická 7/920 (budova Jedličkova ústavu).

bb) Zvláštní školy: Gollova 394/4; Orlí 7; Speciální ZŠ při nemocnici, Husova 10; Liberec, Speciální škola pro sluchově postižené, E. Krásnohorské 921; Základní škola PRODYS s. r. o. Liberec 8, Ještědská 83; Misijní škola M. L. Zinzendorfa, Němcové 54/9; ZvŠ a pomocná škola Alvalída, Hanychovská 743.

2. Sdružení, služby, terapie, rehabilitace pro občany se zdravotním postižením.

a) Sdružení zdravotně postižených a centra služeb: Regionální org. ZP Sever Liberec; Regionální org. ZP Nisa Liberec;

Centrum služeb SZdP v ČR Liberec (Obrázek roč. 2, č. 11, s. 6nn., díl 10); SZdPvČR, místní org. Liberec 30; SZDpVČR, smíšená org. Jizerka LBC; Okresní výbor svazu tělesně postižených v Liberci.

b) Sdružení a služby pro občany se smyslovými vadami: Svaz neslyšících a nedoslýchavých v ČR Liberec; Česká unie neslyšících; Sjednocená organizace slabozrakých a nevidomých Liberec; Tyfloservis Liberec; Audioprotex; TyfloCentrum Liberec; LORM – poradenské centrum LBC.

c) Sdružení pro mentálně postižené a jejich rodiny: Sdružení pro pomoc mentálně postiženým Zeyerova 24 Liberec 1; Klub Downova syndromu Jablonec (Obrázek roč. 3, č. 7, s. 9, díl 18, pozn.).

d) Sdružení onkologických pacientů ARCUS SOP Liberec.

e) Sdružení občanů s civilizačními, neurologickými a interními chorobami: Svaz postižených civilizačními chorobami Liberec, okr.výbor; Svaz postižených civilizačními chorobami Liberec, kraj.výbor; Česká alzheimerovská společnost v Liberci; Unie Roska Liberec; Svaz diabetiků Liberec, Metelkova 474/7, pí. Brádllová; Liberecká 222 Mníšek u Liberce, p. Chrastava, pan Milan Mužík.

f) Sdružení pro občany s duševním onemocněním FOKUS MYKLUB Liberec (Obrázek roč. 3, č. 6, s. 10nn., díl 17.2).

g) Sdružení a služby pro vozíčkáře: Klub aktivních vozíčkářů Liberec, Mobilita – Jizerské hory, Sdružení obyvatel bezbariérových domů v Liberci-Vesci.

h) Sdružení a služby zaměřené na děti s postižením: Asociace rodičů a přátel zdravotně postižených dětí – klub Liberec; Klub rodičů při speciálních školách v Liberci; S(c)hody – Liberec.

ch) Chráněné dílny, chráněná bydlení: Chrano, chráněné pracoviště v Liberci; Mezinárodní centrum Universium (Obrázek roč. 2, č. 10, s. 8 – 11, díl 9); občanské sdružení Pochodeň; Občanské sdružení Drak Liberec; Portus, obč. sdružení Horní Maxov (viz níže bod 6. ÚSP Horní Maxov); sdružení TULIPAN LBC.

i) Zařízení pro rehabilitaci, terapie, duševní zdraví: Rehabilitační stacionář

RODÍ SE MÁLO DĚTÍ? TADY JE ŘEŠENÍ.

Problém souvisí s rodinou (o ní jsme psali zejm. v Obrázku roč. 3, č. 1 Úcta k rodině, s. 6n.). V dubnu letošního roku uspořádal Občanský institut ve spolupráci se senátorem M. Mejstříkem přednášku Alana C. Carlsona „Švédsko a debakl evropské rodinné politiky“. Úplný text (10 stran) je k dispozici na internetové adrese www.obcinst.cz; redakce Obrázku může text poskytnout. V tomto článku stručně shrnuji základní myšlenky. Uvádím nejen nepříznivá fakta a varující „švédský vzor“ – ale i možnosti, jak lze pozitivně evropskou populační krizi řešit. Článek je aktuální zejména proto, že i naše současná levicová vláda prý připravuje vlastní model řešení. S ohledem na dosud přijímané zákony se lze domnívat, že „švédský model“ budeme mít brzo u nás. Proto by čtenáři měli vědět více než to, o čem je brzy budou přesvědčovat média.

Karel Korous

ŠVÉDSKO A DEBAKL EVROPSKÉ RODINNÉ POLITIKY

Je známo: Evropa stárne. Můžeme srovnat 25 národů rozšířené EU s 25 muslimskými zeměmi Severní Afriky a Západní Asie. Velmi optimistické odhady evropského vývoje (vzestup porodnosti o 30 % a roční přísun 500 000 přistěhovalců) stanoví, že evropská populace i tak klesne ze 451 milionu v roce 2000 na 401 milion v roce 2050; mezitím se populace Severní Afriky a Západní Asie zdvojnásobí na 1,3 miliardy v roce 2050. Migrační tlaky na Evropu tak budou nekontrolovatelné.

Převládající hlasy v EU přesvědčují, že populační a rodinný problém moderních společností vyřešilo Švédsko. Odliďnění, jež ohrožuje celý rozvinutý, průmyslový svět, prý narazilo ve Švédsku na agresivní, feministicky inspirovanou rekonstrukci rodiny a na všeobecný souhlas s rovností pohlaví ve všech aspektech života.

Co je švédský model?

Švédsko je prý záchrana Evropy: jediné řešení rodinné i populační krize pro celou Evropu. Záměry švédské sociálně demokratické vlády prosazuje tzv. Švédský institut, mj. v práci prof. Leny Sommešadové „Rovnost pohlaví – klíč k naší budoucnosti?“.

Počátek „švédské rudé (sociálně demokratické) politiky“ nastal v letech 1967–1976. Těžištěm byl masivní „rodový obrat“, který radikálně změnil povahu manželství a rodiny. V roce 1968 sociální demokrati s odbory vypracovali zprávu, v níž se píše, že „jsou vážné důvody“, aby se v sociální politice „normou stala rodina se dvěma živiteli“. O rok později v panelu „O rovnosti“, bylo rozhodnuto, „že v budoucí společnosti ... musí platit jako východisko, že každý dospělý je odpovědný za svou vlastní podporu. Manželské výhody, zděděné z minulosti, je třeba eliminovat.“ Zpráva také požadovala ukončení daňové politiky, která zvýhodňuje manželství. V roce 1969 vyhlásilo ministerstvo spravedlnosti švédský manželský zákon za „jasně anachronický“, protože je založený na prý zdiskreditovaném křesťanském pojmu „dvou, kteří se stávají jedním tělem“. Místo toho se má zákon soustředit na nový imperativ „seberealizace“. V roce 1971 odstranil švédský parlament systém daně z příjmu, který favorizoval manželství a tak se Švédsko stalo zemí s „nejindividualizovanějším daňovým systémem“ na světě. Samotná tato změna „víceméně vykořenila“ tradiční švédský domov. Reforma rodinného zákona z roku 1973 zavedla rozvod „bez výroku o vině“; tato reforma považuje za „jedině přirozené, že když je jeden z manželů nespokojen, může požadovat rozvod“. Všechny sociální výhody spojené s manželstvím byly odstraněny.

Švédský model nabízí silný feminismus jako odpověď na krizi porodnosti. Chtějí-li evropské národy přežít 21. století, musejí prý eliminovat mateřství na plný úvazek, odstranit ideál rodinné mzdy, přestat pokládat domov za ekonomickou instituci, vítat mimomanželské porody a kohabitaci, nahnat všechny ženy – zvláště aktuální nebo

LITURGIA VERBÍ / BOHOSLUŽBA SLOVA

Lectio Prima – Psalmus – Lectio Secunda – Alleluia
Verbum Domini. **Deo grátias.**

Evangelium

Dominus vobiscum. Et cum spíritu tuo.
Lectio sancti Evangelii secundum ... Glória tibi, Domine.
Verbum Domini. **Laus tibi, Christe.**

Homília

Professio fidei / Vyznání víry

Crédó in unum Deum, Patrem omnipotentem, factorem caeli et terrae, visibilia omnium et invisibilia.

Et in unum Dominum Jesum Christum, Filium Dei unigenitum, et ex Patre natum ante omnia saecula.

Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero, genitum, non factum, consubstantialem Patri: per quem omnia facta sunt.

Qui propter nos homines et propter nostram salutem descendit de caelis.

Et incarnatus est de Spiritu Sancto ex Mariá Virgine, et homo factus est.

Crucifixus etiam pro nobis sub Pontio Pilátio: passus et sepultus est, et resurrexit tertiá die secundum Scripturas, et ascendit in caelum, sedet ad dexteram Patris.

Et iterum venturus est cum Glória, iudicare vivos et mortuos, cuius regni non erit finis.

Et in Spiritum Sanctum, Dominum et vivificantem: qui ex Patre Filioque procedit.

Qui cum Patre et Filio, simul adoratur et conglorificatur: qui locutus est per prophétas.

Et unam, sanctam, catholicam et apostolicam Ecclesiam.

Cónfiteor unum baptisma in remissionem peccatorum. Et expecto resurrectionem mortuorum, et vitam venturi saeculi. Amén.

Oratio universalis seu Oratio fidelium / Přimlvy

LITURGIA EUCHARISTICA / BOHOSLUŽBA OBĚTI

Benedictus es, Domine, Deus universi, quia de tua largitate accēpinus pānem, quem tibi offerimus, fructum

terrae et operis manuum hominum, ex quo nobis fiet pānis vītae.

Benedictus Deus in saecula.

Benedictus es, Domine, Deus universi, quia de tua largitate accēpinus vīnum, quod tibi offerimus, fructum vītis et operis manuum hominum, ex quo nobis fiet pōtus spiritalis.

Benedictus Deus in saecula.

Oráte, frātres: ut meum ac vestrum sacrificium acceptabile fiat apud Deum Patrem omnipotentem.

Suscipiat Dominus sacrificium de manibus tuis ad laudem et Gloriam nominis sui, ad utilitatem quoque nostram tōtusque Ecclesiae suae sanctae.

Oratio super oblata / Modlitba nad dary

Amén.

Prex eucharistica / Eucharistická modlitba

Dominus vobiscum. Et cum spíritu tuo.

Sursum corda. Habemus ad Dominum.

Grátias agāmus Dominó Deo nostró. Dignum et iustum

est. ...

Sānctus, Sānctus, Sānctus, Dominus Deus Sabaoth.

Pleni sunt caeli et terra Glóriá tuá. Hosanná in excelsis.

Benedictus qui venit in nómine Domini. Hosanná in

excelsis. ...

Accipite et manducáte ex hoc omnes: hoc est enim corpus meum, quod pro vobis trádétur. ...

Accipite et bibite ex eo omnes: hic est enim calix sanguinis mei novi et aeterni testamenti, qui pro vobis et pro multis effundétur in remissionem peccatorum. Hoc facite in meam commemorationem.

Mysterium fidei / Tajemství víry

Mysterium fidei. Mortem tuam annuntiāmus, Domine, et tuam resurrectionem cōfitemur, donec veniās. ...

Per ipsum, et cum ipso, et in ipso, est tibi Deó Patri omnipotenti, in unitate Spiritus Sancti, omnis honor et Glória per omnia saecula saeculorum. Amén.

Rtús communiónis / Přijímání

Praeceptis salutíribus monití, et divíná institútione fórmátí, audēmus dicere:

potenciální matky – do zaměstnání, prosadit striktní rovnost pohlaví ve všech oblastech života, převychovat muže na chůvy, podpořit nákladné dětské přídatky, rodičovskou dovolenou a veřejná kolektivní zařízení. Výsledkem bude prý víc dětí!

V oficiálním politickém stanovisku k EU shrnuje švédská vláda svůj cíl do jedné věty: „Chceme Unii, která je otevřená, efektivní a rodově rovná“. (Českým slovem „rod“ je zde i dále míněno anglické slovo „gender“: „gender“ označuje společenský a kulturní aspekt pohlaví, nikoli pohlaví jako vrozený fakt.) Prosazení feministické agendy je prvořadým cílem Švédska v EU. Vládní prohlášení z dubna 2004 říká: „Švédsko má zvláštní odpovědnost za urychlení postupu rodové rovnosti v Evropě. Byla už přijata rozhodnutí, díky nimž bude perspektiva rovných příležitostí pronikat všechny aspekty politiky EU. Máme-li obstát vůči demografické výzvě, jíž čelí Evropa, potřebujeme moderní rodinnou politiku, jež prosazuje zaměstnanost žen i mužů a umožňuje kombinovat rodinný život s profesionálním.“ Oficiální dokumenty, jež přicházejí z Evropské komise, prosazují stále větší pozornost rodové rovnosti a harmonizaci evropské rodinné politiky kolem švédského modelu; zdůrazňují „individualizaci práv“ a „novou rovnováhu rodů v pracovním životě“.

Kladem švédského modelu je, že lépe připoutává novorozence k matkám i otcům. Velkorysý program „rodičovského pojištění“ poskytuje mladým rodičům 390 dní placené dovolené při 90 % mzdy a dalších 90 dní s nižším příjmem. To znamená, že skutečně všechny švédské děti mají celodenní rodičovskou péči po prvních 13 měsících života (v USA je to jen třetina novorozenců). To také umožňuje švédským matkám novorozence kojit. Většina švédských dětí užívá dobořiní mateřského mléka přinejmenším šest měsíců, ve srovnání s pouhými 20 % v USA.

Ale: Švédský model rodinné politiky především nevyřešil to, co bylo cílem: stabilně zvýšit nízkou porodnost. Ukazuje se, že tvrzení o zvýšené porodnosti se opírá hlavně o speciální vývoj jen v letech 1988 – 1993. Během poslední dekády období rozdělených rolí – otec živitel, matka doma – v letech 1960-1969 měl národ porodnost dostatečně převyšující prostou reprodukci – 2,10. Tato tradiční rodinná politika byla populačně úspěšná. Pak ale Švédsko uplatnilo nový model postavený na dekonstrukci manželství, mimomanželských porodech, zaměstnaných matkách, rodičovských dovolených a kolektivních zařízeních, a plodnost poklesla do roku 1983 o 30 %, na 1,61. Pak ale začala porodnost opět stoupat a v roce 1991 dosáhla 2,11, těsně nad prostou reprodukci. Pokrokoví sociální analytici byli nadšeni. Švédsko našlo odpověď! Ale to netrvalo dlouho. Do roku 1993 plodnost opět klesla a do roku 2003 se Švédsko se svými 1,54 přiblížilo průměru EU. Právě v roce 2000 se Švédsko připojilo k té skupině národů, kde počet úmrtí převyšuje počet porodů.

Švédský model totiž vnucuje společnosti úplně nový systém rodiny, který při kontaktu s lidskou přirozeností, zakotvenou v přirozené rodině, musí nutně selhat.

Navzdory pružné pracovní době, velkoryse placené dovolené, otcovské dovolené pro péči o kojence nebo nemocné dítě a dalším podobným výhodám – směřují rodiny dvou zaměstnaných rodičů buď k bezdětnosti, nebo k jednomu, nanejvýš dvěma dětem“ a jak klesá plodnost, narůstá podíl starých lidí, takže je stále méně pravděpodobné, že sociální podpory budou přeměšovány k mladým rodinám. Za nanejvýš pravděpodobný můžeme považovat debakl současné převládající ideologie, jež ovládá evropskou sociální politiku. Tato politika nedokáže zvýšit plodnost na úroveň prosté reprodukce a tak nemůže zabránit dlouhodobému poklesu počtu obyvatel v Evropě. Klesající plodnost Evropy na konci 20. století lze chápat i jako následek „dlouhodobého posunu západního systému idejí“ od hodnot utvrzovaných křesťanským učením jako: „odpovědnost, oběť, altruismus (obětavost), posvátnost dlouhodobých závazků“ – k militantnímu „sekulárnímu (tj. světskému) individualismu“ zaměřenému na přání vlastního Já. Švédsko je dodnes vůdcem Evropy směrem k sekularismu a feministicky inspirovanému individualismu.

2

Pater noster, qui es in caelis: sanctificetur nomen tuum; adveniat regnum tuum; fiat voluntas tua, sicut in caelo et in terra. Pánen nostrum cotidiánum dá nobis hodie; et dímite nobis débíta nostra, sicut et nós dímittimus débitóribus nostris; et né nós indúcás in tentatiónem, sed líbera nós á malo.

Liberá nós, quaesumus, Domine, ab omnibus malis, da propitiis pácem in diébus nostris, ut, ope misericordié tuae adiúti, et a peccató simus semper líberi et ab omni perturbatióne scéluri: expectantés beátam spem et adventum Salvatóris nostri Jesú Chrísti.

Quia tuum est régnum, et potestás, et glória in sæcula.
Domine Jesús Chríste, qui dixisti Apostolís tuís: Páccem
relinquo vóbis, páccem meam dó vóbis; né respicias peccáta
nostra, sed fídem Ecclesiæ tuæ; eamque secundum
voluntátem tuam páccificare et coadunare digneris. Qui vívis
et régnás in sæcula sæculórum. **Ámén.**

**Pax Domini sit semper vobiscum. Et cum spírítu tuó.
Offerte vobís pácem. (Páx tibi. Et cum spírítu tuó.) (Páx
et Bonum.)**

Agnus Dei quí tollis peccáta mundi, miserére nobís.
Agnus Dei quí tollis peccáta mundi, miserére nobís.
 (...)

Agnus Dei qui tollis peccata mundi, dona nobis pácem.
*Ecce Agnus Dei, ecce qui tollis peccata mundi. Beátí qui ad
 cénam Agní vocatí sunt.*

Domine, nón sum dignus ut intrés sub tectum meum, sed tantum dic verbó, et sanábitur anima mea.

Corpus Christi. **Ámén.** (Sanguis Christi. **Ámén.**) (Corpus
et Sanguis Christi. **Ámén.**)

**Postcommunio / Modlitba po přijímání
Ámén.**

RÍTÚS CONCLUSIÓNIS / ZÁVĚREČNÉ OBŘADY

Dominus vobiscum. Et cum spiritu tuó.

Benedicat vós omnipoténs Deus, Pater et Fílius et Spíritus
Sánctus. **Ámén.**

Íte, missa est. Deo grátias.

Připravil P. prof. ThDr. Jan Matějka, přezvuk kurzívou a délky br. Felix OFM

4

ÓRDÓ MISSAE / MEŠNÍ ŘÁD

OBRÁZEK LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

14. 9. 2005 / Číslo 10 / Ročník 3 – PŘÍLOHA

RÍTUS INITIÁLÉS / VSTUPNÍ OBŘADY

Introitus / Vstupní zpěv

In nómine Patris, et Fílii, et Spíritus Sáncti. Ámén.

*Grátia Domini nostri Jesús Christi, et caritás Dei, et
communicatió Sáncti Spíritus sit cum omnibus vobis. Et cum
spíritú tuó.*

Frátrés, agnoscámus peccáta nostra, ut aptísimus ad sacra
mystéria celebranda.

Cónfiteor Deo omnipotentí et vóbis, *frátrés*, quia peccávi in nimis cogitátione, verbó, opere et omisiónne: mea culpa, mea máxima culpa, mea máxima culpa. Ideo precor beatám Mariám semper Virgínem, omnes *Angelós et Sáncτός*, et vós, *frátrés*, oráre pró né ad Dominum Deum nostrum.

Misereáitúir naonúir ómniúitens *Deus* et, díúissis peccátis naonúir, perúúcat nús ad vítam aeternam. **Amén.**

Kýrie, éleíson. Kýrie, éleíson.

Chrïste, éleïson. Chrïste, éleïson.

Kýrie, éleíson. Kýrie, éleíson.

Glória in excelsis Deó et in terrá páx hominibus bonae voluntátis.

Laudámus té, benedícimus té, adorámus té,
glorificámus té, grátiás agimus tibi propter mágnam
Glóriám tuam, Domine Deus, Réx caelestís, Deus Pater
omnipoténs.

*Domine Fíli únigenite, Jesús Chríste, Domine Deus,
Agnus Dei, Fílius Patris;*

quí tollis peccáta mundi, miserére nobis;

**quí to
nostram;**

quí sedés ad dexteram Patris, miserére nobis.

**Quoniam tú sólus Sántus, Tú sólus Dominus, Tú sólus
Altísimus, Jesús Chríste, cum Sánto Spíritú in Glória
Dei Patris. Amén.**

Collected / Vstupní modlitba
Ámén.

1

4

ODPOVĚDI NA OTÁZKY PRO DOSPĚLÉ Z OBRÁZKU Č. 7

1. Evangelium je slovo řeckého původu (to euangelion) a jeho význam je radostná zpráva. Byla to též odměna pro posla (ho angelos), který přinesl radostnou (eu) zprávu.
2. Císař Nero.
3. Je to svátost, která nejen odpouští hříchy a tresty za hříchy (srov. v minulém Obrázku odpověď 8.), ale má také nemocného posílit na duši i na těle a je-li to vůle Boží, má přispět i k tělesnému uzdravení.
4. Kanonizační proces je velmi složitá záležitost, protože se jím prokazuje s jistotou víry, že dotyčný je v nebi a může být veřejně vzýván jako přímluvce. Rámcově řečeno, musí se jednat o katolíka, který již zemřel, který žil až do konce příkladným životem podle evangelia a vynikal v určitých ctnostech, v jeho spisech nesmí být žádný věroučný nebo mravoučný omyl, pokud není mučedník, musí být na jeho přímluvu prokázány nejméně dva zázraky, žádost o kanonizaci musí podat biskup na kurii, atd.
5. Skutky apoštolů můžeme zjednodušeně rozdělit do těchto témat:
 - a) Ježíšovo nanebevstoupení.
 - b) Seslání Ducha sv.
 - c) Založení, organizace a život prvotní Církve.
 - d) Hlásání evangelia apoštolů.
 - e) Tři cesty apoštola Pavla.
6. Emanuel je hebrejské slovo a znamená s (im) námi (mánú) Bůh (él) (Mt 1, 23).
7. Pán Ježíš dělal zázraky proto, aby naplnil proroctví, která o něm mluvila, a dokázal lidem, že je Bůh (všemohoucí, milosrdný – slitovný).
8. Podobenství je přirovnání na základě podobnosti.
9. Je pět kanonických knih Mojžíšových: Genesis, Exodus, Levitikus, Numeri a Deuteronomium.
10. Apokryfní znamená ukrytý (apo a kryptó). Byly to spisy vydávané třeba i se zdánlivě dobrým úmyslem lidmi, kteří chtěli podpořit své mylné názory autoritou apoštolů a Církve. Proto nemohly být přijaty do Kánonu.

LIBERECKÝ ÚSMĚV

P. Antonín
Sedlák s kol.
Ilustrace
k Libereckému
úsměvu
br. Michal

Kočka na dvorku říká praseti: „Já vím, co z tebe bude, až dorosteš.“

„Tys četla můj horoskop?“

„Ne horoskop, ale recept. V kuchařce.“

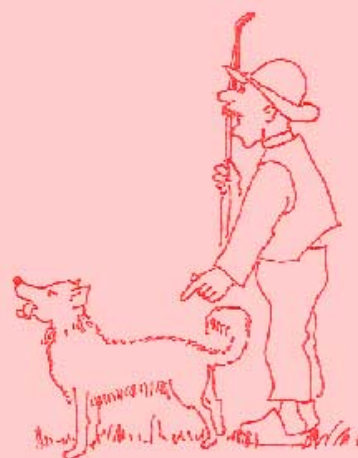
Malířský mistr říká svému učňovi: „Jdi do vedlejší místnosti a natři tam okna.“

Učeň se po chvíli vrátí, otevře dveře a ptá se:

„Pane mistr, prosím vás, mám natřít i rámy?“

„Prosím vás, jak se dostanu co nejrychleji k Horní salaši?“ ptá se turista.

„Když za vámi pustím svého psa ...“

Summa summarum, Švédsko 21. století ztělesňuje, ba pěstuje právě ty sociální, ekonomické a kulturní kvality, které zapříčiňují pokles plodnosti. Takže „kouzlo“ švédského modelu nefunguje. Je to slepá ulička.

Německý model?

Starší model evropské rodinné politiky – založený na modelu živitel/tvůrkyně domova – z padesátých let, okolo roku 1970 skončil. Najdeme ho do určité míry ještě v Německu, tam, kde podporuje celodenní mateřskou péči o děti mateřským příspěvkem, dětskými přídavky a penzijním zvýhodněním matek. I tak stojí dnešní Německo se svými 1,38 pod – už tak nízkým – Švédskem. Z nějakých důvodů tento přístup, který v prvních desetiletích po 2. světové válce fungoval, už nefunguje. Obávám se, že příčinou je „sekularizace“, tedy rozchod s vírou.

Přístup USA a řešení

John Caldwell upozorňuje, že místo rozebírání evropských problémů „bychom spíše měli hledat vysvětlení vysoké plodnosti USA“. Zatímco v letech 1964 – 1976 stály USA v čele populačního poklesu západního světa, v osmdesátých letech začala jejich porodnost opět stoupat. Do roku 2000 dosáhly plodnosti 2,06, tedy nejvyšší v rozvinutém světě a o 20 % vyšší než v roce 1976. Za rok 2004 činil americký průměr 2,08, což je více než v Albánii. Americký statistický úřad předpokládá, že do roku 2010 stoupne tento průměr na 2,12.

Jedno obvyklé vysvětlení zní, že příčinou je větší etnická rozmanitost USA, zvláště vysoká plodnost způsobená hispánskými přistěhovalci z Latinské Ameriky. To ale není celá odpověď. Skutečností je, že v letech 1976 – 2000 zaznamenaly nejvyšší nárůst plodnosti Američanky evropského původu; u nich plodnost stoupla o 24 %, na 2,05. Dalším vysvětlením bývá narůstající počet mimomanželských porodů: zase je to jen částečné vysvětlení, zvláště pro dobu do roku 1995. Ve skutečnosti stoupla i manželská plodnost, a to o 11 % od roku 1995. Týdeník Economist to shrnuje: „Americká plodnost stoupá, evropská klesá. Přitom je v Americe vyšší imigrace než v Evropě ... Americká populace začne brzy mládnout. Evropa stárne.“ Economist předpovídá Spojeným státům na rok 2050 populaci 500 milionů, což je osmdesátiprocentní nárůst oproti číslům z roku 2000. Evropské národy by tedy měly hledat odpověď v Americe, ne ve Švédsku. Pokud tak učiní, jaká vysvětlení najdou pro americkou výjimku? Jednoduše řečeno: v Americe byly nalezeny nové cesty „populační kapsy“, které – často navzdory špatné politice státu – čelí moderním silám, rozměňujícím rodinu a snižujícím populaci v rozvinutém světě.

Především tu je – za posledních třicet let – významný experiment amerického rodinného života: vzdělání. Od roku 1840 totiž převzaly státy Unie veškeré vzdělávání dětí a využily průmyslové organizace, aby nahradily rodiče jako hlavní vychovatele mládeže. Demograf Norman Ryder ukázal, že toto moderní přerušení vazby mezi rodiči a dětmi mělo kritický význam pro vznik „modernosti“ a pro úpadek rodiny. **Mezi tradiční rodinou a moderním státem nastal boj o mysl mladých lidí.** Škola od té doby sloužila jako „prostředek pro předávání ‘státní morálky’ a moderní politické mytologie, která měla nahradit rodinné myšlení. **A je průkazné, že rozšíření státního vzdělávání šlo ruku v ruce s prudkým poklesem velikosti amerických rodin.** Někdy v polovině sedmdesátých let se ale rychle rostoucí počet amerických rodičů – z různých důvodů – **obrátil k domácí škole** (Obrázek tomuto už zase modernímu způsobu vzdělávání věnuje svou přízeň od počátku; srov. roč. 2, č. 1, 12. 12. 2003, s. 5n. a č. 7, 30. 5. 2004, s. nn. – z pera ředitelky jediné [!] církevní základní školy v Liberci, jejímž zřizovatelem je Jednota bratrská [!]). Nejprve museli čelit nepřátelství státních úřadů: **stovky jich byly uvězněny** jen proto, že se snažili znovu se ujmout předmoderního úkolu rodiny. Ale hnutí rostlo a do začátku devadesátých let bylo **toto přirozené právo uznáno ve všech padesáti státech.** Do roku 2004 se už doma vzdělávaly dva miliony amerických

dětí. Pro rodinný život to mělo velký význam. Prakticky všichni doma vzdělávání studenti pocházejí z manželských domovů. 77 % doma vzdělávajících matek není v placeném zaměstnání – ve srovnání s 30 % celonárodně. Důležité je, že plodnost těchto rodin je podstatně vyšší. 62 % má tři a více dětí (celonárodně jen 20 %). 33,5 % má čtyři a více dětí, ve srovnání s 6 % všech amerických rodin s dětmi. Tím, že odmítá „moderní“ státní vzdělávání, a přijímá „předmoderní“ přístupy, je americká rodina silnější a větší.

Kromě toho Amerika už před dvaceti lety objevila alternativu k rodinným přídávkům a placené rodičovské dovolené, jež má pozitivní dopad na plodnost. V roce 1986 Kongres téměř zdvojnásobil hodnotu **úlev na dani z příjmu na 2 000 USD na dítě** a tuto částku indexuje podle inflace. Opakované studie ukázaly, že evropské rodinné přídavky – kdy stát platí matkám měsíční stipendium na každé dítě – nemají na plodnost žádný pozitivní vliv. Existují ale jasná čísla o „robustním“ pozitivním vztahu mezi reálnými daňovými úlevami na děti a rodiny. Whittington vyčíslil překvapivě elastickou pravděpodobnost porodu vzhledem k daňové úlevě na 0,839 až 1,31. To znamená, že 1 % nárůstu reálné hodnoty daňových úlev přinese 1 % nárůstu pravděpodobné porodnosti v rodinách.

Proč takový rozdíl? Ukazuje se, že necháme-li rodinám více z toho, co si vydělají, když vychovávají děti – tj. uděláme-li z dětí malé daňové asyly, má to pozitivní dopad na rodiče, dopad, který posiluje jejich rozhodnutí pro život, což peníze od státu nedokážou. V každém případě výrazný vzestup obecné americké plodnosti koinciduje s výrazným nárůstem daňových úlev od roku 1986. V nedávné době pak vzestup manželské plodnosti od roku 1996 koreluje se zavedením nového daňového kreditu na děti, který byl zaveden v témž roce. Zdá se, že prorodinné daňové úlevy fungují!

Třetím faktorem je, že **Američané – téměř jediní mezi moderními národy – jsou vázáni k aktivní náboženské víře**; a aktivní víra se promítá do větších rodin. Nejdratičtější je to u některých komunit, stojících na okraji amerického života – staří Amishové ve venkovských obcích ve 20 státech, ochranovští v Montaně a severní Dakotě, i židovští chasidé v New Yorku, Clevelandu a dalších městech – stále hlásí průměrné rodiny s více než šesti dětmi. Blíže průměru je plodnost ve státě Utah, která je téměř dvojnásobná oproti národnímu průměru: porodnost u mormonů činí 4,0. Také fundamentalističtí protestanti a katoličtí tradicionalisté, kteří chodí do kostela nejméně jednou týdně, mají vyšší celkovou plodnost.

A nakonec: **Američané nejsou tolik v zajetí smrtících dogmat o „rodové rovnosti“** jako „pošvédštění“ Evropané. Nová kniha Stephena Rhodese, kterou vydala virginská universita, „Brát vážně rozdíly“, připomíná, že muži a ženy jsou zásadně odlišní. Popírání těchto rozdílů vede k nelidským aktům, zvláště proti dětem. Poté, co se feministické ideoložky po desetiletí snažily přebudovat lidskou přirozenost, zůstávají Američané nezlomní, stále otevření přirozené síle komplementarity pohlaví. Navzdory masivním finančním podnětům k umístění malých dětí v kolektivních zařízeních, jež jsou financovány z federálních zdrojů, **plná třetina mladých amerických matek stále zůstává s předškolními dětmi doma. A jejich počet znovu narůstá.** Biologické imperativy, lidská přirozenost, to vše v naší zemi ještě platí.

Švédský model, založený na dětských přídávkách, víceméně povinné zaměstnanosti matek, rodičovském pojištění, kolektivních zařízeních a rodové rovnosti ve všech aspektech lidského života, nefunguje. Současná fixace evropských akademiků a politiků na tuto odpověď na odlišení je částečně podvod, částečně přání. Chtějí-li evropští političtí představitelé skutečně obnovit své národy, musejí hledat jinde: možná že **podle „amerického modelu“, který posiluje rodiny domácím vzděláváním, daňovými úlevami pro manželství a rodinu, náboženskou vírou a respektem k přirozené komplementaritě muže a ženy, manželky a manžela.** Je to otázka života a smrti národů.

Alan C. Carlson

PRAVIDELNÁ PŘÍLOHA OBRÁZKU LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

TEST PRO DĚTI DO 13 LET

- Co děláme po svatém přijímání?
 - a) Ihned rozbalíme svačinu a najíme se, abychom zahnali hlad.
 - b) Vykládáme kamarádům zajímavé postřehy.
 - c) Přivítáme Pána Ježíše ve svém srdci.
- Jaké přikázání bychom překročili, kdybychom usekli kočce ocas?
 - a) Co Bůh spojil člověk nerozlučuj!
 - b) 5. přikázání Desatera.
 - c) 7. přikázání Desatera.
- Kolik zastavení má křížová cesta?
 - a) 10
 - b) 12
 - c) 14
- Jak je Bůh starý?
 - a) 6 700 let.
 - b) Tak starý jako svět.
 - c) Bůh je věčný. Je to, jako bychom se ptali: Jak je počasí zelené? Otázka nemá smysl.
- Kde Bůh žije?
 - a) Žije na obláčku a pokuřuje dýmčičku.
 - b) Ve vesmíru nad oblaky.
 - c) Bůh je všude, hlavně v nebi, v duši spravedlivých lidí a v kostele.
- Co znamená zelená liturgická barva?
 - a) Je znamením radostné zvěsti a těch, kdo ji hlasají.
 - b) Je znamením přírody, že se na ní zelená tráva.
 - c) Je znamením období, kdy můžeme zezelenat závistí.
- Jak se jmenoval archanděl, který se zjevil Tobiašovi?
 - a) Gabriel.
 - b) Michael.
 - c) Rafael.
- Kolik dní byl Jonáš uvězněn v břiše velké ryby?
 - a) 3.
 - b) Týden.
 - c) Dva měsíce o prázdninách.
- Kdo rozmlouval s Ježíšem na hoře proměnění?
 - a) Adam a Eva.
 - b) Císař Konstantin před bitvou.
 - c) Mojžíš a Eliáš.
- V které řece křtil Jan Křtitel?
 - a) V Amazonce.
 - b) V Jordánu.
 - c) V Nilu.

TEST PRO DOSPĚLÉ

- Kolikrát může být člověk za svého života pokřtěn?
- Kolikrát můžeme jít za den k svatému přijímání?
- Co máme dělat, když se z vážného důvodu nemůžeme účastnit nedělní mše sv. – a který důvod je vážný?
- Který prorok prorokoval o tom, že se Spasitel narodí v Betlémě?
- Co to je hereze?
- Co to je schizma?
- Který papež nechal upálit Mistra Jana Husa?
- Co znamená slovo katolík?
- Jaký je rozdíl mezi církevní kongregací a řádem?
- Kdo založil řád benediktinek?

2. – 3. tř., děti, které v tomto šk.roce
přistoupí k prvnímu sv. přijímání 13.45
P. Josef Glogar
společensví mládeže I 18.00
společensví mládeže II 19.00
středa
Mgr. Andrea Šamlová
(3. –) 4.tř., děti, které již absolvovaly
přípravu na první sv. přijímání 15.00

Farnost Vratislavice nad Nisou

úterý

celodopolední setkání maminek s
předškolními dětmi (nebo jenom dětí),
včetně oběda 10.00

Václav Vaněk

společensví mládeže, středoškoláci 19.30

středa

Evelýna Bernardová

1. – 2. třída 14.00

3. – 4. třída 15.00

Václav Vaněk

6. – 7. třída 16.30

čtvrtek

Václav Vaněk

5. – 6. třída 15.00

Miloš Zástěra

8. třída a starší 17.00

pátek

večer chval mládeže při kytare, v kapli

Vzkříšení 20.00

neděle

modlitební setkání mládeže, v kapli

Vzkříšení 19.00

Není-li uvedeno jinak, je setkání na faře.
duchovní správci

Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ

11. ZÁŘÍ AŽ 9. ŘÍJNA 2005

Křtem byli mezi nás přijati:

Farnost děkanství Rochlice

Lenka Grajcarová

Vojtěch Gujda

Farnost Ruprechtice

Marek Blahout

Marie Koubková

Michaela Řezníčková

Farnost Vratislavice nad Nisou

Prokop Heřman Sengr

Řeckokatolická farnost Liberec

Jablonec nad Nisou

kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Markéta Simona Hádková (3. července)

Srdečně blahopřejeme.

Svátost manželství přijali:

Farnost arciděkanství Liberec

Kostel Sv. Kříže

Pavel Kolář a Stanislava Trdlová

Farnost Vratislavice nad Nisou

Mgr. Roman Staněk a Mgr. Barbora
Loubková

Srdečně blahopřejeme.

Ke vzkříšení jsme vyprovodili:

Farnost Liberec-Ruprechtice

Koloman Martinka (1922)

Mária Vereščáková (1935)

Farnost Vratislavice nad Nisou

Marie Balharová (1908)

duchovní správci

OB RÁZEK

libereckých farností

Vydává Římskokatolická farnost v Liberci - Ruprechticích pro liberecké farnosti a ve spolupráci s nimi.
Vrchlického 81, PSČ 460 14, Liberec XIV - Ruprechtice, datum vydání: 15. 10. 2005
tel. 485 120 004, (485 121 293), e-mail: liberec.ofm@quick.cz, dop. cena 5,- Kč, za obsah odpovídá P. Antonín OFM
Foto na titulní straně - františkán Juniper, br. Dominik OFM
Internetové stránky libereckých farností: <http://www.rkc-lbc.cz>
Prosíme čtenáře o návrhy a názory (i kritické) k časopisu i jednotlivým článkům

ÚVODNÍK

SLAVNÉ SLIBY BRATRA JUNIPERA Z ROCHLICE, P. CHERUBIN M. KUCZOWICZ OFM	3
---	---

PASTORACE

DATA SVATÉHO FRANTIŠKA Z ASSISI	3
CO TO JE TRANSITUS? BR. FELIX OFM	4
TY, OTČE MENŠÍCH BRATRÍ	4
DENNÍ MODLITBA CÍRKVE (3) – LITURGICKÝ KALENDÁŘ, JAN VOŽENÍLEK	4
PŘES 26 TISÍC PODPISŮ NA PODPORU OCHRANY ŽIVOTA, Hnutí PRO ŽIVOT ČR	6
15. ŘÍJNA – PAMÁTKA SV. TEREZIE VELIKÉ, P. FRANTIŠEK OPLETAL, ARCIDĚKAN	6

RODINA A ŠKOLA

O CHARITATIVNÍ PRÁCI (NEJEN) V LIBERCI, JANA JURKOVOVÁ	7
NĚKTERÉ KŘESŤANSKÉ STRANY V EVROPĚ SE OPĚT NEPOUČILY, VOJTĚCH BELLING	9
STANOVISKA K POKLESÝM TELEVIZNÍM POŘADŮM, P. CHERUBIN M. KUCZOWICZ OFM; ZDENEK GLASER; KAREL KOROUS	10
PSÁT POSLANCŮM A SENÁTORŮM DO PARLAMENTU ČR MÁ SMYSL	12
VEŘEJNÉ OTÁZKY BY MĚLY MÍT SVÉ VEŘEJNÉ ODPOVĚDI	12

DĚTI A MLÁDEŽ

SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE 2005 (2), PETR ZATLOUKAL	13
SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE (3) – SANTIAGO DE COMPOSTELA A KOLÍN NAD RÝNEM, SIMONA ELIÁŠOVÁ	14
HODNOTA RADOSTI ZE SPOLEČENSTVÍ, PAVEL ELIÁŠ; LIDOVÉ NOVINY 27. 8. 2005	15
KATOLICKÉ SKAUTSKÉ ODDÍLY ICHTHYS OZNAMUJÍ	15

HISTORIE

JUBILEUM CHRÁMOVÉHO SBORU	
PŘI KOSTELE SV. ANTONÍNA VELIKÉHO V LIBERCI, PAVEL KOZOJED	15
VZTAH STÁTU A CÍRKVE – I. Vatikánský koncil, DAVID JECH; BR. FELIX OFM	17

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

VÝZNAMNÉ SETKÁNÍ ZDRAVOTNÍKŮ V LIBERCI, TAMARA MAKAROVSKÁ	20
„SVĚDEK“ NA CESTĚ KE ČTENÁŘŮM, KAREL KOROUS	20
KARMELITÁNSKÁ PRODEJNA JE PŘED DOKONČENÍM	22
ŘECKOKATOLICKÁ FARNOST LIBEREC OZNAMUJE, O. IVAN SEMOTYUK	22
SEDMÝ BENEFIČNÍ KONCERT, ZDENĚK A RADOVAN SKALICKÝCH	23
VÁŽENÁ REDAKCE ČASOPISU OBRÁZEK, FRANTIŠEK PAŠKA	23
PŘEHLED AKTIVIT FARNOSTÍ	23
Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ 11. ZÁŘÍ AŽ 9. ŘÍJNA 2005	24

PŘÍLOHA

AMERIKA V ČESKÉ REPUBLICE? SENÁTOR MARTIN MEJSTRÍK	
RODIČOVSKÁ DOVOLENÁ? DOC. MUDR. RATMÍR ZOUBEK / RC MONITOR 14/2005	

PRAVIDELNÁ PŘÍLOHA OBRÁZKU LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

TEST PRO DĚTI	
TEST PRO DOSPĚLÉ	
ODPOVĚDI NA OTÁZKY PRO DOSPĚLÉ Z OBRÁZKU Č. 10	
LIBERECKÝ ÚSMĚV	
ORDINARIO DELLA MESSA / MEŠNÍ ŘÁD – SEŠITEK NA CESTY	

Do malé vesnice Loukovec u Mladé Boleslavi, každý rok přijíždí sezónní dělníci z Ukrajiny, aby pomohli místním lidem při sklizení višni a třešní. I letos tam přijelo kolem 100 brigádníků ze západní Ukrajiny. Těžká a vyčerpávající každodenní práce na slunci je neodradila od toho, aby každou neděli přicházeli do místního kostela na bohoslužbu. Přijetí svátostí smíření a eucharistie je naplňovalo silou pro další pracovní dny. I když dojíždění i sloužení třetí bohoslužby v neděli bylo pro mě velice náročné, byl jsem šťastný, že jsem jim mohl posloužit ke sblížení s našim Spasitelem.

27. 8. 2005 se uskutečnila v Jablonném v Podještědí na svátek Uspenija Panny Marie řeckokatolická pouť ke hrobu sv. Zdislavy. Pro naši farnost, která tuto pouť organizovala, bylo velkou ctí přivítat mezi námi našeho exarchu Msgre. Ladislava Hučka, který ve svých promluvách povzbuzoval věřící i kněze k hlubšímu duchovnímu životu. Ve sv. liturgii a Molebenu u hrobu sv. Zdislavy jsme všichni společně vyprošovali milost pro naše rodiny.

O. Ivan Semotyuk

SEDMÝ BENEFIČNÍ KONCERT

v kostele Sv. Bonifáce v Liberci-Dolním Hanychově se uskutečnil v neděli 25. 9. 2005 v 17 h. Zazněly na něm skladby od T. Vitaliho, W. A. Mozarta, J. S. Bacha, F. V. Kramáře a A. Vivaldiho v podání občasného návštěvníka našeho kostela, profesora pražské AMU, houslisty Ivana Štrause. Některé skladby zahrála i jeho dcera, také už vynikající houslistka Michaela Štrausová. Na klavír či varhany je doprovodil účastník několika těchto koncertů Vilém Valkoun.

Ze skladeb se nám nejvíce líbila Ciaccona d moll pro sólové housle od J. S. Bacha, kterou houslista všechny přítomné posluchače úplně nadchnul. Ti ho po skončení skladby odměnili dlouhotrvajícím potleskem. Zázitkem bylo také přednesení Dua B dur pro dvoje housle od F. V. Kramáře. Výborné bylo též to, že sám houslista ke každé skladbě řekl něco o autorovi, případně o vzniku skladby.

Umělci byli na závěr koncertu oceněni dlouhým potleskem a kyticí květů. Odcházející posluchači byli nadšeni a děkovali pořadatelům za nádherný zážitek. Jak říkali, hluboce na ně zapůsobila tato hudba ve zraněném kostele, protože velká okna kostela jsou v současné

době v opravě. Zatím jsou tedy provizorně zandána sololitem. Koncertu se zúčastnilo celkem asi 70 lidí a vybrané finanční prostředky budou opět použity na opravy kostela Sv. Bonifáce.

Příští již 8. benefiční koncert je naplánován na dobu adventní, a to na neděli 11. 12. 2005 zase od 17 h. Vystoupí na něm pěvecký sbor „A my taky“ a sólisté. Všichni jste na tento koncert srdečně zváni.

Zdeněk a Radovan Skalických

VÁŽENÁ REDAKCE ČASOPISU OBRÁZEK,

chtěl bych Vám vyjádřit svůj obdiv a poděkování za stále rostoucí úroveň výše uvedeného periodika, kterého jsem pravidelným čtenářem. Oceňuji široký záběr informací, zajímavostí a poučení obsažených na několika stránkách. Zvláštní uznání Pavlu Kozojedovi za jeho fundované informace z historie duchovní hudby pěstované při libereckém chrámu Sv. Antonína a s tím spojený náhled do oboru varhanářství.

S přátelským pozdravem

František Paška

PŘEHLED AKTIVIT FARNOSTÍ

Farnost arciděkanství Liberec

Ve vyučování náboženství dochází k několika úpravám v pondělí

Mgr. Dana Glaserová

2. – 3. třída, děti, které v tomto šk. r. přistoupí k prvnímu sv. přijímání 14.30

Mgr. Eva Řičářová

3. – 4.tř., děti, které již absolvovaly přípravu na první sv. přijímání 15.30

Mgr. Dana Glaserová

6. – 7. tř. 16.30

Farnost Ruprechtice

Připravujeme dvě duchovní obnovy

Pro mládež od 17 let ve dnech 25. 11. – 27. 11. 2005, vede P. Karel Moravec IC. Lic., biskupský vikář pro pastorační královéhradecké diecéze.

Pro mládež od 14 do 17 let ve dnech 2. 12. – 3. 12. 2005, vede P. Alois Heger.

Ve vyučování náboženství dochází k několika úpravám

úterý

Mgr. Dana Glaserová

spolupracovníků Jana Masaryka o možné sebevraždě byla tedy lživá nebo mylná.

Atmosféru setkání dokreslují připojené fotografie. Zajímavé byly i četné následné diskuse mezi účastníky. V našem případě jmenujme jen paní dr. Schmidtovou, dr. Jocha a bývalou poslankyni Freiiovou, ale např. i nynější poslance Bendu a zejména MVDr. Jaroslava Pešána (oba ODS). S radostí jsme se dozvěděli, že o etických a mravních zásadách probíhá v ODS čilá a vytrvalá diskuse (i když ji média pomíjejí), a že zde existuje jakýsi dosti významný křesťanský blok. Ukazují to nakonec i výsledky hlasování, které jsme v minulosti několikrát zveřejnili. Je tedy určitá naděje pro odpor skutečné pravice (KDU a této části ODS) vůči levicovým protirodným zákonům v české politice, které jsou namířeny proti přirozenému právu (viz zejm. minulý obrázek, 14. 9. 2005, „Nové zákony začínají rozhodovat o všem“, s. 7n).

České vydání knihy přichází po vydání americkém s typickým českým zpožděním půl století (špatné věci odevšad ovšem přebíráme hned). Chce-li však někdo dnešnímu ideovému i křesťanskému proudění v Americe rozumět, nedá se to učinit bez znalosti impulsu, který toto proudění odstartoval: střetu Chambers x Hiss. Vzorně vybavenou a lehce čitelnou knihu i s přílohou dr. Schmidtové (vlastně tedy dvojici knih) lze zakoupit buď osobně nebo poštou v sídle Občanského institutu (areál benediktinského kláštera Na Slovanech, Vyšehradská 49, Praha 2) za 420 Kč, nebo ve vybraných knihkupectvích.

Karel Korous

Foto

- Mária Schmidt a Michael Hahn

- Michaela Freiiová

KARMELITÁNSKÁ PRODEJNA JE PŘED DOKONČENÍM

Poprvé jsme o této skvělé akci informovali loni v č. 7, 30. 5. 2005 v úvodníku. Po zdoluhavých začátcích, jakmile to začalo záležet jen na KNA, se práce rychle rozběhly. Projekty jsme čtenářům představili docela nedávno, v č. 3, 6. 2. 2005, na s. 22n.

Dnes přinášíme poslední snímek ze staveniště.

Připravuje se i personál prodejny.

Vedoucí, Mgr. Bára Loubková, ještě před otevřením prodejny vsoupila do stavu manželského, aby ji od listopadu, kdy bude prodejna otevřena, svatební záležitosti už nezdržovaly. Blíže viz kroniku na poslední straně.

br. Felix OFM

Foto

Karel Korous

Aleš Brestovanský

ŘECKOKATOLICKÁ FARNOST LIBEREC OZNAMUJE

Už po páté jsme měli možnost vysílání nedělní sv. liturgie v přímém přenosu na stanici Český rozhlas v rámci náboženského vysílání. Bohoslužba se vysílala 12. června 2005 v 9 h. Ihned po vysílání jsem obdržel spoustu telefonátů z celé České republiky. Krása naší východní bohoslužby v nich zanechala velký zážitek, za který děkovali. Bylo pro mě povzbuzující vidět, že je to značné obohacení nejenom pro naši farnost, ale pro všechny lidi, kteří mají své srdce otevřené našemu Spasiteli.

ÚVODNÍK

SLAVNÉ SLIBY BRATRA JUNIPERA Z ROCHLICE

17. září, když františkáni slaví svátek Vtisknutí stigmat svému sv. otci Františkovi, složil náš bratr Juniper z komunity v Liberci v mateřském pražském františkánském kostele Panny Marie Sněžné své slavné sliby do rukou ministra české františkánské provincie sv. Václava P. Jana Maria Vianneye Dohnala. Br. Juniper slíbil, že po celý svůj život bude žít bez vlastnictví, v poslušnosti a čistotě. Po těchto jeho slovech, která jsou součástí slavné formule slibu, následovala modlitba provinciála a slib věčného života pro br. Junipera, pokud on svůj slib dodrží. Od této chvíle se br. Juniper stal plnoprávným členem našeho řádu.

Br. Juniper pozval na slavnost spolubratry z Čech a Slovenska, i farníky své rodné farnosti a farnosti Rochlice. Těch posledních přijel do Prahy celý autobus. A tak bylo zastoupení Liberce při slavnosti nejpočetnější. Přijelo nás tolik, že při obědě museli později začít šetřit s gulášem, i když to stejně nepomohlo a na poslední zájemce už nezbylo nic. Ale nikomu to nevadilo. Nálada byla skvělá a gratulantů nebylo konce.

Pro řeholníka jsou sliby jednou z několika nejdůležitějších věcí v jeho životě. Odevzdává se do Božích rukou, od chvíle slibů patří natrvalo Bohu a bratřím. Pane, dopomoz bratru Junperovi, ať splní to, co sliboval. Děkuje za dar jeho řeholního života i těch, kteří se snaží co nejlépe plnit své řeholní povolání.

P. Cherubin M. Kuczowicz OFM

PASTORACE

DATA SVATÉHO FRANTIŠKA Z ASSISI

Den	Věk	Událost
1182		Narozen v Assisi
1206	24	Dal se do služby jen Bohu
1208	26	Vysvěcen na jáhna
1209	27	První společenství bratří – v Assisi
1212	30	Založen řád klarisek
1217	35	Posílá bratry do zemí Evropy
1219	37	Jde do Palestiny, Sýrie a Egypta
1221	39	Založen 3. řád
1221	39	Setkání se sv. Dominikem v Římě
1223	41	Schválení řehole
1223	41	Živé jesličky v Grecciu
1224	42	Stigmata na hoře Alverne
3. 10. 1226	44	Zemřel
16. 7. 1228		Prohlášen za svatého Řehořem IX.

Podle
františkánského
breviáře

CO TO JE TRANSITUS?

Už loni se při stručné informaci v Obrázku objevily před 4. říjnem dotazy, co to je Transitus. Tento pojem je dobře znám přátelům sv. Františka z Assisi.

Na památku jeho přechodu (lat. transitus) z pozemského života k Pánu se v předvečer toho dne scházejí františkáni na celém světě ke společnému uctění této události. A právě tato malá slavnost se nazývá Transitus.

Na začátku jsou v kostele zhasnuta světla a průvod bratří se svícemi jde k oltáři. Po pozdravu a úvodním slovu představeného následuje modlitba. Pak se zhasnou svíce a čtou se dvě čtení. Jedno z knihy Zrcadlo dokonalosti a druhé z Legendy větší od sv. Bonaventury. Potom bratři zpívají žalm 142 (141) s antifonou: „Ó, nejsvětější duše, při tvém příchodu ti vycházejí vstříc obyvatelé nebes. Jásá sbor andělů a slavná Nejsvětější Trojice tě zve slovy zůstaň s námi navěky.“

Všichni bratři se pak modlí v kleče a s rozpjatýma rukama tradiční františkánskou modlitbu: 5 x Otčenáš ke cti svatých Kristových ran; na závěr se říká Sláva Otci. Potom bratři zpívají antifonu: „Zdráv buď, Otče svatý, světlo vlasti, vzore bratří Menších, zrcadlo ctností, cesto spravedlnosti, pravidlo mravů. Z tohoto těsného vyhnání ved' nás do věčné vlasti.“ Potom se představený modlí slavnou modlitbu a slavnost je zakončena Árónským požehnáním.

Letos měli všichni příznivci františkánů možnost účastnit se Transitu v pondělí 3 října v rochlickém kostele Sv. Jana Křtitele. Bratři pak účastníkům připravili v klášteře Na Perštýně malé občerstvení. Jsme rádi, že i letos, opět podle tradice, se této mše svaté a následného Transitu účastnili i Otcové dominikáni z Jablonného v Podještědí.

br. Felix OFM

TY, OTČE MENŠÍCH BRATRÍ

Ty, Otče menších bratří, rád,
Františku, dej nám, sluhům svým,
tvých zlatých příkazů i rad
dbát se srdcem vždy poslušným.

Od tebe chcem se naučit,
jak v chudobě a střídme žít,
a od těch, co jen k světu lnou,
nést třeba výsměch s potupou.

Ať láska k Pánu plamenná,
kterou jsi hořel v srdci svém,
též naše srdce studená
roznítí mocným plamenem.

Ty rány Vykupitele,
které jsi nosil na těle,
učíš ať v hloubi myslí své
s vděčnými city nosíme.

Snahou o bližních spasení,
dej, ať jsme stále vedeni.
Ať neodradí od těch snah
nás nebezpečí ani strach.

Pomoz nám, svatá Trojice,
ať příkazy jež od Otce
našeho máme, plníme
vždy horlivě a upřímně. Amen.

Z františkánského breviáře

DENNÍ MODLITBA CÍRKVE (3)

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

V minulé části seriálu o DMC bylo slíbeno vysvětlit, jak vybírat jednotlivé prvky modlitby v konkrétním dnu. K tomu je však třeba seznámit se s církevním (liturgickým) kalendářem, tj. ukázat, jak je konstruován. Jeho hlavním rysem je stálost, nechaotičnost (řád) a srozumitelnost. Každý den má velký význam pro církev, na rozdíl státního kalendáře, který je často důležitý jen pro toho kterého oslavence. Nemění se po volbách podle toho, která strana má právě převahu v parlamentě (srov. např. v tomto čísle senátní úvahy o Velkém pátku), a podle toho, co koho právě napadne a jak to umí prosadit. Znalost liturgického kalendáře se vůbec netýká jen breviáře; stejně tak je důležitá např. i pro výběr liturgických textů ke mši svaté. Liturgický kalendář má vliv i na všechna ostatní liturgická slavení (v některých dnech církevního roku nelze udílet některé svátosti či uspořádat křesťanský pohřeb; v případě některých svátostí je třeba dbát na

Washingtonu a sovětskou špiónážní centrálou v Moskvě) až v r. 1995. Tyto dokumenty nespočetněkrát potvrzují, že Svědek – W. Chambers (a s ním levičáky nenáviděný senátor Joseph Mc Carthy i další američtí konzervativci) měli v 50. letech, dávno před tímto odtažením, naprostou pravdu: A. Hiss grandiózně a po celou dlouhou dobu lhal. S ním neměli pravdu američtí levicoví liberálové, ani jejich intelektuálové. Vždyť už v r. 1943 působilo v USA přes 200 tajných sovětských agentů, kteří pátrali po atomové bombě. Podstatným zdrojem poznání tohoto

tajemství byli pro SSSR jeho špioni Julius a Ethel Rosenbergerovi, kteří byli odhaleni a v r. 1953 popraveni. Starší čtenáři si jistě vzpomenou, že komunistická propaganda představovala tyto zločince jako nevinné obětní beránky zlých kapitalistů.

Na prezentaci vystoupili: **Michael Hahn**, rada velvyslanectví USA, **Mária Schmidt** – maďarská historička, ředitelka Domu teroru (muzea nacistické a komunistické tajné policie) v Budapešti (poznamenejme, že v České republice něco takového dlouhodobě podivuhodně chybí) a **Roman Joch**, ředitel vydavatele knihy – Občanského institutu. Je skvělé, že český překlad „Svědka“ od **Michaely Freiové** je doplněn obsáhlou přílohou (jde vlastně ještě o jednu další příloženou knihu) Marie Schmidtové, která měla k dispozici všechny důležité špiónážní materiály sovětské a maďarské tajné policie. Dr. Schmidtová se díky jim dobrala třeba i překvapivé příčiny rozpoutání tzv. monstrprocesů v komunistických zemích – jako např. s Rajkem v Maďarsku a Slánským a spol. v Československu. Člověk neznalý amerického prostředí bude ohromen těžko uvěřitelným poznatkem, že touto příčinou byla snaha Stalina a jeho nohsledů za každou cenu docílit, aby ve sdělovacích prostředcích na Západě zprávy o procesech přebýly a překryly drtivé šokující informace o rozhodujícím procesu Chambers kontra Hiss. Tento proces totiž rozkryl na tehdejší dobu šílené věci: hroznou míru infiltrace uměleckých kruhů, redakcí novin a časopisů, škol a universit, úřadů a dokonce i samotné americké vlády tajnými, když ne veřejnými komunisty, a to nejen na způsob nějakých kavárenských řečí, ale tvrdou špiónáží pro SSSR.

Následně proběhla diskuse. Paní dr. Schmidtová odpověděla pro Obrázek libereckých farností i na mou otázku: „Našla jste v archivech nějaké nové skutečnosti k případu Jana Masaryka“? Její odpověď: **„Ano. Dnes je s jistotou prokázáno, že smrt Jana Masaryka – ministra zahraničí ČSR - byla plánovanou vraždou. K jeho pádu z Černínského paláce došlo nikoli z Masarykovy svobodné vůle, ale cíleně – po násilném vpádu komunistického komanda do jeho bytu.“** Tvrzení komunistické propagandy i některých

VÝZNAMNÉ SETKÁNÍ ZDRAVOTNÍKŮ V LIBERCÍ

Ve dnech 26. a 27. 9. 2005 se na faře v Ruprechticích sešlo Zdravotní kolegium České katolické charity (ČSKCH). Zúčastnily se ho vrchní sestry ze všech diecézí České republiky.

Setkání mělo bohatý program daný současnou nelehkou situací. Hovořilo se tedy o problémech ve zdravotnictví, o nových zákonech a vyhláškách, o starostech s tím spojených, ale i o radostech v jednotlivých CHOPS (Charitních ošetrovatelských a pečovatelských službách).

Po náročném jednání si všechny sestry udělaly výlet lanovkou na Ještěd, zalíbila se jim i procházka večerním městem a náročný den zakončily večeří v restauraci Tesco. Největší radost jsme tam měly z toho, že jsme se nakonec přece jen sešly s Generálním sekretářem ČSKCH Ing. Mgr. Oldřichem Haičmanem. Ten, přestože je členem Kolegia, byl v těchto dnech tak vytížen, že se nemohl jednání zúčastnit. I tak si ale našel čas a přijel z Prahy do Liberce, aby nás aspoň večer všechny pozdravil. Brzy ráno ale opět odjel za svými povinnostmi.

Druhý den pokračovalo rokování do 12 h. Po ukončení setkání se všechny účastnice rozjely domů s pocitem užitečné

strávených dvou dnů v příjemném prostředí. Všem se v Ruprechticích i v Liberci moc líbilo.

Tamara Makarovská

Foto

- Generální sekretář charity a otec rodiny se šesti dětmi,

Ing. Mgr. Oldřich Haičman

- Tři z účastnic setkání: zleva Zorka Šílená, vrchní sestra Diecézní charity (DCH) České Budějovice, Mgr. Marie Hubálková, vrchní sestra DCH Hradec Králové, a Jana Žádníková, vrchní sestra Arcidiecézní charity Olomouc

„SVĚDEK“ NA CESTĚ KE ČTENÁŘŮM

V Zaháňském salonku Senátu ČR se v pondělí 19. září 2005, pod záštitou místopředsedy senátu **Jiřího Lišky**, konala veřejná prezentace českého vydání knihy Whitakera Chamberse **SVĚDEK. Za Obrázek libereckých farností jsme se zúčastnili dva, se mnou byl přítomen ještě br. Felix OFM.** O přípravě vydání „Svědka“ informoval Obrázek loni v článku „Dopis mým dětem“ v č. 5, 16. 4. 2004, na s. 13n.

V knize autor vysvětluje svou cestu ke komunismu, ke špionáži pro SSSR i ke svému obratu: k přijetí křesťanství, k rozchodu s komunismem a ke svědectví před Výborem Sněmovny reprezentantů Kongresu USA pro neamerickou činnost. Vypovídá o tom, jak s Algerem Hissem, který byl vysokým činitelem ministerstva zahraničí Spojených států, zpravodajsky pracovali pro SSSR. Kniha popisuje skutečné (nikoli románově vymyšlené) špionážní prostředí i to, proč se idealističtí mladí lidé stávali (a stávají) komunisty. „Svědka“ měl veliký vliv na myšlení amerických republikánů i přímo na Ronalda Reagana (viz loňský Obrázek č. 8, 25. 6. 2004, s. 8 až 11), který Whitakeru Chambersovi po jeho smrti udělil nejvyšší americké civilní vyznamenání – Medaili svobody.

Americká CIA odtajnila více než 2 000 špionážních dokumentů, které získala v akci Venona ve 40. letech 20. stol. (hlavně depeši mezi sovětským velvyslanectvím ve

specifický ráz liturgické doby – třeba u příp. požadavku na uzavření manželství v době postní).

Liturgický kalendář je tvořen několika typy liturgických oslav:

Neděle a všední dny. Zcela zásadní význam má běžný, sedmidenní týden. Neděle je nejvýznamnějším dnem, dnem „Slunce“ – Krista, památkou Kristova zmrtvýchvstání. Historicky první liturgickou oslavou v církvi byla právě oslava každé neděle (je starší než křesťanské slavení velikonoce). Sedmidenní týden je znám již z doby starozákonní; je společný židům, křesťanům i muslimům. Různé pokusy nahradit jej týdnem jiné délky (např. týdnem desetidenním v osvětské Francii) zkrachovaly.

Liturgické doby a oslavy související s nimi. Liturgický rok začíná první nedělí adventní (poznamenejme, že jí vždy začíná i nový ročník Obrázku libereckých farností), její datum je pohyblivé. 25. prosince (pevné datum) se slaví slavnost Narození Páně (jde o tradiční, ale už nespisovný tvar; důležitější, než otázka „Pána“ nebo „Páně“, je nejen mnoho jiných jazykových, ale hlavně věcných problémů, kterým je třeba se věnovat přednostně), jíž začíná doba vánoční, která končí svátkem Křtu Páně (obvykle v neděli, pohyblivé datum). Význačným dnem je slavnost Zjevení Páně (6. ledna, pevné datum). Postní doba začíná Popeleční středou (všední den, pohyblivé datum). Ježíšova smrt a zmrtvýchvstání se slaví při velikonočním triduu (začíná na Zelený čtvrtek večer; vlastní třídění tvoří Velký pátek, Bílá sobota a neděle Zmrtvýchvstání Páně, pohyblivá data), následuje doba velikonoční, která končí slavností Seslání Ducha svatého. Významným dnem je slavnost Nanebevzetí Páně.

Dvě zbývající doby mezi popsány obdobími (mezi dobou vánoční a postem, mezi dobou velikonoční a adventem) se nazývají příznačně liturgické mezidobí (dříve: doba během roku).

Oslavy vázané na datum. Dále existuje větší množství oslav Pána Ježíše, Panny Marie, andělů, svatých a různých tajemství či okamžiků spásy; tyto oslavy jsou vázány na konkrétní datum.

Závěr: Střetne-li se v daném dnu několik oslav, pak je třeba vybrat tu oslavu, která má v pořadí liturgického slavení přednost.

(Téměř) každá liturgická oslava je zařazena do jednoho ze tří stupňů dle významu: nejvýznamnější jsou slavnosti, následují svátky, méně významné jsou památky (rozdělené na závazné a nezávazné podle toho, zda je povinnost tyto památky slavit, nebo zda to záleží jen na úvaze těch osob, které liturgii právě slaví). Do této třístupňové struktury není zařazeno velikonoční triduum (nejvýznamnější v celém církevním roce) a svým charakterem mimořádná Vzpomínka na věrně zemřelé (proto ono „téměř“ na začátku tohoto odstavce).

Přednost liturgických dnů, pokud jde o jejich slavení, se pak řídí tabulkou, kterou lze nalézt na s. 19 breviáře. Protože tabulka je obsáhlá, nebylo by účelné ji přetiskovat; čtenář nechť si ji vyhledá v knize, opakovaně si ji projde a při potřebných příležitostech ji používá. Střetne-li se téhož dne několik oslav, slaví se ta, která je v této tabulce uvedena na přednějším místě. Oslava, uvedená na nižším místě, se v daném roce vynechá; výjimka nastává pouze tehdy, musí-li přednějšmu liturgickému dnu ustoupit některá slavnost. Ta se pak překládá na nejbližší den, který není dosud obsazen liturgickým dnem uvedeným na přednějším místě.

Doporučujeme čtenáři, aby si cvičně odpověděl na několik otázek.

1. Slavnost Zvěstování Páně připadne na úterý ve Svatém týdnu. Jaká liturgická oslava se uskuteční?

2. Svátek sv. Bartoloměje resp. svátek Proměnění Páně připadnou na neděli. Bude se slavit neděle nebo svátek?

3. Sv. Františka (4. října) připadne na neděli. Bude se slavit neděle nebo bude oslava sv. Františka?

4. Sv. Václava (28. září) připadne na neděli. Bude se slavit neděle nebo tato slavnost?

A hned uvádíme odpovědi:

1. Zvěstování Páně je slavnost (č. 3 v tabulce na s. 19 breviáře). Úterý ve Svatém týdnu je všední den, ovšem ve význačném období (č. 2), proto má přednost. Slavnost

se neruší, pouze přesouvá: přirozeně nemůže být o velikonočním triduu (č. 1), ve dnech velikonočního oktávu (osm dní po neděli Zmrtvýchvstání Páně; č. 2). Proto se bude slavit až v pondělí po 2. neděli velikonoční, tedy téměř dva týdny po obvyklém datu!

2. Svátek sv. Bartoloměje je svátek světce zapsaný ve všeobecném kalendáři (č. 7), neděle v mezidobí (č. 6) má přednost (všimněme si pozorně: je řeč o „svátku“; pokud by šlo o slavnost sv. Bartoloměje v kostele Sv. Bartoloměje, byly by poměry jiné – jaké?). Svátek Proměnění Páně je ale svátek Páně (č. 5); a ten má přednost před nedělí.

3. Sv. Františka je závazná památka v tabulce až na úrovni č. 10. Neděle (vzhledem k datu je to jistě neděle v mezidobí) je v tabulce na úrovni č. 6, proto má přednost. Památka sv. Františka toho roku odpadne. Jiná však bude situace ve františkánských kostelích. Tam se den sv. Františka slaví jako slavnost zakladatele řádu (č. 4), proto má před nedělí přednost.

4. Slavnost sv. Václava je slavnost hlavního patrona české země (č. 4), před nedělí má přednost. Ale např. na Slovensku jde pouze o (nezávaznou) památku (č. 12) a přednost má neděle v mezidobí.

Jan Voženílek

PŘES 26 TISÍC PODPISŮ NA PODPORU OCHRANY ŽIVOTA

Už potřetí za sebou informujeme o petici Hnutí pro život ČR

Hnutí Pro život ČR oznamuje, že od začátku srpna do konce září podpořilo Petici proti pokusům na lidských embryích a pilulce RU 486 více než 26 000 lidí z celé republiky.

Vyjadřujeme velikou vděčnost všem, kteří pomáhali zprostředkovat text petice ve svém okolí. Zvláště pak patří dík těm otcům biskupům, kteří ve svých diecézích povzbudili duchovní správce, z nichž řada této příležitosti využila k vysvětlení problematiky věřícím. Hnutí Pro život ČR předává první část petičních archů Petičnímu výboru Poslanecké sněmovny parlamentu ČR se žádostí, aby o petici byli informováni poslanci před

hlasováním o vládním zákonu o pokusech na lidských embryích.

Toto hlasování je zařazeno jako 158. bod na 48. schůzi, která začíná 11. 10 2005. Předseda sněmovny PhDr. Lubomír Zaorálek (ČSSD) projednání vládou schváleného zákona doporučil 3. 8. 2005 a jako zpravodaje určil MUDr. Jozefa Kochana za ODS. Pokud poslanci návrh zákona propustí do druhého čtení, bude potřebné zasílat podepsané petiční archy i nadále.

Hnutí pro život ČR

15. ŘÍJNA

PAMÁTKA SV. TEREZIE VELIKÉ

Sv. Terezie od Ježíše, panna a učitelka církve, byla asi největší mystičkou všech dob. Dostala veliké milosti a maximálně jich využila. Ale uměla se nejen modlit, nýbrž i radit, napomínat, povzbuzovat, pomáhat a organizovat.

Pochází z Avily ve středním Španělsku. Byla třetí z desíti dětí a zbožní rodiče všechny velmi dobře vychovali. Ve 14 letech jí zemřela matka, což byla pro ni ohromná rána. Proto se zcela oddala a zasvětila Matce Boží.

Potom však procházela údobím mladistvé lehkomyšlnosti. Styky se světskými lidmi (zvláště s jednou její příbuznou) jí velmi neprospívaly. Proto ji otec dal na výchovu do kláštera. A později vstoupila přímo ke karmelitkám v Avile.

Navzdory některým těžkostem se tam cítila dobře. Jenže onemocněla a sestry ji daly na léčení ke strýci, knězi. Tam velice duchovně vyrostla a zvroucněla. Uzdravení ale připisovala hlavně svatému Josefovi, kterého po celý život velice ctěla a jeho účtu šířila.

Po uzdravení se hodně věnovala lidem, návštěvám v klášteře, ale právě tím začala zase upadat duchovně. A tato jakási vlašnost u ní trvala dokonce několik let.

Až potom se definitivně obrátila k Bohu a ten ji zahrnoval mnoha mimořádnými milostmi a dary. Sice se s nimi skrývala, protože ji mnozí nechápali, avšak dva světci (sv. František Borgiáš a sv. Petr z Alkantary) nakonec potvrdili jejich pravdivost. A po jakémsi zvláštním vidění pekla udělala dokonce slib, že se vynasnaží být stále dokonalejší.

Ať tedy roste a hojně a silně se vzмáhá poznání, umění a moudrost jak jednotlivých lidí, tak jejich společenství, jak každého křesťana, tak celé Církve, po stupních dob a věků. Ale spořádaně, v jednotě víry, v jednotě rozumového poznání, v pravdivém smýšlení.

Na tomto místě si dovoluji pro srovnání vřele čtenářům doporučit seznámit se s encyklikou Jana Pavla II. *Fides et ratio* Víra a rozum.

A konečně, u žádné zmínky o encyklice Filius Dei nemůže chybět památná definice, co to je vlastně (nadpřirozená) víra: *Víra je nadpřirozená ctnost, kterou za pomoci osvěčující¹ a doprovázející² milosti Boží věříme³, že to⁴, co Bůh zjevil, je pravdivé, a to ne kvůli evidentní (vnitřní) pravdivosti věcí, poznané⁵ přirozeným světlem rozumu, ale kvůli autoritě samého zjevujícího Boha, který nemůže ani klamat, ani být oklamán.*

I když I. Vatikánský koncil zůstal pouhým torzem, z 51 vypracovaných předloh byly vyřízeny jen dvě, je jeho význam veliký a nemůže být přehlédnut. Byla jím nesmírně zvýšena prestiž celé církve a papežství. Právě papežství se tady oprostilo od středověkých náhledů na územní suverenitu, aby vynikla suverenitu duchovní. Není ale správné tvrdit, že koncil vyvolal v církvi „centralistické“ tendence. Centralismus totiž v církvi neexistuje, protože jak svrchovanost každého sídelního biskupa ve své diecézi, tak svrchovanost papeže nad celou církví mají svůj původ v tomtéž božském právu.

Je ovšem smutné, když mnohdy z úmyslného nepochopení, nebo neposlušnosti

dochází k odpadům od církve (tj. ztrátě výše uvedené ctnosti víry). Vidíme to i dnes: ten, kdo nechce uznat božskou autoritu církve, nechce přijmout ani celek jejího učení. To se zvláště projevuje v některých otázkách, kdy jde o poslušnost, jako např. u lidské sexuality nebo u lidského života. Křesťan pak odpadá od církve a zakládá nějaká jiná společenství, nebo do nich vstupuje, aby našel pro své názory oporu druhých, podobně smýšlejících a jednajících. Svou neposlušnost a nepokoru dovršuje útoky proti církvi, svaluje na ni veškerou vinu, církev je podle něj nepružná a zastaralá ve svých názorech nebo stylu života. A historie se opakuje. Vždyť už Origenes (185 – 254) tvrdil, že „kde je hřích, tam je nejednota, tam jsou rozkoly, tam jsou omyly, tam jsou spory.“ Mnohdy pak za velkého zájmu médií obhajují svá rozhodnutí, ale pravděpodobně jim unikla Kristova slova: „Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a **pekelné mocnosti ji nepřemohou**“ (Mt 16, 18).

Zásadní otázka zní tedy takto: Může se církev „pružně přizpůsobit“ světu? Myslím, že I. Vatikánský koncil nám na ni dává jasnou odpověď: Právě naopak, je třeba učinit všechno pro to, aby se svět, pokud jde o víru a mravy, přizpůsobil církvi.

David Jech

Foto

- Slavnostní zahájení koncilu
v chrámu Sv. Petra

o slavnoosti Neposkvrněného početí

¹ Milost osvěčující působí na rozum; milost posilující působí na vůli.

² Jiná je milost předcházející; všechny zde vyjmenované milosti jsou milosti pomáhající, na rozdíl od milosti posvěčující, která je jejich cílem.

³ Jsme o tom přesvědčeni, jsme si tím naprosto jisti.

⁴ Rozumí se: „všechno to“ – něco třeba explicitně čili výslovně (takto to může být zjeveno zejména teologům, odborníkům), něco jen implicitně čili mlčky (tak to může být zjeveno laikům; jimi jsou zde míněni neobdobníci).

⁵ Není to tedy rozumem dokázané (to by bylo vědění), ale je to rozumu sdělené.

br. Felix OFM

že se běžně formulují ve více jednacích jazycích, tehdy byla vyjadřovací přesnost tak dokonalá, že potíže činila dokonce různá výslovnost latiny! Jednání o neomylnosti bylo kvůli tlakům zvenčí předmětem zájmu koncilu od samého počátku. Ale mezi biskupy vznikla skupina „antiinfallibilistů“ (od fallere mýlit, fallibilis omylný), kteří najednou začali popírat samu neomylnost. Kdo asi do této skupiny patřil? Byli to např. biskupové z Rakousko-Uherska, vídeňský Rauscher a pražský Schwarzenberg. Nepodepsal se na nich dohasínající osvícenský josefinismus? Avšak na sněmu byli i takoví, kteří by před vyjasněním otázky dali přednost jejímu pominutí kvůli obavě, že definování neomylnosti jenom zvýší útoky proti církvi, vyvolá odpady a ztíží konverse. Takové obavy jsou ovšem před vyhlášením každého dogmatu vždycky.

V rozhodujícím hlasování 13. července 1870 na čtvrtém zasedání hlasovalo 451 otců Ano, 62 S výhradou a 88 Ne. Poté 55 biskupů požádalo o dovolení, aby se nemuseli zúčastnit slavnostního zasedání. Při vyhlášení dogmatu 18. července hlasovalo 533 otců Ano a proti byly pouze dva hlasy.

19. července vypukla prusko – francouzská válka (o tom v předminulém Obrázku). Mnoho biskupů pak odcestovalo, a když 20. září 1870 vpadli do Věčného města Piemontané, bl. Pius IX. 20. října bullou „Postquam Dei munere“ přerušil koncil na neurčito.

V první chvíli skutečně došlo k odpadům a v Německu vznikla tzv. starokatolická církev. Zdálo se, že se splní obavy odpůrců. Za dob svého největšího rozmachu, v r. 1878, mělo nové uskupení, podporované zemskými vládami v Prusku, Bádensku a Bavorsku, cca 50 000, ve Švýcarsku v r. 1877 73 000 členů. Avšak v r. 1890 bylo v Německu už jen 30 000 a ve Švýcarsku 25 000 těchto vyznavačů. Ještě r. 1897, když bylo v Rakousku zinscenováno zase jedno z tzv. odpadových hnutí, přidalo se k nim asi 20 000 lidí. Poté ale pokračoval početní úpadek a dnes prakticky bezvýznamní stagnují. Např. v Rakousku je už jen 4 000 a v celé Evropě méně než 40 000 starokatolíků. V České republice jich bylo podle posledního sčítání v r. 2001 pouhých 1 605. A jinde než v Evropě nejsou.

Konstituce o církvi Kristově ale neznamenala jen vyhlášení přesného znění pravdy o neomylnosti papeže ve věcech víry a mravů. Mnozí si v záplavě emocí ani nepovšimli zároveň rozpracované nauky o bezprostřední papežské jurisdikci nad veškerou církví, „*in rebus, quae ad fidem et mores ... in omnes et singulos pastores et fideles*“, neboli „nad věcmi, týkajícími se víry a mravů ... nad všemi a jednotlivými pastýři a věřícími“. To bylo pro praktický život církve důležitější. Přesná formulace ve skutečnosti zamezovala jednou provždy ožiti neblahých idejí josefinismu, galikanismu (viz letošní č. 8 o Ludvíku XIV., s. 14), či jiného neblahého partikularismu v církvi. Ten byl často uměle živěn vládami těch či oněch zemí.

Neméně důležitá je i konstituce Filius Dei (Syn Boží), z třetího zasedání 24. dubna 1870. Bylo jí potvrzeno mnoho z toho, na co poukázal už Syllabus. Posuďte sami, co také v konstituci zaznělo: „*Tady se zrodilo a po světě se velmi široce rozšířilo učení, které ... se velmi usilovně snaží, aby Kristus ... byl vypuzen z mysli lidí, z života a mravů národů.*“ To bylo řečeno skoro před 150 lety.

Nejzávažnější část konstituce je vyjasnění vztahu rozumu a víry. Tzv. subjektivismus vycházející z Kanta (1724 – 1804), který se všemožně snažil popřít možnost rozumového poznání toho, že Bůh je, a vyznával, že Boha lze poznat jen intuicí (dnes se často říká „citem“), nebo jakousi vírou z potřeby mravního řádu (k tomu srov. článek v loňském Obrázku č. 10, 3. 9. 2004, s. 6nn. O víře a základních pravdách):

„*Ale i když víra je nad rozum, přece mezi vírou a rozumem nikdy nemůže být opravdový rozpor. Neboť týž Bůh, který zjevuje tajemství a vlévá víru, vložil do lidské duše světlo rozumu. A Bůh nemůže sám sebe popírat, ani nemůže být rozpor mezi pravdou a pravdou.*“

A nejen, že víra a rozum nemohou si navzájem odporovat, ale navíc si navzájem pomáhají tím, že zdravý rozum dokazuje základy víry, a osvěcen jejím světlem objasňuje poznání božských věcí. Naopak víra zbavuje rozum omylů a chrání jej před nimi a mnohostranně jej obohacuje v poznání.

A zkrátka utvořila komunitu, která se chtěla obrátit k původní přísnosti řehole. To byl začátek reformovaných klášterů, kterých pak založila ve spolupráci se sv. Janem od Kříže celou řadu. I když se to střetlo zpočátku se silným odporem, byl to začátek její reformátorské činnosti, v níž projevila obdivuhodnou energii a organizační schopnosti. Jsou to tzv. bosí karmelitáni. A boj o reformu trval dlouho, až teprve se Řím kladně vyjádřil, nepřátelství ustalo.

A reforma se rozšířila po celém světě. Modlitby a oběti těchto řeholníků jsou pak pramenem duchovní moudrosti a síly pro celou církev. U nás mají „bosí“ karmelitáni středisko v klášteře Pražského Jezulátka v Karmelitské 9 v Praze na Malé Straně.

Sv. Terezie napsala mnoho i dnes hodně čtených knih. Zdůrazňuje v nich hlavně vnitřní život a osobní modlitbu. Je patronkou Španělska, Avily, svého řádu, španělských spisovatelů aj. Je první jmenovanou učitelkou církve – Pavel VI. v r. 1970.

Je hezkým příkladem, jak svatí sami uctívali svaté. Uvedli jsme, že sv. Terezie se

o pomoc utíkala ke sv. Josefovi. Zasvětila mu první klášter a zřejmě jeho přímluva ji přivedla k tak vysokému stupni dokonalosti. Ví se o tom, že sv. Josef je zcela zvláštním a vydatným pomocníkem v otázkách duchovního života a

duchovního pokroku. Sv. Terezie z toho těžila. A sv. Josef to zřejmě ukázal právě na ní. Ona sama pak měla prohlásit, že nebylo jediné milosti, které by se jí na přímluvu sv. Josefa nebylo dostalo (o sv. Josefovi jsme psali v Obrázku už loni v č. 4, 5. 3. 2004, na s. 4nn.).

Máme tady právě na ní krásný příklad, jak svatí sami ctí svaté a pomáhají si – příklad propojení církve bojující a církve vítězné. Neváhejme tedy a prosme a chvalme naše svaté v našich potřebách.

P. František Opletal, arciděkan

RODINA A ŠKOLA

O CHARITATIVNÍ PRÁCI (NEJEN) V LIBERCI CHARITATIVNÍ SLUŽBA PATŘÍ DO FARNOSTI A JE JEJÍ VIZITKOU

Jedním z posledních dokumentů, které vydala Česká biskupská konference (ČBK) je dokument **Charitativní služba Církve, Pastorační péče o Charitu**. Má tři části a úvodní slovo napsal Msgre. Jan Graubner, předseda ČBK. Text jsme zkrátili a upravili. Plné znění je k dispozici na Charitě (v Liberci, nebo v Chrastavě) a na všech katolických farách.

I. Charitativní služba v Církvi

Základem charitativní služby jsou, kromě Starého zákona, evangelia. Je to především Kristův příklad a jeho slova o pozvaných na hostinu (Lk 14, 13 – 14), o posledním soudu (Mt 25, 31 – 46), ale hlavně podobenství o milosrdném Samaritánovi (Lk 10, 25 – 37).

Již od počátku Církve se pomoc bližních

lidem v nouzi stává jedním ze základním pilířů jejího života a mnozí světci jsou dodnes živými obrazy milosrdné lásky, jako např. svatý František, svatá Klára, svatá Anežka Česká, svatá Zdislava, svatá Alžběta Durynská, svatý Vincenc z Paula a další. Charitativní cítění se tak vlivem církve a jejího evangelijního poselství stalo cítěním obecným a připravilo půdu pro vznik sociálního postoje společnosti (sociální zabezpečení, zdravotní péče, pomoc slabším, starším, nemocným apod.)

Katolická církev je postavená na třech pilířích – katolická nauka, bohoslužba a služba potřebným a nespravedlivě trpícím. K životu z víry patří tedy i charitativní služba. Kodex kanonického práva zdůrazňuje, že farář ve farnosti má podporovat „činnost, kterou se rozšiřuje evangelium do oblasti sociální spravedlnosti“ a podle dokumentu

Kongregace pro klérus se trvalí jáhnové mají věnovat především úkolům charitativním a administrativním.

O uskutečňování tohoto díla ve farnosti se v dokumentu píše: „Charitativní služba patří do farnosti a její vizitkou. Kněz při promluvách a katechezích farníky vychovává ke vnímání potřeb trpících, starých a nemocných lidí, k umění vžít se do jejich utrpení a bolestí ... Děti a mládež mohou pomáhat chudým a trpícím např. tím, že nějakou svou aktivitou získávají prostředky pro konkrétní pomoc. Starší ženy (např. vdovy) mohou navštěvovat staré a nemocné lidi. Nezaměstnané zase můžeme zapojit do různých farních aktivit apod.“

II. Organizovaná charitní služba

Koncem 19. a začátkem 20. století se začaly vytvářet různé národní charitní organizace. V ČSR kolem roku 1930 existovalo Zemské ústředí Svazů charity v Zemi české, Zemské ústředí Svazů charity v Zemi moravskoslezské a Ústředná katolická charita na Slovensku. Po 2. světové válce Charita svou činnost obnovila, ale po roce 1950 byla tvrdě potlačena. Po politických změnách v roce 1989 nastává postupný obrat i v České katolické charitě. První etapa je završena v roce 1991 vznikem diecézních a arcidiecézních charit s vlastními stanovami a právní subjektivitou.

Mezinárodní charita byla v roce 1950 založena jako „Mezinárodní konfederace katolických charitativních organizací“. Již před rokem 1950 však existovala ve Švýcarsku organizace založená Svatým stolcem, s názvem „Caritas Internationalis“. Tento název v roce 1957 přijala mezinárodní charita jako svůj oficiální název a dnes do ní patří kolem 130 národních, samostatných členských organizací. Česká katolická charita byla do této organizace přijata v roce 1994 spolu se Slovenskou katolickou charitou.

Podle stanov z 18. 11. 2004 je Sdružení česká katolická charita (SČKCH) součástí římskokatolické církve, je právnickou osobou a jejím zřizovatelem je Česká biskupská konference.

SČKCH pomáhá biskupům a kněžím naplňovat poslání církve v sociální oblasti

a má dnešním lidem dosvědčovat, že evangelium je možné prakticky žít.

Diecézní charita vykonává svou činnost na území diecéze. Řídí ji diecézní biskup prostřednictvím ředitele a prezidenta Diecézní charity. Jejimi základními složkami jsou profesionální charity a dobrovolné charity (bez právní subjektivity).

Nedílnou a nejvlastnější součástí práce charity je dobrovolná pomoc.

Dobrovolníci mohou:

- Převzít starost o jednorázovou či trvalejší pomoc starým a nemocným lidem.
- Pořádat bazar, sbírky.
- Psát do farního časopisu, pomáhat při humanitárních akcích, nebo příp. pečovat o šatník.
- Podílet se na organizaci poutí či jiných akcí.

- Pomáhat s fyzicky náročnými pracemi, zajišťovat odvozy na mši svatou a pod.

III. Pastorační péče o Charitu

Farář (administrátor farnosti) je zodpovědný za duchovní formaci pracovníků a klientů Charity a za pastorační péči o ně. Koná ji buď sám nebo pověří jiného kněze či jáhna. **Charita má být pevnou součástí farního společenství.** Společnou odpovědnost zde mají farář (administrátor) a ředitel Charity. Charita je tedy důležitou součástí života farnosti a z velké části naplňuje její charitativní činnost. Proto kněz má vhodným způsobem farníky vést k tomu, aby činnost Charity přijali za svou.

Tím, že Charita neslouží jen věřícím, ale i ostatním lidem, pomáhá každému přirozeným a nenásilným způsobem poznávat a znovu nalézat tradiční hodnoty, které vycházejí z křesťanství. Charita vytváří i prostor pro ekumenickou spolupráci a dosvědčuje ochotu bližních spolupracovat ve prospěch potřebných se všemi lidmi dobré vůle. Kromě setkání kněží s charitními pracovníky a klienty Charity se

sesterským ženským sborem „Cäcilia“, při jehož založení figuroval a jehož prvním sbormistrem byl, kdo jiný než Florian Schmidt! V průběhu tohoto času také sbor věnoval mnoho úsilí veřejné dobročinnosti.

Roku 1898, to již šéfoval sboru Florianův syn Josef Schmidt, se sbor dočkal ocenění od samotného mocnáře, císaře Františka Josefa. V libereckých novinách k tomu napsali: „*Nejvyšším rozhodnutím z 26. listopadu 1898 byl mužský pěvecký spolek uznán prospěšným za účinkování a péči o sborový a umělecký zpěv, za loyaltitu, věrnost patriotismu a účinný humanismus a byla mu propůjčena velká zlatá medaile ozdobená nanejvyšší výstižným obrazem a heslem ...*“

12. – 14. října 1895 oslavil sbor slavnostním způsobem své padesátileté jubileum. V prosinci 1903 složil Josef Schmidt ze zdravotních důvodů úřad. Jeho nástupcem se stal již před tím „c. k. učitel hudby“ Franz Moisl. Ten se také významným způsobem zasloužil o velmi dobrou úroveň libereckého hudebního života.

Během své existence mužský pěvecký spolek podnikal velké koncertní cesty, např. do Liegnitz (Lehnice) /1852/, Bunzlau i. Schl. (Boleslavi ve Slezsku) /1856/, Teplitz (Teplic) /1860 a 1892/, Dresden (Drážďany) /1876, 1896/, Löbau (Lobava/Lužice) /1877/, Warnsdorf (Varnsdorf) /1878/, Leitmeritz (Litoměřice) /1883, 1900/, Trautenau (Trutnova) /1894/, Tetschen (Děčín) /1896/, Aussig (Ústí nad Labem) /1904/ a Breslau (Vratislavi) /1907/.

Sbormistry spolku byli do roku 1945: 1845 – 1871/2 Florian Schmidt, 1872/3 – 1902/3 Josef Schmidt, 1903/4 – 1907/8 prof. Franz Moisl, 1909/10 hudební ředitel Karl Richard Fuchs, 1910/11 – 1920/21 prof. Eduard Proksch, 1921/22 – 1937 prof. Franz Czech, od r. 1938 prof. Eduard Proksch.

S koncem II. světové války r. 1945 a jejími důsledky pro německou menšinu v tehdejší ČSR skončila tak jako mnohé jiné aktivity jedna dlouhá éra libereckého chrámového sboru. Sbor sám však našťásti nezanikl a ve změněných podmínkách se dále udržel. Díky úsilí mnoha pokračovatelů, z nichž na předním místě sluší vzpomenout současného dlouholetého sbormistra Ing. Bohuslava Eliáše, jej

můžeme slyšet dodnes.

Ať už se našim jubilantům daří více nebo méně, jedno je jisté. Nejen tradice (je nejstarším „žijícím“ sborem v Liberci), ale i současná služba Bohu a umění zavazuje všechny současné i budoucí „mistry pěvce“ k co nejlepšímu výkonu: k větší cti a chvále Boží, k potěše lidského srdce ...

Pavel Kozojed

VZTAH STÁTU A CÍRKVE – I. Vatikánský koncil

Jak jsem již uvedl v minulém čísle Obrázku, důvodem ke svolání všeobecného sněmu nebyla jen reakce na útoky proti církvi, nebo jen potřeba reagovat na bludy tehdejší doby. Papež chtěl hlavně sjednotit celou církev ve slavnostním vyznání víry, v ty božské pravdy, jenž byly tehdy popírány. Neméně důležitou roli hrála snaha upravit záležitosti disciplinární, záležitosti, týkající se praktického náboženského života, a otázky týkající se papežské jurisdikce nad církví.

Ihned po vypsání sněmu v r. 1868 se objevilo na mnoha stranách přání upřesnit pravdu o neomylnosti papeže ve věcech víry a mravů. Církev tuto pravdu od počátku znala a ctíla. Nejednalo se tedy o její pouhé potvrzení – toho nebylo třeba. Šlo o to, je-li tato pravda pravdou „zjevenou“, tzn. je-li obsažena v Božím zjevení.

Jakmile se však tato otázka předešlela, vyvolala prudkou reakci. Nejen liberální veřejnost, ale i vlády mnohých zemí sice o Božím zjevení mnoho nevěděli, ale najednou si pravdy o neomylnosti všimli. A pobouření bylo veliké. Např. bavorského ministerského předsedu, jímž byl pozdější říšský kancléř, kníže Hohenlohe, to tak rozrušilo, že vyzval tehdejší evropské mocnosti k jednotě proti koncilu v případě, že „koncil papežskou neomylnost schválí“. Na jakém základě už tehdy hledala „Evropa“ svou jednotu!

Avšak přistupme ke koncilu. Slavnostní jednání začalo 8. prosince 1869 (připomeňme si slavný den roku 1854 – srov. č. 1 tohoto ročníku Obrázku, s. 3) v bazilice Sv. Petra. Dostavilo se 770 biskupů, což převyšovalo počty všech předešlých sněmů, ale spolu s množstvím projednávaných témat to i ztěžovalo průběh jednání. Jestliže dnes při velkých setkáních jsou závěry tak ohebné,

a mečem a sever Čech byl v té době již protestantský. Není tedy divu, že „bylo školním dítkám zpívati především Lutherovy žalmy“. To byl onen pověstný žakovský chlapecký sbor, ozvěna jehož věhlasu k nám dodnes doléhá přes hranice věků.

Přenesme se o několik století blíže k dnešku. Píší se dvacátá léta 19. století a liberecký hudební život bouřlivě kypí. Tím, kdo jej v nebývalé míře podnítl, je náš starý dobrý známý, slepý hudebník **Josef Proksch**, „Otec zakladatel“ nejen prokschovské dynastie výtečných hudebníků a pedagogů. Kromě založení hudební školy organizoval s podporou svého bratra **Antona Proksche** mužský pěvecký spolek. Za přispění učitele hudby **Floriana Schmidta** a dalších založil další, instrumentální spolek. Oba spolky měly každý týden společné zkoušky a předkládaly vděčnému publiku kvalitně provedené instrumentální a vokální pořady. Toto vrcholné období liberecké hudby bylo přerušeno v důsledku špatných poměrů na počátku čtyřicátých let 19. století. Instrumentální spolek se rozpustil a pěvecký spolek ochabl.

V tak živém kulturním organismu, jakým tehdy Liberec byl, však netrvalo dlouho a došlo k dalšímu pokusu o vzkříšení sborového zpěvu. Začteme-li se do starých pramenů, neubráníme se úsměvu a současně údivu, jaké podivuhodné důsledky mohou mít klikaté a zdánlivě nepatrné krůčky, jejichž dosah někdy zůstane přímým účastníkům provždy utajen. Nuže, čtěme:

„V roce 1845 přistoupil malý nadšený pěvecký sbor, složený ze soukeníků a přátel zpěvu Karla Beuera a Wenzela Seibta, k založení pevně organizovaného spolku. Podnět k tomu dala pěvecká slavnost na Oybinu (Ojvíně) 18. června. K této slavnosti obdržel Liberec pozvání, přestože zde žádný pěvecký spolek nebyl. Avšak, jak Wenzel Seibt ve svých vzpomínkách „Z mého hudebního života“ popisuje, Liberec tam byl zastoupen ředitelem kůru Florianem Schmidtem s jeho 20 známými staršími i mladšími zpěváky spojenými v mužském sboru přivezenými k nim na slavnost na valníku z Ostašova. Po vlastním koncertu

následovala ojedinelá přednáška a liberečtí pěvci tak směle zapěli, že sklidili aplaus. Již při cestě domů se ozvalo přání vytvořit skutečný pěvecký spolek.“

Dodejme, že nezůstalo jen u přání, ale 5. října 1845 v bytě kovářského mistra **Josefa Reichmanna** v Chrastavské ulici se sešli **Karel Beuer, Franz Herzog** a již zmíněný Josef Reichmann a slavnostně založili nový mužský pěvecký spolek pod jménem „**Liedertafel**“. Překlad tohoto pojmu je nesnadný a ponecháme mu tedy jeho originální, německé znění. Pěvecký spolek byl na světě, ale ještě potřeboval odborné vedení, tedy sbormistra. A ten se také našel – a ne ledajaký! Však o něm chlapi věděli a také se na něj hned obrátili. Nebyl to nikdo jiný, než také „starý známý“ (ve skutečnosti ovšem mladý) Florian Schmidt, který vedl předchozí, již zmíněný pěvecký spolek, v němž ostatně řada z nich působila.

A pak to šlo jako na drátku. **První zkouška byla 12. října 1845** v bytě sbormistra, kam se dostavilo 24 zpěváků. Tam se usnesli na založení spolku a již za pět týdnů, 18. listopadu, měli v hostinci „Zum roten Adler“ (u „Červeného orla“) na Novém městě první veřejnou zkoušku. 7. května 1846 pak v Schützenhausu (Střelnici) poprvé vystoupili před veřejnost. Týž rok sbor provedl „Weltgericht“ (Soud světa) od Fr. Schneidera. S jeho pomocí byla v libereckém divadle nastudována opera „Die Stumme von Portici“ (Němá z Portici) a „Josef und seine Brüder“ (Josef a jeho bratři). Na počátku jara 1848 se uskutečnila velká hudební akademie za spoluúčinkování jabloneckého pěveckého spolku.

Výčet vystoupení a úspěchů od té doby narůstal téměř geometrickou řadou. 28. července 1852 získal mladý spolek na hudební a pěvecké slavnosti v Lehnici s písní „Die Alten helden“ (Staří hrdinové) od J. E. Leonhardta první cenu. O dvacet let později, 14. – 15. srpna 1864, uspořádal spolek v Liberci s nebývalým leskem velkou pěveckou slavnost.

Od svého založení prošel sbor četnými mezními okamžiky své existence, příkladného uměleckého vývoje a rozvoje členské základny. Od r. 1870 byl při realizaci velkých smíšených sborů podporován

doporučuje i setkání charitních pracovníků s farnostmi.

Touto cestou děkujeme otci arciděkanovi Františku Opletalovi za jeho účast v Radě Oblastní charity Liberec a za pomoc a spolupráci. Děkujeme i otci Tomáši Genrtovi OFM, otci Cherubínovi M. Kuczoviczovi OFM a panu Petru Wolskemu z Apoštolské církve za jejich duchovní vedení, modlitby a podporu všem klientům, pracovníkům a dobrovolníkům liberecké charity. Ať jim Pán odplatí jejich službu!

Jana Jurková

NĚKTERÉ KŘESŤANSKÉ STRANY V EVROPE SE OPĚT NEPOUČILY

NĚMECKO, NORSKO – A POLSKO

Obrázek letos v č. 8, 10. 7. 2005, s. 10n. přinesl převzatý článek PhDr. Vojtěcha Bellinga, který na příkladech dokládá, že „resignace na ochranu křesťanských principů přináší ztrátu“ voličů. Nyní se konala důležitá volební klání hned ve třech evropských zemích. Měl dr. Belling pravdu? Redakce Obrázku, který se snaží neutíkat od problémů, ale dotahovat je k jistým řešením, jej požádala o (sebe)kritické posouzení jeho minulých závěrů. Posuďte sami jeho původní text pro Obrázek libereckých farností.

Letošní září bylo v Evropě ve znamení důležitých volebních kláních. Především obyvatelé dvou velkých zemí střední Evropy, Německa a Polska, se pustili do rozhodování o osudu svých vlastí na dlouhá čtyři léta. Výsledkem obou utkání bylo vítězství konzervativní a křesťansky orientované pravice. Ostatně trend obratu ke konzervativním hodnotám je v posledních letech patrný v celé

Evropě. Lidé, znepokojení vzrůstajícím mravním relativismem a častou diskriminací křesťanů ve veřejné sféře, se rozhodují pro strany slibující jim respektování tradičních hodnot, na nichž je západní civilizace vystavěna. Přesto zdánlivou podobnost vykazují výsledky voleb v sousedních zemích zásadní rozdíly.

V Německu získaly většinu poslaneckých hlasů levicové strany: komunisté, sociální demokraté a zelení. Vítězná CDU/CSU bude muset s jednou z těchto stran spolupracovat, pokud se nebude chtít smířit s opětovným přijetím role opozice. Naopak v Polsku opanovala parlament pravice. Polské politické strany se nebudou dělit ani tak na levicové a pravicové, ale spíše na různé varianty liberální a konzervativní pravice. Levice bude v parlamentu zaujímat postavení exotického fenoménu. Konzervativní strana Právo a spravedlnost si může mezi koaličními partnery vybírat, byť je již dnes jasné, že vytvoří vládu s Občanskou platformou.

V čem spočívá uvedený rozdíl? Je skutečně polské obyvatelstvo tak výrazně konzervativní ve srovnání s německým? To sotva, neboť dosud v Polsku vládla s velkou převahou postkomunistická levice. Důvod částečně spočívá v korupčních skandálech provázejících polské socialisty. Na druhé straně i němečtí sociální demokraté se potýkali s mnoha aférami a katastrofálními neúspěchy svých reforem. Přesto ve volbách nikterak výraznou prohru neutrpěli; navíc budou pravděpodobně v příští vládě. Důvod těchto rozdílů spočívá spíše v chování konzervativců.

Německo

Němečtí křesťanští demokraté se již několik let snaží měnit svůj image a posouvat se směrem do politického středu. Společně se sociálními demokraty bojují o středové voliče. Tradiční konzervativní témata musí proto stranou. Neposlušní členové a poslanci zdůrazňující příliš tradiční hodnoty a patřící ke křesťansko-konzervativnímu křídlu strany, jsou odsouváni na vedlejší kolej. Někdy jsou dokonce vylučováni, jako se to stalo známému křesťanskému konzervativci v CDU, poslanci Spolkového sněmu Hohmannovi. Premiér za CDU – *Křesťansko* (!) demokratická unie – ve spolkové zemi Hamburg, Ole von Beust, naopak veřejně prezentuje svoji homosexuální orientaci a

svého partnera dokonce učinil ministrem vnitra své vlády. Od svých stranických kolegů sklízí uznání za to, jak tím křesťanským demokratům získává hlasy mezi liberálními voliči ...

Polsko

V Polsku je tomu úplně jinak. Pravicové strany se předhánějí v tom, která se bude prezentovat více jako hodnotově konzervativní. Tradiční hodnoty v oblasti rodiny, ochrany života, ale i v jiných politických oblastech, jsou nezbytnou součástí politických programů. Současně se daleko více než kdy předtím stávají hlavním programovým trumfem mnoha stran.

Lze samozřejmě jen obtížně srovnávat politickou kulturu a názory voličů v polském a německém prostředí. Přesto se v zářijových volbách potvrdila teze, že **čím více se konzervativní politická strana snaží posunout do středu a připodobnit se své konkurenci, tím více se stává v očích voličů nevěrohodnou.**

Norsko

Ostatně také nedávné volby v Norsku tento předpoklad potvrzují. Křesťanští demokraté, kteří se ve vládě zabývali otázkami kvót na podíl žen v politických stranách a ve vládě, utrpěli katastrofální porážku od levice. Důvod je jasný: namísto toho, aby se vůči soupeřům vymezovali, přebírali jejich agendu. Resignace na dlouhodobý program se jim ovšem stala osudnou: jejich tradiční příznivci ztratili důvod je volit.

Opět jen nezbyvá než doufat, že se z těchto událostí poučí křesťanští politici v jiných evropských zemích. Vždyť křesťanský politický program není předmětem uzavírání kompromisů, ale naopak neotřesitelným zdrojem trvalých postojů v politice.

Vojtěch Belling

STANOVISKA K POKLESLÝM TELEVIZNÍM POŘADŮM

„BIG BROTHER“ (TV NOVA) A „VÝVOLENÍ“ (TV PRIMA)

„Chci poznat, jak to funguje“

Od prvních dnů září jsou lidé krmeni a dávají se krmit „reality show“ Vývolení a Big brother. Jsou to ubohé pořady a rozumní lidé nejsou schopni být jimi přitahováni k televizní obrazovce a televizor vypínají.

V 38. čísle KT v rubrice dopisy, názory ... čteme názory lidí proti a pro vystoupení tzv. katoličky, pětadvacetileté Terezie Olivové snad z Velehradu.

Není tajemstvím, že do soutěže jsou schválně vybíráni exhibicionisté, homosexuálové, nymfomanky, agresivní jedinci atd. Je vhodné, aby mezi ně patřila také jaksi věřící katolička? Dávno se vědělo a nedalo se čekat, že by se tam modlila růženec, který vzala s sebou: „Co si s sebou bereš do kufru?“ „Určitě si vezmu italskou bibli a růženec, a k tomu ještě velký župan.“

Chci se zeptat. Bude se v tom županu modlit a číst bibli? Přece jsou vhodnější místa na modlitbu a meditaci. Souhlasím s arcibiskupem Janem Graubnerem a Jakubem Křížem z Jablonce nad Nisou: Jestli Terezie Olivová čte bibli, měla by snad vědět aspoň to, že bible mluví o hříchu. Cesta k prvotnímu hříchu je v bibli popsána právě jako „chtít poznat, jak to funguje“. To už chtěli poznat Adam a Eva, a trpíme za to všichni. Něčemu věřící katolička šla do „reality show“, a nevěděla, že její víra se nemá opírat o „reality show“, ale o realitu Krista?

Souhlasím také s Jakubem Křížem v jeho nechuti nad Big brother. Ale nejen to. Účastí v soutěži se tato Terezie dobrovolně (to je podmínka hříchu) zřiká největšího pozemského dobra, které církev nabízí: nedělní mše svaté. Jestliže o sobě říká, že je věřící, pak co dělá v neděli ve vile Velkého „bratra“. Pochybuji, že čte bibli a exhibicionistům, homosexuálům, nymfomankám a agresivním jedincům srozumitelně vysvětluje Ježíšova slova, když jim sama nerozumí.

Má pravdu olomoucký arcibiskup Jan Graubner, když říká, že „chci-li jako věřící odmítnout hřích, musím jednak odmítnout už to, co k němu nutně vede, a jednak se nemohu podílet na jeho propagaci.“ Jak to, že to neví věřící účastnice „reality show“ Big brother? Nemůžeme držet palce tomu, kdo se podílí na hříchu.

Tato Terezie upozorňuje: „odejdu sama – a to nejenom kvůli víře, ale hlavně kvůli své rodině a příteli a kvůli sobě samé taky.“ Nemusela by odejít, kdyby do té mravní reality nevstoupila. Sama mluví o sobě

Vzbuzují ve mně velký optimismus a naději v dnešním ateistickém prostředí. Nejenom však mladí lidé, ale i otcové kněží a biskupové, kteří našli srozumitelná, oslovující a přitom v řeči mladých povzbudivá slova.

Simona Eliášová

HODNOTA RADOSTI ZE SPOLEČENSTVÍ Ad LN 24. 8.: Papež v Kolíně aneb církevní Karneval v Riu

Jedním z největších darů církve nám věřícím je prožitek vzájemného společenství. Lze jej zažít na různých úrovních i při různých situacích, ve venkovském kostele při bohoslužbě s pár lidmi, stejně tak jako při obrovském světovém setkání. Intimní, mnohdy křehký dar víry se posiluje společným zážitkem. Každý věk i doba má své zvyklosti, módu i pravidla a každé setkání má i svůj rozměr materiální a fyzický. Jinak vypadaly barokní poutě, jinak vypadá světová pouť mládeže v dnešní době. Jedno však zůstává stále, a to je posilující radost ze společenství. Komu se takových darů dostává, ten ví, jakou mají hodnotu.

Pavel Eliáš /

Lidové noviny 27. 8. 2005, Názory

KATOLICKÉ SKAUTSKÉ ODDÍLY ICHTHYS OZNAMUJÍ

14. 10. – 16. 10. 2005

Celostředisková výprava, 3. roč. -- skauti, skautky, roveři, rangers

Sraz: pátek 14. 10. v 16.15 na ČD

Návrat: neděle 16. 10. v 12.04 na ČD

S sebou: večere na pátek, spacák, prostěradlo (lidi starší 16 let včetně si vezmou karimatku), pláštěnka či deštník, bačkory, dobré boty, lžice, nůž, KPZ, papír a tužka, hygienické potřeby, 230 Kč

(Organizuje Odyssea, ale i Ichthys a Pětka)

21. 10. – 23. 10. 2005

Akce pro Roveř z Liberce -- roveři, rangers, rádcové

(Organizuje R&R z Ještědu)

4. 11. – 6. 11. 2005

Podzimní výprava pro nejmenší -- družina Vlčat, družina Světlušek

Višňová (Organizuje O'Black)

19. 11. 2005

Jizerská sova – všichni

Jablonec nad Nisou (Organizuje Fox)

25. 11. 2005

Výzvědači – skauti, skautky

(Organizuje Myšák & cmop.)

Čmelák

Foto

- Ještě z Klamorny

HISTORIE

JUBILEUM CHRÁMOVÉHO SBORU PŘI KOSTELE SV. ANTONÍNA VELIKÉHO V LIBERCÍ

Prvním a nejdokonalejším hudebním nástrojem v dějinách lidstva byl a přes obdivuhodný rozvoj instrumentální hudby stále je lidský hlas. Tento fenomén je tak významný a svébytný, že je možno s jistotou říci: „Lidský zpěv umlkne až při konci světa“.

Také na liberecku má kultivovaný lidský zpěv tradici od nepaměti. První hodnověrné

zmínky o této bohudíle činnosti kladou badatelé do časů svobodné paní Kateřiny z Redernu, rozené hraběnky Schlickové, která byla významnou mecenáškou hudby, a jejího manžela Melchiora z Redernu, pána na Frýdlantě a Liberci. Hudební produkce na odpovídající úrovni však byla tehdy lidu obecněmu přístupná pouze v kostele. Tak tedy v těch časech (bylo to v závěru 16. století) kantor se svými školáky nacvičoval hlavně církevní zpěvy. Tehdy se reformace šířila zejména ohněm

celebrované Miloslavem kardinálem Vlkem a po zkráceném dopoledním programu, v rámci něhož byla mimo jiné vyhlášena soutěž o nejlepší pokřik, kterým Češi přivítají Benedikta XVI. na Světových dnech mládeže. Vítězný slogan zněl „Češi zdraví papeže na setkání mládeže“. Přímo na Marienfeldu byl spontánně upraven do podoby „Češi zdraví papeže, hop hop hop, na setkání mládeže, hop hop hop“.

Cesta trvala přibližně dvě hodiny, přičemž většinu cesty jsme jeli vlakem. Náš sektor nesl označení B1. Sice se nacházel poměrně blízko od pódia, ale vidět papeže na vlastní oči odtud nebylo možné. Proto jsme sledovali nedalekou velkoplošnou obrazovku. Celé odpoledne běžel doprovodný program. Ve 20.30 začala očekávaná vigilie, kterou přenášela Česká televize, takže ji mnozí mohli zhlédnout prostřednictvím televizních obrazovek. Noc jsme strávili pod širým nebem na Marienfeldu. Počasí nám přálo, takže jsme nezmokli, i když bylo celý den i noc polejnohavo až zataženo. Neděli jsme spolu s papežem Benediktem oslavili mší svatou v 10 h. Po ní následoval hudební festival s názvem Jeden svět, většina poutníků z Čech však měla odjíždět již v odpoledních hodinách a proto jsme se museli odebrat zpět do Kolína. Naše zpáteční cesta se ale proměnila ve skutečnou pouť. Po všelijakých komplikacích naše skupinka jedenácti poutníků z autobusu HK 6 dorazila na místo odjezdu do České republiky kolem 21. hodiny, jinými slovy jsme na cestě strávili přibližně 7,5 hodin místo plánovaných dvou.

Pozornějším čtenářům jistě neuniklo, že čím více jsem se ve svém vyprávění blížil ke konci, ubývalo podrobností v popisech. Je to dáno tím, že během setkání postupně přibývalo duchovních prožitků, které svým významem odsouvaly to ostatní do pozadí. Jak jsem již výše naznačil, mnoho z toho, co jsme v Kolíně nebo i v magdeburské diecézi zažili, nelze zatím nijak slovy popsat. To bude možné až s odstupem času. Ti z vás, kteří jste se kolínského setkání nebo jakéhokoli jiného setkání podobného formátu zúčastnili, přesně víte, co mám na mysli. Těm, co mi zcela nerozumí, přeji, aby něco podobného zažili také. Otevřeně říkám, že ne vždy je vše jednoduché, například fronty na jídlo, ucpané

dopravní prostředky, nepohodlné ubytování, nedostatek toalet apod. Pokud si ale uvědomíme, proč to všechno podstupujeme, dokážeme leccos překonat. Mám-li do svého článku vnést trochu subjektivity, nezbyvává mi než říct, že Světové dny mládeže v Kolíně nad Rýnem stály za to a v mnoha ohledech byly pozitivní zkušenosti. Kdybych se měl znovu rozhodovat, zda bych do Kolína jel či nikoli, neváhal bych ani chvíli a řekl bych: ano.

Petr Zatloukal

Foto

- Sv. otec na Rýně

Jana Jurková

SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE (3)

SANTIAGO DE COMPOSTELA A KOLÍN NAD RÝNEM

O letošních prázdninách se našim dvěma dcerám naskytla příležitost účastnit se XX. světového dne mládeže v Kolíně nad Rýnem. Podmínkou účasti byl doprovod osoby starší 18 let. Začali jsme hledat doprovod, ale o prázdninách a na poslední chvíli to bylo složité. Nakonec jsem se rozhodla, že pojedu já.

Když jsem odjížděla, musela jsem se v myšlenkách vrátit na IV. světový den mládeže v roce 1989 do Santiaga de Compostela, kterého jsem se účastnila s mladými Francouzi z hnutí Emanuel. Uplynulo skoro 17 let a já si kladla otázku, zda si budu rozumět s lidmi o půl generace mladšími. Nakonec rozhodla moje zvědavost a především vzpomínky na Santiago, na zajímavá setkání, společné modlitby, na společenství různých světových kultur a duchovních tradic mladých lidí z celého světa. Tyto zážitky měly a mají přesah i v dalším mém všedním životě.

Musím s radostí přiznat, že se má očekávání ze setkání naplnila v plné míře. Velká skupina mladých českých poutníků (asi 3,5 tisíc) nebyla komerčně založená, nebyla to ani skupina mladých, kteří přišli oslavovat kult Svatého otce Benedikta (jak psaly některé deníky). Naopak, byli a jsou to citliví, vnímaví mladí lidé hledající vlastní cestu adorací, modlitbou, ztišením, ale i tancem a zpěvy. S úctou, ohleduplností a trpělivostí se snažili být ke všem účastníkům a pořadatelům tolerantní.

„možná jsem naivní“. Řeknu, ano jsi naivní, sestro Terezo v Kristu a v „reality show“. A kdopak Tě v té Tvé naivitě podporoval a podporuje? Kdopak Ti to nevysvětlil, bylo-li to možné?

Drazí čtenáři Obrázku, co si myslíte vy o „reality show“ a propagaci tohoto nemravného pořadu? Můžete se vyjádřit. Ať nejsem sám. Děkuji za pochopení.

P. Cherubin M. Kuczewicz OFM

Dobry den, vážená rado,

nevím, jestli jsem na správné adrese, velmi rád bych ale vyjádřil své VELIKÉ znechucení nad tím, čím je „krmen“ náš národ z televizních obrazovek v současné době.

Jde mi především o „VyVolene“ a „Big Brother“. Myslím, že pokud se nechají zmanipulovat dospělí – jejich chyba. Podle mne ale dochází k manipulaci a morální deformaci mladistvých, od malých dětí počínaje.

Kdy budou přímé přenosy z nevěstinců? Nebo se zavede erotická výchova přímo do základních škol a zasloužilé pracovníce budou předvádět názorné ukázky? Jak mám své dospívající děti vést ke slušnému životu? O jednom prostředku vím – NEMÍT TELEVIZI.

Roky jsme to praktikovali a byl jsem šťastný. Věčně chodit k sousedům na fotbal či hokej ale nejde. (I když od té doby, co fotbal vysílá Nova už to není tak přitažlivé.)

Připadám si, že tímto bojuji proti větrným mlýnům, ale cítím, že mám povinnost se vyjádřit.

Je mi z toho všeho velmi smutno!!!

Ve všem jsou obrovské nepoctivé peníze.

Ale opravdu si musíme nechat líbit vše jen proto, aby si někdo takto vydělal své miliony?

Zástěrka „rádoby psychologické hry“ je velmi naivní.

Velmi rád bych znal stanovisko rady. Stačí i odkaz na internet.

S pozdravem

Zdenek Glaser

Radě pro televizní vysílání (RTV) – Praha

Z hlediska přirozeného práva lze

konstatovat:

1. Sledování jiné osoby v podstatě téměř ve všech životních situacích přirozenosti člověka odporuje. Normální je stydět se. Nechápu, jak lze mlčet k provozování těchto pořadů, nejen před 22. hodinou, ale vůbec. Nechápu, že se nenajde nikdo z Vás a neprohlásí – toto je nenormální, nesprávné. Televize ovlivňuje nejen kvalitu jazyka, ale i vkus a morálku. Vštěpuje-li nepřímě divákům, že Big Brother a Vyvolení je něco normálního, je už v pozici Josefa Goebelse, který věřil, že člověka lze libovolně měnit a udělat z něho cokoli. To je nástup nové totality. Televize masíruje veřejnost o škodlivosti kouření. Kouření zdraví nesporně škodí. Skončí-li se však s ním včas, může to být i bez následků. Jeden pořad typu „Big Brother“ ale může způsobit nejen u dítěte v krizovém období, ale i dospělého, pochyby a začátek změny hodnot. Jak pravil klasik: „Některé skvrny nelze odstranit bez změny podstaty látky“.

2. Dělo-li by se toto sledování proti vůli zde vystupující osoby, jednalo by se o její poškozování. Děje-li se toto sledování s jejím souhlasem, řízeným vidinou finančního prospěchu, jedná se o druh veřejné prostituce. Koná-li to televizní stanice, provozuje určitý druh bordelu. Členové RTV, pobírají-li odměnu za svoji práci (tj. za nečinnost v této záležitosti), jsou v pozici podílníka tohoto bordelu a ocitli se ve společnosti manželů Grossových.

3. Nelze argumentovat, že je možné pomocí těchto pořadů vychovávat děti formou: dívejte se, toto je špatné chování. toto je podlost, podraz – tak to v životě chodí – jak psal jeden pisálek v Mladé frontě Dnes. Už tento argument je podlý, podrazácký. **Děti vychovává zejména příklad rodičů. Připustí-li oni, že je „vychovává“ virtuální realita takovýchto pořadů, jsou společně s Vámi spolutvůrci budoucí černé kroniky.**

Je smutné, že prý sami členové RTV prohlašují, že je prý potřeba jim psát, aby měli podklady pro svoje jednání. Je-li tomu

skutečně tak, jedná se o hloupé, ba nesvéprávné jedince, kteří neumějí jednat podle svého svědomí, „nést svou kůži na trh“. Potom nejsou právi svého postavení, jsou nejen zbyteční, ale i škodliví, a měli by zvážit své odstoupení. Nejsou-li ovšem tak slaboduší, že neumí zvážit ani toto.

S pozdravem

Ing. Karel Korous, CSc.
Sokolovská 259/29
460 14 Liberec
karel.korousZAVolny.cz

PSÁT POSLANCŮM A SENÁTORŮM DO PARLAMENTU ČR MÁ SMYSL

Tento příspěvek souvisí s článkem „Dopis do parlamentu České republiky“ v Obrázku č. 1 tohoto ročníku, na s. 11n. Článek se týkal před rokem, tj. na začátku října 2004, aktuálního hlasování o návrhu zákona na zavedení tzv. registrovaného partnerství. Dopisem byly osloveny poslanecké a senátorské kluby stran, které samy sebe označují jako pravicové (KDU-ČSL, ODS, US-DEU).

Uvedli jsme, že k 1. 12. 2004 odpověděl (pochopitelně souhlasně) poslanec Jiří Karas, kterému byl dopis ovšem poslán jen „na vědomí“. Příjem dopisu jen potvrdily sekretariáty poslaneckých klubů KDU-ČSL a ODS i asistenti senátorů Bárty, Mejstříka a Schwarzenbergera. Odpovědi však přišly jen dvě. Vstřícně odpověděl senátor Bárta (KDU-ČSL), polemicky senátor Mítlener (ODS).

Hlasování v poslanecké sněmovně dopadlo dobře, zákon ale neprošel o jediný hlas. Levice proto jen málo pozměněný zákon předkládá znovu. Bude tedy zapotřebí se na poslance nejen opět obrátit, ale i důsledněji a v kratší době, tj. nejen až po roce, se zajímat o jejich stanoviska.

redakce

VEŘEJNÉ OTÁZKY BY MĚLY MÍT SVÉ VEŘEJNÉ ODPOVĚDI

Obrázek libereckých farností „nezametá problémy pod koberec“. Proto v tomto krátkém příspěvku informujeme čtenáře, jak se zachovali vrcholoví politici, členové vlád a katolíci, kterých se týkaly dva konkrétní dotazy z článku „Úmluva o

potlačování obchodu s lidmi, Grossova vláda se pokusila od ní odstoupit“ (letošní Obrázek č. 5 ze 17. 4. 2005, s. 12nn.). Otázky znějí:

1. *Jak jste hlasovali dne 28. 4. 2004 k usnesení Špidlovy vlády, které de facto požadovalo legalizaci prostituce?* (Doplňujeme, že šlo o usnesení vlády ČR č. 387).

2. *Proč jste v Grossově vládě 6. 10. 2004 hlasovali právě tak, jak popisuje paní Schmidtová, tj. jednomyslně pro vypovězení Úmluvy o potlačování a zrušení obchodu s lidmi a využívání prostituce druhých osob?* (Šlo o usnesení vlády ČR č. 964).

3. *Myslíte si, že reprezentujete katolickou veřejnost?*

Odpovědi zatím nepřišly. Složení vlád se mění, ale lidé, kterých se otázky týkají, jsou stále stejní. Proto upřesňujeme, že v obou vládách byli za KDU-ČSL pánové JUDr. Cyril Svoboda, Ing. Milan Šimonovský a RNDr. Libor Ambrozek. 28. 4. 2005 byl místopředsedou vlády ještě další katolík, PhDr. Petr Mareš, CSc. (US-DEU). Ke dni 6. 10. 2005 byl ve vládě mimo výše jmenované politiky z KDU také nestraník za ČSSD, Mgr. František Bublan.

Protože jsme neočekávali žádné potíže, poslali jsme Obrázek libereckých farností s inkriminovaným článkem jen председовi KDU-ČSL panu Ing. Miroslavu Kalouskovi. Předpokládali jsme, že otázky může předat. Dva ostatní dotázaní nejsou členy KDU-ČSL. Ale pan P. Mareš zřejmě patří do ruprechtické farnosti (navštěvuje tam mše svaté), takže se lze domnívat, že se o život libereckých farností zajímá a Obrázek čte.

Pan F. Bublan zatím přímo osloven nebyl. Jak se však zachovali politici, kteří osloveni byli? Zatím, půl roku, mlčí a nereagují. Nebo přece jen nebyli informováni (článek nečetli a otázky nedostali) a odpovědět nemohli? Proto všechny výše jmenované, bývalé i současné politiky (vč. předsedy KDU-ČSL M. Kalouska), oslovujeme, tentokrát už jmenovitě, znovu.

Žádáme je o odpovědi na výše uvedené tři otázky.

Za redakci Karel Korous

DĚTI A MLÁDEŽ

SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE 2005 (2)

LIBERECKÉ PÍŠTALKY

V neděli 14. srpna dopoledne jsme měli program v našich hostitelských rodinách, my jsme vyrazili na výlet po blízkém okolí Eisleben. Vrátili jsme se přesně včas na oběd, který nám mezitím uvařila Klausova manželka. V 16 h jsme se přemístili do klášterního komplexu, kde proběhlo cosi jako rozlučka. Dorazili i mladí cizinci z blízkých farností a jejich hostitelské rodiny, takže celkový počet přítomných přesáhl 400. Kromě pohoštění na nás zde čekal koncert jedné místní začínající křesťanské rockové skupiny. Po něm jsme byli vyzváni, aby každý národ na pódiu zazpíval několik typických písniček, eventuálně zatančil. Pak jsme měli čas prohlédnout si klášter, případně pobavit se s novými nebo starými známými. Den jsme zakončili mší svatou spojenou s průvodem se svíčkami a požehnáním květin a bylin. Kolem půlnoci jsme měli naplánován odjezd z Eisleben. Cestou jsme museli ještě vyzvednout ostatní poutníky z našeho autobusu. Když jsme byli kompletní, nic nestálo v cestě pokračování naší pouti do Kolína nad Rýnem.

V pondělí v dopoledních hodinách jsme doputovali k českému centru v druhém největším kostele v Kolíně, v kostele Sv. Anežky (St. Agnes). Spolu s dalšími asi třiceti mladými jsme se přihlásili jako dobrovolníci na držení praporků pro označení místa sv. přijímání. Odtud jsme v doprovodu organizátorů vykročili vstříc místu našeho ubytování. Dívky našly útočiště v prostorách nedalekého zimního stadionu, některé v kolínských rodinách. My chlapci jsme šli klikatými uličkami nejprve ke kostelu Sv. Uršuly, kde jsme obdrželi poutnické batůžky s logem setkání, užitečné mapy a program akcí. Místní farnice nás *pohostily* bábovkou a vodou. Naše cesta záhy pokračovala, tentokrát již do školy, ve které jsme měli nocovat. V 19 h začala v kostele Sv. Anežky mše svatá za účasti téměř všech českých a moravských biskupů, přes dvě stě kněží a více než 3 500 poutníků z České republiky. Po ní následovaly, cituji, „stručné, pro život českého poutníka však nesmírně důležité informace“ a uvítací program.

Mottem celého setkání byl druhý verš druhé kapitoly Matoušova evangelia „Přišli jsme se mu poklonit“. Od toho se rovněž tematicky odvíjel program po celý týden – slovo na den, katecheze, homilie a adorace byly inspirovány námětem tří králů a jejich putování za hvězdou ukazující místo narození Vykupitele.

Není možné na několika málo řádcích shrnout duchovní poselství celého setkání. Některé věci se dokonce nedají popsat vůbec, je potřeba je prožít.

Takovým silným zážitkem bylo setkání se Svatým otcem. Podle jeho harmonogramu měl ve čtvrtek 18. srpna odpoledne plout na lodi po Rýnu, poté se měl v katedrále poklonit ostatkům tří králů a večer jej čekalo oficiální přivítání na fotbalovém stadionu. Jediné místo, odkud bylo reálně možné vidět papeže na vlastní oči byl břeh Rýna. Proto jsme se tam vydali jakmile skončil český program a vystáli jsme frontu na oběd. První zdánlivou překážkou byla zablokovaná ulice, která nás dělila od řeky. Jelikož neexistoval jiný způsob, jak se k řece dostat, rozhodli jsme se čekat. Asi za deset minut se na obloze objevil doprovodný vrtulník a současně jsme uslyšeli policejní sirény. Za okamžik kolem nás projela kolona aut a v jednom z nich seděl Benedikt XVI. Když uvolnili silnici, našli jsme si na břehu místo, kde se měla papežova loď otáčet a odkud měla plout zpět. Po několika hodinách čekání se na obzoru objevilo pět lodí se zástupci pěti kontinentů. Za chvíli je následovala loď, na jejíž palubě se nacházel papež Benedikt. Všichni na břehu skandovali „Benedictus“, šířila se mexická vlna a přeslechnout nešlo ani píšťalky.

Na místo setkání mládeže se Svatým otcem v Marienfeldu jsme vyšli v sobotu po mši svaté

AMERIKA V ČESKÉ REPUBLICE?

ZATÍM NE, TO JEN SENÁTOR MARTIN MEJSTRÍK

přednesl v Senátu ke svému návrhu na zavedení Velkého pátku jako státního svátku toto:

„Jestliže musíme dnes dokončit obecnou rozpravu, dovolím si vám přečíst své malé zamyšlení na toto téma.

Věříme v Boha jednoho, ducha věčného a tvůrce všeho, Otce Ježíše Krista i Otce našeho, jenž od věčnosti vládne království duší našich. Věříme v Ježíše Krista, syna Božího, světlo ze světla, život ze života, jenž od otce přišel, životem svým zlo světa i smrti přemohl, aby nám získal království Boží věčné.

Dámy a pánové, to je cosi, co se jmenuje část kréda.

Vážené kolegyně a kolegové, vážené sestry a bratři v Kristu,

je to tajemný příběh, příběh Kristův. Byl prorokován, jeho příchod očekáván. Jsou tomu 2000 let, kdy se stará proroctví naplnila. Počátek tohoto příběhu známe všichni, známe ho dobře. Nám, nám narodil se. V Betlémě narodilo se děťátko chudému tesaři z Nazareta, na horách zjevili se pastýři a k tomu andělé a udivili je zvláštní zprávou. V Betlémě se narodil král, váš král, váš Vykupitel. Na obloze objevila se hvězda a přivedla do Betléma nejen pastýře a množství prostého lidu, ale i tři krále, mudrce z východu, kteří se mu poklonili. Světa Vykupitel. Byl ale v Izraeli jiný král Herodes a ten v obavě o svůj trůn nechal povraždit všechny prvorozené izraelské syny, i to známe – vraždění nevinátek.

Tu se začíná Kristova nelehká pouť vyhnanství do Egypta, kam jeho rodiče prchají, aby synkovi zachránili život. Ježíš roste, prvotní nebezpečí pomine, vrací se do země, káže, učí. Udivuje svou moudrostí, mnozí ho začínají následovat a oslovují ho Mistře. Káže, činí zázraky. Tehdejší mocní se ho začínají bát, strhává lid. Vyčítají mu, že porušuje zákon. On však oponuje: nepřišel jsem zákon zrušit, přišel jsem ho naplnit. Nový zákon, evangelium v překladu dobrá zpráva nebo též radostná zpráva, zákon lásky, milujte své nepřátele a modlete se za ty, kteří vás pronásledují. Dokázal se rozhorlit tento Ježíš Kristus, byl prudšas, šlo-li o Boží věc. Dokázal vzít do ruky bič a vymrskat z chrámového nádvoří penězoměnce: znesvěcujete příbytek mého Otce. Ale Ježíš narazil, kázal nepochopitelné evangelium, evangelium lásky, kritizoval zákoníky a mocné, obviňoval je z falše, pokrytectví, nepochopení, kupčení, z tvrdosti srdce. Šlo za ním příliš mnoho lidí a byl divný. Nevypadal vůbec jako onen vysněný vykupitel, který osvobodí Izrael od římského jha, trhan, chudák, nedbající, co bude jíst, kde bude spát, na druhou stranu drzý, umanutý, nebezpečný. Kdo o sobě může říci, že je syn Boží, kdo o sobě může říci, že je náš Král, král Židů? Rouhá se, je to buřič. Rozhodli se, že ho zabijí. Našli zrádce a zaplatili mu a pak polibkem zradil Jidáš svého Mistra. Podplatili pár svědků a přes odpor římského místodržícího vynutili si jeho smrt. Byl ukřižován, tedy popraven v té době nejkrutějším možným způsobem, vyhrazeným pro sprosté zločince a vrahy. Ježíš věděl, co se chystá. Byly židovské Velikonoce, přátelé ho varovali, aby nejezdil do Jeruzaléma. Přesto jel. Věděl dokonce, kdo je jeho zrádce. Přesto ho nechal konat jeho dílo. Rozloučil se naposledy se svými přáteli – učedníky při Poslední večeři. Toto je moje tělo, které se za vás vydává, toto je má krev na odpuštění vašich hříchů, Chléb a Víno.

Ještě v Getsemanské zahradě, když přišli ozbrojenci jej zatknout, napomenul jednoho ze svých přátel, který tasil svůj meč: „Vrať ho na své místo. Kdybych chtěl,

LITURGIA DELLA PAROLA / BOHOSLUŽBA SLOVA

Prima lettura – salmo responsoriale – seconda lettura – alleluia

Parola di Dio. **Rendiamo grazie a Dio.**

Evangelio

Il Signore sia con voi. **E con il tuo spirito.**

Dal Vangelo secondo ... **Gloria a te, o Signore.**

Parola del Signore. **Lode a te, o Cristo.**

Omelia

Professione di fede / Vyznání víry

Credo in un solo Dio, Padre onnipotente, creatore del cielo e della terra, di tutte le cose visibili e invisibili.

Credo in un solo Signore, Gesù Cristo, unigenito Figlio di Dio, nato dal Padre prima di tutti i secoli: Dio da Dio, Luce da Luce, Dio vero da Dio vero, generato, non creato, della stessa sostanza del Padre; per mezzo di lui tutte le cose sono state create.

Per noi uomini e per la nostra salvezza discese dal cielo; e per opera dello Spirito Santo si è incarnato nel seno della Vergine Maria e si è fatto uomo.

Fu crocifisso per noi sotto Ponzio Pilato, morì e fu sepolto.

Il terzo giorno è risuscitato, secondo le Scritture; è salito al cielo, siede alla destra del Padre.

E di nuovo verrà, nella gloria, per giudicare i vivi e i morti, e il suo regno non avrà fine.

Credo nello Spirito Santo, che è Signore e dà la vita, e procede dal Padre e dal Figlio.

Con il Padre e il Figlio è adorato e glorificato e ha parlato per mezzo dei profeti.

Credo la Chiesa, una, santa, cattolica e apostolica.

Professo un solo battesimo per il perdono dei peccati.

Aspetto la risurrezione dei morti e la vita del mondo che verrà. Amen.

Pregliera dei fedeli / Přimluy

LITURGIA EUCARISTICA / BOHOSLUŽBA OBĚTI

Bendetto sei tu, Signore, Dio dell'universo: dalla tua bontà abbiamo ricevuto questo pane, frutto della terra e del lavoro

dell'uomo. Io presentiamo a te, perché diventi per noi cibo di vita eterna.

Benedetto nei secoli il Signore.

Bendetto sei tu, Signore, Dio dell' universo: dalla tua bontà abbiamo ricevuto questo vino, frutto della vite, e del lavoro dell'uomo: lo presentiamo a te, perché diventi per noi bevanda di salvezza.

Benedetto nei secoli il Signore.

Pregate, fratelli, perché il mio e vostro sacrificio sia gradito a Dio, Padre onnipotente.

Il Signore riceva dalle tue mani questo sacrificio a lode e gloria del suo nome, per il bene nostro e di tutta la sua santa Chiesa.

Orazione sulle offerte / Modlitba nad dary

Amen.

Pregliera eucaristica / Eucharistická modlitba

Il Signore sia con voi. **E con il tuo spirito.**

In alto i nostri cuori. **Sono rivolti al Signore.**

Rendiamo grazie al Signore, nostro Dio. **C cosa buona e giusta. ...**

Santo, Santo, Santo il Signore Dio dell'universo.

I cieli e la terra sono pieni della tua gloria. Osanna nell'alto dei cieli.

Benedetto colui che viene nel nome del Signore. Osanna nell'alto dei cieli. ...

Prendete, e mangiatene tutti: questo è il mio corpo offerto in sacrificio per voi. ...

Prendete, e bevetene tutti: questo è il calice del mio sangue per la nuova ed eterna alleanza, versato per voi e per tutti in remissione dei peccati. Fate questo in memoria di me.

Mistero della fede / Tajemství víry

Mistero della fede. Annunziamo la tua morte, Signore, proclamiamo la tua risurrezione, nell'attesa della tua venuta. ...

Per Cristo, noi Cristo e in Cristo, a te, Dio, Padre onnipotente, nell'unità dello Spirito santo, ogni onore e gloria, per tutti i secoli dei secoli. **Amen.**

Riti di comunione / Přijímání

Obbedienti alla parola del Salvatore e formati al suo divino insegnamento, possiamo dire:

bude zde 12 legií andělů, kteří mě ochrání.“ Pak se obrátil k zákoníkům: „Denně jsem byl mezi vámi a nevztáhli jste na mě ruce, ale toto je vaše hodina, vláda tmy.“ Naložili na něj jeho kříž, aby si ho sám vytáhl na kopec zvaný Golgota, tedy lebka. Tam ho ukřižovali. Byl Boží syn, byl ale synem člověka. Těsně před smrtí zvolal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“

Kolikrát v dějinách lidstva tato věta zazněla, kolikrát za svůj život jsme ji vyslovili. Nikdo z jeho věrných do poslední chvíle nechápal, proč se to vše děje, proč se odmítl bránit, proč nepožádal svého Otce, aby ho zachránil. Vždyť sám řekl: „Nebudete-li pochybovat, ale budete-li věřit, že se stane, co říkáte, budete to mít.“

Proč toto dopustil? Proč nezapomněl své nepřátele mečem a nezajistil nám vítězství, klid a prostor pro šíření jeho evangelia, pro budování království nebeského na zemi. Namísto toho bolest, krev, zpřerážené kosti, potupná smrt. Co bude s námi? Co bude s námi? Bylo už kolem poledne, nastala tma po celé zemi až do tří hodin, protože se zatmělo Slunce. Chránová opona se roztrhla v půli a Ježíš zvolal mocným hlasem: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ Po těch slovech skončil. Byl konec. Syn Boží byl mrtev a vše, co říkal, co žil, co sliboval, nebylo. Vše pozbylo smyslu. Byl spravedlivý, byl bez hříchu, přesto zemřel. Definitivně zemřel. Slunce přestalo svítit.

Je těžké k pochopení tento konec Ježíšovy poutě. Na Golgotě na Velký pátek měl tento příběh skončit. Na Golgotě na Velký pátek však vše začalo. Byl ukřižován, pohřben, třetího dne vstal z mrtvých. Světlo ze světla, život ze života, jenž od Otce přišel a životem svým zlo světa i smrti přemohl, aby nám získal království Boží, věčné. Je to těžké.

Všichni chápeme narození Ježíška, dokážeme se vcítit do té radosti zrození, do toho zázraku, kdy na svět přijde malý človíček. Každý z nás to zažil. A proto máme tak rádi Vánoce. Jsou nám blízké. Láska, lidská radost, jakoby hmatatelná, pod vánočním stromečkem.

Velikonoční poselství je složitější. Smrt, tajemný kříž, utrpení, co s tím? Jde z toho hrůza. Pro nás pro křesťany, ale odvážím si říci, i pro nás pro Evropany je Ježíšova smrt klíčem k životu. Ke smyslu života. Víra v Ježíše Krista nám připomíná naši omylnost, naši nedokonalost, naši hříšnost. Připomíná nám, že nikdo z nás není dokonalý. Na druhou stranu, každý z nás je Boží stvoření, každý z nás je jedinečný, všechny nás stvořil Bůh a jako své děti nás všechny miluje a odpouští. Ježíš na sebe vzal všechny naše omyly, slabosti, zakolísání, naše hříchy, dovlekl je na Golgotu, nechal se přibít na kříž, nechal skrze sebe všechny naše hříchy přibít na kříž. A smazal je.

Velký pátek je pro nás znamením oběti. Zkusme alespoň v malém, alespoň občas, alespoň v něčem obětovat se jeden druhému. Obětovat něco ze sebe pro druhé. Toto je Velký pátek. Je o smyslu, o lásce, o milosrdenství, o vědomí porušenosti, o snaze překonat sama sebe, o odpuštění, o naději. Je o smyslu nejenom našeho žití, ale o smyslu Evropy. Řekl jsem, že Golgotou, smrtí Ježíše na kříži nic nekončí, vše začíná. Třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil do nebes, sedí po pravici Otce a přijde soudit živé a mrtvé. Ukázal cestu a to ostatní je na nás.

Ježíš byl vzkříšen. Zjevil se učedníkům, besedoval s nimi, dotýkal se jich, jedl s nimi, až postupně jim docházelo, o co jde, co se stalo. Až postupně jim docházelo, že Ježíš zvítězil nad smrtí. Že smrt okamžikem vzkříšení ztratila nad světem moc. Velké tajemství. Smrt, temnota, věčná nicota byla prozářena světlem Kristovy lásky a oběti, jeho nadějí. I smrt má smysl. Radostná zpráva, zrod křesťanství.

Padre nostro, che sei nei cieli, sia santificato il tuo nome, venga il tuo regno, sia fatta la tua volontà come in cielo cosé in terra. Dacci oggi il nostro pane quotidiano, e rimetti a noi i nostri debiti come noi li rimettiamo ai nostri debitori, e non ci indurre in tentazione, ma liberaci dal male.

Liberaci, o Signore, da tutti i mali, concedi la pace ai nostri giorni; e con l'aiuto della tua misericordia, vivremo sempre liberi dal peccato e sicuri da ogni turbamento, nell'attesa che si compia la beata speranza, e venga il nostro Salvatore Gesù Cristo.

Tuo è regno, tua la potenza e la gloria nei secoli.

Signore Gesù Cristo che hai detto ai tuoi apostoli: „Vi lascio la pace, vi do la mia pace,“ non guardare ai nostri peccati, ma alla fede della tua Chiesa, e donale unitr e pace secondo la tua volontà. Tu che vivi e regni nei secoli dei secoli. **Amen.**

La pace del Signore sia sempre con voi. **E con il tuo spirito.** Scambiatevi un segno di pace. (Pace.) (Pace sia con te.)

Agnello di Dio, che togli i peccati del mondo, abbi pietr di noi.

Agnello di Dio, che togli i peccati del mondo, abbi pietr di noi.

(...)

Agnello di Dio, che togli i peccati del mondo, dona a noi la pace.

Beati gli invitati alla Cena del Signore. Ecco l'Agnello di Dio, che toglie i peccati del mondo.

O signore, non sono degno di partecipare alla tua mensa: ma di soltanto una parola e io sarò salvato.

Il Corpo di Cristo. **Amen.** (Il Sangue di Cristo. **Amen.**)

Orazione dopo la comunione / Modlitba po přijímaní **Amen.**

RITI DI CONCLUSIONE / ZÁVĚREČNÉ OBŘADY

Il Signore sia con voi. **E con il tuo spirito.**

Vi benedica Dio onnipotente, Padre e Figlio e Spirito Santo. **Amen.**

La Messa è finita: andate in pace. **Rendiamo grazie a Dio.**

Připravila Marie Trdlová

ORDINARIO DELLA MESSA / MEŠNÍ ŘÁD

OBRÁZEK LIBERECÝCH FARNOSTÍ

15. 10. 2005 / Číslo 11 / Ročník 3 – Příloha

RITI DI INTRODUZIONE / VSTUPNÍ OBŘADY

Canto d'ingresso / Vstupní zpěv

Nel nome del Padre e del Figlio e dello Spirito Santo. **Amen.**

La grazia del Signore nostro Gesù Cristo, l'amore di Dio Padre e la comunione dello Spirito Santo sia con tutti voi. **E con il tuo spirito.**

Fratelli, per celebrare degnamente i santi misteri, riconosciamo i nostri peccati.

Confesso a Dio onnipotente e a voi, fratelli, che ho molto peccato in pensieri, parole, opere e omissioni, per mia colpa, mia colpa, mia grandissima colpa. E supplico la beata sempre vergine Maria, gli angeli, i santi e voi, fratelli, di pregare per me il Signore Dio nostro.

Dio onnipotente abbia misericordia di noi, perdoni i nostri peccati e ci conduca alla vita eterna. **Amen.**

Signore, pietr. **Signore, pietr.**

Cristo, pietr. **Cristo, pietr.**

Signore, pietr. **Signore, pietr.**

Gloria a Dio nell'alto dei cieli e pace in terra agli uomini di buona volontà.

Noi ti lodiamo, ti benediciamo, ti adoriamo, ti glorifichiamo, ti rendiamo grazie per la tua gloria immensa, Signore Dio, Re del cielo, Dio Padre onnipotente.

Signore, Figlio unigenito, Gesù Cristo, Signore Dio Agnello di Dio, Figlio del Padre;

tu che togli i peccati del mondo, abbi pietr di noi,

tu che togli i peccati del mondo accogli la nostra supplica;

tu che siedi alla destra del Padre, abbi pietr di noi.

Perché tu solo il Santo, tu solo il Signore, tu solo

l'Altissimo: Gesù Cristo, con lo Spirito Santo nella gloria di Dio Padre. **Amen.**

Orazione / Vstupní modlitba

Amen.

sv. Scholastika s přispěním svého bratra
sv. Benedikta (byli dvojčata, oba 480 – 547).

*P. Antonín Sedlák s kol.
Foto u odpovědi
- Sv. Scholastika si vyprosila bouřku,
aby ji sv. Benedikt
před její smrtí na noc neopouštěl*

*Ilustrace k Libereckému úsměvu
br. Michal OFM*

LIBERECKÝ ÚSMĚV

Po hloubkové kontrole se chystá znovuotevření prodejny masa a uzenin.
Na dveřích prodejny visí nápis:
„Přijme se nový prodavač.
Vegetariáni mají přednost.“

Stěžuje si v jídelním voze jeden z cestujících:
„To je hrůza, pane vrchní!
Už osmdesát kilometrů čekám na guláš!“

Potkají se dva předsedové fotbalových
oddílů.

„Tak co, koupili jste letos nějaké
posily?“

„Podařilo se.“

„Útočníky nebo obránce?“

„Dva rozhodčí!“

Vážené kolegyně, kolegové, sestry a bratři.

Omlouvám se, že jsem vás zdržel a že jsem mnohým z vás vyprávěl něco, co dobře znáte. Ale snad to až tak neuškodilo připomenout tomuto ctihodnému Senátu, odkud jsme přišli, a jak věřím, kam směřujeme. Dovedu-li svou útržkovitou úvahu do konce, vrátíme se k našemu zákonu o státních svátcích. Nebýt Kristovy smrti, Kristovy velikonoční oběti, nebýt jeho zmrtvýchvstání, nebýt jeho učedníků, kteří zprávu o něm šířili dál a kteří se pro Kristovo evangelium nechali zavírat, mučit a vraždit, nebylo by ani Cyrila a Metoděje, nebylo ani Mistra Jana Husa, nebylo by žádného 28. října 1918 a odvážím se říci, nebylo by ani 17. listopadu 1989.

Narozením Ježíška v Betlémě počalo velké Boží dílo. Završeno bylo Kristovou velkopáteční obětí na kříži. Prosím, vzkažme to našemu národu. Podpořte můj návrh, respektive podpořte náš návrh. Rozumím návrhu pana kolegy Pavlaty a jeho motivaci, která se týká MDŽ (pozn. red. pro mladé čtenáře: MDŽ bývala zkratka pro bolševický Mezinárodní den žen). Ale prosím vás pěkně, nemíchejme MDŽ s Velkým pátkem. Podpořte ten návrh tak, jak jsme ho předložili my. A o MDŽ se pojďme bavit někde jinde. Děkuji za pozornost.“

Stenozáznam z 3. dne, 3. srpna 2005, 7. schůze Senátu Parlamentu ČR

A potom Senát svým usnesením č. 226, v hlasování č. 182 návrh 6. dne, 15. 9. 2005, na své 7. schůzi projednal s výsledkem jednání – schvaluje.

Přítomno=67 Je třeba=34

[A] Ano=39; [N] Ne=2; [0] Nepřítomen=14; [X] Zdržel se=26; [T] Tajný hlas

RODIČOVSKÁ DOVOLENÁ?

V minulém čísle Obrázku jsme varovali před tím, že současná vláda zavleče do České republiky tzv. švédský model. Zdá se, že tu je první vlaštovka.

Z médií se dovídám, že se má změnit mateřská dovolená na rodičovskou, a to v tom smyslu, že by již po skončení šestinedělí mohl být na této dovolené otec místo matky, která by mohla chodit do práce, nebo že by se v tom otec s matkou střídali. A že se mají lidé motivovat (!) – tedy vykonávat na ně určitý ekonomicko-výchovný nátlak, aby této možnosti využívali. Je to prý skvělý krok správným směrem ve smyslu zrovnoprávnění pohlaví.

Podle doporučení Světové zdravotnické organizace má být každé dítě kojeno nejméně dva roky; je to velmi důležité pro zdraví těch dětí. Doufám tedy, že také už existuje nějaký prostředek pro to, aby mohli i muži kojit. Nelze přece poškozovat mladou generaci na zdraví. Byl bych povděčen za sdělení receptu na takový prostředek. Chtěl bych totiž kojit svá pravnoučata, aby jejich matky mohly chodit do práce za rovných podmínek a budovat kapitalismus (ale rovnostářský, tedy vlastně socialismus; resp. svou kariéru být úplně stejná jako všichni ostatní). Doufám, že se s oním prostředkem pro mužskou kojivost dostaví u mužů současně i mentální předpoklady pro péči o kojence a batolata; tyto předpoklady jim totiž (téměř vždy) naprosto chybí.

Dalším krokem správným směrem by musil být nějaký lékařský objev, aby se muži mohli střídat se svými ženami i v těhotenství (opačná cesta funguje: v zájmu rovnosti zbavit ženy schopnosti těhotenství). Doufám, že nějaký výzkumný lékařský tým vyřeší i toto. „Věda přece dokáže vše.“

Doc. MUDr. Ratmír Zoubek, Ústí nad Labem / RC Monitor 14/2005

PRAVIDELNÁ PŘÍLOHA OBRÁZKU LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

TEST PRO DĚTI DO 13 LET

1. Kdo byl prvním izraelským králem?
a) David.
b) Saul.
c) Gedeon.
2. Kým byl Izaiáš?
a) Izraelským králem.
b) Izraelským prorokem.
c) Židovským vojevůdcem.
3. Kdy se stal Ježíš Kristus Bohem?
a) Když ho sv. Jan Křtitel pokřtil v Jordánu a Bůh o něm z nebe řekl: „To je můj milovaný Syn.“
b) Ježíš Kristus je druhá božská osoba a vždy byl, je a bude Bohem.
c) Po svém zmrtvýchvstání.
4. Proč se říká Církev svatá, když jsou v ní hříšní lidé?
a) Protože ji založil nejvyšší svatý Ježíš Kristus a protože je jedinou společností, která vede lidi ke svatosti.
b) Protože je starobylá.
c) Chyba v otázce: Církev je svatá, protože v ní jsou jen svatí lidé. Žádní hříšníci v ní nejsou.
5. Může pokřtěný katolík přijít do pekla?
a) Může: Třeba když by odmítl žít podle Desatera nebo se natrvalo rozhodl, že už nebude chodit v neděli na mši svatou.
b) Nemůže: Musí být ale katolík, protože všichni katolíci přijdou do nebe.
c) Nemůže: Všichni pokřtění přijdou do nebe. A nemusí to být ani katolík.
d) Nemůže: Nemusí být ani pokřtěný. Stačí jen věřit v Krista a člověk jistě přijde do nebe.
6. Může přijít do nebe i nepokřtěný ateista?
a) Nikdy!
b) Jen když má církevní pohřeb.
c) Ano – ale musí žít podle svého nejlepšího svědomí, o své svědomí pořád dobře pečovat, hledat a konat dobro.
7. Může jít ke svatému přijímání i nepokřtěný člověk?
a) Samozřejmě, že může.
b) Jen když mu to dovolí rodiče.
c) Nejprve musí být člověk pokřtěn a pak může přijímat ostatní svátosti – svátost smíření, svaté přijímání ... (podívej se na otázku č. 10 v Obrázku č. 6, 15. 5. 2005).
8. Kdo nemůže být pokřtěn?
a) Ten, kdo o to nepožádá a nebo chce žít stále v těžkém hříchu.
b) Ten, který občas udělá těžký hřích, ale snaží se toho litovat a napravit se.
c) Duševně nemocný člověk.
9. Kdo z následujících osobností byl prohlášen za svatého?
a) Český král Karel IV.
b) Jan Hus.
c) Jan Nepomucký.

10. Za kolik stříbrných zradil Jidáš Pána Ježíše?
a) Za 30 stříbrných.
b) Za 50 stříbrných.
c) Za 60 stříbrných.

TEST PRO DOSPĚLÉ

1. Je umělý potrat vraždou?
2. O čem pojednává encyklika Familiaris consortio?
3. Proč muslimové tvrdí, že křesťané jsou pohané?
4. Proč Církev zrušila příkázání, které Izraelitům zakazovalo zobrazovat Boha?
5. Co to je peklo?
6. Které svátosti mají katolíci společné s pravoslavnými?
7. Je možné, aby se katolík aktivně účastnil protestantské bohoslužby tím, že by přijímal chleba a víno? Proč?
8. Je možné, aby protestant přijímal některé svátosti katolické církve?
9. Komu kněz nesmí dát rozhřešení?
10. Z které země pochází šintoismus?

ODPOVĚDI NA OTÁZKY PRO DOSPĚLÉ Z OBRÁZKU Č. 10

1. Křest lze přijmout pouze jednou za život.
2. Svaté přijímání lze přijmout nejvyšší dvakrát za den, pokud jsme při druhém svatém přijímání na celé mši sv. Po třetí může přijímat umírající člověk jako tzv. viaticum, pokrm na cestu k Pánu.
3. Pokud nemůžeme být ze závažných důvodů na mši sv. v neděli nebo aspoň v sobotu odpoledne, je nutné poradit se o důvodech s knězem. Pokud člověku v účasti brání jeho nemoc, je vždy omluven, ale doporučuje se, aby si např. poslechl mši sv. v rádiu, pomodlil se růženec apod., podle toho, co mu jeho stav dovolí.
4. O místu narození Pána Ježíše Krista prorokoval prorok Micheáš.
5. **Hereze** – znamená výběr. Hereze může nastat jen u pokřtěných, pokud odpírají věřit některým pravdám víry, chtějí však zároveň zůstat křesťany.
6. **Schizma** – znamená rozkol, zde rozkol křesťanské jednoty. Podle církevního práva nastane tehdy, když se pokřtěný odmítá podříditi papežské autoritě, nebo odmítá ty, kdo se papeži podřizují.
7. M. Jan Hus byl upálen 6. července 1415. Řehoř XII. byl papežem od 19. prosince 1906, jako dosud poslední papež sice resignoval až 4. července 1415, na Kostnickém koncilu však nebyl. Tento koncil zahájil vzdoropapež Jan XXIII., jímž byl od 17. května 1410 až do 29. května 1415 kardinál Baldassare Cossa. Ten z Kostnice uprchl 20. května 1415. Martin V. nastoupil do úřadu teprve 21. listopadu 1417 (papežem byl jako kardinál, ale prostý laik, zvolen 11. listopadu 1417 a teprve pak dostal všechna svěcení). M. Jana Husa tedy nenechal upálit žádný papež.
8. Katolický znamená řecky všeobecný – pro všechny lidi všech národů a dob.
9. Řád je starší označení řehole, kongregace vznikaly později. Např. jen v řádech se věčné sliby nazývají slavnými.
10. Řád benediktýnek založila

Program:

pátek 11. 11.
mše svatá v kapli Vzkříšení 17.00
potom občerstvení a první přednáška ve
farním sále
na závěr chvály v kapli Vzkříšení

sobota 12. 11.
ranní chvály 8.45
začátek dopoledních přednášek ve
farním sále 9.00
oběd si zajistí každý sám
přednáška ve farním sále 14.00
závěrečná mše svatá v kapli Vzkříšení
16.00

Během duchovní obnovy bude příležitost
ke sv. smíření nebo k duchovnímu
rozhovoru.

Všichni jste zváni!

Jak se žije ve Finsku

Sobota 26. listopadu 2005 od 18 h
Zveme Vás na besedu. Povídání o dvou
semestrech v Helsinkách, o mrazivém
Laponsku, jezerech, komárech a
přátelských udatných Finech. Během asi 90
minut se pokusím popsat krásy finské
přírody, pestrou historii, vřelost Finů ...
Spousty diapozitivů.

Vstupné dobrovolné aneb topit se musí ...
Na Vaši účast se těší Jan Marek; více
informací na 608 977 578, nebo u Václava
Vaňka.

duchovní správci
Foto P. Jana Rybáře
Dominik Fišer

Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ

10. ŘÍJNA AŽ 6. LISTOPADU 2005

Křtem byli mezi nás přijati:

Řeckokatolická farnost Liberec

Liberec

kostel Sv. Kříže

Peter Jaroslav Čurha

Mnoha Lita.

Svátost manželství přijali:

Řeckokatolická farnost Liberec

Liberec

kostel Sv. Kříže

Petr Kysela a Slávka Hrušková

Mnoha Lita.

Ke vzkříšení jsme vyprovodili:

Farnost Ruprechtice

Čestmír Kotrč (1919)

MUDr. Alena Klimovičová (1943)

Božena Riedlová (1925)

Štefan Lázok (1924)

Marie Reslová (1922)

duchovní správci

OBRÁZEK LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

tímto číslem ukončuje svůj další ročník.

Děkujeme všem čtenářů za přízeň,

kterou svému časopisu už po tři léta prokazují.

Příštím číslem náš Obrázek vstoupí do čtvrtého ročníku!

redakce

OBRÁZEK

libereckých farností

Vydává Římskokatolická farnost v Liberci - Ruprechticích pro liberecké farnosti a ve spolupráci s nimi.

Vrchlického 81, PSČ 460 14, Liberec XIV - Ruprechtice, datum vydání: 6. 11. 2005

tel. 485 120 004, (485 121 293), e-mail: liberec.ofm@quick.cz, dop. cena 5,- Kč, za obsah odpovídá P. Antonín OFM

Foto na titulní straně - Mladí hudebníci zpívají a hrají obnovené kapličky, Karel Korous

Internetové stránky libereckých farností: <http://www.rkc-lbc.cz>

Prosíme čtenáře o návrhy a názory (i kritické) k časopisu i jednotlivým článkům

V TOMTO ČÍSLE

ÚVODNÍK

AŽ SE JÁ JEDNOU OŽENÍM, JIŘÍ WOLKER; ANTONÍN 3

PASTORACE

VŠE OD BOHA JE MAXIMÁLNÍ, MILOŠ KOUTECKÝ 4
DENNÍ MODLITBA CÍRKVE (4) – JAK NAJÍT ČÍSLA STRÁNEK, JAN VOŽENÍLEK 5
MISIE, JAN PUR 8
HVĚZDIČKO JASNÁ, KNĚŽNO BOHU MILÁ, 8

RODINA A ŠKOLA

KDYŽ JE PRAXE PŘIROZENÉHO PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ 9
TĚŽKÁ, GREGORY POPCAK / LIGA PÁR PÁRU ŽAŘÍ 2005 10
„HLÁSAT HŘÍCH A CTNOST“ JEN PODPISEM, BR. FELIX OFM 11
JAK LIDÉ REAGUJÍ NA PROTEST Z MINULÉHO ČÍSLA, E. B.; M. H.; D. H.; K. B. (NORSKO) 12
NÁHODNĚ VNIKLO DO REDAKCE 12

DĚTI A MLÁDEŽ

SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE 2005 (2) – LIBEREC V MEZINÁRODNÍ SKUPINĚ, DAVID STOLÍN 13
LIBERECKÝ KRAJ NA SJEZDU MLADÝCH KŘESŤANSKÝCH DEMOKRATŮ, JAKUB KRÍŽ 13
KATOLICKÉ SKAUTSKÉ ODDÍLY ICHTHYS OZNAMUJÍ 14

HISTORIE

JUBILEUM CHRÁMOVÉHO SBORU – DOVĚTEK, PAVEL KOZOJED 15
VARHANY – KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE SLUŽBÁCH LITURGIE (12), PAVEL A PETR KOZOJEDOVÍ 15
VZTAH STÁTU A CÍRKVE – KULTURNÍ BOJ, DAVID JECH 18

ZPRÁVY Z DIECÉZÍ

V DUCHU DĚDICE ČESKÉ ZEMĚ, VÁCLAV FREI 20

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

MODLITBY MATEK MAJÍ DESÁTÉ VÝROČÍ, HANA JECHOVÁ 21
CO JE NOVÉHO V OBLASTNÍ CHARITĚ LIBEREC 21
POZVÁNKA DO HANYCHOVA, PETR ZATLOUKAL A ZDENĚK SKALICKÝ 22
OZNAMUJEME, ŽE TRADIČNÍ 7. PLES LIBERECKÝCH FARNOSTÍ 23
PŘEHLED AKTIVIT FARNOSTÍ 23
– DUCHOVNÍ OBNOVY NA FAŘE V RUPRECHTICÍCH 23
– DUCHOVNÍ OBNOVA S P. JANEM RYBÁŘEM SJ 23
– JAK SEŽIJE VE FINSKU 24
Z KRONIKY NAŠICH FARNOSTÍ 10. ŘÍJNA AŽ 6. LISTOPADU 2005

PŘÍLOHA

MERYEMANA, JAROSLAV DANIŠKA / RC MONITOR 14/2005
OBRÁZEK VYCHÁZÍ VSTŘÍC I PANU ŠKROMACHOVÍ

PRAVIDELNÁ PŘÍLOHA OBRÁZKU LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

TEST PRO DĚTI
TEST PRO Dospělé
ODPOVĚDI NA OTÁZKY PRO Dospělé Z OBRÁZKU Č. 11
LIBERECKÝ ÚSMĚV
THE ORDER OF MASS / MEŠNÍ RÁD – SEŠITEK NA CESTY

Chcete-li se někdo z Vás, kteří čtete tyto řádky, stát sponzorem opravy některého ze zbývajících oken (jak se již stalo), můžete si vybrat za seznamu oken a okének, který je k dispozici v našem kostele.

Petr Zatloukal a Zdeněk Skalický

Foto

Jaroslav Andrš

OZNAMUJEME, ŽE TRADIČNÍ

7. PLES LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

připravujeme
na 11. únor 2006.
V sále „U Košků“ bude
k tanci hrát
Orchestr
Vladimíra Jánského

Cvejnovi

PŘEHLED AKTIVIT FARNOSTÍ

Farnost Ruprechtice

Duchovní obnovy na faře v Ruprechticích

Pro mládež

od 17 let:

Vede: P. IC. Lic. Karel Moravec, biskupský vikář pro pastorační královéhradecké diecéze
Téma: kapitoly z evangelia sv. Jana
Začátek: pátek 25. 11. v 19 h
Závěr: sobota 26. 11. mše svatá v 17 h

od 14 let:

Vede: P. Alois Heger
Téma: o radosti
Začátek: pátek 2. 12. mše svatá v 17 h
Závěr: sobota 3. 12. mše svatá v 15 h

Pro obě obnovy platí:

Strava: večeře studená z vlastních

zdrojů, snídaně a oběd zajištěny, úhrada na místě

S sebou: prezůvky, spacák (není nutný, ale na faře je omezený počet lůžkovin)

Informace a přihlášky: Dana Glaserová (tel. k dispozici u duchovních, přihlaste se, prosím, včas, je třeba vědět, kolik bude potřeba jídla)

Pro dospělé

Vede: P. Cyprián Suchánek OP

Začátek: sobota 17. 12. mše svatá v 8.30, následují promluvy, ticho, příležitost ke sv. smíření, adorace

Závěr: 11.45

Není třeba se přihlašovat, přijďte a budete vítáni.

Farnost Vratislavice nad Nisou

Duchovní obnova s P. Janem Rybářem SJ

Podzimní duchovní obnova ve farnosti Vratislavice nad Nisou se bude konat ve dnech 11. – 12. 11. 2005 a to, jako loni, pod duchovním vedením otce Jana Rybáře SJ. Její téma bude: „Jsme out?“

Cílovou skupinou budou lidé na cestách, migranti (lidé z východní Evropy a zemí bývalého Sovětského svazu), kteří se ocitli v obtížné životní situaci buď ve své vlasti nebo tady, dále cizinci s povoleným přechodným pobytem s vízem k pobytu nad 90 dnů a cizinci s povoleným trvalým pobytem na území ČR. Cílem projektu bude prostřednictvím sociálně – právního poradenství a dalších služeb zmírňovat a pomáhat řešit nepříznivé sociální situace cizinců legálně resp. i nelegálně pobývajících na území Libereckého kraje.

Základní okruhy aktivit projektu – sociální poradenství, právní poradenství a komunitní centrum.

V současnosti probíhají jednání o volbě vhodných prostor pro toto centrum. S otevřením se počítá v průběhu začátku roku 2006. Vedoucím projektu bude Mgr. Ivan Semotyuk, administrátor řeckokatolické farnosti v Liberci.

Nabídka pracovních míst

Oblastní charita Liberec pro své nové Integrační centrum přijme migračního pracovníka s nástupem od 1. 3. 2006. Požadavky:

- SŠ, VOŠ zaměření: sociálně – právní, resp. ekonomické,
- příjemné vystupování, komunika-tivnost,
- kladný vztah ke křesťanským hodnotám.

Pomoc se zařizováním Integračního centra

Oblastní charita Liberec uvítá pomoc se zařizováním nové kanceláře Integračního centra. Budeme vděční za kancelářský nábytek (skříně, psací stoly, židle), dva počítače a další kancelářskou techniku, resp. různé kancelářské potřeby. V případě pomoci, prosím, kontaktujte o. Ivana Semotyuka, administrátora řeckokatolické farnosti v Liberci. Kontakt v redakci časopisu Obrázek. Za jakoukoliv pomoc Vám vyprošujeme Boží požehnání.

Mgr. Ing. Jana Jurková,
Oblastní charita Liberec

POZVÁNKA DO HANYCHOVA

S Boží pomocí a jistě také na přimluvu sv. Bonifáce, ke kterému jsme vykonali letos pouť do Fuldy, se podařilo realizovat první etapu opravy oken v kostele v Liberci Hanychově. Okenní vitráže opravovala firma Vitraj Praha ve svém ateliéru od srpna do poloviny října. Jednalo se o opravu šesti hlavních velkých oken a jednoho okna menšího. V říjnu firma provedla zpětnou montáž opravených oken. Tuto montáž bylo nutné organizovat se dvěma dalšími firmami a to zámečnickou a sklenářskou. Zámečnická firma RON provedla sejmutí ochranných sítí, drátěných skel a instalovala nové kovové rámy pro bezpečnostní skla. Sklenářství Dáša Sluková provedlo osazení venkovních rámu bezpečnostními skly.

Okna vypadají jako nová, jsou krásná a proto Vám doporučujeme návštěvu kostela Sv. Bonifáce v Liberci Hanychově, abyste i Vy si tuto obnovenou nádheru mohli prohlédnout.

Hanychovští farníci, kteří usilují o opravu kostela, se sešli 24. října 2005 a projednali a navrhli pokračování opravy oken ve druhé etapě.

AŽ SE JÁ JEDNOU OŽENÍM,
budu mít dvanáct synů,
dvanáct synů jako dvanáct bříz.
Má žena v nich jako bílá kaplička
v zeleném háji zmizí
a já budu před ní klekátkem mechem
obrostlým.

Vnučky – družičky budou na ně klekat,
modlit se čistýma očima,
a až se zšeří,
Pánbůh bude chodit k nám na večeri.

Jiří Wolker

Našemu zesnulému bratru františkánu Markovi Pelouškovi kapličky, boží muka, památníčky přímo uhranuly. Trpěl při pohledu na povalený kříž u cesty, jeden nechal vytáhnout jeřábem ze dna rybníka uprostřed obce, upozorňoval památkáře na jejich poškození, protože tušil, že za každou tou památkou stojí bolest někoho nebo vděčnost za záchranu v nemoci, přežití moru, narození dítěte. Měl úctu k neznámým lidem, dávno zemřelým, kteří nelitovali námahy a peněz a dali je zhotovit, postavit, vztyčit. Po padesátých letech v minulém století byly mnohé zanedbány, povaleny, odstraněny, protože překážely při zcelování polí, rozšiřování cest nebo ateistickému tažení proti všemu, co odporovalo „vědeckému světovému názoru.“

Patří k naší krajině a máme radost, když o ně někdo pečuje. Na začátku letošního října jsme měli příležitost požehnat nově zvelebené kapličky na Letné. Málokdo o ní ví, protože stojí za městem. V jejím

ÚVODNÍK

sousedství byl selský dvůr, později přeměněný v kravín, který nakonec vyhořel a černé krovy čněly dlouho k obloze jako znamení zkázy a zmaru. Dnes jsou na jeho základech moderní řadové domky s upravenými zahrádkami. Kaplička na pozemku družstva včelařů tam působila dojmem bolavého prstu. Podle úředního výnosu z osmdesátých let měla už být dávno zbořena. Zásluhou ředitele Integrované střední školy řemesel na Letné, ve spolupráci s partnerskou školou z Německa se učňové cvičili ve zhotovování šablon na profily říms, nahazování omítek, v netypických klempířských pracích a především partnerskému úsilí na společném díle, ba dokonce navázali přátelství s kolegy v sousedním státě. Kaple stojí na pozemku včelařů a proto byla nově zasvěcena patronu včelařů svatému Ambrožovi, milánskému biskupovi, jehož obraz je v ní zavěšen. Samotné žehnání se stalo menší místní slavností spojenou s předáváním klíčů, proslovy a nakonec občerstvením na dvoře včelařů. Schola od tří Antonínů celo slavnost ozvučila zpěvem a hudbou.

Následující neděli byla velkolepější slavnost v Radčicích. Jednalo se o výročí požehnání mariánské kapličky a to výročí desáté. Péči a úsilím pana Michala Melíška a jeho přátel povstala tenkrát kaplička z rozvalin, a ona, nepatrná na kraji lesa, přispěla ke zrodu spolku radčických sousedů. Ti tuto slavnost, spojenou s bohoslužbou, uspořádali. Měla zase ráz

mezinárodní za účasti primátora Liberce a předsedy Senátu České republiky. Panna Maria se v kapličce usmívala, jakoby říkala: Chlapci, chlapci, trochu jste to přehnali. Ale má jistě radost z toho, že právě u ní si podávají ruce bývalí němečtí obyvatelé Radčic se současnými usedlíky.

Kdysi v galilejské Káně, šeptla Matka svému Ježíšovi: synu, nemají víno. Dnes mu starostlivě říká: nemají víru. Možná, že jí odpoví jako tenkrát: ženo, ještě nepřišla má hodina. Snad se další generace dožijí doby, kdy se zase vnučky na klekátku mechem obrostlým budou modlit čistýma očima a náš Pán bude s nimi večeřet.

Kaplička v Radčicích byla postavena na poděkování za přežití při morové ráně. Nebude třeba k oživení víry nějaké podobné pohromy? Pane, smiluj se nad námi.

Antonín

Foto

Karel Korous

- Petrova kaplička v Radčicích

- Dolní opravená a

- Horní zatím neopravená kaplička

ve Starých Pavlovicích

(o nich viz letošní Obrázek č. 9)

PASTORACE

VŠE OD BOHA JE MAXIMÁLNÍ

Na člověka se dnes odevšad valí bombastické reklamy. Vše je super, mega, maxi a za tím vším jsou jen nabubřelé nicotnosti. Předstíraný maximalismus je v módě.

Jedině to, co je božské, je skutečně maximální – Jeho láska, dobrota, milosrdenství, ale také jeho požadavky vůči nám jsou maximální. On si přeje stoprocentní křesťany.

Slyšíme-li o maximalistických požadavcích, pocítujeme tendenci se proti tomu bránit. Ale náš božský Mistr na to nedbá, on totiž nemluví o jednostranném

maximalismu. On sám nejdříve přijal a beze zbytku splnil opravdu maximalistické požadavky svého nebeského Otce. A proto maximalismus, který po nás žádá, je zároveň až neuvěřitelnou nabídkou maximálního možného štěstí a radosti. Věřme mu, když nám říká, že **šťěstí není v tom, co uchvátit pro sebe, nýbrž v tom, zcela se vydat pro druhé a za druhé.** Tento druh altruistického štěstí je něco jako samoširitelná blaženost.

První apoštolové od samého počátku chápali jeho učení ne jako návod jak se tu na zemi dobře zařídit, ale jako samozřejmý závazek dále šířit a zprostředkovat tuto

dřímající křesťanské dědictví, jež je stále přítomno v duších – jak pravil – *velké většiny obyvatel České republiky*¹. Není to zároveň povzbuzení, abychom v duchu knížete Václava, světce a dobrého panovníka naší vlasti, hleděli také probouzet dřímající občanskou mravnost v zemi, jež by měla zůstat jeho dědictvím?

Tuže ovšem záleží na tom, aby nezůstalo při vzletné myšlence. Naše cenné a v mnohém nezastupitelné

křesťanské hřivny musíme umět uplatnit inteligentně a včas.

Václav Frei, Praha
Pro Katolický týdeník a
Obrázek libereckých farností

¹ Není ale příčinou této chabé úcty častá podivnost přijímaných zákonů, přesněji řečeno, jejich rozpor s přirozeným právem? (red.)

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

MODLITBY MATEK MAJÍ DESÁTÉ VÝROČÍ

Uplynulo již 10 let od založení hnutí Modlitby matek (srov. loňský Obrázek č. 5, 16. 4. 2004, s. 19).

Na začátku stály dvě Angličanky Veronica a Sandra a samozřejmě Pán Bůh, který jim slíbil, že on sám jim bude přivádět lidi a otvírat dveře. Dnes jsou Modlitby matek rozšířeny ve více než 80 zemích a brožurka s modlitbami byla již přeložena do 20 jazyků; to vše bez reklamy. V naší zemi fungují Modlitby matek ve všech diecézích.

V Liberci existují modlitební skupinky již šest let. Jednu vede pí. Terezie Purová, druhou já a třetí pí. Eva Řičářová. Informace jsou dostupné na nástěnce ruprechtické farnosti. Hlavní centrum Modliteb matek v naší zemi je v Brně (kontaktní adresa: Modlitby matek, P. O. BOX 2, Nám. Svornosti 6, 616 00 Brno 16), kde je možné u pí. Růženy Fialové, tel. 608 618 822, získat modlitební brožurky a objednat zpravodaj. Je zde také možné získat kontakt na pohotovostní skupinky, které jsou ihned připraveny se za Vaše problémy modlit. Veronica Williams je autorkou knihy „Radost z odevzdání se“, kterou je možné si objednat v Karmelitánském nakladatelství.

Přijďte a zapojte se do některé ze skupinek a nebo si založte svoji vlastní farní modlitební skupinku matek a s důvěrou a radostí se odevzdejte Bohu, aby skrze nás matky mohl uskutečňovat své plány.

Hana Jechová

CO JE NOVÉHO

V OBLASTNÍ CHARITĚ LIBEREC

Hospic pro Liberecký kraj

Jedním ze subjektů ucházejících se o možnost provozovat hospic pro Liberecký kraj je i Oblastní charita Liberec, která odboru zdravotnictví předložila projekt ve spolupráci s Diecézní charitou Litoměřice a Oblastní charitou Chrastava. Nosnou myšlenkou předloženého projektu je napojení na již existující komplex služeb sociálně-zdravotního charakteru v Domově sv. Vavřince v Chrastavě.

Rada kraje na svém zasedání schválila strategické rozhodnutí o záměru vybudování hospice z pověření Libereckého kraje do roku 2008. V současnosti probíhají jednání o volbě nejlepší nabídky na spolupráci v této oblasti. Radě kraje by materiály měly být předloženy do konce roku 2005.

Integrační centrum Liberec

Nejnovější aktivitou Oblastní charity Liberec, kromě předloženého návrhu na provozování hospice pro Liberecký kraj, je projekt Integračního centra ve spolupráci s Řeckokatolickou farností v Liberci. Posláním centra bude zmírňovat nepříznivou situaci cizinců a podpora příslušníků národnostních menšin, pomoc při adaptaci a posléze integraci cizinců do nového prostředí.

Jestliže naopak pozorujeme dnes někde proces spíše znamená to, že se zkazil kvas. Nepravé, sebezarážující Kolik vlažných křesťanů nahradí jednoho horlivého a maximální úvazek. Jejich vlažnost zůstane vlažností a nikoho Je zvláštní, jak velice si dáváme záležet na tom, abychom a neprovokovali svou odlišností. Přitom patří k samé p

třetí republiky v r. 1870 a na přelomu let 1881/2 kratičce ministerský předseda; časově si upřesněme, že v r. 1871 povstala a byla rozdracena Pařížská komuna), oslavovaný jako národní hrdina Francie,razil politiku přísně sekulárního státu. Což o to. Ale sekularismus si pletl s útoky proti církvi. V roce 1880 byly zrušeny všechny jezuitské školy a residence, o dva roky později uzákoněna manželská rozluka (srov. č. 1 tohoto roč. Obrázku, s. 8n.). V r. 1886 bylo zrušeno vyučování náboženství na státních školách. Jelikož ve Francii existoval značný počet řeholí, zabývajících se vyučováním, byly další útoky zaměřeny hlavně proti nim. V r. 1901 byly všechny státem neschválené řehole zrušeny, ostatním bylo zakázáno vyučovat. Mnohé z řeholí tak našly nové útočiště v Anglii, která byla, na rozdíl od kontinentální Evropy, vůči katolické církvi mnohem otevřenější. V roce 1904 přerušila Francie diplomatické styky se Svatým stolicí a o rok později byla provedena rozluka státu s církví tak, že si stát ponechal (!!!) církevní majetek. Pozorný čtenář našeho Obrázku jistě rychle spočítá, kolikrát byl ve Francii majetek církvi zabaven jen za posledních 130 let. Pro Francii je ale příznačné, že stát ze zabaveného majetku mnoho neměl, neboť „nejtučnější sousta“ zůstala v kapsách zkorumpovaných úředníků.

Na rozdíl od Německa nebyli francouzští katolíci jednotní a také na to doplatili. Mnozí z nich nechtěli uznat, přes opětovné výzvy

papeže Lva XIII., republikánské státní zřízení, a tak dávali záminku k pronásledování církve jako nepřitele republiky. V parlamentu se také nedokázali sjednotit a tak zabránit schválení proticírkevních zákonů. Přesto však zůstal jejich vliv na veřejné mínění velký a vláda nemohla ve svých extrémních postojích zůstat trvale. Právní nejistota církve však nepřestala.

Toto by mělo být mementem i pro nás. V současnosti, kdy je pod rouškou demokracie systematicky rozkládáno přirozené právo, je na nás, katolicích, jak budeme jednotní, jak dokážeme odporovat nesmyslům valícím se na nás napřed z médií, a pak i z parlamentních lavic. Již nyní jsou zastánci zdravého rozumu, odpůrci výdobytků „pokroku“ – potratů, různých registrovaných partnerství – osočováni z tmářství, zaslepenosti a zpátečnictví. Nevíme, jak se bude „kulturní boj“ rozvíjet, avšak s důvěrou v Krista ukřižovaného a zmrtvýchvstalého můžeme již nyní říci, že stojíme na straně vítězů. Mějme se však na pozoru, neboť ďábel jako řvoucí lev obchází a hledá koho by mohl zhltnout; postavme se proti němu, silní vírou (1 Petr 5, 8 – 9). Neupadneme do omylů jako Bismarck, aby Pán našel na zemi víru, až přijde.

David Jech

Foto

- Lev XIII. (3. 3. 1878 – 20. 7. 1903)

ZPRÁVY Z DIECÉZÍ

V DUCHU DĚDICE ČESKÉ ZEMĚ

Jak řekl ve Staré Boleslavi biskup František Radkovský, máme my křesťané zvláštní odpovědnost za svůj národ, zemi, společnost. Vždy platnou složkou té odpovědnosti je jistě „být hlasem slabých a bezmocných“. K ní se však naléhavě nabízí doplnění: být v současné ČR i jasným hlasem zdravého svědomí. Ne že by svědomí u našich spoluobčanů vyhaslo – určitě ne vše, co ukazují média jako „normální“, odpovídá skutečnému smýšlení a „přáním lidu“. Jenže této veliké mravní a politické

síle právě chybívá hlas a sebevědomí. Někdy i paměť: vzpomíná se na volby v r. 1946? Nebo na to, jak nás poznamenaly obě totality minulého století? Je-li církevní slavnost svatého Václava zároveň dnem české státnosti, je namístě si přiznat, jak chabá je u nás stále úcta k zákonům¹. Se všemi neblahými důsledky, nejednou právě pro ty slabé a bezbranné. A také ve smutném kontrastu se situací ve vyspělých demokraciích.

Pan nuncius Diego Causero vyslovil přání, abychom dokázali „znovu probudit

božskou maximalistickou zkušenost. Její kvas se skutečně neobyčejně osvědčil a záhy prokvasil všechno.

Jestliže naopak dnes někde pozorujeme proces spíše opačný, křesťanství se nešíří, nýbrž sevrkává, **znamená to, že se zkazil kvas. Nepravé „sebe se zařizující“** štěstí se totiž vůbec nešíří, ale uzavírá do sebe. **Kolik vlašných křesťanů nahradí jednoho horlivého a maximálně milujícího,** jenž žije křesťanství jaksi na **plný úvazek. Jejich vlašnost zůstane vlašností a nikoho** nenadchne, ani nezapálí, kdyby jich bylo milion.

Je zvláštní, jak velice si dáváme záležet na tom, abychom vyšli vstříc světu kolem sebe, nedráždili a **neprovokovali svou odlišností. Přitom patří k samé** podstatě našeho poslání ve světě být zcela jiní a dokazovat svým životem, že existuje něco mnohem vyššího, krásnějšího, radostnějšího a bohatšího, než všechno to, čím se svět pyšní. Boží syn sám si své poslání v ničem neulehčil, uskutečnil je maximálně, aby nám zajistil maximum božského života a blaženosti.

Nebo náš tolik oslavovaný pokrok (směřující k pohodlnosti) z nás udělal zpohodlnělé duchovní invalidy, kteří už na to nemají sil, aby byli apoštoly a potřebují jen úlevy a berličky? Zbylo nás málo, ale i kdyby nás bylo ještě méně, **nemusíme se bát o budoucnost Církve, pokud se nebudeme stydět a schovávat a pokud budou naše srdce hořet láskou.**

Budoucnost křesťanství není ve zpohodlnění, ale v obnovení náročnosti, ze které pramení Kristova radost.

Miloš Koutecký, Praha

Poprvé uveřejněno v říjnu 2005 na

vývěsce v kostele Sv. Ignáce z Loyoly.

Jiný autorův text jsme otiskli v č. 9,

15. 8. 2005, tehdy ještě jako text

„neznámého autora“. Autor je tak už

čtenářům známý.

DENNÍ MODLITBA CÍRKVE (4)

JAK NAJÍT ČÍSLA STRÁNEK

Po úvodní části vysvětlila druhá část seriálu, jaké části DMC má. Ve třetí části – v minulém Obrázku – jsme ukázali, jak se

podle církevního kalendáře určí liturgická oslava příslušející danému dni. Dnes bude vysvětleno, jak k tomuto dni najít v knize DMC příslušené modlitby. Odpovíme tedy (konečně) na otázku čtenářky Obrázku: „Jak hledat v breviáři?“

„Nejjednodušší“ možnost je opatřit si nějaký časopis, který uvádí pro daný den čísla stránek v breviáři, popř. zjistit tato čísla stran z vysílání Radia Proglas. Předpokládáme, že čtenář Obrázku je náročnější a s takovou radou se nespokojí.

Pravidla pro výběr textů k modlitbě jsou uvedena v Úvodu na s. 14 a především v Uspořádání DMC na s. 783; čtenáři doporučujeme, aby si tyto texty přečetl. Zde se pokusíme podat jejich obsah ve zcela jiné formě, v obsáhlé tabulce.

V breviáři jsou texty uspořádány v tomto pořadí:

- **vlastní texty liturgických dob** (od adventu po liturgické mezidobí) – na začátku je část obsahující texty pro celé období (např. hymny, některé antifony), následují texty pro jednotlivé dny období;

- **uspořádání DMC** – podrobné pokyny k výběru textů a způsobům modlitby;

- **žaltář rozdělený do cyklu čtyř týdnů** – obsahuje žalmy a kantika pro jednotlivé dny (nepřipadá-li na daný den zvláštní liturgická oslava popsána dále, čili jde-li o tzv. feriální den, krátce: ferii); žalmy a kantika jsou rozděleny do čtyř týdnů žaltáře, týden žaltáře se přitom vybírá podle týdne liturgické doby takto:

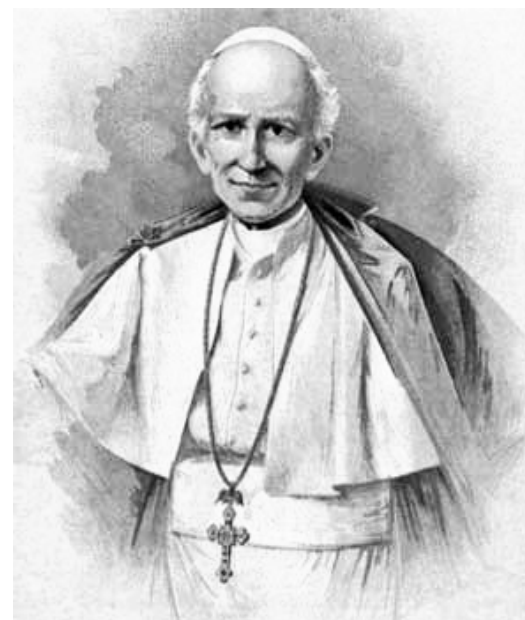
— v době adventní odpovídá týden žaltáře týdně adventní doby, v době vánoční pokračuje cyklus spojitě dále,

— na Popeleční středu a na další všední dny doby postní jsou žalmy ze 4. týdne, od první neděle postní odpovídá týden žaltáře týdně postní doby, poté následuje další cyklus žaltáře (takže např. v 6. postním týdně se modlí žalmy ze 2. týdne žaltáře),

— ve velikonoční době od 2. týdne velikonoční doby odpovídá týden žaltáře týdně velikonoční doby, poté následuje další cyklus žaltáře,

— v liturgickém mezidobí se týden žaltáře určí z týdne mezidobí jako zbytek po dělení čísla týdne v mezidobí čtyřmi, je-li zbytek rovný nule, berou se žalmy ze 4. týdne žaltáře.

Část	Prvek	Advent, půst, vánoce, velikonoce		Mezidobí	
		Neděle	Ferie	Neděle	Ferie
Uvedení Ranní chvály Nešpory	Antifona k uvedení	na začátku vlastních textů příslušné liturgické doby	na začátku vlastních textů příslušné liturgické doby	v žaltáři	v žaltáři
	Hymnus				
	Antifony k žalmům	ve vlastních textech daného dne	v žaltáři, není-li uvedeno jinak (např. Popelční středa, předvánoční týden)	v žaltáři	v žaltáři
	Žalmy a kantika	v žaltáři	v žaltáři	v žaltáři	v žaltáři
	Krátké čtení Responsorium po čtení Prosby	ve vlastních textech daného dne	ve vlastních textech daného dne	v žaltáři	v žaltáři
	Antifona ke kantiku z evangelia	ve vlastních textech daného dne	ve vlastních textech daného dne	ve vlastních textech daného dne	v žaltáři
Modlitba během dne	Závěrečná modlitba	ve vlastních textech daného dne	ve vlastních textech daného dne	ve vlastních textech daného dne	v žaltáři
	Hymnus	na začátku vlastních textů příslušné liturgické doby	na začátku vlastních textů příslušné liturgické doby	v žaltáři	v žaltáři
	Antifony k žalmům	na začátku vlastních textů příslušné liturgické doby	na začátku vlastních textů příslušné liturgické doby	v žaltáři	v žaltáři
	Žalmy	v žaltáři	v žaltáři	v žaltáři	v žaltáři
	Krátké čtení Verš po čtení	v žaltáři	v žaltáři	v žaltáři	v žaltáři
	Závěrečná modlitba	ve vlastních textech daného dne	ve vlastních textech daného dne	v žaltáři	v žaltáři

zbavovat úřadu, konfiskovat majetek, vypovídat ze země a odnímat státní občanství pro neoprávněný výkon duchovního úřadu. Starokatolíkům bylo umožněno používat katolické kostely a církevní jmění. Jelikož tyto nové zákony odporovaly pruské ústavě z r. 1850, byly z ní příslušné články, opět německy pečlivě, vypuštěny. 5. února 1875, po neúspěšných intervencích u císaře, vydává bl. Pius IX. encykliku *Quod nunquam*, O církvi v Prusku.

Po sedmi „hubených letech“ kulturního boje bylo v r. 1878 devět z dvanácti pruských biskupství neobsazeno a přes tisíc far prázdných. Více než 2 000 duchovních potrestáno pokutami nebo vězením. Za určitých okolností bylo trestné i sloužení mše sv. a zaopatřování nemocných, jakožto neoprávněný výkon duchovního úřadu.

Dobře si ale všimněme postojů německých katolíků: Ti, povzbuzování papežem, nelenili, za biskupy a kněze platili pokuty, „státní kněze“ bojkotovali a mnohdy konali i laické bohoslužby. Dokázali se sjednotit. Zahájili obratnou a energickou činnost v parlamentu. Jejich frakce, nazývaná „centrum“, měla za cíl ochranu práva, ochranu občanských a náboženských svobod a ochranu sociálně slabších. Především zásluhou centra zavedlo Německo jako první stát sociální

zákonodárství – jeho dnešní pokřivenost je už příběh jiný. K programu centra dokonce náleželo i zachování federální ústavy říše proti centralismu. Jak současně!

Výsledky nedaly na sebe dlouho čekat. Bismarck, který byl bezpochyby velkým státníkem (na rozdíl od zmíněného pozdějšího Němce), poznal, že se mýlil! Shodou okolností se 20. února 1878 stal papežem Lev XIII. A v letech 1878 a 1879 došlo k důvěrným rozhovorům mezi Bismarckem a mnichovským nunciem. Vláda si dala od sněmu odhlasovat tzv. diskrecionální pravomoc, aby náboženské zákony nebyly uplatňovány s plnou přísností; německý smysl pro přesnost je zde opět typický. Postupně mizely i zákony samy, byly obnoveny vztahy mezi Pruskem a Římem a vyplaceny zadržované platy duchovních. 23. května 1887 prohlásil Svätý otec kulturní boj za ukončený. Nejdéle se ale udržel zákon zase proti jezuitům – částečně byl zrušen r. 1904, úplně r. 1917.

Kulturní boj, ve smyslu toho slova, nebyl, jak jsme poznamenali, čistě německým fenoménem. Probíhal také v Rakousku a Francii. Rakousko z výše uvedených důvodů vypovědělo konkordát se Svätým stolcem. Na rozdíl od Pruska však v Rakousku byly příčinou útoky liberálů a protestantů proti konkordátu jako takovému (srov. zmíněné číslo Obrázku). Květnové zákony (tamtéž), šly v mnohém dál než pruské, avšak jejich výklad nebyl tak prušácky přesný. Stát dal dokonce úřadům pokyn, aby jednaly v dohodě s církví. Kde nebyla dohoda možná, zasáhl císař (František Josef I., 1848 – 1916), věrný dávným habsburským tradicím, jako ochránce církve. Přesto však byly organizovány mnohá tzv. „odpadová hnutí“ z nichž nejznámější je „Pryč od Říma“ zvláště v německy mluvících oblastech, z přelomu století.

V kulturním boji se opět nejvíce ze všech „vyznamenala“ Francie. „Hříchy otců“ z dob francouzské revoluce byly znát nejen na konci 19. století, ale jsou znát až dodnes. Za vlády Napoleona III. ([1848 –] 1852 až 1870) zažívala církev dobu rozkvětu, především díky císařovně Eugénii, avšak po jeho pádu se zase začal vzrůstat antiklerikalismus. Léon Gambetta (vůdce

zásuvek“ z nejlepších materiálů. Kuželové ventily mají bodec a hlavní vodící kolíček z mosazi a opět protiventil na seřízení, jakož i polohovací šroub. Hřídele jsou ze smrkového dřeva, hřídelové pružiny z mosazi. Všechny další mechanické části varhan, které spojují klaviatury se vzdušnicemi jsou zpracovány s výtečnou akurátností, takže způsob hry jest příjemný a obzvláště v pedálu může být nazván elastickým. Dílo stálo značnou sumu, téměř 5 000 zl., má opusové číslo 362 a továrnou byla poskytnuta pětiletá záruka. Firma Rieger těmito krásnými varhanami, které mohou být počítány široko daleko k nejlepším svého druhu, podala znovu důkaz své pracovní dovednosti.

Dodejme, že slavnostní vysvěcení tohoto nástroje obstaral bratr donátora, Dr. Adolf Würfel, tehdy dómský probošt u sv. Víta v Praze.

S ohledem na další životní osudy městského varhaníka v Liberci, můžeme jeho příspěvek do tehdejších novin chápat jako epilog snah o popularizaci varhanní hudby, kterými vyplnil celý svůj profesní život. Tři léta poté, na prahu zimy 1895, nebyl již Robert Ludwig Proksch mezi živými ...

Letos, 17. prosince uplyne 110 let od jeho náhlého skonu.

*Pavel a Petr Kozojedovi
Foto
- Pohled z chrámové lodi
- Pohled z kruchty
- Varhanní stůl*

VZTAH STÁTU A CÍRKVE

KULTURNÍ BOJ

I. vatikánský koncil skončil, jak jsme uvedli v minulém čísle Obrázku, v důsledku vypuknutí prusko – francouzské války r. 1870. Potom nastalo nejen schizma starokatolíků, ale jak už napovídá název našeho článku – kulturní boj.

Tohoto sousloví sice poprvé užil (a to až 18. 1. 1873 v Reichstagu) německý liberální poslanec Rudolf Virchow. Mělo to znamenat boj tzv. moderního pokroku proti údajné středověké nekulturnosti a tmářství církve. Ve skutečnosti však tento kulturní boj

zahájil a vedl sám německý kancléř sjednotitel – Otto von Bismarck.

Dodnes pro mnohé zůstává otázkou, jak je možné, že po snadném vítězství nad Francií a toužebně očekávaném sjednocení Německa došlo takřka ihned k dalšímu útoku proti církvi. Vysvětlení, že katolíci neoplývali takovým vlasteneckým nadšením jako ostatní části obyvatelstva, nebo že prozřetelnost zasáhla ve prospěch protestantských zbraní a protestantského císařství, neobstojí. Příčina vzniku Kulturkampfu je jiná a tkví v omylu samotného Bismarcka, podobně jako tomu bylo u „Mein Kampf“ jiného Němce o pár desítek let později. Bismarck uvažoval zhruba takto: Církev vyhlásila papežovu neomylnost. Ale každý člověk je omylný. Tedy církve se shodla na zásadním omylu. Jde o omyl, který je v rozporu s celou naší kulturou. Církev, dříve kulturní, se tak stala nekulturní společností, změnila se (srov. Obrázek, roč. 2, č. 12, 31. 10. 2004, s. 13: „Vláda (rakouská) prohlásila, že se smluvní strana (církev!?) změnila!“ Bismarck s prušáckou důkladností ovšem pokročil dál, než rakouská vláda: Nekulturní společnost musí být potřena! Příčina tak nevyšla od zfanatizovaných mas (jako u Pařížské komuny), ale naopak shora. Mýlící se mocný jedinec se silnou vůlí a obdařený mocí masy pro svůj omyl získal.

Podíváme-li se ale na schéma kulturního boje zblízka, zjistíme, že toto schéma odpovídá všem podobným primitivním (a úplně nekulturním) bojům proti církvi jak v minulosti, tak i v současnosti. Nejdříve bylo zřízeno katolické oddělení bdící nad ústavní ochranou církve (8. 7. 1871) a trestní zákon byl rozšířen (10. 12. téhož roku) o tzv. kazatelnicový paragraf, postihující „zneužívání“ kazatelen pro politické účely. Říšským (tzv. jezuitským) zákonem ze 4. 7. 1872 byli ze země vypovězeni jesuité (těžko v minulosti najdeme jiný řád stíhaný takovou nepřízní států, jako právě tento), redemptoristé, lazaristé, otcové od Ducha svatého (Väter vom Heiligen Geist) a Dámy Božského srdce Páně (Herz-Jesu-Damen) „pro příbuznost s jezuity.“ 11. až 14. května 1873 dosáhl kulturní boj vrcholu. Bylo možno duchovní

Oslavy Páně, P. Marie, svatých

Památka	Svátek	Slavnost
pokud je ve vlastních textech, bere se z těchto vlastních textů; jinak buď ze společných textů, nebo z příslušného dne v týdnu	z vlastních, nebo ze společných textů (odkaz na stranu společných textů je u textů vlastních)	z vlastních, nebo ze společných textů (odkaz na stranu společných textů je u textů vlastních)
z příslušného dne v týdnu; někdy však vlastní (významné památky)	z vlastních, nebo ze společných textů (odkaz na stranu společných textů je u textů vlastních)	z vlastních, nebo ze společných textů (odkaz na stranu společných textů je u textů vlastních)
v žaltáři – z příslušného dne v týdnu; v některých významných památkách nedělní z prvního týdne (s. 814)	nedělní z prvního týdne (s. 814)	nedělní z prvního týdne (s. 814)
pokud je ve vlastních textech, bere se z těchto vlastních textů; jinak buď ze společných textů, nebo z příslušného dne v týdnu	z vlastních, nebo ze společných textů (odkaz na stranu společných textů je u textů vlastních)	z vlastních, nebo ze společných textů (odkaz na stranu společných textů je u textů vlastních)
pokud je ve vlastních textech, bere se z těchto vlastních textů; jinak buď ze společných textů, nebo z příslušného dne v týdnu	z vlastních, nebo ze společných textů (odkaz na stranu společných textů je u textů vlastních)	z vlastních, nebo ze společných textů (odkaz na stranu společných textů je u textů vlastních)
z vlastních, nebo ze společných textů	z vlastních textů	z vlastních textů
z příslušného dne v týdnu	z příslušného dne v týdnu	z vlastních, nebo ze společných textů (odkaz na stranu společných textů je u textů vlastních)
z příslušného dne v týdnu	pokud nejsou vlastní, pak z příslušného dne v týdnu	z vlastních textů
z příslušného dne v týdnu	v žaltáři z příslušného dne v týdnu	z doplňovacího cyklu; případně-li slavnost na neděli, pak z 1. týdne (s. 818)
z příslušného dne v týdnu	z vlastních, nebo ze společných textů (odkaz na stranu společných textů je u textů vlastních)	z vlastních, nebo ze společných textů (odkaz na stranu společných textů je u textů vlastních)
v žaltáři z příslušného dne v týdnu	z vlastních textů	z vlastních textů

V žaltáři jsou vedle žalmů také hymny, krátká čtení, antifony, prosby – tyto texty jsou ale určeny pouze pro liturgické mezidobí.

- **texty pro modlitbu před spaním** – jsou uspořádány do týdenního cyklu (s některými výjimkami, viz dále),

- **doplňovací cyklus žalmů** pro modlitbu během dne – další žalmy určené pro ty, kteří se modlí modlitbu během dne nikoliv jednou, ale třikrát (dopoledne, v poledne, odpoledne),

- **vlastní texty o svatých** – jsou uspořádány podle kalendářního data jejich liturgické oslavy,

- **společné texty o posvěcení kostela a o svatých** – texty, které jsou společné více liturgickým oslavám, jsou rozděleny podle charakteru (o Panně Marii, o apoštolech, [o evangelistech,] o více resp. jednom mučedníkovi, o duchovních pastýřích, o učitelích církve, o pannách, o svatých mužích resp. ženách, o řeholnicích, o svatých, kteří vynikali milosrdnými skutky, o vychovatelích;

- **modlitby za zemřelé,**

- **dodatky.**

Výběr textů pro **ranní chvály a nešpory** popisuje tabulka na předchozích dvou stranách. Zvláštní situace nastává v oktávu velikonočním a vánočním; podrobnosti lze najít u příslušného období v breviáři. Neděle a slavnosti začínají již v předvečer prvními nešporami, tyto nešpory mají přednost před nešporami předchozího, liturgicky méně významného dne.

Výběr textů pro **modlitbu během dne** je popsán touž tabulkou. Modlí-li se někdo modlitbu během dne vícekrát, bere texty z doplňovacího cyklu (tato možnost v tabulce není zachycena). **Modlitba před spaním** má týdenní cyklus, celá modlitba je z příslušného dne týdne. Výjimkou jsou slavnosti, kdy se po prvních i druhých nešporách modlí odpovídající nedělní modlitba před spaním; nedělní texty se užívají také v oktávu Narození Páně a v oktávu velikonočním. Připouští se také konat nedělní modlitbu před spaním v každý den – pak se lze zanedlouho modlit i z paměti, bez knihy.

Jan Voženílek

HVĚZDIČKO JASNÁ, KNĚŽNO BOHU MILÁ,
Anežko Česká, slávo rodných niv,
paměť tvá otcům našim drahou byla,
nezemřel, kdo je v srdci lidu živ.
Přes věky dávné láska tvá září,
vltavské břehy šumí její zvěst,
národ tvůj vděčný před Boží tváří
zpívá ti v písni chvály věčnou čest.

V milostné kráse z Přemyslova rodu
rozpučel církvi bělostný tvůj květ,
z nádhery světa, z lichých jeho svodů
k nebi duch toužil v náruč Boží spět.
Odmítáš lesk a knížecí slávu,
Františka Otce volíš svatý řád,
pohrdáš zlatem dvorského hávu,
v řehole chudé odíváš se šat.

V pokoře tiché sloužíš nebes Pánu,
věno své dáváš chudým v lásky dar,
útulku svého otvíráš jim bránu,
nemocné voláš, mírníš bolů žár.
K tobě se vine chudina bídná,
svěřuje tobě srdce svého žal,
ó, jak je sílí slova tvá vlídná,
jak by dech ráje v srdce jejich vál.

Anežko naše, rozněť lásku vroucí,
kterou tak hořel andělský tvůj duch,
srdce ať vznítí oheň její žhoucí,
zasvítí světlem ráje v český luh.
Jako jsi za vlast spínala dlaně,
důvěrně prosíc Boha v čase zlém,
oroduj za nás u trůnu Páně,
národ svůj chraň a rodnou svoji zem.

K 16. výročí listopadu
z františkánského breviáře

MISIE

Kdo navštívil přednášku P. Mariana Cherubina Kuczowicze 17. října 2005, kterou pořádala **Česká křesťanská akademie** v Liberci, nelitoval.

Tématika pojednávající o zkušenostech misionáře na Ukrajině, Bělorusku a Rusku, po všech stránkách, předčila všechna očekávání. Rizika, která tento františkán podstoupil, byla obrovská; vyžadující odvahu, nezlomnou vůli, Boží milost a pomoc. Jen tak, s nasazením vlastního života, bylo možné obsáhnout farnost se

(kovově silný, výrazný tón) – *Dolce 4 (měkký a jemný tón) ...*“

Tak postupuje systematicky rejstřík po rejstříku dál, až vysvětlí i charakteristiku hlasů II. manuálu a pedálu. Člověk zvyklý na povrchnost a chvat dnešní doby si asi řekne: „Koho to zajímá?“ Nu, buď byl Proksch skutečně respektovanou osobou, takže se neodvážili jeho práce redakčně krátit, nebo takové věci tehdy zajímalo dost lidí. Leč, pokračujme:

„*Intonace všech hlasů je dávno uznávaná přednost všech Riegerových varhan a také u této dispozice se spolehlivě zdařila na výbornou. Od něžného piana až k hluboce uchvacujícím a mocným základním hlasům, jsou všechny odstíny intonovány podle správného tónového charakteru a majestátně zvučí v akusticky příznivém prostoru kostela.*

Celek píšťalového tělesa je uvnitř dvoudílné skříně dobře uspořádaná a vypracovaná píšťal vyjadřuje vesměs umělecký přístup k dosažení důstojné zvukové intenzity se zvláštním ohledem na charakteristický styl v jednotlivých hlasových skupinách. Naladění cínových píšťal se děje za pomoci hlasové šterbiny (výřezu), naladění dřevěných píšťal pak s pomocí šoupátka. Díky logickému propojení rozličných rejstříků lze docílit skvostných zvukových efektů. (Nebylo užito žádných jazýčkových rejstříků). Dvoudílná varhanní skříň je podle vlastního návrhu firmy pro stavbu varhan postavena v barokním slohu, má bohatou ornamentální pozlacenou výzdobu, která se velmi užitečně odlišuje od tmavého

vzhledu a také 56 cínových píšťal různé velikosti rozdělených ve více polích vhodně přispívá k tomu, že zdobí neobyčejně krásně prospekt. Hrací stůl, stojící samostatně, je rovněž půvabně a vkusně vybaven. V přední části jsou dvě manuálové klaviatury, jejichž rozsah je po 54 tónech (C-f), nad nimi pak snadno přehledná a vedle sebe uspořádaná všechna registrační táhla, a klaviatura pedálu s 27 pedály (C-d). Pozoruhodnou novinkou v technice stavby varhan je to, že nad klaviaturou pedálu jsou vestavěny pedály spojek a je možno je tedy ovládat nohama. Mezzoforte a Forte pro hlavní manuál, Mezzoforte a Forte pro vedlejší manuál, pak Forte a Fortissimo - všechny stroje zahrnující všechny hlasy. Dva další pedály slouží jako manuálová a pedálová spojka, jakož i crescendo a decrescendo válec, který umožňuje pozvolné zesilování a zeslabování síly tónu během hry.

Proksch možná zapomněl, možná nepovažoval za důležitou při výčtu pomocných zařízení jednu „drobnost“. Pro varhaníka odkázaného na kalkanta, neboli ryze česky „měchošlapa“, to nebylo nic menšího než **Calcatenruf** (přivolávací kalkanta) – šlapka ovládající zvonek. Ten oznamoval tomuto, tehdy nepostradatelnému pomocníkovi varhaníka, kdy má začít „šlapat“, tedy pumpovat do zásobního měchu vzduch. V kostele Povýšení sv. Kříže byl zvonek na kalkanta zcela nezbytný, protože měch byl (a stále je) v komůrce mimo varhanní kruchtu. Tato šlapka, už bez spojení s oním zvonkem, je dodnes pomocným příslušenstvím varhan v Křížovém kostele. Dejme opět slovo 19. století:

K dostatečnému zásobování píšťal slouží „Universal-Magazin měch“ (univerzální zásobníkový měch) postavený podle Riegerova systému, který je schopen pojmout 4 000 litrů vzduchu, tichý a stejnoměrný přívod vzduchu přiměřeně širokými vzduchovými kanály, uskutečněný pomocí mechanického zařízení. Pro kalkanta jest přimontován vzduchoměr, který udává spotřebu vzduchu na ciferníku. Vzdušnice jsou vybudovány v „systému kuželových

podniků toho druhu. Již dříve jsme konstatovali, že hnací motor celé věci, městský varhaník R. L. Proksch byl nepochybně nejen skvělým varhaníkem, ale i odborně zdatným znalcem tohoto nástroje. Z jeho četných popularizačních příspěvků do tehdejších libereckých periodik vysvítá, že také neúnavně propagoval vše, co s varhanami souviselo. Není snadné přepsat Prokschovy práce ze závěru 19. století do českého jazyka. Jeho písemný projev je natolik komplikovaný v porovnání s obdobnými texty té doby, že vedl překladatele k povzdechu: „Tak 'šroubovaný' elaborát převádět do češtiny je za trest!“

Ještě jednou, r. 1892, dostal příležitost obšírně popsat libereckému hudby-milovnému obyvatelstvu závažnou událost. Do kostela Povýšení sv. Kříže tehdy bohatý měšťan J. A. Würfel zaplatil pořízení nových varhan. Nechme hovořit samotného R. L. Proksche v příspěvku do deníku Reichenberger Zeitung z 13. listopadu 1892:

„Nové varhany ve zdejší kostele sv. Kříže, postavené od velmi chvalně známé továrny na stavbu varhan bratří Riegerů v Krnově (Rakouské Slezsko) na objednávku soukromníka pana Josefa A. Würfela, byly tímto šlechtně darovány opravenému kostelu jeho rodného města. Tím byla vyplněna dlouho pocíťovaná tužba způsobem, zasluhujícím si poděkování. Varhany byly 29. října tohoto roku v 15 hodin slavnostně posvěceny, poté byly poprvé rozehrány krátkou fantazií na téma B-A-C-H a budou jako jedna z nejkrásnějších a nejvzácnějších ozdob chrámu Páně po dlouhá, dlouhá léta převelice vznešeně a důstojně přispívat k oslavě bohoslužby, stejně jako k povznesení zbožných návštěvníků.“

Dobře zvolená dispozice varhan obsahuje 23 znějících rejstříků s 1 242 píšťalami, z nichž je vyrobeno 1 070 z cínu (devět dílů čistého cínu a jeden díl nejlepšího zinku), 56 ze zinku, natřených olejovou lakovou barvou, a jen 116 píšťal ze smrkového dřeva. Z té příčiny je také skutečná hodnota velmi značná. Díky malému počtu dřevěných

píšťal je čisté naladění méně ovlivňováno změnou teploty. Z 23 rejstříků obsahuje první manuál, s udáním intonačního charakteru: Principal 8 (kovově jadrný a zpěvný) – Bordun 16 (plný, temný, pochmurný flétnový tón) – Gamba 8 (čistě a jemně znějící) – Quintatöne 8 (velmi silný, poněkud huhňavý tón) – Gedeckt 8 (hluboký, flétnový tón) – Flétna dutá 8 (velmi plný, flétnový tón) – Octave 4

14 kostely v devastovaném stavu, kdy vzdálenost z jednoho konce farnosti na druhý činila 350 km. Posluchačům se tajil dech, když slyšeli, že neměl žádné zázemí.

Po příchodu na Ukrajinu od začátku listopadu do konce dubna, často ve čtyřicetistupňových mrazech spal v autě. Neustále na cestách. V žádném z kostelů nebylo možné sloužit mši svatou. Sloužil po rodinách, aby tak mohl naplnit své poslání a bezmeznou touhu věřících mít mezi sebou kněze. V těchto tvrdých podmínkách křtil, břmoval, žehnal při uzavírání manželství, poskytoval svátost smíření, pohřbíval, vyučoval. Šikanován úřady této země. Každý měsíc se musel hlásit, aby dostal razítko k dalšímu pobytu. Přesto dokázal v několika letech opravit pět kostelů a vybudovat jeden nový.

Pán jeho práci žehnal. Otec rozuměl mladým. Z ministrantů, které vchoval (viz letošní Obrázek č. 9, 15. 8. 2005, s. 19n.) jsou dnes tři kněží. Farníci ho milovali. Jsou s ním v písemném kontaktu. Nezapomněli

na svého „svjaščenika“, kněze, který je má rád a pro ně se obětoval. Když pak při vysilující práci se ohlásily zdravotní problémy, působil jako spirituál v kněžském semináři a tam má dveře stále otevřené.

Osobně se hluboce skláním před činností tohoto muže, který se neokázale projevuje jako správný chlap a kněz, povoláný na vinici Páně. Preji mu pevné zdraví, Boží ochranu a budme vděční, že u nás v Liberci působí. Poznal chudý, trpělivý, slovanský lid a jeho duši. Pro něj za pochodu připravoval kázání v ukrajinštině, polštině a ruštině – komunitám, kterým sloužil.

Druhá část jeho přednášky se koná **14. listopadu v budově K Technické univerzity**. Přijďte se seznámit s tímto misionářem. Domnívám se, že také v pohanských severních Čechách může zažít obdivuhodná dobrodružství s Bohem, kterého hlásal.

Jan Pur

RODINA A ŠKOLA

KDYŽ JE PRAXE PŘIROZENÉHO PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ TĚŽKÁ

Marie zavolala s otázkou týkající se PPR. „Pro nás to prostě nefunguje.“ Nezdálo se mi to, ale chtěl jsem vědět víc. „Povězte mi, co tím myslíte.“ „No, máme z toho pět dětí.“ Mé podezření zůstalo, ale snažil jsem se o laskavý přístup. „Chcete říci, že bylo všech pět dětí překvapením?“ „No, to ne,“ odpověděla. „Ale víte, můj manžel má silnou touhu a tak nemůžeme praktikovat PPR.“ Často slyším od svých klientů podobné námitky. PPR prý nefunguje, protože je pro některé muže (a některé ženy) příliš frustrující. Bylo by příliš snadné odbýt je mávnutím rukou, ale jde o vážnou věc a skutečnou bolest. Sexuální frustrace může být v manželství pramenem velkého napětí a pokud to manželé nepochopí a nedokáží

si s tím poradit, může dojít k poškození duševního zdraví a manželství tím trpí.

Krátký článek nemůže dostatečně pojednat o všech dimenzích tohoto problému. Soustředíme se tedy na vztah mezi sexuální frustrací a PPR. V knihách *Láska a zodpovědnost* a *Teologie těla*, učí Jan Pavel II., že sexuální přitažlivost slouží jako připomínka toho, že jsme nebyli stvořeni k osamělé existenci a současně upozorňuje, že máme vždy jednat pro dobro druhého. Pokud nás tedy naše sexuální energie a žádost inspiruje k většímu přiblížení k našemu manželovi nebo naší manželce a přitom nám pomáhá snažit se o to, co je jim k prospěchu, pak je tato žádost dobrá a od Boha. Když však nám naproti tomu působí naše žádostivost v první řadě starost o to, zda dostaneme od manžela či manželky za každou cenu to, co „potřebujeme“, pak je to žádostivost porušená, hříšná a bezbožná. Ponechaná bez kontroly může nakonec ničit naše manželství a naši duši. Jak rád lidem připomínám, není PPR podle mého názoru

v první řadě způsobem oddálení početí. Jsem přesvědčen, že jde hlavně o duchovní cvičení, které manželům pomůže dosáhnout úspěchu ve třech úkolech:

1. usnadňuje komunikaci a modlitební život manželů,

2. pomáhá jim v modlitbě rozhodovat o velikosti rodiny a trvale rozvíjet ctnosti, které pomáhají udržet v rovnováze sjednocující a prokreativní aspekt manželství,

3. pomáhá manželům na cestě k dosažení svatosti, svobody a pravé lásky skrze sebeovládání.

Tady bych rád rozvinul ten 3. bod. Všichni jsme náchylní hřešit. Všichni se potýkáme s touhou zneužít druhé pro své vlastní sobecké cíle. Ten boj není pro všechny stejný, ale sobectví je v nás všech a jeho přemáhání je těžké a někdy bolí. Duchovní krása PPR spočívá v tom, že osvětluje tento boj a je pro nás výzvou k překonávání sobeckých tendencí způsobu, s kterými bychom se jinde nesetkali. Když někdo řekne, že PPR není pro něj, protože mu působí frustraci, musím odpovědět, že ve skutečnosti je pro něj PPR „jako ušitě“. Proč? Protože sexuální žádost, která, není-li uspokojená, hrozí vymazáním všeho dobrého, co patří k manželství, je nezdravou žádostí, která zničí buď toho člověka, nebo jeho manželství, nebo obojí. Takovou žádost je nutno zkrotit.

Je to nereálné? Není. Sexuální pud je součástí neuroendokrinního systému, téhož systému, který zodpovídá za žádosti jako je hlad nebo hněv. Chce snad někdo tvrdit, že je dobré poddat se neomezeně žádosti jídla nebo nekontrolovanému vzteku? To jistě ne. Naopak chválíme lidi, kteří tyto pudy ovládají (ovšem nemluvím o jejich potlačování – spíše o vědomém rozhodování, kdy jsou vhodné a kdy ne), jako by byli nějak lidštější než ti, kdo je neovládají. O lidech, kteří jsou schopni jíst nebo nejíst a rozčlíit se nebo se zklidnit, jak uznají za vhodné, je možno říci, že jsou *svobodnější* než ti, kdo své pudy neovládají.

A v tom je ironie. Společnost dělá sice rozdíl mezi sexuální žádostí a hněvem nebo hladem, ale mozek ne. Společnost chválí nespoutanou sexuální žádost, zatím co

odsuzuje obézní lidi. Přitom se jedná o stejnou funkci mozku. Mít vládu nad svou sexuální žádostí, tj. schopnost vědomě ji užívat, když je zaměřená na dobro druhé osoby, nás činí *lidštějšími a svobodnějšími*, než jsou ti, kdo se musí podřídít každému impulsu k sexuálnímu uspokojení za každou cenu. Je těžké muset bojovat se svou individuální padlou přirozeností. Je to bolestný proces, ale *posvěcuje* a nutně patří k životu každého, kdo bere vážně své duševní a duchovní zdraví. Je třeba pochopit, že frustrace, kterou zažíváme v praxi PPR, je známkou toho, že PPR funguje. Když nás bolí, musí ji zažívat jako bolest růstu, která doprovází naše postupující duchovní dospívání a naši rostoucí schopnost opravdově milovat. Ve chvílích, kdy to nejvíce bolí, musíme pochopit, že necítíme pohlavní žádost, která musí být uspokojená, ale sobeckou žádost, kterou je nutno ovládnout a proměnit. V reakci na ni se musíme úžeji přimknout k manželovi nebo manželce rozhovorem, modlitbou, prací a nepohlavními projevy citu, abychom znovu získali svobodu, o kterou nás naše uvedená padlá přirozenost připravuje.

Je to snadné? Rozhodně ne. A kdo by to tvrdil, nemluví pravdu. Ale vyplatí se to, protože s tímto zápasem roste schopnost stát se takovým milencem, takovým člověkem a takovým dítětem Božím, jakými jsme povoláni být.

Gregory Popcak
(katolický psychoterapeut; řídí
Institut pastorálních řešení,
který poskytuje telefonické poradenství) /
62. číslo Zpráv členského bulletinu
Ligy pár páru, září 2005

**„HLÁSAT HŘÍCH A CTNOST“ JEN PODPISEM
(SV. FRANTIŠEK Z ASSISI)**

Nedá se nic dělat? Předně je třeba rozlišit církev a státem řízenou společnost. Obě jsou svrchované společnosti, jedna nepotřebuje ke své existenci druhou. „Reality“ šou není církevní záležitostí, ale je záležitostí společnosti řízené státem, záležitostí občanskou. A to bez ohledu na to, že Nova i Prima jsou soukromé instituce.

HISTORIE

**JUBILEUM CHRÁMOVÉHO SBORU
PŘI KOSTELE SV. ANTONÍNA VELIKÉHO
V LIBERCÍ
DOVĚTEK**

zkouška nově se formujícího pěveckého spolku, stojí dodnes. Je to dům čp. 277/13 na nároží dnešního Sokolovského náměstí a uličky U křížového kostela. Před

K předchozímu příspěvku o významném výročí chrámového sboru u Sv. Antonína Velikého v Liberci budiž dovoleno podotknout následující: budova, která se zapsala do historie sborového zpěvu v Liberci, totiž dům „Zum roten Adler“ (U červeného orla), kde proběhla 18. listopadu 1845 první veřejná

160 roky se toto náměstí jmenovalo Novoměstské.

První snímek zachycuje dům kolem r. 1880. Lze předpokládat, že jde o autentický stav k době, v níž došlo k oné památné události.

Další snímek je současný. Ze zadního traktu zbyl jen chodník. Jinak ale, jak vidno, změn není mnoho. Vnější prvky a fasáda mohou měnit téměř libovolně tvář, s komíny už tak snadno pohnout nelze ...

Pavel Kozojed

**VARHANY – KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ VE
SLUŽBÁCH LITURGIE (12)**

V předchozím vyprávění jsme opustili arciděkanský chrám a jeho, velkým nákladem a úsilím renovované, varhany. Lze bez nadsázky říci, že to byl v dějinách libereckých varhan jeden z největších

Ve dnech 24. a 25. září 2005 se konal v prostorách Brněnského SOU Komín celostátní sjezd Mladých křesťanských demokratů (MKD). MKD jsou občanským sdružením mladých lidí, kteří se hlásí k myšlenkám křesťansko-demokratické politiky. V současnosti mají asi 500 členů. Přestože mezi MKD a KDU-ČSL neexistuje žádná institucionální vazba, jedná se prakticky o mládežnickou organizaci křesťanských demokratů. MKD nejsou jenom nezávislou hrou na politiku, pořádají také různé vzdělávací a sportovní akce. Nejvíce informací o činnosti této organizace je možné získat na webu www.mladikd.cz.

Brněnský sjezd MKD proběhl ve znamení projednávání a schvalování programového dokumentu. Přestože MKD existují již několik let (dříve pod názvem Juniorský klub KD), doposud si nevytvořili dokument, který by zachycoval politické hodnoty, jež vyznávají. Na přípravě dokumentu se pracovalo prakticky celý rok a byl projednáván i se zástupci jednotlivých krajů, mohlo by se tedy zdát že jeho schválení bude bezproblémové. Opak byl pravdou. Vášnivá diskuse nad programem zabrala celou sobotu, chvílemi bylo znát i jisté názorové rozdělení členů. Výsledný dokument byl ale schválen velkou většinou 60 delegátů pro návrh, 6 proti a 4 se zdrželi.

Přestože programovému dokumentu MKD můžeme mnoho vytýkat (jedná se o první pokus, který bude dále zdokonalován), domnívám se, že výsledek je uspokojivý.

Mladí lidé se totiž v dokumentu jednoznačně přiklonili k hodnotám přirozeného práva, jako jsou ochrana lidského života ve všech jeho fázích („*Chceme podniknout aktivní kroky pro maximální ochranu lidského života a podporu jeho kvality, usmrcení živého plodu považujeme za morálně a právně nepřijatelné.*“) nebo důraz na přirozenou rodinu, do jejíhož chodu by měl stát co nejméně zasahovat. Kromě toho také ukázali, že jejich cílem není vytvářet politiku jednoho tématu, jak by jim mohlo být podsouváno. Programový dokument se totiž zabývá také daňovou a důchodovou

reformou, dopravou, zahraniční a sociální politikou a dalšími důležitými tématy.

Skutečnost, že mladí křesťanští demokraté se přihlásili k rázné ochraně přirozených hodnot, aniž by z toho činili výhradní bod svého programu, je nadějným signálem pro českou politiku. Vyrůstá nová generace mladých politiků, kterým záleží na této zemi.

*Jakub Kríž z Jablonce nad Nisou
místopředseda MKD,
předseda MKD Libereckého kraje
jakub.krizZAVmladikd.cz*

KATOLICKÉ SKAUTSKÉ ODDÍLY ICHTHYS OZNAMUJÍ

K akcím zveřejněným v minulém
Obrázku přibyl:

2. 12. – 4. 12. 2005

Mikulášský roverský seminář – roveři,
rangers, rádcové

Praha, salesiánské centrum

(Organizuje Čmelák, Komár, Marmar)

Čmelák

Jsou soukromé, ale podléhají státnímu právu. Křesťané patří do církve i do občanské společnosti, někteří méně tam a více onam, jiní naopak. O kvalitu občanské společnosti se snaží jak sama tato společnost – občané, tak církve – křesťané.

V naší snaze jako křesťanů jsou důležité naše modlitby. Vyprošujeme jimi pomoc Trojjediného Boha a stavíme se jimi proti působení zlých duchů. Křesťan se modlí buďto každý sám, nebo se věřící k tomuto účelu sdružují. Ideálem je modlitba, ba liturgie vedená představeným – knězem, nebo i přímo diecézním biskupem. Kromě modlitby ale křesťan nemůže opomenout další dva prostředky. Aby mu správně sloužilo tělo a aby přemáhal jeho špatné žádosti, k tomu slouží půst. A za třetí, oběť či štědrost hmotná, v našem případě ale hlavně ideová. Je směřována vůči bližnímu – tj. vůči tomu, kdo prokázal milosrdenství. Křesťan obětí, štědrostí, přemáhá svody světa. Tak bychom my, věřící, měli růst v poznání pravdy a konání dobra.

Petice se týká občanské společnosti, jejích členů, občanů. Kvůli záležitostem církve křesťané petice neorganizují. Jak máme tedy postupovat jako občané? Jak hlásat občanské společnosti evangelium? Pravdu slovem a dobrou životem. Připomínat hřích a cnost, trest a slávu. A tady je jakoby neevangelní otázka, zda je pro věřícího občana vhodné žádat zásah státního orgánu do soukromé instituce? Dokonce státního orgánu, který má mnoho chyb? V takovéto občanské otázce se nesmíme omezit jen na evangelium, jakoby odtržené od světa, ani jen na politickou filosofii, která takové problémy řeší. Je třeba obojího, pravda je jen jedna, je třeba kvasu i těsta. Konečně tuto věc není zas tak obtížné v našem případě posoudit. Jak bylo už uvedeno, i soukromá instituce do jisté míry podléhá moci státu. Stát je vždy do určité míry nemocný, jeho orgány mají mnoho chyb. (Církve je naproti tomu vždy dokonalá, zcela bez vady, svatá – na rozdíl od věřících, i pastýřů.) Jaký pak má třeba petice proti špatnostem soukromé instituce vliv? **Těžko lze asi popřít, že taková petice má ozdravující vliv jak na soukromou instituci, tak na stát, ano, i na občany, věřící i nevěřící.** A nezáleží nijak zvlášť ani

na podmínkách, které má petice splňovat (vzpomeňme třeba na petici Augustina Navrátila). Vždyť ty podmínky jsou předepsány nedokonalým státem. Občan má jistě i jiné možnosti, než je petice – především jsou zde primární (a v ideálním případě jediné) složky státu: vojsko, policie a soudy. Těch je třeba náležitě využívat. Náležitým využíváním zároveň dochází k ozdravování těchto tří složek. Kromě toho může občan působit i na sekundární orgány státu (třeba na ministerstva) nebo na samu instituci – u televize třeba bojkotem dalších institucí, které od ní kupují reklamní čas.

Někdo by mohl mít strach z návratu ke státním zásahům do soukromí. V případě petice proti nemravnému pořadu soukromé televize jde ale o úplně jiný případ. Státním zásahem zde nedojde k poškození občanské společnosti, ale naopak k jejímu ozdravení. Situace, přitáhne-li se to „za vlasy“, má totiž blízko k obecnému ohrožení. To nemusí představovat jen ohrožení života a tělesného zdraví, ale i ohrožení zdraví mravního, na němž by křesťanovi a občanu v jedné osobě mělo záležet nejvíce. Vzpomeňme: „hlásat hřích a ctnost.“ „Slovy stručnými,“ jen svým podpisem.

br. Felix OFM

JAK LIDÉ REAGUJÍ NA PROTEST Z MINULÉHO ČÍSLA

K protestu směrem k Radě pro rozhlasové a televizní vysílání – bez komentáře. Čtenáři – posuďte sami.

redakce

Nemohu, než souhlasit. Zároveň mám ale obavy, že vývoj světa špatným a dekadentním směrem bude časem spíš nabývat na rychlosti a spádu. Nebylo by to nic nového pod sluncem – pamatujete Ninive, Sodomu a Gomoru, dobu Noeho, starý Řím? (Mimochodem, nepřipadá vám, že mají „reality“ show cosi společného s gladiátorskými zápasy nebo veřejnými popravami – zní to šíleně? Možná v tuhle chvíli ještě ano.) Člověka bez Boha nelze změnit. Ale nemám z toho strach. Celý svět

se může třeba postavit na hlavu, ale náš Bůh je pořád stejný. A věřím, že právě v té houstnoucí tmě bude zářit o to víc. Těším se na lidi, kteří poznají, že to světlo potřebují. Držte se.

E. B.

Chápu tvé rozhořčení a také ti je závidím. Já ten pořad chápu jako další zrnko v moři písku bezbožného světa. Světa, kde smysl a hodnota našeho života není mimo nás, není nám dána vyšší vůlí, nýbrž kde smysl a hodnota života pochází výlučně z naší vůle. Jen ty si určuješ, co je dobré a co je špatné a je přirozené, že každý jedinec má své dobro a zlo postaveno jinak a vše je postmoderně přípustné. Zbývá otázka, zda se ono „vše“ jednou vzdá i zatím jakž takž a čím dál méně fungující regulace dříve získaných hodnot, zjednodušeně řečeno, desatera. Jako by každý měl mít svou modlu, sám sebe. A protože ony pořady chápu jen jako zrnko v písku, nejsem schopen rozhořčení a vím, že to je chyba. Na druhou stranu si říkám, že každá divadelní hra, každý film je „šmírováním“ v soukromí postav těchto dramat. Ano, jedná se o smyšlené příběhy, nakolik je však život ve vilách nesmyslný? Nejedná se třeba o hru, ve které hrají promyšleně vybraní herci a nebo dokonce herci? Hra je to špatná, protože jí nejde prvoplánově o zobecnění nějakých vztahů, nýbrž o vztahy plytké, nejlépe sexuální, pubertální až naivní. Ale co kdyby někdo napsal drama o životě lidí zavřených na několik měsíců do vily a ta hra se hrála v divadle nebo v televizi? A co kdyby byla také tak špatná? Děkuji, že jsi mi oba texty poslal.

M. H.

Konečně mi někdo udělal radost. Děkuji Ti. Nedávno jsem se rozhodla bojovat proti noční nespavosti žehlením prádla a pustila jsem si k tomu televizi. Já pitomec neznalá, jsem se chvíli domnívala, že jde o jakýsi kousek novodobého absurdního divadla a jala jsem se dopátrávat, kdo to režíroval. Děkuji Ti, že jsi to napsal. Přejí Ti přívětivý den.

D. H.

Sdilim Tvůj pohled na media, to je prostě krize – viz napr. dnesní článek Peheho na Psu (Pes je moje pravidelná četba v polední pauze). Stále sleduju vasi politickou scenu a

není to moc povzbudivé, nicméně dají se nalezt světla momenty, ke kterým zde už nedochází. Norska situace je o dost jiná – na jedné straně je politika mnohem čistší zalezitost, na druhé je diktát politické korektnosti už tak krutý, že demokracie je historií – dialog je zakazán, cenzura vsudypřítomná. Na tohle Západní svět dojde! Nedávno jsem četl Feierabendovy paměti, které na mě udělaly obrovský dojem. To jak popisuje situaci v Anglii za valky a pak situaci v CSR po valce, mi silně připomíná to, co se děje teď, i když skryté. My sice nemáme Národní frontu, ale virtuálně existuje – vsichni dobře vědí, která partaj nesmí vládnout i kdyby vyhrála volby, a vše je dovoleno, aby se toho cíle dosáhlo. Na druhé straně bezbreha tolerance ke všemu, co hrozí dnešní systém zničit. Suma sumarum, myslím si, že v tak napínavé době jsem ještě nežil a že mám už něco režimu za sebou!

K. B. (Norsko)

NÁHODNĚ VNIKLO DO REDAKCE

Die Mühlen Gottes mahlen langsam, es ist der Teufel, der es stets eilig hat.

Boží mlýny melou pomalu. Je to ďábel, který vždy spěchá.

Konservativní moudrost

„Třetí cesta“ vede do třetího světa.

Václav Klaus

Friedrich Augustus von Hayek (1899 – 1992)

Je mehr der Staat „plant“, desto schwieriger wird es für den Einzelnen selbst zu disponieren.

Čím víc stát plánuje, tím obtížnější bude pro jedince samostatně jednat.

Alles, was die Sozialisten vom Geld verstehen, ist die Tatsache, daß sie es von anderen haben wollen.

Vše, co socialisté chápou pojmem peníze, je skutečnost, že je chtějí po ostatních.

Konrad Adenauer

DĚTI A MLÁDEŽ

SVĚTOVÉ DNA MLÁDEŽE 2005 (4) LIBEREČTÍ MLADÍ KŘESŤANÉ V MEZI- NÁRODNÍ SKUPINĚ

„Přišli jsme se mu poklonit“ (Mt 2, 2). To bylo tématem světového setkání mladých. Téma, které umožnilo mladým lidem všech světadílů znovu si projít cestu mudrců, jejichž ostatky uctívají právě v tomto městě, a setkat se jako oni s Mesiášem všech národů.

Naše cesta začala již 10. 8. 2005, požehnáním od patera Antonína Bratršovského. Ve 12 hodin jsme vyrazili od kostela Nejsvětějšího Srdce Páně směr Langensendelbach. Proč zrovna Langensendelbach? Z této farnosti pochází náš německý kamarád a doprovod Sebastian Kraft, který před dvěma roky vykonával v jablonecké farnosti civilní službu. Díky Sebastianovi a jeho šikovnosti ve shánění sponzorů, díky farnosti v Langensendelbachu, která se na nás nesmírně těšila, nás střetnutí vyšlo pouze na cenu poutnického balíčku. Dokonce i několik účastníků jelo zdarma, jako sponzorský dar městečka a celé farnosti.

V naší skupině, která čítala 26 lidí, byli mladí z Liberce, Jablonce, Mladé Boleslavy, Turnova, Slovenska a Německa. Určitou podobu duchovního doprovodu zajišťoval čerstvě vysvěcený jáhen. V městečku Langensendelbach, v diecézi Bamberg, se nás ujali hostitelské rodiny. V tomto městečku nás čekal bohatý program: výlety po okolí, mše svaté sloužené pod širým nebem za účasti kněze z Indie, fotbalová utkání s chlapci z hostitelské farnosti, ping-pong na faře, festival v Bambergu, nazvaný Here we are – Tady jsme.

To byla první část setkání, druhá část setkání probíhala již v samotném Kolíně nad Rýnem a program byl pro všechny zúčastněné stejný, jen s tím rozdílem že si z něj každý vybíral co chtěl, nebo se účastnil programů ve svých národních centrech. Program byl v Obrázku již popsán více než jednou. Jen s tím rozdílem, že naše skupina se setkala se Svatým otcem už při jeho přejezdu z kolínského letiště do arcibiskupského paláce.

Zážitky a dojmy? Pro mě se jednalo o vůbec první takovýto zážitek, takovouto velikou pouť, od mého křtu o loňských velikonocích. Po všech článcích z novin jsem s napětím očekával, jak nás Benedikt XVI. přijme, jak se postaví k celému shromáždění mládeže, jestli se bude radovat s námi. Překvapilo mne s jakou úctou a pokorou Benedikt XVI. po celé setkání vystupoval. Nevystupoval zde jen jako papež, ale jako poutník, který s námi přicestoval, jako čtvrtý král v duchu motto: „Přišli jsme se mu poklonit.“

David Stolín

Foto

Simona Eliášová

LIBERECKÝ KRAJ NA SJEZDU MKD

O minulém sjezdu **Mladých křesťanských demokratů** jsme psali právě před rokem. Nyní měli MKD další sjezd. O jeho průběhu a výsledcích informuje čtenáře Obrázku místopředseda MKD Jakub Kříž, který je z Jablonce nad Nisou.

MERYEMANA

Domeček, který stojí ve stínu stromů, není z cesty vidět. Nedá se porovnat s nádhrou Hagie Sofie v Cařihradu nebo chrámu Notre Dame v Paříži. A přece má jedinečnou atmosféru. Turci mu říkají Meryemana, Mariin dům.

Městečko Selçuk leží v jihozápadním Turecku, nedaleko pobřeží u Egejského moře, jižně od města Izmir a na sever od letoviska Bodrum. Asi 9 km za ním nebo něco přes 5 km od jižní brány historického města Efes, kdysi slavného řeckého města v Malé Asii, se nachází maličký domeček. Průvodce Lonely Planet mu věnuje jen pár řádek. V Bibli o tom místě není ani slovo. Profesionální archeologové, historici a teologové se o něm vyjadřují opatrně. Nikdo mu však nemůže upřít neopakovatelnou magickou sílu.

Proč právě tady?

Podle legendy, jak o tom hovoří papež Pavel VI., tu naposledy žila Panna Maria. Katolíci spíše než o smrti mluví o Mariinu usnutí. Smrt je totiž důsledkem dědičného hříchu, a toho byla podle učení Církve Maria uchráněna. Jako Bohorodička a nová Eva měla podíl na Kristově vítězství nad hříchem, a tak byla slovy Pia IX. uchráněna od jakékoli poskvrny dědičného hříchu. Proto pak byla s tělem i duší vzata do nebeské slávy. To, co se na Západě po vyhlášení dogmatu roku 1950 slaví jako Nanebevzetí Panny Marie, oslavuje východní církev jako „zesnutí Bohorodičky“.

U Mariina domku, v pohoří nad ruinami historického Efesu, se v tento den též koná slavnostní mše svatá. Ale kdo chce zažít pokoj tohoto místa, udělá lépe, když je navštíví ve všední den, ještě před příchodem organizovaných zájezdů okolo deváté. Nejlepší je cesta taxíkem z autobusové stanice v Selçuku. Mše svatá se koná každý pracovní den ve čtvrt na osm, a budete-li mít trochu štěstí, zažijete v podstatě soukromou mši svatou, kde vám budou mimo kněze dělat společnost jen dvě misijní sestry a mystika místa.

Ale jak je vlastně možné, že Maria žila poslední roky života tak daleko od Jeruzaléma, až ve vzdáleném Efesu? Cožpak není Mariin prázdný hrob v Jeruzalémě? Přísně vzato je. Stejně jako v Betlémě. S usnutím Panny Marie to totiž není tak jednoduché. Její smrt je tématem asi 60 apokryfních textů, Mariiných životopisů resp. tzv. evangelií dětství. Navíc – jak už bylo řečeno – v Bibli o usnutí nebo smrti Panny Marie není ani slovo a otázku komplikují další nespočetné tradice. Ale proč Efes?

Dnes vnitrozemský Efes byl na přelomu letopočtů slavným a bohatým přístavním městem. Byl střediskem obchodu a hospodářství. Sřetaly se tam různé národy a kultury. Od 2. století před Kristem byl Efes hlavním městem římské provincie Asie. Žila tam početná židovská komunita, ale bylo to i místo magie, nejružnějších kultů a nemravností, jak o tom svědčí i zachovaný Artemidórov Snář. Křesťanskou komunitu ve městě založil v roce 52 svatý Pavel, který ve městě pobýval přes dva roky. Církev v Efesu byla dobře organizovaná a úspěšná i po Pavlově odchodu. Jejím biskupem byl, jak říká tradice, až do své smrti apoštol Jan. A právě to je klíč k Marii. Jak víme z evangelia, Ježíš krátce před smrtí, když uviděl stát pod křížem svou matku a apoštola Jana, řekl Marii: „Ženo, to tvůj syn.“ a učedníkovi: „To je tvá matka.“ Jan, který tato slova zachytil,

LITURGY OF THE WORD / BOHOSLUŽBA SLOVA

First Reading – Responsorial Psalm – Second Reading – Alleluia / První čtení – Responsoriální žalm – Druhé čtení – Aleluja

This is the Word of the Lord. Thanks be to God.

Proclamation of the Gospel / Evangelium

The Lord be with you. And also with you.

A reading from the holy Gospel according to... Glory to you, Lord.

This is the Gospel of the Lord. Praise to you, Lord Jesus Christ.

Homily

Profession of Faith / Vyznání víry

We believe in one God, the Father, the Almighty, maker of heaven and earth, of all that is, seen and unseen.

We believe in one Lord, Jesus Christ, the only Son of God, eternally begotten of the Father, God from God, Light from Light, true God from true God, begotten, not made, of one Being with the Father.

Through him all things were made.

For us men and for our salvation he came down from heaven: by the power of the Holy Spirit he became incarnate from the Virgin Mary, and was made man.

For our sake he was crucified under Pontius Pilate; he suffered death and was buried.

On the third day he rose again in accordance with the Scriptures; he ascended into heaven and is seated at the right hand of the Father.

He will come again in glory to judge the living and the dead, and his kingdom will have no end.

We believe in the Holy Spirit, the Lord, the giver of life, who proceeds from the Father and the Son.

With the Father and the Son he is worshipped and glorified. He has spoken through the Prophets.

We believe in one holy catholic and apostolic Church.

We acknowledge one baptism for the forgiveness of sins. We look for the resurrection of the dead, and the life of the world to come. Amen.

I believe in God, the Father almighty, creator of heaven and earth, and in Jesus Christ, his only Son, our Lord, who was conceived by the Holy Spirit, born of the Virgin Mary, suffered under Pontius Pilate, was crucified, died and was buried. He descended into hell. The third day he rose again from the dead. He ascended into heaven, and is seated at the right hand of God the almighty Father.

From there he shall come to judge the living and the dead. I believe in the Holy Spirit, the holy Catholic Church, the Communion of Saints, the forgiveness of sins, the resurrection of the body, and life everlasting. Amen.)

The Prayer of the Faithful / Přímlyvy

... Lord, hear us. Lord, graciously hear us.

LITURGY OF THE EUCHARIST / BOHOSLUŽBA OBĚTI

Preparation of the Gifts / Příprava obětních darů

Blessed are you, Lord, God of all creation. Through your goodness we have this bread to offer, which earth has given and human hands have made. It will become for us the bread of life.

Blessed be God forever.

Blessed are you, Lord, God of all creation. Through your goodness we have his wine to offer, fruit of the vine and work of human hands. It will become our spiritual drink.

Blessed be God forever.

Prayer Over the Gifts / Modlitba nad dary

Pray, brethren, that our sacrifice may be acceptable to God, the almighty Father.

May the Lord accept the sacrifice at your hands for the praise and glory of his name, for our good, and the good of all his Church. ... Amen.

Introductory Dialogue / Vstupní rozhovor

The Lord be with you. And also with you. Lift up your hearts. We lift them up to the Lord.

Let us give thanks to the Lord our God. It is right to give him thanks and praise. ...

The Preface / Preface

... Holy, holy, holy Lord, God of power and might, heaven and earth are full of your glory. Hosanna in the highest.

Blessed is he who comes in the name of the Lord. Hosanna in the highest. ...

The Eucharistic Prayer / Eucharistická modlitba

... Take this, all of you, and eat it: this is my body which will be given up for you. ...

Take this, all of you, and drink from it: this is the cup of my blood, the blood of the new and everlasting covenant. It will be shed for you and for all men so that sins may be forgiven. Do this in memory of me.

The Mystery of Faith / Tajemství víry

Let us proclaim the mystery of faith: Christ has died, Christ is risen, Christ will come again. (Dying you destroyed our death, rising you restored our life. Lord Jesus, come in glory.) (When we eat this bread and drink this cup, we proclaim your death, Lord Jesus, until you come in glory.) ...

Doxology

Through him, with him, in him, in the unity of the Holy Spirit, all glory and honour is yours, almighty Father, for ever and ever. Amen. Communion Rite / Přijímání

dodává: A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě „(Jan 19, 26n.). Janův hrob se nachází nedaleko, na jiném kopci v městečku Selçuk, uprostřed ruin Justinianovy basiliky svatého Jana.

Vize a výzkum

Jan tedy zemřel v Efesu a podle vlastních slov z evangelia měl Marii od Kristovy smrti u sebe. Odkud však víme o Mariině domečku v horách nad městem? Tradice o něm nic neuchovala. Křesťané byli, po rozšíření islámu do Anatolie, vytlačeni, takže i když dnes archeologický výzkum v okolí Meryemany ukazuje, že sem v raných staletích přicházeli poutníci, Mariin dům musel čekat na své objevení až do 19. století.

Stalo se tak opět trochu záhadně. Na počátku objevu nebyl archeologický výzkum, ale zjevení Anny Kateřiny Emmerichové, německé mystičky z počátku 19. století blahoslavené 3. října 2004. Vize, které měla dlouhé roky a z nichž jen několik řádek se týká konce Mariina života, zapsal německý romantický básník Clemens von Brentano. Po vydání, jak píše ve své studii Mariin dům Donald Carroll, vzbudily velký ohlas, až se v roce 1880 dostaly do rukou francouzského kněze Julienu Gouyeta. Ten se rozhodl do Efesu vycestovat a podle návodu Emmerichové Mariin dům hledat.

Ruiny podobné popisu Emmerichové našel rychle, Vatikán však jeho nadšení brzdil, a tak musel objev na svou slávu počkat dalších deset let, a to až na výzkum katolických kněží Eugéne Poulina a M. H. Junga, kteří byli skeptičtí vůči viděním Anny Kateřiny Emmerichové a mysticismu vůbec. Objevům tentokrát věnoval zvýšenou pozornost i Vatikán. Papež Lev XIII. na místo vyslal speciální inspekci a památku uznal za poutní místo.

Příběh Meryemany pokračoval i ve 20. století a kromě zjevení a zázračných vyléčení se mu nevyhnulo ani zestátnění. Mariin dům dnes nepatří církevní řeholi, která původně celý pozemek s památkou odkoupila, ale tureckému státu (městu Selçuk), jež památku spravuje. Kromě toho mají křesťanské církve v Turecku stále problémy s právní subjektivitou, což jim omezuje majetková a vlastnická práva. Pokud tedy navštívíte Mariin dům a budete chtít přispět přítomným řeholníkům, místo do obecní pokladničky v předsíni přispějte přímo knězi nebo řeholním sestrám.

Po staletích zapomnění je dnes Mariin dům – Meryemana – opět na mapě a těší se rostoucímu zájmu turistů. Je lehce dostupný z okolních letovisek Bodrum nebo Marmaris a v kontrastu s jejich ruchem nabízí pokoj, který může člověk ve svém srdci nosit – nejen jako vzpomínku – po celý život.

Jaroslav Daniška / RC Monitor 14/2005

OBRÁZEK NÁSLEDUJÍCÍM ČLÁNKEM VYCHÁZÍ VSTŘÍC NEJEN SVÝM ČTENÁŘŮM, ALE I PANU ŠKROMACHOVI

Doslovný záznam části jednání Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR o vládním návrhu k vyslovení souhlasu s výpovědí Úmluvy o potlačování a zrušení obchodu s lidmi a využívání prostituce druhých osob ze dne 21. března 1950:

Čtvrtek 20. října 2005, 18.35 h:

„Ministr vnitra ČR František Bublan: ... Ještě k pohledu, že **naš právní řád může postihovat tento jev. Velmi těžko**, protože v našem právním řádu prostituce vůbec není jako pojem zmíněna a definována. Takže těžko proti tomu bojovat. Já vám to říkám proto, že chci, abyste vnímali, že se vláda pokouší řešit tento jev a pokouší se řešit to tímto způsobem. Děkuji.

Předseda PSP Lubomír Zaorálek: O slovo se přihlásil ještě ministr Cyril Svoboda.

Ministr zahraničí ČR Cyril Svoboda: Pane předsedo, kolegyně a kolegové, budu mimořádně stručný. Pouze odpovím na otázku, kterou položil pan ministr vnitra – **jestli nabízíme řešení. Ano – aplikovat tuto smlouvu**. Tato smlouva (pozn. red.: ministr Svoboda míní úmluvu – o potlačení a zrušení obchodu s lidmi ..., kterou ministři vnitra napřed pan Gross a teď pan Bublan, a podle nich celá tato levá vláda, chtějí zrušit) má vyšší sílu než zákon, to znamená, že podle této smlouvy má každý policista v ruce docela silný klacek. Necht' konají všichni, co mají konat. To je všechno. **To řešení už tu je**. Děkuji. (Potlesk.)

The Lord's Prayer / Modlitba Páně

Let us pray with confidence to the Father in the words our Saviour gave us.

Our Father, who art in heaven, hallowed be thy name; thy kingdom come; thy will be done on earth as it is in heaven. Give us this day our daily bread; and forgive us our trespasses as we forgive those who trespass against us; and lead us not into temptation, but deliver us from evil.

Deliver us, Lord, from every evil, and grant us peace in our day. In your mercy keep us free from sin and protect us from all anxiety as we wait in joyful hope for the coming of our Saviour, Jesus Christ. **For the kingdom, the power and the glory are yours, now and forever.**

The Rite of Peace / Pozdravení pokoje

Lord Jesus Christ, you said to your apostles: I leave you peace, my peace I give you. Look not on our sins, but on the faith of your church, and grant us the peace and unity of your kingdom where you live for ever and ever. **Amen.**

The peace of the Lord be with you always. **And also with you.**

Let us offer each other the sign of peace.

Peace be with you. (Peace.) Na dálku: pozvednou ruku.

The Breaking of Bread / Lámaní Chleba

Lamb of God, you take away the sins of the world: have mercy on us.

Lamb of God, you take away the sins of the world: have mercy on us.

Lamb of God, you take away the sins of the world: grant us peace.

The Communion / Přijímání

This is the Lamb of God who takes away the sins of the world. Happy are those who are called to his supper.

Lord I am not worthy to receive you, but only say the word and I shall be healed.

The body of Christ. **Amen.** (The blood of Christ. **Amen.**)

The body and the blood of Christ. **Amen.**

Prayer After Communion / Modlitba po přijímání

Amen.

CONCLUDING RITE / ZÁVĚREČNÉ OBŘÁDY

The Lord be with you. **And also with you.**

May almighty God bless you, the Father, and the Son and the Holy Spirit. **Amen.**

Go in the peace of Christ. **Thanks be to God.**

Podle The Pope John Sunday Missal (ed. Michael Buckley, Redemptionist Publications 1984, *Nihil obstat / Imprimatur* 25 July 1978) připravila Mgr. Mlada Mikulicová

THE ORDER OF MASS / MEŠNÍ ŘÁD

OBRÁZEK LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

6. 11. 2005 / Číslo 12 / Ročník 3 – **PŘÍLOHA**

INTRODUCTORY RITES / VSTUPNÍ OBŘÁDY

Entrance Song / Vstupní zpěv

Greeting / Pozdravení

In the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit. **Amen.**

The grace of our Lord Jesus Christ and the love of God and the fellowship of the Holy Spirit be with you all. (The Lord be with you.) **And also with you.**

Penitential Rite / Ukon kajcnosti

My brothers and sisters, to prepare ourselves to celebrate the sacred mysteries, let us call to mind our sins.

I confess to almighty God, and to you my brothers and sisters, that I have sinned through my own fault in my thoughts and in my words, in what I have done, and in what I have failed to do; and I ask the blessed Mary, ever virgin, all the angels and saints, and you, my brothers and sisters, to pray for me to the Lord our God.

(Lord, we have sinned against you: Lord, have mercy. Lord, have mercy. Lord, show us your mercy and love. And grant us your salvation.)

(You were sent to heal the contrite: Lord, have mercy. Lord, have mercy. You came to call sinners: Christ, have mercy. Christ, have mercy. You plead for us at the right hand of the Father: Lord, have mercy. Lord, have mercy.)

May almighty God have mercy on us, forgive us our sins, and bring us to everlasting life. **Amen.**

The Gloria / Sláva na výsostech Bohu

Glorify to God in the highest, and peace to his people on earth.

Lord God, heavenly King, almighty God and Father, we worship you, we give you thanks, we praise you for your glory.

Lord Jesus Christ, only Son of the Father, Lord God, Lamb of God, you take away the sin of the world: have mercy on us;

you are seated at the right hand of the Father: receive our prayer.

For you alone are the Holy One, you alone are the Lord, you alone are the Most High, Jesus Christ, with the Holy Spirit, in the glory of God the Father. Amen.

Opening prayer / Vstupní modlitba

Amen.

obecně nazývat vraždou. Takové obvinění by bylo žalovatelné právě podle pozitivního zákona (něco jiného je např. diskuse na soudu o konkrétním případě).

bb) *Přirozený zákon* ale zákonnou omluvu obecně neposkytuje. Ta by zde mohla být jen v některých z mimořádných případů (jako jsou případy, že by bez potratu zemřela matka). Podle přirozeného zákona je proto potrat obecně vraždou (je-li zde poznání a svoboda)). A tak je přirozený zákon naprosto dokonalý i v případě potratu. A potratové zákony pozitivní jsou špatné, nakolik se odchylují od přirozeného zákona. Reálný vrah může být vinou pozitivního zákona zbaven trestní odpovědnosti. Zvlášť závažná je trestní odpovědnost těch, kdo špatné pozitivní zákony na společnost uvalují. Tito lidé velice často svobodně (!) rozhodují ne na základě vědění⁵, ale jen své (mylné!) přirozené víry. Touto svou vírou zahlcují společnost. Nejhuře tzv. vědci, kterým zákonodárci slepě věří.

Zdaleka ne vždy je přirozený zákon přísnější, než zákony pozitivní⁶. Samy pozitivní potratové zákony bývají extrémně kruté – právě k nenarozeným lidem.

¹ Myslí se přirozená víra – srov. loňský Obrázek č. 10, 3. 9. 2004, s. 6nn.

² Ilustrační příklad – střelec věří tomu, že za křovím není člověk.

³ A také u nadpřirozené víry, tj. u katolíka, a také u vědění.

⁴ Ilustrační příklad – střelce je třeba upozornit, že za křovím je člověk.

⁵ Vědění dokazuje s naprostou jistotou, že u potratu jde o zabití člověka.

⁶ Uvažme mnohé dnes nařizované nesmysly (třeba u pozitivní diskriminace nebo rodové rovnosti): nesmyslná nařízení v případě jejich porušení uvalují na lidi nesmyslné tresty.

br. Felix OFM»

LIBERECKÝ ÚSMĚV

„Mami, barometr klesl,“ volá Honzík, který si hraje na balkóně.

„A hodně?“

„Ano, až na ulici.“

V lékárně: „Chci prášky proti bolesti, nebo nějakou mast.“

„A copak tě bolí, chlapče?“

„Zatím nic, ale táta šel na třídní schůzky.“

Svoji řeč k medikům profesor uzavírá slovy:

„Pánové, pamatujte! Kdo z vás chce být prvotřídním chirurgem, ten musí mít všechny vnitřnosti v hlavě.“

Pravidelná příloha
P. Antonín Sedlák s kol.
Ilustrace
k Libereckému úsměvu
br. Michal OFM

Předseda PSP Lubomír Zaorálek: Ještě bych požádal zpravodaje Karla Šplíchala, aby všechno shrnul.

Poslanec Karel Šplíchal: Kolegyně a kolegové, v diskusi vystoupilo šest našich kolegů a především z nich nejzajímavější je návrh na zamítnutí kolegy Jiřího Karase (pozn. red. je to další vynikající „karasovina“, což je termín, který v soukromém rozhovoru neuctivě použil jistý představitel KDU-ČSL na Liberecku).

Předseda PSP Lubomír Zaorálek: Budeme muset o něm hlasovat. Prosím všechny, kdo jsou v dosahu. Mám zde návrh na odhlášení, takže vás odhlašuji a prosím, abyste se všichni znovu přihlásili.

Budeme hlasovat o návrhu pana poslance Karase, a to byl návrh zamítnout tento vládní návrh v prvním čtení.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro zamítnutí, stiskne tlačítko a zvedne ruku. Kdo je proti?

V hlasování pořadové číslo 321 z přítomných 90 poslanců pro zamítnutí hlasovalo 64, proti 21. Návrh na zamítnutí byl přijat. (Potlesk.)“

Pozn. red.: O minulém hlasování (které se tehdy konalo o stejném návrhu pana poslance JUDr. Ing. Jiřího Karase) jsme psali v letošním Obrázku č. 5, 17. 4. 2005, na s. 12nn.

Čtenář si může sám učinit srovnání s minulým hlasováním. Jak ale hlasovali poslanci za Liberecký kraj? Došlo zde k pozoruhodnému úkazu: Ani jeden z libereckých poslanců – ty jsme vyjmenovali v č. 5 na s. 13 vpravo dole – se tentokrát hlasování nezúčastnil! Snad to nezpůsobil Obrázek? Pokračujme ale ve stenoprotokolu z Poslanecké sněmovny:

„O slovo se hlásí ministr Zdeněk Škromach.

Místopředseda vlády a ministr práce a sociálních věcí ČR Zdeněk Škromach: Nikoli k obsahu, ale mám pocit, že tady hrozí nebezpečí osmačtyřicátého roku, ale v jiné konstelaci. (Smích v sále.) Lidovci hlasují s komunisty. **Prosil bych, aby to média zaznamenala.** Dokonce k tomu přispěli i někteří členové ODS. Myslím, že je důležité, aby bylo v tuto chvíli úplně jasné, že KDU-ČSL hlasovala společně s komunisty. Hrozí zde nebezpečí vzniku černorudé koalice. (Potlesk a smích v sále.)

Předseda PSP Lubomír Zaorálek: Nemohu bohužel dát nikomu slovo, není žádná rozprava. Dokud máme síly, chci, abychom se věnovali programu, který máme řádně schválen. Tím je pouze bod 165.

Ovšem o slovo se hlásí pan poslanec Kováčik, který se chce také vyjádřit k únorovým událostem. Prosím.

Poslanec Pavel Kováčik: Pane předsedo, paní a pánové, to, co teď proběhlo, byl jen další důkaz toho, že poslanci zvolení za KSČM hlasují pro každou rozumnou věc (pan Kováčik, kominista, zde nemluví pravdu, jak dokázalo hlasování o pokusech na lidských embryích o nějaký čas později; pozn. red.), kterou navrhne kdokoliv, ať je to lidovec, ať je to člen ODS, ať je to sociální demokrat. Čili i ty řeči o sbližování KSČM a sociální demokracie nebo snad o nějaké současné krvavé koalici, jak jsem tady slyšel zprava včera, jsou naprosto, ale naprosto nepodložené. Děkuji.

Předseda PSP Lubomír Zaorálek: Předseda klubu KDU-ČSL pan poslanec Talíř se hlásí o slovo.

Poslanec Jaromír Talíř: Já bych chtěl velmi stručně reagovat a prostřednictvím předsedajícího vzkázat panu ministru Škromachovi, že my jsme hlasovali bez dohody, my jsme hlasovali podle svého nejlepšího vlastního svědomí o tom, že nechceme připustit to, co navrhla **sociální demokracie. Podpořila totiž obchod s lidmi.**

Děkuji. (Potlesk poslanců KDU-ČSL.)“

Poslední pozn. red. O zbytečných mravnosti u staré levice – KSČM – a o neexistenci žádné morálky u levice nové, moderní, jsme v Obrázku už také psali, a to na již uvedené s. 13 jmenovaného čísla 5.

Karel Korous

PRAVIDELNÁ PŘÍLOHA OBRÁZKU LIBERECKÝCH FARNOSTÍ

TEST PRO DĚTI

- Koho vzal Pán Ježíš na horu, kde byl proměněn?
 - a) Davida a proroka Izaiáše.
 - b) Pannu Marii a sv. Josefa.
 - c) Petra, Jakuba a Jana.
- Které apoštoly vzal Pán Ježíš s sebou v Getsemanské zahradě a vyzval, aby se s ním modlili?
 - a) Matouše, Marka a Lukáše.
 - b) Petra, Jakuba a Jana.
 - c) Svatého Kosmu a Damiána.
- Kdo to byla Edita Steinová?
 - a) Dřívější jméno matky prvního československého prezidenta, Tomáše Garrigue Masaryka, která žila v Hustopečích na Moravě před první světovou válkou.
 - b) Dřívější jméno sv. Terezie Benedikty od Kříže, která byla umučena nacionálními socialisty za druhé světové války.
 - c) Dřívější jméno Matky Terezy, která se starala o nemocné v Kalkatě v Indii po druhé světové válce.
- Jakou svátost může udělit nepokřtěnému každý člověk?
 - a) Křest.
 - b) Svátost pomazání nemocných.
 - c) Svátost smíření.
- Kolik lidí je na seznamu těch, o kterých Církev jmenovitě prohlásila, že jsou v pekle?
 - a) Církev to o nikom jmenovitě neprohlásila.
 - b) Bylo to řečeno celkem jen o 34 lidech, ale noviny tento seznam nesmějí dostat.
 - c) Tento seznam má zatím už asi 144 000 lidí a Církev ho stále doplňuje.
- Kterou svátost ustanovil Pán Ježíš na Zelený čtvrtek?
 - a) Křest.
 - b) Eucharistii.
 - c) Svátost pomazání nemocných.
- Kolik bratrů měl Ezau?
 - a) 1.
 - b) 2.
 - c) 12.
- Co to je ciborium?
 - a) Liturgická nádoba na uchovávání Těla Kristova.
 - b) Oddělená část zpovědnice, kde sedí kněz.
 - c) Ozdobné roucho biskupa při adoraci.
- Jak dlouho před svatým přijímáním nemáme jíst a pít?
 - a) Jak dlouho chceme, protože to není stanoveno.
 - b) Jednu hodinu a čistou vodu jak dlouho chceme, protože to není stanoveno.
 - c) Co nejdéle to vydržíme.
- Kdy ustanovil Pán Ježíš svátost smíření?
 - a) Při proměnění na hoře Tábor.
 - b) Před svou smrtí na kříži.
 - c) Po svém zmrtnýchvstání, když se ukázal apoštolům.

TEST PRO DOSPĚLÉ

1. Jak se jmenuje první kniha Písma svatého, v níž je zmínka o Davidovi?
2. Za jakých podmínek může papež zrušit některé z přikázání Desatera?
3. V jakém jazyce byl psán originál Matoušova evangelia?
4. Jak se jmenoval učitel sv. Pavla?
5. V které kapitole Markova evangelia se má za to, že vystupuje sám sv. Marek?
6. O čem pojednává v Písmu svatém pátá cesta apoštola Pavla?
7. Kdo uděluje svátost manželství?
8. Který církevní učitel napsal, že neznalost Písma svatého je neznalostí Krista?
9. Proč židy uráželo, když sv. apoštol Pavel mluvil o zmrtnýchvstání?
10. Jak se jmenoval první nástupce sv. apoštola Petra?

ODPOVĚDI NA OTÁZKY Z MINULÉHO TESTU

1. Protože je to zástava tlukoucího lidského srdce (vit poznámku na konci).
2. O manželství.
3. Protože se domnívají, že křesťané uctívají tři bohy – Otce, Syna a Ducha sv., nikoliv jednoho Boha v uvedených třech božských osobách (jsou ovšem i další překážky porozumění; např. Mohamed, vtělení Božího Syna).
4. Protože Bůh se stal v Ježíši Kristu viditelným člověkem a nehrozilo zvláštní nebezpečí, že by se z vyobrazení mohla stát modla.
5. Stav věčného odloučení od Boha a různého stupně smyslových trestů, stav neštěstí, bolesti, utrpení, nenávisti a zoufalství, který nikdy nekončí.
6. Všech sedm.
7. Ne. O mimořádné přijímání eucharistie může katolík požádat jen tam, kde je tato svátost platná, nebo u udělovatele, který je podle katolické nauky o svěcení platně vysvěcen.
8. V nebezpečí života a pokud vyzná katolickou víru může přijmout jakoukoli svátost. Jinak může ze závažných důvodů přijmout svátost manželství.
9. Kněz nemůže dát rozhřešení člověku, který
 - a) není pokřtěný,
 - b) nevyzná žádný hřích,
 - c) svých hříchů nechce litovat,
 - d) se nechce snažit o nápravu, např. nechce vrátit nebo nahradit ukradenou věc,
 - e) chce žít v těžkém hříchu,
 - f) se dopustí určitého těžkého hříchu, na nějž kněz nemá jurisdikci,
 - h) žije v exkomunikaci,
 - i) je v bezvědomí nebo zemřel.
10. Z Japonska.

«Poznámka k odpovědi č. 1:

Kdyby katolík nebo znalec přirozeného zákona svobodně provedl potrat, spáchal by vraždu. U ostatních lidí je to komplikovanější. Při diskusi s nimi je třeba předně uvážit, co to je vražda: Je to zločin úmyslného (vědomého a svobodného) zabití člověka bez zákonné omluvy. Proto je zapotřebí vždy uvážit jednak poznání a svobodu, jednak možnou zákonnou omluvu.

a) Poznání a svoboda:

aa) *Poznání*. Potrat je vždy zabitím člověka. Pachatel ale možná neví, že jde o zabití člověka, nemusí být úmysl zabít člověka. Může být různý stupeň (ne)jistoty víry¹ o tom, že jde o člověka². Při určitém stupni této jistoty³ (a svobody) jde o vraždu, chybí-li zákonná omluva –viz bod b). Proto kvůli záchraně životů je potřeba šířit o nenarozených lidech a o tom, co to je člověk, kvalitní osvětu⁴.

ab) *Svoboda*. Vykonavatel potratu může mít různý stupeň (ne)svobody – např. nátlak okolních osob na matku. Při určitém stupni svobody (a poznání) jde o vraždu, chybí-li zákonná omluva –viz bod b). Kvůli záchraně životů je potřeba chránit matky přede vším, co by omezovalo jejich svobodu, a pomáhat jim.

b) Zákonná omluva.

Nemůže jít o vraždu, je-li zákonná omluva činu. Zákony jsou dvojího druhu. Positivní (lidmi rozhodnuté), např. schválené parlamentem; a přirozené, dané skutečností, jaká je.

ba) *Positivní zákon* dnes často vylučuje, že by v případě potratu šlo o vraždu. Potraty jsou podle schválených zákonů v ČR legální. Šíříme-li výše uvedenou osvětu, nelze potrat